

Giới thiệu Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* của tác giả Hà Mễ Sao Phần Tỉ. Truyện thuộc thể loại linh dị thần quái, đô thị hay, tình duyên. Từ Đàng do kế thừa sự nghiệp buôn bán nhang đèn của gia đình nên bắt buộc phải thường xuyên làm việc với ma quỷ và thần côn.

Ngoài công việc chính buôn bán nhang đèn thì hắn còn làm thêm nhiều nghề phụ nữa, chẳng hạn như chế tác giấy cho sổ ghi chép sinh tử, thuốc mỡ trị thương do tang thi cắn, thậm chí còn tạo ra thức thần có linh hồn.

Đàng: Giờ tôi hỏi chú rốt cuộc là tên nào nói tôi thích trai đẹp ngôn tình hoàn?

Lục: Tiểu Phạm nha. Hắn nói chế sư đại nhân (thợ chế tạo) mới đến thích mấy anh đẹp trai, chỉ cần tướng mạo nhìn càng nam tính, phục vụ sẽ tốt hơn nhiều.

Đàng: Phạm Vô Mệnh! Ông không để yên cho người đâu

Đàng: Dù anh có là cảnh sát đi nữa cũng không thể nghi ngờ giới tính của tôi chứ!

Chu Chính: Không nghi ngờ giới tính của em chắc tôi phải nghi ngờ tính hướng của mình mất.

Trọng Hoa: Ngoan ngoãn cời quần lót ra đi!

Đàng: Đừng tưởng rằng anh là quân nhân thì tôi sẽ khuất phục!

Đàng: Tại sao muốn tôi mặc váy đi bái sư?

Phong Khinh Vân: Vì vị đại nhân kia cuồng Loli.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện hay này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thừa Kế (1)

Cuộc sống, tựa như một bàn trà, mặt trên bày đầy chén trà. Khi chúng ta tưởng mình đã nhảy ra khỏi một chén trà, thì cũng là lúc rơi vào một chén trà khác. Mà nếu anh phát hiện anh không hề nhảy vào một chén trà khác... Vậy chúc mừng anh... Anh đã rút khỏi bàn trà.

Ngày nhận điểm thi đại học, tôi biết mình đã rút khỏi ‘bàn trà’. Chính là, sau khi rút khỏi bàn trà tôi trực tiếp biến thành ‘đồ bếp’, cùng một ngày, ba tôi nhận được tin ông nội qua đời.

Ba vội vàng mang tôi đến thành phố của ông nội để chịu tang. Lúc đến nơi thì bác cả đã xử lý di thể của ông nội thỏa đáng cả rồi, còn lại chỉ cần túc trực bên linh cửu nữa thôi.

Vốn dĩ đa phần mọi người trong thời đại này đều sẽ không quá câu nệ mấy chuyện này, mà hầu như đều đến nhà tang lễ làm lễ một chút, hỏa tang xong thì đặt vào trong nghĩa địa công cộng là được. Nhưng bác cả lại làm rất long trọng, nói là bạn của ông ngoại mãnh liệt yêu cầu.

Tôi vừa nghe đã thấy bức, lo liệu tang sự là chuyện của chúng tôi, người ngoài quản thế là hơi bị nhiều. Trong tộc cũng có họ hàng khác bàn ra, chính là nét mặt và giọng điệu của bác cả đều rất kì quái, hình như tương đối bất đắc dĩ. Ông nội hưởng thọ ở tuổi bảy mươi, không đau không ốm, làm long trọng một tí cũng tốt, tất cả mọi người đều không dị nghị lắm.

Theo tôi được biết, ông nội chỉ là một chủ hàng buôn bán nhỏ, không giống người có thể quen được bạn bè đại phú đại quý, có quyền có thế. Tôi có hỏi ba, nhưng ông đi khai phá kinh tế ở thành phố mới từ lúc còn rất trẻ, hầu như rất ít khi trở về, cũng không rõ ông nội có bạn bè nào.

Con cháu Đỗ gia cũng coi như hưng thịnh, mọi người thay phiên nhau túc trực bên linh cửu. Linh đường đặt tại phòng khách nhà bác cả, có không ít người lục tục đến bái tế, tôi quỳ cạnh anh họ, hãy còn đoán không ra nghề nghiệp của những người này, không ít người mặc quần áo chỉnh tề, hình như tương đối có của. Bác cả đều rất cung kính với bọn họ, đôi khi ánh mắt còn lộ ra kính sợ.

“Xin nén bi thương.” Một phong bì trắng đưa tới trước mặt tôi, tôi ngẩng đầu, nhận ra đối phương là một người đàn ông đẹp trai trẻ tuổi.

Toàn thân đều là hàng hiệu, hắn mặc một bộ vest xám đậm thẳng thớm, khí chất và vẻ ngoài này so với ngôi sao trên TV còn chói lóa hơn. Đôi mắt nhìn

tôi mang theo một chút mỉm cười ôn hòa. Nhưng đôi mắt đào hoa xinh đẹp này biết bản điện, nhìn thế nào vẫn thấy rất là loi

“Em là cháu thứ mấy của Đỗ tiên sinh?”

Tôi đang chuẩn bị giờ tay ra nhận phong bì, còn chưa trả lời câu hỏi của hắn, anh họ đã giành nói trước

“Em nó là con của chú Sáu.” Anh họ cũng không nói ra tên của tôi, mà lạnh mặt nhận phong bì, thậm chí còn dùng khăn gói lại thành một bọc nhỏ.

Bên trong có một phong bao hồng, một viên đường, trong phong bao hồng có hai cây kim, một thanh dao và tiền đáp lễ. Tôi nghe nói kim và dao có ý là may mắn (ghi chú: ‘Thứ’ (cắt) và ‘Cát’ (may mắn) đồng âm, dao là vũ khí, cho nên có ý là may mắn). Thông thường mọi người sẽ ăn viên đường, tỏ ý ngọt ngào, phong bao hồng thì phải vứt đi, tiền đáp lễ phải tiêu hết, tốt nhất là đi gọi đầu.

Sự đề phòng và thái độ thù địch của anh họ khiến người nọ rõ ràng sùng sốt một chút, sau đó nhận lại cái bọc nhỏ, nhẹ nhàng phát ra một tiếng ‘A’, rồi đi ra khỏi cửa.

Tôi nhỏ giọng hỏi anh họ, “Anh không sợ đắc tội cái tên nhà giàu này à?”

Anh liền trừng mắt với tôi một cái, “Con nít đừng chớ mồm vào.”

“Em đã mười tám tuổi rồi.” Phần nộ rút CMND ra cho anh họ xem. Bởi vì thường xuyên có người nhận lầm, cho nên tôi luôn mang theo.

Ba tôi ngồi bên cạnh ho nhẹ một tiếng, cảnh cáo chúng tôi phải giữ im lặng trong trường hợp này, chúng tôi đành phải im tiếng.

Đám con gái đều canh ban ngày, đàn ông con trai thì phụ trách canh buổi tối. Ngày cúng tuần đó vừa lúc đến phiên tôi gác đêm. Anh họ trước giờ luôn ở cạnh tôi qua đêm. Nhưng bởi hôm qua anh đã trực đêm, ban ngày lại phải đi chuẩn bị công chuyện giúp bác cả, cho nên thật sự vô cùng mệt mỏi, nên mới phải về phòng nghỉ ngơi.

Trước khi về phòng anh còn nghiêm túc nói với tôi: “Bất kể nhìn thấy cái gì cũng đừng sợ, cứ coi là ảo giác.”

Tôi nghe nói, đến cúng tuần thì người chết sẽ về nhà, nên đương nhiên cũng biết anh họ đang lo lắng điều gì. Nhưng dù sao cũng là ông nội của mình mà, kì thật khi còn bé tôi cũng rất thân với ông nội, cho nên cũng không sợ lắm.

“Yên tâm, không sao đâu.” Tôi vỗ lưng anh họ, để anh yên tâm đi ngủ. Anh họ lo lắng nhìn tôi một cái, nhưng cuối cùng vẫn chịu không nổi, phải về ngủ.

Bởi vì không có gió, nên ngọn nến trong phòng khách cũng không lay động. Tôi ngăn người nhìn đám tro nhang rải trên sàn nhà trước cửa. Bọn họ nói nếu ông nội trở về, thì phía trên sẽ có dấu chân.

Lúc ấy tôi còn chưa tin chuyện này. Trong lòng càng không nghĩ đến phương diện này, mà đang nghĩ, giờ mình không đậu đại học thì nên đi học lại hay là ra ngoài tìm việc làm.

Đến nửa đêm, tôi buồn ngủ đến díp cả mắt. Đương mắt nhắm mắt mở, đột nhiên cảm thấy đau bụng, hơn nữa còn rất cấp bách, nên vội chạy tới nhà xí.

Giải quyết xong mới phát hiện ra một chuyện khiến da đầu tôi run bắn...

Hết giấy vệ sinh rồi!

Muốn gọi người lấy dùm giấy vệ sinh, nhưng mọi người đều đã rất mệt, gọi bọn họ dậy hình như không hay lắm, hơn nữa tôi còn có thể bị anh họ chế giễu. Nhưng nếu mặc quần ra ngoài lấy thì quần sẽ dơ, tôi không muốn phải giặt quần đâu.

Đang đấu tranh tư tưởng dữ dội, thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Tôi thầm nghĩ: được cứu rồi!

“Lấy dùm giấy vệ sinh được không? Ở đây dùng hết mất rồi.” Tôi quay mặt về phía cửa mà gọi.

Tiếng bước chân kia càng lúc càng gần, cuối cùng dừng trước cửa nhà xí.

“Đặng tử thành nhật cam đại đầu hà giá.” (tiếng Việt: Đặng tử sao cứ suốt ngày cầu thả như vậy.)

Tiếng địa phương nặng kèm theo giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng bay vào, làm tôi nháy mắt lạnh buốt từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu. Giọng nói này...

Là ông nội!

Tuy đã lâu không gặp, nhưng tôi sẽ không nhận nhầm. Tôi ngồi xổm ở đó không biết phải làm sao, chân run lẩy bẩy. Rõ ràng vừa nãy còn nói với anh họ sẽ không sợ mà.

“Ông vào nha.” Vừa dứt lời, cửa nhà xí liền mở ra.

Khoảnh khắc đó tôi thật sự rất muốn hét lớn, nhưng giọng nói nghẹn ở cổ họng căn bản không phát ra được. Chỉ có thể cứng người ở đó, không dám nhìn về phía cửa. Một cuộn giấy vệ sinh đưa đến trước mặt tôi, tôi cũng không dám nhận. Cúi đầu thì nhìn thấy đôi giày bố màu đen để trắng kia của ông

nội.

Có chân, không là ‘Cái kia’ đi. Không ngừng tự an ủi bản thân, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu, cũng không dám cử động.

“Cháu ngoan, ngoan sử kinh.” (tiếng Việt: đừng sợ) cảm giác có cái gì nhẹ nhàng vuốt ve đầu của tôi, lòng tự trọng sau lưng toàn bộ dựng thẳng lên.

Cuộn giấy vẫn ở trước mặt của tôi, nhưng chân thật sự ngồi xổm không nổi nữa, vì thế bất chấp sợ hãi chuẩn bị nhận lấy, thì cuộn giấy lại đột nhiên bị lấy đi.

“Cháu ngoan, hứa với ông nội một chuyện.”

Đây là tình huống gì đây? Ông nội vừa qua đời đang dùng một cuộn giấy vệ sinh để uy hiếp tôi.

Đầu tôi toàn là gân xanh với mồ hôi lạnh, vừa sợ vừa bức tới cực điểm. Nghĩ thầm rằng: ông biết rõ cháu không dám cự tuyệt thì cứ thẳng thắn luôn đi, cháu ngồi xổm đến nhũn chân rồi nè.

“Ông nội, ngài nói đi. Chỉ cần cháu có thể làm được...”

“Biết ngay cháu ngoan nhất mà.” Ông nội từ tốn nói: “Ông muốn cháu thừa kế sạp của ông.” (tiếng Việt: ông muốn cháu thừa kế cửa tiệm của ông)

Ông nội kinh doanh một cửa tiệm nhỏ trên phố, chuyện phân chia tài sản thế nào sau khi ông qua đời, ba tôi lẫn lộn bên ngoài bấy lâu chẳng hề để tâm, cũng cơ bản không tính chen vào. Tôi lại càng không biết gì về phương diện này. Cân nhắc đến ý kiến của những họ hàng khác, tôi hiện tại không thể hứa với ông, nhưng cũng không thể từ chối thẳng mặt.

Trái lo phải nghĩ, vẫn tìm có từ chối, “Nhưng mà... cháu chẳng biết gì về kinh doanh cả, thậm chí còn không biết tiệm của ngài ở đâu.”

“Để thôi, ông gửi tin nhắn kể cho cháu.” Nói xong nhét giấy vệ sinh vào tay tôi, “Quyết định thế nhé.”

“Khoan...”

Cảm thấy đối phương sắp đi, tôi giật mạnh đầu, trước mắt lại là bức ảnh đen trắng của ông nội cùng với một chữ ‘Tê’ to to. Bản thân căn bản không ở trong nhà xí, quần còn mặc chỉnh tề.

Có thể do tôi mệt quá, dựa vào bàn ngủ quên.

Thật là một giấc mơ kì lạ. Đang muốn dụi mắt, đột nhiên phát hiện trong tay cư nhiên cầm một cuộn giấy vệ sinh, nên không khỏi kêu to một tiếng, ném giấy vệ sinh đi.

Do tiếng kêu của tôi quá lớn, đánh thức anh họ và bác cả. Hai người bọn họ mặc áo ngủ ào ra khỏi phòng ngủ. Lúc ấy tôi đã sợ đến hoảng hốt, lập tức xông lên nắm chặt áo của anh họ, nói năng lộn xộn kể lại giấc mơ vừa rồi.

Sắc mặt của bác cả vô cùng kì quái, nhưng không phải là vẻ mặt không tin. Vốn cứ tưởng anh họ sẽ cười nhạo tôi, nhưng lại không, mà là hỏi tôi: “Em muốn đi nhà xí sao?”

Bị anh hỏi như vậy, tự dung bụng của tôi lại đau. Nhưng lại không dám đi, bởi giấc mơ kia quá chân thật, trong lòng tôi còn gai gai, cứ lo sẽ nghe phải tiếng gõ cửa.

Chỉ có thể bất lực nhìn về phía anh họ, người này vô vô vai của tôi, đi cùng tôi đến nhà xí. May mà có cầm theo cuộn giấy kia, trong nhà xí quả thật không có giấy vệ sinh. = _ =

Sau khi giải quyết xong, bởi vì không gặp phải tình cảnh trong mơ, nên tôi cũng an tâm hơn một chút. Đi ra phòng khách mới phát hiện ngoài cửa sổ đã hơi sáng lên.

Ngày mùa hè đều rất nhanh sáng. Bác cả không đi ngủ tiếp, mà đứng trước bàn thờ đốt nén nhang cho ông nội. Bác vẫy vẫy tay với tôi, “Tiểu đẳng, lại đây thắp nén nhang cho ông nội.”

Tôi ngoan ngoãn thắp nhang, thầm niệm: ông nội, sao ông nỡ dọa cháu của ông như thế.

“Kiểm tra đi động của cháu đi.”

“A?” Thành linh nghe thấy bác cả nhắc nhở, tôi giật cả mình. Ngẩng đầu thấy bác cả đang nghiêm túc nhìn tôi, lập tức hiểu được ý của bác.

“Chuyện này... Chỉ là một giấc mơ. Ha ha...”

Bác cả lắc đầu, chỉ vào sàn nhà trước cửa lớn, ý bảo tôi đi nhìn. Tôi nhìn qua mà tìm thiếu chút nữa vọt lên đến cổ họng.

Chỉ thấy trên đám tro nhang rải trên sàn nhà rõ ràng có hai hàng dấu chân. Đống tro đó được rải tới qua sau khi đã khóa cửa kỹ. Tôi luôn ở tại phòng khách, căn bản không có ai bước vào. Vừa rồi đi nhà xí càng không nghe thấy tiếng cửa lớn mở.

Dấu chân không giống của giày chơi bóng, giày da hoặc là dép lê, mà là loại giày vải bố đen đế trắng mà mấy cụ hay mang, thậm chí còn có thể nhìn đến hoa văn của đế giày. Tôi nhớ rõ di thể của ông nội đang mang loại giày này.

“Nhưng mà... ông nội không biết di động của cháu...” từ ‘Số’ ghen tị tại cổ họng, tôi trợn mắt mở hộp thư, trong đó có một tin nhắn chưa đọc. Tối hôm qua căn bản không có, tôi rõ ràng đã đọc hết tất cả tin nhắn.

Nghĩ thầm rằng không cần tự mình dọa mình, có thể là 10086 gửi tin nhắn quảng cáo hoặc là tin nhắn trừ tiền. Vốn muốn xóa luôn tin nhắn, nhưng vừa ngo lên bác cả và anh họ một cái, thì thấy cả hai đều đang nhìn chăm chăm tôi.

Nếu xóa đi có thể sẽ bị bọn họ đánh, cứ nên ngoan ngoãn mở tin nhắn ra vậy.

Là một dây số xa lạ gửi tới, trong tin nhắn chỉ có một địa chỉ. Không đợi tôi nói chuyện, bác cả đã giật lấy di động, nhìn cẩn thận hai lần mới trả di động cho tôi.

Về mặt luôn nhăn nhó của bác thay đổi, hình như nhẹ nhàng thở ra. Nhưng ánh mắt nhìn về phía tôi lại tràn ngập lo lắng, lại xoay người thấp một nén nhang cho ông nội, hình như đang niệm gì đó.

Tôi chuyển hướng sang anh họ, tính hỏi anh là đang xảy ra chuyện gì. Người này lại nhìn tôi bằng một ánh mắt cảm thông, là đang đáng thương tôi đúng phải cái kia phải không?

“Đó là số di động của ông nội.” Sau khi anh họ đọc tin nhắn, mới thấp giọng nói với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thừa Kế (2)

Không biết có phải để đền bù cho việc buổi tối gặp phải chuyện đáng sợ hay không, bác cả dẫn tôi đến quán trà uống trà sáng.

Dân gian có câu ngạn ngữ: ăn ở Quảng Châu, mặc ở Tô Châu, chơi ở Hàng Châu, chết ở Liễu châu. Văn hóa ăn uống ở cổ đô ngàn năm này có lịch sử, lai lịch từ xa xưa.

Hình như là một quán trà tương đối cao cấp, trang hoàng cổ kính, bữa sáng tinh xảo, phục vụ nhiệt tình, khiến tôi lập tức quên đi cơn hoảng sợ tối hôm qua, vội vàng ăn ngấu ăn nghiến.

Ăn xong bữa sáng, bác cả đưa tôi về khách sạn mà ba tôi đang ở. Nhà bác cả không có phòng khách, cho nên các họ hàng ở nơi khác đến đều phải ở khách sạn. Bác cả nói với ba tôi có chuyện muốn bàn, vì thế ba kêu tôi về phòng ngủ, còn ông ra khỏi phòng với bác cả, về mặt của hai người đều rất nghiêm trọng.

Có thể do thật sự đã mệt muốn chết, nên tôi ngủ rất say, cũng không mơ thấy ông nội nữa. Ngủ một giấc tỉnh dậy thì đã gần đến hoàng hôn, ba đang gõ máy tính ở trong phòng, ánh mắt nhìn về phía tôi tràn ngập lo lắng.

“Đi ăn cơm thôi.”

“Bác cả tính dẫn cháu đi đâu ăn?” Nghe được từ ‘Ăn’ tôi lại thấy hăng hái. Trà bánh sáng hôm nay làm người ta lưu luyến vô cùng, đồ ăn ở chỗ này thật sự quá tuyệt.

“Cái thằng nhóc này. Đừng có suốt ngày từ sáng đến tối làm phiền bác cả, ông già này sẽ đưa mày đi.” Ba tôi dọn dẹp máy tính, cười xoa xoa đầu của tôi. Động tác này từ nhỏ đến giờ chẳng thay đổi chút nào, con của ông đã mười tám tuổi rồi đấy.

Bữa tối lại là một châu thịnh soạn. Tôi phát hiện mình đã hoàn toàn yêu mến mảnh đất này rồi.

“Ăn từ từ thôi, có ai giành với mày đâu.” Ba tôi buồn cười gấp miếng đùi gà quay bỏ vào chén của tôi. Tôi ngấu nghiến như hổ đói, nhét đầy cả miệng, chỉ có thể phát ra mấy tiếng ‘Úm Úm’ tỏ ý cảm ơn.

“Đàng đàng, con thích chỗ này không?”

“Dạ dạ.” Tôi liếc mạng gập đầu. Tuy rằng trang hoàng của nhà hàng này không đẹp bằng quán trà sáng hôm nay, nhưng làm thức ăn rất ngon, sắc hương vị đều vẹn toàn.

Khi đó tôi không hề ý thức được, kì thực ba tôi không phải đang nói về nhà hàng này, mà đang hỏi tôi có thích thành phố này hay không.

Ba tôi thở dài một tiếng, chậm rãi nói rằng: “Như vậy cũng tốt...”

Tôi ngừng lại, mở to mắt nhìn về phía ông, nhưng không phát hiện ra ông có chỗ nào khác thường. Người này nhận ra tôi đang nhìn ông, hỏi: “Sao vậy?”

Về mặt đó khá dễ đặt, khiến tôi cảm thấy hơi buồn cười. Duỗi tay nhón miếng bánh khoai duy nhất trong cái đĩa trước mặt ba bỏ vào miệng. Ba tôi luôn giữ món thích ăn lại cuối cùng.

“Ông già, ông không ăn thì để con nhá.”

“Thằng nhóc này!”

Trên đường về khách sạn, nghe ba bảo ngày mai phải đến nhà tang lễ để làm nghi thức vĩnh biệt với di thể của ông nội. Nhớ tới ông nội, tôi không khỏi hỏi: “Cửa hàng buôn bán của ông nội bán cái gì vậy?”

Ba tôi dừng lại một chút, “Sao tự nhiên tò mò chuyện này vậy?”

“Bởi vì...” Nếu kể cho ba nghe về giấc mơ sớm nay, thì đại khái ông cũng sẽ không tin. Nhưng có khi bác cả đã nói rồi cũng nên.

“Sớm hôm nay mơ thấy ông nội, cho nên mới tò mò.” Quả thật rất tò mò, rốt cục ông nội buôn bán cái gì mà có thể quen biết nhiều người có tiền như vậy.

Ba tôi không trả lời, mà chỉ nói: “Ngày mai con sẽ biết.”

—

Nghi thức ngày thứ hai rất thuận lợi. Đến khi tất cả đã kết thúc, họ hàng ở nơi khác cũng lục đục rời đi. Vốn cứ tưởng ba cũng sẽ cáo từ theo. Nhưng ba tôi lại nói phải dẫn tôi đến một chỗ đã.

Anh họ dùng xe chở chúng tôi đến một khu nội thành cũ. Chúng tôi theo bác cả tiến vào một con hẻm đá sỏi sù sì chật hẹp. Phòng ốc tường xanh ngói biếc, cửa sổ hoa văn mành châu được ghép từ pha lê bảy màu, ban công pha trộn cảm hứng phương tây, nơi nơi đều tràn ngập ý nhị cổ điển của đặc thù địa phương.

Bước vào nơi này tựa như xuyên đến một thời không khác, rời xa sự náo nhiệt của đô thị, khiến lòng người bình tĩnh. Dân cư ở đây rất nhiệt tình, có mấy người hình như nhận ra bác cả, nhao nhao chào hỏi bác.

Nãy giờ tôi cứ tò mò không biết đang đi đâu, nhưng không khí quá nghiêm túc, tôi cũng không dám mở miệng.

Bác cả dẫn chúng tôi đến trước một cánh cửa lớn, rốt cục đã đến đích rồi. Để ý đến số nhà dán trên vách tường sát cửa, đột nhiên nhận ra đây chẳng phải là địa chỉ trong tin nhắn sao?

Mặt tiền của cửa tiệm cũng không tính là quá lớn, nhưng so với khu dân cư vừa nãy thì vẫn có chút khí thế, chạm trổ trên cánh cửa cũng rất đẹp. Bảng hiệu treo trên lề cửa viết: Hữu Duyên Đường.

Hệ thống cửa gỗ được thiết kế theo đặc thù của địa phương, chia thành ba lớp, bác cả lần lượt mở ra cánh cửa thấp treo ngang chân ở phía ngoài, hàng song gỗ (mộc tranh long) ở giữa, sau đó hai cánh cửa gỗ ở trong cùng.

Cửa gỗ phát ra âm thanh kéo kẹt, từ từ mở ra. Một mùi hương từ trong cánh cửa mở rộng nhẹ nhàng bay ra. Mùi này rất quen, chẳng phải là mùi nhang đốt trên linh đường sao?

Nhang mà bác cả đốt cho ông nội cũng không giống với những loại mà tôi từng ngửi trước kia, hình như đặc biệt thơm, không quá nồng hoặc hăng mũi. Tôi đi theo ba vào trong, xem bài trí bên trong thì hẳn là một cửa hàng nhang đèn. Trong tiệm xếp từng chồng từng chồng tiền giấy, nhang đèn, tào sen, đồ mã và các loại vật dụng mai tang. Chỗ chân cửa còn có lư hương và bài vị thờ cúng thổ địa.

Bác cả dẫn chúng tôi đi tham quan cửa hàng, mỗi một dạng đồ vật đều giải thích tương đối kỹ càng. Lúc nói luôn xem phản ứng của tôi, còn hỏi tôi có hiểu hay không. Cửa hàng là do người dân xây dựng nên, phía sau cửa hàng là một mảnh sân, lầu hai còn có phòng. Lúc còn sống ông nội không ở chung với bác cả, mà ở tại nơi này.

Trong mảnh sân có chất một vài công cụ linh tinh, thậm chí còn có một cái bồn đá chưa đổ nước, không biết dùng để cái gì, ôm lấy mặt sau của mảnh sân là một căn lầu hai tầng, nối với căn phòng ở lầu hai của hàng bằng một hành lang, hai mé của tòa nhà còn có phòng bếp và vài căn phòng không biết dùng để làm gì. Phía sau nữa chính là khu vườn trồng một ít cây cỏ và trái cây.

Hộ gia đình thời xưa này hẳn là rất có tiền. Phòng ốc sửa sang lại, cũng không có cảm giác hoang phế như mấy căn phòng cũ kỹ, mà toát ra không khí thanh u cổ điển.

“Cảm thấy thế nào?”

Bác cả xoay người nhìn tôi, tôi đương nhiên là thành thật trả lời, “Rất tốt, không ngờ ông nội là người có của.” Tuy rằng mức sống của nhà chúng tôi coi như thuộc hàng khá khẩm, nhưng cũng ở không nổi biệt thự.

“Có thích chỗ này không?”

“À?” Tôi đang cân nhắc hàm ý trong lời nói của bác cả, người này đã vội vã nói: “Vậy hôm nay đi làm thủ tục liền đi.”

“Cái gì...” Tôi đang muốn truy hỏi, bị ba dùng tay giữ chặt bả vai, lực độ rất lớn, dường như là bóp mạnh. Ngờ vực ngẩng đầu nhìn ba, ông tỏ ý dừng hỏi nhiều, tôi cũng đành ngậm miệng

Thủ tục mà bác cả nhắc đến thế nhưng là giấy chứng nhận sang tên bất động sản, bọn họ hình như đã có chuẩn bị từ trước. Không chỉ lo đủ giấy tờ, ngay cả môi giới cũng tìm rồi. Tôi dùng hình thức thừa kế để tiếp nhận cửa hàng của ông nội.

Đáng lẽ đối với cái bánh nhân thịt rơi từ trên trời xuống này, hẳn nên cảm thấy vui vẻ, nhưng tôi lại có dự cảm không hay. Muốn trung cầu ý kiến của ba, nhưng đối phương từ đầu đến cuối không nói một lời.

Tuy rằng phải 15 ngày sau mới có thể lấy lại giấy chứng nhận bất động sản, nhưng đã giao một xâu chìa khóa cho tôi.

“Từ hôm nay trở đi, cửa hàng của ông nội cháu sẽ do cháu kế thừa.”

Chuyện quan trọng như vậy, mà quyết định vô cùng qua loa. Tôi hỏi: “Không cần thương lượng với các họ hàng khác sao?” Nhìn thấy vẻ mặt như trút được gánh nặng của bác cả, tôi có cảm giác như làm con cừu thế tội.

Sau này sẽ không sa vào tranh chấp tài sản gia tộc gì chứ.

“Đã thương lượng rồi. Bởi vì chỉ có cháu mới có thể thừa kế, cho nên các họ hàng khác sẽ không có ý kiến đâu, cháu cứ yên tâm.”

Tôi không hiểu ý của bác cả, đành phải ngó qua ba, hy vọng ông có thể cho tôi ý kiến. Trong mắt của ba thoáng do dự chừng một giây, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Nhưng dù sao cũng là chuyện tốt, căn nhà lớn như vậy, trong tình hình giá nhà đất không ngừng leo thang này khẳng định đáng giá rất nhiều tiền. Cho dù hiện tại không bán, giữ lại cũng không sợ mất giá. Bánh nhân thịt lớn như vậy mà nói không muốn lấy thì là giả.

Tôi thừa nhận mình lúc ấy quả thật này lòng tham. Thông thường tham lam đều sẽ không có kết quả tốt.

Trở về khách sạn, tôi mệt đến mức nằm bẹp trên giường, ba ngồi ở mép giường, sờ sờ trán tôi, “Đằng đằng, nếu con thật sự không muốn thừa kế, ba sẽ đi nói với bác cả.”

“Tại sao?” Tôi bật dậy, “Có phải là thật sự có tranh chấp tài sản, nên đẩy con ra làm bia đỡ đạn.”

“Cũng không phải.” Ba đứng dậy mở cửa sổ, châm một điếu thuốc, nói rằng: “Trong nhà không có ai tranh với con.”

Nói ra cũng thật kỳ lạ, những họ hàng khác từ đầu đến cuối đều không nhắc đến, mọi người dường như đều quên biến toà nhà lớn này. Kỳ thật tài sản đáng lẽ nên do bác cả thừa kế, nhưng bác lại không muốn, tổng đi được ngược lại còn có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

“Chẳng lẽ căn nhà này có vấn đề gì?” Nhớ đến giấc mộng sớm nay, lòng tôi không khỏi phát lạnh.

“Không.” Ba lắc đầu, “Căn nhà đó có thần linh bảo hộ, sẽ không có thứ gì kì quái.”

Lời này phát ra từ miệng của ba, cảm giác thật sự kỳ quái. Từ nhỏ đến lớn cũng chưa thấy ông vãi lạy thần bao giờ. Mẹ đi du học về lại càng không biết mấy thứ này.

“Vậy rốt cục là...”

“Cửa hàng đó hơi đặc biệt, người bình thường sẽ cảm thấy xúi quẩy.”

Thì ra là thế. Tôi không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, kỳ thật cửa hàng nhang đèn cũng không sao, cùng lắm thì dọn cửa hàng ra ngoài hoặc là đổi sang buôn bán mặt hàng khác.

Nghĩ vậy trong lòng không khỏi mừng rơn. Cửa hàng này khẳng định đáng giá rất nhiều tiền, người khác còn đang đau đầu vì chuyện mua nhà, tôi mới vừa thành niên đã có được một căn nhà theo kiểu biệt thự, còn là ông chủ nhỏ.

“Ba, chúng ta phải chúc mừng ông mới được.”

Ba ngơ vực nhìn qua, tôi vui vẻ nói: “Chúc mừng ông làm cha của phú nhất đại (thế hệ nhà giàu thứ nhất).”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Thừa Kế (3)

Hiện tại còn đang nghỉ hè, tôi cũng không có chuyện gì để làm, vì thế quyết định ở lại thu xếp cửa hàng. Bác cả rất vui, nói anh họ rảnh rồi sẽ tới giúp tôi.

Ba trước khi trở về còn dặn đi dặn lại, nếu gặp chuyện nhất định phải gọi điện về nhà. Không được làm liều, chuyện gì cũng phải nghe theo bác cả và anh họ.

Bản thân anh họ cũng có công việc, không thể suốt ngày ở trong cửa hàng. Nhưng anh có chỉ cho tôi rất nhiều việc trong cửa hàng, nên thu xếp cũng không quá khó khăn.

Bên cạnh cửa là quầy hàng, trên mặt quầy đặt một xấp đơn đặt hàng. Đơn đặt hàng được làm từ giấy vàng nhạt, hơi giống với loại giấy dùng để chế tác tiền mã. Kỳ quái nhất chính là bên cạnh xấp đơn đặt hàng còn đặt giá treo bút lông.

Anh họ đặc biệt dặn dò tôi đừng sờ mó lung tung chỗ bút đó.

Kiểm đếm được một phần hàng hóa, tôi ra ngồi trước quầy uống nước. Tận tay nhặt đơn đặt hàng lên xem, đều là dùng bút lông để viết. Có vài chữ rất đẹp, có vài chữ lại như gà bới, chắc không phải do ông nội viết, có thể là do khách hàng tự viết lên.

Đơn đặt hàng được viết hết sức tỉ mỉ, liệt kê rõ ngày viết đơn đặt hàng, họ hoặc tên đầy đủ của người chết, địa chỉ, thứ được mua và thời điểm đến lấy.

Lúc đầu tôi cũng không để ý, chỉ nghĩ bây giờ là thời đại nào rồi, còn dùng bút lông, ông nội cũng quá hoài cổ đi. Lần sau tôi nhất định phải mua cái máy vi tính đặt ở đây, có thể nhập đơn đặt hàng. Còn có thể mở cửa hàng trực tuyến, để khách hàng trực tiếp đặt hàng trực tuyến. Vị trí nơi này quá hẻo, trên cơ bản đều chỉ buôn bán với khách quen, tiêu thụ trên mạng hẳn sẽ tốt hơn.

Dần dần tôi phát hiện có chỗ không bình thường. Ông nội đã qua đời hơn một tuần, nhưng trong khoảng thời gian này vẫn có đơn đặt hàng.

Thật kỳ quái, trong khoảng thời gian này bác cả chắc không có thời gian trông nom cửa hàng mới đúng. Có thể là có người đặt đơn đặt hàng trong hòm thư, bác cả hôm qua lấy ra thôi.

Tôi tranh thủ chuẩn bị hàng hóa mà người ta sẽ đến lấy hôm nay. Hoa sen và nguyên bảo thì anh họ có chỉ tôi gấp rồi. Hồi trước tôi cũng rất thích gấp giấy, cho nên không hề cảm thấy khó khăn.

Đem mấy món được liệt kê trong đơn đặt hàng: nhang đèn, tiền giấy và đồ mã gói vào một gói to, ngoài cửa đã có khách đến.

Một vị phu nhân đứng ở ngoài cửa, bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi đi cùng. Phu nhân kia ngẩng đầu nhìn bảng hiệu rồi lại nhìn khắp xung quanh, vẻ mặt hơi do dự, dường như không thể khẳng định nơi này là địa phương bà muốn tìm.

“Xin hỏi ngài cần gì?” Lâm ăn đã tới cửa, đương nhiên không thể bỏ qua.

Xem hai mắt của phu nhân vừa đỏ vừa sưng, trên búi tóc còn đeo hoa trắng, hẳn là trong nhà có tang sự, tôi cố gắng ân cần hỏi lại một lần, “Xin hỏi có thể giúp gì cho ngài không?”

Bà nhìn tôi, trong mắt có do dự và ngờ vực, thật sự rất kì dị. Chẳng lẽ bà ấy sợ tôi bán hàng giả hay sao? Chẳng lẽ mấy thứ này mà cũng có sản phẩm giả mạo kém chất lượng sao?

“Cậu của tôi là họ Trương ở thôn XX.” Người trẻ tuổi bên cạnh phu nhân nói.

Tờ đầu tiên chính là đơn đặt hàng của người họ Trương này, “A. Tiền giấy mệnh giá ngàn đồng mười bó, vạn đồng mười bó, vàng bạc nguyên bảo mỗi thứ năm mươi, nhang hai bó, tòa sen và đèn cây...”

Tôi vừa nói vừa giao gói hàng cho người thanh niên kia. Ngẩng đầu phát hiện bất kể là thanh niên hay là phu nhân đều tròn to hai mắt không dám tin mà nhìn tôi.

“Sao vậy?” Tôi khẽ nhún mày, quả nhiên sợ tôi bán hàng giả sao?

Hồi đi làm thuê thuở xưa, nếu bị khách hàng nghi ngờ, thì nhất định phải mỉm cười kiên nhẫn giải thích. Chiều này bây giờ có thể dùng tới.

“Xin đừng lo lắng. Tiệm của chúng tôi là cửa hiệu lâu đời, giấy đều được làm từ bột giấy trúc làm bằng tay tốt nhất, người qua đời nhận được sẽ hài lòng. Hoa sen còn có thể giúp ông ta sớm lên cõi cực lạc...”

Tuy rằng cảm thấy cách nói này hơi chút quý dị, nhưng vì lôi kéo khách hàng, vẫn phải quảng cáo sản phẩm.

“Là sản phẩm chỉ định của quan phương địa phủ sao?”

Phu nhân kia đột nhiên bỏ thêm một câu như vậy, làm tôi thiếu chút nữa nghẹn họng. Chỉ từng nghe ‘Sản phẩm chỉ định Olympic’ của đồ dùng thể thao, ‘sản phẩm chỉ định cho cuộc thi marathon’ của nước khoáng, hiện tại ngay cả nhang đèn tiền giấy cũng có lời quảng cáo ‘sản phẩm chỉ định của quan phương địa phủ’, thật sự rất mới mẻ.

Không biết nha, chờ tôi chết rồi sau đó sẽ nói cho bà biết.

Lời như thế tôi đương nhiên không thể nói ra. Thấy tôi có chút lung túng, thanh niên vội vàng điều đình, “Cậu đi quá bất ngờ, mợ rất đau lòng, mong bỏ qua cho.”

“Không sao.” Tôi giao hàng cho thanh niên, người này móc ví hỏi tổng giá trị.

“Lúc viết đơn đặt hàng có đưa tiền đặt cọc hay không?” Trên đơn đặt hàng không ghi lại tiền đặt cọc, nhưng thông thường đều sẽ thu một ít tiền cọc mới đúng.

Thanh niên sững sốt một chút, phu nhân đột nhiên vươn tay giật tờ đơn đặt hàng trên tay tôi. Tôi không kịp đề phòng, bị bà giật đi mất. Phu nhân kia nhìn cẩn thận mấy lần, rồi đột nhiên úp tờ đơn đặt hàng vào trong ngực khóc lớn.

Đây rốt cuộc là rắc rối gì đây?

Đối với vị phu nhân đột nhiên khóc ầm trời ầm đất này, tôi kết luận là bà ta bị thần kinh phân liệt. Thanh niên nhỏ giọng an ủi bà, còn bà ta cứ lảm bảm bầm bầm mà ‘thật sự là chữ của ông ấy’.

Cuối cùng cũng tổng được hai người này đi, trừ thanh toán toàn bộ tiền hàng, thanh niên trước khi đi còn đưa lên một phong bao đỏ. Phong bao đỏ rất dày, bên trong đều là ông nội Mao, làm tôi vui sướng vô cùng. Món tiền đầu tiên nha, người ta đều nói tiền của đàn bà và con nít là dễ lừa nhất, không ngờ chết rồi, mà buôn bán cũng phát tài.

Bọn họ muốn lấy tờ đơn đặt hàng kia đi, tôi đương nhiên không có ý kiến. Tiếp tục thu dọn hàng hóa chờ khách hàng đến lấy. Sau đó lại có một bà lão đến. Bà ấy không viết đơn đặt hàng, nhưng hẳn là khách quen, biết ông nội đã qua đời, còn an ủi tôi vài câu

“Đường tử, hảo màu người tiếp tá gian phò. Nếu ngô hệ, đều ngô biết đi biên mua đã cho ta cái tử lão quý. Yêm tiêm đến quý cam, dư hệ thực ni độ D hương giá.” (phiên dịch xem ‘Tác giả có chuyện nói’)

(Tiểu đăng, may mà cháu thừa kế cửa tiệm này, nếu không, bà cũng không biết đi đâu mua đồ cho chồng bà. Ông cực kỳ xoi mói, chỉ chịu ăn nhang ở đây)

Tiếng địa phương này quả thực so với tiếng sao hỏa càng thêm khó nghe, hơn nữa bà lão nói quá nhanh, tôi rất muốn nói: bà ơi, người trái đất không thích ứng được bà, mời về thiên hà khác đi thôi

Tiếp đó lại có mấy khách hàng đến, hàng được đặt toàn bộ bị lấy đi. Đã qua giữa trưa, tôi chạy ra ngoài tìm quán ăn nhỏ ăn cơm. Khu này có rất nhiều cửa hiệu lâu đời, món ăn vặt chính cống siêu ngon.

Mãi cho đến hai rưỡi chiều mới về cửa hàng. Ngoài cửa lớn có một người trung niên đứng chờ, đầu tóc rối bù, quần áo cũng rất lôi thôi, cảm còn lún phún râu chưa cạo. Nhưng đôi mắt rất có thần, sắc bén như điều hâu. Bị hắn đảo qua một cái như vậy, sáu ngũ mới bò ra sau khi ăn no của tôi đều bị dọa bay

“Xin lỗi, vừa rồi ra ngoài ăn cơm, để ngài đợi lâu.” Tôi mở cửa cửa hàng, mời người nọ đi vào.

Đối phương bước vào, lập tức nói rằng: “Lấy mười xấp lá bùa, tôi muốn loại A.” Nói xong dùng ngón tay kẹp thẻ tín dụng đưa cho tôi.

“Gi?” Tôi tưởng là mình nghe nhầm.

“Lá bùa. Cho tôi hàng tốt nhất, gần đây làm ăn được lắm, thiếu hàng rất nhiều.” Người nọ hình như rất mệt mỏi, đặt mông ngồi lên xô pha trong cửa hàng, cả người dường như dán sát lên đó.

Hai mắt của người đàn ông phủ kín tơ máu, dưới bọng mắt có một quầng đen nhạt, chắc là do thiếu ngủ nghiêm trọng. Cho dù mặt mày phờ phạc, nhưng ngũ quan kiên nghị mạnh mẽ này, cùng với vết chân chim nơi khóe mắt lại để lộ phong độ mà chỉ có đàn ông trưởng thành mới có. Chính là loại hình chú già bánh trai mà các cô gái trẻ hiện giờ thích.

Thấy tôi còn đứng đờ ra đó, người đàn ông này nhú mày lại, “Sao vậy? Hết hàng?”

“Không phải.”

Mấy thứ đại loại như lá bùa hẳn là cho thầy pháp dùng. Nhưng chú này mặc T-shirt, kết hợp với quần bò, nhìn thế nào cũng giống người tương đối theo trào lưu, không hợp với hình tượng đạo bào vàng bóng, đội mũ đen, để chòm râu dê. Hay là thầy pháp hiện giờ đều hiện đại hóa rồi?

Chẳng qua trong cửa tiệm quả thật có vài món cho thầy pháp dùng, tỷ như la bàn của phong thủy tiên sinh, còn có vài món đồ kì quái, hiếm thấy. Anh họ nói đó cũng là một phần việc buôn bán của ông nội

“Kỳ thật tôi vừa mới tiếp nhận, không biết ngài muốn...”

Trong mắt của người đàn ông lóe lên nghi ngờ, nhưng vẫn móc ra một tờ giấy từ trong túi áo đưa cho tôi, “Chính là vật như vậy.”

Một tờ giấy màu vàng nhạt hình chữ nhật, mặt trên được dập ấn và bút son nguệch ngoạc. Thì ra hẳn thật sự là một thầy pháp. Tôi thầm than trong lòng, nhớ ra trong ngăn tủ quả thật có cất loại giấy này. Vì thế lấy ra mười xấp đặt trên mặt bàn trước mặt hẳn.

“Hàng ngài muốn đây, mời kiểm tra.”

Ai ngờ người nọ hừ hừ hai tiếng, “Em trai, tuy rằng lão Trương tôi hiện giờ mệt đến hoa cả mắt, nhưng cậu cũng không thể lấy hàng loại B thay hàng loại A lừa tôi nha.”

Tôi nghe vậy liền nghĩ thầm rằng hông biết rồi, nếu để khách hàng cảm thấy chúng tôi dùng hàng thứ phẩm để lừa người, lòng tin sẽ không còn. Mắt lòng tin sẽ không thể buôn bán lâu dài được.

“Ngài hiểu lầm rồi.” Tôi cuống quýt giải thích: “Ngài biết đấy, tôi mới vừa tiếp nhận nên có nhiều chuyện không hiểu. Vẫn mong tiên sinh thông cảm nhiều hơn.”

“A. Cậu chính là, cháu trai của Đỗ tiên sinh mà bọn họ đã nhắc đến phải không?” Thấy thái độ nhận lỗi của tôi rất nghiêm túc, người nọ giãn mày, cũng không truy cứu nữa.

“Đúng vậy. Mong tiên sinh sau này chỉ giáo thêm.” Tôi vừa nói vừa mở ngăn tủ, bên trong xếp từng xấp từng xấp giấy. “Tiên sinh, có thể nói cho tôi biết hàng nào là loại A, hàng nào là loại B sao? Tôi thật sự không phân biệt được.”

Hành động này trong mắt của người khác khẳng định là rất ngu ngốc. Lỡ như khách hàng cố ý nói hàng tốt là thứ phẩm, sau đó lần sau lấy giá của hàng thứ phẩm đến mua, vậy tôi nhất định sẽ lỗ vốn.

Chẳng qua, lòng tin trong buôn bán cũng không thể chỉ đến từ một phía.

“Cậu không sợ tôi lừa cậu sao?” Lão Trương hí mắt nhìn về phía tôi, dường như cảm thấy thú vị.

“Tôi buôn bán, trẻ già đều không lừa gạt, không phụ lòng trời đất chứng giám, khách hàng mới tin tưởng tôi. Nếu khách hàng lừa tôi, thì tôi đây chỉ có thể tự nhận xui xẻo, chi tiền mua một bài học.”

Bài học mớ ông! Nói như vậy chỉ là những lời công thức hóa để làm khách hàng nâng cao độ thiện cảm. Nếu người này thật sự dám lừa tôi, sau này tuyệt đối kéo hẳn vào danh sách đen, còn phải báo nguy tố cáo hẳn tuyên truyền phong kiến mê tín, nói bậy mê hoặc quần chúng, giả thầy pháp hại người.

“Quả nhiên là người thừa kế mà Đỗ tiên sinh chọn.”

Lão Trương không biết tôi nghĩ gì, bắt đầu hướng dẫn tỉ mỉ cho tôi biết cấp bậc của những tờ giấy này. Chẳng qua linh lực linh tinh gì đó, tôi chẳng nhìn thấy chút nào. Chỉ biết là đồ thủ công so với đồ máy móc chế có cấp bậc cao hơn.

Chọn lá bùa xong, tôi còn giảm giá cho lão Trương. Đối phương rất mừng, đưa qua một tấm danh thiếp, “Sau này gặp rắc rối thì có thể đến tìm tôi.”

Trên mặt danh thiếp in địa chỉ và số điện thoại, thậm chí còn có hộp thư và số QQ, phía trên tên của lão Trương có in: hội thám tử tư linh dị.

Thì ra thầy pháp còn kiêm cả chức thám tử tư, nhưng có thế nào tôi cũng không thể gộp hẳn chung với Conan, Kindaichi được.

Chiều muộn anh họ đến giúp tôi dọn hàng. Còn hỏi hộp hỏi tôi tình hình hôm nay, “Có khách hàng nào đặc biệt kì quái không?”

Thấy anh hoảng hốt như vậy, cố ý muốn dọa anh một chút.

“buôn bán không tệ. Khách hàng đặc biệt à...” Tôi cố ý biến sắc, làm anh họ càng thêm căng thẳng, truy hỏi tôi ra làm sao.

“Vợ của ông họ Trương thôn XX tới lấy hàng, còn cho bao đỏ a.” Tôi bật cười hi hi, lại bị anh họ gõ đầu một cái.

Đau nha...

Sắc trời đã muộn lắm rồi, anh họ khóa kỹ cửa hàng, tôi nói: “Lần sau dọn dẹp phòng trên lầu một chút, buổi tối em ở đó cũng không tồi.”

Ở đây rõ ràng có phòng lớn như vậy, tôi cần gì phải đến chỗ bác cả chen chúc một giường với anh họ. Anh họ đảo mắt nhìn tôi một cái, “Ý của em là, ở nhà của anh không thoải mái?”

“Đại nhân oan uổng a, tiểu nhân nào dám.” Tôi vừa nói vừa lui ra xa, “Chính là người nào đó có tướng ngu quá xấu, còn nửa đêm chảy nước miếng, sau này coi chừng không quen được bạn gái a... Oa ~~~~ đại nhân tha mạng!”

“Thằng nhóc này, đứng lại cho ông ngay!”

Trong lúc cười đùa, tôi đột nhiên nhớ ra người thanh niên đến lấy hàng với vị phu nhân kia hôm nay hình như có nói, cậu của hắn họ Trương, mà cậu của hắn đã qua đời. Vậy nghĩa là họ Trương viết đơn đặt hàng...

Nghĩ đến đây tôi không khỏi rung mình một cái, nghĩ thầm, có thể hắn có rất nhiều cậu, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đơn Đặt Hàng 1

Ngay sau hôm mở cửa tiệm, ngoài cửa đột nhiên bị chất một đồng đồ kỳ quái. Từng bó bó trúc, còn có vài thùng đồ linh tinh. Không biết là ai thiếu đạo đức như vậy, chất đồ ven đường, làm tắc nghẽn giao thông.

Tôi không để tâm đến, mà đi thẳng vào trong tiệm

Khi nhìn đến chồng đơn đặt hàng trên quầy, tôi liền hoảng sợ. Ngày hôm qua rõ ràng đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, trên cùng là đơn đặt hàng mà họ Lý sẽ đến lấy hôm nay. Hiện tại tờ phía trên thể nhưng đã biến thành chữ như gà bới

Hôm qua rõ ràng đã khóa cửa kỹ, chẳng lẽ bị cạy cửa? Thằng trộm này cũng điên quá, cạy cửa thì thôi, còn vẽ bậy lên đơn đặt hàng

May mà trong tiệm chẳng có gì, tiền cũng không để qua đêm, cửa hàng nhang đèn xét ra cũng không có gì để trộm

Đang nghĩ có nên báo án hay không, đột nhiên phát hiện tờ giấy chữ gà bới kia thể nhưng thật sự là một tờ đơn đặt hàng. Đường xx khu xx căn hộ số ba mươi, đặt không nhiều đồ lắm, chữ viết lại cực kỳ khó coi, giống chữ của con nít, còn có lỗi chính tả, mặt sau đơn giản chỉ là vẽ.

“Bây giờ dạng người gì cũng có” Ăn trộm văn hóa thấp thật đáng thương

Lật đến tờ thứ hai thì vẫn không phải là đơn đặt hàng của họ Lý. Đơn đặt hàng này chữ viết vô cùng nắn nót, rất đẹp rất mảnh, nhưng nội dung hơi đặc biệt

“Ba hòm giấy, giờ tý (từ 1h đêm đến 1h sáng) mười lăm tháng sáu âm lịch đến lấy, ký tên ‘Địa phủ đệ nhất điện Tướng’”

Phương thức trút giận của ăn trộm thời nay quả thật càng ngày càng cao tay. Tôi vo đơn đặt hàng cùng mớ chữ như gà bới kia thành một cục rồi ném vào thùng rác. Việc này cũng không để ở trong lòng

Cứ như thế qua hai ngày, ngày thứ ba mở cửa tiệm, tôi đang tính toán thu nhập trong hai ngày này. Chợt cảm thấy có gió lạnh quét qua cổ, ngẩng đầu lên đã thấy có một chiếc BMW màu đen chắn ngang cửa

Hẻm chỗ này rất chật, còn có rất nhiều người bán rong đang bày hàng, xe cản bản không thể chạy vào. Chiếc xe này rốt cục làm thế nào chen vào được? Hơn nữa tôi còn không nghe thấy tiếng động cơ

Tôi đang tính đi ra ngoài kiểm tra, đột nhiên trước mắt xuất hiện hai người đàn ông mặc quần áo một đen một trắng, làm tôi giật mình. Hai người này là ninja hay sao, thành linh vọt đến trước mặt người ta.

Về mặt của bọn họ rất nghiêm túc, có chút kỳ lạ, rõ ràng là ngày nắng nóng, hai người này lại mặc âu phục dày nghiêm trang, caravat thắt kỹ. Nhìn thôi đã thấy nóng rồi

“Xin hỏi hai vị...”

“Hàng đâu?”

“A?”

“Khỏi giả bộ, đưa đồ ra đây!” Người đàn ông áo trắng túm lấy áo của tôi. Tôi muốn gỡ ra, nhưng phát hiện cánh tay của hắn vừa lạnh lại vừa cứng, quả thực giống như thép

Hai người này chẳng lẽ là ‘Đà mã’ trong truyền thuyết (ghi chú: thu phí bảo vệ), thì ra chúng còn chưa bị sở quản lý thành phố dẹp bỏ, vẫn đang âm thầm hoạt động

X nó, giờ không phải là lúc kích động hoảng hốt

“Này... hai vị đại ca, em kiếm com ở đây không dễ nha. Các anh giờ cao đánh khê, cho em một đường sống đi” Tôi vừa nói vừa học theo người bán

hàng rong trong phim truyền hình, nhét một cuộn chủ tịch mao vào trong tay đối phương

Ai ngờ sắc mặt người nọ thế nhưng càng đen, chủ tịch Mao trong tay lập tức bốc cháy, nhanh tay đến mức căn bản nhìn không thấy hấn lấy bật lửa ra từ lúc nào. Tôi đang muốn kêu, liền bị nhắc người ẩn mạnh lên cạnh cửa, sau lưng đau nhói

“Đại ca, đừng nóng. Chê ít thì ngài có thể ra giá mà...” Từ trong mắt của đối hương có thể nhìn thấy ảnh ngược của bản thân. Tôi hiện tại, về mặt tâm hại, đáng về kém cỏi muốn chết

Đôi mắt của người nọ có chút kỳ dị, màu sắc so với của người bình thường nhạt như thủy tinh màu xám nhạt, còn có hai tầng con ngươi. Chẳng lẽ xã hội đen cũng thích đeo lens?

Đối phương như thể biết ảo thuật, lửa bập bùng trên tay nhưng hấn lại không hề thấy nóng, còn đưa ngọn lửa lại gần mặt tôi, tôi hoảng đến mức phải thét to. Giờ tay muốn bấm di động trong túi quần, ít nhất có thể báo cảnh sát

Mới vừa đụng đến di động, cổ tay đã bị gãi âu phục đen ghim lại, vặn ngược ra khỏi túi

“Đau... đau nha... Xin ngài nhẹ tay, đại ca!”

Ngay cả bản thân cũng cảm thấy lời này có phần mờ ám, nhưng hiện tại đầu quân được nhiều như vậy, cái mạng quan trọng hơn

“Nokia, mẫu này đã ngừng sản xuất từ lâu, ngay cả pin cũng không còn bán” Gã âu phục đen dùng giọng điệu giễu cợt, đứng đưa điện thoại trước mặt tôi, cảnh cáo tôi đừng giờ mách nỡ

“Đại ca, anh muốn bao nhiêu tiền em sẽ đưa, đừng đánh em”

“Bọn tôi không cần tiền, chỉ cần hàng” Gã đồ trắng lạnh lùng nói

Khi xã hội đen nhắc đến cái gọi là ‘hàng’ này, thứ nghĩ đến đầu tiên chính là bột, thứ hai là súng. Chẳng lẽ tiệm nhang đèn này của ông nội chỉ là để che mắt, trên thực tế đang làm chuyện gì phi pháp?

Không đúng không đúng, ông nội không phải là loại người như vậy. Nhưng nếu như bị uy hiếp...

Nhớ đến bác cả cứ úp úp mở mở, cha thì nói cái gì mà ‘xui xẻo’ linh tinh, khó trách không ai dám nhận cửa tiệm này

“Đại ca, tha cho em đi. Em vừa mới tiếp nhận, cái gì cũng không biết!” Nếu tôi còn giữ được mạng, nhất định sẽ báo án, sau đó dọn tiệm đi chỗ khác

“Đưa đồ ra đây, nếu không đúng thì...” Trong đôi mắt màu nhạt của người áo trắng kia tràn ngập sát khí, tôi sợ đến mức toàn thân phát run. Trong đầu hiện lên tí báo ngày mai: phát hiện một xác chết vô danh trong sông, nhặt được từng khúc thi thể trong thùng rác...

“Tiểu bạch, đừng hung dữ như vậy. Cậu xem anh bạn này bị dọa đến...” Gã âu phục đen vỗ vỗ vai cộng sự của mình, “Hiện tại đang thi hành phong cách phục vụ Trái táo đỏ, phải mỉm cười, hiểu không?”

Xã hội đen cũng du nhập khái niệm ‘phong cách phục vụ Trái táo đỏ’? Nghĩ đến cảnh đối phương mỉm cười giết người, tôi không khỏi càng lun lầy bầy

“Đừng... đại ca, cầu xin các anh tha cho em một con đường sống đi... 555...”

Vừa ngẩng đầu, liền phát hiện đối phương thật sự đang cười. Nhưng không phải là mỉm cười, cái miệng của hấn cong lên phía trên, khoe miệng kéo ra tận lỗ tai, sau đó môi từ từ mở rộng, hàm răng nhọn hoắt kia liền lộ ra khỏi hai má. Ánh mắt nhạt màu trở nên dài hẹp, phần tròng trắng thì ứ máu.

Khoảnh khắc đó tôi như bị xối nước đá lên đỉnh đầu, lạnh từ đầu đến chân, trước mắt tối đen, ngất đi

Khi còn bé mỗi lần đến thăm ông nội, ông đều sẽ kể rất nhiều chuyện cổ lị kỳ cổ quái cho tôi nghe. Có vài câu chuyện cổ lị kỳ nhưng lại có điểm tiếp nối với hiện thực. Tôi từng không chỉ một lần tò mò hỏi ông nội, “Chuyện ông kể có thật không?”

Ông nội luôn sẽ xoa xoa đầu của tôi, cười nói: “Nếu cháu tin, thì chúng là sự thật”

Sau khi lớn lên, những chuyện cổ đó cơ bản đều đã quên sạch. Sinh ra và lớn lên dưới lá cờ đỏ, học đủ bốn loại hiện đại hóa, đối với những câu chuyện xưa nay của ông nội, tôi cũng chỉ còn khịt mũi ngó lơ mà thôi

Nhưng hiện tại, thứ bên trong những câu chuyện cổ kia lại ‘chân thật’ xuất hiện trước mặt tôi

Tĩnh lại, chuyện đầu tiên tôi làm chính là lén lút hé mắt một tí, xác định trước mắt không có quái vật, trên người cũng không thiếu đoạn chân tay nào. Lúc này mới yên tâm mở to mắt

“Rốt cục cậu cũng tỉnh”

Tiếng nói dịu dàng trầm thấp đầy nam tính truyền đến, có một người áo trắng ngồi ở bên cạnh tôi. Lúc đó tôi suýt nữa đã hét lên, nhưng khi phát hiện người áo trắng này không phải là người áo trắng kia, mới vất vả nuốt tiếng hét trở về

Người thanh niên mặc âu phục màu trắng này không phải là quái vật vừa rồi. Bộ dáng của anh ta rất đẹp. Đàn ông mà dùng chữ đẹp để hình dung thì có hơi quái, nhưng ngoài từ này thì không thể nghĩ ra từ khác để hình dung

Tóc dài màu trắng tản trên vai, mày liễu cong cong, con ngươi màu nhạt mang theo ý cười ẩm ướt, long lánh rực rỡ. Trần ngập khí chất cổ vận thanh lịch, nếu là nữ, tôi nhất định sẽ theo đuổi cổ

“Anh là...” Tôi ngồi dậy, phát hiện mình đang nằm trên sofa trong tiệm. Nếu không phải sau lưng còn hơi nhói đau, chuyện vừa rồi tôi khẳng định cho là mộng thôi

“Mới này lỗ mũi, là sơ suất của chúng tôi, mong đại nhân tha thứ” Người nọ làm một cái lễ, tuy rằng đang mặc âu phục, nhưng tôi dường như có thể nhìn thấy cánh anh ta mặc hần phục có ông tay rộng làm động tác tao nhã này

“Tiên sinh khách khê” Tôi nhanh chóng đáp lễ, ngấm một chút, không đứng nha, anh ta vừa mới nói ‘mới này’, vậy chẳng phải nói anh ta kỳ thật là quái vật kia ...

Thấy mặt tôi lộ vẻ sợ hãi, người nọ lại mỉm cười, “Đại nhân xin chớ sợ hãi, chúng tôi không có ác ý”

Có thể là do nụ cười của anh ta quá thực quá mức xinh đẹp, tôi lại nhất thời quên sợ hãi. Nhìn anh ta đến gần người

“Ai yêu, không ngờ chế sư đại nhân mới nhậm chức lại là một tiểu sắc quỷ” Một giọng nói sang sảng xen vào, một người đàn ông mặc âu phục đen đi đến. Người này cũng không phải là tên âu phục đen mới này

Mặt so với ngôi sao Hàn quốc còn anh tuấn hơn, nhưng không phải cùng một loại với người âu phục trắng. Ngồi quan khời ng, cười lộ ra răng khềnh, giống loại nam sinh ưa vận động trong trường học, cười mở sáng sủa. Âu phục trên người không cài khuy áo, cả vạt cũng không thắt kỹ, nụ cười dạt trên khóe môi làm người khác cảm thấy hẳn có chút xấu xa, có điều cảm giác lại rất hòa hợp, là loại bạn hữu tốt có nghĩa khí

Tôi phát hiện xe ngoài cửa cư nhiên đã từ BMW đổi thành Lexus. Được rồi, tôi đã không còn muốn truy cứu mấy cái xe này rốt cục chạy vào đây bằng cách nào, chỉ muốn biết những ‘người’ này muốn làm gì

“Các vị đại tiên quang lâm bản điểm, có gì chỉ giáo?” Tôi học người xưa trong phim truyền hình chấp tay hỏi

Người áo trắng hình như bị lời của tôi chọc cười, bật cười thành tiếng, “Đại nhân, chúng tôi nào dám. Hôm nay đến là vì đơn đặt hàng hôm trước”

Không ngờ đàn ông cười mà cũng đẹp như thế, so với hoa tươi nở rộ còn đẹp hơn. Tại thời điểm tôi ngẩn người, có cánh tay khoát lên vai tôi, “Tiểu sắc quỷ này cư nhiên nhìn đến chảy nước miếng nè. Tiểu bạch, tớ nói đúng chứ, chỉ cần mặt đẹp một chút, tiểu quỷ này sẽ trở nên dễ nói chuyện”

Gã âu phục đen dán sát vào lỗ tai tôi mà nói, hơi thở mang theo hơi lạnh đó thổi đến vành tai, có điểm ngứa ngứa. Tôi muốn đẩy hẳn ra, lại phát hiện cánh tay này cũng giống như quái vật lúc này, rắn như thép, rất có lực

“Cậu đừng dọa cậu ta” Gã áo trắng trừng mắt với cộng sự một cái, rồi cười nói với tôi: “Tại hạ Tạ Tất An, hẳn là Phạm Vô Cứu, chúng tôi phụng lệnh Tương đại nhân của đệ nhất điện, đến lấy hàng đã đặt”

Tôi nhớ đến đơn đặt hàng kỳ quái đã thấy hôm qua, quả thật kì tên là ‘Địa phủ đệ nhất điện Trường’. Lại đánh giá hai người trước mặt, trong lòng rốt cục có kết luận

X nó, hiện tại tiết mục ghẹo người quả thật là càng ngày càng cao tay

Tôi nhìn bốn phía, muốn phát hiện camera đang bị che dấu, nhưng căn bản không thể tìm ra. Nhưng mà không sao, cứ để cho các người ghẹo đi, dù sao tôi coi như lên TV làm quảng cáo miễn phí cũng tốt

“Cái đó nha... rất xin lỗi, đơn đặt hàng kia tôi đã làm mất rồi...” Tôi quyết định diễn cùng bọn họ

Gã âu phục đen khễ huyết sáo, “Nhóc con cậu bảnh nha, ngay cả đơn đặt hàng của diêm vương đại nhân mà cũng dám làm mất”

“Sẽ không... bị báo ứng chứ?” Tôi quả thực có thể giành được tượng vàng tại Oscar rồi, ha ha

“Nếu đại nhân có thể lập tức giao hàng, hẳn sẽ không bị đâu”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đơn Đặt Hàng 2

Nhớ tới ‘Ba hòm giấy sỏ’ được viết trên đơn đặt hàng, thứ này rõ ràng chỉ để lừa gạt mà thôi. Hiện tại, tình huống này chính là thời điểm phân nhánh trong vận mệnh mà nhân vật chính hay gặp phải trong tiểu thuyết hoặc truyền hình.

Chàng trai trẻ, nếu cậu làm được thì sẽ có thể giải cứu thế giới! Lối kịch như vậy quả là cmn rập khuôn nha. Bây giờ tình huống phải đối mặt sẽ là: A, nếu tôi chấp nhận, tiết mục trên chộc sẽ tiếp tục được thực hiện. B, nếu không chấp nhận, lập tức phơi bày chân tướng, trả tôi phí diễn viên tạm thời hoặc một tặng phẩm nhỏ, rồi rút lui

Dưới tình huống này, tôi đương nhiên sẽ chọn B. Bởi vì hôm nay tôi còn phải buôn bán, không muốn lấy phí diễn viên tạm thời hay tặng phẩm nhỏ gì gì đó, dù gì cũng không có gái đẹp dẫn.

“Cái... tiền đặt cọc gì đó, tôi sẽ hoàn lại gấp đôi...” Căn cứ theo luật hợp đồng, không thể giao hàng đúng hạn thuộc loại hủy ước, phải hoàn lại gấp đôi tiền đặt cọc. Thế nào, tiệm tôi đã đủ thành tín chưa?

“Nếu đã như thế, thì hết cách rồi. Tôi sẽ đảm bảo đúng sự thật”

Xem ra sắp rút lui rồi, tôi vừa thở phào, gã âu phục đen lại nói sát bên tai: “Tương đại nhân sẽ rất tức giận, hậu quả nhất định sẽ rất nghiêm trọng a”

Có lẽ cho rằng tôi đã sợ, đối phương ngày càng táo tợn hơn, “Cậu có biết, Tương đại nhân là diêm vương của đệ nhất điện [1], quản lý sinh tử, quyết định hướng đi của người sau khi chết. Nói không chừng ông giận quá, sửa lại mệnh của cậu, chờ cậu chết rồi sẽ không cẩn thận đẩy hồn xuống chỗ Lục đại nhân bên đệ cửu điện, hừ hừ...”

Đệ cửu điện [2] chính là a tì địa ngục, nhớ lại những tích truyện cổ từng nghe trước kia, tôi suýt nữa bật cười thành tiếng. Nếu chưa kết thúc ngay lập tức, vậy tiếp tục chơi với bọn họ một chút a

“Tín tướng diêm vương đại nhân sẽ làm việc công bằng”

Phạm Vô Cửu đành chịu, nhún nhún vai, nhìn về phía cộng sự của mình. Tà tất An ngẩng đầu nói, “Tuy diêm vương đại nhân sẽ không công tư bất phân. Nhưng hiện tại Tương đại nhân quả thật đang gặp khó khăn, vẫn mong đại nhân có thể dốc lòng tương trợ”

Biên đạo có phải đang muốn sửa tiết mục này từ trên chộc sang đông phương huyền huyền không. Tôi tròn mắt khinh thường, chỉ có thể nghe bọn họ nói tiếp

Lúc này di động của Phạm Vô Cửu vang lên, hắn đi ra ngoài tiệm nghe. Gã này thế nhưng dùng Iphone 4, quỷ soa sao có thể hiện đại hóa như vậy, quả nhiên là tiết mục trên chộc. Loáng thoáng nghe thấy hắn nói ‘Hacker’, ‘Hệ thống sụp đổ’ linh tinh.

“Không phải tôi không muốn giúp, mà quả thực không biết phải giúp thế nào. ‘Giấy sỏ’ kia là giấy gì? Nếu ở đây có, tôi lập tức bán cho các anh”

“Chính là giấy của sỏ sinh tử. Thời gian rất gấp gáp, hiện tại chỉ có chế sư đại nhân mới có thể chế tác được”

Tôi tưởng là bản thân nghe nhầm, “Sỏ hộ khẩu à?”

“Sỏ sinh tử.”

Biên đạo, anh từ đâu xuyên tới vậy? Thật không khoa học!

“Nhưng các anh đều đã dùng tận Iphone rồi, còn dụng giấy làm sỏ sinh tử?” Xem ra bọn họ đã quyết tâm phải diễn xong mới đi, hết cách, tôi đành liều mạng hầu quân từ vậy

“Đúng vậy” Tà Tất An lấy ra một cái Ipad, “Chúng tôi sớm đã áp dụng hệ thống máy tính, tất cả số liệu đều do hệ thống trung ương xử lý, chúng tôi chỉ cần dùng sản phẩm điện tử là có thể xử lý công việc. Nhưng hôm trước hệ thống trung ương bị hacker xâm nhập, toàn bộ đường dây bị tê liệt. Không thể không đóng toàn bộ để bảo trì, hiện tại vẫn không thể hoàn thành dù chỉ là một vận hành cơ bản nhất. đành tạm thời sử dụng thao tác trình tự nguyên sơ nhất”

Thông tin hóa địa phủ... Thế này lại càng không khoa học!

“Chẳng lẽ hiện tại ngay cả đầu thai cũng áp dụng kiểu xếp hàng gọi số ở ngân hàng?”

“Đúng, sao cậu biết?”

Thật không khoa học nha! Tiết mục trên chộc lừa gạt, đừng lãng phí thời gian của tôi nữa. Cũng tại xe của các người chặn cửa nên hôm nay không có đến nửa vị khách

“Rất xin lỗi, quả tình không thể giúp gì được. Các anh đi mời người tài giỏi khác đi.” Càng lúc càng quá, tiếp nữa tôi nhất định diễn hỏng

Thấy tôi làm tư thế tiễn khách, Phạm vô cửu vốn định nói gì đó nữa, nhưng bị Tà tất an giữ tay cản lại

“Vậy hôm nay chúng tôi cáo từ trước vậy”

Tôi tiễn bọn họ ra tận cửa, Phạm Vô Cứu đã lên xe, tôi vội vàng kéo Tạ Tất An hỏi: “Cái kia khi nào thì đưa?”

Người này thoáng bối rối, “Ý đại nhân là...”

“Đừng giả bộ nữa, đều đã quay xong rồi chứ. Tiết mục trên chộc của các anh cũng phải có phí diễn viên tạm thời hay là tặng phẩm nhỏ chứ. Các anh cũng đã làm lỡ việc buôn bán của tôi nửa ngày rồi.”

Dường như phải mất một hồi lâu hắn mới hiểu được ý của tôi, rồi bật cười thành tiếng. Tôi đang muốn hỏi hắn cười cái gì, bả vai liền bị đối phương giữ chặt

“Ê, anh...”

“Nhắm mắt!”

Âm thanh kia như thể có ma lực, tôi không tự chủ nhắm mắt lại, cảm thấy mí mắt có thứ gì đó mềm mại ướt át dán lên, nhưng rất nhanh đã rời đi

Khi tôi ý thức được đó là cái gì rồi lập tức mở to mắt, gương mặt của đối phương chỉ gần trong gang tấc. Trên gương mặt xinh đẹp làm người ta không thể rời mắt này mang theo nụ cười xảo quyệt

“Nếu đại nhân hỏi tâm chuyển ý, có thể gọi điện cho tôi” Nói xong thì nhét một tờ giấy vào tay tôi, rồi xoay người lên xe

Tôi còn chưa kịp tỉnh táo lại từ cơn kinh hãi vừa rồi, thì xe bỗng biến mất ngay trước mắt tôi. Không phải là chạy đi, mà là biến mất!

Vướng phải ‘âm’ ai còn dám tiếp tục mở tiệm, tôi khóa cửa đi về. Về nhà còn phải hỏi anh họ ở đâu có chùa miếu.

—

Hôm sau nhiều mây, trời âm u. Tôi quần chặt lấy anh họ đòi anh đưa tôi đi mở tiệm. Ai ngờ vừa mở cửa, phát hiện cả đường đều là những thứ kỳ hình quái dạng. Có ông chủ trên đầu ghim một thanh đao đâm đĩa máu, có tang thi lúc nhúc giòi bọ khắp người, một đứa trẻ mặt tái xanh...

“Quái lạ, chưa tới Halloween mà. Hôm nay có hoạt động diễu hành gì sao?” Tôi hỏi anh họ bên cạnh

“Hoạt động gì cơ? Không có nha” Anh họ khó hiểu liếc tôi một cái

“Nhưng những người trên đường đều ăn mặc rất quái dị”

“Có sao? Bình thường mà”

Anh họ thế là thăm mý quan kiểu gì nha? Rõ ràng là rất đáng sợ, rất ghê tởm được không

Một ông chủ đi lướt qua, phía sau ông có một cô gái áo đỏ bám theo. Đôi mắt của người phụ nữ này đỏ đậm, phát hiện tôi cứ nhìn cô mãi, liền hung hãn trừng tôi một cái, mở miệng lộ ra răng nanh sắc nhọn phía trong.

【 Không được nói. 】

Giọng nói bi thương âm u đó khiến tôi rùng mình. Hiệu quả quá chân thực, kỹ thuật hóa trang bây giờ quả là rất cao tay

Người phụ nữ kia nhận ra tôi vẫn đang nhìn cô, miệng đột nhiên ngoác ra vô cùng lớn, cằm dưới chạm đến tận đất, trong khoang miệng là hàm răng sắc nhọn rướm máu.

“Đệt”

Tiếng hét thình lình của tôi làm anh họ giật mình “Em hét quái gì vậy?”

“... Anh có nhìn thấy đại tỷ áo đỏ mới nảy không...” Tôi cảm thấy toàn thân rét run, không nén được cơn sợ dâng lên trong lòng

“Đại tỷ áo đỏ nào? Em bị say nắng hả?” Phát hiện sắc mặt của tôi không đúng, anh họ tỏ vẻ lo lắng

“Nhưng mà sau lưng ông chú mặc T-shirt màu nâu mới nảy...”

Anh họ kéo tôi sang một bên, trán kề sát vào trán tôi, “Em không sốt”

Tôi đẩy anh ra, hơi tức rồi: “Em không phải con nít”

“Yên tâm đi, không sao đâu. Em cứ coi như không nhìn thấy là được rồi”

Lúc ấy, tôi cảm thấy ‘tam quan’ của mình hoàn toàn bị phá hủy. Thì ra ngài Mark mới là thầy pháp

Tam quan, tức Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan

Anh họ nói người đến tiệm nhang đèn mua đồ đa phần là người có tang sự hoặc là để bái tế người chết. Luồng hơi trên người bọn họ sẽ ảnh hưởng đến tôi. Cho nên có đôi khi sẽ nhìn thấy thứ kỳ quái, chỉ cần giả bộ như không nhìn thấy là sẽ không sao

“Ông nội cũng thường xuyên như vậy à? Bác cả và anh cũng vậy?”

Anh họ trầm mặc một lát, nói: “Anh chưa từng nhìn thấy. Cha hình như có thấy qua. Ông nội... ông rất đặc biệt.” Lúc này, tôi mới phát hiện trên người anh họ có một luồng sáng trắng nhàn nhạt dịu dàng

‘Coi như không nhìn thấy’ nói nghe thật đơn giản. Tôi phát hiện bản thân cơ bản không làm được. Chỗ âm u ở cửa tiệm đột nhiên có thêm một đồng ‘huỳnh đệ tốt’. Có kẻ đang chơi mạt chược, có người đang đánh poker, còn có người kéo nhị hồ hát tiêu khúc, náo nhiệt vô cùng

Thấy tôi vừa đến mở cửa liền xô đẩy nhau mà lên, lăm bắm cho chút đồ ăn đi, đói quá đói quá!

Anh họ đẩy cửa ra xong, tôi vội vàng xông vào trong tiệm. May là bên trong không có con nào. Thấy tôi hoảng sợ không nhẹ, anh họ rất lo lắng

“Bằng không, hôm nay nghỉ một ngày đi”

“Không cần...” Tôi khoát khoát tay, chuyện này sớm muộn cũng phải đối mặt

“Đừng gượng ép bản thân. Hôm nay anh ở lại với em”

“Không cần. Anh còn phải đi làm mà” Cảm giác anh họ luôn coi tôi là con nít, người ta rõ ràng đã mười tám tuổi rồi mà

Khuyên can mãi cuối cùng cũng ‘đuối’ được anh họ đi. Tôi ngồi phịch trên sofa không muốn làm việc. Huỳnh đệ tốt ngoài cửa tuy rằng xô đẩy vớ đầu, nhưng cũng không dám rảo bước vào trong tiệm. Chắc là trong tiệm có thứ gì đó chặn bọn họ.

Tầm mắt rơi lên bài vị gỗ của thổ địa công dưới chân cửa. Xem ra phải thường dâng hương cho thổ địa công công mới được

Vừa châm nhang xong, phát giác sau lưng hơi lạnh. Trời nắng nóng thế này, trong tiệm lại không có điều hòa, đáng lẽ sẽ không lạnh như vậy. Vừa ngẩng đầu lên tôi liền hoảng sợ đến suýt nữa hét toáng lên. Có một người phụ nữ áo trắng gãy một chân đang lơ lửng trước quầy, trong tay cầm một cây bút lông, đang viết gì đó lên đơn đặt hàng

Sau khi viết xong, người phụ nữ này hướng về phía tôi thì lễ, rồi ra khỏi tiệm

Tôi vội vàng đọc đơn hàng, trên mặt giấy vốn trống không viết: họ Trần căn hộ số 301 tầng 3 số 31 đường XX. Danh sách hàng, tiền giấy gì đó phía sau tôi đều biết, cũng chỉ có loại ‘thuốc XX’ này là chưa từng thấy

Thời điểm này đương nhiên phải quay số điện thoại đường dây nóng, ‘gọi điện thoại hỏi bài tập’ nha. Nhấn số điện thoại trên danh thiếp của lão Trương, một lát thì đối phương bắt máy.

Tôi đưa chuyện ngày hôm qua và hôm nay kể một lần, lại hỏi dò chuyện ‘thuốc XX’. Hắn ta nói sẽ lập tức sang đây

“Người hôm qua cậu gặp chính là quý soa thật sự. Không phải là tiết mục trêu chọc” Mặt của lão Trương hiện rõ vẻ ‘cậu thật ngu ngốc’

“Tôi đâu có biết nha. Người bình thường đều sẽ không tin” Chỉ có thầy pháp mới tin thôi. Không, có thể ngay cả thầy pháp cũng sẽ không tin. Bọn họ (thầy pháp) đều là đồ lừa đảo

“Cậu thật sự không tính chế giễu giúp bọn họ sao?”

“Sẽ rất phiền toái à?” Kì thật đây mới chính là vấn đề tôi quan tâm. Thầy pháp thì thầy pháp, dù sao hiện tại cũng không còn cách khác.

“Không biết nha”

Thầy pháp quả nhiên không đáng tin!

“Chỉ có một điểm” Lão Trương uống một ngụm trà, cổ ý ngừng lại đề làm tôi sốt ruột, đồ xấu bụng

“Bạch vô thường ép buộc mở mắt âm giúp cậu”

“Mắt âm với mắt âm dương có gì khác nhau?” Có thể nhìn thấy ‘huỳnh đệ tốt’ thì hẳn đều là mắt âm dương đi. Thật ra có rất nhiều người có mắt âm dương, điều này cũng không kỳ lạ

“Cậu có thể nhìn thấy con đường cuối hẻm kia không?”

Lão Trương nhắc vậy tôi mới thấy kỳ quái, cuối hẻm này rõ ràng chính là vách tường. Nhưng hôm nay lại thấp thoáng nhìn thấy một con đường đá, bị sương mù màu trắng bao phủ, nhìn không tới điểm cuối

“Đây chính là âm lộ dẫn thẳng xuống địa phủ. Mắt âm dương thì nhìn không thấy, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy linh hồn bình thường. Mà mắt âm có thể nhìn thấy những thứ mà linh hồn nhìn thấy. Nghe nói người mở mắt âm có đạo hạnh cao, ngay cả kiếp trước của người ta đều có thể nhìn thấy”

Hắn vỗ lưng tôi, “Không biết phải nói thẳng nhóc cậu may mắn hay là bất hạnh, bọn tôi phải tu luyện rất lâu, hơn nữa còn phải có tư chất hơn người mới có thể mở được mắt âm. Cậu thật sự khiến người ta phải ghen tị nha”

“Đôi được với anh thì tốt” Người này rõ ràng đang bỏ đá xuống giếng. “Phải làm thế nào mới đóng được mắt âm?”

“Không biết.”

“A?”

“Tôi chỉ biết phương pháp phong ấn tạm thời. Nhưng của cậu là do quỷ soa mở giúp, tôi cũng không dám phong”

“Hà? Sao có thể như vậy! Sau này anh đến mua bất kỳ hàng hóa gì trong bốn tiệm, tôi cũng sẽ giảm giá cho anh nha” Vậy chẳng phải tôi suốt ngày nhìn thấy những thứ đáng sợ kia. Thảm mỹ quan của người ta sẽ bị méo mó nghiêm trọng a, trở nên giống hệt anh họ. (anh họ nằm cũng trúng đạn)

“Xin lỗi nha. Đắc tội quỷ soa thì tôi cũng khỏi lăn lộn trong giới luân. Hơn nữa Tạ Tất An là thủ lĩnh của vô thường a, cho dù là công hội của Phong Khinh Vân cũng không dám đắc tội hần.”

“Đó là gì?”

“Cậu không biết đâu.”

[1] Nhất Điện Tàn Quang Vương:

Quản lý sổ sách ghi chép về tuổi thọ của con người, quản lý hết tất cả việc lành dữ của cõi U Minh. Cung điện của Ngài ở bên dưới tầng đá ngầm đáy biển, nằm về hướng Tây của hắc lộ suối vàng.

Nếu người chết là người có làm việc thiện, thì được tiếp dẫn vãng sinh ngay. Còn nếu người chết là nam hay nữ mà công tội ngang nhau, thì được đưa đến Điện thứ mười cho đi đầu thai, có thể nam chuyển thành nữ hay ngược lại, tùy theo nghiệp của mỗi người mà định. Nếu làm ác có ít, thì đưa vào một điện có đài cao, gọi là “Nghiệt kính (cảnh) đài”. Đài này cao một trượng, xung quanh có kiếng, treo ở hướng Đông, trên biển có đề câu: “Trước Đài Nghiệt Cảnh không người tốt”. Hồn người chết sẽ thấy lại tất cả những việc mình đã làm khi sống, bao nhiêu tội lỗi đã gây tạo, nay phải chịu sa xuống Địa Ngục chịu sự trừng phạt. Lúc này thì dù “vàng ròng cũng khó đổi” được. Sau khi xem hết các tội lỗi rồi thì chuyển qua Điện thứ hai để thọ hình phạt theo tội đã gây ra.

[2] Cửu Điện Bình Đẳng Vương :

- *Ngục này nằm dưới tầng đá ngầm đáy biển ở về hướng Tây Nam. Tên là “Đại Địa Ngục ATY” có lưới sắt bao quanh. Có 16 tiểu địa ngục là:
- 1 Xao Cốt Chúc Thân Tiểu Địa Ngục. (đập xương gổ vào thân)
 - 2 Trừu Cân Lôi Cốt Tiểu Địa Ngục. (kéo gân giả xương)
 - 3 Nha Thực Tâm Can Tiểu Địa Ngục. (quạ ăn tim, gan)
 - 4 Cầu Thực Trường Phế Tiểu Địa Ngục. (chó ăn ruột, phổi)
 - 5 Thân Tiễn Nhiệt Du Tiểu Địa Ngục. (dìm thân chảo dầu sôi)
 - 6 Nảo Cô Bạt Thiệt Bạt Xỉ Tiểu Địa Ngục. (đai siết quanh đầu, kéo lưỡi, kéo răng)
 - 7 Thủ Nảo Vị Điền Tiểu Địa Ngục. (lấy óc trét vào mình con nhím)
 - 8 Chung Đầu Quát Nảo Tiểu Địa Ngục. (đốt đầu moi não)
 - 9 Dương Súc Thành Diêm Tiểu Địa Ngục. (dê chà xát thành bột)
 - 10 Mộc Giáp Đinh Sai Tiểu Địa Ngục. (kẹp gỗ siết đầu)
 - 11 Ma Tâm Tiểu Địa Ngục. (mài trái tim)
 - 12 Phí Thang Lâm Thân Tiểu Địa Ngục. (đổ nước sôi vào thân)
 - 13 Huỳnh Phong Tiểu Địa Ngục. (ong vàng chít đốt)

14Hạt Câu Tiểu Địa Ngục. (mọt đục thân thể)

15Nghị Chú Ngao Đàm Tiểu Địa Ngục. (rang nướng giòn)

16Từ Xích Độc Xà Toàn Không Tiểu Địa Ngục. (rắn độc tím, đồ chui vào các lỗ trong người)

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đơn Đặt Hàng 3

Lão Trương khoát khoát tay, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, tôi đành chuyển sang hỏi chuyện về thuốc X

“Được sám chính là 《được sư sám》. Theo ghi chép của 《được sư Như Lai bản nguyện công đức kinh》, nếu có người thân mắc bệnh nặng, mà bạn bè gia quyến có thể vì hân quý y được sư Như lai, vậy người này sẽ có thể được khôi phục sinh mệnh, vượt qua tai ách, khó khăn”

Được Sư Như Lai (Tên Phạn là: Bhaisajya-guru Vaidūrya- prabharajah), tên đầy đủ là: Được Sư Lư Ly Quang Vương Như Lai, thường xưng là: Được sư Lư Ly Quang Như Lai hay xưng đơn giản là Được Sư Phật.

Được (药) dịch sang tiếng việt là thuốc, cũng có thể là Được. Bạn Từ Đẳng tưởng là thuốc, chứ thực ra Được đây là danh hiệu. Còn sám (忏) nghĩa là Kinh của nhà sư làm lễ cầu sám hối cũng có nghĩa là sám hối, lúc trước ta đề X là vì tác giả viết bằng chữ 懺 (không có phiên âm nhưng đồng nghĩa). Hic, editor vô năng, thật xin lỗi. Quay mặt vào góc tường

“Nhưng hiện nay cũng dùng thứ này với người đã qua đời. Vài người chết bệnh hoặc là chết do tai nạn xe, người nhà sẽ mời pháp sư tụng kinh được sám, đốt bùa được sám, phướn được sám ngũ sắc cho hân, còn cung phụng tượng Phật Được sư, nấu thuốc bắc vân vân. Chuyện này không thịnh hành bên đại lục, nhưng rất phổ biến ở Đài Loan”

“Nhưng mà, không phải vị tiểu thư kia nên đến chùa miếu xin sao? Tôi cũng đâu phải pháp sư” Có thể báo với cô ta bản tiệm không có hàng hay không nha

“Ai bảo cậu thừa kế tiệm của chế sư. Có thể xin được bùa do chế sư làm, còn hữu dụng hơn so với của cao tăng đắc đạo” Lão Trương nhún nhún vai, cầm một lá bùa do tôi chuẩn bị rồi bắt đầu vẽ

“Rốt cục cái gì là chế sư?” Tôi oai đầu nhìn lão Trương vẽ nguyệt ngọc lên lá bùa, thật không hiểu vì sao sẽ có người tin vào thứ này. Rõ ràng chỉ là tranh bằng bút lông theo trường phái Picasso

“Ông nội cậu chính là chế sư.” Lão Trương vẽ xong một lá bùa, để tôi cầm đi xem sơ, rồi tiếp tục vẽ lá thứ hai

“Chế sư rất giỏi?” Không thể nhận ra là ông nội rất lợi hại. Ông đối với tôi, chỉ là một ông lão kỳ quái miệng đầy tiếng địa phương, cùng nhất đại tông sư kém rất xa.

“À ừ, rất rất giỏi.” Lão Trương gật đầu rồi lại vẽ xong một lá bùa, “Thứ chế sư làm đều là đồ tốt”

Chúng tôi cứ trò chuyện anh một câu tôi một câu, thấm thoát đã vẽ hơn ba mươi lá bùa. Dưới sự chỉ đạo của lão Trương, tôi làm ba cái phướn màu, còn hân vẽ bùa chú lên trên phướn.

“Thuốc bắc và niệm kinh gì đó sẽ do bản thân người nhà tự sắp xếp.” Lão Trương vỗ vỗ tay, xem như xong việc. Tôi đưa khăn ướt cho hân lau tay, bảo hân lau sạch vết mực dính trên ngón tay

“Tôi phải đền ơn anh thế nào đây?” Cũng không thể để người ta làm không công. Cứ tưởng lão Trương sẽ đề xuất đi ăn bữa cơm gì gì, nhưng hân lại đề xuất một yêu cầu kỳ quái

“Cậu gấp mấy con hạc giấy giúp tôi thì thế nào?”

Hân lấy ra mấy lá bùa, mặt trên vẽ hoa văn rất phức tạp, chi chi chít chít, mấy chữ này nhỏ như con kiến vậy

Hân gấp giấy thành hình vuông rồi đưa cho tôi, “Cậu biết gấp hạc giấy không?”

Tôi gật gù đầu, yêu cầu này có điểm quái, chẳng qua với tôi mà nói cũng không khó. Gấp hạc giấy là kỹ thuật gấp giấy cơ bản nhất. Rất nhanh tôi đã gấp xong một con đưa cho lão Trương, hân nhìn nhìn, đột nhiên giơ tay lên cao.

Hạc giấy bóc cháy, một con chim đuôi dài, có hoa văn màu đỏ phủ khắp người nháy mắt bay vọt ra từ ngọn lửa. Con chim này lượn vài vòng giữa không

trung, phơi bày hoa văn trên cánh giống hệt hoa văn trên lá bùa

Con chim đậu trên vai lão Trương, giương cánh kêu một tiếng. Tôi dường như có thể nhìn thấy hoa văn trên người nó vẫn bùng lên ngọn lửa màu đỏ.

“Đây là cái gì? Ma thuật? Quá lợi hại!” Thầy pháp quả nhiên có tuyệt chiêu. Đây chính là ảo thuật cổ đại à

“Là thức thần! Thức thần đấy! Thăng nhóc này” Lão Trương dùng ngón tay vuốt ve ức của con chim, nó híp mắt, thực thân mật摸摸 một cái

“Tôi có thể sờ một chút không?” Sau khi được lão Trương gật đầu cho phép, tôi nhịn không được vươn tay đi sờ. Con chim kia sờ rất ấm, thậm chí còn hơi nóng, nhưng không phỏng tay. Sờ đến lông vũ mềm mại, cảm giác rất dễ chịu

“Có thể tạo ra chó hay mèo được không?” Tôi luôn không có sức đề kháng với mấy thứ lông xù

“Không thành vấn đề. Nhưng thứ này chỉ dùng được một lần, rất nhanh sẽ biến mất” Nói xong, con chim kia hoá thành ngọn lửa rồi biến mất, chỉ còn sót lại lá bùa đã cháy tro

“Vậy à... Không thể hiệu quả lâu dài sao?” Tôi hơi thất vọng. Quả nhiên đồ của thầy pháp chính là ‘hóa học’ (tiếng Quảng: hình dung chất lượng sự vật kém, dễ hư)

“Tôi làm không được. Nhưng cậu thì có thể” Trong ánh mắt của lão Trương có thâm ý khác, giống như đang nói, cậu muốn học thì tôi có thể dạy cậu

Chẳng qua, thông thường cảm dỗ đều kèm theo cạm bẫy, tôi sẽ không mắc mưu đâu

“Tôi không thêm học ma thuật đâu, đều là lừa đảo cả”

“Đã nói là thức thần mà! Ai...

Tiền lão Trương ra cửa, nhìn thấy ‘huynh đệ tốt’ bên ngoài càng chen càng nhiều, thật sự không dám bước ra khỏi cửa. Lão Trương thấy tôi sợ, liền xoa xoa đầu tôi nói: “Đừng sợ, ở đây gần âm lộ. Bọn họ đều là cô hồn, không người lạ không đi được. Cậu đốt chút nhang và hoa sen cho bọn họ, giúp bọn họ sớm ngày lên đường.”

Đợi lão Trương đi rồi, tôi đốt rất nhiều hoa sen, lại đốt một bó nhang lớn. Bưng để tại cửa rồi nhìn những thứ kia giành nhau hoa sen, lại hít mạnh khói nhang, sau đó đó dần dần tán đi.

Ai... Hôm nay lại không thể buôn bán, sẽ sập tiệm mất thôi

Lúc về nhà không dám tùy tiện nhìn lung tung, nhưng lại bị cái gì ngáng chân một chút, cả người té ngã. Cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện là một bàn tay thò ra từ dưới nền đất đang giữ chặt mắt cá chân của tôi

Đó rõ ràng là tay của phụ nữ, thon dài trắng nõn, sơn móng tay tô màu hồng, tôi vội vàng đá văng nó ra

Anh họ đỡ tôi đứng lên, giúp tôi phui sạch bụi đất dính trên quần, “Thằng nhóc này, sao cứ không cẩn thận như vậy”

“Anh họ, đã nói em không phải con nít rồi mà. Vừa rồi có thứ gì đó ngáng em”

“Rồi rồi...” Anh họ tùy ý đáp lại, căn bản không ghi tạc trong lòng

Qua một ngày, trên đường đi mở tiệm lại đi ngang qua chỗ đó. Tay phụ nữ thò ra trên mặt đất hình như tăng thêm. Rốt cục là thứ quái dị gì nha. Nhưng dù sao, này đó cũng không liên quan đến chuyện của tôi, cứ coi như không nhìn thấy.

Có lẽ cuộc sống như vậy thật sự không phải là biện pháp hay. Tối hôm qua đến tiệm tạp hóa mua thuốc lá cho bác cả, gặp phải thứ có rất nhiều mặt đang dùng tiếng anh hỏi đường tôi. Tôi sâu sắc cảm nhận được học giỏi một môn ngoại ngữ là trọng yếu cỡ nào. À, không, hẳn nên là cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ điên mất.

Nếu không thì cứ đồng ý với bọn họ đi. Chế giấy hần không khó lắm, trước kia tôi cũng từng chế giấy thủ công gì đó rồi. Bấm số điện thoại Tạ tất an để lại.

Sau một hồi nhạc chuông rộn rã, trong điện thoại vang lên giọng nữ duyên dáng: Hộp thoại địa phủ xin thông báo ngài, do hệ thống trực trực, tất cả nghiệp vụ tạm ngừng phục vụ. Khách du lịch đã đăng ký mời đợi...

Địa phủ còn có dịch vụ du lịch, tôi không khỏi hoài nghi là sẽ có buôn bán hay không

Không đợi thông báo kết thúc, Tạ Tất An đã nhận điện thoại. “Là Chế sư đại nhân à. Rất xin lỗi, hệ thống trực trực, di động tự động thiết lập vào hộp thư thông báo của địa phủ”

“Không sao. Kì thật tôi muốn nói chuyện với anh về chuyện làm ăn đã đề cập lần trước...”

“Chế sư đại nhân hồi tâm chuyển ý rồi sao?”

Không hỏi tâm chuyên ý được sao? Ai cũng không muốn mãi nhìn thấy mấy thứ phá hủy tam quan này. Cứ việc trong lòng phi nhỏ, nhưng ngoài mặt tôi vẫn duy trì lễ độ.

“Nhưng tôi cần có người chỉ đạo, dù sao tôi cũng là lần đầu tiên”

“Không sao! Chúng tôi có thể tìm chuyên gia chỉ đạo cho cậu”

Vì sao cảm thấy đoạn đối thoại này càng lúc càng tà ác zì? (là do đầu óc bạn không trong sáng thôi)

“Có thể để ông nội đến chỉ đạo không?”

Tạ Tất An trầm mặc một hồi, rồi nói: “Chuyện này hơi khó làm... Dù sao ông ấy hiện tại không nằm trong sự quản lý của chúng tôi”

“Ông đã đầu thai rồi à?” Thế cũng quá nhanh đi. Nghĩ đến cảnh ông nội thành trẻ sơ sinh gọi tôi ‘cháu ngoan’, tôi choáng...

“Không phải. Nhưng chúng tôi có thể để ông ấy nhắn tin cho cậu. Đại nhân muốn lúc nào bắt đầu?”

“Càng nhanh càng tốt” Tôi thật sự một ngày cũng không muốn gặp lại vị đại tỷ áo hồng miệng rộng kia, cũng không muốn bị bàn tay thò ra từ mặt đất ngáng té nữa

Tạ Tất An làm việc rất hiệu suất. Buổi chiều đã tìm được rất nhiều người đến giúp. Còn có một ông lão nghe nói là thợ giấy của địa phủ. Đã nghỉ hưu từ lâu, lần này cũng bị mời đi theo

Vài ‘huynh đệ tốt’ tay chân nhanh nhẹn đã dọn bó trúc và hòm gỗ đặt trước cửa ba ngày nay vào trong sân, sau đó bắt đầu đổ than đá vào trong bể đá, dường như rất quen thuộc, căn bản không cần tôi hỗ trợ

“Này... tôi rốt cục phải làm gì?”

Ông lão thợ giấy rất hòa ái dễ gần, nhìn ông không giống như một linh hồn. Ông từ từ nói: “Giấy của sổ sinh tử không phải là giấy bình thường. Phải dùng trúc của rừng Quỷ chế thành. Nước phải dùng nước mức lên từ giếng Hủ, than đá cũng phải dùng than đá sinh ra gần ngục Hỏa Diễm”

“Giếng Hủ?”

“Giếng rất sâu trong địa phủ, từ lúc thả thùng gỗ đến lúc kéo lên cần trăm năm, sau khi kéo lên thì thùng đều đã mục nát rồi. Hiện tại đều dùng máy bơm hút lên” (Vây phải đổi thành giếng Bơm chứ!)

“...” Địa phủ cũng rất tiên tiến nha

Tôi phát hiện trên mấy gốc trúc kia mọc đầy mặt người, có đau đớn, có hoảng sợ, có bi thương, có phẫn nộ, dường như còn có thể nghe thấy tiếng kêu khóc thê lương của bọn họ.

Sau khi ném trúc vào trong bể, huynh đệ tốt toàn bộ thối lui, tôi đang muốn hỏi thợ giấy tiếp theo phải làm gì, ngẩng đầu liền phát hiện thợ giấy và Tạ Tất An đang dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn tôi

“Cần phải ngâm bảy bảy bốn chín ngày, chờ oán niệm trong trúc đã hòa tan, hóa thành sợi mới có thể bắt đầu chế giấy.” Thợ giấy hành một lễ về phía tôi. Lão nhân gia hành lễ với hậu bối như tôi, sao có thể nhận được, dọa tôi phải lập tức đáp lễ.

“Đây là bước mấu chốt nhất, kính nhờ chế sư đại nhân thôi”

“A?” ‘Kính nhờ’ cũng vô dụng, tôi căn bản không biết phải làm gì

Nhìn về phía Tạ Tất An xin cứu trợ, người này lấy di động ra quơ quơ. Tôi nhớ ra hắn nói sẽ nhờ ông nội gửi tin nhắn qua, cũng vội vàng lấy di động ra nhìn

Chỉ có một cậu rất đơn giản: ngăn kéo thứ hai từ đứng, vải bố

Từ đứng thì tôi có biết, ngay trong góc tiệm. Mở ra ngăn kéo thứ hai, bên trong đặt một miếng vải bố. Phía trên in rất nhiều đồng hồ

Cái này sao nhìn qua giống vải thời gian của Doraemon nha. Tôi lấy vải bố ra, tầm mắt của những ‘người’ khác xoẹt xoẹt bắn qua.

“Chế sư đại nhân, mời” Thợ giấy dùng tay ra hiệu, nhưng là tôi còn chưa biết phải làm gì nha

Đi đến phía trước bể, nhìn thấy trúc mặt người trong bể đang không ngừng vận vẹo, thật là gớm. Chẳng lẽ là giặt miếng vải bố này trong bể?

Nhưng giặt đồ trong bể này nhất định sẽ bị cắn tay, hiện tại có nên đổi ý hay không đây

Kỳ thật nếu địa phủ đệ nhất điện bị tê liệt, có phải là cả thế giới này sẽ không có người chết? Kỳ thật là một chuyện tốt mà

“Này...” Tôi quay đầu hỏi Tạ Tất An, “Nếu các anh không có sổ sinh tử, có phải sẽ không có người chết?”

Người này nghe xong hơi mỉm cười, “Không phải nha. Chỉ là sẽ xuất hiện hỗn loạn mà thôi. Người không nên chết bây giờ sẽ chết trước thời gian. Mà quỷ soa bởi vì không có tư liệu của người chết trong sổ sinh tử, không thể chấp hành nhiệm vụ, để du hồn càng lúc càng nhiều”

Chẳng trách ‘thứ kia’ mấy ngày nay càng lúc càng nhiều. Mà cửa cũng chật ních linh hồn

“Nếu... tôi hiện tại nói không làm nữa có được không?”

“Cậu nói xem?” Tạ Tất An nheo mắt, cười đến buốt răng “Nếu ngài vận khí không tốt, gia nhập vào hàng ngũ CHẾT trước thời hạn, chúng tôi sẽ dẫn đường cho cậu, điểm này chế sư đại nhân cứ yên tâm”

“...”

Đây là uy hiếp trắng trợn!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đơn Đặt Hàng 4

Bụng miếng nổ ra, tôi cố hết sức không nhìn vào đám mặt quỷ trong bể. Chuẩn bị ném miếng nổ vào trong bể. Lúc ấy tôi chợt nhớ thợ giấy từng nói trúc phải được ngâm bốn chín ngày, nhưng bọn họ chắc chắn không đợi được lâu như vậy.

Nếu đây quả thật là vài thời gian của Doraemon thì...

Trái nổ ra, giữ ở trên bể. May mà miếng nổ đủ lớn, trum hết được cả bể. Chờ được một phút, hình như chả có gì thay đổi. Tôi lại nhìn về phía điện thoại, hi vọng ông nội cho thêm lời ‘thánh phán’. Nhưng dây số kia lại không tiếp tục bắn tin nhắn thần bí qua nữa

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chúng tôi đều đứng ngây ra như tượng đá. Qua hơn nửa giờ, tôi phát hiện ra một chuyện

Chúng ta có sao phải đứng chờ, có thể ngồi chờ cũng được mà. =_=|||

Đang lúc tôi muốn tìm một chỗ râm mát ngồi xuống, thì thợ giấy bên cạnh lại nói: “Chắc là được rồi đây”

Tôi gỡ nổ ra, mặt người trong ao không còn, gãy trúc được ngâm nhũn rã thành sợi. Thợ giấy rất vui vẻ: “Không hổ là chế sư đại nhân”

Không ngờ thật sự bị tôi mò trúng rồi. Không, phải nói là không ngờ ông nội lại có vài thời gian của Doraemon. Ông lấy ở đâu ra nhỉ?

Các anh em tốt lập tức nhào tới vớt trúc lên rửa sạch, tách vỏ, rồi dùng cối lớn giã nát, dùng chày đá nghiền đều. Sau khi dọn sạch sẽ than đá, đem trúc đã nghiền đều rót vào, đổ nước bắt đầu quấy

Bọn họ đem ra rất nhiều công cụ từ trong gian phòng phía sau. Ngay cả tôi cũng không biết thì ra nơi đó là nhà kho cơ đấy. Ông nội tích trữ những công cụ này chẳng lẽ chính là dùng để chế giấy?

Quấy đến cuối cùng chỉ còn lại bột giấy mịn. Thợ giấy vuốt tay áo, lại hướng tôi làm một thủ thế ‘mời’, “Chế sư đại nhân, kế tiếp đến phiên chúng ta rồi”

Lại nữa? Lần này lại muốn lấy pháp bảo gì nữa đây

Thợ giấy đi đến cạnh bể, cầm lấy một thứ tương tự cái khung rây, phía trên có ‘rây’ đặc chế. Hai tay nhắc khung rây, đến trong bể mức dịch nước, nghiêng khung một lần, đảo khung một lần, để dịch nước chảy đều khắp mặt rây..

“Trình tự này quyết định chất lượng của trang giấy. Chế sư đại nhân nhìn rõ chưa?”

Hóa ra tôi không nhìn rõ thì không cần phải làm?

Dưới ánh mắt thúc giục của Tạ Tất An, tôi cầm lấy một cái khung rây bắt đầu học theo động tác của thợ giấy múc giấy, thế nhưng luôn bị thợ giấy nói thế này không đúng, thế kia không được, siêu thống khổ

Có điều dần dần, tôi cũng làm được ra ngô ra khoai rồi. Các anh em tốt đem giấy đã mức xong ép khô nước, dọn vào gian phòng bên cạnh nhà kho. Bên trong thế nhưng có lò sấy sấy khô giấy.

Bọn họ bóc trang giấy đã sấy khô xuống, cắt, bó lại, bỏ vào hòm, làm đến vô cùng lưu loát. Nếu có thể thuê bọn họ làm công nhân, ông chủ khẳng định sẽ vui vẻ. Không cần trả lương, chỉ cần đốt chút nhang và tiền giấy là được.

Bận rộn từ sáng sớm đến tối mịt. Lúc trước tôi còn thấy Tạ Tất An giống ngôi sao, hiện tại cảm thấy không có ai thích hợp làm thủ lĩnh quỹ soa hơn hẳn. Bởi vì hẳn là giám công loại S còn đáng sợ hơn cả ma, nơi có hắn thuộc hạ tuyệt đối không dám lười biếng

Mãi đến nửa đêm, cuối cùng ba hòm giấy mới toàn bộ được làm xong. Sau khi các anh em tốt nâng hòm đi, chào tạm biệt với thợ giấy xong, tôi mệt mỏi ngồi phịch trên sofa không thể động dậy, toàn thân đều phát đau.

“Vất vả cho cậu rồi” Một ly sữa nóng hồi được bung đến trước mặt tôi, giọng nói trong trẻo của Tạ Tất An vang lên từ phía trên

Tôi thực sự không muốn đứng dậy, trở mình dựa lên sofa nhận sữa liền uống. Cảm thấy có người dùng tay ấn lưng và vai của tôi, lực độ vừa phải, vị trí chuẩn xác. Bị ấn đến thực thoải mái, không khỏi phát ra âm thanh ư a

Thả lỏng xuống thì mí mắt liền đánh nhau, cảm giác trên trán có vật gì ẩm ướt mềm mại chạm vào. Nhưng tôi đã chẳng còn tâm tư đi nghĩ đó là cái gì.

“Địa phủ sẽ trả thù lao tương xứng”

Ý thức của tôi mơ mơ màng màng, chỉ muốn nói: tôi không nhận tiền âm phủ

—

Mới sáng sớm đã bị một trận ‘bang bang’ đánh thức. Tôi che mặt, cực kỳ không tình nguyện mở to mắt, “Dừng đánh! Tôi làm còn không được? Cầu đại nhân anh thủ hạ lưu tình mà”

Trước mắt căn bản không phải là gương mặt trong tưởng tượng, mà là vẻ mặt vô cùng lo lắng của anh họ. Cảm giác có hơi thất vọng, tuy rằng tôi không có hứng thú với đàn ông, nhưng mà mặt của Tạ Tất An so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn. Vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt xinh đẹp như thế, khẳng định sẽ tinh thần sảng khoái

“Sao lại là anh họ?” Tôi dụi mắt, muốn ngồi dậy. Vừa động dậy liền cảm thấy toàn thân phát đau, lập tức kêu to. “Đau chết mất! Đau quá...”

“Chỗ nào đau?” Sắc mặt của anh họ rất đen, siết cổ tay tôi rất chặt, làm tôi càng đau.

“Toàn thân đều đau. Ai... Thất lưng của em gãy mất thôi.” Tôi bụng eo dựa lên sofa, đau đến muốn khóc. T_T

“Đã xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt anh họ tuy rằng rất tệ, nhưng vẫn cẩn thận ôm tôi vào lòng, giúp tôi xoa bóp phần eo

“Hôm qua gặp phải quái mạng”

“Hôm qua em qua đêm ở đây?” Trong giọng điệu trách cứ của anh họ mang theo cả lo lắng

“Phải nha. Vốn là muốn sắp xếp đồ trong phòng triệt để một lần, ai ngờ quá mệt liền ngủ luôn.” Lôi lời nói dối này ra khẳng định không lừa nổi anh họ. Nhưng nói sự thật với anh cũng vô dụng, chỉ càng làm anh thêm lo lắng

Trong mắt của anh họ mang theo lo lắng, giận dữ lại xen lẫn một chút gì đó tôi không hiểu. Cuối cùng anh không hỏi nhiều, chỉ ôm tôi thờ dài.

Hôm qua bác cả và bác gái về quê một chuyến. Anh họ tới qua bởi vì trực ban suốt đêm không ngủ, sáng hôm nay về đến nhà phát hiện tôi không ở mới cuống quýt chạy đến cửa tiệm tìm tôi

Hôm nay tôi cũng không tính mở tiệm, chuẩn bị về nhà ngủ một giấc. Cùng anh họ khóa cửa rồi đi khỏi con hẻm. Trời vừa sáng, có rất nhiều cụ già đang tập thể dục, còn có không ít người đi ra mua đồ ăn sáng

Tại sao vẫn có thể nhìn thấy linh hồn áo trắng lẫn giữa cụ ông cụ bà đang tập thái cực? Tại sao phía sau ông chú mua đồ ăn kia vẫn còn người đẹp áo đỏ miệng rộng đang cười gằn?

Tôi đã giao hàng rồi, Tạ Tất An thế nhưng không giúp tôi đóng mất âm. Thế là rất quá đáng! Thế là rất mất đạo đức! Bọn họ nên bị pháp luật trừng phạt. (Tiếng trời: cái này với pháp luật có quan hệ gì? Đáng: bởi vì bọn họ lừa gạt tình cảm của tôi!)

Còn chưa tỉnh lại, dưới chân bị thứ gì đó níu chặt, nếu không nhờ anh họ ôm lấy tôi, khẳng định đã ngã một cú đập mặt xuống bùn. Lại là mấy cái tay thò ra từ mặt đất kia.

Đó rốt cục là cái gì vậy? Có chút giống bạch tuộc, không phải là yêu quái đấy chứ. Một cánh tay duỗi ra rất dài, giống một cái ống mềm màu trắng thò đến dưới chân người đi trên đường

Người nọ bị vấp té, đúng lúc này một chiếc Roll-Royce chạy vút qua. Chiếc xe phát ra tiếng thắng gấp chói tai, nhưng vẫn dừng ngã người qua đường. Buổi sáng yên tĩnh loạn thành một đoàn, tiếng hét của phụ nữ, tiếng mọi người đánh điện thoại gọi xe cứu hộ, còn có cảnh sát nghe tin chạy đến. Anh họ là bác sĩ cũng xông lên giúp đỡ.

Lúc tôi ý thức được chuyện gì vừa mới xảy ra, có một luồng khí lạnh từ lưng lúi thẳng lên đỉnh đầu tôi, toàn thân sùng sò tại chỗ. Không biết qua bao lâu, cho đến khi anh họ dùng sức lay, tôi mới tỉnh táo lại

“Em sao vậy? Hoảng rồi sao?”

Anh họ bởi vì vừa rồi giúp người bệnh làm xử lý khẩn cấp, trên người còn đọng chút mùi máu. Anh che mắt của tôi, đưa tôi rời khỏi hiện trường. Bên tai truyền đến tiếng xe cấp cứu, hi vọng người nọ có thể được cứu sống.

Ở trong nhà vẫn không thể ngủ yên ổn, luôn mơ thấy cảnh hồi sáng. Trước giờ tôi cứ nghĩ những yêu quái hại người trong tiểu thuyết chỉ là nói bừa, hôm nay tận mắt nhìn thấy quả thật quá đáng sợ.

Buổi chiều anh họ nhận điện thoại liền vội vàng đi làm. Anh đang làm bác sĩ, bình thường đều rất bận. Tôi thực sự ngủ không được, lại không có chuyện gì làm, nhớ ra hôm nay là lấy hàng của vị tiểu thư đặt được sấm kia.

Nghĩ đến người nhà của cô có thể đang chờ, nhưng hôm nay tôi không mở cửa, có thể lỡ mất. Chiều trở lại trong tiệm lấy được sấm tính dựa theo địa chỉ trong đơn hàng trực tiếp đưa đến.

Nhà cô cách tiệm rất gần, ngay tại khu dân cư phố bên. Khi đi ngang qua con đường có ‘tay’ kia, tôi đi vòng thật xa, không dám đi ngang qua bên đó.

Những cánh tay đó đều chỉ hoạt động trong một khu vực, sẽ không rời đi. Phía sau chỗ đó là một khu chung cư, thường xuyên có người ra ra vào vào, cho nên cũng thường có người bị vấp té.

Tôi nghe thấy người lân cận nói mấy ngày gần đây trên con đường này xảy ra không ít sự cố, không phải xe đụng xe thì là có người xuýt nữa bị xe đụng chết, còn có chuyện kỳ quái hơn, có người đạp xe bay thẳng vào cột điện. May mà không có chuyện gì, chỉ bị xây xát ngoài xa một chút. Lần đụng xe hôm nay là lần đầu tiên có người bị thương hôn mê, nhưng lái xe không hề say rượu, nghe nói là xe đột nhiên mất không chế

Đi đến địa chỉ viết trong đơn hàng, bước ra khỏi thang máy liền nghe thấy nhà ai truyền ra tiếng khóc. Có người đang hóa vàng trong chậu đồng trước cửa, bên trong truyền đến tiếng tụng kinh, có lẽ là mời người đến làm pháp sự

Bà lão hóa vàng kia tưởng tôi cũng đến bái tế, nên hướng tôi cảm ơn, sau đó lại nói: “Hệ Niếp Niếp D bằng hữu nha, nhi gia sư phó hệ độ tác pháp, ngô phương tiện nhập khứ, đẳng trạn lạc” (phiên dịch: Là bạn của Niếp Niếp phải không, giờ pháp sư đang làm pháp sự, không tiện vào, chờ một lát nhé)

“Này... cháu không phải là bạn của cô ấy, thật ra cháu đến đưa hàng thôi”

“Mà gia ngô thu khoái đệ nha.” Bà lão nghe tôi không phải đến bái tế, rất tức giận (phiên dịch: hiện tại không nhận giao hàng)

“Cô chồng, chuyện gì đó?” Có lẽ là nghe thấy tiếng của chúng tôi, một cô gái trẻ tuổi đi ra

“Thằng giao hàng, cứ ngoan cố ép bà nhận hàng” Bà lão tức giận nói

“Cháu không phải giao hàng.” Tôi đưa đơn hàng cho cô gái, cô vừa nhìn liền biến sắc, đôi mắt khóc sưng đỏ không dám tin mà trừng tôi

Khi bị khách hàng nghi ngờ, chỉ có thể cố hết sức mỉm cười, dùng thái độ thành khẩn xúc động họ. Nhưng dưới tình huống này, ‘cười’ có vẻ không tốt lắm

Phát hiện sắc mặt của cô gái khác thường, bà lão lo lắng: “A tế, tổ mị nha?” (tiểu tiểu, sao vậy?)

Cô gái không trả lời, chỉ bảo tôi chờ đây một chút. Cô vội vàng đi vào gọi mẹ của cô, tôi nghe thấy cô nói: “Mẹ, mẹ xem đây có phải chị viết không...”

Tiếp đó tiếng khóc càng vang, cô gái đi theo một người đàn ông trung niên đi ra. Gương mặt của ông tiều tụy, trong mắt phủ kín tơ máu, tràn ngập bi thương. Ông hỏi tôi những chuyện liên quan đến đơn hàng kia.

“Đây là số hàng được liệt kê trong đơn hàng, mời kiểm tra” Tôi không nhiều lời, thời điểm này nói càng nhiều càng khiến đối phương khó có thể tiếp nhận

Người đàn ông trung niên nhìn hàng hóa được đóng gói kỹ, khi phát hiện trong đó có được sấm phù và phướn màu, mắt trào lệ.

“Cảm ơn cậu!” Ông đột nhiên dùng sức siết chặt tay tôi, vẻ mặt tương đối kích động. Tôi bị ông làm hoảng sợ, muốn tránh ra, lại cảm thấy có giọt nước bóng rớt rơi trên mu bàn tay

Ông ta là cha của vị tiểu thư kia sao? Người đầu bạc tiễn người đầu xanh quả thực thê lương. Tôi thật sự không nhẫn tâm tránh khỏi ông, chỉ có thể thấp giọng an ủi: “Xin nín bi thương”

Đối phương vốn định chiều đãi tôi, nhưng nhà người ta đang lo liệu tang sự, người ngoài như tôi thực sự không tiện quấy rầy. Sau khi uyển chuyển từ chối, đối phương cũng không ép, ngoài thanh toán khoản tiền hàng còn cho một cái bao đỏ lớn.

Sau khi tôi đi khỏi tòa nhà, thì nghe thấy sau lưng có người gọi. Quay đầu thì thấy cô gái tên ‘A tế’ vừa rồi vội vã chạy đến

“Anh quen chị của tôi?”

Tôi lắc đầu, “Không quen, tôi chỉ đưa hàng theo đơn thôi”

Thì ra chị của cô hai tháng trước bị tai nạn xe cộ gãy chân, lại xét nghiệm ra có bệnh máu trắng, bị bệnh tật tra tấn hơn hai tháng vẫn qua đời

“Chị của tôi rất quen thuộc với văn hóa bên Đài Loan. Trong thời gian bệnh luôn nói muốn làm được lắm. Nhưng bên này không có phong tục đó, tìm không được sư phụ làm giúp. Dù sao chẳng nữa, đều phải cảm ơn anh”

Nhìn gương mặt cảm kích của thiếu nữ, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác tự hào. Thật ra có thể nhìn thấy mấy thứ kia cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất sẽ không tưởng đây là trò đùa dai mà không chú tâm đến

Buổi tối tôi làm một giấc mộng. Mơ thấy cô gái gãy chân kia bước đến nói lời cảm tạ. Chân của cô đã hoàn toàn lành lặn, gương mặt cũng không còn tiêu tụy và đau đớn như trước, toát lên cảm giác an lành

“Ân đức của đại nhân, tiểu nữ kiếp sau báo đáp”

Cô gái kia hành lễ, lại nói: “Khẩn cầu đại nhân giúp thêm một việc” Tôi gật gật đầu chờ cô nói tiếp

“Tin tưởng đại nhân đã nhìn thấy những chuyện xảy ra trên đoạn đường gần nhà tôi. Khẩn cầu đại nhân giúp bọn họ, để bọn họ sớm ngày thoát ly biển khổ, không cần đã sai càng thêm sai”

Đang lúc tôi muốn hỏi rõ ràng, lại bị anh họ đánh thức

“Đồ Từ Lãm, nguoi biết mình phạm tội gì không?” Tôi nhảy chồm lên, siết cổ anh họ. Về mặt anh ngờ vực, “Em ngủ đến hồ đồ rồi hả?”

“Hừ hừ, mỗi lần nguoi ta đang nói chuyện hăng say với người đẹp, nguoi lại luôn cắt ngang. Quấy rầy chuyện tốt của người ta, nói! Nguoi đáng bị tội gì?”

“Hừ hừ, người đẹp?” Anh họ hip mắt, lộ ra vẻ mặt cực kỳ nguy hiểm, cả người đề ngả tôi lên giường. “Nói đi, thằng nhóc háo sắc em đang làm cái gì với người đẹp trong mơ?”

“Oa ~~~ anh họ tha mạng! Tiểu nhân không dám nữa ... Không cần... Nhột quá...”

Tôi sợ nhất chính là bị cù lét, anh họ anh phạm quy rồi! T_T

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Biến Mất 1

Ngô Tà nói với Tiểu ca: nếu em biến mất, anh sẽ biết. Nhưng tôi không phải là Tiểu ca, cũng không quen Ngô Tà. Nếu tôi biến mất trong biến người mệnh mông này, liệu có ai biết?

Mùa hè phương nam nhiều mưa rào kèm sấm chớp, lúc ra cửa rõ ràng trời còn xanh thẳm, nháy mắt liền cuồng phong gào thét. Tôi cầm bình giữ nhiệt đứng trước cửa tiệm, vì quên mang dù mà tự nhận xui xẻo.

Trời đã hoàn toàn tối đen, đèn đường nhà nhà bởi màn mưa mà trở nên mờ mịt mông lung. Cái bụng kêu réo kháng nghị, tình huống này vừa không thể hoàn thành nhiệm vụ mà mợ giao, đưa canh cho anh họ, cũng không thể về nhà ăn cơm, mà chỉ có thể đứng đây chờ

Đèn nê-ông trên cửa tiệm sáng rực, không ngừng có người ra ra vào vào, trong đó phần đông là các cô gái xinh đẹp ăn mặc khiêu gợi. Có vài cô thậm chí còn đến gần mời tôi vào chơi. Nhưng bởi vì rất gần với bệnh viện anh họ đang công tác, nên trên người tôi căn bản không mang theo tiền. Nếu không đã sớm đến tạp hóa đổi tiền mua dù

Lúc tính đi trở về, thì một cô gái mặc đầm liền ngắn cộn không tay màu hồng đi đến. Váy ngắn là kiểu sườn sấm, mặt vải thêu bướm bướm, rất có hương vị Trung quốc cổ điển. Phát hiện tôi đang nhìn cô, cô gái mỉm cười với tôi, quyến rũ xinh đẹp

“Em trai, muốn vào chơi không?”

“Không... không phải, tôi đang tránh mưa thôi” Lời kịch này tôi đã từng nghe qua trước đây, có rất nhiều cô gái đều nói như vậy

“Cũng đúng...” Cô gái lấy một cây dù gấp từ trong túi rồi đưa qua, tôi chú ý thấy trên cánh tay trắng nõn như ngó sen đó có một hình xăm bướm bướm, dưới ánh đèn rực rỡ của đèn nê-ông vô cùng yêu điểm

“Vội nhanh về nhà đi, không nên nán lại chỗ này.”

Mùi nước hoa trên người cô gái phả vào mặt, làm tôi cảm thấy có hơi lâng lâng. Khó nhất là từ chối ơn huệ của người đẹp, nói không chừng đây là cuộc gặp gỡ tình cờ đầy lãng mạn a

Tôi nhận đủ, hỏi: “Vậy tôi làm sao trả cho cô đây?”

Lúc này một chiếc xe ngừng trước cửa, cô gái nhìn thoáng qua xe, rồi từ trong túi lấy ra danh thiếp nhét vào tay tôi, “Trong này có số điện thoại của tôi”

Cô nháy mắt với tôi, cười khê bước đến cạnh xe, mở cửa lên xe

Khi đèn hậu của xe về lên một đường cong ánh sáng trong bóng đêm rồi đi xa, tôi còn cảm thấy trong hơi thở vẫn tràn ngập mùi hương trên người cô gái

Đây vốn chỉ là một nét bút trong cuộc sống. Tôi cũng biết ảo tưởng trong lòng không có khả năng thực hiện, trả dù cho cô gái tốt bụng kia xong, thì sự tình liền kết thúc

Thế nhưng hôm sau khi tôi gọi điện thoại cho cô thì di động lại tắt máy. Thầm nghĩ có thể di động của cô hết pin hoặc có chuyện không tiện bắt máy. Ngày thứ ba, ngày thứ tư đều tương tự như vậy

Trên danh thiếp, ngoài tên và số di động của cô còn viết “Dạ sắc lưu liên” (quyến luyến sắc đêm). Cửa tiệm mà ngày đó tôi gặp được cô dường như có tên này

Cửa tiệm này buổi tối mới kinh doanh, tôi cầm danh thiếp tới đó tìm người. Nhưng bất kể những cô gái xinh đẹp kia hay quản lý đều nói không có người này. Tôi đeo bám rất lâu, gã quản lý nọ còn cho hai tên bảo an cao to đuổi tôi ra ngoài

Tôi rõ ràng tận mắt nhìn thấy cô đi ra ngoài mà. Chẳng lẽ ngày đó là tôi nhìn thấy ma. Tay siết chặt cái dù kia, ngờ vực và lo lắng trong lòng mãi không thể gạt bỏ

Hôm nay lúc đi qua đoạn đường có ‘tay’ kia, nghe nói lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tôi vốn định đi đường vòng, nhưng nhớ lại lời cô gái đến xin được sấm lúc trước, vẫn kiên trì đi nhìn xem

Số lượng của tay hình như tăng thêm, trên cánh tay đã dấy lên khí đen. Dự cảm không tốt dâng lên trong lòng, tình huống này không thể tiếp tục kéo dài nữa.

Về trong tiệm cầm mấy thứ tiền giấy và hoa sen, còn mua ngũ quả, ở góc đường đó bái tế. Cho dù là thứ kỳ quái gì, hy chúng cũng thích những thứ này

Những cái tay đó khua quanh khối trắng như tua bạch tuyết, khối khuếch tán thành hình xoắn ốc, hoa sen gì gì cũng lấy đi. Nhưng ‘tay’ vẫn tiếp tục trò đùa dai của chúng. Thật không rõ chúng muốn làm gì, cũng không giống như muốn bắt người thể chân

Tôi đành chịu, bọn chúng rốt cục muốn gì chắc phải nhờ lão Trương đến xem thử

Cảm thấy có ánh nhìn rơi trên người, không khỏi ngẩng đầu nhìn xung quanh. Không xa đó có hai người gã mặc quân trang, gã đang nhìn là người cao lớn hơn.

Khoảng cách hơi xa, nhìn không rõ diện mạo của hắn. Chính là tầm mắt sắc bén đó như đang nhìn con mồi, khiến người tôi cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Nhưng làm tôi cảm thấy kinh ngạc là gã trẻ tuổi đeo kính còn lại. Phía sau hắn có hai tiểu quỷ đi theo

Tôi làm bộ không nhìn thấy bọn họ, tiếp tục thấp nhang. Hai tiểu quỷ bộ dáng trẻ con kia rất tinh nghịch, cứ nhao nhao ầm ỹ, rất vui sướng chạy thẳng về phía tôi. Không ngừng xoay quanh tôi, lại cúi người làm mặt quỷ. Tôi làm như không thấy, chúng nó lại bắt đầu hít sâu khối nhang

[ắn ngon, siêu ắn ngon a.]

[thư thư, ta muốn ắn cái này. Mua cho ta, mua cho ta đi.]

Mấy tiểu quỷ này chạy về lôi kéo người trẻ tuổi đeo kính. Hắn bắt đầu đi, đành phải đánh tiếng với đồng nghiệp, rồi đến nói với tôi: “Cậu bạn, cậu mua nhang ở đâu đấy?”

Tôi thầm nghĩ đây là cơ hội tốt để đẩy mạnh tiêu thụ. Chính là biểu hiện bên ngoài vẫn duy trì vẻ đề phòng, “Chú hỏi cái đây để làm gì? Chú cũng muốn thấp nhang?”

Quản nhân bình thường đều không tin thứ này. Khi tôi phát hiện người này nuôi tiểu quỷ, tam quan lần thứ hai bị đá kích. Chẳng qua ngẫm lại cũng thấy đúng, con người hiện tại thích nuôi vài loại thú cưng quái dị, tỷ như con gián, Totoro vân vân. Cho dù là quản nhân có sở thích này cũng không kỳ quái (địa phủ nhắc nhở ngài: thỉnh chó đem tiểu quỷ làm thú cưng)

“Mua cho người trong nhà” Nghe hắn nói như vậy, tiểu quỷ phía sau đều giơ tay hoan hô

“Kỳ thật nhang đây là của tiệm nhà tôi. Anh có thể đến mua trong giờ kinh doanh.” Đang lúc tôi chuẩn bị đưa một tấm danh thiếp tự chế cho hắn, một

giọng nam mạnh mẽ xen vào

“Anh nha, quá chiều chúng nó rồi”

Gã quân nhân cao to vừa này chậm rãi đi tới. Người này không chỉ dáng cao, hơn nữa còn rất khôi ngô, quân trang phẳng phiu không thể giấu được thân thể cường tráng của hắn. Thất lưng da quanh eo, giày lính đen bóng, uy phong lẫm lẫm, trên người tràn ngập khí chất nghiêm nghị. Rất khó tưởng tượng một kẻ chưa từng vào chiến trường sẽ có khí thế mãnh liệt như thế trên người

Hai tiểu quỷ kia rất sợ hãi, lập tức lui đến thật xa

Trước kia tôi có nghe quý sợ những quân nhân và cảnh sát có ý chí kiên định, trên người có mang sát khí. Hiện tại xem ra quả nhiên không giả. Ngay cả những cái ‘quái tay’ kia cũng không dám tới gần

Nhưng thật kỳ quái, vì sao quân nhân lại mặc quân trang đi lung tung? Chẳng lẽ bọn họ đang làm nhiệm vụ? Tôi cố ý liếc một chút đai lưng của bọn họ, cũng không treo súng gì.

Đáng ra thanh niên đeo kính đang chuẩn bị nhận tám card trên tay tôi, nhưng người nọ đã dùng tốc độ không nhìn rõ cướp đi

“Hữu duyên đường. Là tiệm nhang đèn sao?” Người nọ đeo kính đen, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hắn đang rất hứng thú đánh giá tôi

Bị hắn nhìn chằm chằm làm tôi cảm thấy mình giống như con thú nhỏ bị thợ săn theo dõi, không rét mà run. Người đàn ông này tương đối nguy hiểm, phải tránh xa hắn. Chính là tôi lại không thể nói rõ hắn nguy hiểm chỗ nào

“Đúng vậy. Chú quân nhân, nếu các chú có nhu cầu, hoan nghênh đến xem”

Tôi đốt xong đồ, vỗ vỗ hai tay chuẩn bị chạy lấy người. Hai người này có điểm kỳ quái, tôi vẫn là không nên dây vào bọn họ. Thậm chí còn hơi hối hận vì sao lại đưa danh thiếp cho bọn họ

“Chờ một chút.”

Cổ tay bị người ta dùng sức kiểm chế dùng sức giữ chặt, tôi nhất thời mất thăng bằng ngã về phía sau, đụng vào lồng ngực rắn chắc phía sau. Cảm giác hơi thở của người nọ kề vào cổ tôi ngửi một chút

Dường như nghe thấy đối phương nhỏ giọng lầm bầm một câu ‘thơm quá’. Trong lòng tôi cả kinh, toàn thân phát lạnh, thỉnh thoảng dùng sức đẩy người nọ ra, bỏ chạy một mạch không dám quay đầu

X, hôm nay thế nhưng gặp phải biến thái! Trờ lại trong tiệm mới nhớ ra, trên danh thiếp đưa cho bọn hắn có địa chỉ nơi này, nếu tên biến thái kia tìm đến...

Rùng mình một cái, không dám nghĩ tiếp nữa

—

Buổi tối đẹp tiệm về nhà, trong ngõ không có đèn đường, chỉ dựa vào ánh đèn xuyên qua cửa sổ của các hộ gia đình hai bên để nhìn đường. Tôi tính bước nhanh hơn, nhưng bị thứ gì đó bắt lấy cổ chân

Trong bóng đêm, một cái tay trắng nõn thò ra từ mặt đá nhám, móng tay đỏ tươi trong bóng đêm vừa quỷ dị lại yêu kiều. Cánh tay phụ nữ này từ từ bò lên đùi tôi

Tuy là đã thấy rất nhiều ma, tôi cũng còn không quá sợ hãi. Nhưng khi nhìn thấy ‘thứ’ trước mắt, tôi vẫn sớn gai ốc.

Trên mặt đường đá nhám bò ra mấy đoạn tay gãy, còn có cẳng chân, tứ chi gì gì rơi rụng khắp nơi. Một cái đầu phụ nữ lăn qua lăn lại trên mặt đất, há miệng muốn nói chuyện nhưng lại phun ra lượng lớn máu tươi

Tôi bắt đầu nghĩ mình gặp ảo giác. Đang lúc muốn lao ra khỏi con hẻm, thì trên đỉnh đầu truyền đến tiếng khóc, phía trên nhỏ nước xuống mặt tôi. Tôi dùng tay chùi một cái, phát hiện đầy tay máu tươi

“Oa ~~~” tôi hét to rồi chạy như điên, dưới chân bị cái tay kia quấy lầy, cả người ngã đập mặt.

“Cầu xin các cô đừng bám lấy tôi! Nam mô A di đà phật, đại từ đại bi Quan Thế Âm, Tề Thiên đại thánh tôn Ngô Không, siêu nhân siêu nhân điện quang...”

Tôi đem các danh hào đánh quái bắt yêu lợi hại trong lòng toàn bộ tụng ra. Nhưng tiếng khóc kia lại càng lúc càng thê lương. Huyết lệ rơi xuống càng lúc càng nhiều

“Giúp giúp chúng tôi... Cứu cứu chúng tôi...”

Giọng nói đó rất đáng thương, khiến người ta không khỏi mềm lòng. Trẻ con than đói, phụ nữ khóc lóc là âm thanh khiến người ta không nhẫn tâm nghe

nhất trên đời. Theo tiếng động ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện với một gương mặt chảy huyết lệ, vô cùng bi thương tuyệt vọng

Một phụ nữ, nửa người trên nằm ghé trên hoa sen trôi nổi giữa không trung. Đầu hợp với một bên bả vai, chỉ một cánh tay bám vào một bên hoa sen. Cỗ tay trắng nõn này với cái tay thò ra từ mặt đường giống nhau, đều là ngón tay tô màu đỏ tươi, đều là ngón tay thon dài xinh đẹp. Trên cánh tay có một hình xăm bướm bướm xinh đẹp

“Cô... cô sao lại như vậy?” Gương mặt của người phụ nữ vì đau đớn mà dữ tợn đến mất đi dáng vẻ ban đầu, nhưng hình xăm bướm bướm kia, tôi vừa nhìn đã nhận ra

Gương mặt của người phụ nữ đột nhiên từ bi thương chuyển sang phẫn nộ, trong ánh mắt màu máu tràn ngập oán hận, “Là bọn chúng... là bọn chúng giết chúng tôi... phải báo thù... phải bắt bọn chúng trả giá...”

“... Tìm được chúng tôi... Phát hiện chúng tôi...” Người phụ nữ kia giữ chặt cổ tay tôi, “Nhất định!”

“Oa ——” tôi bật người dậy, phát hiện mình đang ngồi trên giường, vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng. Dùng tay lau đi mồ hôi lạnh, chợt phát hiện trên cổ tay có năm dấu tay màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Biến Mất 2

Ngày hôm sau, tôi vẫn cảm thấy bồn chồn, nên quyết định không đi mở cửa tiệm. Thì ra dưới mặt đường kia là thứ như vậy, tôi giải quyết không được, đành báo án

Nhưng đến trước cục cảnh sát tôi lại do dự. Tôi nên nói thế nào đây, có ma nhờ tôi đến giải oan? Có phải đang quay ‘Bao thanh thiên’ đâu. Hơn nữa tôi còn chưa rõ chỗ nào dưới mặt đường có ‘đồ’

Bọn họ chỉ muốn có người phát hiện ra vụ án này mà thôi, chứ không phải thật sự muốn làm ác hại người. Nhưng nếu không giải quyết sớm, oán khí của những phụ nữ đó sẽ càng lúc càng lớn, sẽ càng có nhiều kẻ hy sinh hơn.

Chẳng qua, cái cục cảnh sát này cũng quá ‘bẩn’ đi...

Tôi vẫn luôn tin rằng không có con ma nào dám điều võ giường oai trên đầu cảnh sát. Thế nhưng ngoài cửa lớn của cục cảnh sát này lại có một đồng ma. Không ít là tới giải oan. Nhưng cũng có khá nhiều du hồn, đang lượn tới lượn lui tìm ăn. Còn có thể nghe thấy bọn chúng thảo luận chuyện xàm của cảnh sát

Nào là gã người mới đột này quá ngu, nào là lão cục trưởng lại bị bà xã phạt quỳ bàn chà, cảnh sát gì đó bị con nữ quỷ kia ám linh tinh. Cũng không ít kẻ đang kêu gào đối nha đối nha, ngày hôm qua không ai đến thấp nhang, nhất định phải dạy dỗ bọn họ một trận. Tôi đây mới phát hiện dưới góc đại thụ cạnh cảnh cục thể nhưng có một cái miếu nhỏ. Thật là một sự kết hợp kỳ quái

Tôi bước vào cửa lớn, tiểu thư tiếp dân thân mật hỏi tôi có phải muốn báo án không

“Đúng vậy” Tôi ngồi xuống, nữ cảnh kia bắt đầu ghi chép. Sau khi hỏi xong những thông tin cơ bản, liền bắt đầu tiến vào chuyện chính

“Thưa ngài, xin hỏi án muốn báo là...”

“Án giết người.”

Nữ cảnh hơi giật mình, “Xin hỏi là tự thú à?”

“Không phải” Tôi cuống quýt lắc đầu, “Là báo án. Báo án nha!”

“Mời ngài tường thật tỉ mỉ chi tiết vụ án” Về mặt của cô ta trở nên rất thận trọng, thậm chí còn bấm ghi âm

“Có mấy cô gái bị giết, tình huống chi tiết tôi không rõ lắm”

“Di thể đang ở đâu?”

“Chắc là đang ở dưới mặt đường”

“Vị trí cụ thể? Đã đào lên rồi sao?”

“Vị trí cụ thể thì tôi không biết. Bởi vì chưa đào lên”

“Bị hại như thế nào? Thân phận người bị hại?”

“Không biết.”

“Thời gian bị hại là?”

“Không biết.”

“Đối tượng tình nghi là hung thủ...”

“Không biết.”

Hỏi ba lần tôi đều không biết, nhưng nữ cảnh vẫn rất bình tĩnh như trước. “Thưa ngài, anh có biết hình phạt cao nhất khi báo án giả là gì không?”

“Không biết.”

Trên đầu cô gái rõ ràng xuất hiện một chữ thập (卐), nụ cười cũng trở nên méo mó. Rõ ràng là cánh hoa xinh đẹp như vậy nha.

“Đừng nóng giận, phần của cô sắp rớt rồi kia”

Tôi dường như nhìn thấy ngọn lửa bùng lên sau lưng đối phương. Nhưng mặt cô vẫn duy trì nụ cười méo mó kia. “Thưa ngài, mời ngài để lại số điện thoại, sau này chúng tôi sẽ liên hệ với anh”

Tôi biết là sẽ thế mà, trong tay không có chứng cứ, người ta mới không thêm đề ý đến tôi. Xem ra đành phải nhờ vả lão Trương thôi. Hy vọng phí của hân sẽ không quá đắt.

Nhưng đúng lúc này, có một lão già nổi giận ùng ùng nhào tới, “Hôm qua thằng ngu nào trực ban?”

“Chào Trần lão cục trưởng” Cô tiếp dân, các cảnh sát đều đứng lên chào ông lão

“Rốt cục là thằng khốn nào. Thằng thẳng sẽ được khoan hồng, kháng cự là trị thẳng tay!”

Các nữ cảnh vội mời ông lão ngồi xuống, lại rót trà còn mở quạt. Đãi ngộ giữa tôi và lão thật là như trên trời dưới vực nha. Trong chốc lát gã cảnh sát nổi danh kia đi ra, chế phục nhếch nhác, chắc mới bị người ta kéo từ ký túc xá lên. Hoảng sợ chào ông lão, “Báo cáo, tối qua là tôi trực ban”

“Tôi qua cậu đã làm gì?”

“Không làm gì nha?” Dưới tầm mắt nghiêm khắc như đao của ông lão, người nọ mồ mọt

“Không làm gì mà mặt ta sẽ như vậy?” Ông lão nghiêng đầu, chỉ vào mặt mình. Trên mặt rõ ràng có một dấu tay năm ngón

“Những ‘anh em’ ngoài cửa kia sáng nay nổi giận ùng ùng quất ta một tát ở trong mơ” Tôi suýt nữa phun hết nước trong miệng ra. Nhưng những người khác dường như tập mãi thành thói quen, đều dùng ánh mắt chất vấn gã cảnh sát kia. Người này về mặt vô tội, bối rối không biết làm sao

“Cái kia...”

Vài ánh mắt sắc bén như dao cạo lập tức quét đến trên người tôi. Sát khí của cảnh sát quả nhiên rất ghê gớm, tôi thậm chí hận mình có gì lại mở miệng nha. Nhưng lỡ bắt chuyện rồi thì phải nói tiếp thôi

“Hân không thấp nhang cho bọn chúng”

“Đúng rồi, hôm qua quên” Gã cảnh sát trẻ tuổi vỗ đầu. Kết quả bị ông lão tức giận gắt lên, “Còn không mau đi!”

“Dạ” Cảnh sát cúi chào một cái liền lập tức chạy ra ngoài. Ông lão kia nhìn về phía tôi, đang muốn nói gì đó, thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến một chuỗi leng keng trong trẻo

“Trần lão, ngọn gió nào thổi ông tới vậy?” Hai gã đàn ông mặc thường phục đi đến, người nói chuyện là gã đi phía trước

“Thói quen. Không đến đây một chút thì lại cảm thấy khó chịu” Ông lão nhìn thấy người nọ thì dường như rất vui vẻ, “Chúc mừng anh gần đây liên tục phá hai vụ án. Quả nhiên là hổ phụ vô khuyển tử”

Người nọ cùng ông lão khách sáo hai câu, tầm mắt lại rơi xuống phía tôi. Bộ dáng người này rất đẹp trai, mày rậm mắt sáng, anh khí bức người, chính khí凛冽. Có chút cảm giác đại hiệp cổ đại

Chẳng qua ánh mắt của hân thật nghiêm khắc, bộ dáng rắn mặt không thích đùa, khiến người ta cảm thấy khó thân cận. Nói thế nào nhỉ, các nữ sinh hiện đại hân sẽ gọi hân ‘Khóc ca’

Tôi phát hiện trên người hắn có một luồng sáng vàng, tuy rằng trên người anh họ cũng có chút ánh sáng trắng nhu hòa, nhưng không chói mắt như của hắn. Các hồn ma dường như cũng không thích tới gần gã có ánh sáng trên người

“Hắn là...”

Dưới ánh nhìn chăm chú của người này, mọi người lập tức dời lực chú ý sang người tôi. Bị năm gã cảnh sát cùng lão cục trưởng trừng, ‘Áp lê’ thật sự làm tôi ăn không vào.

“Tôi tới báo án” Tôi khoát tay, tỏ vẻ mình là một lương dân

“Đúng rồi, anh bạn trẻ. Lúc này cảm ơn cậu nha.” Ông lão dùng ánh mắt thương thức nhìn tôi, “Cậu là con nhà ai?”

Vấn đề cổ quái của ông lão làm tôi sửng sốt một chút, nhưng cảnh sát hỏi thì phải thành thật trả lời, “Tôi họ Đỗ”

“A... Chưa từng nghe qua.”

“...” Vậy ông hỏi để làm chi?

“Cậu báo án gì?” Gã đàn ông có ánh sáng trên người kia bước tới hỏi

“Án giết người” Không đợi tôi trả lời, nữ cảnh kia đã cướp lời. Còn nhìn tôi bằng vẻ mặt ‘chị muốn xem kịch vui’

Gã lập tức nhũn mảy, “Phát hiện thi thể ở nơi nào?”

Tôi đang tính nói ‘Không biết’, thì lại nhớ đến chuyện vừa rồi, chắc mắt gã này sẽ coi tôi như thằng báo án giả mà bắt lại. Tôi cũng không muốn nhìn thấy anh họ đen mặt

“Chôn dưới nền đất đường XX. Vị trí cụ thể tôi không thể nói, nhưng tôi có thể dẫn đường” Hiện tại chỉ có thể đánh cuộc một phen

Trong mắt gã mang theo hoài nghi, nhưng ông lão lại nói: “A chính, anh đi với cậu ta một chuyến đi. Thằng bé này có thể đã ‘nhìn’ thấy cái gì đó”

Lúc ngồi trên xe, gã đàn ông tên A Chính rất nghiêm khắc nói với tôi: “Cậu tốt nhất thành thật một chút, hừ, tôi không tin cái gì quỷ thần đâu”

Cái gì vậy, làm như tôi chính là hung thủ á. Thật quá đáng! Về sau không bao giờ nhận ủy thác kiểu này nữa >_<

“Anh bạn trẻ, đừng sợ. Kỳ thật đội trưởng của chúng tôi không phải đang nghi ngờ cậu đâu. Anh ta chỉ hơi rần miệng tí thôi” Ông chú ngồi bên cạnh gọi là chú Lâm. Chú là đội viên hình cảnh, mà Chu Chính là đội trưởng của chú ta.

Chú Lâm chỉ cần mở máy hát ra liền không đóng lại được, “Thật ra cục của chúng tôi trước kia là bãi tha ma, cho nên ‘anh em tốt’ rất nhiều, xảy ra không ít việc lạ. Trần lão đặc biệt tin tưởng mấy thứ kia. Tuy rằng ông đã về hưu, nhưng khi rảnh rỗi vẫn sẽ đột nhiên chạy đến nói ai ai bất kính với ‘anh em tốt’ hại ông bị thưởng phạt tai hoặc quấy rầy linh tính...”

“Cậu vừa rồi làm cái gì, khiến vị lão cục trưởng kia kính trọng vài phần...”

Ông kính trọng vài phần sao? Thật nhận không ra nha. Chú Lâm còn nói một ít sự kiện kỳ lạ khác trong cục, sau bị Chu Chính trừng mắt, đành phải im tiếng

Đến đường XX, tôi chỉ mấy chỗ có ‘tay’ vurun ra. Chú Lâm khó khăn, “Anh bạn trẻ, cậu chắc không?”

Tôi gật đầu, chú càng nghi ngờ, “Không đúng nha. Con đường này không phải mới xây, sao lại có chôn xác?” Lại quay đầu hỏi Chu Chính: “Đội trưởng, muốn đập ra kiểm tra phía dưới không?”

Chu Chính nhũn mảy nhìn mặt đất, tôi sợ hắn nói tôi báo án giả, tìm đập rất nhanh. Không biết vì nguyên nhân nào, những cái ‘tay’ đó không dám tới gần hắn, mà trốn rất xa

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên chạm phải tầm mắt của tôi. Tim của tôi thiếu chút nữa nhảy lên tận cổ, phải nén lắm mới không kêu lên. Bởi vì ánh mắt kia thật sự sắc bén như dao, so với lúc anh họ tức giận còn đáng sợ hơn gấp trăm lần >_<

“Công thoát nước.”

“A?”

Chu Chính đột nhiên phun ra ba chữ, làm tôi và chú Lâm đều sửng sốt một lát. Chu Chính nói rằng: “Đi tìm người mở nắp cống bên này đi”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Biến Mất 3

Lúc công nhân mở nắp cống trên con đường phía trước tòa cao ốc, một mùi thối mãnh liệt lập tức tràn ra. Tôi trúng chiều, vội vàng chạy đến ven đường nôn mửa. Không ít người đi đường cũng trúng chiều, thậm chí cả chú Lâm cũng đau khổ bịt mũi bịt mũi. Còn Tên Chu Chính vẫn một bộ lạnh băng, chẳng lẽ hắn nghẹt mũi? Thật may mắn nha

Trong ống cống lộ rõ rất nhiều tảng thịt thối rửa, người nhìn thấy đều tiếp tục nôn ra. Tôi vốn không định nhìn nữa, nhưng lại phát hiện cô gái chỉ có một bên bả vai kia bò lên từ dưới cống.

Rất đông người từ trong cao ốc đi ra xem, mọi người bàn tán sôi nổi. Cô gái kia lướt rất nhanh trên mặt đất, xuyên qua đám người, hình ảnh quý dị cực kỳ. Cô tiến vào trong cao ốc, tôi vội vàng đuổi theo, phát hiện cô đã vào thang máy

Cô ta rốt cục muốn đi đâu?

Trở ra ngoài cao ốc, cảnh sát đã căng băng vàng khắp nơi. Rất đông người vây xem, thậm chí cả phóng viên cũng đã đến.

Chuyện kể tiếp nên giao cho nhà chức trách đi, đang chuẩn bị chạy lấy người, thì nghe thấy một tiếng hét thảm. Tiếp đó phía sau truyền đến tiếng động rất lớn, như là vật thể rơi từ trên cao xuống đất. Tôi xoay người, vừa vặn nhìn thấy cảnh một người đàn ông nằm sóng soài trên đất với tư thế cực kỳ kỳ vẹo. Đôi mắt hắn tròn to như thể sắp rơi cả ra ngoài, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi. Cho dù người đã tắt thở, nữ quý kia vẫn cắn chặt cổ họng của hắn

Oa ~~~ tên này chính là hung thủ?

Bởi biến cố đột ngột này, đám đông hoàn toàn sôi sục. Phóng viên không ngừng chụp trái chụp phải. Cảnh sát nhanh chóng đuổi những người lấn qua dải băng vàng đi

Chu Chính không biết đã đi đâu, tôi thấy chú Lâm đang đứng cạnh xe cảnh sát gọi điện thoại, liền tới gần.

“Chú Lâm, phải người lục soát nhà người kia đi”

Chú Lâm đóng di động, ngơ vờ nhìn tôi, “Tại sao? Chẳng lẽ cậu hoài nghi người này không tự sát?”

“Không phải. Tôi hoài nghi hắn là hung thủ”

“Sợ tội tự sát sao?” Chú Lâm vuốt vuốt cằm, “Quả thật có khả năng này...” Chú vẫy tay gọi hai cảnh sát cùng đi lên lầu

Tôi cảm thấy dưới chân hình như có cái gì, liền cúi đầu nhìn, thế nhưng là đầu của một phụ nữ, tôi sợ tới mức nhảy dựng lên. Miệng của người phụ nữ này nắp máy, tựa hồ muốn nói gì đó. Nhưng cổ họng của cô đã bị cắt đứt, thanh âm gì cũng phát không ra

【 còn một kẻ... 】

Dựa theo hình dạng môi của cô nói thử, trong lòng tôi phát lạnh.

“Cậu đang làm gì đấy?”

Thình lình có người nói ngay sau lưng tôi, làm tôi giật cả mình. Quay đầu thì phát hiện là Chu Chính, vội kéo hắn nói: “Còn có một kẻ”

“Cái gì?”

“Còn một hung thủ nữa.”

—

Ngày đó, bọn họ không cho tôi về nhà, tôi đành phải ngồi cả buổi chiều ở cục cảnh sát. Các cảnh sát đi ngang qua đều dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi, làm tôi thấy mình y như thẳng đồng lõa, lần sau tình nguyện bị mấy hồn ma đó bóp cổ cũng không nhận ủy thác

Nghe nói toàn bộ thi thể đều đã được thu thập lên từ dưới cống, có sáu bị hại. Tìm thấy đồ trên người những phụ nữ đó trong nhà gã đàn ông nhảy lầu tự sát kia.

Sáu người đều là tiểu thư câu lạc bộ đêm. Bởi vì đây là công việc không thể công khai, nên dù người phụ trách câu lạc bộ đêm biết có người đột ngột biến mất cũng không dám báo án, lại càng không muốn bởi vậy mà chọc cảnh sát tới điều tra. Cho nên khi tôi đến tìm cô gái có hình xăm trên cánh tay, giám đốc mới không chịu thừa nhận có người như thế

Hơn nữa, cả sáu người đều là dân ngoại tỉnh, không có người thân trong thành phố, mất tích cũng sẽ không có người phát hiện.

Hai gã hung thủ kia chính là nhìn trúng điểm này mới có thể lừa các cô ấy vào trong nhà cướp và sát hại tàn nhẫn. Người bị hại cuối cùng chính là cô gái có hình xăm con bướm trên cánh tay. Mà người bị hại đầu tiên đã chết gần ba tháng

Căn cứ vào khẩu cung của cư dân, cảnh sát rất nhanh liền triệu tập một kẻ hiềm nghi khác, bắt được chỉ là vấn đề thời gian.

“Sao cậu biết chuyện này?” Chu Chính đập tập hồ sơ lên bàn, lại bồi thêm một câu, “Tốt nhất cẩn thận với lời khai của cậu”

“Tôi biết rồi. Hiện tại cậu không bắt buộc phải nói, nhưng những gì cậu nói sẽ trở thành khẩu cung trình tòa, đúng không?” Gã này thật đáng ghét! Một tôi còn giúp anh phá án. Hừ, lấy oán trả ơn, vong ân phụ nghĩa, mặt than, khối băng. Xem tôi không đem anh làm thành nước đá đưa hấu mà bào! (tiếng tròi: suy nghĩ của cậu rất khủng bố)

Tôi cân nhắc lời khai hơn nửa ngày mới phun ra, “Tôi làm kinh doanh nhang đèn. Có một khách quen là thầy pháp nói cho tôi biết, mấy ngày trước một khách hàng của hắn nói bị nữ quỷ đeo bám, mời hắn về làm phép”

“Tôi hơi tò mò, nên hỏi thăm một chút. Phát hiện đó là một thảm án đáng sợ. Tuy rằng nghề của chúng tôi không thể tiết lộ tên khách hàng, nhưng lương tâm thì vẫn phải có, cho nên mới tới báo án. Chính là chuyện cụ thể tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết những thi thể đó hẳn là chôn ở khu đấy”

“Tôi nghe chú Lâm nói là cậu bảo hắn đi lục soát nhà tên hung thủ nhảy lầu tự sát kia. Cậu lại không rõ lắm chuyện cụ thể, vậy làm sao biết hắn chính là hung thủ?”

Quả nhiên là cảnh sát, thật sắc bén. Lập tức tóm được lỗ hổng trong câu chuyện của tôi

“Nơi đấy nằm cạnh đường cái, thường xuyên có người qua lại. Hung thủ ném thi thể ở đó, chứng tỏ hắn rất quen thuộc với vùng phụ cận, thậm chí biết được khi nào không có người đi ngang qua, cũng biết nơi đó không có cameras. Vậy hung thủ nhất định ở tại phụ cận, có khả năng nhất chính là tòa nhà lớn kia.”

“Tên đó đột nhiên nhảy lầu, làm gì có truyện trùng hợp như thế. Bên này đào được khối xác bên kia lập tức nhảy lầu, không phải sợ tội tự sát thì là gì?”

“Vậy cậu làm sao biết có hai phạm nhân?”

Gã này thật khó chơi!

“Bởi vì tôi nghe nói hung thủ có một bạn chung phòng. Lúc người nọ nhảy lầu, tôi nghe bà con xung quanh nói bạn của hắn về sẽ nói thể nào linh tính. Hơn nữa lúc hung thủ vớt xác cần phải có một người canh chừng giúp hắn”

Chu Chính trầm mặc một hồi, cầm lấy một cây bút gỗ mặt bàn, “Cậu nói nghe rất có lý, miễn cưỡng có thể tiếp nhận”

Tôi vừa thở phào một hơi, đối phương đột nhiên hai tay chống bàn, cả người ghé sát lại gần tôi. Nhìn gương mặt không ngừng tới gần, tôi không khỏi lui về phía sau, “Anh... anh muốn làm gì?”

“Chính là tôi vẫn không tin, thẳng nhóc thầy pháp miệng đầy nói dối nhà cậu”

Giọng nói đè thấp của hắn tiến vào màng tai, làm tôi rùng mình một cái. Nếu biết thì có gì còn cảnh cáo tôi chú ý lời khai, hại tôi suy nghĩ hơn nửa ngày. Đáng ghét!

Thấy hắn cộng lên khoé môi, lộ ra nụ cười gian trá, hình như chính tôi rất vui vẻ. Tôi tức đến nghiến răng ken két, hận không thể giống nữ quỷ kia cắn cổ họng của hắn. Mặt than chỉ là nguy trang, kỳ thật hẳn thật... Ừa, theo ngôn ngữ của các CG thì phải là ‘Phúc hắc’ đi...

Giằng co nửa ngày rốt cục có thể về nhà. Lúc gần đi tôi hỏi Chu Chính: “Nếu tôi không báo án, có phải các cô ấy sẽ cứ như vậy ‘biến mất’ trong thành phố này?”

Nhà của họ đều ở nơi khác, thậm chí không có người nhà. Lại càng không có ai báo nguy cho bọn họ. Nếu tôi không phát hiện bọn họ, có lẽ các cô ấy liên tục ‘biến mất’ trong thành phố lớn mà không ai hay biết

Chẳng qua, trong thành phố có nhiều người như vậy, người ‘biến mất’ đâu chỉ có các cô.

Chu Chính trầm mặc một chút, nói: “Sẽ không. Lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt”

Nghe nói khi tiến hành khám nghiệm tử thi, pháp y đã cố gắng chấp nối lại các phần thi thể, cảnh sát sẽ đem di thể trả cho người nhà. Tôi nghe xong thở phào, các cô ấy cuối cùng có thể đầy đủ mà ‘rời đi’.

Đi ra cửa cục cảnh sát không xa, Chu Chính lái xe dừng trước mặt tôi, “Tôi đưa em về”

“Không cần” Hiện tại mới tám giờ, còn có xe công cộng và tàu điện ngầm. Hơn nữa tôi không muốn ở cùng một chỗ với cái tên phúc hắc này.

“Lên xe!” Không để tôi giải thích đã kéo tôi lên xe, đóng kỹ cửa lại giúp tôi đeo dây an toàn. “Con gái ở bên ngoài một mình vào buổi tối không an toàn”

“Anh nói cái gì? Có gan nói lại lần nữa xem”

Chu Chính phát hiện sắc mặt tôi không ổn, nghi hoặc mà nói: “Không đúng sao? Dạng con gái nhỏ xinh đáng yêu như em rất dễ trở thành mục tiêu. Đột trước bọn tôi mới phát một loạt...”

Cắt ngang hẳn chính là tiếng ‘gào thét’ phẫn nộ của tôi, “Ai là con gái? Mở to mắt chó của người ra nhìn cho kỹ đi!”

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: câu chuyện này kỳ thật là lấy từ hai vụ án có thật ra chỉnh sửa lại. Một vụ là về một kẻ chuyên bắt gái đi đêm đến nhà mình, cướp bóc xong bấm xác vứt xuống ống thoát nước. Chết vài người cũng không có ai báo án, sau lại cống thoát nước bị nghẹt mới phát hiện. Một vụ khác là có một cô gái từ nơi khác đến rút tiền cọc thuê phòng, bị chủ phòng bấm xác giấu trên sân thượng. Báo án cũng vô ích, bởi vì không có chứng cứ nói cô đã chết, chỉ có thể xem là mất tích. Bạn thân của cô nhận định là chủ phòng giết người, canh giữ ngoài cửa mấy ngày mấy đêm, lại báo phóng viên làm lớn chuyện, khi cảnh sát đến lục soát thì chủ phòng tự sát, thể mới phá được án. Nếu cô ấy không có bạn thân tại địa phương hoặc bạn thân không kiên trì như vậy, thì đây vẫn mãi chỉ là một vụ mất tích. Hàng năm có rất nhiều người ‘biến mất’ trong thành phố, các vị bằng hữu ngoại tỉnh vào làm công mà không có người quen tại địa phương phải đặc biệt cẩn thận a!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chỉ Trát Sư (Người Làm Hàng Mã)

Quả thực không thể tin được, thật sự là tức chết tôi mà. Tên cảnh sát ngu ngốc kia vậy mà nghĩ tôi là nữ. Tôi rất cuộc giống nữ chỗ nào. Mù con mắt chó hần đi!

Tôi vừa rửa thảm vừa quét dọn, chuẩn bị mở tiệm. Vụ án giết người phanh thây kia đã qua được ba ngày. Tên hung thủ còn lại cũng đã bắt được, báo chí còn tâng bốc cảnh sát khu này lên đến tận trời. Nào là phá án như thần, hành động nhanh nhẹn, Sherlock Holmes thời hiện đại, bao thanh thiên... bao nhiêu từ cũng dùng tới.

Ngày hôm qua mấy... chị gái kia đến nói lời từ biệt với tôi. Họ không còn là mấy khối rời rạc nhỏ nữa mà đã đầy đủ hình người, trên người còn mặc quần áo mà tôi đốt cho, nhìn cũng đẹp mắt. Đang lúc tôi được gái đẹp vây quanh, trái ôm phải ấp, lại bị anh họ đập tỉnh, 555...

Đang lúc quét dọn, đột nhiên có một cái bóng xuất hiện dưới chân tôi.

“Oa~” tôi hét to một tiếng, nhảy sang một bên rồi cầm chổi đập xuống, “Con chuột chết bầm, tao đánh chết mày!”

Con vật nhỏ kia cũng thật thông minh, không đợi tôi nhìn rõ đã lủi nhanh xuống ghế sofa. Nơi này không thể để có chuột được, sẽ găm phá hư tiền giấy mất.

Tôi quỳ trên mặt đất dùng cán chổi luồn vào dưới ghế sofa, muốn đuổi con chuột ra. Đang lúc cúi xuống thì phát hiện dưới sofa chọt lóe lên hai viên ngọc xanh biếc.

Kích cỡ hình như hơi lớn, chắc không có con chuột nào lớn đến vậy đi. Nghĩ đến đây tôi rung mình một cái. Thôi vẫn là tìm vị nào chuyên nghiệp tới bắt đi.

Đột nhiên nghe được một tiếng “Meow”. Chuột bây giờ cũng tài năng vậy sao? Lại có thể học tiếng mèo kêu. Trong đầu tôi hiện lên truyện cười về mèo cha nói với mèo con phải học được hơn một môn ngoại ngữ.

Tôi đem đèn pin đến chiếu xem, dưới sofa vậy mà là một con mèo nhỏ. Tôi vốn không có sức chống cự với mấy vật lông xù này nọ. Liền lập tức cảm miến mực lại dụ dỗ nó.

“Mèo nhỏ à, đến nào, có đồ ăn ngon này. Thom lắm nha...”

Mèo nhỏ lại không thèm để ý tới tôi, chỉ mãi liếm móng vuốt của mình. Động tác kia cực kì đáng yêu! (@^_^@)

Chẳng lẽ là không thích ăn mực? Nếu không thì lấy bánh ngọt ra dụ nó vậy. Anh họ hôm qua đem về rất nhiều điểm tâm, tôi cũng lén lút giấu lại vài thứ để đem đến cửa hàng mà ăn.

Đang lúc tôi định xoay người đứng dậy, lại phát hiện có một người đàn ông nửa ngồi xổm ở phía sau, lập tức cảm thấy sợ hãi.

“Anh là ai?” tôi cảnh giác mà nhảy dựng lên lui về phía sau, làm ra động tác phòng vệ. Đối phương nở nụ cười, “Dọa đến cậu rồi, thật có lỗi.”

Đối phương mặc một bộ Đường trang tà xéo màu đen, mặc dù tóc cắt ngắn nhưng không mang lại cảm giác không hài hòa hay gì cả. gương mặt ôn nhu,

trên người tản ra phong độ tao nhã của người trí thức. Nụ cười của hắn có thể làm cho người ta cảm thấy yên tâm.

Hắn búng ngón tay một cái, mèo nhỏ dưới sofa liền ngoan ngoãn chạy đến, nhảy lên ngồi trên vai hắn.

“Tiểu Hắc ngoan, thưởng cho mi.” Người nọ lấy ra một con cá nhỏ đưa đến bên miệng mèo con, nó liền lập tức ngậm lấy.

Mèo nhỏ tự động chạy tới nhà người khác lại còn có thể được cho ăn, vị chủ nhân này cũng thật cưng chiều nó quá nhỉ. (Tiếng trời: Mèo nhỏ thật ra đã làm được chuyện rất đáng được khích lệ.)

“Xin hỏi tiên sinh, đây là mèo của ngài sao?”

Thấy tôi dùng ánh mắt “khát khao” nhìn mèo nhỏ, người nọ mỉm cười, đem mèo đặt trong tay tôi, “Đến đây, xin lỗi chế sự đại nhân nào.”

Mèo đen nhỏ ăn xong cá, nhìn tôi kêu meo meo hai tiếng, chập lại hai chân trước rồi giờ lên. Thật sự là một con mèo vừa thông minh vừa đáng yêu mà. Tôi cọ cọ mặt lên người nó, cảm nhận lớp lông màu đen vừa mềm vừa mịn, lại ấn ấn lớp thịt đệm dưới chân nó. Nó rất ngoan, từ đầu tới cuối chỉ trợn to đôi mắt xanh biếc nhìn tôi, có đôi khi còn bán manh mà nheo nheo đôi mắt.

Cực kì muốn nuôi một con nha. Nhưng mà anh họ hình như bị chứng dị ứng lông động vật thì phải.

Chơi đùa một hồi mới nhớ tôi còn có một vị người sống đứng đó. Tôi vội vàng mời người nọ ngồi xuống, “Thực xin lỗi, tôi vừa nhìn thấy mấy vật đáng yêu là liền quên hết tất cả. Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho anh?”

“Không sao, là tôi đột nhiên đến, thất lễ rồi.” Người nọ cũng không ngồi xuống mà hành lễ với tôi, “Tại hạ chỉ trát sự Ngụy Quân Tử.”

Cái tên này... Không biết cha mẹ hắn nghĩ như thế nào nữa. Nhưng mà cũng tốt hơn tên tôi rất nhiều. Mỗi lần tôi nói ra tên của mình chắc chắn sẽ nhận được một trận cười nhạo. May mắn là anh em họ trong nhà so với tôi càng xui xẻo hơn.

Chỉ trát sự nha, xem ra phải tạo mối quan hệ tốt với hắn. Nói không chừng về sau mấy thứ hàng mã cũng cần nhờ cậy hắn.

“Khách khí khách khí, Ngụy tiên sinh xin mời ngồi.” Tôi vội đi pha trà cho hắn, lại chuẩn bị cho mèo con một đĩa mực nhỏ. Lần này mèo nhỏ rất vui vẻ mà ăn. Xem ra nó vẫn rất thích ăn mực mà.

“Xin hỏi tiên sinh lần này tôi là vì...” Vô sự không đáng tam bảo điện (không có việc thì không đến tìm), người này đến đây chắc chắn là có việc muốn nhờ.

“Tôi nghe nói chế sự đại nhân mấy ngày trước từng chế tác giấy cho địa phủ.” Hắn có ý tới gần tôi, thấp giọng nói.

Tay hắn đặt trên ghế sofa, vị trí có chút kì lạ. Ngón tay dài nhọn đụng tới hông tôi, bất quá lúc ấy tôi cũng không chú ý, chỉ là sợ không cẩn thận dè lên ngón tay hắn cho nên dịch sang bên cạnh một chút.

“Đúng là có việc này.” Chỉ trát sự là nghề nghiệp hay đi lại giữa âm dương, có khả năng hắn cũng là “người trong giới” như lão Trương đã nói, biết việc này cũng không có gì kỳ quái.

“Tại hạ cả gan, khẩn cầu chế sự đại nhân đem những mẫu vật liệu còn thừa lại bán cho tại hạ.” Ngụy Quân Tử đứng lên làm một cái đại lễ, hại tôi cuống quýt nâng hắn dậy.

“Xin đừng làm vậy, tôi không gánh nổi đâu.” Bất quá là một đồng vật liệu thừa mà thôi, không cần phải cẩn thận như vậy đi, cũng không phải báu vật này nọ.

Tôi đem ra một đồng mẫu vật liệu thừa, đều là một ít mẫu vụn dài mảnh, cái nào cái nấy cũng nham nhở không đều nhau. Nghĩ không biết vị trát sự này muốn mấy thứ kia làm gì. Cho dù là để gấp đồ cũng không đủ to đi.

Nhưng mà Ngụy Quân Tử lại như nhặt được bảo vật. Cầm lấy một mẫu trong đó mà cẩn thận sờ sờ, hai mắt quả thực giống như nhìn thấy đô la Mỹ mà đồng loạt sáng lên.

“Chế sự đại nhân xin ngài ra giá đi.”

Cái này cũng có thể bán ra tiền? Nhưng nếu tôi tham lam mờ mèm khoác lác hình như không tốt lắm, hơn nữa đây cũng toàn là vật liệu thừa, đặt ở chỗ tôi căn bản cũng chỉ là phế vật thôi.

“Tặng cho anh đi.”

Ngụy Quân Tử mở to hai mắt, không dám tin mà nhìn tôi. “Chế sự đại nhân, tôi không rõ...”

“Này thì anh thích bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu đi. Dù sao Địa phủ cũng không cần, đặt ở chỗ tôi cũng không dùng tới. Coi như là lễ gặp mặt đi, hy vọng Ngụy tiên sinh về sau có thể cung cấp hàng hóa cho bốn tiệm, xin chỉ bảo nhiều.”

Tôi vươn tay, vốn là muốn bắt tay với hắn. Đây là bước đầu tiên trong mối quan hệ hợp tác, muốn đối tác có thiện cảm thì tốt nhất là cho một chút ân huệ

khuyến đối phương thiếu bạn một cái tình. Về sau hợp tác sẽ tiện hơn, thậm chí có thể chiếm thêm nhiều lợi ích.

Đối phương sững sốt một hồi mới nắm lấy tay tôi, nhưng không phải bắt tay, mà là đột nhiên quỳ một gối, “Sự đã định, tôi tại đây lập khế ước.”

Nói xong cúi đầu hôn lên mu bàn tay tôi một cái. Bị hành động của hắn dọa sợ, tôi lập tức rút tay về. Nghĩ đến việc bị đàn ông hôn mu bàn tay, trên người liền nổi lên một lớp da gà.

Tên này không lẽ cũng nhìn nhầm tôi thành nữ?

“Anh lầm rồi. Tôi là nam!” Tôi kéo cổ áo xuống, lộ ra bộ ngực bằng phẳng để chứng minh. Bởi vì trời nóng nực, tôi chỉ mặc một cái áo ba lỗ, cho dù tôi không làm như vậy hắn cũng có thể nhìn ra mới đúng.

“Khế ước với giới tính không có liên quan.” Ngụy Quân Từ nghi hoặc nói.

“Tóm lại ...”

“Tiểu Đổ tử, lấy cho tôi năm mươi xấp loại A.” Giọng lão Trương gần như làm cả gian hàng chấn động. Hắn rảo bước tiến đến cánh cửa, sau khi nhìn thấy Ngụy Quân Từ thì bỗng chốc nghiêm mặt, lập tức lộ ra biểu tình chán ghét.

“Tên này sao lại ở đây?” Lão Trương kéo tôi về phía sau hắn, về mặt không tốt mà trùng Ngụy Quân Từ.

“Ngụy tiên sinh tới mua đồ.” Lão Trương chắc là có ân oán cá nhân với hắn, nhưng cũng không cần đốt lửa tới trên người tôi chứ. Vội kéo lão Trương đến ghế sofa, rót hồng trà ướp lạnh cho hắn hạ hỏa.

“Tiểu Đổ tử đúng là tri kỷ.” Một hoi đem ly hồng trà bằng thủy tinh uống hết, lưng áo lão lập tức ướt đầm mồ hôi, dán lên trên người để lộ ra cơ ngực rắn chắc, thật là làm cho người ta hâm một ghen tỵ nha.

Tôi đem hàng hóa đến cho hắn kiểm kê, thừa dịp ra hiệu cho Ngụy Quân Từ rời đi. Người sau hiểu ý, cầm mấy mẫu vụn hành lễ cáo từ với tôi.

“Cái loại người này, cậu cũng nên bớt tiếp xúc đi.” fukurou275wordpress

Lão Trương sâu kín mà nói một câu như vậy, làm tôi cảm thấy khá là nghi hoặc, “Các anh có ân oán?”

Người sau không trả lời, cao thấp đánh giá tôi một phen, bị hắn nhìn đến dựng cả lông, tôi nhịn không được mà nói: “Anh nhìn cái gì? Chẳng lẽ tôi bị quý bá m à?”

“Ma quỷ thì chính cậu cũng có thể nhìn thấy. Chẳng qua cậu quả thật bị mấy thứ quái lạ quán lấy.” Lão Trương vuốt cằm, cười không chút đứng đắn.

“Cái gì vậy? Đừng làm tôi sợ.” Nhìn hắn cười đến tà ác, tôi không khỏi sinh ra dự cảm không lành.

“Không nghĩ tới cậu cũng khá giáo hoạt nha.” Hắn đột nhiên sờ soạng đùi tôi. Bởi vì trời nóng nên tôi toàn mặc quần đùi.

“Oa~~ Biến thái!” Tôi đá một cước qua, người sau không phòng bị, bị đá trúng chỗ hiểm, đau đến nỗi khom lưng run rẩy.

“X, cậu cũng quá tàn nhẫn đi...”

“Thực xin lỗi!” Bởi vì khi còn bé luôn bị nhầm là con gái, luôn dẫn tới mấy ông chú kì quái. Cho nên mẹ đã dạy tôi một vài kỹ thuật phòng vệ.

Tôi vươn tay sờ sờ chỗ hắn bị đá, “Muốn bôi thuốc hay gì không?”

“Ngu ngốc! Đừng có sờ bậy.” Lão Trương không nhịn nổi mà quát mắng, đẩy tay tôi ra, “Cậu đúng là ngốc ghê gớm luôn.”

“Cái gì chứ. Tôi không cố ý mà, đều do ông chú anh có hành vi đáng khinh.”

“Khụ. Chỉ đùa một chút.” Lão Trương bắt đắc dĩ mà thờ dài, “Cậu về sau có gặp Ngụy Quân Từ thì đừng ăn mặc như thế này.”

Thế này rốt cuộc là như thế nào nha? Hôm nay tôi mặc quần đùi ngắn với áo ba lỗ, chắc là không có vấn đề gì đâu. Nhiều bé trai cũng mặc như vậy mà.

“Tên kia có ham mê rất kỳ quái. Hắn thích mộng bé trai.”

“Gi?” Tôi cho là mình nghe lầm.

“Hắn thích mộng bé trai. Thích sờ, thích liếm, thích ngửi, là một trong mười tên biến thái nhất trong giới.”

Cái khuôn mặt ôn hòa, tràn ngập phong độ của người tri thức kia mà thích thể loại này sao? Khó tin thật nha. Vẫn nên tin là lão Trương nói giỡn hơi quá đi.

“Có phải Tiểu Hắc cứ tránh ở dưới sofa không chịu ra không?”

Tôi gật gật đầu.

“Lúc cậu quỳ xuống nằm trên mặt đất nâng mông lên tìm nó, Ngụy Quân Tử ở ngay phía sau cậu đúng không?”

Tôi lần thứ hai gật đầu.

“Cậu chẳng lẽ không cảm thấy tư thế của hần có chút kỳ quái sao?”

Nói như vậy quả thật ... Tôi đột nhiên nhớ tới Ngụy Quân Tử thường cho Tiểu Hắc một con cá. Lúc ấy còn đang suy nghĩ vì sao lại thưởng cho nó, chẳng lẽ...

Nhìn tôi làm ra động tác giống nhân vật trong bức tranh 《Tiếng thét》, lão Trương lộ ra biểu tình ‘quả nhiên trúng chiêu’.

“Hần mua cái gì của cậu?”

“Không có gì cả. Chỉ là mấy mẫu vật liệu làm giấy lần trước thôi.”

“Giấy của sổ sinh tử? Đã vậy cậu cũng không lấy tiền?”

Nhìn thấy tôi gật đầu, lão Trương đỡ trán. “Cậu quả là một tên ngốc.”

“Cái gì chứ, không phải chỉ là mấy mẫu vật liệu linh tinh thôi sao. Tôi cũng chẳng dùng tới.”

Lão Trương càng thì thào không ngừng: “Đúng là phí của trời mà, đúng là phí của trời.” Nhìn cái biểu tình ‘lúc này thật sự là thiệt thòi lớn’ của hần, tôi cũng liền hiểu được hành động của mình vừa rồi rất thiếu suy nghĩ.

“Thực sự là rất quý sao?”

“Không chỉ là quý thôi đâu. Cậu biết không, sổ Sinh Tử và Thiên thư Phong Thần bảng, cùng với Địa thư Đại địa thai mạng được xưng là Thiên Địa Nhân tam thư. Phán quan dưới âm phủ lấy thứ này để phân thiện ác của sinh vật ở tam giới, định thưởng phạt, rõ ưu khuyết. Thứ ghi lại trên đó, cũng giống như ghi trên sách mệnh vậy.”

Nghe giống như《sổ X》, chỉ một trang giấy nho nhỏ đã có thể thao túng vận mệnh. Tôi mà không lấy dùng quả là thiệt thòi lớn. Ít nhất cũng có thể viết là cho tôi học lại sau đó đạt tiêu chuẩn thi vào trường đại học hoặc cho tôi sống lâu trăm tuổi chẳng hạn.

Chẳng qua cái loại việc thao túng vận mệnh này, nếu như bị người khác dùng bừa bãi, không phải thiên hạ đại loạn sao?

“Tôi có phải nên thu hồi đồ lại rồi giao cho địa phủ thì tốt hơn không?”

“Cái đó cũng không cần. Đối với Ngụy Quân Tử mà nói, thứ đó chỉ có tác dụng quan trọng là làm hàng mã. Giấy của sổ sinh tử có thể giúp hần đạt được sức mạnh cực lớn. Với tình huống gần đây, hần vừa lúc có thể dùng đến chúng. Cậu nha, cần phải mạnh tay bắt chặt hần một chút.”

Nghe vậy tôi chợt để ý rằng lão Trương cũng mua không ít bùa. “Có phải đang có việc lớn gì không?”

Lão Trương liếc tôi một cái, nhưng không nói thẳng, “Cậu đạo này nên cẩn thận một chút, buổi tối đừng ra ngoài. Nhìn thấy mấy việc quái lạ cũng đừng xen vào. Đúng rồi, nhìn thấy quân nhân nhất định phải né thật xa, biết không?”

Tôi nghĩ đến lúc trước nhìn thấy hai tên quân nhân kia. Chẳng lẽ mấy quân nhân đó tới để tìm bắt mấy tên thần côn này? Haha.

Chẳng qua nếu lão Trương đã không nói rõ nguyên nhân thì tôi cũng không tiện hỏi nhiều. Đây là định luật bất biến của phim ảnh và tiểu thuyết: biết càng nhiều chết càng nhanh.

Tán gẫu một lát thì nghe được tiếng “meo meo” dưới bàn trà. Tôi đột nhiên nhớ tới lúc Ngụy tiên sinh rời khỏi cũng không thấy Tiểu Hắc đi theo. Không phải là bỏ quên ở đây chứ.

“Nhóc con đáng thương này...” Mèo nhỏ bị chủ nhân quên rồi, thôi để tao nuôi mày đi. (tiếng trời: Cậu cứ tiếp tục mơ tưởng đi.)

Tôi lần thứ hai nằm trên đất, đem tay mò tìm dưới bàn trà. Cũng không đoán được mèo nhỏ mềm mại ở đâu. Lại mò ra được một mẫu giấy gấp hình con mèo màu đen, hai con mắt xanh biếc giống y như Tiểu Hắc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nhân vật chính tên Tiểu Tử (cười chết), bắt quá, anh em họ của nhân vật chính có người tên càng bời cụt (xui xẻo). Chú: bọn họ đồng ý nên tên đệm đều là ‘Tử’, cho nên đều là Đỗ Tử (bụng) này Đỗ Tử nọ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Không Nhắm Mắt 1

Chúng tôi dùng máu và mạng sống của mình để xây dựng Tổ quốc, vậy mà các người lại hủy hoại nó.

Mấy ngày tiếp theo tôi đều ngoan ngoãn đóng cửa tiệm sớm, buổi tối cũng không bước ra ngoài. Nhưng dù vậy tôi vẫn cảm thấy có chút kì lạ. Gần đây có khá nhiều người kỳ quái đến mua mấy thứ bùa hay đồ dùng của thần côn. Còn có cả mấy người khách quen đến mua bùa bình an hay bùa trừ tà các loại nữa.

Đáng tiếc hiện giờ cửa tiệm hết hàng, tôi chỉ có thể khéo léo từ chối họ. Lúc tôi đang cân nhắc có nên nhập thêm loại hàng này không thì có khách tìm tới cửa.

“Xin hỏi ngài cần gì?”

“Có bùa loại A không?” Người mới tới là một thanh niên cùng một người trung niên cầm hộp gấm. Người thanh niên có ánh mắt trong trẻo tương xứng với vẻ mặt hiền lành, làm tôi cảm thấy như đã gặp qua ở đâu đó.

Bọn họ cũng không nói rõ số lượng, thường thì dạng khách này phần nhiều đều muốn xem trước chất lượng hàng sau đó mới quyết định nên mua nhiều hay ít. Nếu như thỏa thuận tốt thì về sau tám chín phần mười họ sẽ trở thành khách quen. Tôi trước tiên mời họ ngồi xuống rồi đem ra một xấp bùa để trước mặt họ.

Sau đó tôi xoay người đi pha trà cho bọn họ, thật ra thời gian này là để khách hàng có thể xem xét kĩ lưỡng chất lượng hàng hóa, thường thì sau khi tôi quay lại, họ sẽ đưa ra quyết định. Có nhiều người cũng đã trở thành khách quen theo cách đó.

Quả nhiên, lúc tôi đang bung trà lên, người thanh niên cười hỏi: “Loại hàng này chất lượng thật tốt, là cậu làm ra sao?”

Tôi gật đầu, gần đây tôi bắt đầu tự làm mấy loại giấy vàng mã này. Dù sao cũng có khăn trùm thời gian của Doraemon, cũng không khó khăn gì. Hơn nữa tiền công từ việc chế tạo giấy, không chỉ các loại giấy tiền vàng bạc mà cả các loại hàng khác đều có thể thu được kha khá.

Người thanh niên gật đầu: “Không hổ là cháu của ngài Đỗ, trò giỏi hơn thầy nha. Tôi nhớ bố cậu là con trai thứ sáu của ngài Đỗ đúng không?”

“Ngài là ...” Thanh niên này có diện mạo đẹp như người nổi tiếng, nếu tôi đã gặp qua rồi thì phải có ấn tượng mới đúng chứ.

“Gần đây chúng ta có gặp qua mà, không nhớ sao?” Người thanh niên híp mắt, tuy rằng nhìn rất đẹp trai, là dạng mà mấy cô gái nhỏ lúc nhìn thấy đều sẽ thét lên chói tai, nhưng đôi mắt cứ phóng điện nhìn là loi cực kỳ.

Cái thứ huênh hoang... Tôi nghĩ nghĩ xem hẳn là ai.

“Té ra là tên huênh hoang con nhà đại gia nha.”

Vừa thốt ra lời kia tôi liền hối hận, bây giờ không thể làm phật lòng khách hàng nha. Hai người kia ngạc nhiên một hồi, người trung niên nhìn nhìn đồng bạn của ông ta, không nhận được mà cười ra tiếng.

“... Huênh hoang? Con đại gia? Ha ha, rất đúng rất đúng ...”

Người thanh niên lạnh lùng liếc ông chú trung niên kia một cái, người sau đành phải ngậm miệng, nhưng khuôn mặt vắn vẹo cũng đủ bán đứng cái trạng thái nhin cười đến khổ sở của ông ta.

Tôi đang định giải thích, lại nhìn thấy biểu tình của đối phương, rõ ràng là trời nóng như thiêu mà tôi lại cảm thấy ớn lạnh. Trên mặt người thanh niên vẫn là nụ cười ôn hòa, tại sao tôi lại thấy nụ cười kia thật đáng sợ nhỉ? Mà người trung niên lại mang vẻ mặt thương hại nhìn tôi, làm tôi càng thêm đứng ngồi không yên.

Người thanh niên ho nhẹ một tiếng, tiến vào chủ đề chính, tôi không nhận được mà ngồi lại thật nghiêm chỉnh, chăm chú lắng nghe, sợ lại đắc tội hắn.

“Tôi là Phong Khinh Vân, vị này là Lục tiên sinh. Hôm nay đến đây là để sửa chữa vài thứ đồ.” Thanh niên gật đầu với người trung niên, người sau liền đem một bao vải đặt lên bàn.

Mở bao vải ra, bên trong là hai mảnh vỡ của một chiếc hộp gỗ màu đen, bên ngoài hộp không có hoa văn gì, ngược lại còn dán không ít bùa. Nắp hộp có dán bùa gần như tách rời ra, chỉ còn một phần nhỏ dính với thân hộp.

Cái tên Phong Khinh Vân này nghe có chút quen, hình như lão Trương có nhắc tới. Tôi nghĩ hẳn chắc là người có tiếng trong giới thần côn. Vậy rốt cuộc trong hộp chứa vật gì? Không phải mấy thứ buồn nôn như đầu người này nọ chứ.

Lục tiên sinh cẩn thận mà lấy vật trong hộp ra, đặt trên miếng vải gấm. Cũng không phải là mấy thứ ghê tởm tôi đang nghĩ tới, mà là một đồng mảnh sứ vỡ.

“Đây là...”

“Chúng tôi hy vọng cậu có thể khôi phục lại hình dạng ban đầu của nó.” Phong Khinh Vân lấy ra một tấm ảnh chụp đặt lên bàn rồi đẩy về phía tôi.

Là một cái bình sứ màu trắng cực kỳ bình thường, phía trên không có bất cứ hoa văn gì. Miệng bình còn dán đầy bùa vàng chữ đỏ dùng để ngăn ngừa.

“Cái này ... Bình đựng tro cốt này, trong tiệm cũng có mấy cái để cho hai vị chọn lựa.” Cái thứ đồ bình thường như vậy sao còn muốn khôi phục lại chứ? Bình đựng tro cốt bây giờ muốn đẹp bao nhiêu có bấy nhiêu mà. Tôi đem ra hai cái bình, “Kiểu bình này có hoa văn cây tùng cây bách ngụ ý trường thọ, bên trong rộng rãi thoáng mát, đảm bảo người chết ở cực kỳ thoải mái. Nếu không thì còn có bình sứ vân hoa sen...”

Vị Lục tiên sinh kia lần thứ hai cười ha hả, trong lòng tôi buồn bực, người này cũng dễ vui vẻ quá nhỉ. Đẩy mạnh tiểu thụ cho bình đựng tro cốt thì buồn cười chỗ nào hả?

Không biết có phải lỗi giác của tôi hay không mà nụ cười của Phong Khinh Vân càng thêm đáng sợ.

“Đồ tiên sinh, thời gian của chúng tôi rất quý giá.”

“Vậy thì... Tôi đem hàng trong tiệm lấy ra hết, các anh thích cái nào thì lấy, tôi có thể giảm giá...” Tôi càng nói càng nhỏ giọng, dưới áp lực từ ‘nụ cười’ của Phong Khinh Vân, cuối cùng cũng tị ngời luôn.

“Cậu bạn nhỏ, đây không phải là bình đựng tro cốt, mà là bình phong hòn đỏ.”

“Bình sứ hình mây gió à? Nói thật thì bình hình cây tùng cây bách cũng không tệ mà.” Bình phong hòn /fēng hún/ ; bình sứ hình mây gió /fēng yún/. Lục tiên sinh lần nữa há miệng cười, còn Phong Khinh Vân thì lắc đầu một cách bất đắc dĩ, bày ra biểu tình ‘cậu ta hết thuốc chữa rồi’.

“Là ‘Phong’ trong phong ấn. ‘Hòn’ trong hòn phách.”

Ý trên mặt chữ chính là bình phong ấn hòn phách. Cái thứ đồ vật này quả nhiên lại là sản phẩm của mấy tay thần côn. Không biết chọn đại cái bình nào đó cho bọn họ được không. Có điều nhìn cái kiểu cười của tên Phong Khinh Vân kia, chắc là không dễ chơi đâu ha.

“Kia.. Tiệm chúng tôi hiện không nhận sửa chữa đồ vật.”

Tôi định đem ảnh chụp đẩy trả lại Phong Khinh Vân, vị Lục tiên sinh kia đột nhiên đề lại tay tôi, “Xin ngài không nên vội từ chối.”

Ông ta nhìn thoáng qua Phong Khinh Vân, người sau hiểu ý mà lấy trong ngực ra một tờ chi phiếu ngân hàng đưa cho tôi. Phía trên viết tên tôi và tài khoản, còn số tiền chuyển qua thì nhiều đến kinh người.

“Đây là tiền cọc.”

“A?”

“Thù lao là gấp hai lần con số này. Nhưng mà...” Nụ cười của ai đó càng nhìn càng gian trá, “Nếu không thể hoàn thành, chắc là cậu hiểu được hậu quả ha...”

“Chờ chút đã!” Tôi cuống quýt, nếu không thể hoàn thành giao dịch, rồi yêu cầu trả gấp đôi tiền đặt cọc thì...

“Đây là lừa gạt! Pháp luật sẽ không thừa nhận.”

Tôi đang định đứng lên, bả vai bị Phong Khinh Vân đè lại, hần chạm rai tới gần, tiến đến bên tai tôi nhẹ giọng nói rằng: “Anh bạn nhỏ, tiền của địa phủ cũng không phải muốn thu là thu nha.”

Tôi hướng theo tầm mắt của hắn nhìn xuống mặt đất. Ánh sáng từ cửa chính rọi vào, dừng trên người chúng tôi tạo thành những cái bóng kéo dài trên sàn nhà, nhưng mà chỉ có hai cái bóng. Tay Lục tiên sinh đặt nơi mu bàn tay tôi bỗng dưng lạnh lẽo dị thường.

Tôi đột nhiên nhớ trong 《liêu trai》，có một vị phán quan họ Lục.

“Làm ăn với địa phủ, thất bại cũng không phải chỉ đơn giản là bồi thường tiền đâu.”

Âm thanh Phong Khinh Vân đầy xót xa, cho dù trời nóng cháy cả da nhưng lại khiến sau lưng tôi rét lạnh. Trải qua lần giáo huấn trước, tôi cũng biết là không thể đầu nôi bọn họ. Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, hiện tại cũng đành chấp nhận thôi.

Tôi cất ảnh chụp vào, Lục tiên sinh trông thấy hành động của tôi mà kinh ngạc, nhìn nhìn tôi rồi dựa sát vào Phong Khinh Vân, lộ ra thần sắc quý dị ‘hiểu rõ rồi’.

“A... Tôi hiểu mà, thì ra tin đồn là thật...”

Ông mà hiểu cái quý gì? Tâm tình tôi đang xuống dốc mà ông ta còn nói ‘tin đồn’ là sao. Việc đau đầu nhất hiện nay là tìm ai đó giúp sửa cái bình sứ quý quái này.

Cái vụ buôn bán này tôi nhất định phải làm rồi, bọn họ ba ngày sau sẽ tới nhận hàng. Trước khi đi Lục tiên sinh muốn bắt tay với tôi, nhưng tôi cố ý làm qua loa cho có lệ. Người sau bắt đắc dĩ cười nói: “Quả nhiên tôi không được sao? Được rồi, lần sau tôi sẽ tìm một đồng nghiệp đẹp trai đến đây.”

Nghे xong câu này, Phong Khinh Vân liền không để ý hình tượng mà cười như điên, làm cho tôi đầu đầy dấu chấm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Không Nhắm Mắt 2

Đội bọn họ đi rồi, tôi lập tức gọi điện cho lão Trương. Hiện tại hẳn là cộng rơm cứu mạng duy nhất của tôi. Thế nhưng điện thoại lại có âm thanh trả lời ‘Số điện thoại quý khách liên lạc hiện không nằm trong vùng phủ sóng’. Tên này không lẽ chạy tới nơi thâm sơn cùng cốc nào rồi hả?

...

Bác gái tôi đang lúc vội ra ngoài, thấy tôi trở về liền đem bình giữ nhiệt nhét vào tay tôi, “Đặng Từ ngoan, mau giúp bác đưa canh cho anh họ con đi. Mẹ bác không cẩn thận mà té ngã, giờ bác phải về nhà mẹ đẻ một chuyến, tối nay mấy đứa kêu cơm bên ngoài đi.”

Nhà mẹ đẻ bác gái tôi ở ngoại ô, bác trai lại đang đi công tác. Bác gái hoảng đến mức ngay cả tạp dề cũng quên cời, vậy mới thấy bà ấy lo lắng cỡ nào. Tuy rằng tôi cực kỳ không muốn đến bệnh viện, nhưng gặp phải tình huống này cũng không thể từ chối.

“Không thành vấn đề. Bác gái yên tâm, nếu cần giúp gì thì cứ gọi điện cho con.”

“Đặng Từ thật ngoan, bác trở về sẽ nấu đồ ăn ngon cho con.” Bác gái vừa ra đến cửa lại nâng mặt tôi lên, hôn mạnh một cái, khiến mặt tôi tem lem nước bọt.

Bệnh viện nơi anh họ làm việc cũng không xa, nhưng dù gì thì cũng là bệnh viện lớn, nơi nơi đều là ‘anh em tốt’. Tôi giả bộ như không thấy gì, cúi đầu bước nhanh đến khu ngoại khoa.

Mới vừa đến khu ngoại khoa liền thấy hai người đàn ông mặc đồ tây một trắng một đen đứng trước phòng chăm sóc bệnh nhân. Người áo trắng vừa chờ đợi vừa nhìn đồng hồ. Người áo đen đang nghịch di động, nhìn thấy tôi đến liền chào hỏi.

“Chế sư đại nhân.”

Tôi nhanh chóng cúi đầu đi qua, là dạng người phi thường cỡ nào mới dám chào hỏi với cái thứ ‘Thần chết’ này chứ.

Văn phòng của anh họ là phòng chăm sóc đặc biệt. Tôi vừa đến nơi liền trông thấy anh mặc một thân áo choàng dài màu trắng cầm hồ sơ đi ra cùng hai người khác.

“... trong miệng vết thương cũng không có đầu đạn...”

“Hắn lúc nào mới tỉnh?”

“Rất khó nói, tình huống này khá đặc biệt, người bệnh có khả năng rơi vào hôn mê sâu...”

Mơ hồ nghe được bọn họ nói chuyện, chờ họ nói xong tôi mới đi qua kéo kéo vạt áo của anh họ.

“Anh họ.”

Anh họ quay đầu phát hiện ra là tôi, liền hơi giật mình, “Sao em lại tới đây?”

“Đưa canh cho anh nha.” Tôi lộ ra vẻ mặt ‘thấy em hiểu ý người không, mau khen em đi’, đem bình giữ nhiệt trong tay đưa ra.

“Thiệt khiến người ta hâm mộ ghen tỵ nha bác sĩ Đỗ.”

Nghे giọng nói có chút quen tai, tôi ngẩng đầu nhìn người đang nói, “Chú Lâm?” Nếu ông ấy mà ở đây thì...

Liếc đến khối băng đứng kế chú Lâm, tôi lập tức lùi về phía sau anh họ. Đối phương không có bất kỳ biểu hiện gì, nhưng vì cái lông gì mà tôi lại cảm thấy áp lực lớn quá vậy nè?

Hắn liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó dời tầm mắt lên mặt anh họ, “Đây là của bác sĩ Đỗ...”

“Em trai, là em họ.”

“Không phải là em gái sao?”

Vì sao hắn cứ hoài nghi giới tính của tôi chứ hả? Lần trước rõ ràng xem qua chứng minh nhân dân của tôi rồi mà. Dù là cảnh sát cũng không được khinh người quá đáng chứ.

Tiểu là khí thế của hai người họ đều rất lớn, tôi hoàn toàn không có can đảm lên tiếng. Lúc hai người rơi vào tình trạng im lặng đến quý dị, chú Lâm thấy tình huống không ổn, liền lôi kéo lão Đại nhà mình, “Nếu người bệnh tình xin lập tức thông báo cho chúng tôi, tạm biệt.”

Trở lại văn phòng, mở ra nắp bình, mùi hương nước mũi tràn ra. Là canh thịt heo hầm đậu xanh và củ sen, ngửi mùi mà nước miếng tôi muốn tràn cả ra. Nhìn thấy tôi hai mắt sáng lên mà nhìn chăm chăm bình giữ nhiệt, anh họ cười cười đưa tôi chiếc thìa.

“Em ăn trước đi.”

“Cám ơn anh họ.” Tôi không nhịn được mà reo hò, vẫn là anh họ đối xử với tôi tốt nhất. Cắn cắn củ sen giòn tan, buồn bực hôm nay đều hóa hư không.

“Em làm sao quen biết hai người kia?”

Lời này làm tôi suy nghĩ. Anh họ rót cho tôi ly nước, “Vội cái gì, có ai tranh với em đâu.” Tôi ngẩng đầu liền phát hiện ánh mắt nghiêm túc của anh lóe lên phía sau cặp kính.

Nếu tôi trả lời không tốt, chắc chắn bị ăn mắng ngay.

“Lần trước em lạc đường, may là gặp được bọn họ.” Tôi nhanh chóng lảng sang chuyện khác, đem chuyện nhà bác gái nói cho anh họ. Người sau lập tức gọi điện thoại hỏi thăm.

Thừa dịp này, tôi chuồn ra khỏi văn phòng. Nơi này không nên ở lâu, vẫn là canh trước khi trời tối thì mau mau về thôi. Khi tôi đi qua phòng chăm sóc bệnh nhân ban nãy, đột nhiên có cái gì đó xuyên qua cửa mà lao tới.

“Oa~~~~” Tôi hoảng sợ, nhanh chóng né ra. Cái thứ kia là một người trong suốt, hắn chạy về một đầu khác của hành lang, mà một người đàn ông mặc đồ trắng cũng từ bên trong cửa lao ra, đuổi theo tên kia.

“A? Đây không phải là chế sư đại nhân sao?” Bên tai vang lên thanh âm bi thương.

Tôi hoảng sợ, quay đầu phát hiện quỷ soa áo đen vừa rồi đang xuyên qua cửa mà chào tôi. Trường hợp này nói có bao nhiêu quý dị liền có bấy nhiêu quý dị.

“Kia... là cái gì?”

“Linh hồn bỏ trốn. Không làm cậu sợ chứ?” Người áo đen đã hoàn toàn xuyên qua cửa phòng.

“Anh không đi bắt có sao không?” Xem ra bệnh nhân của anh họ chết chắc rồi. Thì ra quỷ soa câu hồn cũng giống như cảnh sát bắt cướp. Không biết có xài mấy thứ như còng tay này nọ không.

“Không việc gì, Tiểu Bạch sẽ thu phục được mà. Tên kia không thoát được đâu.” Người áo đen khoát tay, nói: “Ngược lại chế sư đại nhân phải mau mau làm ra cái bình phong hồn thật tốt đi.”

Hai cái này có liên quan hả? Tôi bị anh ta xoay vòng vòng không hiểu gì. Đang muốn hỏi lại, Bạch Vô Thường đã áp giải linh hồn trong suốt kia trở về, còn dùng cả còng tay nữa.

Người áo trắng lần này đeo mắt kính, thoát nhìn khá ưu tú, so với lần gặp trước cũng quá là khác biệt đi. Người áo đen lập tức chạy ào tới. Người áo trắng khẽ gật đầu với tôi xem như chào hỏi, thanh âm của hắn lạnh lẽo.

“Xin chế sư đại nhân yên tâm, người này cho dù hồn rời đi, nhưng thân thể cũng sẽ không chết ngay.”

Này là sao? Tôi theo tầm mắt hắn nhìn về cánh cửa phòng khám và chữa bệnh, dời sang bảng tên của cửa nhóm bác sĩ trị liệu và hộ sĩ. Chẳng lẽ hắn đang bàn khoăn người bệnh đột nhiên chết đi sẽ khiến anh họ tôi phải chịu trách nhiệm sao?

“Không việc gì đâu.” Tôi khoát tay, rất thâm ý nhìn nhìn con ma kia mà nói.

Người áo trắng kia lần thứ hai hành lễ chào hỏi, cùng người áo đen mang theo con ma kia bay đi.

...

Màn đêm buông xuống, đèn đường rực rỡ, người đi lại như mắc cửi. Đêm ở thành phố này rất đẹp, mà đương nhiên điểm hấp dẫn nhất của thành phố này đối với tôi là đồ ăn. Ra ngoài tìm một gian trong một tiệm cơm nổi tiếng để giải quyết xong bữa tối, tôi mới ung dung thả bước về nhà.

Tôi không hay quanh quẩn ở mấy con đường lớn, bởi vì đi càng xa sẽ càng gặp được nhiều vật kỳ quái. Ví dụ như góc đường bên kia mỗi đêm đều có một đám ma quỷ xã hội đen dùng vũ khí đánh nhau. Bùng binh phía trước lại luôn diễn đi diễn lại mấy vụ tai nạn xe cộ. Tôi mới không thèm nhìn mấy cái cảnh máu thịt bay tứ tung đó đây.

Đi đường tắt kết quả là phải đi qua một khu biệt thự. Ngôi nhà lầu hai tầng theo phong cách phương Tây cổ điển được đèn đường rọi vào ánh lên một màu vàng nhàn nhạt, nhìn có vẻ mông lung thần bí.

Khu này đều là người có tiền ở, đi toàn ô tô ngoại nhập, trên đường không có một bóng người. Tôi vừa đi vừa nghĩ khi nào mới kiếm được nhiều tiền giống vậy, rồi mua một biệt thự như thế tại trung tâm thành phố. Vừa lúc một tiếng hát kỳ quái lọt vào tai tôi.

Có người nào đó thấp giọng khê hát, mang theo làn điệu bi thương, khoan thai phiêu đảng khắp đêm đen thâm u này.

Tôi lúc đầu cũng không để ý, tiếp tục bước về phía trước. Lại nghe thấy phía trước truyền đến tiếng bước chân. Thanh âm kia là tiếng giày da giẫm trên mặt đất phát ra. Từng tiếng từng tiếng một theo quy luật, mỗi khoảng cách đều giống nhau, tựa như binh lính tại thao trường.

Thanh âm càng lúc càng vang dội, giống như ngay sau đó sẽ có người bước tới trước mặt, nhưng phía trước nơi đèn đường rọi xuống vốn không có bóng người. Tôi cảm thấy hơi bất thường, liền theo bản năng mà lùi vào hẻm nhỏ kế bên. Nhờ vào ánh đèn trước ngõ, tôi nhìn thấy một người quân nhân bước qua.

Quần áo hần cũ nát, nhìn màu sắc cùng kiểu dáng cũng không phải quân phục hiện nay, phía trên còn đầy vết đạn và những vết máu khô đã thâm đen. Hần khiêng trên vai một cái băng súng trường bằng gỗ, trên đỉnh súng còn gắn lưỡi lê. Giày boots quân đội giẫm trên đất tạo ra tiếng bước chân đều đều, nhưng trên mặt đất lại không có cái bóng nào.

*súng trường:

Hần ngâm nga một ca khúc bi thương, chậm rãi bước từng bước đi tới, hòa vào màn đêm

Trước đây đã từng có vô số liệt sĩ anh dũng chiến đấu tại thành phố này, buổi tối gặp được một hai anh lính (lính hồn binh lính) quanh quẩn cũng không có gì lạ. Chỉ là cũng có chút đáng thương, đã lâu như vậy rồi mà hần vẫn chưa được đầu thai. Lần sau có gặp mấy quý soa thì tôi phải nói với họ mới được.

Chuyện này tôi cũng chóng quên mất, bởi vì có chuyện càng phiền phức hơn đang đợi. Sáng hôm sau tôi trở về cửa tiệm, chuẩn bị nghiên cứu cái binh kia một chút, ai ngờ lão Trương sáng sớm đã đứng đợi ở cửa.

“Hôm qua anh chui vô cái khe nào vậy? Gọi điện thoại cũng nói không ở trong vùng phủ sóng.” Tôi vừa mở cửa vừa hỏi.

“Đừng nói nữa, thật sự là hồng bét.” Lão Trương nhìn thật tiều tụy, vành mắt hần thâm quầng trông cứ như quốc bảo. (gấu trúc ấy)

Tôi pha trà nóng cho hần, lại làm bữa sáng rồi chia cho hần một nửa. “Lại muốn bổ sung hàng?”

“Tiểu Đổ tử thiệt thông minh. Tôi muốn 50 xấp loại A.”

“Buôn bán tốt vậy sao?” Tôi đem bùa ra cho hần.

“Cậu chưa xem báo à?” Lão Trương cất kỹ mất lá bùa, thanh toán tiền xong bắt đầu gặm bữa sáng.

“Có nha. Nhưng không có việc gì đặc biệt mà.” Báo sáng hôm nay tôi cũng xem qua. Án giết người cướp bóc này nọ mỗi ngày đều có mấy vụ, cũng không có gì đáng lo.

Lão Trương chắc chắn mà lắc đầu, lấy từ trong ngực ra một tờ báo vứt lên bàn, “Tiểu Đổ Tử vẫn nên đi đặt mấy tờ báo trong giới đi. Hiểu biết thêm về xu hướng trong nghề hỗ trợ rất nhiều cho việc buôn bán đó.”

Tờ báo này tên là Linh Nhật báo. Chữ viết trên báo có hơi kỳ quái, nhìn kỹ sẽ thấy chữ viết nhạt đi, phía dưới lại hiện thêm văn tự mới. Mà hình ảnh cũng thay đổi.

Đầu đề tờ báo là 《 The Matrix xâm lấn địa phủ 》. Trên hình là một loạt máy tính đặt trong văn phòng, tất cả màn hình đều xuất hiện hình ‘Gấu trúc thấp nhang’, cực kỳ đáng yêu.

*‘Gấu trúc thấp nhang’

“Hệ thống tường lửa của Địa phủ cũng tệ lậu quá. Vứt-rút gấu trúc này là đồ của nhiều năm trước rồi.”

“Người ta mới phát triển lĩnh vực IT hơn 20 năm. Hiện tại bất kể khu vực Châu Á hay Châu Âu, nhân tài IT đều thiếu.” Lão Trương lại đưa cho tôi một

tờ khác, “Nếu không thì lãnh đạo cái hãng Quả Táo (Apple) kia làm sao mà chết sớm giữa đường được. Đúng rồi, tờ kia là ba ngày trước, tờ này mới là hôm nay. Vì cái này mà toàn bộ chúng tôi đều phải ra tay.”

Tiêu đề hôm nay là 《 địa ngục đại đào sát 》(truy giết phạm nhân trốn khỏi địa ngục). Sơ suất là: Vì toàn bộ hệ thống tê liệt, hệ thống bảo vệ cũng không thể khởi động. Không ít phạm nhân ở 18 tầng địa ngục đã đào tẩu. Địa phủ cùng công hội ở nhân gian hợp tác giải quyết, trong thời gian ngắn phải bắt được phạm nhân trở về quy án. Xin các vị đồng nghiệp không cần lo lắng này nọ. Phía dưới còn có người qua đường được ký giả phỏng vấn.

Người qua đường Giáp: Quý soa đại nhân, sẵn đem quý đối nhà tôi bắt dùm luôn cái.

Người qua đường Ất: Lâu trên sao cậu ghét bỏ người ta vậy hả. Nhưng mà, mấy anh trong công hội loài người cũng thiệt là đẹp trai nha, tôi ăn mấy ảnh được không?

Người qua đường Bính: Người ta sợ lắm đó, cầu địa phủ bảo vệ nha. Người ta muốn Tạ Tất An đại nhân!

Hình như chẳng có ai lo lắng đào phạm địa ngục có tới hay không. _=||| Thế nhưng tờ báo này cũng thú vị, có thể biết thêm động thái bên kia, lần sau tôi cũng nên đặt một tờ mới được.

Tôi đem chuyện hôm qua nói cho lão Trương, rồi mở hộp cho hắn xem thử. Người sau xấu xa cười nói, “Cậu nha, thật là quá may mắn.”

“Có ý gì?”

“Phong Khinh Vân là một tên rất khoái mạng thù.”

Thiệt muốn tẩn lão Trương một trận, cái tên khốn họa vô đơn chí này!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Không Nhắm Mắt 3

Lão Trương nói cho tôi biết, cái bình kia vốn là đặt ở tầng thấp nhất của địa ngục. Lúc hệ thống bảo vệ bị tê liệt, cái bình bị người ta đập vỡ, vật bên trong cũng bị đánh cắp.

“Bên trong là vật gì vậy?”

“Gọi là bình phong hồn, vậy thì bên trong đương nhiên là hồn phách. Chẳng qua tầng thấp nhất đều toàn là quỷ hồn cùng hung cực ác. Đã ở tầng cuối cùng mà còn bị phong ấn, chắc chắn vật bên trong bình cực kỳ đáng sợ, ngay cả quỷ soa cũng chưa chắc giải quyết được.”

Vật thể này mà cũng có người muốn trộm à. Không, phải nói là tên trộm này quá là to gan lớn mật, vậy mà dám xuống cả địa ngục chôm đồ.

“Tôi nói cậu vẫn là mau mau làm cho bọn họ cái bình mới đi. Nếu không chúng ta trên này sẽ thảm.” Lão Trương dường như khá là kiêng kỵ cái thứ đồ trong bình, tuyệt không muốn đi lũng bắt nó.

“Nếu tôi biết làm cũng sẽ không tìm anh.” Tôi cầm một mảnh sứ vỡ, thoát nhìn không có gì đặc biệt, “Không thể tìm người khác làm sao?”

“Tôi nghĩ chắc là không được đâu. Nghe nói thứ này là do một vị chế sư làm, thợ bình thường làm không được.” Lão Trương lẩm nhẩm với đồng sứ vỡ, cầm lấy một mảnh trong đó, “Cậu xem, bên trên còn có ấn ký của người đó.”

Đó là nắp bình, bên trên khắc một mảnh trăng lưỡi liềm, ở giữa còn có mấy đường hoa văn, nhìn khá tinh xảo.

“Ngoại hình không quan trọng, chỉ cần cậu làm ra có hiệu quả giống vậy là được.”

“Vô nghĩa!” Bộ mấy người ở công hội đều cùng một dạng à? Nói thì hay lắm, sao không tự làm đi.

Sau khi lão Trương đi rồi, tôi nghiêm túc nghiên cứu từng mảnh sứ vỡ. Thậm chí còn dùng keo dán mấy mảnh nhỏ lại, đáng tiếc có mấy mảnh quá nhỏ, tôi cũng không phải thợ chuyên nghiệp, không thể ghép đầy đủ lại được.

Cũng giống như ảnh chụp, chiếc bình sứ màu trắng có miệng hẹp, bụng tròn, bên trên cũng không có hoa văn gì. Quả thật không có chỗ nào đặc biệt. Ngoại trừ bên hông đáy bình có khắc một đồ án kỳ quái.

Từ năm hình tròn nhỏ tạo thành một ngôi sao năm cánh, nhưng bên trong còn có hoa văn phức tạp với chữ viết. Cờ tay nghề của tôi chắc chắn khắc không được. Tôi họa lại cái đồ án này, hy vọng có thể dùng máy móc khắc.

Đang lúc sắp xếp lại mấy mảnh sứ nhỏ, tôi phát hiện bên trong cái hộp đen bị phá hư kia cũng có một cái ấn ký. Không phải hình trăng lưỡi liềm giống chiếc bình, mà là ba đường kẻ ngang ngay ngắn. Hình vẽ đơn giản, cũng không giống hình trăng lưỡi liềm viền hoa văn tinh tế kia.

Là ấn ký của một chế sư khác sao? Vì cái gì mà phải đặc biệt làm một hộp gỗ riêng cho một cái bình?

Hộp không biết là làm từ gỗ gì, còn cứng chắc hơn cả kim loại. Tôi lấy dao nhỏ dùng sức mà rạch, nhưng trên đó lại không hề có dấu vết. Dùng lửa đốt càng vô dụng.

Cái hộp này cũng thực lợi hại, không biết vị chế sư trước dùng công cụ nào mà làm ra. Mà người ta dùng biện pháp gì để phá nó đi nhỉ?

Không có đầu mối, tôi chỉ đành buông món đồ trong tay xuống, ra ngoài đưa hàng. Thuận tiện nhìn xem có cửa hàng nào dạy chế tác đồ gốm sứ không.

Đón đặt hàng kia là của căn nhà tại khu biệt thự mà tôi hôm qua tới đi ngang. Kẻ có tiền ra tay đúng là hào phóng, ngoài thanh toán tiền hàng còn cho thêm kha khá tiền thưởng.

Lúc quay về, tôi thấy trước một tòa biệt thự có ba chiếc xe cảnh sát đang đỗ. Còn giăng mấy dải băng phân cách màu vàng, thêm cả phóng viên đang lượn lờ bên ngoài. Khi tôi phát hiện chú Lâm cùng Chu Chính từ trong biệt thự đi ra, liền biết là lại có vụ án lớn đây.

Vài người mặc đồng phục khiêng một cái túi đựng xác chết màu đen từ biệt thự đi ra. Người nhà theo phía sau khóc sụt sùi. Nhưng tôi lại cảm thấy kỳ quái, bên này tôi không hề nhìn thấy quý soa, ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

Đang lúc tôi định chạy lấy người thì một bàn tay khoát lên vai. Quay đầu lại phát hiện một đôi mắt nheo nheo thành hai đường nhỏ, là một người đàn ông buộc tóc đuôi sam. Người nọ đưa ra thẻ phóng viên, “Tôi là Hồ Lê, phóng viên của Linh Nhật báo, muốn hỏi cậu vài vấn đề.”

Tôi giật mình, Linh Nhật báo không phải là tờ báo về mấy thứ kia sao? Nhưng tôi chỉ muốn đọc báo, chứ không muốn bản thân cũng lên báo đâu.

“Anh đi tìm người khác đi. Tôi chỉ đi ngang qua, không biết chuyện gì xảy ra cả.”

Nhưng bàn tay khoát lên vai tôi cũng không có ý định buông ra, “Đừng vội đi. Chúng tôi từ camera trên đường này thấy cậu đêm qua có đi ngang đây.”

Vừa nghe hắn nói vậy, tôi mới phát hiện đây đúng là nơi tôi qua nhìn thấy hồn ma binh lính kia. Sẽ không trùng hợp vậy đi ...

Lúc này chú Lâm phát hiện ra tôi, nói nói với Chu Chính đứng cạnh. Cái khối băng kia dùng ánh mắt đáng sợ trừng tôi. Hai người bước tới.

Tôi nghĩ bụng, ông đây chết chắc rồi, gặp mặt bọn họ đúng là không phải chuyện gì tốt mà. Nhưng mà, nếu tôi chạy trốn thì có phải họ sẽ nghi ngờ tôi có tạt giạt mình không nhỉ.

“Cậu làm gì ở đây?”

“Đưa hàng nên đi ngang qua thôi.”

“Đêm qua từ 8h30 tới 9h, cậu đến phụ cận nơi này làm gì?” Chu Chính lấy ra bản ghi chép, nghiêm khắc trừng tôi, cái áp lực to lớn nhường kia thật khiến người ta chịu không nổi.

“Anh có ý gì?”

“Cậu tốt nhất nên trả lời thành thật. Camera khu này quay được đêm qua lúc 8h45 cậu quanh quẩn ở đây.”

“Sếp à, đừng như vậy, sẽ hù cậu bạn nhỏ sợ đó.” Chú Lâm vỗ vỗ bả vai tôi, “Đừng sợ, chỉ cần trả lời thành thật là được. Không có việc gì.”

Cái gì gọi là ‘Không có việc gì’, theo các người mà không có việc gì mới là lạ. Đương nhiên tôi không dám mắng trước mặt bọn họ. Đành thành thành thật thật trả lời: “Ngày hôm qua từ bệnh viện ra liền đi ăn cơm chiều, sau đó đi đường tắt về nhà ngang qua khu này.”

“Có nhìn thấy người hay việc gì khả nghi không?” Chu Chính truy vấn.

Ma cũng không tính là người đi. Tôi lắc đầu, “Không có.”

“Vậy tại sao cậu trốn vào hẻm nhỏ?”

Tôi vừa ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt Chu Chính. Dưới ánh mặt trời mất hẳn ánh lên màu nâu nhạt, sắc bén lợi hại như kiếm, dường như có thể xé toạc hết thấy mọi điều gian dối.

Lúc này tôi đành hạ tầm mắt, “Cái kia... bởi vì tôi thấy...”

Không đợi tôi nói xong, hắn liếc mắt nhìn tên phóng viên đang ghi ghi chép chép bên cạnh, giành nói: “Chú ý lời nói của cậu, giả thần giả quỷ này nọ đừng hòng tôi tin.”

Cái X nhà anh, là anh ép tôi nói mà. Cái đồ mặt người chết bệnh thần kinh!

“Tôi ... tôi quá mót, cho nên trốn trong hẻm nhỏ xi xi một chút...” Trên mặt nóng rần, nghe được trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười nhẹ, trong lòng tôi ân cần thăm hỏi 18 đời tổ tông nhà Chu Chính.

“Cậu theo chúng tôi đi làm biên bản.” Chu Chính chụp lấy cánh tay tôi, không đợi phân trần mà nhét tôi vào xe.

“Đều là anh! Hại tôi mất hết mặt mũi! Còn có thể bị phạt tiền, anh phải phụ trách!” Đợi hán ngồi lên xe, tôi bắt đầu quay.

“Không thành vấn đề.” Chu Chính đeo dây an toàn xong, nghiêng sang một bên xe nói: “Điều kiện đầu tiên là cậu đừng mặc đồ nam nữa. Tôi thích cậu mặc đồ nữ.”

“Tôi là nam!” Tên này thật là cố chấp.

Lúc xe rời khỏi khu biệt thự, tôi liếc thấy hai bóng người trong ngõ hẻm nhỏ tôi trốn ngày hôm qua. Hình như là hai người mặc quân trang, trong đó một người còn có hai tiểu quỷ theo phía sau.

“Làm sao vậy?”

Tiếng nói của Chu Chính làm tôi quay đầu lại, “Không... không có gì.” Giống vụ án lần trước, hai tên quân nhân kia cũng đến hiện trường rồi.

Đến cảnh cục, bọn họ không bắt tôi làm biên bản, mà đưa tôi đi tham quan văn phòng. Lấy máy tính chiếu một đoạn phim cho tôi xem.

Đó là một đoạn phim ngắn tại khu biệt thự. Có thể thấy rõ ràng hành động đêm qua của tôi. Đang đi được nửa đường lại đột nhiên rẽ vào hẻm nhỏ. Sau đó sự kiện đáng sợ kia diễn ra. Có một bóng dáng trong suốt từ cánh cửa lớn tòa nhà kia bước ra, chậm rãi lơ lửng trên đường. Thậm chí có thể thấy nó đang nâng một cây súng trường.

“Người chết từ vong lúc 8h tới 8h30 đêm qua. Hệ thống phòng trộm trong nhà không kêu, cửa sổ cũng không có dấu hiệu hư hỏng. Chúng tôi kiểm tra lục soát không ra bất cứ dấu vết xâm nhập nào.”

“Vậy nên anh tin rằng ‘cái kia’ giết người?” Tôi không xác định mà nhìn về phía Chu Chính. Người sau cũng nhìn tôi, nói rõ từng chữ: “Đương nhiên là không tin.”

Cái X nhà anh, vậy anh cho tôi xem đoạn phim này là có ý gì. Có thể tự lừa mình dối người đến như vậy cũng thiệt là lợi hại.

“Chết là vì tìm bất ngờ ngưng đập. Người nhà muốn báo án nói là mưu sát. Chẳng qua nếu không tìm thấy chứng cứ chứng minh là hán giết, chỉ có thể xem như ngoài ý muốn.”

Hán kéo ghế dựa ngồi xuống, lại vỗ vỗ chỗ bên cạnh. “Cậu lúc đó có nghe được âm thanh kỳ quái hay sự việc gì đáng chú ý không?”

Tuy rằng Chu Chính không thừa nhận ma quỷ này nọ, bất quá hán nhất định cảm thấy được vụ án có điểm đáng ngờ nên mới có thể hỏi tôi như vậy.

Tôi nghĩ nghĩ một lúc, “Tiếng hát.”

“Hát? Hát cái gì?”

“Chính là hát như vậy.” Tôi ngâm nga một đoạn nghe được lúc đó. Hán là ca khúc rất cũ rồi, tôi cũng chưa từng nghe qua. Chính là giai điệu khiến người ta bi thương ưu sầu, khiến người ta bất tri bất giác mà nhớ kỹ.

Chu Chính và chú Lâm liếc nhau, chú Lâm hỏi: “Cậu chắc chắn?”

Tôi gật đầu, người sau nói: “Việc này thật kì lạ.”

“Có cái gì lạ?”

“Bài hát này cũng xưa rồi, hơn nữa còn phổ biến ở cái thời đại khá là đặc biệt, người trẻ tuổi trên cơ bản cũng không biết hát.” Chú Lâm nói.

“Bài hát gì?” Tuy rằng tôi quả thật cũng chưa từng nghe qua.

“《Trên sông Tùng Hoa 》, tại thời đại đó gần như toàn bộ phương bắc đều hát bài này. Trước kia ông nội tôi cũng thường xuyên ngâm nga.”

*Bài hát miêu tả cuộc sống người dân vùng Đông Bắc TQ sau biến cố 9.18 (biến cố Mãn Châu, được dựng nên bởi người Nhật nhằm tạo một cái cớ để xâm lăng TQ). Sáng tác bởi Trương Hàn Huy.

Cái hồn ma binh lính kia quả nhiên là anh lính liệt sĩ. Chẳng qua hình như có điều gì đó không thích hợp. Tôi cũng không hỏi nhiều, đợi sau khi làm biên bản xong là có thể về nhà.

...

Tôi đọc báo thật chăm chú, ngay cả quảng cáo cũng không tha, nhưng cũng chẳng thu hoạch được gì. Vậy mà trên trang web diễn đàn lại ngoài ý muốn vớ được hai tin đồn rất ly kỳ.

Người bị hại là một thương nhân buôn bán hàng nhập khẩu và một chuyên gia giám định đồ cổ. Trên người cả hai đều có vết thương kì quái, nhưng không phải vết thương gây chết người. Người chuyên gia giám định đồ cổ kia cũng không chết ngay, chỉ là sau khi đưa đến bệnh viện vẫn luôn trong tình trạng hôn mê. Còn có người tận mắt chứng kiến tại hiện trường xuất hiện một hồn ma binh sĩ.

“Em đang xem cái gì?”

“Oa~~~~” Anh họ đột nhiên thối thối bên tai, hại tôi sợ tới mức nhảy dựng, “Anh muốn hù chết người sao!”

“Thì ra là xem mấy thứ quái đàm thần bí nha. Bản thân em nhìn thấy còn chưa đủ nhiều sao?” Anh họ mới vừa tan ca trở về, tắm gội tẩy rửa chuẩn bị đi ngủ.

Anh họ ngồi bên cạnh tôi, lật xem tin tức trên diễn đàn. Anh toàn tắm nước lạnh nên trên người man mát, tôi dút khoát nằm úp sấp trên vai anh nhìn anh lục tìm trong mớ bình luận, thờ ra hít vào đều là mùi vị tươi mát của sữa tắm, làm cho lòng người chậm rãi bình yên. Anh họ đúng là thuộc hệ chữa trị mà.

“Này không phải là bệnh nhân mới được đưa tới hôm trước sao?”

Lời nói của anh họ làm tôi hoàn hồn, “Bệnh nhân nào?”

“Chính là bệnh nhân trong phòng chăm sóc đặc biệt, em cũng thấy mà.” Anh họ rê chuột chỉ vào bài viết miêu tả bộ phận người bị hại, “Trên người có vết đạn, cũng không phải vết thương do bị đánh. Bệnh nhân còn lại cũng vậy, ba vết đạn, nhưng trong vết đạn không có đầu đạn, nguyên nhân tạo thành hôn mê là do sốc tim. Nhưng bệnh nhân này cũng không có bệnh tim mạch gì.”

Tôi nghĩ đến hồn phách người nọ đã bị Hắc Bạch Vô Thường bắt đi rồi, sớm muộn gì cũng chết.

“Bệnh nhân kia hiện giờ thế nào?”

“Từ trần lúc sáng nay.” Anh họ nhún nhún vai bàng quan, bắt đầu lật xem mấy tin tức bát quái khác.

“Anh cảm thấy vì sao binh lính lại muốn giết người?” Hình như lão Trương đã từng nói ma quỷ giết người đều có nguyên nhân. Bởi vì hại người sẽ làm sâu thêm nghiệp chướng của họ, cho dù xin chứng chỉ của địa phủ cũng phải trả cái giá rất lớn. Sau khi về địa phủ còn phải chịu càng nhiều đau khổ hơn nữa mới được đầu thai, mà có khả năng là mấy lần luân hồi đều không thể đầu thai làm người.

Ma quỷ hại người phần lớn là để báo thù giải oan. Chẳng qua vị binh lính kia chết cũng đã lâu, hẳn là sẽ không hại người vì mấy thứ thù hận linh tinh đi.

“Đương nhiên là vì bảo vệ quốc gia.” Anh họ nói không chút nghĩ ngợi: “Chẳng qua đó không gọi là giết người, mà là giết giặc.”

Tôi phát hiện màn hình đã nhảy đến trang web tiểu thuyết quân sự, anh họ à, giành giật máy tính kiểu này thiệt là không có đạo đức nha.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Không Nhắm Mắt 4

Qua một ngày, báo chí đăng lên vụ án tại khu biệt thự kia. Người bị hại là một cán bộ phụ trách tại một xí nghiệp. Bởi vì người chết tương đối nổi tiếng nên phần tin tức cũng chiếm một mảng diện tích khá lớn.

Trong số các nạn nhân bị hại, đây là người có tiền nhất. Tại diễn đàn trên Internet cũng có không ít tin đồn về người này. Nghe nói tiền hán kiếm được là bất hợp pháp.

Tôi cũng vừa phát hiện ra, hai người bị hại trước, tuy rằng tuổi tác, nghề nghiệp không giống nhau, nhưng đều là người có tiền. Không lẽ hồn ma binh lính oán hận kẻ có tiền? Quả nhiên tiền tài không thể khoe khoang, khoe ra liền rước lấy mấy cô hồn đã quý đồ mất ghen tỵ. (Địa phủ nhắc nhở người: ma quỷ chỉ dùng tiền âm phủ.)

Mặc dù tôi cũng có chút lưu tâm vụ án này, chẳng qua hiện giờ quan trọng nhất là hoàn thành đơn đặt hàng của địa phủ. Từ ảnh chụp binh sĩ phác họa thành đồ án có mấy bộ phận không nhìn rõ lắm, tôi đưa cho lão Trương xem, hy vọng hắn có thể giúp tôi vẽ lại đầy đủ.

Lão Trương hình như có rất hứng thú với thứ này, dùng kính lúp xem xét thật cẩn thận. Một bên nhìn một bên lầm bầm: “Thật lợi hại... Không hổ là chế sư...”

“Thế nào? Cái đồ án này là ...”

“Là pháp trận.” Hắn đem tấm hình để trước mặt tôi, như muốn nói ‘ Cậu xem đây mới là bút tích của đại sư nha’.

“Ma pháp trận?”

“Không phải. Khái niệm của vị chế sư này quả thật mới mẻ độc đáo, dung hợp tinh túy của pháp trận phương Đông lẫn phương Tây. Lợi dụng khái niệm ma pháp trận phương tây, lại chồng thêm khái niệm ngũ hành phương Đông, khiến trận pháp trở nên linh hoạt.”

“Bên ngoài ngũ hành cùng sinh, dưới sự chuyển động của nó có thể phóng thích nhiều năng lượng hơn để giúp hồn phách hoạt động. Mà bên trong ngũ hành tương khắc, khi nó chuyển động thì sẽ phong ấn hồn phách trong đó lại. Ở trung tâm có trận thức dẫn dắt hồn phách có thể kiểm hãm linh hồn, khiến nó dù ở bất cứ đâu cũng sẽ bị kéo trở về.”

“Nói tiếng người.” Một đồng tử ngữ mới lần đầu nghe được khiến tôi choáng váng đầu óc.

“Nói đúng ra, thứ này không chỉ đơn giản là bình phong hồn. Hồn phách bên trong có thể được thả ra theo ý nguyện của người sử dụng.”

Nhìn lão Trương mang biểu tình vừa kinh ngạc lại vừa tức giận, tôi đại khái đã hiểu được ý hắn. Nếu hồn phách trong bình bị đập xuống tầng sâu nhất trong 18 tầng địa ngục thì nó nhất định là ác quỷ. Mà người chế tạo cái bình này chắc hẳn muốn lợi dụng ác quỷ làm việc gì đó.

Ác quỷ kia nhất định ngay cả quỷ soa cũng thấy khó giải quyết, cho nên họ mới hy vọng tôi phỏng chế một cái bình khác để bắt nó đi.

Đột nhiên tôi cảm thấy ác quỷ kia thật đáng thương nha. Bị nhốt trong bình cho người ta lợi dụng, cho dù xuống địa phủ cũng không được yên nghỉ nữa.

“Có manh mối của ác quỷ kia không?” Lục tiên sinh bọn họ hẳn sẽ lùng bắt nó.

“Trong trận pháp dẫn dắt hồn phách này có mấy chữ khá quen. Để tôi xem...” Lão trương đặt kính lúp ở giữa đồ án, “Đội trưởng lữ đoàn số 7 biệt đội 620 Vương Thiết Hán.”

Nghe hẳn là tên quân nhân, tôi về nhà hỏi tên anh họ cực thích tiểu thuyết quân sự kia, còn lên mạng tra tư liệu, cũng đã biết được đại khái thân phận của ác quỷ này.

Tôi quyết định tìm hiểu một việc, vì thế bấm số điện thoại của chú Lâm. Đối phương dường như rất kinh ngạc khi thấy tôi gọi đến.

“Hiếm thấy cậu gọi điện đến. Bị biến thái quấy rối à?”

“Mới không phải!” Ông ấy rớt cuộc vì sao mà cho ra được kết luận này vậy?

“Tôi muốn xin chú giúp đỡ điều tra một việc.” Tôi cảm thấy nói ra loại yêu cầu này có hơi hoang đường, cũng không ôm nhiều hy vọng. Bất quá chú Lâm lại đồng ý không chút do dự.

“Chuyện đó thật ra không thành vấn đề, mà tại sao cậu không tìm Chu Chính?”

Làm sao mà dám tìm hắn? Vị cảnh quan đại nhân kia, cái mặt cứ như người ta thiếu tiền hắn vậy đó. Chẳng qua tôi cũng không dám nói ra, “Chắc anh ấy rất bận đi.”

“Nếu như là cậu thì cậu ta có thể bớt chút thời giờ.”

Thật là, ông ấy rớt cuộc vì sao mà cho ra được kết luận này vậy hả?

Không muốn nói dông dài thêm, tôi nhanh chóng trở lại chủ đề chính, “Tôi muốn chú giúp điều tra nguồn gốc tài chính của mấy người chết trong vụ án.”

“Vụ án nào?”

Tôi đem hai vụ án xem trên mạng cùng sự kiện ở khu biệt thự nói với chú Lâm. Hy vọng ông ấy có thể kiểm tra gốc gác nguồn tài chính của ba người này.

Từ gốc gác nguồn tài chính của một người có thể biết được rất nhiều chuyện về người đó. Bọn họ nhất định đã làm việc gì đó nên mới bị hồn ma binh lính kia xử lý.

Lên mạng tìm kiếm cửa hàng dạy chế tác gốm sứ ở gần đây. Làm binh sứ có hơi khó đối với người mới học. Nặn bình gốm đúng là siêu khó, sau khi tôi chuẩn bị phá hư cái thứ năm, đã muốn hoàn toàn buông tay.

Cuối cùng dưới sự chỉ đạo của người hướng dẫn trong cửa hàng, tôi lấy đất sét trắng đặt trên bàn xoay nặn ra một cái đế, rồi dùng máy điều khắc trong cửa hàng khắc lên cái đồ án ngôi sao năm cánh kia. Thiết bị tiên tiến quả nhiên thật thần kỳ, có thể khắc ra đồ án trên máy tính.

Sau đó tôi nắn đất sét rộng dần ra, từng vòng từng vòng quấn quanh đáy đi lên, sau cùng khi làm xong miệng bình tôi lại chuẩn bị nặn nắp bình. Thoạt nhìn quả thực rất xấu, nhưng tôi cũng đã cố hết sức, cho dù địa phủ không chấp nhận cũng không làm gì được.

Đang lúc tôi đem bình sứ trở về cửa hàng, lúc này muốn về phải đi qua cái khu biệt thự kia. Mặc dù không phải là cố tình, nhưng tôi có hơi để ý cái lần hai quân nhân kia xuất hiện. Bọn họ ở chỗ này cũng không phải là trùng hợp đi. Lúc đó tôi quên đến không còn một mảnh về lời cảnh cáo tránh xa mấy tên quân nhân của lão Trương.

Vừa đến bên ngoài biệt thự nơi diễn ra vụ giết người, tôi nhìn thấy một chiếc xe màu đen đỗ ở cổng. Thứ đáng chú ý không phải xe mà là biển số xe, không giống mấy chiếc xe chỉ có số và chữ cái, nó mở đầu bằng chữ ‘Quân’.

Tôi định bước đến gần để nhìn cho rõ, cổng sắt biệt thự bỗng nhiên mở ra, có hai quân nhân đi ra. Tên mang kính râm đột nhiên nhìn qua bên này, tôi sợ tới mức lập tức lui lại trốn vào ngõ nhỏ. Theo lý mà nói hẳn hẳn là không nhìn thấy tôi mới đúng chứ.

Lại thăm dò nhìn ra, tôi mới phát hiện chiếc xe chết tiệt kia đã đi rồi. Tôi thở phào trong lòng, đột nhiên có một bàn tay khoát lên vai, tôi sợ tới mức tim cũng muốn nhảy ra.

“Oa~~~ anh làm cái gì?” Tôi lập tức quay đầu lại, người sau cũng không bị phản ứng của tôi làm giật mình, ánh mắt nheo nheo lại thành một đường thẳng cong cong, trên mặt lộ ra nụ cười công thức hóa vạn năm như một.

“Chào cậu.” Người nọ lấy ra danh thiếp, “Không biết cậu còn nhớ tôi không?” Tôi thấy trên danh thiếp viết phóng viên Hồ Lê của Linh Nhật báo, thật sự là oan hồn bất tán mà.

“Tôi chưa thấy gì hết. Có việc gấp, đi trước.” Tôi xoay người dậm bước đi, bả vai lại bị đối phương giữ chặt.

“Chế sư đại nhân tiểu tiện lung tung, cái tiêu đề này nói cũng không tồi.” Nghe vậy tôi cứng đờ người, quay đầu nhìn đối phương, người sau mặt mũi càng nhìn càng giống hồ ly.

“Lần trước có cảnh sát nên không tiện nói chuyện, lần này chúng ta ngồi xuống uống chén trà chậm rãi tán gẫu, ý của cậu thế nào? Chế sư đại nhân.”

Tôi thật muốn hỏi trời cao, hỏi chư vị thần Phật khắp thiên địa, hỏi ông nội, tại sao thân là chế sư mà luôn bị người qua đường linh tinh uy hiếp? Quý soa, cảnh sát, phán quan, cái loại nhân viên công vụ này thôi không nói, người ta làm quan, tôi đây dân chúng tầm thường đâu không lại. Nhưng hiện giờ ngay cả phóng viên cũng bắt nạt tôi, 555...

Bị ép buộc lôi kéo ngồi trong tiệm McDonald, vị phóng viên kia mua một phần ăn trẻ em “Cậu thích vị socola hay vị ô mai?”

“Không cần.”

“Vậy sao? Hay là kem ly nhiều màu?”

“Không cần!” Hắn xem tôi là cái gì vậy?

“Mấy bạn nhỏ đều thích cái này...”

Nhìn đối phương bày ra bộ dạng đau đầu suy nghĩ, tôi hung hăng đập giấy căn cước cái bẹp lên mặt bàn.

Mắt nhìn nhìn chứng minh nhân dân của tôi, đối phương không thể tin mà nói: “Chế sư đại nhân đã tu được phép phản lão hoàn đồng rồi sao?”

Thúi lắm! Tên phóng viên này thiếu đánh hả!

“Cái X, có việc mau nói có rắm mau phóng, ông đây rất bận.”

“Con nít con noi không nên hờ chút là nói tục.” Hồ Lê lại còn thì thào độc thoại, tôi quyết định chọn chế độ nghe tai này qua tai kia, tự động loại bỏ đi mấy thứ vô nghĩa.

Chuyện hắn hỏi không nằm ngoài vụ án kia. Tôi đem những thứ tôi biết nói cho hắn, mấy thứ này không nhất định sẽ được đăng báo, nhưng tôi hy vọng nó có thể dưới một hình thức khác mà cung cấp tin tức cho mọi người.

“Vậy là cậu gửi gắm hy vọng vào cảnh sát à?” Hắn lộ ra vẻ mặt ‘Cậu thật ngốc’.

“Không nha. Dù sao thì cuối cùng địa phủ đều sẽ lùng bắt nó về.”

“Cậu thật sự không muốn biết chân tướng sao?”

Người này còn xảo trá hơn cả Phong Khinh Vân nữa, “Ông chú à, cái đuôi của anh lộ ra rồi kia.”

Hồ Lê nhanh chóng quay đầu ra sau, lại lập tức xoay đầu lại, ánh mắt nheo nheo hơi mở lớn, trong mắt là một màu xanh ngọc, lại mở miệng để lộ răng nanh bén nhọn, bộ mặt dữ tợn.

“Cậu bạn nhỏ, trêu chọc người lớn không phải là thói quen tốt.”

Ảo tưởng của tôi về hồ tiên hoàn toàn tan biến, vì sao lại là loại ông chú dữ tợn này mà không phải là mấy chị gái xinh đẹp chứ?

“Không phải là tôi muốn đả kích cậu, nhưng lấy hiểu biết nhiều năm của tôi đối với cảnh sát, bọn họ dù điều tra được chắc chắn cũng không nói cho cậu biết.” Hồ Lê dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Tôi có thể giúp cậu canh chừng đám cảnh sát kia, bắt quả ... cậu lấy gì làm thù lao?”

“Đừng nói giỡn, tôi cho anh biết nhiều tình báo như vậy là ưu đãi lắm rồi.”

“Ha ha, không phải tôi mời cậu ăn rồi sao.”

Cái gì, rõ ràng là anh nhất quyết kéo người ta tới, còn nữa, tôi ghét nhất phần ăn nhĩ đồng đó! Con hồ ly chết tiệt này! Hồ ly thú! Tôi trong lòng đem 18 đời tổ tông với nữ quyến trong nhà đối phương ân cần hỏi thăm một lần, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Vậy anh muốn như thế nào?”

“Rất đơn giản.” Tầm mắt hắn đặt trên bình sứ, “Thời điểm bọn họ đi tróc hồn, tôi muốn viết một bài báo độc nhất vô nhị.”

“Được rồi. Tôi sẽ thông báo cho anh.” Về phần bọn họ có chịu cho anh chụp ảnh hoặc đi theo không, tôi cũng không dám cam đoan.

Từ McDonald đi ra, có lẽ cảm thấy ánh mắt đầy oán niệm của tôi, Hồ Lê bất đắc dĩ hỏi han: “Cậu không thích McDonald sao? Vậy lần sau mời cậu đi ăn gà KFC được chứ?”

“Tôi nghĩ rằng hồ ly tinh đều là mỹ nhân...”

Nghe tôi oán giận xong, đối phương sờ sờ cằm, “Thích người đẹp sao? Quả nhiên tin đồn là thật.”

“Tin đồn gì?” Lục tiên sinh cũng từng nói qua ‘Tin đồn’ này nọ, nhưng tôi hoàn toàn không hiểu gì. Đang định hỏi lại, đối phương vươn tay nhéo nhéo mặt tôi.

“Đau quá, anh làm cái gì?” Tôi đẩy tay hắn, che mặt né ra.

“Được rồi, tiểu sắc quỷ, lần sau tôi sẽ chỉnh sửa cho xinh đẹp hơn chút.”

Anh cho dù nhìn đẹp cũng vô dụng nha ông chú! Người ta là thích chị gái xinh đẹp cơ. Nhìn bóng dáng hắn phát tay rồi đi, lòng tôi nghĩ mấy thằng cha quái dị giờ cũng thiệt nhiều.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Đẳng từ quả thật cũng không tính là gì. Bởi vì hắn đối nghề giữa chừng, nên đích thực là một tên vô dụng. Chẳng qua sau này sẽ có một vị sư phụ nha, sư phụ cuồng loli nha, ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Không Nhắm Mắt 5

Buổi tối phải giao hàng, cho nên sau khi mặt trời lặn Lục tiên sinh và Phong Khinh Vân đã đứng đợi bên ngoài. Lần này còn có thêm hai quỷ soa đi theo. Chính là hai tên lần trước tôi nhìn thấy ở bệnh viện, là anh chàng ưu tú cùng người áo đen tùy tiện kia.

“Chế sư đại nhân, lại gặp rồi.” Người áo đen nhìn thấy tôi liền định tiến lên chào hỏi, lại bị cộng sự của hắn giữ lại. Người áo trắng ưu tú đẩy mắt kính, cực kỳ trịnh trọng mà bước đến trước mặt tôi.

“Tại hạ thuộc đội quản lý chi nhánh thứ mười tại địa ngục, Quan Bạch Gia, vị này chính là đồng nghiệp Mặc Liêu, lần trước mạo phạm, xin chế sư đại nhân đừng trách.”

“Không có gì, ha, chào anh.” Chẳng hiểu vì sao, đối mặt anh chàng ưu tú người cũng như tên này, tôi cảm thấy cực kỳ áp lực. Đối phương vươn tay nắm lấy tay tôi, vừa chạm vào tôi liền thấy một cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt truyền đến.

Người đàn ông đeo mắt kính trong suốt, cả người tản ra khí chất như hàn băng, cao ngạo mà lãnh khốc, nhưng động tác chuyên chú hôn lên mu bàn tay tôi lại tao nhã và duyên dáng, hình ảnh kia so với quảng cáo của mấy người nổi tiếng còn hấp dẫn hơn. Nếu là con gái chắc chắn không thể không hết chói tai hâm mộ ghen tỵ với người được hôn hôn.

Thế nhưng cái người xui xẻo kia là tôi nha. Nếu như mà là tên khác, tôi chắc chắn sẽ thưởng cho hắn một cú rồi lập tức gọi điện báo cảnh sát đến bắt biến thái. Nhưng mà cái tên đàn ông ưu tú này lại mang biểu tình rất nghiêm túc, khiến tôi không thể dán lên người hắn cái mác ‘biến thái’ được.

Không lẽ bây giờ địa phủ áp dụng khoa học kỹ thuật phương Tây, rồi đồng thời ngay cả phong tục lễ nghi cũng Tây hóa hết luôn hả? Mà lạ lùng nha, cho dù là phương Tây thì nghi lễ này cũng chỉ dùng cho phái nữ thôi mà.

“Tiểu Bạch thiệt là gian xảo quá đi, người ta cũng muốn!”

Tôi còn đang ngẩn ra, đã bị tên áo đen kia bắt ngờ ôm lấy, bị hấn hung hăng găm một cái lên mặt. Cảm nhận được chất lỏng ghê tởm dính dính trên mặt, tôi triệt để hóa đá.

“Nhóc con này bị sao vậy? Ngốc luôn rồi này, thiệt đáng yêu!”

Trên mặt còn bị tên áo đen kỳ quái sờ tới sờ lui, tôi cảm thấy bản thân mình hóa đá rồi từ từ nứt ra, sau đó tan tành thành từng mảnh nhỏ.

“Rốt cuộc... Rốt cuộc là ai truyền ra cái thứ tin đồn vớ vẩn này!” Vừa rồi lúc tôi tức giận đến mức suýt chút nữa đập luôn bình sứ, Lục tiên sinh đành khai ra sự thật.

“Chế sư đại nhân không hài lòng với dung mạo hai đồng nghiệp của tôi sao?” Lục tiên sinh dường như rất khó xử, “Bọn họ là người có tướng mạo tốt nhất ở chỗ chúng tôi rồi đó.”

Tướng mạo tốt là phải đi giao tiếp xã hội kiểu này sao? Địa phủ quả nhiên cũng sa đọa rồi! Không đúng, cái này không phải trọng điểm nha.

“Tôi đang hỏi chú rốt cuộc tên nào nói tôi thích trai đẹp?” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng tên Phong Khinh Vân đang đứng một bên cười đến mất hình tượng. Tám chín phần mười là thằng cha này nói chứ gì.

“Là Tiểu Phạm nha. Hấn nói chế sư đại nhân mới đến thích mấy anh đẹp trai, chỉ cần tướng mạo nhìn càng nam tính, phục vụ sẽ tốt hơn nhiều. Không đúng sao?” Lục tiên sinh vẫn không hiểu tình huống.

Phạm Vô Mệnh! Ông không để yên cho người đâu! (> Ⅲ <)

Tôi vất vả lắm mới giải thích rõ ràng được mọi chuyện, mà có thể là đối phương căn bản cũng chẳng hiểu gì. Dù sao cũng không nên lấn cấn mãi cái loại chuyện này, bây giờ quan trọng nhất là giao hàng.

Đang chuẩn bị giao bình sứ ra, di động lại vang lên, là Hồ Lê gọi tới. Thanh âm đối phương có chút lo lắng, “Chế sư đại nhân, có tin mới!”

“Tôi đang vội!” Tôi một tay ôm bình sứ một tay cầm điện thoại, tay Lục tiên sinh đang định nhận bình dừng lại giữa không trung, nghi hoặc nhìn nhìn tôi.

“Chân tướng nha, là chân tướng!” Trong điện thoại thật ồn, truyền đến tiếng động cơ ô tô, chắc là đang lái xe tới. “Cảnh sát mới tra ra chi nhánh của một ngân hàng nước ngoài, chuẩn bị bắt tên viên chức nào đó. Tôi vừa tra ra, mấy người chết cậu nói nếu không gửi tiết kiệm tại ngân hàng kia thì cũng từng chuyển tiền tại đó.

“Đúng rồi, tôi đem thứ điều tra được gửi qua cho cậu. Cậu sẽ phát hiện vài thứ rất thú vị. A... Bọn họ hình như muốn đi đâu đó, phương hướng này là...”

Nghe hấn báo cáo địa điểm khiến người ta cảm thấy sự việc dần trở nên nghiêm trọng. Tôi nhanh chóng nhìn thứ Hồ Lê gửi qua, hình như là một danh sách các tài khoản chuyển tiền. Tôi nhìn thấy tên của chuyên gia giám định đồ cổ kia, gần như mỗi ngày đều nhận được ngoại tệ từ hơn mười tài khoản chuyển tiền khác nhau. Tên doanh nhân kia thì không thấy, nhưng tên công ty hấn lại xuất hiện trong đó. Tiền chuyển tới rất nhiều, nhưng rất nhanh lại được chuyển đi.

Phục hồi lại tinh thần, tay Lục tiên sinh còn duỗi ra chờ nhận bình sứ. Tôi cũng không đưa bình cho hấn, “Thời điểm mấy người muốn dùng cái bình sứ này, có thể mang theo tôi không?”

“Cậu định làm gì?” Không đợi Lục tiên sinh mở miệng, Phong Khinh Vân đã giành hỏi trước.

“Đương nhiên là thí nghiệm tại chỗ nha, chất lượng hàng hóa có đạt tiêu chuẩn hay không thì phải thấy mới biết được. Lỡ địa phủ các người nói chất lượng không tốt, hối hận muốn bỏ đơn hàng, lại không nói không tốt chỗ nào, tôi làm sao biết được.”

Phong Khinh Vân cau mày nhìn Lục tiên sinh, người sau gật gật đầu, “Không thành vấn đề. Vậy xin mời chế sư đại nhân theo chúng tôi một chuyến.”

Vốn đang muốn ngồi thử xe chuyên dụng của quý soa, xe của Tạ Tất An bọn họ có thể chen vào ngõ nhỏ chật hẹp, chắc là kích thích lắm, tôi còn đang chờ mong đấy. Nhưng Lục tiên sinh không lái xe đến, mà là ngồi xe của Phong Khinh Vân.

“Vi sao quý soa cũng phải chịu cảnh kẹt xe?” Trước 8h tối đều là giờ cao điểm. Phong Khinh Vân không biết lái xe kiểu gì, toàn lúi vào mấy đoạn đường kẹt xe nhiều nhất thành phố.

“Cậu có ý kiến?” Phong Khinh Vân nhướn mày một cái, tôi lập tức im bật. Lục tiên sinh cười hòa giải, “Để tiết kiệm chi tiêu, xe công vụ cũng có vài hạn chế.”

Quý soa mà còn tiết kiệm chi phí chung, chẳng lẽ kinh tế địa phủ cũng suy thoái rồi sao? = _ =

Di động lại vang, vừa bắt máy tôi liền nghe tiếng Hồ Lê rống to, “Mấy tên quý soa đó chết ở đâu hả? Còn không mau tới đây!”

Tôi lập tức dời di động ra xa, tránh cho màng nhĩ bị thương tổn, “Tại kẹt xe, làm sao vậy?”

“Gọi họ tới đây ngay, tôi nhìn thấy nó ... vào hội trường ... năm phút sau bắt đầu ...”

Âm thanh trong di động rất âm ỉ, nghe không rõ Hồ Lê đang nói gì. Hẳn chắc là nhìn thấy mục tiêu rồi.

“Người bên kia nói, nếu chúng ta trong vòng năm phút không đến được cao ốc XX thì đừng hòng bắt được mục tiêu.” Tôi khép di động, nhìn Phong Khinh Vân bằng biểu tình nghiêm túc mà nói. Tin chắc rằng không cần tôi nói địa điểm, hân quý soa cũng biết đi đâu để tìm bắt quý hôn kia.

“Lục tiên sinh, xem ra phải mượn đường.” Phong Khinh Vân hướng chỗ phó lái nơi Lục tiên sinh ngồi mà nói. Người sau gật gù đầu, “Không thành vấn đề, nơi kia hẳn là gần đây.”

Tôi thấy Bạch Gia ngồi bên trái nhanh chóng nắm lấy tay vịn trên cửa xe, trong lòng cả kinh, “Không phải là muốn vượt đèn đỏ chứ?”

“Ha ha, không phải nha. Làm vậy thì Phong đại nhân sẽ bị trừ lương.” Mặc Liêu ngồi bên phải ôm lấy thắt lưng tôi, “Chế sư đại nhân phải ngồi vững nha.”

“Uy, bỏ...” chữ ‘tay’ chưa kịp nói ra, xe đột nhiên đâm đầu vào bức tường của một cửa hiệu bên đường. Tôi đang định kêu to, lại phát hiện không thấy bức tường đâu, bên kia cửa hiệu là một quốc lộ rộng lớn.

Xe chạy vào đó, rõ ràng vừa rồi thời tiết còn đang rất nóng, hiện giờ lại lạnh lẽo như đang ở giữa trời đông giá rét. Đèn đường đều là ngọn lửa xanh lục xanh lam. Có không ít người đang đi lại ở ven đường. Nhìn kỹ sẽ phát hiện tất cả bọn họ đều không có chân.

“Kia ... Đây... Nơi này là đâu?” Rõ ràng có thể nhìn thấy xa xa là đỉnh tòa cao ốc quen thuộc, nhưng cảnh sắc lại khá là quỷ dị.

“Âm phủ lộ. Chế sư đại nhân nếu lạnh có thể ôm chặt tôi nha.”

Phát hiện Mặc Liêu còn ôm mình, tôi lập tức đẩy hắn ra. Ai lại đi ôm ma quỷ mà sưởi ấm hả, càng ôm càng lạnh được không!

Một cái áo khoác âu phục từ ghế lái đưa qua, thanh âm Phong Khinh nhẹ nhàng truyền tới, “Lạnh thì mặc vào, đừng để run tay đánh rơi bình.”

“Tôi biết rồi!” Tôi nhanh chóng dùng áo khoác bao lấy thân thể, mùi nước hoa của tên Phong Khinh Vân thích huênh hoang này cũng khá dễ chịu, chắc hẳn là nước hoa đắt tiền.

“Quần áo mắc tiền lắm đấy, chảy nước miếng làm dơ phải bồi thường tôi bộ khác.”

“Ngu ngốc!” Tôi lườm người nào đó một cái sắc lẹm, người sau hi hi cười gian.

“Chế sư đại nhân là lần đầu tiên tới địa phủ đi.”

Lục tiên sinh, ngài đây không phải đang nói điều vô nghĩa sao? Nếu tôi đã từng tới thì bây giờ cũng đâu còn ở nhân gian nữa.

“Muốn đi thăm thú một chút không, tôi có thể làm hướng dẫn viên du lịch. Có nhiều đặc sản địa phương lắm.”

“Lần sau đi...” Tôi còn muốn thêm ba chữ ‘mới là lạ’ ở phía sau nữa, có ai không có việc gì làm mà muốn dạo chơi ở địa phủ không, còn đặc sản địa phương nữa chứ. Thương nhân nào mà muốn khai phá dịch vụ du lịch ở đây chắc chắn là cái thứ bệnh thần kinh!

Đường có bốn làn xe, dọc theo con đường ngoại trừ một hai chiếc xe tải đi ngang thì cũng coi như khá thông thuận. Lục tiên sinh còn nói giao thông vùng này không tồi, không khí cũng không bị khói thải ô tô làm ô nhiễm, bây giờ còn đang phát triển bất động sản, nếu vào ở thì chi phí từ trên xuống dưới đều không cần lo lắng.

Thiên tài mới dám ở nha! Đúng, chỉ có thiên tài mới dám ở.

Ra khỏi âm lộ liền tới bãi đỗ xe của cao ốc XX. Nơi đó đang cử hành hoạt động, đêm nay còn mời người có tiếng trong giới chính trị đến cắt băng rôn, bên ngoài bị vây đến con kiến cũng chui không lọt, nếu không đi âm lộ chắc chắn không vào được.

Hồ Lê gọi điện thoại cứ như đòi mạng, nói là nghi thức cắt băng sắp bắt đầu. Nghi thức cử hành tại đại sảnh lầu một, chúng tôi liền đi đến đó. Sau đi hội họp với Hồ Lê, Lục tiên sinh bọn họ nói muốn chia nhau ra tìm kiếm mục tiêu, để tôi cùng Hồ Lê đứng gác trong góc mà chờ.

Hội trường dường như có điểm gì đó là lạ, tôi thấy Chu Chính lẫn bên trong đám tân khách, chắc chắn cũng có không ít cảnh sát mặc thường phục ngụy trang vào đây. Có một nhân viên nọ tiến vào thì bị nhân viên công tác đang điều chỉnh micro đụng phải một chút, người trước liền cuống quýt giải thích rồi rời đi.

Tuy rằng người nọ dùng thân mình ngăn chặn tầm mắt của các tân khách, nhưng từ góc độ bên tôi có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh hắn móc bóp tiền của một viên chức. Không thể nào, ngay cả nơi này cũng có móc túi trà trộn vào sao?

Không đúng! Linh cảm trong đầu đột nhiên mãnh liệt, tôi đảo mắt qua hội trường liền phát hiện có một bóng người màu đen đứng ở phía sau đám người. Hắn đang giơ lên súng trường nhắm vào người trên sân khấu.

Hắn mặc quân trang cũ nát, cả người đều tản ra khí đen, mũ quân đội hạ xuống lộ ra đôi mắt đỏ thẫm, ở đây không ai có thể thấy được hắn.

“Bắt lấy hắn!” Tôi buột miệng hét lớn, khiến Hồ Lê bên cạnh lắp bắp kinh hãi, “Cậu điên rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Không Nhắm Mắt 6

Mấy bảo vệ trong hội trường và nhóm cảnh sát lập tức trở nên cảnh giác, tại thời điểm chỉ mình treo chuông này, tiếng súng bỗng vang lên. Viên chức kia vì bị tiếng kêu của tôi hấp dẫn sự chú ý nên hơi ngừng lại động tác. Nhìn hắn êm đẹp mà đứng ngay ra đó, hắn là không bị bắn trúng.

Linh hồn màu đen kia còn định bắn thêm phát thứ hai, Bạch Gia cùng Mặc Liêu đã một trái một phải xuất hiện bên cạnh mà đấu với hắn. Nhưng nhóm cảnh sát lại không thể thấy được trận chiến này.

Việc đầu tiên Chu Chính làm là xông qua đây, tôi bị khí thế cường đại trên người hắn làm cho hoang mang lo sợ. Hồ Lê bên cạnh vậy mà từ lúc nào lại chạy tới phía sau đám người chụp hình Hắc Bạch Vô Thường đại chiến ác quỷ.

Đối mặt với biểu tình đầy tức giận của Chu Chính, tôi lo sợ mình sẽ bị hắn xẻ ra làm tám khúc nên cứ đứng một chỗ không ngừng run rẩy, thiếu chút nữa đánh rơi binh sừ trong tay.

“Bắt ai? Cậu đến đây làm cái quái gì?” Hắn bắt được cánh tay tôi, ‘móng vuốt’ dùng sức thật lớn, dường như muốn bẻ xương cốt tôi ra thành từng đoạn, thật đáng sợ. Chẳng hiểu vì sao ánh sáng màu trắng trên người hắn lại càng thêm chói mắt.

“Có... có trộm...” Hắn vừa hỏi vậy tôi liền nghĩ ra, không phải vừa nãy có một tên móc túi sao? Chỉ vào hướng người nọ rồi đi, “Hắn trộm ví của vị kia...” Tôi hất cằm về phía tên viên chức không rụng một cọng lông tóc nào đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Đợi chút nữa tìm cậu tính sổ.” Chu Chính chạy về hướng người nọ rồi đi. Một bên còn nói gì đó với bộ đàm. Hắn là sẽ bắt được người kia nhanh thôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, mới phát hiện con quỷ vừa rồi còn đang chiến đấu giờ không thấy đâu nữa. Không thể để hắn chạy trốn được, tôi nhanh chóng ôm binh sừ chạy ra khỏi đại sảnh.

Đi ngang qua hành lang, tôi phát hiện Phong Khinh Vân đang đứng bên trong vườn hoa của tòa cao ốc thủy tinh, hai tay cầm lá bùa niệm chú. Hắc Bạch Vô Thường đang chiến đấu với hồn ma binh lính, còn cái thứ như còng tay kia thì chưa hề dùng đến. Hồ Lê vẫn đang ở bên cạnh điên cuồng chụp hình.

Tôi bước qua đó, lại dường như giẫm lên cái gì, cúi đầu phát hiện là một lá bùa. Bên tai lại vang lên tiếng kinh hô của Phong Khinh Vân.

“Ngu ngốc, chạy mau!”

Tôi ngẩng đầu lên, thấy tên ác quỷ mắt đỏ kia gần trong gang tấc. Tôi hoảng sợ kêu to, đang định lui về sau, bả vai bị người ta đè lại.

“Đừng sợ! Gọi tên của hắn.” Thanh âm Lục tiên sinh vang lên.

Mùi tanh hôi mang theo oán hận mãnh liệt đập thẳng vào mặt, làm tôi hít thở không thông. Oán giận, bi thương, không cam lòng của mấy mươi năm như muốn xé rách cả lồng ngực tôi.

Trong nháy mắt, tôi như thấy được hồi ức của hắn. Khúc ca bi thương kia lại vang lên bên tai, có tiếng trẻ nhỏ, có tiếng phụ nữ, có tiếng người già, cũng có tiếng của thanh niên...

Tôi nhìn thấy nhóm quân nhân đang hát bài này giờ súng liêu mạng với kẻ địch. Trên xe lửa, mấy người phụ nữ chạy nạn ôm lấy con mình, hát vang bài ca này mà rời bỏ quê nhà. Những người trẻ tuổi nhìn mảnh đất xanh nay đã hoang tàn vừa hát lên khúc ca, vừa ôm lấy thi thể cha mẹ mình.

[Vương đội trưởng, anh thật sự muốn nhận nhiệm vụ này sao?] một người trẻ tuổi mặc quân phục, khuôn mặt tuấn tú hỏi quỷ hồn đã hi sinh lại không muốn rời đi kia.

[Tôi đồng ý!] dù cho đã chết đi, quân nhân vẫn dùng thanh âm vang dội mạnh mẽ như xưa để trả lời. Người thanh niên kia gật đầu, lấy ra binh sừ trắng.

Lúc quỷ hồn hoàn thành nhiệm vụ ám sát cuối cùng được giao, đang chuẩn bị tiến vào binh sừ, hắn nhìn thấy một người trung niên mặc quân phục. Người nọ ngũ quan sắc sảo, mang theo một loại khí thế kiên nghị cùng trầm ổn. Không phải là người thanh niên tuấn tú lúc trước.

[Đáng giá sao?] người trung niên nhú mày.

[Vâng.] bởi vì hắn đã thấy được thắng lợi.

Người trung niên lấy ra một hộp gỗ màu đen, thờ dài thật nhẹ, [hy vọng thứ này có thể bảo vệ cậu không chịu khổ hình ở địa phủ.]

“Trở về đi, Vương Thiết Hán. Anh đã hoàn thành nhiệm vụ.” Bi thương tràn đầy trong ngực, tôi cảm thấy trên mặt uồn ướt, lau một cái phát hiện cả tay đều toàn nước mắt.

Ác quỷ màu đen trước mắt tan biến dần vào miệng bình sứ, tôi mới vừa đẩy nắp lại, Phong Khinh Vân liền bước một bước dài tới, dán lên nắp bình hai lá bùa. Tiếp đó niêm thêm mấy lá bùa ở xung quanh bình.

“Đã xong.”

Dường như mọi người, hẳn là tính cả con quỷ bên trong bình, đều nhẹ nhàng thở phào.

Thế nhưng tôi không thể bình tĩnh được, bi thương và phẫn nộ trong ngực chỉ có thể phát tiết qua nước mắt. Vô luận Mặc Liêu cùng Lục tiên sinh khuyên ra sao tôi cũng không thể dừng lại được.

“Ngoan, đừng khóc.” Cảm thấy cả người rơi vào một cái ôm ấm áp, tôi ngẩng đầu nhận ra là Phong Khinh Vân. “Chỉ lần này thôi, nước miếng nước mũi làm dơ âu phục của tôi cũng không cần cậu bồi thường đâu.”

Có ‘khăn lau’ miễn phí, tôi khóc càng dữ dội, khóc đến lệ hoa đái vũ. Lúc nhớ lại thiệt mất mặt muốn chết.

Trên mặt cảm thấy có gì đó ấm áp ướt át lướt qua, tôi mở to hai mắt không dám tin mà nhìn Phong Khinh Vân, đôi phương liếm liếm môi, đôi mắt hoa đào sũng sẫm, “Mùi vị không tệ. Khóc nhiều tí nữa đi để tôi liếm thêm.”

Tôi hoàn hồn lại, phát hiện chuyện hắn vừa làm, tôi hoàn toàn xù lông, một chương vỡ qua.

“Biến thái!”

Phong Khinh Vân sau khi được thưởng một cú liền đi ra bãi đỗ xe lái xe lại đây. Tôi ôm bình cùng bọn Lục tiên sinh đứng trong góc ngoài cửa lớn mà chờ. Lục tiên sinh còn không ngừng trêu chọc: “Thì ra là cậu thích loại hình này.”

Tôi cảm thấy vừa rồi mặt mũi đã ném luôn tới nhà bà mụ rồi, cực kỳ không muốn nhắc lại. Bên kia không biết Chu Chính có bắt được tên móc túi không.

Đột nhiên có tiếng động nghe như tiếng súng, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Lục tiên sinh bên cạnh hô to ‘cẩn thận’, nhưng là không kịp nữa rồi.

Bình sứ ôm trong ngực hóa thành mảnh nhỏ. Sự cố này đến quá nhanh, lúc tôi hoàn hồn trở lại, cái bóng đen kia đã vọt ra, Hắc Bạch Vô Thường lập tức đuổi theo. Tôi cùng Lục tiên sinh cũng theo sau.

Đi tới một ngã ba, cái bóng đen kia biến mất vô tung. Lục tiên sinh cùng Bạch Gia, Mặc Liêu phân nhau đi tìm. Vừa rồi chạy quá nhanh, tôi dựa vào góc tường liều mạng hít thở. Tôi hoàn toàn không có khả năng thi chạy với ma quỷ kiểu này đâu.

Có người dùng súng đánh vỡ bình sứ sao? Sờ sờ ngực, phát hiện mình không bị thương gì, tôi mới khẽ thở phào. Có lẽ không phải súng thật. Chẳng qua kĩ thuật bắn súng của đối phương cũng khá lợi hại. Vừa rồi bọn tôi rõ ràng đứng ở chỗ khá tốt, đối phương lại nhắm chuẩn như vậy, chẳng lẽ đã dự tính trước?

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau. Con ‘chim sẻ’ này vậy mà dám đoạt hồn trong tay địa phủ, rốt cuộc mục đích là...

Tiếng động cơ ô tô vang lên khiến tôi chú ý, có chiếc xe chạy qua bên cạnh. Vừa rồi nó vẫn đậu ven đường, nhưng vì là màu đen nên chúng tôi cũng không chú ý đến.

Đền ở phía đuôi xe soi rõ biển số xe, mở đầu là một chữ ‘quân’ màu đỏ chói.

【Kết cục】

Từ hôm đó trở đi, hồn ma quân nhân kia cũng không thấy bóng dáng. Tuy rằng cuối cùng không bắt được hồn phách, nhưng Lục tiên sinh vẫn trả cho tôi tiền thù lao.

Tôi bị Chu Chính bắt đến cục ‘uống trà’. Truy hỏi ngày đó tôi vì sao ở hội trường, cái khí thế kia khiến tôi sợ gần chết, đành phải lấy cái cớ qua loa tắc trách cho qua.

“Bắt được tên trộm kia không?” Tôi run rẩy hỏi, kỳ thật chỉ là mượn cơ hội nói sang chuyện khác thôi.

Hắn trừng mắt liếc tôi một cái, tôi sợ tới mức cầm bát luôn. Sau đó một tập hồ sơ đáp xuống trước mặt tôi.

“Tên kia là nhân viên tại chi nhánh ngân hàng nước ngoài nào đó. Hắn muốn trộm tư liệu tài khoản khách hàng.” Chu Chính lại bỏ thêm một câu, “Ba người chết kia, kể cả tên viên chức hôm qua đều có chuyển tiền qua ngân hàng này.”

Chu Chính bọn họ lúc đó hoài nghi ba người chết này với viên chức kia có liên quan. Sau đó thì mục tiêu là tên nhân viên kia, cho nên mới phái người đi theo.

“Từ vụ án này dẫn đến ba vụ kia, tôi nghe chú Lâm nói là do cậu nhắc nhở ông ấy.” Chu Chính khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt kia thật khiến người ta cảm thấy kinh hồn táng đảm.

“Cậu đã biết từ trước?”

Tôi phát hiện hồ sơ kia là hồ sơ chuyên án của ba người chết. Tên buôn bán hàng nhập khẩu là nhập thịt cá ô nhiễm giá rẻ từ nước láng giềng, còn cầm tiền hoa hồng. Chuyên gia giám định đồ cổ thì lấy di vật bán cho nước ngoài. Còn người cuối cùng là quản lý ở xí nghiệp kia thì buôn lậu kim loại hiếm.

Tôi khép lại tập hồ sơ, trong lòng cảm thấy bị ai. Ký ức của quân nhân kia lại hiện lên trong đầu.

“Tên nhân viên ngân hàng kia phải họ Vương không?”

“Sao cậu biết?”

“Tên đó sẽ như thế nào?” Người quân nhân kia sau khi từ địa phủ trốn ra, đại khái chỉ là muốn quay về nhìn hậu nhân của mình, nào ngờ lại thấy được việc làm khiến hắn cảm thấy bị phản kia.

“Thời điểm diễn ra vụ án của ba gã người chết kia, hắn đều không có chứng cứ ngoại phạm, hơn nữa chúng tôi cũng xác định là có điều bất thường. Ở hiện trường cũng không phát hiện hắn mang vũ khí gì, chúng tôi chỉ có thể lấy tội danh đánh cắp tư liệu bí mật của công ty cùng trộm cướp tài sản của người khác để khởi tố hắn. Hắn là hắn cũng phải ngồi xổm trong tù một thời gian mới được tha.”

Chu Chính lại bồi thêm một câu, “Bất quá, tên kia cho là mình không sai. Còn nói là chỉ muốn trộm bùa hộ mệnh kẹp trong ví tiền tên viên chức mà thôi.”

Bùa hộ mệnh này có ảnh hưởng tới ác linh sao? Bất quá cũng không thể nói viên chức kia tránh được một kiếp. Chu Chính bọn họ đem bằng chứng thu được chuyển giao cho các phòng ban có liên quan, dường như đang chuẩn bị khởi tố hắn.

Tôi đứng dậy định chạy, nhưng bị Chu Chính ngăn lại. “Cậu vậy mà muốn đi rồi? Không giao ra một chút chân tướng à?”

“Anh sẽ không tin đâu.” Tôi vuốt tay, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Người sau trầm mặc một lúc, nói: “Đừng lại làm mấy chuyện nguy hiểm.”

Anh hai à, anh nghĩ tôi muốn làm gì? Tôi không bao giờ nhận loại công việc như thế này nữa đâu! Lần sau phải dán trước cửa tiệm: Nhân viên địa phủ không được vào.

“Đừng rồi, Chu Chính. Anh cảm thấy những người đó có đáng chết không?” Trước khi đi, tôi hỏi.

Chu Chính nhăn mi, “Cái này chúng ta không thể quyết định được, loại chuyện này phải dựa trên phán xét của pháp luật.”

Cũng chỉ có cảnh sát mới có thể nói như thế. Nếu hắn biết toàn bộ câu chuyện, có còn nói được như vậy không?

Bọn họ từ bỏ sinh mệnh, thậm chí linh hồn, chỉ vì bảo vệ quốc gia, vì xây dựng thời đại mới. Nhưng thành quả bọn họ dùng hết thấy để đánh đổi lại dần dần bị ăn mòn.

Những anh linh đó ở dưới cửu tuyền nhất định chết không nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Giữ Lời Hứa 1

Hứa hẹn không phải là ước định, một khi đã chấp thuận, bất luận trải qua bao nhiêu năm tháng, bất kể phải trả cái giá lớn như thế nào bạn cũng phải tuân thủ nó. Vậy nên, loài người thì sao? Các người còn nhớ rõ hứa hẹn trước kia không?

Dư quang ánh chiều tà trên sàn nhà đá hoa cương từ từ lui dần. Mặc dù đang là giữa hè, phía sau căn nhà bằng gạch vào ban đêm lại khá là mát mẻ. Một bóng đen nhỏ bé lướt nhanh qua bầu trời, trốn vào bên trong một mảnh ngói xanh, ngày ngày đều như vậy.

Qua được một thời gian, tôi cực kỳ tài năng mà nhận ra thứ kia không phải là doi hay chim chóc gì sất, bởi vì nó có hai cái đầu.

Tôi ra đem mấy vật liệu làm giấy vừa phơi xong ở sân vào trong nhà, có mấy thứ sản phẩm bằng giấy yêu cầu vật liệu phải được hong khô vào ban đêm.

Trở lại quầy hàng, phát hiện hôm nay còn một đơn đặt hàng vẫn chưa có người đến lấy, tôi quyết định đợi thêm chút nữa. Thế nên ở trước cửa tiệm bày mấy cây nhang cùng hai ngọn nến, tôi ngồi trên ghế trúc cạnh cửa, tay cầm tờ Linh Nhật báo đã đặt ở chỗ tên phóng viên hồ ly kia.

Báo chí đăng tin tháng của quý sắp đến, hệ thống ở địa phủ đã được sửa chữa, đang chuẩn bị mở hoạt động nhân dịp này. Phía dưới là một danh sách đầy các hoạt động kỳ quái cùng quảng cáo. Hạng mục du lịch ‘Quý vương đón dâu’ cùng ‘Du quý thị’ (dạo chơi ở thành phố quý) ở địa phủ đang gia tăng. Còn có thứ do Mạnh Bà đích thân phổ chế là rượu Vong Ưu (quên sầu.v) và rượu Tiền Trần (kiếp trước). Địa phủ cũng gia tăng các mặt hàng lưu niệm như đèn lồng da người và mặt nạ ác quỷ các loại.

Đã vậy còn nhắc nhở du khách không được ghi khắc bậy bạ lên Tam Sinh Thạch mấy thứ như ‘đã từng đến đây’ này nọ.

Tôi thực nghi ngờ thật sự sẽ có du khách sao?

Linh Nhật báo này cũng quá lừa tình nha, đi đăng khá nhiều quảng cáo. Chỉ có mấy bài báo ngắn nói gần đây có bang phái vùng khác quấy nhiễu, xin khuyến nhóm độc giả cẩn thận, không nên phát sinh xung đột với họ vân vân.

Thì ra thế giới ma quỷ cũng có mấy khu vực có tính bài ngoại nha.

Tháng cô hồn đã quý gần kề, bên ngoài cũng nhiều ma quỷ tới lui hơn. Tôi gần đây cũng quen thuộc với nhóm ‘huynh đệ tốt’ hỗn tạp ngoài cửa hơn rồi, chúng nó thích tới ăn nết, tôi cũng thuận tiện tán gẫu vài câu.

Có chúng nó thật ra cũng khá tiện, nếu có khách đến thì biết rất nhanh, có chuyện nguy hiểm chúng nó cũng nói tôi biết. Đôi khi còn hỗ trợ ngăn cản mấy thứ quái gở tiến vào ngõ nhỏ.

“Cho nên, chế sư đại nhân đêm nay ngàn vạn lần đừng đi qua khu tây a, nhất là đường Lục Di ở khu đó.” Đó là một ‘lão quỷ’ cực kỳ nhiều chuyện, biết rất nhiều việc kỳ quái. Hơn nữa nó ngồi ở trong này lâu nhất, còn quen biết cả ông nội tôi nữa. Mà nhất định là tính logic ở đây có chút vấn đề, cái ‘cho nên’ kia phía trước ít ra cũng phải có một ‘bởi vì’ chứ.

Không đầu không đuôi nói một câu như vậy khiến người ta hoang mang quá.

“Là nói đến mấy thứ kia ở vùng khác tới sao?” Một tên anh em tốt khác về mặt xanh xao gọi là ‘A Tân’ cũng xáp xáp lại đây muốn được phân một chén canh.

Tôi nghĩ trên Linh Nhật báo cũng từng đăng tin này, “Chúng rất hung ác à? Báo có đăng nói không nên gây xích mích với chúng.”

“Không phải...” Lão quỷ lấy tay gạt khuôn mặt A Tân qua bên, không cho hắn tới gần, “Chế sư đại nhân, cho tôi chút nhang đèn đi.”

“Lão quỷ, ông ăn hiếp người ta.” A Tân giờ nắm tay kháng nghị.

“Chú mày cũng đâu phải người.”

Tôi đồng ý cho lão quỷ độc chiếm nền đỏ, lại đốt thêm những thứ khác cho mấy tên kia. Lão quỷ lúc này mới tiếp tục nói: “Mấy tên nơi khác hung hăng chết, ngày hôm qua còn cùng quý lão Đại ở khu Tây sống mái với nhau. Quý lão Đại bị đánh đến tè ra quần.”

Mấy tên quý khác cũng tôi một câu anh một câu mà chém gió.

“Hôm qua tôi cũng mới thấy, phải nói là siêu đáng sợ.”

“Ngay cả quý lão Đại cũng đánh không lại, đúng là hung ác quá mà.”

“Nói không chừng sẽ phân chia lại khu vực thêm lần nữa a.”

“Mấy tên nơi khác thật đáng giận, tại sao Thành Hoàng đại nhân lại không quan tâm?”

Tôi tò mò hỏi lão quỷ: “Chúng nó là quỷ đã tu luyện rất lâu sao?” Nghe mấy tên quỷ nói có vài quỷ lưu lại nhân gian cũng sẽ tu luyện. Tu luyện càng lâu oán khí càng nặng, sức mạnh cũng càng lớn.

“So với cái đó còn ghê gớm hơn. Bất quá chế sư đại nhân cũng không cần...”

Hắn còn chưa nói xong cả người đã bị xuyên qua, đôi nam nữ mới tới cũng đồng thời rùng mình một cái. Lão quỷ đứng một bên nhếch miệng a a nha nha mà la hét xui xẻo, “Tên A Quế ngoài cửa ngõ lại lười biếng.”

Đôi nam nữ kia chắc là khách hàng, tôi vội đứng lên tiếp đón.

“Xin hỏi hai vị cần gì?”

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau một cái, mang vẻ mặt nghi ngờ. Loại biểu cảm này tôi thấy nhiều rồi, có rất nhiều khách tới lấy hàng được đặt cũng đều như vậy. Bọn họ hầu như không tin vào chuyện người chết báo mộng.

“Xin hỏi là thân nhân của bà Trần nhà số 56 đường Lục Di khu Tây phải không?” Sau khi thấy người đàn ông gật đầu một cách kinh ngạc, tôi đưa hàng hóa tới trước mặt hắn. “Hàng hóa bà Trần đặt, xin mời kiểm tra.”

“... Đây ... Nhang còn có vị thật khô sao?” Người đàn ông nhìn bó nhang đóng gói mà mắt tròn tròn.

Vị lão bà kia chết chưa tới hai năm, ăn uống cũng rất kén chọn, nhang cũng phải phân biệt vị này vị kia, khiến tôi tốn rất nhiều công sức. Hình như là bà nghe người ta đồn nhang nơi này ăn ngon, cho nên mới báo mộng kêu thân nhân tới mua.

“Cụ nhà chính là chuyên gia ẩm thực nha... Ha ha. Lần sau nói với bà, đừng nặng khẩu vị như vậy, thịt khô và cá mặn ăn ít lại, ăn nhiều đồ nhẹ dễ tiêu hóa đi. Chỗ tôi có vị hoa cúc và hoa lái nữa.”

Tôi cho rằng bọn họ sẽ nhịn không được mà cười lên, ai ngờ hai người khóc nức, khiến tôi chân tay luống cuống.

“Hai vị khách này ... Các người sao vậy?” Tôi cuống quýt đưa khăn tay cho người đàn ông, ý bảo hắn giúp người nữ lau nước mắt. Ai ngờ hắn nhận xong liền trực tiếp lấy lau nước mũi luôn. =_=|||

“... Lúc mẹ... Chúng tôi cùng chưa từng ... cho bà ăn no ... 555...”

Người đàn ông kia vừa khóc vừa bỏ tiền nói muốn mua nhang mỗi loại khẩu vị một bó. Tôi ngược lại không có ý kiến, dù sao thì buôn bán nhiều chút mà thôi. Chính là xin đừng để nước mũi dính lên cái áo tốt nhất của tôi được chứ?

Thật vất vả làm cho họ khóc xong rồi tiến ra ngoài, tôi đột nhiên nhớ tới bọn họ là ở khu Tây. Không phải là nơi lão quý nói đến sao? Hiện giờ trời cũng chưa tối hẳn... “Tốt nhất đêm nay hai vị không nên về nhà.”

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của hai người họ, tôi thật muốn thương cho mình hai cú, cũng không thể nói là bên kia có mấy bang phái ma quỷ ầu ẩu đã đi.

“Tìm một chỗ giải tỏa tâm tình, đừng khiến cho bà cụ trở về nhìn thấy rồi lo lắng.” Tôi tùy tiện lấy cớ. Không nghĩ rằng hảo tâm nhắc nhở lại khiến tôi rước lấy phiền toái.

Com nước xong lại tắm giặt sạch sẽ, tôi chuẩn bị chơi game một chút rồi đi ngủ. Ai ngờ dự báo thời tiết nói đêm nay đến ngày mai có mưa. Tôi liền nhớ tới mấy vật liệu làm giấy trong sân, mưa xuống cái là hỏng hết hết cả.

Cấp tốc thay áo khoác rồi chạy về cửa hàng. Vừa đi vừa nghĩ có nên đem phòng trên lầu trong tiệm quét dọn thu thập sạch sẽ không, nói cho cùng ở nhà anh họ mãi cũng không hay lắm.

Tình huống xung quanh thực không thích hợp, trên đường ngoại trừ số ít người đi đường ra, cũng không có nửa cái bóng ma. Đáng lẽ thời gian này phải có một đồng lớn ma quỷ lác lác tới lui mới đúng. Đặc biệt hiện tại tháng của quý cũng sắp tới, hẳn là chúng nó phải nhộn nhịp hơn chứ.

Bởi vì vội về cửa hàng thu dọn vật liệu nên tôi cũng không nghĩ nhiều. Rẽ vào một ngõ tối, khu này đều là phòng ốc cũ, không có đèn đường. Vài phòng ở tại sát đường hắt ra ánh sáng mờ mờ. Mấy hộ gia đình này chủ yếu là người già cả, hiện tại đã hơn mười giờ, trên cơ bản họ đều đã đi ngủ hết.

Bốn phía một mảnh tối đen như mực, bởi vì trời nhiều mây nên cũng không có ánh trăng, tôi chỉ có thể dựa vào ánh đèn đường phía xa xa, căn bản nhìn cũng không rõ lắm. Tôi lấy di động ra nhưng cũng chỉ có thể chiếu đèn dưới mặt đất chỗ tôi đặt chân mà thôi. May thay đường này tôi đã đi qua nhiều lần, cũng không cần phí nhiều sức.

Bất quá dưới tình huống này nếu đột nhiên nhìn thấy ma quỷ xông ra thật rất dọa người. Kỳ quái là dọc theo đường đi không chỉ không có một bóng ma, mà yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Trong không khí tràn ngập một mùi hôi thối. Nơi này hẳn là không có cống rãnh mới phải. Sống lưng bỗng truyền đến một cơn rùng mình, giống như có vô số mũi kim lạnh buốt châm vào da thịt, làm tôi da gà da vịt nổi đầy.

Bất thành linh tôi ngừng đầu, phát hiện bên trái giữa không gian đen đặc có hai điểm sáng màu đỏ. Nơi đó là một bức tường gạch, đốm sáng hình như còn cao hơn tường tới hơn một thước. Ngọn đèn nơi xa le lói soi đến, hình dáng vật đó mơ hồ hiện ra.

Chắc là không phải mấy thứ máy móc giám thị ngoại tuyến này nọ, khu dân cư loại này cũng không có mấy vật giống vậy. Tôi bước nhanh qua, khước mắt quét đến hai điểm sáng màu đỏ từ đầu đến cuối vẫn hướng về phía tôi, giống như vật kia vẫn luôn nhìn trừng trừng tôi vậy.

Nhận thức được điều này khiến tôi lại lạnh run từ đầu đến chân, trong lòng không ngừng tự an ủi mình có thể đó là chó hoặc mấy con vật khác. Nhưng tôi vẫn không thể nào dần xuống cảm giác kinh khủng trong lòng.

Tôi càng bước càng nhanh, cuối cùng là chạy như điên dù rằng phía sau không có thứ gì đuổi theo. Tôi muốn nhanh nhanh tiến vào ngõ nhỏ, chỉ cần nhìn thấy lão quý chúng nó hẳn liền an toàn.

Nhìn thấy ma quỷ vậy mà có thể làm tôi cảm thấy an tâm, chắc là tam quan (thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan) của tôi càng ngày càng lệch quỵ

đạo rồi.

Chính là đã rẽ vào ngõ nhỏ nơi cửa hàng lại vẫn không nhìn thấy con quỷ nào. Vào ngày thường lão quỷ chúng nó chắc chắn ngồi đánh bài ở gần đây.

Tôi không quan tâm nhiều, liền mở cửa tiệm vọt vào. Trong cửa hàng dường như có thổ địa công công phù hộ, ngày thường ngoại trừ ‘khách hàng’ ở ngoài, mấy thứ kỳ quái cũng không thể tiến vào.

Sau khi đóng lại cánh cửa tranh long (cửa song ngang), tôi ngồi phịch xuống mặt đất mà thở. Cái thứ kia rốt cuộc là gì, thật là làm tôi sợ muốn chết.

*cửa tranh long

Qua một lúc sau tôi mới bình ổn lại hơi thở, bắt đầu thu vật liệu ngoài sân vào trong phòng. Lúc tôi gần thu dọn xong, một trận tiếng kêu kinh khủng thảm thiết truyền đến.

Không phải là loại tiếng kêu sợ hãi, mà là tiếng kêu thảm thiết thống khổ như thân thể bị xé rách, thấu cả tim gan, mang theo nỗi sợ hãi tràn vào màn đêm tĩnh mịch.

Không phải là có án mạng chứ? Tôi chạy về quầy định cần di động báo nguy, bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng gào, còn có tiếng bước chân dồn dập. Giày giẫm trên sàn nhà đá hoa cương phát ra tiếng vọng, giống như có một đám người đang chạy tới phía này.

Cửa gỗ phát ra tiếng đập cửa hỗn độn, có người đem tay xuyên qua thanh ngang trên cửa tranh long, dùng sức mà lôi kéo chiếc vòng đập cửa trên cửa gỗ. Bên ngoài truyền đến tiếng người, “Mở cửa! Mở cửa mau!”

* vòng đập cửa

Là thanh âm của nam, nhưng tôi không nhận ra ai. Có thể vì tôi bật đèn, ánh sáng từ khe cửa rọi ra nên hẳn mới xác định là nơi này có người.

Bởi vì tiếng kêu thảm thiết vừa rồi, tôi đang do dự có nên mở cửa hay không. Nói không chừng người bên ngoài là tội phạm giết người thì sao.

Lại thêm một trận tiếng kêu thảm thiết chói tai, không, nghe có chút giống gào thét. Cái loại âm thanh này thật không giống tiếng con người phát ra.

“Lão Trần, nhanh lên, nơi này gần như không chống đỡ nổi nữa rồi.”

“Kêu không ra nha... Đúng rồi, dường như thích mặt đẹp ... A Vân đâu?”

“Đi bọc hậu.”

“Vậy kêu Tôn Tử tới thử xem.”

Rốt cuộc là cái quái gì vậy? Tôi còn đang không rõ tình huống, ngoài cửa yên lặng xuống một chút, rồi đột nhiên tiếng đập cửa dồn dập như nổi trống vang lên.

“Mở cửa mở cửa, là tôi.”

Thanh âm vững vàng như bàn thạch, nếu ngữ điệu kia ôn nhu một chút, chắc chắn sẽ mê đảo rất nhiều người thuộc tộc luyện thanh nha (đại khái là mấy người thích nghe giọng nói giọng hát hay hay). Thế nhưng ngữ điệu hẳn lại cực kỳ nóng nảy, không chút khách khí mà dùng sức gõ cửa.

Thanh âm này bất luận như thế nào cũng đều nghe thật hay, tôi tuyệt đối chưa từng nghe qua.

“Ai nha?”

“Là tôi!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thêm chút chuyện ngoài lề, Vương Thiết Hán là người thật, tương ứng với số hiệu quân đội cũng thật luôn. Ông là người đầu tiên cầm súng khai hòa chiến tranh kháng Nhật. 918, ông bất chấp lời người thượng cấp hèn nhát không chịu kháng cự mà nổ phát súng đầu tiên, ông là một vị anh hùng kháng Nhật. Nhưng thật tế ông không chết trận sa trường, mà là đi sang Đài Loan. Câu chuyện trong đây là hư cấu, không dính dáng tới hiện thực. Nhưng tôi tin cái thời đại kia nhất định có rất nhiều anh hùng giống với anh lính trong câu chuyện, vì thắng lợi mà đánh đổi tất cả những gì mình có.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Giữ Lời Hứa 2

Tôi đương nhiên biết là ‘ngài’, vấn đề là ngài rút cuộc là vị nào vậy? Cảm thấy nói chuyện với đối phương cũng quá là vô dụng, tôi đang chuẩn bị ấn phím ‘1’ trên di động, bỗng nghe được bên ngoài lại truyền đến thanh âm

“Chế sư đại nhân, xin ngài mở cửa để tôi đi toilet chút đi mà.”

Thanh âm người gọi là lão Trần kia truyền đến, mang theo ngữ điệu cầu xin. Có lẽ người ngoài cửa thật sự cần trợ giúp, tôi đang định vươn tay kéo chốt cửa, âm thanh kêu gào kiệt lực như muốn xé cả màng nhĩ vang lên làm tôi sợ hãi lùi về.

Tiếng kêu kia rõ ràng ở ngay ngoài cửa, bên ngoài lại là một trận rối loạn. Tôi nghe có người la to cái gì mà ‘Ngăn hấn lại’.

Vốn định ấn thêm phím ‘1’ tôi lại chuyển ngón tay qua phím ‘2’, bọn họ chắc không phải là đang hành hung nhau bên ngoài chứ. (Đằng Đằng định nhấn 110 gọi cảnh sát nhưng tưởng là đánh nhau nên bấm 120 gọi cứu thương.)

Cửa gỗ phát ra thanh âm thật lớn, tựa như có thứ gì đang đập vào tranh long. Tôi nghe có người kêu lên: “Tôn Tử, cậu làm gì vậy?”

“Phá cửa.” Thanh âm vừa nãy không chút khách khí, tranh long lại bị đập mạnh hơn. Thanh ngang ở cửa phát ra thanh âm răng rắc, không phải là bị chặt đứt rồi chứ? Cái thanh ngang kia còn thô to hơn cánh tay người nữa mà, lại cực kỳ chắc chắn, cái lực độ chặt đứt vừa rồi rút cuộc mạnh đến cỡ nào a?

Không đúng, trọng điểm không phải cái này. Trọng điểm phải là...

Tôi kéo chốt mở hé cửa ra một chút, “Ê! Đập hư rồi thì phải bồi thường nha!”

Tranh long bên ngoài quả nhiên bị chặt đứt một thanh ngang. Cmn! Phí tổn coi như xong, vấn đề là tôi còn không biết đi nơi nào để sửa loại cửa này.

“Đây là đồ cổ nha! Là di sản văn hóa cổ xưa nha, anh biết không hả? Vậy mà muốn phá là phá, tôi muốn báo cảnh sát... Ê, anh làm gì?”

Còn chưa rống xong áo liền bị kéo về phía tranh long, xuyên qua khe hở giữa mấy song ngang, tôi đối diện với một bộ mặt hung tợn.

“Mở cửa!”

Người nọ thoạt nhìn xấp xỉ tuổi tôi, mặc áo sơ mi tay ngắn, trên lưng còn đeo một thanh trường kiếm. Hắn có vẻ rất không kiên nhẫn, nhưng lại không có một chút lo lắng hay kích động nào, hoàn toàn khác xa với mấy khuôn mặt nóng kinh hoàng bên cạnh.

“Ông đây mắc gì phải nghe... A...”

Áo tôi đột nhiên bị đối phương kéo một cái, cả người lập tức dán sát vào tranh long. Tôi không dám tin mà mở to hai mắt, nếu không phải đôi môi còn đang bị đối phương mút lấy, tôi tuyệt đối sẽ không dám tin chính mình bị cái tên thần kinh này hôn.

Dùng hết sức đẩy mặt đối phương ra, trong lòng tôi như có một đoàn thảo nê mã lao nhanh qua. Ai đó làm ơn nói cho tôi đây chỉ là một con ác mộng đi!

Tuổi trẻ tốt đẹp của tôi! Hoài bão tốt đẹp của tôi! Hết rồi! (Tiếng trời: Hai thứ này không liên quan tới hôn hít đâu.)

Một ông bác hơn năm mươi đứng bên cạnh lo lắng nói: “Chế sư đại nhân, xin giúp chúng tôi, ở đây có người bị thương...”

Tôi lúc này mới chú ý đến trên mặt trên người họ đều có vết máu, phía sau còn có ba người đang chế trụ một người, người nọ cả người run rẩy, nhìn thân hình có chút quen.

“Còn chưa vừa lòng?” Thiếu niên nóng nảy kia cau mày, khinh thường hừ lạnh: “Cậu mẹ nó làm người không cần quá tham lam.”

“Ý cậu là gì? Bệnh thần kinh! Biến thái!”

Trong lòng có dự cảm không tốt, tôi mở ra tranh long cho họ tiến vào. Người bị kiềm hãm kia vừa bước đến liền rống lớn, ba người kia nhanh chóng đè hấn trên mặt đất, kỳ quái nhất chính là trên trán hắn còn dán một lá bùa vàng.

Ngón tay của tôi vừa mới đặt trên phím ‘0’, bị hấn rống lớn như vậy, sợ tới mức di động cũng đánh rơi trên đất. Vội đi qua vén tóc hắn lên, tôi liền sững sờ khi thấy rõ dung mạo đối phương.

“Lão Trương?” Tuy rằng vẻ mặt dữ tợn, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra đây là lão Trương. Hai mắt hắn sung huyết, biến thành màu đỏ tươi, làn da tím tái, gân xanh nổi lên, cực kỳ đáng sợ.

Kinh khủng nhất chính là lúc hắn hé miệng để lộ ra răng nanh bén nhọn, đột nhiên ngẩng đầu liền muốn cắn tay tôi. Ông bác đứng bên cạnh liền dùng sức vỗ trán hắn, người sau lần nữa phát ra tiếng thét chói tai.

“Hắn... bệnh động kinh của hắn tái phát sao?” Tôi táng đảm hồn vía, cuống quýt lui về sau hai bước, hỏi ông bác kia, xem ra lão là thủ lĩnh. “Muốn một cái thìa không?”

Tôi từng thấy qua người bị động kinh phát bệnh, rất là đáng sợ, toàn thân run rẩy miệng sùi bọt mép. Phải nhanh chóng lấy thìa đặt trên lưỡi hán, nếu không ngay cả đầu lưỡi cũng cắn đứt luôn. Triệu chứng lão Trương cũng không giống lắm, bất quá hiện tại ô nhiễm nghiêm trọng, xuất hiện rất nhiều bệnh tật kỳ quái, chẳng hạn như bệnh SARS, cúm gia cầm này nọ, nói không chừng đây là biến chứng của bệnh động kinh đi.

“Không phải. Ván cửa nhà chế sư đại nhân là gỗ đào nhi, có thể cho mượn dùng một chút không?”

“A?”

Không đợi tôi kịp phản ứng, thiếu niên nóng tính đã rút ra kiếm trên lưng bắt đầu chặt ván cửa. Vừa rồi là phá cửa, bây giờ thì phá ván cửa, hán nghĩ đây là nơi nào hả?

“Ê, cậu...”

Không đợi tôi mở miệng, một bên ván cửa đã bị chặt xuống toàn bộ, hán đem ván cửa đặt lên người đang nằm trên đất. Gầm rú biến thành kêu thảm thiết, tiếng kêu kia làm cho lòng người tê dại, tôi dường như thấy được khói đen từ trên người hán tràn ra.

Ngoài cửa lại có người xông vào, người nọ vừa tiến vào liền đóng lại cửa tranh long, khóa cửa lại, còn lấy ra tấm bùa dán trên chốt cửa. Sau đó liền ngồi phịch trên ghế sofa.

“Phong tiên sinh?” Nghe giọng ‘tiên sinh điên’, tôi là có ý xưng hô kiểu này. Phong Khinh Vân thoát nhìn khá chật vật, áo khoác âu phục không thấy đâu, mặc áo màu trắng trong đó một bên vạt áo bị xé, tóc đen bị mồ hôi làm ướt nhẹp, rồi bù lộn xộn, lại còn dính bụi.

* 疯 [fēng] điên 风 [fēng] Phong

Nhìn hán mặt xám mảy tro, không hiểu vì sao trong lòng tôi mừng thầm, còn định trêu chọc vài câu. Nhưng lại chú ý thấy trên bụng hán ngay chỗ vạt áo bị xé có vết cào đang chảy máu rất nhiều, còn có khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy kia, tôi biết chuyện này cũng không nên đùa giỡn, liền nhanh chóng cầm khăn mặt sạch đến cho hán.

“Xảy ra chuyện gì? Lão Trương rốt cuộc làm sao vậy?” Dem hòm thuốc đặt trên bàn trà, tôi lấy ra thuốc tiêu độc định giúp Phong Khinh Vân rửa sạch vết thương.

“Vô dụng.” Thiếu niên nắm kiếm dựa vào cạnh cửa, tựa như đang cảnh giác thứ gì. Tôi định hỏi hán, người sau lại nói: “Phải dùng gạo nếp.”

“Còn lão Trương...”

“Bị tử cương* cắn. Chỉ sợ gạo nếp cũng vô dụng.”

Lần đầu tôi nghe nói tử khương (gừng tím) cũng cắn người, chứ không phải người ăn gừng tím. Tôi cho rằng mình nghe lầm, chắc là hán cần phải gừng tím mới đúng.

紫僵 tử cương [zǐ jiāng]: cương thi 紫姜 tử khương [zǐ jiāng]: gừng tím

“Tử khương (gừng tím) kia có độc à?”

Thấy được đối phương gật đầu khẳng định, tôi càng buồn bức hơn, “Xem ra bây giờ thực phẩm có độc thật nhiều. Hồi trước có gạo độc, sữa độc này nọ, hiện giờ ngay cả khương (gừng) cũng có độc, cũng không biết còn có thể ăn được cái gì.” Nói xong phát hiện cả phòng yên tĩnh trở lại, tôi còn thấy vài người có biểu tình rất kỳ quái, tựa như đang cực kỳ vận vẹo. Tôi nghi hoặc tính mở miệng, ông bác năm mươi kia đột nhiên cười ha ha, tiếp đó vài người khác cũng nở nụ cười.

“Các người cười cái gì? Không đúng sao?” Tôi càng khó chịu.

“Thật có lỗi... Cậu bạn nhỏ, này là tử cương không phải tử khương (gừng tím) a.” Không khí nghiêm túc áp lực lúc đầu không biết đã chạy đâu mất.

“Tử khương (gừng tím) không phải tử khương thì là gì? Bạch khương (gừng trắng)? Mao khương (gừng lông)?

“Ngược lại bạch cương* cùng mao cương* đều có nha. Bất quá không phải cái thứ cậu nghĩ tới...” Ông bác đang định giải thích, đột nhiên dừng lại, biểu tình ác liệt nhìn trừng trừng bên ngoài.

Bên trong này đột nhiên yên tĩnh, bầu không khí hòa hoãn chợt ngưng trọng. Tôi kỳ quái mà quay đầu, bởi vì thiếu nửa cánh cửa, xuyên qua cửa tranh long có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài. Nhưng mà bên ngoài không có gì hết nha.

Tôi bước về phía trước vài bước tới gần tranh long, nghe ông bác lo lắng bảo: “Đừng tới gần...”

Lời còn chưa dứt, trong bóng đêm một cánh tay xuyên qua khe hở trên song ngang, trên ngón tay là móng tay màu đen dài cong cong. Móng tay như muốn cắm vào trên mặt, tôi theo phản xạ mà nhắm mắt lại.

“Lui về sau!”

Bị người ta đẩy ra, tôi lần nữa mở to mắt, phát hiện dưới chân chính là một cái tay thô dài bị chặt đứt, tôi sợ hãi lùi về sau.

Thiếu niên nóng tính cảm trường kiếm đứng trước cửa, cánh tay kia chính là bị hấn chặt xuống. Bên ngoài truyền đến tiếng gầm gừ đáng sợ, không giống như tiếng dã thú, nhưng cũng không phải người.

“Cái đó là bánh gạo hả?”

Vừa nói xong, song ngang bị va chạm mạnh phát ra tiếng vang thật lớn, bùa vàng dán trên song rơi xuống, cùng với âm thanh rạn nứt răng rắc. Một bàn tay với móng tay màu đen cắm lấy song ngang liều mạng rung lắc. Tiếp đó là vô số cánh tay với móng tay dài với vào.

Xuyên qua khe hở song ngang, tôi mơ hồ nhìn thấy một người bộ mặt tái nhợt như giấy, hốc mắt trống rỗng chỉ có một điểm sáng đỏ, miệng đầy răng vàng nhọn hoắt. Bọn chúng tàn nhẫn mà trừng mắt nhìn chúng tôi, gương nanh múa vuốt, tựa hồ sau đó lập tức xông tới xé chúng tôi thành mảnh nhỏ.

“Ai ... ai tới nói cho tôi biết đây không phải là thật, mà là đang quay phim kinh dị đi?” Tình huống này nhìn thế nào cũng giống.

Không ai trả lời tôi, ông bác trách thiếu niên kia, “Cậu chọc giận chúng nó rồi.”

Thiếu niên ‘chặc’ một tiếng, nắm kiếm che trước cửa, có loại khí thế một kẻ làm quan cả họ được nhờ.

Tôi nhanh chóng nhấc di động lên bấm 110, vừa nói máy liên hô to: “Mau cho người tới, cứu mạng! Nơi này là số X đường XX, có một đám tang thi bên ngoài cửa hàng của tôi!”

“Tiên sinh, hiện tại quan trọng nhất là ngài phải bình tĩnh. Hít thở sâu... đúng, hít vào!”

Tôi làm theo giọng nữ trong điện thoại hít một hơi, nhưng sau khi nhìn hai thấy hai thanh ngang bị phá, tim như nhảy khỏi cổ họng, “Cứu mạng nha! Chúng nó muốn xông vào.”

“Tiên sinh, xin tắt TV hoặc máy tính. 2012 là giả, xin không nên tin mấy loại phim ảnh tận thế này nọ.”

“Cmn!” Đang chuẩn bị mắng chửi, ánh mắt lướt qua thấy có một con quái vật từ chỗ hồng trên tranh long chen vào, tôi sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Đứng... đứng rồi, nơi này có cửa sau!” Tôi nhanh chóng chạy ra sau sân, nhưng áo lại bị người khác nắm lấy.

“Đừng chạy lung tung, chúng ta bị bao vây!” Là thanh âm của Phong Khinh Vân, bụng của hắn còn chảy máu, lại miễn cưỡng đứng lên. Phát hiện tôi lo lắng nhìn hắn, khoe miệng cong lên một nụ cười hết sức lãng mạn. Thật là tính xấu không đối nha.

“Đó là thứ quý gì vậy?”

“Tử cương, bạch cương và mao cương.” Thiếu niên nóng tính vừa cảm trường kiếm bỏ về phía quái vật đang chen vào vừa nói.

“Căn bản không phải là khương, là tang thi đi.”

“Hiện tại lưu hành cách gọi này nha.”

Làm ơn đi, không cần bình tĩnh như vậy được không? Không đúng! Hiện tại không phải là thời điểm nói nhảm. Tôi chuyển sang Phong Khinh Vân, “Chúng ta nên làm gì giờ?”

“Rau trộn.”

Rau trộn dưa chuột hay là rau trộn gừng hả? Con mẹ anh, còn nói vậy nữa tôi đem anh làm thành rau trộn luôn. Tôi đang định nổi bão, Phong Khinh Vân lại nói: “Không cần lo, chúng nó không vào được.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rất nhiều người đều hỏi CP, hẳn là những cái đối thoại ở văn án đó sẽ trùng tuyến. Về phần là NP hay là 1V1, kỳ thật còn chưa nghĩ xong. Có không ít người muốn ghép với anh họ, chính là anh họ không phải là CP của Tiểu Đằng đâu, tuy rằng Tiểu Đằng quả thật rất thích hắn, chẳng qua là phải tranh đoạt với bản mạng của anh họ nha...

* Chú thích:

“....Sự độc ác của những xác chết cương cứng này còn phân loại ở nhiều cấp độ khác nhau, căn cứ vào sự khác biệt hiển thị qua màu sắc của lông và tóc. Do màu sắc lông mao các loại cương thi không giống nhau cho nên lại có cách gọi tên căn cứ vào màu sắc để phân biệt như “bạch cương”, “hồng cương”...

Hình hài “bạch cương” trong câu chuyện dẫn ra trên đây mới chỉ là giai đoạn đầu của xác chết được gọi là “hồng cương”, vậy mà đã lợi hại, độc ác như thế, nếu từ trắng mà chuyển thành đỏ thì sự hung dữ của những thi thể cương cứng còn tăng lên bội phần. Lúc đó thi đến cả thiên lôi từ trên trời được phái xuống trấn áp có lẽ cũng đành bất lực. Trong Tử bất ngữ, quyển chín, Quật trùng kỳ báo có liệt kê ra mấy loại “cương thi”, trong đó xác chết cương cứng có màu tím được gọi là “tử cương” không hề chứa sắc đỏ trên thi thể. Rất có thể đó là những sự vật đồng loại nhưng được gọi tên khác nhau, hoặc màu đỏ trên thi thể cương cứng ấy đã chuyển sang sắc tím, phát triển lên trạng thái cao hơn theo thời gian. Và mức độ phát triển cao nhất của các loại

“cương thi” phải kể đến là “lục cương”.....

.....

....Cho nên hai chữ “mao cương” trong cách nói của Viên Mai chính là để chỉ màu sắc lông mao trên cơ thể những xác chết cương cứng, phân biệt với những “cương thi” tương tự nhưng không có lông. Vì vẫn còn không ít những câu chuyện có đề cập đến những thi thể cương cứng nhưng không có lông, cho nên những thi thể cương cứng này rõ ràng khả năng tu luyện của chúng còn chưa đạt, không thể cho là hại người được....”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giữ Lời Hứa 3

Quả nhiên, con tang thi kia chỉ đi đến cạnh quầy liền bị một sức mạnh thần bí nào đó giữ chặt, sau đó hất văng. Bọn tang thi bên ngoài phát ra tiếng gào thán, không cam lòng mà trừng trừng nhìn, nhưng lại không hề tấn công.

“Cám ơn thổ địa công công phù hộ!” Tôi bái bái tám bài vị cạnh cửa, quyết định sẽ đốt nhiều nhang hơn, còn cúng cả mâm ngũ quả luôn.

“Có thứ trong phòng này còn lợi hại hơn so với thổ địa nữa kìa.” Phong Khinh Vân cười nói.

Mấy con tang thi kia còn đứng bên ngoài chần chừ, nhưng cũng không dám xông tới lần nữa, chỉ phát ra tiếng gầm rú uy hiếp. Ông bác bảo thiếu niên nóng tính ném cánh tay kia ra ngoài.

Di động tôi vang lên, là anh họ gọi tôi. Hắn lo lắng hỏi tôi vì sao chưa về, có phải có chuyện ngoài ý muốn gì không.

“Tạm thời không thể trở về.” Cũng không thể nói có một đám tang thi đang ngồi chồm hổm trước cửa được.

“Ai đang ở chỗ em?” Ngờ ngợ anh họ thật nghiêm túc, tôi đoán hẳn chắc chắn là hiểu lầm rồi định báo cảnh sát đây.

“Có một khách quen đột nhiên tới mua đồ, em tán gẫu cùng hắn một lúc. Đêm nay không về đâu, em sẽ ngủ trong cửa hàng.”

“Đồ Tử Đằng, em tốt nhất là giải thích cho anh rõ chuyện gì đang xảy ra! Nếu không ... Hừ.” Tôi nghe tiếng anh họ cười lạnh, bình thường người nào bị hắn cười lạnh cũng không có kết quả tốt. Anh họ đứng là thể loại bác sĩ kính cận phúc hắc mà.

“Cái kia... Nói chung là không có gì đâu, trở về em giải thích sau! Tin em đi!” Nói xong tôi trực tiếp cúp máy, chắc chắn lúc về sẽ phải ném ‘Mãn Thanh thập đại khổ hình’ của anh họ cho coi.

Tôi về mặt cầu xin hỏi Phong Khinh Vân, “Có biện pháp nào cho chúng rời đi không?”

Phong Khinh Vân nhếch miệng cười ngoác ngoác ngón tay, tôi lách lách qua, nghe đối phương nói: “Vậy thì còn phải xem ở cậu. Cậu là chủ nhân nơi này, lại là chủ sự, cứ đứng trước cửa hét lớn một tiếng đuổi chúng đi là xong.”

Biện pháp này có được không vậy? Đuổi chó hoang còn phải dùng đến cán chổi, chỉ bằng tiếng rống của tôi ấy hả, cũng không phải sư tử Hà Đông ha. Hơn nữa nhìn mấy cái điểm sáng đỏ ngoài cửa, tôi thực sự có hơi sợ. Chúng nó sẽ không bắt ngờ vươn tay vào xé xác tôi chứ.

Phong Khinh Vân nắm tay tôi nói, “Yên tâm đi, tôi cam đoan chúng nó không dám cư xử vậy với cậu đâu. Tôi sẽ ở bên cạnh cậu.”

Lúc hắn cùng tôi đi đến cạnh cửa, mấy điểm sáng bên ngoài bắt đầu sột soạt tiến tới, tôi nuốt nước miếng, thở sâu rồi to tiếng quát: “Toàn bộ rút lui!”

Nhóm tang thi phát ra tiếng gầm nhẹ quái dị, thanh âm sột soạt càng vang nhưng chúng lại không tới gần. Đột nhiên một tiếng kêu to vang lên, thanh âm kia giống như người ta đang hô to lại như là dã thú gầm thét. Mấy điểm sáng đỏ kia ào ào rút lui, cuối cùng biến mất tại cửa ngõ.

Vậy mà lại hiệu quả, tôi thở ra một cái thật dài. Phong Khinh Vân buông tôi ra, lần nữa trở về ngồi bẹp trên ghế sofa, vết thương trên bụng chảy máu càng dữ dội.

Phải nhanh nhanh cầm máu cho hắn mới được. Tôi cầm khăn mặt sạch chặn tại miệng vết thương, cũng may anh họ đã từng dạy tôi phương pháp cấp cứu khẩn cấp.

Hắn nhẹ nhàng vén tóc tôi, cười khen ngợi: “Cậu làm tốt thật.” Đôi con ngươi đen nhánh kia dưới ánh đèn như sóng nước dao động, nhất thời khiến tôi nhìn đến mê muội.

“Chú à, người không rút thi độc ra thì sẽ trở nên giống như chú Trương đó.” Thiếu niên canh giữ cạnh cửa thu hồi trường kiếm đi tới gần nói.

Không biết có phải là ảo giác của tôi không, móng tay Phong Khinh Vân dường như dài ra. Tôi chợt cảm thấy rung mình, nhanh chóng lui về sau.

Phong Khinh Vân cứng đờ, liếc thiếu niên một cái, rất nhanh lại khôi phục nụ cười huênh hoang kia, “Ồ chỗ cậu chắc có gạo nếp nhỉ?”

Tôi gật gật đầu, bởi vì vật liệu chuyên môn dùng làm bùa có gạo nếp, cho nên tôi trừ không ít trong cửa hàng.

“Lấy toàn bộ nấu chín.”

Hắn dùng gạo nếp đã nấu chín xoa trên miệng vết thương đã rửa sạch, máu đang chảy ra chợt biến thành màu đen. Những người khác cũng sôi nổi cầm gạo quần vào miệng vết thương. Ông bác kia đem một đồng gạo nếp nhét vào miệng lão Trương, người sau kêu lên thảm thiết rồi bất tỉnh.

Sau khi bận bịu xong, tôi ngồi trên ghế trúc nghỉ ngơi. Tuy đám tang thi đã rút lui, ai biết chúng có phải đang canh giữ ở cửa ngõ chờ tập kích chúng tôi không. Đêm nay không thể về nhà.

Nhớ lúc trước nhìn thấy hai điểm sáng đỏ trên đầu tường, tôi không khỏi rung mình. Nếu chúng nó quay lại...

“Không cần sợ. Đại gia tôi đây đêm nay canh giữ ở cửa.” Thiếu niên lộ ra vẻ mặt khinh thường, ôm trường kiếm dựa vào bên dưới quầy.

Có tên thần giữ cửa này trông coi tôi cũng an tâm nhiều. Hắn hẳn là cũng không lớn hơn tôi bao nhiêu, trên người cũng có vài vết thương, này giờ cũng chỉ có mình hắn đánh lại đám kia, chắc là mệt chết đi.

Thế nhưng những người khác hình như bị thương nghiêm trọng hơn chút, bọn họ còn muốn thay phiên nhau phụ trách ngăn cản lão Trương. Chắc là không thể phân thân đến gác đêm được.

Tên này có chút đáng ghét, bất quá tôi vẫn đi pha tách trà nóng cho hắn, “Kia ... tôi cùng cậu.” Kéo ghế tới gần hắn, tôi nhìn thấy cặp mắt tựa như mắt hổ sáng ngời hữu thần lại mang theo sát khí kia như hiện lên cái gì, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Lúc nói chuyện phiếm mới biết thiếu niên tên Phong Lôi Tồn, hắn kêu Phong Khinh Vân là ‘chú’, vậy hai người chắc hẳn là họ hàng. Hôm nay là ngày đầu tiên hắn chính thức làm công việc này.

Nhìn hắn rất điềm tĩnh, cũng khó tưởng tượng hắn chỉ là kẻ non nớt mới ra đời. Ngay từ lần đầu mà đã nhận loại công tác đánh tang thi như này, vận khí có thể nói là cực kỳ xui xẻo nha.

“Chúng nó từ đâu đến?” Hắn không phải là đặc sản bán địa đi, trước kia chưa từng nghe nói nơi này có tang thi.

“Trương Tây.”

Xa đã man, không phải là ngồi xe lửa mà nam tiến chứ? Tôi nghĩ đến báo chí cùng lão quý chúng nó nói ‘Bang phái nơi khác’, chẳng lẽ là nói mấy thứ này? Quả nhiên còn hung tàn hơn so với mấy thứ bệnh SARS này nọ, nơi này không chừng sẽ nhanh nghênh đón tận thế cho coi.

“Các người đều bị thương, vậy tối mai tính sao?” Tôi quyết định mấy ngày này đều đóng cửa nghỉ ngơi.

“Ban ngày lại đi bao vây diệt trừ chúng.” Con người Phong Lôi Tồn phi thường sắc bén, cả người lộ ra khí tức lạnh lẽo. Thiếu niên này giống như thanh kiếm sắc vừa tuốt khỏi vỏ, không ai có thể ngăn trở.

“Chẳng qua mấy con tang thi đó sao không ngốc luôn ở cố hương đi, xuôi nam làm gì nha? Không lẽ đến đây làm công hả?”

Phong Lôi Tồn tính mở miệng, bỗng một đôi tay từ phía sau đưa ra, ôm lấy cả người tôi. Tưởng lại là tang thi, tôi sợ tới mức hét chói tai. Tôi vươn tay qua phía Phong Lôi Tồn, định cầu cứu hắn, vậy mà hắn lại nói: “Này, chú làm cậu ta sợ.”

“Người ta lạnh quá!” Phong Khinh Vân thổi thổi khí bên tai, làm tôi lạnh đến rung mình.

“Lạnh cái đầu anh! Ông đây không phải gối ôm, lẩn mau!” Tôi lấy khuỷu tay đánh vào bên hông hắn, người sau ăn đau nên thổi lui. Tôi xoay người nhìn thấy hắn thống khổ chau mày, ngồi xồm trên đất, mới nhớ tới hình như chỗ kia của hắn bị thương.

“Anh không sao chứ?” Cuống quýt đi qua dịu hắn, ai dè đối phương đột nhiên nhảy dựng lên đặt cả người tôi trên ghế sofa.

“Này, này, anh làm gì vậy hả?”

“Đi ngủ.”

“Đã nói là không phải gối ôm mà!” >_<

Chẳng qua là không có biện pháp, hiện tại người bệnh là lớn nhất. Tôi cũng không dám lộn xộn, sợ lại đụng vào miệng vết thương của hắn. Giãy dụa một chút, lại bị đối phương ôm chặt hơn. Tôi nghe tiếng hít thở đều đều từ bên cạnh truyền tới, cái người này vậy mà đi ôm tôi ngủ.

Không nhịn được mà trở mình xem thường, thế nhưng mí mắt cứ đánh vào nhau, quả thực mệt chết, bất tri bất giác tôi cũng khép mắt lại.

Thời còn đi học tôi lúc nào cũng ngủ gật, bây giờ muốn rời giường còn khó khăn hơn, luôn thức dậy lỡ mức thời gian quy định. Nghe được tiếng chuông báo thức tôi theo thói quen cọ cọ chân, vươn tay sờ di động tính tắt chuông báo. Thế nhưng sờ hoài sờ mãi không tới, di động không đặt ở chỗ thường để rồi.

Ngược lại tôi chạm phải một vật nóng hằm hập, có khuôn mặt, hình như là mặt người.

Nhận thức được điều này khiến tôi tỉnh ra, đột nhiên mở to mắt, trước mắt chính là hình ảnh mỹ nhân say ngủ nha. Không đúng, là mặt tên Phong Khinh Vân.

Tóc đen hỗn độn mà nhu thuận tản ra trên gò má, dù dùng keo xịt tóc cũng vô dụng, cứ buông rũ xuống trước trán, làm hấn càng thêm trẻ trung. Ánh mặt trời phác họa ngũ quan tuần tú của hấn, anh khí bức người, mũi cao thẳng, hình dạng môi rất đẹp, còn có đôi mắt nhắm lại lộ hàng lông mi thật dài, lệt bỏ dáng vẻ hăng hái lỗ mãng thường ngày, lại thêm vài phần tuần tú và ôn hòa của người phương Đông, quả thực trông như một bức họa.

Đôi mắt vốn đang nhắm chặt lại động một cái, chậm rãi mở ra. Sương mù trong con ngươi đen tuyền dần tán đi, lại mang theo tia đào hoa cùng giáo hoạt.

Lòng tôi kêu ‘Không tốt’, đang định đứng dậy rồi đi, nhưng đã quá muộn. Phong Khinh Vân ôm lấy thất lưng tôi, “Chế sư đại nhân, cậu tính trốn hả?”

“Cái gì...”

Không đợi tôi kịp phản ứng, đối phương đã bày ra bộ dáng cần khẩn tay khóc lóc, “Chế sư đại nhân, ngày hôm qua một đêm xuân, tỉnh lại ngài đã muốn trở mặt sao? Ngài là đồ lang sói bạc tình không chịu trách nhiệm... 555...”

Tôi đang định giải thích, lại phát hiện mọi người từ phía đã tỉnh lại, tầm mắt đang quét tới quét lui giữa tôi và Phong Khinh Vân, làm như chúng tôi thật sự có chuyện gì.

Một người trong đó nói: “Tôi ghét nhất tên nào làm mà không nhận.”

Một ông chú khác tiếp lời: “Nhất là tên nào làm xong không chịu phụ trách.”

Bao đại nhân, oan uổng quá nha~~~~ tháng sáu tuyết rơi, tôi còn oan hơn Đậu Nga nữa nha.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Giữ Lời Hứa 4

Cuối cùng vẫn là bác Trần tiến đến giải vây. Ông cùng Phong Lôĩ Tôn xách một túi đồ ăn sáng thật to mua từ cửa hàng bên ngoài về.

Tôi nghe họ nói thi độc của lão Trương đã xử lý ổn, tạm thời không cần lo lắng. Thương tích trên người Phong Khinh Vân cũng không đáng ngại. Một đám người vây quanh bàn trà cùng ăn điểm tâm. Tuy rằng nầy con tử cương bạch cương này nọ tạm thời rút lui, nhưng buổi tối có thể lại đến. Vài người mặt lộ vẻ âu lo. Phong Lôĩ Tôn đề nghị thừa dịp ban ngày đi thiêu ỏ của chúng nó, nhưng những người khác đều không đồng ý.

Tôi cũng không hỏi nhiều về tình huống cụ thể, tang thi thật đáng sợ, tôi không muốn bị cuốn vào chuyện này. Đáng tiếc có một số chuyện muốn tránh cũng tránh không được.

“Tôi có chuyện gấp muốn nhờ chế sư đại nhân giúp đỡ.” Bác Trần trịnh trọng cúi đầu hành lễ với tôi, khiến tôi sợ tới mức vội vàng đáp lễ.

“Không dám không dám. Bác cứ nói, có việc gì cần hỗ trợ tôi sẽ làm hết sức.” Thật ra tôi chỉ nói vậy thôi, hy vọng ông ấy cũng không thật sự kêu tôi đi giúp bọn họ xử lý tang thi đi.

“Chế sư đại nhân cũng nhìn thấy tình huống của lão Trương đi. Thi độc đã xâm nhập vào mạch máu, phương pháp hiện giờ cũng không thể trị tận gốc, làm không khéo sẽ gặp thi hóa. Tuy là chúng tôi cũng muốn mời người Miêu Cương tới hỗ trợ, nhưng phương pháp của họ có thể khiến nguyên khí lão Trương bị thương tổn nặng...”

Người già đứng là có thể dùng từ ‘dài dòng’ cùng ‘thừa nước đục thả câu’ để miêu tả đi.

“Ngài có yêu cầu gì, xin cứ nói thẳng.”

Bác Trần lấy từ trong túi áo ra một hộp sứ bầu dục màu trắng, trên hộp có viết ba chữ bằng mực nước theo thể chữ Khải: Hữu Duyên Đường. Cả hộp tròn đẹp, nắp hộp cùng thân hộp vừa khít, đường cong mượt mà trơn bóng, kết cấu đơn giản mà tinh xảo, men sứ thuần trắng không mang bất kỳ tỳ vết nào, qua đó thấy được tay nghề thợ chế tạo cực kỳ tốt.

Tôi nhận hộp rồi mở ra, bên trong trống rỗng, lại vẫn có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng.

“Đây là...” Nếu bên trên có logo ‘Hữu Duyên Đường’, thì đây chính là sản phẩm của cửa hàng tôi rồi.

“Là thuốc mỡ Đỗ lão tiên sinh điều chế cho bọn người suốt ngày phải tiếp xúc với quý quái như chúng tôi. Trước kia chúng tôi gần như mỗi người đều có một hộp trên người, đáng tiếc hiện tại không còn hàng. Đây là hộp cuối cùng tôi mua từ ông nội cậu.” Bác Trần trong mắt lộ vẻ tiếc nuối.

“Ý bác là...”

“Thuốc này bôi lên vết thương bị ác quỷ cắn rất hữu hiệu, cũng có thể giải thi độc. Hy vọng chế sư đại nhân có thể điều chế lại loại thuốc mỡ này.”

Bác à, người vẫn là đi qua mấy tiệm thuốc Đông y mà mua đi. Chỗ tôi là cửa hàng nhang đèn mà. Tôi cực muốn xỏ ra một tràng như vậy, nhưng nhìn thấy đôi phương thật nghiêm túc khẩn cầu, tôi không đành lòng mà trực tiếp từ chối.

“Chính là.. tôi căn bản là không biết phương thuốc.” Nếu biết phương thuốc, có lẽ còn có thể nhờ tiệm thuốc Đông y làm ra rồi đưa đến. Bất quá nghĩ cũng biết là thứ này không dễ làm như vậy, nếu không thì cũng không hết hàng.

Lúc này bên tai tôi truyền đến âm thanh thảm thiết bén nhọn, lão Trương lại bắt đầu quạu rồi. Mấy người đồng bạn lập tức dùng miếng vải đen bọc lấy hân, không để ánh mặt trời chiếu đến, sau đó dùng dây thừng trói lại rồi nâng đi.

Thật ra tôi cũng muốn cứu lão Trương lắm, dù sao hân cũng hay quan tâm chăm sóc tôi. Có lẽ nhìn ra tôi đang do dự, bác Trần đem hộp nhét vào lòng bàn tay tôi, “Chế sư đại nhân, không cần đặt nặng việc này. Chúng tôi cũng có phương pháp khác để cứu lão Trương. Cho dù không được, cũng còn phương pháp Miêu Cương.”

“Tôi sẽ cố hết sức.” Người ta là bậc cha chú mà đã nhờ vả như vậy, tôi từ chối cũng không tốt. Có lẽ ông nội có để lại phương thuốc, nếu không thì đi tìm bọn Tạ Tất An để liên hệ với ông cũng được. Dù sao lần trước cũng có liên lạc một lần rồi.

“Cám ơn chế sư đại nhân. Đúng rồi, chế sư đại nhân cảm thấy Tôn Tử như thế nào?”

Tôi hơi sững sốt, không hiểu vì sao đôi phương đột nhiên nhắc tới Phong Lôi Tôn. Người sau cười nói: “Tên nhóc Tôn Tử này là đứa có bộ dạng xuất sắc nhất trong đám trẻ đồng lứa, lần sau để hân đến chơi cùng chế sư đại nhân đi.”

Đừng tưởng rằng bác là người lớn thì tôi không dám đánh nha! Đang định nổi bão, bác Trần đã gọi cái người đang thu dọn bữa sáng còn thừa là Phong Lôi Tôn lại đây.

“Tôn Tử con, chờ sau khi xong việc, nhớ phải hẹn chế sư đại nhân đi chơi. Mấy đứa tuổi xấp xỉ, hân là dễ dàng thân thiết.”

Tại sao tôi cảm thấy bác giống như đang giới thiệu đối tượng quá vậy? Tôi chỉ còn có thể đem kỳ vọng đặt lên người Phong Lôi Tôn, lấy tính cách của hân, nhất định là sẽ lộ vẻ khinh thường trào phúng, sau đó thẳng thừng từ chối, đồng thời thức tỉnh người bị lời đồn lừa gạt là bác Trần. Thế nhưng...

“Sao cũng được.” Thiếu niên đáp rõ ràng, làm tôi đỡ trán không thôi.

Các người rất cuộc có nhìn rõ không vậy, tôi là nam mà.

“Chế sư đại nhân không cần lo lắng gì hết, người của chúng tôi giờ cũng rất thoảng nha. Bây giờ tình yêu đồng tính cũng là một loại trào lưu. Cháu gái tôi ở nhà suốt ngày cứ la hét cái gì mà ‘Manh’ rồi ‘Cơ hữu’ mãi nha...”

Ách... Hình như trọng điểm cũng không phải vấn đề giới tính mà. Dù sao tôi cũng là nam nhân bình thường, chỉ thích mấy chị gái xinh đẹp thôi.

Tôi đầu đầy hắc tuyến, thật vất vả đưa tiễn bọn họ rồi đi. Bọn Phong Khinh Vân hỗ trợ đóng lại cửa gỗ, còn nói sẽ tìm người đến giúp sửa chữa tranh long. Hôm nay tôi cũng không định mở tiệm, liền trực tiếp khóa cửa chuẩn bị về nhà bổ sung giấc ngủ.

Mới vừa đi tới cửa ngõ liền nhận được điện thoại từ Chu Chính. Theo trực giác tôi muốn tắt máy, tạo quan hệ với nhân viên công vụ tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Nhưng chuông điện thoại cứ vang lên không ngừng như đang đòi mạng, tôi cắn răng ấn xuống phím nghe.

“Cậu ở đâu?”

“Chỗ cửa hàng, xin hỏi có chuyện gì không?” Nghe được thanh âm Chu Chính, chẳng hiểu vì sao mà tôi bắt đầu chột dạ.

“Tôi bây giờ tới đón cậu.”

“Cái gì... Nay?” Di động chỉ còn truyền đến thanh âm tí tí, có vẻ đi đầu thai cũng phải nói ‘byebye’ rồi hăng treo máy chớ.

Trên người người nọ trước sau như một bao phủ một tầng áp suất thấp, hơn nữa lần này còn ghê gớm hơn, tôi cảm thấy trong xe căn bản không cần mở điều hòa. Trên người Chu Chính tản ra khí tức trầm trọng. Hiếm khi thấy hân mặc cảnh phục mùa hè ngắn tay màu xám, cũng rất đẹp trai đó.

“Có vụ án lớn hả?”

Lời vừa nói ra, ánh mắt hắn nhìn tôi nhất thời trở nên thâm trầm sắc bén. Bị hắn trừng như vậy, lá gan nhỏ bé của tôi cũng run rẩy luôn.

“Sao cậu biết được?” Ngừ điệu kia là lạ, giống như đang hoài nghi tôi. Thế nhưng tôi đâu làm gì để hắn nghi ngờ đâu?

“Ừ... Lúc anh đến có chút vội vàng đi.” Tôi chột chột cảm hắn, bị râu trên mặt hắn đâm đâm vào tay, dưới cằm hắn vẫn còn bọt trắng.

“Râu bên này mới cạo một nửa. Không phát hiện trên mặt vẫn còn kem cạo râu, hắn là không đứng trước gương, mà là vừa đi vừa cạo, có thể thấy được là rất vội.”

“Nếu là tôi ngủ quên thì sao?” Chu Chính nhíu mày.

“Ngủ quên thì sẽ không cạo râu mới ra cửa. Làm anh khẩn trương như vậy, nhận một call khẩn liền lập tức quay về, chắc hắn là án lớn nhì.” Hơn nữa hắn còn mặc cánh phục, này đương nhiên không thể là việc tư rồi.

Hắn dường như khá hứng thú với đồng suy luận của tôi, “Vậy cậu đoán xem là án gì?”

“Tôi cũng không phải thám tử lừng danh Conan, làm sao đoán được a.” Hôm nay tôi còn chưa xem báo nữa. Bất quá phải điều động đến đội của Chu Chính thì nhất định là án chết người.

Xe rẽ vào một đường ở khu Tây, phần lớn cửa hàng ở hai bên đường đều đóng cửa. Trên tường có đề hai chữ lớn ‘Phá dỡ’. Vài nơi đã đặt máy máy ủi đất để thi công. Nhà lầu hai bên cũng chỉ có mấy hộ gia đình có phơi quần áo, mấy ban công thừa thớt còn lại thì treo mấy tấm biểu ngữ phản đối tháo dỡ và dời đi.

Cả khu phố có chút hoang vắng. So với phố xá náo nhiệt bên ngoài, quả thực cứ như bước vào một không gian khác.

Vậy mà bên ngoài một ngôi nhà nọ lại khá là náo nhiệt, đầy người vây xem. Bên ngoài nhà đậu năm sáu xe cảnh sát, còn có một chiếc xe tải quân dụng, cùng với xe cứu thương. Tuy đã giãn dài bằng phân cách, nhưng vẫn có cảnh sát đứng ngoài ngôi nhà để ngăn lại đám người, ngoài đám người vây xem bên ngoài còn cả một đám phóng viên mang theo linh kính ‘súng dài súng ngắn’ (ý chỉ ống kính máy ảnh của máy phóng viên ấy) cũng không được phép vào.

Tuy là lúc người ta phát hiện rồi báo án đều cấm bắt kỳ người không liên quan nào tiến vào ngoại trừ cảnh sát, nhưng thật ra cảnh sát và phóng viên đều rất quen thuộc, thường thì đều tới cùng lúc. Chẳng qua hiện giờ nghe nói đến hiện trường đầu tiên là người của nhà tang lễ. ‘Khửu giác’ của bọn họ còn nhạy bén hơn cả chó nghiệp vụ nhì.

Đứng trước mặt trận này, tôi lập tức nghĩ đến việc bỏ của chạy lấy người. Phong tỏa hiện trường chặt chẽ đến vậy, chắc chắn là vụ án nghiêm trọng, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng quần chúng, gây ra phản ứng xã hội bất lợi.

Hơn nữa, tôi còn nhìn thấy vài tên quỷ soa lằng vằng gần đây. Bình thường nhìn thấy một tổ quỷ soa cũng không kỳ quái, nhưng cùng lúc lại nhìn thấy nhiều tổ tụ tập một chỗ khiến cho trái tim người ta băng giá lạnh đó biết không hà.

Chu Chính chào hỏi với một nhân viên cảnh sát, nói vài câu xong liền mang tôi đi theo vào tòa nhà. Tôi cũng không hiểu được vì sao hắn dẫn tôi tới đây, chẳng lẽ là để tôi giúp bọn họ hỏi mấy con ma xem hung thủ là ai à? Nhưng hắn cũng không phải loại người sẽ làm thứ việc này.

“Đi vào đừng chạm bậy bất kỳ vật gì! Nhìn thấy cái gì cũng cứ nghĩ là giả đi.” Chu Chính do dự một chút rồi nói: “Người ta có hỏi gì, cậu cũng nên nghĩ kỹ trước khi trả lời.”

Tôi cảm thấy trong ngữ khí của hắn có mang theo ý cảnh cáo, ý là nếu tôi trả lời không cẩn thận sẽ rước họa vào thân sao? Bên trong không phải là người chết hả? Chẳng lẽ bên trong có thứ còn đáng sợ hơn so với ma quỷ à.

Tôi đang nghĩ ngợi, bỗng một cánh tay lớn khoát lên vai, tôi nghe Chu Chính nhỏ giọng nói, “Cậu không phải sợ, tôi sẽ ở bên cậu.”

Con người luôn luôn nghiêm túc bỗng trở nên dịu dàng, hắn đang lo lắng cho tôi sao? Nếu vậy thì không cần lôi kéo người ta đến đây chứ, thật là một tên đầy mâu thuẫn.

Chân tôi giẫm phải thứ gì đó, suýt nữa là té ngã. Tôi cúi đầu phát hiện thứ mình vừa giẫm lên có hình dạng như gan heo.

“Cẩn thận dưới chân, đừng giẫm phải chứng cứ.” Chu Chính vào trước còn dặn đi dặn lại tôi nhất định phải chú ý dưới chân, bất kỳ chỗ nào cũng không thể tùy tiện dẫm chạm.

Cẩn thận bước qua vật trên mặt đất, tôi rửa thâm trong bụng, cái tên nào không có đạo đức công cộng, đem gan heo vứt trong này hả?

Nhìn thấy trong góc cũng có thứ nhìn như bộ ruột, chẳng lẽ là chó lạc của ai trèo vào căn nhà toàn rác rưởi này, tha đồ vật này nọ đem đến đây ăn sao?

Người nhà này cũng lãng phí dữ quá. Gan heo có thể nấu canh mà, lòng heo xào cũng ăn rất ngon. Có thể là vừa nãy đập phải mớ nội tạng kia, nên giờ tôi cứ cảm thấy như ngửi được mùi máu tươi nồng đậm quanh đây.

Đây là một ngôi nhà năm tầng kiểu xưa, mỗi tầng hai hộ. Bất kể là bức tường bên ngoài hay dây điện bên trong đều có bộ dạng cũ kỹ, ngay cả khi bên ngoài đầy ánh mặt trời, chỗ cầu thang vẫn cứ âm u u u, cứ như thể là nhà ma vậy.

Hai căn phòng trên lầu một đều khép hờ, để lộ ra một khe nhỏ, không có lấy một âm thanh, giống như bên trong căn bản là không có người. Thật kỳ quái, một sự việc lớn như vậy xảy ra, cảnh sát cũng niêm phong cả tòa nhà, vậy mà lại không có bất cứ hộ gia đình nào ra xem hay hỏi han gì.

Mới vừa bước lên lầu hai, tôi liền đối diện với một khuôn mặt máu thịt lẫn lộn, một nửa bên mặt không có da. Ruột trong bụng con ma kia toàn bộ rơi ra, nửa khuôn mặt chỉ còn thịt kia lộ ra hàm răng sắp xếp chỉnh tề, cực kỳ kinh khủng. Ánh mắt mở to trừng trừng như muốn rơi ra, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Nó đột nhiên hoảng sợ hét chói tai mà lao xuống lầu, tôi nhanh chóng lôi kéo Chu Chính né ra. Bị thứ ma quỷ này xuyên qua, đầu tiên không nói về thứ cảm giác kinh khủng kia, nhưng tuyệt đối sẽ xui xẻo cả tháng.

Chu Chính chẳng hiểu mô tê gì mà nhìn tôi, tôi đành cười gượng chỉ chỉ nửa đoạn ruột trên cầu thang: “Đừng giẫm phải mấy thứ bẩn thỉu đó.”

Người sau đang định đi tiếp lên lầu, trước mặt lại có hai quỷ soa lao xuống, kéo hẳn ra cũng không kịp rồi, tôi nhanh chóng bỏ nhào qua đẩy hẳn đống vào tường. Hai quỷ soa kia đều cảm xích sắt, con quỷ vừa nãy hẳn là rất nguy hiểm.

Ngang đầu phát hiện ánh mắt sắc bén của Chu Chính, không biết vì sao tôi cảm thấy trong con ngươi thâm trầm kia như lóe lên cái gì. Bởi vì dựa vào nhau quá gần, tôi cảm thấy hơi thở của hắn đều phả lên mặt, ngứa.

“Có sâu bay qua.” Tôi lần thứ hai giả ngu buông hẳn ra, tùy tiện giúp hắn sửa sang lại quần áo bị tôi lôi kéo đến nhăn nhúm.

Mấy lần sau đó lại gặp thêm quỷ soa đang mang theo mấy con ma xuống lầu, ít nhất cũng có mười hai con. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là khủng bố tập kích? Bin Laden không phải ngủm rồi hả?

Đến lầu bốn, cửa phòng bên trái mở rộng, trong đại sảnh có một vật thể hình người trùm vải trắng, một cảnh sát viên đang dùng thước đo đạc vị trí.

Tên cảnh sát viên kia thấy Chu Chính đến liền đi ra báo cáo tình huống cho hắn. Có lẽ không muốn để tôi nghe, hai người bảo tôi chờ một lát, sau đó bọn họ leo đến tầng tiếp theo mà nói chuyện.

Cửa phòng bên phải đóng chặt, hình như trong bốn tầng đây là phòng duy nhất có đóng cửa. Bên trong truyền ra tiếng phụ nữ khóc.

Tôi quét mắt vào bên trong đại sảnh phía cửa phòng bên trái, khối vải trắng kia dường như động đậy một cái. Trong lòng tôi lập tức rét lạnh, tự an ủi rằng cái thi thể quỷ quái kia không thể chuyển động được, có thể là do chuột đi.

Nếu như là chuột phải dọa nó chạy mới được, để nó gặm phá thi thể thì không tốt. Tôi đánh bạo đi vào, vừa bước một bước vào phòng tôi liền hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Giữ Lời Hứa 5

Máu bắn tung tóe khắp toàn bộ sảnh, sàn nhà, vách tường, vật dụng trong nhà, còn có trên cả mấy thiết bị điện. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi cùng hơi thối khiến người ta buồn nôn.

Trong vết máu còn trộn lẫn vụn thịt, có hai đoạn ruột treo lơ lửng trên đỉnh quạt trần. Cửa sổ bị đập nát, nhưng cái nóng bức bên ngoài không thể tràn vào, bên trong phòng giống như địa ngục.

Không phải là thú dữ trong vườn bách thú trốn tới chứ?

Tôi không dám bước vào nữa, đang định lui về sau, khối vải trắng kia cử động mạnh hơn, có một bàn tay vươn ra, đem vải trắng từ từ kéo xuống. Bên tai lại truyền đến tiếng khóc của người phụ nữ ở cửa đối diện, thê lương khủng bố.

Tôi vừa định hét lên chói tai, yết hầu lại bị thứ gì đó bóp chặt, hoàn toàn không thể phát ra thanh âm. Cơ bắp vì khẩn trương mà cứng ngắc, không thể di chuyển nửa bước chân.

Này không phải là xác chết sống lại trong truyền thuyết chứ? Hôm qua vừa bị tang thi bao vây, hôm nay lại thêm một Resident Evil, ông trời cmm ông không thể chơi tôi như vậy nha.

Tám vải trắng kia hoàn toàn lộ ra, thứ bên trong đột nhiên nhảy dựng lên đánh về phía tôi, tôi sợ tới mức cả nội tạng cũng muốn nhảy ra, rốt cuộc nhìn không được lớn tiếng hét chói tai.

Chu Chính khẩn trương từ dưới lầu xông lên, vươn tay kéo tôi ra ngoài cửa, tôi đã sợ đến ngu người, chỉ lo ôm chặt lấy hắn không chịu buông tay.

“Ủi chà? Dọa nhầm người.”

Một thanh âm từ đại sảnh trong phòng truyền đến, tôi liền hiểu được chuyện gì xảy ra. Quay đầu nhìn thấy một tên mặc y phục phòng hộ cười vô lại chào hỏi với Chu Chính. Cùng cảnh sát viên xuống dưới lầu nói chuyện với Chu Chính đang lớn tiếng trách mắng hắn.

Chú Lâm từ cửa phòng đối diện lò đầu ra, mấy cảnh sát viên khác ở các tầng khác cũng lên xem xảy chuyện gì. Thì ra mỗi một hộ đều có cảnh sát viên làm việc ở bên trong. Suy nghĩ này khiến lòng tôi băng giá cực kỳ.

Phục hồi lại tinh thần, tôi nhìn thấy những người khác đều đá ánh mắt ái muội lại đây, lúc này mới phát hiện mình ôm cổ đối phương giống như Koala treo trên người người ta, hai chân còn vòng qua thắt lưng đối phương, mà đôi tay khỏe mạnh của hắn cũng ôm chặt lưng tôi.

Cảm thấy trên mặt nóng rần rần, tôi thật muốn đào cái hố rồi chôn mình xuống đó luôn. Tôi nhanh chóng nhảy xuống người đối phương, lui lại mấy bước.

“Anh ... Các anh đừng hiểu lầm, vừa rồi...” Tôi nhìn thấy tên cảnh sát mặc y phục phòng hộ đang cười trộm, liền phẫn nộ chỉ vào hắn, “CMN đều tại anh, người dọa người sẽ hù chết người.”

Cảnh sát cái gì! Thật là vô tổ chức, vô kỷ luật, tôi nhất định phải khiếu nại hắn.

Cảnh sát viên vừa rồi trách mắng người nọ thêm lần nữa, xong giải thích với tôi rằng người nọ là lính mới, bởi vì thi thể đã đưa đi kiểm tra, cho nên phải tìm người thay thế người chết để đo lường vị trí, cũng không phải là muốn cố ý làm tôi sợ.

Người nọ cũng giải thích với tôi, chốc chốc lại cọt nhả, tên này quả thực thiếu đánh mả. Bất quá hắn cũng to gan lớn mật lắm, hắn không phải muốn hù dọa tôi, mà là muốn dọa Chu Chính.

“Boss à, cô bé này xinh xắn đó. Thì ra ngài là cuồng Loli ha.” Người nọ dùng khuỷu tay đụng đụng Chu Chính, người sau lạnh lùng trừng hắn, phun lời vàng ngọc, “Kiểm điểm 1000 chữ, ngày mai đi làm nộp.”

Người nọ trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, kêu gào thảm thiết, “Lão Đại, công việc chỗ này hôm nay còn bận bịu chưa xong nha!”

Chu Chính không thèm đếm xỉa tới người nọ là hét ‘Vô nhân đạo’ này nọ, trực tiếp kéo tôi đi vào căn hộ đối diện. Tôi quét mắt nhìn thấy dường như khoe miệng hắn hơi héch lên, người này đến cười cũng quỷ dị vậy à.

Lúc bước vào, chú Lâm theo sau cũng tiến vào đóng cửa lại. Trên bàn bài bút ghi âm cùng sổ ghi chú, dường như đang ghi chép gì đó. Trong phòng không có bất cứ vết máu nào, chỉ là có rất nhiều đồ vật bị phá hỏng. Một đôi vợ chồng ngồi trên chiếc ghế sofa cũng coi như là sạch sẽ duy nhất trong phòng. Tiếng khóc vừa rồi là của người vợ, cô ta ôm thật chặt một cái bài vị. Người đàn ông về mặt bất đắc dĩ mà ngồi cạnh an ủi nàng.

Không giống không khí tràn ngập mùi vị tử vong bên ngoài, trong phòng tựa như có một làn hương thơm ngọt thoang thoảng, khiến người ta an tâm. Nhưng không biết là thứ gì có thể phát ra hương vị như vậy.

Tôi nhận ra bọn họ chính là khách hàng ngày hôm qua tới mua nhang. Hai người dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn tôi, tựa hồ muốn nói lại thôi.

“Vị này chính là người mà hai người nói đến?”

“Đúng vậy.” Người chồng gật đầu.

Chu Chính ra hiệu bảo tôi ngồi xuống sofa bên kia. Tôi cũng đại khái biết được chuyện xảy ra, thế nhưng vì sao lại thăm vấn trong này, mà không trở về cảnh cục, trong tòa nhà này cũng quá khủng khiếp nha.

“Trần tiên sinh, xin trả lời lại lần nữa, tối hôm qua vì sao các người không về nhà?”

“Là...” Người đàn ông kia nói vợ hắn từng nằm mộng, trong mộng mẹ hắn bảo bọn họ đến cửa hàng của tôi mua nhang. Hắn cùng vợ mình hôm qua làm theo, kết quả biết được việc về mẹ mình, kích động đến mức ôm nhau khóc ròng.

“Vị này...” Người đàn ông kia hơi chần chừ, giống như đang suy nghĩ phải xưng hô với tôi như thế nào, “Cô bé này nói chúng tôi cứ như vậy sẽ làm mẹ lo lắng, nên tìm một nơi để khuây khỏa tâm tình. Cho nên chúng tôi liền đi xem phim suốt đêm. Kết quả lúc về thì...” Người đàn ông sắc mặt tái nhợt, có lẽ đã chịu đủ kích rất lớn.

Chu Chính chuyển tầm mắt về phía tôi, ánh mắt vô cùng đáng sợ. Chú Lâm cho tôi một cái mỉm cười trấn an, bắt đầu ghi chép.

“Đầu tiên, tôi là nam.” Lời của tôi khiến người đàn ông kia khá là xấu hổ, người vợ cũng quên khóc, tò mò đánh giá tôi. Chú Lâm hỏi tôi có muốn đem lời này ghi chép lại luôn không, tôi liếc mắt nhìn người nào đó bên cạnh một cái, trả lời đương nhiên phải ghi chứ.

Tối hôm qua nơi này chắc chắn đã xảy ra sự việc kinh khủng, đôi vợ chồng này do không về nhà nên mới tránh được một kiếp. Bọn Chu Chính chỉ đơn giản muốn biết nguyên nhân tôi khuyên đôi vợ chồng kia không nên về nhà. Nếu trả lời không khéo, tôi có lẽ sẽ bị liệt vào nhóm người có liên quan tới vụ án, không, chắc phải nói là hiện tại đã bị liệt vào rồi.

Tất cả các hộ gia đình trong tòa nhà đều gặp chuyện không may, chỉ có duy nhất hai người kia tránh được. Mà mức sống của hai người này cũng không cao, thường ngày ngoại trừ tăng ca cũng không ra ngoài làm gì, đặc biệt lại là làm mấy chuyện phí tiền. Huống hồ lý do hai người nói ra cũng rất khó tin.

Như vậy quả thật sẽ làm cảnh sát nảy sinh nghi ngờ.

Nói đến quý thân trước mặt cảnh sát chắc chắn là không được chấp nhận rồi, nhưng tôi cũng không thể nói là mình nói bậy bạ lừa gạt khách hàng được nha.

Tôi nói với Chu Chính: “Tôi có thể nói với hai vị này vài câu không?”

“Nhưng cần phải có sự hiện diện của chúng tôi.”

Tôi gật đầu, sau đó nghiêm túc nhìn hai người kia nói: “Việc các người lo lắng sẽ không xảy ra đâu, cứ mang bài vị kia đi đi, bà ấy nhất định sẽ tìm được các người.”

Mặc dù trong mắt hai người mang theo kinh ngạc, nhưng cũng nhẹ nhàng thở phào. Tôi nói với Chu Chính trước mặt phải thu xếp cho bọn họ thật tốt, dù sao bọn họ gốc ở đây cũng sẽ phá hư hiện trường, chưa kể còn có nguy hiểm rình rập.

Người sau hỏi ý kiến hai vợ chồng, hai người kia đề nghị muốn đem theo bài vị. Chú Lâm sau khi dẫn họ ra ngoài, trong phòng cũng chỉ còn lại tôi và Chu Chính. Dù sao thì tôi cũng cảm thấy bầu không khí yên tĩnh này có chút xấu hổ đi.

“Hai người kia lúc trước sống chết cũng không chịu rời đi, cậu vừa nói một câu bọn họ liền ngoan ngoãn nghe lời, thật đúng là thần thông quảng đại nhỉ.”

Lời này sao nghe vào có chút chói tai nhỉ, hẳn rõ ràng là đang khó chịu đi. Bất quá, tên này cũng có dễ chịu bao giờ đâu.

“Chỉ là vừa khéo trả lời đúng vấn đề bọn họ lo lắng thôi.” Nói chuyện với cảnh sát thật mệt mỏi, nhất là cái tên ‘Bao công’ (mặt đen) này.

Bọn Chu Chính ở lại đây làm bản ghi chép, mà không đem chúng tôi đến cảnh cục, chắc hẳn là vì hai người kia không chịu rời đi. Dù xảy ra vụ án chết người như thế này cũng không chịu rời đi, chỉ có thể là có nguyên nhân đặc biệt. Nếu không phải trong nhà giấu thứ gì đó không thể cho ai biết thì cũng chính là đang chờ người, lo lắng người tới không tìm thấy bọn họ.

Chẳng qua tôi nhìn thấy người vợ kia ôm bài vị, lúc trước họ đến mua nhang tôi còn nói cụ nhà sẽ trở về, bọn họ chắc là lo lắng linh hồn nhỏ bé của bà trở về sẽ không tìm thấy mình đi. Đương nhiên mấy việc không khoa học này mà đem nói với Chu Chính hẳn chắc chắn sẽ bảo tôi mê tín cổ hủ cho coi.

Chu Chính lấy ngón tay gõ gõ bàn mà nói: “Chuyện mà không thể nói cho hai người kia nghe, giờ cậu nói đi.” Hắn nhìn ra tôi tìm cách đẩy hai vợ chồng kia đi, loại tình huống này chắc chắn khiến hắn càng thêm nghi ngờ tôi.

“Kỳ thật cũng không phải việc quan trọng lắm. Mấy ‘anh em tốt’ ở ‘thế giới bên kia’ nói cho tôi biết, tối hôm qua vùng này không an toàn, hình như là bang phái ảu đã nảy nọ. Bọn họ đến mua nhang lúc trời đã tối đen, tôi chỉ là lẩm miệng nhắc nhở một câu. Nếu bọn họ lúc đó xui xẻo gặp nguy hiểm, tôi cũng coi như là mất đi một khách hàng rồi.”

Tôi biết lý do này rất gượng ép, chẳng qua bây giờ không thể nghĩ ra cái nào tốt hơn. Hơn nữa điều tôi nói là sự thật, này là lý do chân thật đó. Chẳng qua nếu Chu Chính nghe xong đại khái chắc là sẽ suy ra một ý tứ khác đi.

Tôi đang chuẩn bị đối mặt với ‘cuồng oanh loạn tạc’ của Chu Chính, nhưng bất ngờ thay, hắn cũng không hỏi lại, cứ như vậy khép lại sổ ghi chép, tắt bút ghi âm đi.

Nhìn hắn đứng lên mở cửa, tôi không nhịn được hỏi: “Này ... Vậy là xong hả?”

Hắn quay đầu, con ngươi thâm thúy mang theo chút ý trêu chọc, “Chẳng lẽ cậu còn giấu diếm điều gì sao?”

“Không có!” Tôi lập tức lắc đầu xua tay. Chẳng qua là tôi không tin cái tên đàn ông khó khăn này lại đơn giản bỏ qua cho tôi như vậy.

“Chỗ này cậu không nên ở lâu. Để tôi cho người đưa cậu về.”

Nghe được lời này tôi biết mình cuối cùng cũng thuận lợi qua cửa rồi, không biết hôm nay là may mắn hay bất hạnh đây. Nhưng ngay sau khi tôi vừa thở phào một cái, Chu Chính đột nhiên quay lại khom lưng cúi xuống gần, đôi con ngươi như mũi kiếm sắc bén nhìn thẳng tôi, tựa như muốn nhìn thấu cả người tôi.

“Tôi sẽ đi xác minh lời cậu nói có đúng sự thật hay không. ‘Bên kia’ cũng có người của cảnh sát đấy.”

Tôi không nhịn được mà run rẩy, trong lòng ngứa ngáy. Người này quả nhiên không dễ chơi mà. Đành phải hy vọng bây giờ hắn bận điều tra vụ án, tạm thời không rảnh đi xác minh.

Đi ra khỏi tòa nhà, tôi có cảm giác như được trở lại nhân gian. Ánh mặt trời chiếu rọi không thể xua tan toàn bộ âm khí trên người, về nhà phải dùng lá bưởi nấu nước tắm mới được.

Hắn huyền một lúc với quý soa bên ngoài, tôi nói lúc về sẽ đốt chút tiền cho hắn, tiểu tử này vậy mà dám đòi hỏi nói là muốn một trăm hai mươi vạn, đúng là lòng tham không đáy.

Quả nhiên trong tòa nhà ngoại trừ hai vợ chồng kia ra thì toàn bộ đều bị sát hại. Tình huống cụ thể quý soa kia vẫn chưa chịu nói ra, chỉ ám chỉ là do

‘người’ làm

Nhưng phương thức tàn nhẫn kinh khủng như vậy, quả thực so với ác quỷ ở địa ngục còn đáng sợ hơn.

Chú Lâm phụ trách đưa tôi về, xe vừa chạy ra khỏi đám người, liền chạy sát qua bên cạnh một chiếc xe màu đen. Phía trước chúng tôi vừa lúc có một bà lão đi qua, chú Lâm dừng lại chờ. Tôi nhìn lướt qua chiếc xe màu đen nọ trên biển số có một chữ ‘Quân’.

Trong lòng không nhịn được khẽ động, từ kính chiếu hậu tôi nhìn thấy chiếc xe đậu trước tòa nhà kia. Có hai quân nhân mặc quân phục xanh nhạt bước xuống xe đẩy ra dài phân cách mà đi vào. Cảnh sát viên có bước tới ngăn cản, nhưng hai tên quân nhân kia không biết nói gì, mà lát sau liền ngông nghênh đi vào trong tòa nhà.

Bất luận là ma quỷ hay quỷ soa cũng đều rất sợ bọn họ, lập tức chạy rất xa. Quỷ soa dường như đang đề phòng, mà nhóm ma quỷ thì càng muốn trốn khỏi bọn họ.

Tuy rằng ma quỷ sợ quân nhân và cảnh sát, nhưng không phải sợ đến mức như vậy, quỷ soa cũng chỉ kiêng kị mà thôi, cũng không có khả năng lại đi sợ họ.

Lúc này một tên quân nhân trong đó xoay đầu lại, tôi nhận ra hắn là tên mang kính râm lần trước đã gặp qua. Nhìn qua đáng vẻ người đi cùng hắn hẳn không phải là tên đeo mắt kính đường ba tiểu quỷ kia.

Kính chiếu hậu quá nhỏ, tôi không nhìn rõ được biểu tình của đối phương, nhưng tầm mắt hắn chắc hẳn cũng nhìn về phía tôi. Tim tôi nảy lên một cái, vội cúi đầu không dám nhìn. Tôi tự an ủi rằng tên đó chắc là không thể phát hiện ra tôi quan sát bọn họ qua kính chiếu hậu đâu.

Tôi thử hỏi chú Lâm chuyện của quân nhân kia, nhưng mà đối phương hoàn toàn không biết chút gì. Bất quá ông lại lo lắng nếu việc này có liên quan đến quân đội thì chắc chắn không phải là mấy án giết người bình thường được.

“Vì sao?” Tôi tò mò hỏi.

“Cậu thật không nhìn lầm cái biển số xe có chữ ‘Quân’ kia chứ?” Thấy tôi gật đầu khẳng định, biểu tình đối phương nháy mắt liền thay đổi. “Phạm vi bên quân đội quản lý không giống chúng tôi, tôi không thể tiết lộ nhiều. Hơn nữa, mang cái biển số xe kia chắc chắn không phải là quân đội bản địa. Có bọn họ nhúng tay vào, vụ án này sẽ càng phức tạp. Tôi thật hy vọng chỉ là mình lo nghĩ quá nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Giữ Lời Hứa 6

Nghề nghiệp anh họ là bác sĩ, còn bác Trần thì muốn thuốc, tôi hy vọng có thể từ chỗ anh họ kiếm được chút manh mối về phương thuốc kia.

Khoa ngoại nằm tại lầu ba, vừa mới leo đến hành lang lầu hai, tôi liền chạm mặt một cô gái mặc áo dài tay cùng quần dài. Ngay lúc tôi và cô ta đụng phải nhau, may mắn động tác tôi nhanh nhẹn, một phen đỡ cô nàng dựa vào tay vịn. Trên người cô ta có một loại hương vị nhàn nhạt, tôi cảm thấy cô ta có tựa hồ hơi run rẩy, đang định xin lỗi, ai ngờ đối phương lại hé miệng ới ào ào vào người tôi.

May là bình đựng canh giữ nhiệt đã được bọc túi plastic cẩn thận, lại được tôi xách sang một bên, nên cũng không bị dính phải. Nếu không cho dù anh họ dám ăn thì tôi cũng chẳng dám đưa.

“Cô không sao chứ?” Khuôn mặt đối phương trắng bệch như tờ giấy, trên trán còn vрон mồ hôi. Nhưng tay cô nàng lại rất lạnh, nếu không phải cô ta còn có chân và sờ được, tôi còn tưởng là ma nữa cơ.

Biểu tình cô gái thật kỳ quái, ánh mắt dao động không ngừng, vẫn luôn không chịu nhìn vào mắt tôi, đồng tử có cảm giác hơi kỳ quái. Cô ta lấy một tay đẩy tôi ra, cũng không quay đầu lại mà lao xuống lầu.

Tôi bị cô ta đẩy đụng vào tay vịn, nếu không phải vừa nãy nhanh tay nắm được tay vịn chắc giờ tôi lăn xuống hành lang luôn rồi. Cô gái này ới hết lên người người ta mà ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói, thật sự rất không lễ phép. Cho dù cô ta xinh đẹp cũng không thể cư xử vậy chứ.

Anh họ không có ở văn phòng, tôi đặt canh xuống. Người được mùi hôi thối trên người, tôi cũng muốn nôn ra, phải đi thay quần áo mới được. Anh họ luôn phải tăng ca hoặc trực đêm, hẳn cũng thường để mấy bộ quần áo ở văn phòng. Tôi lục ra được một cái áo somi để thay. Nhưng mà áo somi anh họ quá lớn, vạt áo dài đến tận đùi tôi.

Mới thay đồ xong cửa phòng làm việc liền bị mở ra, người thì chưa thấy mà âm thanh đã tới trước, “Đàn anh, tôi đói bụng rồi, cùng đi ăn cơm... A?”

Người nọ mặc áo khoác dài màu trắng, nhìn bộ dạng cọt nả kia, tôi liền nhận ra đây chính là tên cảnh sát mới vào sáng nay còn giả dạng tử thi hù dọa tôi.

“Cậu làm gì ở trong này?”

Đối phương rõ ràng cũng lấp bắp kinh hãi, tầm mắt đảo qua vạt áo somi của tôi, lập tức trung ra nụ cười đen tối.

“Không thể tin được đàn anh cũng có loại khẩu vị này, bây giờ lolicon thịnh hành quá nhỉ.” Hắn sờ sờ cằm, bộ dạng giả dối, “Cung cũng thật đáng yêu nha, nhưng bất cả hai tay là không được đâu, nếu đội trưởng mà biết là sẽ dùng xích chân khóa cứng lại bên người, hung hăng ‘xử phạt’ ...”

“Anh có kiêm chức tiểu thuyết gia nữa đúng không.” Hon nữa tuyệt đối là mấy loại tiểu thuyết khiêu dâm quái đản.

Tôi chỉ nói giỡn, ai dè đối phương sùng sốt, “Sao cậu biết?”

Người này là cảnh sát thiệt không vậy? Tôi cảm thấy nghi ngờ sâu sắc nha.

Đối phương tùy tiện mà kê sát vào bình giữ nhiệt hít lấy hít để, “Oa, là canh xương heo cải xoong nha!” Nói xong hắn liền vươn tay muốn thử.

Tôi lấy tay gạt móng vuốt hắn ra, “Không phải đem cho anh.”

“Một miếng thôi mà. Quan hệ của tôi với đàn anh tốt lắm đó, hắn không trách tôi đâu. Tôi sáng sớm tới giờ chưa ăn gì hết nha.”

Hắn mặc áo khoác dài màu trắng bày ra vẻ đáng thương hề hề, khiến tôi không khỏi mềm lòng. Có lẽ là tôi nhớ đến anh họ đi, anh thường xuyên tặng ca liên tục rồi phải thực hiện ca mổ hơn mười tiếng nên vẫn cứ luôn đề bụng đói như vậy.

“Chỉ ăn một chút thôi đó.” Tôi mở bình ra, nắp bình cũng có thể làm bát, múc một chén canh rồi đưa thìa cho hắn.

Người nào đó cầm canh hai mắt sáng lên, “Người đẹp à, cung thật quá đức hạnh nha! Đừng chơi chung với đội trưởng hay đàn anh nữa, theo tôi luôn đi.”

“Cút!”

Tôi cùng người nọ câu được câu không mà tán gẫu. Hắn tên Lục Vân Phi, làm thực tập tại đội hình cảnh. Vụ án lần này có rất nhiều thi thể, nên bọn họ phải mượn phòng giải phẫu trong bệnh viện.

“Anh thân là pháp y còn giả trang tử thi để đo đạc làm gì nữa?” Dù là lính mới cũng không tới phiên hắn làm việc này chứ. Pháp y ngoài kiểm tra thi thể còn phải điều tra hiện trường nữa mà.

“Để thể nghiệm cảm giác của người chết.” Lục Vân Phi trong vòng vại nốt nhạc đã ăn xong canh, ngay cả xương cốt bột phần đều gặm không còn một mảnh, còn banh miệng ra cười, nhìn thế nào cũng giống mấy thằng biến thái.

“Tại sao anh lại chuyển khoa?” Trước kia hắn học chung khoa với anh họ, nhưng sau đó lại chuyển sang khoa khác, cho nên mới gọi anh họ là đàn anh. Có thể thi đậu vào khoa của anh họ đều là mấy tên cực kỳ ưu tú, tôi thật không thể hiểu nổi vì sao hắn lại buông tay mà lựa chọn cái ngành pháp y suốt ngày phải làm mấy việc giải phẫu tử thi này.

“To Speak for the Dead, To Protect the Living. Tôi nghĩ cậu cũng thế nhỉ?” (Phiên dịch: để nói thay kẻ chết, để bảo vệ người sống.)

Lục Vân Phi hí hóp mắt nhìn tôi, ánh mắt kia mang theo nghiền ngẫm rồi lại sắc bén, giống như muốn đem người ta nhìn thấu triệt. Không lẽ hắn biết tôi có thể thấy ma quỷ?

Đang định mở miệng hỏi, tầm mắt hắn đột nhiên dừng trên bộ quần áo bẩn kia, hắn a một tiếng, vươn tay nhặt ra một mảnh đồ vật trong đồng quần áo kia.

Là một mảnh nhỏ hình bầu dục không cân đối, có dạng mỏng, bán trong suốt. Có chút mềm lại có hơi giòn, không phải là miếng nhựa này nọ, nhìn nghiêng một chút trông như vảy cá, nhưng bề mặt không phẳng, mà hơi cong cong.

“Đây là...” Hắn cầm cái miếng mỏng kia, ánh mắt có chút nghiền ngẫm. Nụ cười nhạt kia nhìn thật biến thái quá đi.

“Sao vậy?”

“Là quần áo của cậu à? Vật này ở đâu ra?”

“Vừa nãy có một cô gái ói vào người tôi, chắc là xen lẫn trong đồng nôn của cô ta.” Tôi thành thật trả lời. Tuy rằng nhìn qua thì cô ta toàn ói ra nước chua, bất quá quần áo của tôi rất sạch sẽ, nếu có gì dính vào quần áo tôi thì chỉ có thể là thứ cô ta nôn ra.

Tôi thật không hiểu tại sao hắn lại có hứng thú với mấy đồ nôn của người ta như vậy. Quả nhiên tư duy của mấy tên biến thái khác hẳn người thường.

“Cô gái kia trông như thế nào?”

Tôi miêu tả sơ qua diện mạo và quần áo cô ta. Lục Vân Phi lập tức bấm điện thoại, nói chuyện thật lâu, hình như là muốn người ta tìm cô gái này.

Khép lại di động, hắn cười hỏi tôi, “Biết mẫu đồ vật này là gì không?”

Tôi lắc đầu, bất quá nhìn thấy nụ cười giả dối của hắn, trong lòng có dự cảm không tốt. Người trước nói tiếp: “Vụ án sáng nay, thoát nhìn như bị thú dữ tấn công. Nhưng trên thực tế, dấu răng trên thân thể người bị hại đều là của con người.”

“Tôi không muốn nghe!” Tôi nháy mắt cảm thấy sờn gai ốc, đã đoán được hắn muốn nói gì.

“Đây là tầng chất sừng trên móng tay người a. Hơn nữa là toàn bộ móng tay trên đầu ngón tay...”

“Oa ——”

“Mấy đứa đang làm gì đó?” Tiếng rống giận của anh họ làm tôi cứng người.

Lúc này tôi đang cười trên người Lục Vân Phi, cầm tập bệnh án trên bàn hung hăng đập hắn, người sau ngồi trên ghế kéo áo tôi xin tha mạng. Cảm thấy ánh mắt phần nộ của anh họ quét tới quét lui trên người hai đứa, tôi không khỏi chột dạ mà lùi vào góc.

“Anh họ... Làm việc vất vả... Có canh...”

Anh họ quét mắt liếc tôi một cái, tựa hồ muốn nói ‘chút nữa quay lại xử lý em’, tôi sợ tới mức chẳng dám ho he gì.

“Lục Vân Phi, cậu cũng rảnh quá nhỉ. Có cần tôi ‘nói ngọt’ vài câu trước mặt Lý Tĩnh tiên bối không?” Ánh mắt anh họ trừng Lục Vân Phi thật đáng sợ, cái ánh mắt đó chỉ xuất hiện khi hắn cầm dao giải phẫu. (làm thịt người)

“Ngán vạn đừng! Đàn anh, ngài để lại cho tiểu nhân một con đường sống đi. Tiểu nhân cũng không dám đào góc tường nhà ngài đâu.”

*đào góc tường: hành động giật bạn trai bạn gái của người khác.

“Cút!”

Đãi ngộ khác biệt quá nha! Lục Vân Phi chỉ cần vỗ vỗ mông chạy lấy người là được, còn tôi phải đối mặt ‘Mãn thanh thập đại khổ hình’ của anh họ a. 555...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Giữ Lời Hứa 7

Bi thảm mà qua một ngày, sáng hôm sau tôi liền nhìn thấy cái tiêu đề siêu bự trên báo. Tuy rằng cảnh sát vẫn luôn ngăn cản báo chí truyền thông, nhưng mà vụ án này quá lớn, căn bản không có cách nào để tránh cho tin tức bị tiết lộ.

Nguồn tin tức chính là do người phát hiện vụ án đề lộ ra, là một người giao sữa. Sáng hôm đó hắn đi giao sữa như thường lệ, lại phát hiện tòa nhà kia yên tĩnh đến kỳ lạ. Lúc đầu hắn cũng không để ý, sau đó hắn thấy trước cửa hộ gia đình đặt sữa có một vũng máu. Hơn nữa máu là từ dưới khe cửa chảy ra.

Lúc này hắn liền đi gõ cửa nhà đó, nhưng không ai đáp lại. Sau đó hắn lại đi gõ cửa hộ bên cạnh, muốn hỏi xem chuyện gì xảy ra. Thế nhưng cũng không có người. Liên tiếp gõ cửa mấy nhà đều như vậy, hắn thấy không thích hợp, vì thế gọi điện thoại báo cảnh sát.

Cảnh sát vội mở khóa tới mở cửa. Truyền thông sau đó cũng phỏng vấn người thợ khóa này. Thợ khóa kia nói hắn sợ tới mức thiếu chút nữa phải đi điều trị tâm lý. Đây không phải lần đầu hắn giúp cảnh sát làm loại việc này, vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý nhìn thấy người chết sau khi mở cửa. Ai ngờ cửa vừa mở ra nhìn thấy không phải là một người chết, mà là một đồng bộ phận cơ thể người chết. Lại mở thêm một cánh cửa, hắn nhìn thấy căn phòng khách rải đầy ruột.

Sau khi mở ra ba cửa hắn sống chết cũng không chịu mở nữa. Sau đó người ta phải thay thợ khóa khác để mở cửa tiếp. Theo hắn biết thì, tòa nhà năm tầng chỉ có tám hộ có người ở, ngoại trừ một hộ người trong nhà đã ra ngoài, thì toàn bộ đều bị giết sạch, không còn người sống.

Truyền thông đem sự việc thêm mắm dặm muối thổi phồng như tiểu thuyết kinh dị. Không ngừng có người báo cáo nói là nhìn thấy quái vật lông rậm hoặc quái vật hình người màu tím tại lân cận đường Lục Di khu Tây.

Trên mạng thì có diễn đàn cùng BBS đều bàn tán xôn xao, hầu như mọi người đều cảm thấy bất an. Cũng có tin ngoài lề là các ban ngành có liên quan đã ra lệnh cưỡng chế cảnh sát phải phá án trong thời gian quy định để ổn định nhân tâm.

Không giống với báo chí con người, 《Linh Nhật báo》cũng không có đăng bài báo dài lê thê nào, chỉ có một ô nhỏ viết về sự việc ngày đó, đề nhất diện của địa phủ xuất ra toàn bộ đội ngũ quý soa, còn thêm cả những linh hồn đào tẩu.

Bản địa của mình bị bang phái bên ngoài tới chiếm cứ. Quý lão Đại hận đầu lĩnh tang thi ra tính sổ, người của công hội cũng tham gia, giảng hòa không thành, ngược lại ba phe còn vung tay đánh nhau. Cả một bài báo cứ như tiểu thuyết xã hội đen vậy.

Đã vậy còn liệt kê ra nhiều loại phương pháp phòng ngự tang thi. Chẳng qua mấy cách đó khá là phức tạp, không bằng cứ đơn giản theo cách viết trong 《Sổ tay ngày tận thế》，chỉ cần đánh rụng đầu tang thi là xong việc.

Nhắc tới tang thi tôi liền nhớ tới việc đã đồng ý với bác Trần. Không biết bây giờ lão Trương thế nào rồi. Ngày hôm qua tôi có hỏi anh họ, hẳn hoàn toàn không biết gì về cái thuốc kia cả, bất quá mấy thứ đồ của ông nội đều để tại thư phòng nhỏ trên lầu hai trong tiệm, để tôi đi tìm xem.

Lúc trước bác cả cũng từng đem tôi đi xem qua lầu hai, đây là lần thứ hai tôi đi lên. Phòng thu dọn thật sạch sẽ, giống như hồi ông nội còn sống. Cứ ngỡ như ông chỉ đi ra ngoài một lúc rồi rất nhanh sẽ trở về. Thư phòng nhỏ nằm cạnh phòng ngủ, bên trong chất đầy mấy tủ đựng sách. Phần lớn sách đều là chữ phồn thể, còn có mấy cuốn viết bằng thứ chữ mà tôi xem không hiểu.

Trước chiếc bàn trong thư phòng có một ô cửa sổ Mãn Châu bằng thủy tinh khắc hoa. Tôi đẩy cửa sổ ra, cho không khí trong lành tràn vào thổi tan mùi ẩm mốc của sách cũ.

Trong phút chốc tôi như nghe được một thanh âm rất khẽ. Tôi xoay người sang chỗ khác, nhưng không thấy bất cứ thứ gì. Trên bàn học đặt một cuốn sổ tay trống không, trang sách bị gió thổi đến liên loạt soạt mở ra.

“Không phải là có gián chứ?” Mấy thứ này dù sao cũng là sách cổ, bị cắn rách cũng không tốt. “Có nên mua thuốc diệt côn trùng này nọ không nhĩ...”

Tôi đi đến trước giá sách, lật đại vài cuốn, “《bản thảo cương mục》，《bản chép tay về một trăm loại cây》... Còn được trị tang thi cắn ở đâu hả?”

*Bản thảo cương mục (sách dược thảo nổi tiếng của Trung Quốc, do Lý Thời Trân, thời Minh biên soạn, gồm 52 quyển)

Tôi vốn đang đọc thoải mái, mới vừa nói xong chỉ nghe bụp một tiếng, giống như có thứ gì vừa rớt xuống đất. Tôi xoay người xem thử, phát hiện trên giá sách có một cuốn sổ ghi chép rơi xuống đất. Kỳ quái, vừa rồi còn đặt trên giá sách mà, tôi cũng không đụng tới cái giá, mà cũng đâu có động đất đâu nhĩ.

“Không phải gián, không lẽ là chuột?”

Tôi nhặt cuốn sổ lên, đây là một cuốn sổ viết tay. Mở sổ ra bên trong đều là chữ viết tay của ông nội. Trang đầu tiên là hình vẽ tay một cái hộp tròn đẹp, chính là cái hộp bác Trần cho tôi xem qua lúc trước.

Trang sau có phương thuốc đầu tiên, còn viết rõ số lượng nguyên liệu cùng chỗ mua dược liệu.

Thật là may quá! Tôi cầm sổ ghi chép đi xuống lầu, đột nhiên nhớ tới thư phòng rõ ràng là không có ai sử dụng một thời gian dài rồi, vì sao lại không hề phủ bụi? Ngay cả sách cũng được giữ gìn rất tốt, giống như mỗi ngày đều có người quét tước thu dọn.

Lão quỷ chúng nó vẫn không thấy bóng dáng, tôi cảm thấy cửa hàng này càng ngày càng quý dị. Tôi cũng không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng khóa cửa kỹ càng rồi đi về nhà.

Phần lớn dược liệu cũng coi như dễ tìm, bạch chỉ, ngải diệp, cây thương truat đều dễ tìm, còn có củồng quả vài phơi nắng cùng gạo nếp, mà thảo dược quan trọng nhất là cây xương bồ chín đốt.

Thứ này cũng không khó tìm đến thế, chẳng qua trong sổ ghi chép nói rõ là phải đến Chùa Thành Tây tự tay ngắt xuống. Tôi tra Chùa Thành Tây trên mạng không có kết quả, may thay trong sổ ghi chép có ghi lại địa chỉ, chắc ông nội sợ mình không nhớ rõ, nên còn vẽ thêm một cái bản đồ. Được ông coi trọng như thế, nhất định là có nguyên nhân mới phải dùng đến cây xương bồ chín đốt nơi đó.

Khéo sao Chùa Thành Tây lại vừa vặn nằm ở đường Lục Di khu Tây. Tuy rằng trong thời gian này tôi cũng không muốn đi đến khu Tây cho lắm, nhưng vì cứu lão Trương nên tôi cũng phải kiên trì thôi. Tôi mất rất nhiều thời gian để tìm mua mấy dược liệu khác, nên lúc tới khu Tây đã là buổi chiều. Bởi vì có án mạng phát sinh, ngã tư đường vốn đã quanh quệ nay càng thêm hoang vắng. Dù là ban ngày cũng có rất ít người ở, lần trước tôi tới còn có mấy ban công treo mấy tấm biển kháng nghị phá bỏ và dời đi, còn treo cả quần áo. Còn hiện giờ thì không thấy chúng đâu nữa.

Nếu không phải còn có đội công trình đang thi công, nơi này quả thực giống hệt phố quỷ.

Tôi cũng ngẫu nhiên gặp phải mấy người trẻ tuổi hiếu kỳ thích tìm kiếm kích thích hoặc phóng viên, cũng gặp được cả cảnh sát tuần tra.

Tôi không dám đi qua tòa nhà kia, nên đi tắt qua đường nhỏ vẽ trên bản đồ đến Chùa Thành Tây. Nhưng tôi không nghĩ đến ngã tư khu Tây phức tạp như thế, vốn cho rằng đi hết ngõ nhỏ là xong, ai ngờ ngõ lại bị chặn kín. Tôi chỉ có thể tiếp tục quanh quẩn, bởi vì nơi nơi đều đang bị phá dỡ và dời đi, có rất nhiều đường vốn thông nhau giờ lại bị mấy bức tường đồ chặn kín.

Lúc tôi đang cân nhắc xem có nên quay lại mấy ngõ vừa đi qua không, bỗng ngẩng đầu nhìn thấy trên vách tường lộ ra một góc ngói xanh. Bên kia tường là một tiểu viện hoang phế. Nơi giữa sân có một gian nhà ngói xanh cũ nát. Bên cạnh là một nửa tấm bia đá bị vỡ có khắc “Chùa Tây”. Tuy rằng thiếu mất chữ “Thành”, nhưng chắc hẳn đây là nơi tôi muốn tìm.

Cái sân nho nhỏ bị một cái ao thềm đá chiếm trọn. Cái ao vậy tròn xung quanh căn nhà ngói xanh, bên trên có một cây cầu đá. Có rất nhiều mảnh vỡ

cùng gạch vỡ rơi trong ao, nhưng nước vẫn trong vắt thấy được cả đáy ao.

Cạnh ao là một đám cây cỏ xanh biếc, lá cây dài viền răng cưa, hoa trắng nhỏ đua nhau nở. Tuy rằng hiện giờ không phải là thời kỳ nở hoa, nhưng nhìn đáng vẻ thì không thể lầm vào đâu được là cây xương bồ chín đốt.

Tôi nhảy xuống đầu tường, lấy ra túi to đã chuẩn bị trước đi đến cạnh ao mà ngắt lấy cây. Mặt nước yên ả vẽ ra từng gợn sóng, giọt nước đọng trên lá cây xương bồ rơi xuống nền đá, phát ra âm thanh rất khẽ. Bốn bề tĩnh lặng, âm thanh do thi công phát ra có vẻ đặc biệt xa xăm.

Ngôi chùa miếu hoang phế mang khí tức thanh tịnh thế này thật sự khó gặp. Nhưng rất nhanh sẽ vì dục vọng của con người mà bị phá hủy.

Tôi không nhìn được mà than nhẹ một tiếng, nhìn vào làn nước xanh biếc. Đột nhiên phát hiện trong nước có một đôi con người đen thui phát sáng, tựa như đang xuyên qua lá cây nhìn chăm chăm vào tôi.

“Oa...” Tôi sợ tới mức cả người ngã ngồi dưới đất, lại nhìn về phía ao nước, phát hiện đáy nước trong suốt không có bất cứ cái gì. Quả nhiên là do sự việc lần trước khiến tôi nghi thần nghi quỷ.

Đều do cái tờ giấy khốn kiếp, mang tôi đến loại chỗ như thế này! Còn có cái tên pháp y đáng giận kia nữa, cố ý dọa người!

Rễ và hoa xương bồ chín đốt đều là dược liệu chính, cho nên phải thật cẩn thận mà nhổ cả cây. Tôi nghĩ sau này có lẽ cũng không thể lấy được nữa, cho nên hái thật nhiều.

Sau khi hái xong tôi phát hiện mặt trời đã muốn lặn về tây. Vùng lân cận cũng chẳng có người ở, không có đèn đường nên bốn phía xung quanh cũng tối rất nhanh. Cảm giác có chút rợn người, tôi đem gói to bỏ vào trong ba lô. Lối ra của chùa cũng bị vách tường sập xuống bịt kín, tôi chỉ đành trèo tường lần nữa để đi ra.

Nhảy lên dùng tay bám vào đầu tường, tôi đang định trèo lên. Bỗng nghe được trên đầu truyền đến tiếng gió, tôi ngẩng đầu vừa lúc đối diện một đôi mắt tỏa ra ánh sáng đỏ. Mắt người cũng sẽ không phát ra ánh sáng màu đỏ đi, như vậy đây chính là ánh mắt tôi đã gặp qua đêm hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Giữ Lời Hứa 8

Nhận thức được điều này khiến da đầu tôi run lên, đang định hét lên một tiếng rồi buông tay, vật kia lại nhảy từ đầu tường xuống. Nhìn cái thứ phía dưới, tôi lập tức nắm chặt đầu tường, cuống quýt bò lên.

Ai ngờ bức tường phát ra thanh âm lịch kịch, vết nứt trên tường gạch trải rộng ra như mạng nhện. Sau đó rầm một tiếng, cả bức tường đổ xuống, tôi chưa kịp kêu thảm đã té lăn ra đất.

Cát đá tro bụi bay lên, từ bên kia vách tường bị đổ có người chậm rãi bước vào sân. Con tang thi kia lủi nhanh đến miếu nhỏ bên cạnh, phát ra tiếng gầm gừ phòng bị.

“Mày trốn không thoát đâu, còn không mau đến đây cầu xin ông nội mày đi.” Một giọng đàn ông mang theo ngữ điệu lưu manh vang lên, giày quân sự màu đen đạp trên tảng đá phát ra tiếng lạo xạo.

Nguy hiểm đã qua, tôi nhìn rõ tướng mạo của người mới đến. Là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, người mặc quân phục, nút áo cài chưa hết, lộ ra áo lót màu trắng và xương quai xanh, cả vật cũng không thất. Tóc hắc nhuộm đỏ, một bên tai xỏ ba khoen tai kim loại, bên còn lại là hai cái, cả người nhìn như một tên côn đồ đường phố. Lạ lùng nhất là trong tay hắn còn cầm một cây búa và một cây đinh sắt dài.

Trong khi đang nói chuyện, tên quân nhân lưu manh kia liếc nhìn tôi một cái, nhưng rất nhanh lại đem tầm mắt chăm chú nhìn vào tang thi kia. Con tang thi kia người toàn lông trắng, quần áo tả tơi, bộ mặt dữ tợn, ánh mắt màu đỏ gắt gao trừng kẻ địch.

Quân nhân kia dùng ngón tay xoay xoay trường đinh, giờ cánh tay cầm búa lên liền đánh vào đầu đinh, phát ra tiếng vang trong trẻo, tia lửa do va chạm trong đêm đen phát ra đặc biệt rực rỡ.

Tang thi tựa hồ không chịu được âm thanh kia, che lỗ tai kêu thảm thiết. Nó sợ hãi lui lại góc tường của miếu nhỏ. Quân nhân nắm trường đinh, hướng mũi nhọn về phía nó, rất nhanh đã bước tới gần. Bỗng hắn giơ lên trường đinh định đóng lên trán tang thi kia.

Một bóng người từ bức tường vỡ trước mặt tiến vào, hàn quang cắt qua đêm tối, chỉ nghe keng một tiếng, một cây trường kiếm đã chặn đứng đinh sắt đang hạ xuống của quân nhân.

Bầu trời đã muốn tối đen, bất quá nương theo ánh đèn nơi xa xa của công trường, tôi có thể nhận ra đây là người quen. Vừa định gọi tên đối phương, tôi đã nghe thấy một thanh âm già nua vang lên bên cạnh.

“Trần hôn đình của Nghiêm gia, trên trần thần dưới trần quỷ, chỉ cần đóng một cây đình cho dù đã tu hành ngàn năm cũng hồn phi phách tán. Ông trời có đức hiếu sinh, xin hãy thủ hạ lưu tình.”

Tôi nghiêng đầu vừa lúc đối diện với ánh mắt trấn an của bác Trần, trong lòng thờ phào. Nhưng tôi cũng cảm thấy kỳ quái, bọn bác Trần cùng Phong Lôi Tôn rõ ràng đối đầu với bọn tang thi, lần trước còn bị tập kích, vậy mà hiện giờ lại đi giúp đỡ chúng.

“Lão quỷ chết tiệt, đừng xen vào việc của người khác! Nhiệm vụ quân đội không tới phiên các người lắm miệng.”

Quân nhân lưu manh một chút cũng không đem bọn người bác Trần để vào mắt, giơ búa lên liền đánh về phía người ngăn lại hẳn là Phong Lôi Tôn. Người sau nghiêng người tránh đi, quân nhân thừa cơ rút ra trường đao, lại hướng phía tang thi mà đóng đinh xuống.

Trong tay bác Trần bắn ra một đạo tơ hồng, cuốn lấy trường đao, trên tơ hồng còn treo một quả chuông đồng. Vào lúc quân nhân dùng sức thoát ra, chuông đồng phát ra âm thanh trong trẻo.

“Chuông tơ hồng dẫn hồn? Duyệt Thủy người Trần gia, ông muốn chống đối quân đội à?” Ánh mắt của quân nhân trở nên tàn nhẫn, cảm giác cứ như bị sói nhìn chăm chăm vào.

“Lão già này không có ý đó, chỉ là...”

Bác Trần còn chưa nói xong, hai bên vách tường khác trong sân có hai tang thi nhảy xuống. Một con cả người màu tím, một con khác màu xanh, hai đôi mắt đỏ thẫm dần tập trung lại đây.

Chúng nó tới cứu đồng bạn mình sao? Hay là...

“Hừ, lão quỷ Trần gia, ông xem đi, mấy thứ quỷ này đã sớm mai phục bên ngoài chờ chúng ta xuống đây, thứ này chính là mối nhử.” Quân nhân quát ra tơ hồng quấn trên đình, đề phòng mà dõi theo hai tang thi kia. Mà Phong Lôi Tôn cũng vắt ngang trường kiếm thổi lui về bên cạnh bác Trần.

Tang thi lông rậm vừa rồi còn ngồi co rút trên đất đột nhiên nhảy dựng lên, bỏ nhào về phía Phong Lôi Tôn. Cùng lúc đó con màu tím kia cũng nhắm về phía quân nhân. Còn con cuối cùng thì đánh úp về phía chúng tôi.

Nhìn con tang thi há to mồm lao tới, tôi sợ tới mức kêu to. Bác Trần đẩy tôi ra, bắn ra tơ hồng cuốn lấy cổ tay và chân tang thi, mà con tang thi kia cũng không phải đèn cạm dẫu, bọn họ bắt đầu phân cao thấp. Quân nhân và Phong Lôi Tôn bên kia cũng cùng tang thi đánh đến hừng hực khí thế.

Đây là điềm báo tận thế hả? 《2012》nhà!

Tôi xoay người định leo qua bức tường vỡ mà đào tẩu. Đột nhiên có một bàn tay vươn ra trước mặt tôi, đem tôi kéo về phía sau. Móng vuốt bén nhọn đặt ngay cổ họng tôi.

Vừa định hét lên, bỗng mũi tôi ngửi được mùi hôi thối cùng một mùi hương đặc biệt, mùi hương kia khá là quen thuộc. Không đợi tôi nhớ ra, bên vai đã cảm thấy có chất dịch dính dính làm ướt cả áo, tôi liếc mắt qua nhìn thấy cặp răng nanh dài kề sát bên mặt, còn có chất lỏng màu đen từ khuôn mặt màu xanh kia nhỏ xuống.

Da đầu tôi run lên, cả người nổi đầy da gà, hai chân không ngừng run rẩy.

“Đừng làm hại tôi... Tôi không biết gì hết... Xin tha cho tôi.”

Thế nhưng tên tang thi kia chỉ gầm nhẹ vài tiếng mà tôi nghe không hiểu, chẳng lẽ nó không biết tiếng phổ thông? Nhưng tôi cũng không biết tiếng địa phương Tương Tây nhà.

“...Cứu mạng!” Tôi chỉ đành cầu cứu mấy người có thể nghe hiểu được.

Phong Lôi Tôn chửi thề một câu, dừng lại kiểm tra trong tay. Bác Trần cũng buông tơ hồng ra. Mà tang thi lông rậm cùng tang thi màu xanh cũng nhảy sang một bên. Chẳng qua tên quân nhân lưu manh cũng không thèm để ý, chỉ một búa liền đập cho con tang thi tím té xuống đất, một tay giơ lên trấn hôn đình.

Tên mặt xanh răng nanh gầm lên một tiếng, âm thanh nghe như tiếng sấm, đình tai nhức óc, giống như muốn đánh nát cả lục phủ ngũ tạng. Quân nhân lưu manh tựa hồ cũng không chịu nổi, che ngực lui về sau mấy bước.

Tang thi tím từ trên mặt đất đứng dậy, cúi đầu hành lễ với mặt xanh răng nanh. Hai con khác dường như cũng khá cung kính với nó, chắc hẳn nó là đầu lĩnh tang thi hoặc có địa vị khá cao.

【Con người, đừng cản trở bọn ta!】

Thanh âm khàn khàn xuyên thấu màn đêm, trực tiếp vang lên trong đầu tôi. Tang thi chắc tiến hóa đến mức có thể nói rồi đi.

“Hạ bệ?” Sắc mặt quân nhân lưu manh thay đổi, biểu tình ngang ngược không đứng đắn hoàn toàn biến mất, cảnh giác mà nhìn mặt xanh răng nanh,

như lâm đại địch. Mà bác Trần cùng Phong Lôi Tồn cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, bác Trần hướng về phía mặt xanh rãnh nanh thì lễ.

*Hạ bạt: quái vật gây hạn hán.

“Lão đây là Duyệt Thủy, là người chủ quản thứ năm mươi tư của Trần thị, đang nhận ủy thác của công hội về việc điều tra cương thi từ bên ngoài đến. Thì ra chúng nó là do ngài dẫn đầu, nếu có đắc tội, xin ngài lượng thứ.”

Nhìn thái độ của bọn người bác Trần, con tang thi này còn làm ra vẻ nguy hiểm mà phán.

【Long mẫu Duyệt Thủy à? 】mặt xanh nanh vàng hừ nhẹ, 【bớt chỗ mũi vào việc người khác đi. 】

Bác Trần chấp tay nói: “Còn xin ngài giọng cao đánh khẽ, buông ra thiếu niên kia. Hắn là chế sư đương nhiệm, và lại cũng không liên quan tới việc này.”

Tôi cảm kích nhìn bác Trần, ông ấy thật sự là người tốt mà, còn nhớ rõ là phải cứu tôi. Để phụ họa lời bác Trần, tôi liều mạng gật đầu, “Tôi thật sự không biết gì hết, chỉ là đến hái thuốc thôi. Tha cho tôi đi mà, xin ông đấy!”

Móng tay sắc bén của mặt xanh nanh vàng cũng không đòi khỏi cổ họng tôi, ngược lại còn ghì chặt cánh tay tôi hơn, 【Bảo tên quân nhân kia cút ngay. 】

Bác Trần cùng Phong Lôi Tồn đồng thời nhìn về phía quân nhân lưu manh, người sau nhủ mày, về mặt bất mãn, “Sao tao phải nghe lời mày? Bất luận mày giết hay không giết tên tiểu quỷ này, mày cũng chắc chắn phải hồn phi phách tán.”

【Hừ, tiểu quỷ nhà họ Nghiêm không có năng lực này đâu. 】

Xem ra tang thi mặt xanh muốn đánh với quân nhân rồi. Trong lòng tôi không khỏi lo lắng, bọn họ đánh nhau kẹp tôi ở giữa chẳng phải là tôi thành bia đỡ đạn rồi sao?

Bất chợt một tia hàn quang giáng xuống, trường kiếm trong tay Phong Lôi Tồn chém ngang cổ tay quân nhân, người sau nghiêng người tránh đi. Tơ hồng của bác Trần trong nháy mắt tách ra thành mấy chục sợi, cùng lúc cuốn lấy hai chân quân nhân.

Nhóm tang thi thấy tình thế có lợi, lập tức nhảy ra ngoài tường. Không đợi tôi kịp kêu to, tên mặt xanh nanh vàng đã nhấc tôi lên nhảy lên một nóc nhà khác. Hắn chỉ nhảy vài cái là đã ra tới giữa đường lớn, hai ánh đèn pha phía trước chiếu sáng khiến tôi lóa cả mắt.

Có tiếng phanh gấp chói tai, tôi nghe tiếng người lái xe la hét hoảng loạn chạy trốn. Cái con mặt xanh nanh vàng nhét tôi ngồi vào ghế sau, tang thi lông rậm và tang thi tím thì ngồi vào ghế lái và phó lái.

Điều này khiến tôi được dịp mở rộng tầm mắt, thì ra tang thi cũng biết lái xe. Quả nhiên tụi nó đã tiến hóa rồi.

“Xin hỏi. . . Xin hỏi tụi nó có bằng lái không?” Tôi nhịn không được hỏi.

Mặt xanh nanh vàng rõ ràng là hơi sững sốt, quay đầu nhìn về phía lông rậm đang ngồi chỗ ghế lái. Người sau lắc lắc đầu.

Tôi nhìn đối phương đang chạy giữa dòng xe ngược chiều, chạy ngang chạy ngược hết sức nguy hiểm, tôi thiếu chút nữa là hét lên. Tụi nó không chỉ không có bằng lái, hơn nữa còn là sát thủ đường phố nha! Người ta không muốn chết vì sự cố giao thông ngoài ý muốn đâu, thì thế rất khó coi đó! >_< (tiếng trời: Đây là trọng điểm sao?)

【Vừa rồi đắc tội, đừng sợ, chúng tôi sẽ không làm hại ngài. 】

Tuy rằng thanh âm nó khàn khàn, nhưng nghe giống như người bình thường nói chuyện, cũng không giống mấy con tang thi không có ý thức trong phim kinh dị.

Tôi đang định mở miệng hỏi, mui xe bỗng truyền đến tiếng vang thật lớn, thân xe bắt đầu lắc lư qua lại. Qua kính chắn gió, tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục quỳ một gối trên mui xe, khiến toàn bộ mui xe lồm xồm.

Cmm, bốn phía không có nhà cao tầng, hắn nhảy từ chỗ nào xuống vậy?

Tên lái xe tăng tốc độ, gió thổi bạt lên góc áo và những lọn tóc đen của người đàn ông, nhưng hắn lại như lưỡi dao sắc bén cắm trên mặt đất, không hề di chuyển.

Tôi liếc mắt một cái liền nhận ra hắn là cái tên quân nhân mang kính râm đã gặp qua hai lần.

Không chờ tang thi kịp phản ứng, quân nhân một quyền đánh vỡ kính chắn gió. Một giây sau đó, bàn tay đeo bao tay màu trắng bắt được tên lái xe lông rậm kéo ra ngoài.

Da tím lập tức vươn tay chụp lại lông rậm, đồng thời còn tát về phía tay quân nhân. Người sau hành động càng nhanh, không đợi nó cản xuống liền hạ một quyền hung hăng đâm vào mặt da tím. Cú đâm khiến cả khuôn mặt nó đều vụn vỡ, răng nanh cũng gãy mấy cái, có thể thấy hắn ra tay có bao nhiêu tàn nhẫn bao nhiêu đáng sợ.

Quân nhân không chút do dự, tha lỏng rậm ném ra ngoài như rác rưởi. Xe không có người lái nên xoay vòng vòng chuyển hướng, tông vỡ dải phân cách bên đường, bay thẳng ra đường cái.

Trong nháy mắt khi xe nghiêng nghiêng sắp đổ thì liền bị đá văng, tôi còn chưa kịp thét chói tai, áo đã bị xách lên. Mặt xanh răng nanh ném tôi ra khỏi xe. Thân thể tôi bay lên không, cảm thấy gió từ bên dưới cuộn cuộn thổi lên, thì ra xe đang đi qua một cây cầu, phía dưới chính là một con sông.

Lực ly tâm làm lá gan nhỏ bé của tôi thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi cuộn họng. Đang định đem tiếng hét dồn nén tại yết hầu phát ra, tôi đã nặng nề ngã vào trong nước. Nước nhanh chóng bao phủ đỉnh đầu tôi, cả người lạnh thấu xương, nước từ bốn phương tám hướng tràn vào mũi vào miệng, ngực cực kỳ khó chịu.

Đầu tôi trống rỗng, sợ hãi trong lòng khiến tôi quên luôn là mình biết bơi, chỉ biết vùng vẫy tay chân không ngừng. Cảm thấy có người nâng phía sau lưng tôi lên, tôi bất chấp tất cả, nhanh chóng liều mạng mà ôm chặt lấy.

Không khí trong phổi ngày càng ít, ngực tôi đau đớn không thôi, cả người rét run, tứ chi dần trở nên cứng ngắt vô lực. Đột nhiên có khí tức ấm áp từ miệng truyền vào, tôi tựa như bắt được cọng rom cứu mạng, ôm cổ đối phương mà mút vào.

Tôi sử dụng cả tứ chi, gắt gao cuốn lấy đối phương. Sau này nhớ lại, làm như vậy thật ra rất nguy hiểm, sẽ kéo luôn cả người cứu hộ xuống nước. Nhưng khi đầu óc bị kinh hoàng cùng sợ hãi chiếm lấy, tôi ngoại trừ bản năng sống sót, căn bản không thể nghĩ đến bất cứ thứ gì khác.

Bất quá người nọ cuối cùng vẫn tha tôi lên bờ sông. Đến giờ tôi cũng không biết hẳn làm cách nào.

Sắc nước cực kỳ khó chịu, có người không ngừng vỗ vỗ mặt tôi, lỗ tai như có một tầng màng chắn, không thể nghe rõ thanh âm vang vọng không ngừng của đối phương rốt cuộc là đang nói gì.

Ngực bị ấn xuống, tôi lập tức sặc ra mấy ngụm nước, một lượng lớn không khí trong lành tràn vào, cuối cùng tôi cũng có thể hô hấp.

Bóng người trước mắt lay động, ngọn đèn từ xa xa chiếu lại, tôi miễn cưỡng có thể nhìn ra đối phương mặc quần phục màu xanh lá. Hắn vỗ vài cái trên lưng tôi, làm tôi lại phun ra không ít nước. Hắn nâng gáy tôi rồi ôm lên.

“Vì cậu mà con mồi của tôi chạy thoát.”

Giọng nói trầm bổng du dương, một giọng nam thuần hậu êm dịu như tiếng đàn violin, mang theo điểm khàn khàn từ tính, gọi cảm, trầm ổn, đầy mị lực. Nếu mà đi làm seiyuu, chắc chắn sẽ khiến các fan nữ điên đảo.

* Seiyuu: người lồng tiếng, tiếng Anh gọi là CV (character Voice).

“Cậu muốn bồi thường cho tôi thế nào đây?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu công chính diện số 1 lên sâu khấu! Quân nhân + đồng phục + biến thái + thần bí, quá tốt đi?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Giữ Lời Hứa 9

Hắn mà đi phối âm nhất định thủ vai mấy ông chú biến thái này nọ! Tôi đây mới không thèm nói mấy lời kịch cầu huyết như “lấy thân báo đáp” đâu. Vươn tay bắt được ống tay áo của hắn, tôi dùng hết khí lực để nói.

“Cứu cứu tôi...”

Cả người ướt đầm, tôi cực kỳ khó chịu. Tôi cảm giác được tóc dính vào hai bên má, bọt nước theo hai má trượt xuống, chảy vào trong cổ. Trước mắt vẫn là một mảnh mơ hồ, giống như cách một bức màn nước, tôi chỉ miễn cưỡng nhìn thấy đối phương không mang kính râm, mắt sáng như đuốc, tầm mắt cực nóng hơi nheo lại nhìn chăm chăm tôi.

Hô hấp đối phương tựa hồ trở nên nặng nề. Vừa rồi từ dưới nước bò lên tôi đều không nghe được hắn thở. Tôi vừa định mở miệng, bỗng ngón tay mang theo hơi lạnh tự nhiên cạy mở môi tôi, xâm nhập vào miệng.

Tôi muốn hỏi ‘Anh làm gì’ nhưng lại chỉ có thể phát ra âm thanh ái muội. Ngón tay cuốn lấy đầu lưỡi tôi, nước bọt tiết ra không cách nào nuốt vào, theo khóe miệng tôi chảy ra.

Nắm được quần áo hắn, tôi định giãy dụa, lại phát hiện cả người không chút khí lực. Tôi nghe thấy tiếng người nọ cúi xuống tóc tôi hít thật sâu, giọng nói mê người lại vang lên.

“Uhm... Thom quá... Quả nhiên là loại hương vị này.”

Bên tai truyền đến tiếng nỉ non mang theo mê đắm cùng si dại, khiến tôi sờn cả tóc gáy. Trên cổ bị thứ ẩm ướt ứ đọng ứ đọng, làm lòng tôi càng thét lên chói tai không thôi.

Hết tang thì lại gặp biến thái, hôm nay quả thật là xui xẻo tám kiếp mà!

Ngón tay rút ra khỏi miệng, tôi lập tức mở miệng xin tha, “Đừng thương tổn tôi... xin anh!” Ai ngờ lại phát hiện hắn đang mút vào hai ngón tay kia.

“Hương vị rất ngọt ngào.”

Cứu mạng! Chú cảnh sát mau tới bắt biến thái! T_T

“Dùng thân thể của cậu bồi thường tôi, thế nào?”

Ngực cảm thấy lạnh lạnh, đối phương đang cời nút áo tôi, vật thể mềm mại ướt át quanh quẩn trên làn da. Càng liếm càng trượt xuống phía dưới, mắt thấy sẽ trượt đến... (>__

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Giữ Lời Hứa 10

Giết người diệt khẩu, loại tình tiết này bị dùng nát luôn rồi. Nhất định là hung thủ sau màn thấy cô gái sắp làm lộ chuyện, cho nên đã xử lý cô ta trước khi cảnh sát tìm ra.

“Cô ta tự tử. Từ lâu nhà mình nhảy xuống. Cửa khóa trái, cũng không có dấu vết bị xâm nhập, người chết có để lại di thư. Vụ án được kết luận là tự sát.”

“Phương diện tinh thần của cô ta có vấn đề sao?” Nhìn cô ấy lúc đó cực kỳ sợ hãi, cũng không biết là sợ cái gì. Có lẽ là sợ hãi chính bản thân mình đi. Việc biết được chính mình đã ăn thịt người cũng có thể khiến cho một người hoàn toàn sụp đổ.

“Trong di thư cũng nhắc tới nghiệp chướng của cô ta rất nặng. Chẳng qua cũng không có nói rõ ràng. Một cô gái ăn chơi như vậy, tôi cũng không cho rằng cô ta suy nghĩ cẩn thận đến mức này đâu. Hôm qua khi tôi giải phẫu thi thể cô ta đã phát hiện ra một thứ rất thú vị.”

Hắn đưa tôi xem một phần báo cáo, chẳng qua tôi xem không hiểu, lập tức đưa lại hắn. “Đây là gì?”

“Lúc xét nghiệm chúng tôi phát hiện được thuốc gây ảo giác trong máu của cô ta, tên là scopolamine. Thứ đó được mệnh danh là ‘Hơi thở của quỷ’, có nguồn gốc từ một loại cây phổ biến ở Nam Mỹ.”

* scopolamine: hay còn gọi là Hơi thở của quỷ hoặc gọi tên khác là Burundanga là một loại ma túy hay ma dược được bào chế từ cây Borrachero ở Colombia và có tác dụng gây mê đồng thời có khả năng làm mất đi thần trí của con người và đưa con người vào trạng thái bị thôi miên. Loại này được coi là loại thuốc đáng sợ nhất thế giới mà tội phạm thường dùng để xóa trí nhớ và làm mất ý thức tạm thời của nạn nhân. (wiki)

“Loại cây Nam Mỹ...” Xa xôi quá nha, nghe tên cũng có cảm giác kinh khủng thật. “Vậy là có liên quan tới thuốc phiện nhỉ.”

Lục Vân Phi gật gù đầu, “Tại Colombia rất được ưa chuộng. Chỉ cần cho người ta hít vào một lượng rất nhỏ, mấy phút sau sẽ hoàn toàn bị khống chế, có thể sai khiến họ làm bất cứ việc gì, mà người bị hại đó về sau cũng không nhớ được gì.”

Mấy việc dùng thuốc gây ảo giác để lừa gạt tôi cũng thường nghe tới. Bình thường đều là kẻ lừa đảo dụ dỗ cưỡng ép nạn nhân hoặc lừa tiền này nọ, kinh khủng nhất cũng chỉ là lừa nạn nhân bán gan mà thôi. Loại việc sai khiến người hít thuốc đi giết người, ăn thịt người này thật đúng là làm người nghe kinh sợ.

“Anh nói cho tôi biết việc này, không phải chỉ là để hù dọa tôi chứ?” Loại việc này hắn được coi là tài liệu tuyệt mật đi. Biết phải việc không nên biết, trong lòng tôi có dự cảm không lành.

Lục Vân Phi trưng ra nụ cười giả dối, “Cậu thông minh lắm. Vấn đề chủ yếu hiện giờ là nguồn gốc của thuốc này. Nếu chỉ là thuốc phiện bình thường, chúng ta có thể tin là thuốc được buôn lậu từ Việt Nam qua đây. Nhưng vấn đề là loại thuốc này sản xuất tại Nam Mỹ, không có khả năng cũng không nhất thiết phải vận chuyển từ nơi xa xôi như vậy tới đây.”

“Án mạng này cũng không phải chỉ một người là có thể làm được. Nhất định là có một đám người hít thuốc bị trúng chiêu rồi. Người buôn bán thành công là người nắm được điểm mấu chốt mà.”

“Tôi không biết nha! Hỏi tôi cũng vô dụng.” Nghe tới đây tôi đại khái hiểu vì sao hắn muốn nói cho tôi chuyện này. Nhưng mà tôi cũng không biết nha.

“Tôi tin cậu có cách mà.”

Tự tin của anh ở đâu ra vậy? Bất quá, về cô gái kia tôi cũng có chút tin tức có thể cung cấp.

“Cô gái kia... Các người điều tra được cô ta đến bệnh viện làm gì không?”

Lục Vân Phi lắc đầu, “Điểm ấy rất kỳ lạ, bệnh viện không có hồ sơ bệnh án của cô ta. Camera ở sảnh quay được cô ta trực tiếp lên lầu, cũng không có đăng ký. Nói đúng hơn là cô ta không đến bệnh viện xem bệnh, có thể là tới thăm bạn bè hay người thân, chẳng qua tạm thời cũng không có tin tức gì nói bạn bè thân thích của cô ta có nằm viện.”

“Cô ấy không phải đến thăm bệnh.”

Nghe được lời này Lục Vân Phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi.

“Cô ấy chắc là đến tìm người. Về phần tìm ai...” Tôi nhớ đến sợ hãi và bất lực trong mắt cô gái, “Nếu anh là cô ấy, tình dục phát hiện trên người mình dính đầy máu, miệng còn có mùi vị kì lạ, có lẽ còn nhớ được chút việc xảy ra tối hôm qua nữa, anh sẽ làm thế nào?”

“Tẩy sạch tất cả chứng cứ, tiêu hủy quần áo dính máu này nọ... Sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra mà đi làm như bình thường.”

Anh thật không phải là tên sát nhân điên loạn nào đó chứ? Tôi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lục Vân Phi, người sau càng banh miệng cười kiêu ngạo.

“Hầu hết mọi người đều sẽ hoang mang lo sợ, sợ hãi vô cùng. Sẽ đi chứng thực xem việc có thật sự xảy ra không hay đó chỉ là một con ác mộng. Kết quả phát hiện ra chuyện có thật, cô ấy sẽ biết ngay là nguyên nhân nằm ở thuốc kia. Anh cảm thấy tiếp theo cô ấy sẽ tìm đến ai?”

Lục Vân Phi vỗ đùi, “Cô ta sẽ đi tìm tên thương nhân vô lương tâm kia. Mà tên kia lại ở ngay trong bệnh viện này.”

“Còn có một việc không hiểu là có giúp ích được gì không. Lúc đụng phải cô ấy, tôi có ngửi được mùi thuốc Đông y.” Đó là mùi của rất nhiều loại thuốc Đông y trộn lẫn. Nếu như đi đến phòng thuốc Đông y để lấy thuốc, chỉ cần đến gần cửa sổ sẽ ngửi được mùi.

Trong bệnh viện ngửi được mùi hương như vậy cũng không lạ gì, cho nên lúc đó tôi cũng không để ý. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó hai tay cô gái kia trông trơn, cũng không cảm thuốc Đông y, còn vương mùi hương này chắc hẳn cũng đã gây người ở đó khá lâu đi.

Lục Vân Phi nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, vừa gọi điện vừa đi ra khỏi phòng bệnh. Nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn, chắc là đi báo cáo với cấp trên đi.

Cuối cùng cũng đuổi được biến thái rồi. Ah, uhm!

Để bác sĩ kiểm tra sơ qua, tôi cũng không phải bệnh nặng gì, buổi chiều sẽ làm thủ tục xuất viện. Vừa có biến thái vừa có buôn bán ma túy, bệnh viện này đúng là không an toàn chút nào, tôi có nên khuyên anh họ từ chức luôn không nhỉ.

Sau khi tôi rơi xuống nước, ba lô không biết trôi đi nơi nào rồi, xương bồ mất bao công sức mới hái được cũng không còn. Bất quá tôi còn sợ hãi cái chùa Thành Tây kia lắm, thật sự không dám tới lần nữa.

Lúc tôi không biết phải làm sao, lại phát hiện ba lô đã được đặt trước cửa tiệm.

Là ai đem về giúp nhỉ? Chẳng lẽ là quân nhân mang kính râm?

Đột nhiên nhớ tới sự việc tối qua, tôi thấy cảm giác ướt át dính dính kia như còn lưu lại trên da thịt. Chỗ kia trên cơ thể như còn cảm nhận được nhiệt độ khoang miệng hắn. Rất khó chịu rồi lại có chút tê dại, thật khó để diễn tả bằng lời.

Tôi rốt cuộc đang nghĩ đến cái gì vậy? Trên mặt nóng bừng, đầu óc trống rỗng, tôi nhanh chóng lắc đầu không muốn nghĩ tới nữa.

Cmm! Nếu hắn mà dám làm gì tôi thiệt ấy hả, tôi dám chắc sẽ bám theo hắn đến căn cứ mà quấy rối, tổ giác cho hắn thân bại danh liệt luôn.

Trong phút chốc khi cảm lên ba lô kia, tôi ngửi được một mùi hương. Nói chung cũng biết là ai đem về giúp rồi. Tôi mở ba lô, bên trong xem ra cũng không thiếu thứ gì.

Vật liệu đã đủ, tôi bắt đầu chiếu theo phương thuốc mà điều chế cái loại thuốc cao này. Đem rễ xương bồ chín đốt hong khô, nghiền nát sau đó trộn với các dược liệu khác, một bên khuấy đều một bên đổ vào nước sôi lấy từ trên núi xuống. Gạo nếp nấu chín sau đó phơi khô trộn với cuống vải nghiền nát, sau đó đem đổ vào hỗn hợp chính rồi lại khuấy đều. Cuối cùng lấy hoa xương bồ đã nghiền nát cho vào hỗn hợp thuốc sền sệt kia, rồi bịt kín để qua đêm.

Tôi làm thuốc cả một buổi chiều, lúc ra khỏi cửa tiệm trời đã tối đen. Định bụng lập tức trở về nhà bác cả, bất quá lúc trước tôi đã đồng ý chủ nhân ao Cừ Hương giúp đỡ tìm người. Hơn nữa chính tôi cũng có chút nghi vấn cần đến đường Lục Di để giải đáp.

Đường Lục Di vào ban đêm cực kỳ yên tĩnh, gần như là không có tiếng người nói cũng chẳng có tiếng chó kêu. Lối mòn dài ngày thường cùng cảm giác sợ

hải đã khiến nơi này gần như bỏ hoang.

Bởi vì liên quan tới việc đám tang thì chiếm cứ địa bàn, mà quý cũng không dám bước vào. Tôi nghe ngóng được chỗ người kia ở từ đám ma quý đầu phố.

Mấy gian nhà gạch xanh cũ kỹ thừa thớt còn lại dần hiện ra dưới ánh đèn mờ nhạt. Trong đêm đen lại mang vẻ cô tịch cùng bất lực. Lúc đi ngang qua cửa sổ các nhà, ngẫu nhiên sẽ nghe được tiếng người già ho khan.

Những người này không phải là không muốn dọn đi, mà là không biết phải dọn đi đâu. Thành thị phát triển quá nhanh, việc hiện đại hóa đã gần như cán nuốt một cách nhanh chóng toàn bộ lịch sử, kể cả những hồi ức xưa cũ kia.

Tôi gõ cửa một ngôi nhà, người mở cửa lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Thì ra là tiểu sư phụ.” Người phụ nữ từ kinh ngạc mà hồi phục lại tỉnh tỉnh thần, liền ân cần mời tôi vào nhà.

“Tôi là Từ Đăng.” Tôi sửa lời cô ta, tôi cũng đâu phải là hòa thượng. Tôi đưa lên nhang nhà mình sản xuất, xem như là một cái cớ để tới đây.

Trong phòng khách đặt bài vị, trên bếp lò đang đốt nhang của Hữu Duyên Đường. Mùi nhang thơm ngát lượn lờ, xua tan mùa ẩm mốc của phòng cũ. Nhưng ngoài mùi nhang kia, còn một mùi hỗn tạp khác, tại phòng ở của họ lúc trước tôi đã từng ngửi qua, là một mùi hương ngọt ngào, khiến người ta an tâm.

Xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, đôi vợ chồng này vậy mà lại không dọn ra khỏi đường Lục Di. Có lẽ liên quan tới lời khuyên lần trước của tôi giúp họ thoát được một kiếp, người phụ nữ cũng không có ý cảnh giác gì với tôi.

Công việc của chồng cô ta là mua bán thuốc Đông y, quanh năm suốt tháng đều chạy bên ngoài, rất ít khi về nhà. Cô cũng luôn coi mẹ chồng là mẹ ruột mình. Cho nên khi bà cụ qua đời, cô cũng rất đau lòng, có một khoảng thời gian cứ điên rồi tỉnh. Chồng cô ấy không thể không trở về bầu bạn, hiện tại cuối cùng cô ấy cũng bình tĩnh lại.

“Vi sao không dọn đi nơi khác?” Nghe cô ấy nói phòng này là ở nhờ, bọn họ có quen biết với chủ nhà, đối phương cũng không ở, cho nên cho họ ở miễn phí vài ngày. Qua một đoạn thời gian rồi mà họ còn tính ở lại. Xảy ra cái chuyện kia mà không dọn đi cũng thật lạ.

“Ừm... Bởi vì không đủ tiền. Chính phủ bồi thường quá ít, không đủ mua phòng ở tại ngoại ô. Muốn dọn trở lại thì lại mất tiền đền bù. Hơn nữa...”

Người phụ nữ giương mắt nhìn ra bên ngoài phòng, hoàng hôn chiếu vào đôi mắt cô ấy, tăng tăng hoài niệm nổi lên, “Tôi và chồng đều lớn lên tại khu phố này. Nơi này tràn ngập hồi ức của chúng tôi, thật sự không đành lòng.”

Tay cô nắm chặt góc áo, tựa như muốn nắm chặt những ký ức đã mất đi kia, tựa như chỉ cần cô buông tay chúng liền tiêu tán. Quả thật, cô chẳng còn gì cả, nếu ngay cả nơi trong hồi ức cũng mất đi, vậy sống trên đời này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Lúc này có người gõ cửa, cô ta đáp lời đi mở cửa. Người kia không phải chồng cô, bởi chồng cô có chìa khóa. Không ngờ vào giờ này mà còn có người tới chơi.

Tôi đang định nhắc nhở cô ấy một chút, ai ngờ cô ta cứ như vậy mà mở cửa, ngay cả hỏi cũng không thêm hỏi. Thật không hiểu cô ta nghĩ sao nữa. Trị an bây giờ cũng không thể so với trước kia nha.

“Anh Lý. Em biết ngay là anh.” Người phụ nữ hiển nhiên quen biết người kia. Tôi từ cửa sổ nhìn ra, thấy người đàn ông kia cũng xấp xỉ tuổi cô ta, mặc trên người toàn hàng hiệu.

“Việc lần trước bàn, không biết chị dâu suy nghĩ tới đâu rồi?” Người kia không biết có phải là không kiêng kỵ nam nữ bất tiện hay không, mà hắn cũng không vào nhà, cứ như vậy đứng nói chuyện bên ngoài.

“Cái này...” Người phụ nữ hơi do dự, nói: “Anh à, việc này thật sự không tốt lắm.”

“Về mặt tiền bạc có thể bàn bạc lại.”

“Nhưng mà...”

Người đàn ông kia cố gắng thuyết phục, thế nhưng người phụ nữ lại nói là chờ chồng cô trở về. Người đàn ông lập tức nóng nảy, “Gần đây hắn có gì kỳ lạ?” Trong giọng nói mang theo chút sợ hãi.

“A? Không có...”

Từ cửa sổ nhìn đến khuôn mặt kia, tôi lấp bấp kính hải. Trên trán người này có vết màu xanh như ấn ký Tam Trụ Hương (3 cây nhang.v). Tôi nghe lão Trương nói người xuất hiện loại ấn ký này nhất định sẽ bị oán quỷ đoạt mạng.

Oan hồn phải đến địa phủ để nhận giấy chứng nhận giết người này. Người này ắt hẳn đã làm điều ác hại chết người khác, hơn nữa ra tay cũng rất tàn nhẫn, cho nên đối phương mới đến địa phủ, dù cho phải trả cái giá rất lớn, thậm chí kiếp sau không thể chuyển thế làm người cũng phải giết hắn để báo thù.

Cô ta làm sao mà quen được với hạng người này cơ chứ, thật sự là mắt cảnh giác quá.

“Chị dâu, cái kia chẳng qua chỉ là một khối gỗ thôi. Bán được giá cao, chị có thể mua được phòng ở rồi.”

“Nhưng mà, đó là bài vị của mẹ chồng. Hơn nữa...”

Hai người tranh chấp không có kết quả, người đàn ông kia có chút giận dữ, nhưng lại giống như đang sợ thứ gì đó, rất nhanh rời đi. Người phụ nữ thờ dài, trở lại vào phòng.

“Xin lỗi, để cậu đợi lâu. Vừa rồi là bạn của chúng tôi. Trước kia cũng ở tại vùng này.” Người phụ nữ mỉm cười xin lỗi.

“Anh ta muốn mua gì sao?”

“Hắn là người bào chế thuốc, muốn mua bài vị của mẹ chồng, còn nói khối gỗ kia là một loại thuốc rất hiếm. Tôi cũng không hiểu mấy thứ này, chẳng qua bài vị sao mà có thể tùy tiện đổi được? Hơn nữa đó là của chồng tôi đem về, từ sau khi lập bài vị này tâm tình của tôi mới bắt đầu chuyển biến tốt hơn.”

Giờ giấc không còn sớm nữa, tôi cũng đứng dậy từ biệt. Lúc sắp đi vẫn nhắc nhở cô ta một chút, “Mặc kệ như thế nào, nhất định không nên tiếp xúc nhiều với người kia. Hắn không phải là người lương thiện đâu.”

Người phụ nữ kinh ngạc, dường như có chút không dám tin. Tôi cũng không giải thích nhiều, xoay người liền bước ra ngoài.

Trong bóng đêm mờ mịt, tôi phát hiện có người đứng trên đầu tường xa xa nhìn về ngôi nhà người phụ nữ kia ở. Tôi đứng dưới chân tường, ngược đầu hỏi hắn, “Vì sao không trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Giữ Lời Hứa 11

【Không thể.】

Thanh âm khàn khàn kia chậm rãi truyền đến, chính là thanh âm của mặt xanh răng nanh. Chẳng qua dù bây giờ tôi đã biết được bộ mặt thật của hắn cũng không còn thấy sợ hãi nữa.

“Chồng cô ấy chết rồi sao?”

Không có tiếng trả lời, vậy là đối phương đã ngầm thừa nhận. Ngày đó mùi hương tôi ngửi được trên người mặt xanh răng nanh chính là mùi nhang đặc chế của Hữu Duyên Đường. Loại nhang đó tôi chỉ bán cho hai vợ chồng này. Hạn bất đúng là có thể hóa thân thành người.

Tôi cảm thấy đau xót thay cho người phụ nữ kia. Đã mất đi người thân còn mất đi nơi trú ngụ đã vài chục năm. Cũng không nhận được bồi thường đáng phải có.

“Cám ơn vì đã đem ba lô của tôi về giúp. Có người vẫn đang chờ thuốc bên trong cứu mạng.” Mặc dù là các người hại hắn suýt chết.

【Chế sư đại nhân, làm ngài sợ hãi là sai lầm của chúng tôi. Lúc này đây chúng tôi xin nhận lỗi với ngài.】

Nó nhảy xuống chân tường, cúi đầu hành lễ với tôi. Hình ảnh này nói có bao nhiêu quý dị liền có bấy nhiêu quý dị. Thì ra tang thi đã tiến hóa đến giai đoạn trọng văn minh hiểu lễ nghĩa. Nhiều người còn chưa làm được vậy đâu.

“Nguồn gốc bài vị kia ra sao?” Nghe nói hạn bất có thể biến hóa thành hình người, chẳng qua có thể làm cho người phụ nữ kia không phát hiện thậm chí thay đổi cả ký ức của cô ta thì chỉ có thể là thứ tạo ảo giác nào đó.

【Gỗ cây La Sâm.】

Mặt xanh răng nanh nói đó là một loại cây tại quê nhà chúng nó. Binh lính trước kia lúc đi đánh giặc rồi chết nơi đất khách quê người, cần phải có người can thi để dẫn họ về quê nhà. Nhờ vào loại cây này người ta có thể trở lại hình thái như lúc còn sống, đoàn tụ cùng người nhà.

*người can thi: người đưa tiễn xác chết.

Chẳng qua là, loại cây này cũng không thể giúp những người đó sống lại thật sự, mà chỉ có thể thỏa mãn nguyện vọng nhỏ bé của người nhà, để họ có được một giấc mộng ngắn ngủi mà đẹp đẽ.

【Chúng tôi tặng cây La Sâm cho một người hái thuốc, khiến hắn rước phải họa sát thân. Chúng tôi từng hứa hẹn phải bảo vệ người nhà của hắn. 】

Mới vừa nói xong, nó đột nhiên đứng phắt dậy. Từ xa xa truyền tới một tiếng hú vang dội. Không khí yên lặng chợt trở nên khấn trương, tựa như có khí tức chẳng lành lảng vảng đâu đây.

【Xin chế sự đại nhân rời khỏi nơi này ngay. 】Nó vừa nói xong liền nhảy lên đầu tường, bước trên nóc nhà ngói xanh mà lao về phía căn nhà cũ còn hắt ra ánh đèn le lói.

Không cần hỏi cũng biết đã xảy ra chuyện. Tôi không nghĩ đối phương sẽ động thủ nhanh đến vậy. Rõ là vội vàng quá nha.

Tôi một bên bấm số điện thoại của Phong Khinh Vân, bảo hắn phái người đến để tiếp viện, một bên chạy tới nơi ở của người phụ nữ. Tôi còn đang định bấm 110, bỗng có một người té xuống từ nóc nhà bên cạnh.

Suýt chút là tôi không tránh kịp, tên kia động tác nhanh nhẹn, xoay người một cái liền tránh được tôi, dừng ở cạnh chân tường. Tôi nhìn hắn chăm chú, thì ra là tang thi da tím. Đi sau hắn là mặt xanh nanh vàng, nó đang công người phụ nữ rõ ràng là đang hôn mê bất tỉnh kia. Tôi cũng không thấy con lông trắng kia đâu.

Tôi đang muốn nói, da tím lập tức vươn tay ý bảo tôi lui về sau, cảnh giác mà nhìn chăm chăm vào bốn phía xung quanh. Chỉ thấy trên đầu tường, nóc nhà, còn cả trong ngõ nhỏ xuất hiện mấy bóng người. Những người đó trong tay cầm đủ loại vũ khí, có dao cắt dưa hấu, gậy sắt, thậm chí còn có xẻng sắt này nọ.

“Các người muốn làm gì? Cảnh sát sẽ đến nhanh thôi.”

Tôi giờ lên đi động ý bảo đã bấm 110, chẳng qua những người đó cũng không phản ứng, bọn họ bày ra biểu tình vận vẹo, trong mắt tràn ngập sự khát máu.

Thật đáng sợ, bọn họ thật sự là con người sao?

Mặt xanh răng nanh công người phụ nữ xoay người bỏ chạy, tôi chỉ có thể theo sau. Phía sau truyền đến tiếng đánh nhau, còn có tiếng gầm rú của da tím. Tôi không có cách nào giúp đỡ, chỉ có thể dùng hết sức mà chạy trốn.

“Tại sao không đánh trả? Tang thi có sợ con người đâu.” Tôi vừa chạy vừa hỏi. Hình như trong phim cũng có chuyện giống vậy, biến con người thành đồng bạn với mình. Lão Trương chẳng phải cũng bị cắn rồi biến thành như vậy sao?

【Không thể làm hại người vô tội. Chúng tôi đã hứa với Thành Hoàng đại nhân. 】

Điều kiện đầu tiên là mấy người đó thật sự vô tội. Mấy người họ cắn thuốc xong là quên luôn họ hàng rồi đó nha. Có người từ trên đầu tường lao xuống, tôi suýt chút bị đẩy ngã. Ngõ nhỏ phía trước cũng xuất hiện mấy bóng người.

Không phải là tang thi đuổi bắt người, mà là người rượt tang thi chạy. Đệt, cái đạo lý gì vậy hả?

P phía trước không đường lui phía sau còn truy binh, tại sao tiểu đội thần côn của Phong Khinh Vân còn chưa chịu xuất hiện hả? Tôi muốn mở plug-in, tôi muốn xài cheat code! (ề nghĩ mình giống như đang chơi game đó mà; plug-in, cheat code là mấy phần mềm, thông số để gian lận trong game.)

Đột nhiên tôi phát hiện vách tường bên cạnh mở ra một con đường nhỏ. Bên trong tản ra khí lạnh, ngẫu nhiên sẽ có ngọn lửa màu xanh thổi qua.

Đó là Âm phủ lộ (đường âm phủ).

Có thể chạy trốn bằng âm lộ, con người căn bản là không nhìn thấy được, hắn sẽ là không đuổi tới. Tôi túm lấy mặt xanh nanh vàng chạy vào trong âm lộ. Ngõ nhỏ kia cực kỳ chật hẹp, chỉ có thể cho một người đi qua.

Thế nhưng đường rất ngắn, còn chưa kịp phải bất cứ thứ gì kỳ quái chúng tôi đã đi ra từ một cửa ngõ khác. Tôi ngồi trên đất thở hổn hển, chuyện này cũng hơi quá rồi đó.

Đột nhiên một tiếng gầm rú truyền tới, tôi sợ tới mức nhảy dựng. Chỉ thấy trên cổ tay mặt xanh nanh vàng bị cắm vào một cây đinh dài bảy tấc, có khói đen không ngừng tỏa ra.

Nó dường như cực kỳ đau đớn, nhưng cũng cố nén lại mà đẩy người phụ nữ về phía tôi.

【 Đi mau! 】

Tôi đỡ lấy người phụ nữ xong lại ngẩng đầu nhìn, mặt xanh nanh vàng đã đánh nhau với tên quân nhân lưu manh gặp lần trước. Tên kia dùng trường đinh có hơi khác so với lần trước, bên trên hình như có thêm một hàng chú ngữ màu vàng.

“Chờ chút! Quân nhân đại ca.” Tôi đứng bên cạnh hô to, “Chúng nó không làm hại người đâu, xin dừng tay.”

“Ông đây mặc xác!” Quân nhân lưu manh vẫn không dừng lại, ngược lại còn đánh ác hơn nhanh hơn, “Mấy thứ khác loài uy hiếp con người cần phải bị

tiêu diệt!”

Hiện giờ tôi đã biết vì sao lão Trương và tang thi đều chán ghét quân nhân như vậy. Không chỉ biến thái, mà còn ngang ngược không chịu nói lý lẽ! Chẳng qua, tôi chưa kịp mắng chửi. Cửa ngõ đã xuất hiện vài bóng người cầm vũ khí, bọn họ đang từ từ bước tới gần.

“Ngu xuẩn! Kẻ uy hiếp loài người ở đây không phải là mấy thứ khác loài đâu!”

Tôi đặt người phụ nữ ra sau để bảo vệ cô, định chuẩn bị liều mạng. Đột nhiên có người từ trên trời giáng xuống, đập mấy người đang bước tới nằm lăn ra. Trong đêm đen, thân hình người đàn ông trên người mặc quân trang phẳng phiu càng thêm oai phong凛冽, cả người tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

Những người đó tuy rằng thần trí mơ hồ, nhưng theo bản năng vẫn cảm thấy sợ hãi, tạm thời không dám tiến lên.

“Boss?” Quân nhân lưu manh thờ nhẹ một tiếng.

Người đàn ông kia không thèm để ý hấn, xoay người nhìn tôi. Đứng phải tầm mắt sau kính râm, tôi không khỏi rụt người lại, sau lưng ngứa ngáy, cả người nổi da gà.

Tên biến thái chết tiệt này đáng sợ quá! TAT

Đối phương chậm rãi cong lên khoe miệng, “Muốn tôi cứu em?”

Dưới loại tình huống này ông đây có thể nói ‘Không muốn’ sao? >_

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Giữ Lời Hứa 12

Ở cửa ngõ đầu rất nhiều xe cảnh sát và xe cứu thương, cũng có không ít phóng viên vây xem, dường như các hộ gia đình ở khu này đều chạy ra, ánh đèn flash máy ảnh cùng ánh đèn xe còi hụ cảnh sát làm bốn phía đỏ trắng đan xen. Lục tục có người bị thương được nâng ra từ trong ngõ. Bên này cảnh sát cũng bắt được vài người, chẳng qua phần lớn đều là nói bậy nói nhảm gì đó hoặc là thần trí không tỉnh táo.

Tôi định lên vào đám đông mà trốn nhưng lại bất hạnh bị Chu Chính bắt được.

Lúc vị đại ca nào đó thân mặc đồng phục dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào tôi, tôi có loại cảm giác sói đi rồi hổ lại tới. Nhưng mà cũng đừng cho tôi làm thỏ trắng nhỏ bị xâu xé như này chứ. >_

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tết Trung Nguyên – 1

Tết Trung Nguyên, hay còn gọi là ngày lễ của quỷ. Kỳ thật cũng không phải là một ngày cụ thể nào cả, mà là trong một tháng đó cả địa phủ đều nghỉ lễ, tất cả ma quỷ được tự do hoạt động, cũng tương tự như ăn mừng năm mới.

Từ lúc bước vào tháng của quỷ việc buôn bán của tôi cũng tốt hẳn lên, thần côn cực kỳ nhiều, đơn đặt hàng của ma quỷ cực kỳ nhiều, khách hàng đến mua đồ cúng tế cũng cực kỳ nhiều. Hàng hóa trong cửa tiệm phần lớn là đồ thủ công, hại tôi phải tăng ca hơn mười ngày liên tục để đẩy nhanh tiến độ, bạn muốn chết.

“Thiệt muốn có một con thức thần nha.” Tôi nằm trên quầy cầu nhàu. Nhìn nhìn con thức thần có thể giúp lão Trương dâng trà pha nước thậm chí đánh gãy da, tôi phát ra mười vạn phần hăm mộ ghen tị hận.

Hôm nay mưa to còn thêm cả sấm chớp, cho nên khách hàng rất ít, đám ma quỷ bên ngoài cũng sợ bị sét đánh trúng cho nên đều trốn hết. Chỉ có một mình lão Trương ở trong này trú mưa, nói chung cũng có thể khiến tôi thư giãn chút.

Hình như lão Trương rất có sở trường về phù chú, tôi thấy hắn giương tay lên liền tạo được mấy con thức thần. Ngoại hình nhìn như một con thỏ đang đứng thẳng, lông xù xù, rất đáng yêu. Mấy con thỏ cũng thật giỏi, còn giúp lão Trương chỉnh trang quần áo bị ướt, dâng lên trà nóng, còn đánh cả gãy da.

Nghe nói tui nó còn có thể làm việc nhà, thật tiện quá đi. Nếu tôi cũng có thể tạo ra thức ăn thì tốt rồi, dù chúng nó không chế tác hàng hóa được thì có thể giúp tôi đánh nhau hay là tiếp khách cũng được.

Một con thỏ chạy ngang qua trước mặt tôi, cái chân ngắn nhỏ kia phải nói là siêu đáng yêu luôn. Tôi dùng một tay ôm nó lại, lông thật mịn, còn mềm mềm nữa, thoải mái muốn chết. @

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tết Trung Nguyên – 2

Thời Vũ gật gù đầu, trong mắt tràn đầy chờ mong, “Đúng vậy. Phần thưởng hàng năm đều là do chế sư đại nhân làm ra a. Đầu là mấy thứ rất tuyệt, cho nên hoạt động hàng năm của khu chúng tôi đều có rất nhiều người tham gia.”

Ông nội à, tài trợ nhang đèn tiền giấy coi như xong, tại sao còn phải làm ra mấy cái phần thưởng quý quái nha? Tôi kéo tóc điên cuồng, hình như vừa đồng ý làm cái chuyện khó xoi rồi nha.

“Chờ chút, hình như tôi...”

“Nghe nói quý lão Đại tây khu và Hồ đại nhân ở bắc khu hàng năm đều tới. Năm nay chúng tôi còn mời tới một nhân vật rất nặng ký — Hải đại nhân của Thành Hoàng điện. Tôi thật rất mong chờ vào bảo vật ngài làm ra.”

Please, không cần mời cũng được mà! Tuy không biết Hồ đại nhân là ai, nhưng quý lão Đại nhất định là lão Đại quý bang, nắm trong tay thế lực một khu. Về phần Thành Hoàng, bọn họ vậy mà mời tới người nghiêm khắc nhất là Hải đại nhân, thật sự là điên hết rồi. (Chú thích: nơi chúng tôi có ba vị Thành Hoàng a, Hải đại nhân trong này là chỉ Hải Thụy.)

Tôi tưởng tượng tới cảnh họ tranh đấu một hồi, sau đó tìm được ‘bảo vật’ rách nát của tôi, sau đó còn không lột da tôi ra sao. Lỡ như Thành Hoàng đại nhân vì phần thưởng mà cảm thấy hoạt động lần này thật nghèo nàn rồi tức giận, chắc tôi cũng phải bỏ xứ mà đi luôn. 555... TT

Ông nội, cứu mạng nha! Con muốn mở plug-in, con muốn có bàn tay vàng, con muốn có bí tịch võ lâm...

Thời Vũ thấy tôi đồng ý, cũng không nán lại lâu. Lúc gần đi còn nghe hần nhỏ giọng lẩm bẩm “Quả nhiên ăn diện một chút mới đến quá là đúng đắn.”

Tôi lần nữa bị đá kích, thì ra cái lời đồn kia vẫn còn lưu truyền nha.

Tôi vô cùng buồn bực mà về nhà, may mắn anh họ ở nhà, tôi vừa thấy hần liền ôm chặt lấy.

“Anh họ, cầu an ùi.”

“Ôi, em họ nhà tôi không phải là thành niên rồi sao? Đứa trẻ đang ôm tôi làm nũng này là ai vậy?”

“Anh họ, xấu xa!” > Tuy rằng anh họ rất xấu miệng, nhưng quả thật là hệ chữa trị. Có anh bên cạnh sẽ rất an tâm. Đáng tiếc tôi không thể kể mọi việc với anh. Bởi vì anh giúp không được lại càng thêm lo lắng mà thôi. Lúc ăn cơm chiều, bác cả nói tết Trung nguyên cũng nên đốt chút đồ cho ông nội. Kỳ thật dù có đốt đồ cũng không biết ông có nhận được không, tôi nghe đám quý soa nói ông nội đã không còn thuộc sự quản lý của địa phủ. Trước kia tôi cho rằng hần ông nội đã đầu thai. Bất quá xem ra không chừng đi làm tiên ông tiêu dao đâu đó rồi. Đốt ba cây nhang cho ông nghe còn có lý. Thế nhưng tôi vẫn đáp ứng bác cả. Dù sao nhà chúng tôi cũng bán nhang đèn, lã phí chút cũng được. Trên TV đưa tin gần đây có không ít trẻ vị thành niên bị mất tích, có thể là do những băng nhóm lừa đảo trong thành phố, còn dẫn dỏ dân chúng phải chú ý con em nhà mình. Tôi lập tức nghĩ đến tin tức trên Linh Nhật báo về chiếc xe quý. Chiếc xe quý còn được gọi là Cửu Đầu Điều (chìm chín đầu), Cô Hoạch Điều (Ubume), là một loại yêu quái mặt người thân chim, do người phụ nữ mang thai mất đi đứa con biến thành, chuyên đi trộm con nít nhà người ta. Ubume: Có rất nhiều lý do cho sự biến mất của một đứa trẻ nhưng theo một truyền thuyết của Nhật Bản, trẻ em mất tích hầu hết là do bị bắt cóc cướp linh hồn bởi một con quái vật gọi là Ubume. Ubume là một sinh vật giống chim nhưng có thể hóa thành một người phụ nữ bắt cóc trẻ em mỗi khi lông của nó bị ngắt. Ubume được cho là linh hồn của những người phụ nữ chết trong khi sinh con hoặc khi mang thai. Mối giao kết với đứa trẻ bị mất khiến Ubume luôn thèm khát cướp lại tất cả những gì đã từng là của mình. Bắt cóc trẻ con là một cách để trả thù cho những chiếc lông bị mất. (Nguồn) Bất quá bây giờ đều có công hội quản lý, xe quý nếu dám bắt con nít loài người, chắc chắn sẽ bị công hội đuổi bắt. Nếu loại chuyện này xảy ra, Linh Nhật báo không có khả năng không đưa tin. “Thối đời ngày nay, thật nguy hiểm cho mấy đứa nhỏ quá.” Bác gái dùng ánh mắt lo lắng nhìn tôi, “Hồi trước còn có cái vụ sửa bột gì đó, khiến tới mấy đứa nhỏ chết.” Please, bác nhìn con làm gì? Con sắp thành niên rồi đó nha! “Đúng rồi, tiểu Đằng, trước khi trời tối thì lo dẹp tiệm về nhà, biết chưa? Nếu không thể về trước khi trời tối thì kêu A Lãm đi đón con.” Bác cả cũng gấp đồ ăn vào bát tôi, vẻ mặt lo lắng. Đã nói là con thành niên rồi mà! Tôi đem tầm mắt bắn chúi chúi vào anh họ, cảnh cáo hần không được nói gì hết. Thế nhưng đối phương lại như không thấy được. “Không thành vấn đề! Ai kêu mặt mũi tiểu Đằng ngu ngơ dễ dụ quá làm gì.” “Anh họ thật xấu xa!” > Chuyện chế tạo ‘bảo vật’ thật khiến tôi đau đầu. Lên mạng tra không ít tư liệu, thế nhưng mấy thứ được xem là bảo vật trong mắt con người, ma quỷ cũng không nhất định sẽ xem trọng chúng. Lão Trương nói đồ chế sư làm ra đều là thứ tốt. Lúc trước tôi đã làm giấy cho sổ sinh tử, thế nhưng hiện giờ không có vật liệu, hơn nữa thứ đó cũng không thể tùy tiện cho ma quỷ được. Còn loại bình phong hồn này nó là vật cấm kỵ của ma quỷ đi. Gấp hoa sen này nó thì nghèo nàn quá. Hơn nữa nếu như là quý lão Đại lấy được chắc chắn sẽ giận dữ. Nếu không thì

chuẩn bị một bình tro cốt nhĩ? Hoa sen gấp Càng nghĩ càng rối, thôi vẫn là đợi mai hỏi lão Trương rồi tính. —— 【Khát quá! 】【Tôi khát quá...】 Tôi đột nhiên mở to mắt, phát hiện trời đã gần sáng. Dường như trong mộng tôi nghe được có người nói rất khát, bất quá tỉnh dậy lại phát hiện yết hầu mình khô muốn chết. Thời tiết nóng như vậy, điều hòa lại thôi cả đêm, đương nhiên sẽ khát. Hôm nay là ngày nghỉ, tôi không định mở cửa tiệm, xé chiều còn định đi tham gia lớp huấn luyện thức thần lão Trương đã nói. Địa điểm được bố trí tại phòng huấn luyện của tòa nhà văn hóa, cũng không khác mấy so với lớp huấn luyện bình thường. Thời tiết không tốt lắm, lúc bước vào tòa nhà là trời đã âm u, may mà tôi có mang dù theo. Vào ngày nghỉ nơi này vốn có rất nhiều hoạt động, người bình thường rất nhiều, trẻ em cũng đặc biệt nhiều. Công hội chọn chỗ như vậy để huấn luyện thật sự không có vấn đề gì sao? “Này, anh đừng vào người ta như vậy, xin lỗi đi chứ!” Vừa mới bước vào hành lang tôi chợt nghe tiếng xôn xao phát ra. Có một thiếu niên bất lương đang nắm giữ cổ tay một thanh niên, bên cạnh có một cô gái đứng đó không biết phải làm sao. Trên mặt thanh niên lộ vẻ phẫn nộ, “Buông tay! Mày muốn làm gì?” “Anh biết ý của tôi mà!” Thiếu niên bộ dáng cao lớn, tóc nhuộm đỏ. Ánh mắt thật ác liệt, khí thế bức người, nhìn thế nào cũng thấy đây là một thiếu niên bất lương. Nhưng trọng điểm là vật được bọc vải đeo xéo trên lưng kia. Thanh niên ra sức giãy dụa, nhưng cổ tay thiếu niên rất có lực, bấp tay gỗ lên. Nhìn từ sau lưng có thể thấy rõ cả người hẳn là những đường nét rắn chắc, giống như một con báo đang thủ thế chờ thời cơ tấn công. Đôi mắt hồ của thiếu niên trừng cánh tay phải của thanh niên, người sau không nhìn được mà hơi rụt lại. Có không ít người đến vây xem, thanh niên kia lộ vẻ yếu thế, chỉ đành tới gần cô gái, nhẹ giọng nói ‘thật có lỗi’, sau đó xoay người bỏ chạy. Những người khác chắc hẳn đều thấy thiếu niên rất ngang ngược, nhưng vào lúc thanh niên kia xin lỗi, tôi nhìn thấy hắn đem vật gì đó cầm trong tay phải thả lại vào túi áo của cô gái. Mà lúc thanh niên kia xoay người rời đi, một đám khói đen trên bả vai hắn cũng tan biến. Cô gái vội vàng nói lời cảm ơn với thiếu niên xong cũng lập tức rời đi. Ánh mắt những người khác nhìn thiếu niên đều mang theo thành kiến cùng xa cách. Chẳng biết vì sao điều này lại khiến lòng tôi thực không thoải mái. Vì thế tôi bước lên phía trước kéo tay hắn. “A Tồn.” Không biết là vì thấy tôi trong này hay vì tôi kéo tay hắn mà hắn khá là kinh ngạc, cứ sững sờ như vậy một lúc lâu. “Nếu không đi là trễ bây giờ.” Hắn hẳn là cũng tới tham gia huấn luyện đi. Mặc kệ đối phương còn sững sờ, tôi lôi kéo hắn đi vào trong phòng huấn luyện. Trong nháy mắt khi tôi bước vào cửa liền có cảm giác như xuyên qua một tấm màng trong suốt. Thanh âm huyền ảo lập tức đập vào mặt. Bên trong có vài đứa nhỏ đang chạy giỡn, tiếng thét thật chói tai. Vậy mà bên ngoài một chút cũng không nghe được. Trên bậc thềm lớp học có hơn mười người đang ngồi, từ bảy tám tuổi cho đến mười bảy mười tám tuổi đều có. Mấy đứa nhỏ dưới mười tuổi có khoảng mười đứa. Thoạt nhìn cũng không khác gì đứa nhỏ nhà bình thường. Bất quá thân còn cứng là người mà, nhỏ như vậy đã bị kéo vào mấy việc này cũng thật đáng thương. Chúng tôi vừa bước vào liền khiến cho những người khác chú ý. Đứa nhỏ phá phách nhất chạy tới chào hỏi với Phong Lôi Tồn. Nhưng cũng có mấy cô bé nhìn mặt với hắn. Còn những người khác đều dùng ánh mắt tò mò nhìn tôi. Loại cảm giác này khiến tôi nghĩ tới mấy việc không hay, đành nhìn xuống cảm giác khó chịu này. Tôi đi thẳng đến chỗ ngồi hàng thứ ba đối diện bậc giảng, bên tai truyền đến âm thanh không kiên nhẫn của Phong Lôi Tồn: “Cậu còn muốn kéo tới chừng nào?” “A?” Lúc này tôi mới chú ý mình vẫn luôn lôi kéo đối phương. “A, đúng. . . Thực xin lỗi. . .” Tôi cuống quýt rút tay về, đột nhiên nhớ tới đêm đó hắn cách tranh long mà hôn tôi, trên mặt liền tỏa nhiệt. “Ai. . . thiệt là hồng bét.” Hắn xoay người không thèm để ý, bước vào chỗ ngồi bên trái tôi mà tháo thanh trường kiếm đặt lên bàn, xong đặt mông ngồi xuống, chân duỗi thẳng gác lên chỗ ngồi phía trên, cả người dựa lên ghế. Nhìn thế nào cũng giống như cái loại học sinh làm giáo viên đau đầu mà mỗi lớp đều có. “Chỗ còn trống, ngồi chung đi.” Thiếu niên ngồi bên phải tôi nhẹ nhàng nói. ‘Học sinh bất lương’ liền bật dậy, “Ai, thì ra là cậu ấm nhà họ Tô. Cậu không phải tự xưng là thiên tài sao? Sao lại chạy tới đây nghe giảng huấn luyện vậy?” Trong giọng nói đều là khiêu khích. “Dù sao tôi cũng tốt hơn loại người nghe giảng mà không hiểu.” “Cậu nói lại lần nữa xem?” “Ngu ngốc quả nhiên là nghe không hiểu nha.” Kỳ thật tôi là nghe được tiếng hắn mới phát hiện ra bên phải có người ngồi. Vị trí này cũng gần giữa lớp, hẳn là phải gây chú ý mới đúng, vì sao vừa rồi lúc ngồi xuống lại không phát hiện ra. Chẳng lẽ hắn biết tàng hình giống như vết đen mặt trời sao. Tôi cẩn thận đánh giá đối phương, hắn mặc áo thun trắng quần bò, tóc tai gọn gàng, khuy áo cài đến nút cao nhất, mang kính gọng đen. Nhưng nhìn cũng không phải là loại hình một sách. Bởi vì lúc hắn cùng Phong Lôi Tồn phân cao thấp với nhau, ánh mắt sắc bén ẩn hiện dưới cặp kính, ăn nói rõ ràng, tư duy nhanh nhạy, nên chắc chắn là loại hình học sinh ưu tú. Từ xưa đến nay, từ truyện tranh cho đến hiện thực, học sinh ưu tú cùng thiếu niên bất lương đều là không đội trời chung, là lửa gần rơm, là lau sừng cướp cò, phát triển nên vô số JQ. Chẳng biết tại sao lúc này tôi lại nghĩ đến ‘danh ngôn’ của một người chị họ. Không đúng! Tôi có cảm giác là bọn họ đang cách người ngồi giữa là tôi mà phun lửa tứ phía, thật phải nói là trái Thanh Long phải Bạch Hổ. Sao lúc này mà tôi còn suy nghĩ tới cái gì đầu không nha. Mà quan trọng nhất là họ càng cãi càng hăng, tại sao còn chưa có người nào ngăn họ lại chứ. Mọi người đều nhìn qua bên này với ánh mắt tò mò, mấy người tuổi khá lớn cũng ngồi chờ xem kịch vui. Cứ như đây là chuyện thường ngày ở huyện vậy. “Tôi cực Tô gia. . .” “Không nhất định a, Phong Lôi Tồn cũng mạnh lắm.” “Nhưng mà lần trước. . .” Vậy mà lại có người đặt cược, xem ra là hết thuốc chữa thiệt rồi. Phong Lôi Tồn bỗng nhảy dựng lên, tháo bao vải đựng trường kiếm ra, tay đặt trên chuôi kiếm. “Please, đừng có vùng kiếm ở chỗ này nha!” Con nít nhiều như vậy, đánh nhau sẽ ngộ thương. Đương nhiên khả năng cao nhất là sẽ ngộ thương đến kẻ ngồi ở giữa bọn họ là tôi đây. Tô thiếu gia kia cũng không chút yếu thế mà xoạt một tiếng mở ra quạt gấp, rất có khí thế của loại công tử vô lâm nhà quyền quý. Chờ chút, bọn họ thật sự muốn đánh nhau trong này sao? Lúc tôi đang hết sức hoang mang lo sợ, một thanh âm nhu hòa vang lên đánh tan không khí căng thẳng. “Xin hai vị bình tĩnh chớ nóng nảy, đao kiếm không có mắt, ngộ thương người khác thì không tốt.” Không biết từ lúc nào, từng sợi tơ hồng thật mảnh đã quấn lấy trường kiếm của Phong Lôi Tồn và quạt gấp của Tô thiếu gia. Tiếng chuông thanh thủy êm tai như nước suối vang lên. Tơ hồng này còn có tiếng chuông giống như cái của bác Trần. Ngay cả lời kịch cũng y chang. Ông ấy lần trước cũng xuất hiện với vai trò là người giảng hòa. Tôi nhìn sang hướng của người đang nói, đối phương là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi. Diện mạo rất xinh đẹp, tóc đen dài tết thành hai búi nhỏ, người mặc áo somi ngắn tay, cổ đứng kiểu Trung màu hồng nhạt, in hình hoa mai, bên dưới là chiếc váy dài màu xanh nhạt. Cô ấy quá thật là thiên sư của đời tôi. @@ “Nhân yêu (gay) Duyệt Thủy đừng xen vào việc người khác!” Đối với lời nói lỗ mãng của Phong Lôi Tồn, thiếu nữ cũng không tức giận. Chẳng qua tơ hồng buộc chặt một chút, khiến Phong Lôi Tồn nhũn nhũn mảy. “Cậu dọa sợ bạn gái của cậu, sẽ bị vứt bỏ a.” Lần này lại đến phiên thiếu nữ nói năng lỗ mãng. Thế nhưng đối tượng lại là tôi. “Hắn mới không phải là bạn gái.” “Tôi mới không phải là nữ.” Thanh âm chúng tôi vang lên cùng một lúc, ngay cả phản ứng cũng không khác nhau mấy, tôi nhìn thấy biểu tình của những người khác, hình như càng giải thích càng không xong. “Là bạn trai cũng không sao nha.” Cô gái cũng thu hồi tơ hồng, “Nhân yêu (gay) không có tư cách nói tôi!” “Không ngờ tính hướng của cậu thay đổi rồi.” Tô thiếu gia thu hồi cây quạt, nói với Phong Lôi Tồn. “Cậu câm miệng!”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 32: Tết Trung Nguyên – 3

Phong Lôi Tồn lờm tôi một cái, cuối cùng cũng cách một tiếng mà tra lại kiếm vào vỏ, trở lại chỗ ngồi. Phong Lôi Tồn nói cho cùng cũng không muốn ngồi chung chỗ với Tô thiếu gia, liền nói cô gái kia đổi chỗ ngồi, người sau đồng ý. Thế nên cô bé kia ngồi kế tôi, còn Phong Lôi Tồn ngồi đằng sau tôi.

Không biết có phải là do ảo giác không, nhưng tôi cảm thấy tình huống này hình như càng rắc rối hơn. TT

“Chào cậu, tớ là Trần Tịch.”

Quả nhiên con gái có khác, vừa lễ phép lại đáng yêu. “Tớ là Từ Đăng.”

“Hoa Từ Đăng, cái tên thật đẹp.”

“Là chữ ‘Từ’ trong nhi tử.”

“Từ đăng ầu đã, tắt phụ thổ mộc, cậu họ Đỗ đúng chứ.” Thái độ hoàn toàn khác với khi nói chuyện với Phong Lôi Tôn, Tô thiếu gia rất thân thiện mà vươn tay ra với tôi, “Thì ra là chế sư đại nhân, tôi là Tô Cẩm Ngôn, rất vui được gặp cậu.”

Từ Đăng ầu đã, tắt phụ thổ mộc: từ đăng là một loại cây dây leo thuộc họ nho. Ý cả câu đại loại là dây leo khi còn nhỏ phải phụ thuộc vào cây to, mà họ Đỗ của em lại là cây đường lê. Họ và tên cũng gắn bó chặt chẽ quá =.=

Hình như đây là một người rất lợi hại, vừa nói ra tên lập tức đoán được họ của tôi, cứ như thiết bản thần toán a. Đây là lần đầu tiên có người biết tên mà không chế nhạo tôi, thật ra người này cũng không tệ. Tôi cuống quýt bắt lấy tay hắn, “Gọi tôi Từ Đăng là được.”

thiết bản thần toán: gọi đầy đủ là Thần cơ diệu toán Thiết bản số, là một loại phương thuật dự đoán (bói toán) của Trung Quốc thời cổ đại.

Tôi tán gẫu cùng Trần Tịch một lúc, cô ấy biết rất nhiều chuyện. Ví dụ như vì sao Phong Lôi Tôn và Tô Cẩm Ngôn đối đầu nhau. Sở trường của nhà họ Tô là kỹ môn độn giáp, nổi danh khắp đại giang nam bắc, gia tộc cũng rất lớn mạnh.

So sánh với Tô gia, Phong gia càng có lịch sử lâu đời, nghe đâu họ là hậu duệ của Phục Hy, thật lâu trước kia đã di chuyển từ phương Bắc tới đây. Các thế hệ đều có linh lực rất mạnh, nhân tài xuất hiện ló ló. Có ảnh hưởng rất lớn đối với công hội.

Phục Hy: khoảng năm 2800 trước Công Nguyên, là người đầu tiên trong ba vị vua huyền thoại của Trung Quốc cổ. Ông là một anh hùng văn hóa Trung Hoa, được cho là người phát minh ra chữ viết, nghề đánh bắt cá, và bẫy thú. Ông cũng là người nổi tiếng với nhiều bộ sách về dịch lý.

Bởi vì lực lượng hai nhà ngang nhau, tuổi tác hai người hơn kém nhau cũng không nhiều, cho nên lúc nào cũng bị mang ra so sánh. Thật ra bọn họ hoàn toàn trái ngược, không giống nhau chút nào cả. Trường bối nhà họ Tô đã từng tính qua là bát tự của Tô thiếu gia và Phong Lôi Tôn không hợp, hai người quả thật cũng là chạm mặt liền đánh.

Về phân gia tộc Trần Tịch thì thứ hạng trong giới của họ cũng không liên quan tới xuất thân, bọn họ vốn là ngư dân trên sông Duyệt Thủy. Từ 300 năm trước bởi vì nguyên nhân nào đó nên được Long mẫu Duyệt Thủy chiếu cố, cho nên mới bước lên con đường này.

Không biết có phải là đang khiêm tốn hay không, Trần Tịch nói gia tộc bọn họ hoàn toàn kém với hai nhà Tô, Phong. Bất quá, tôi ngược lại càng thích phong cách làm việc của người Trần gia, cảm thấy dường như bọn họ chính là điều đình giả (người sắp xếp, người giảng hòa) trong tất cả mọi việc.

Còn có những nhân vật rất thú vị khác, tỷ như nhà họ Hà các thế hệ đều là bà đồng hoặc nhà ngoại cảm, có Hồ gia mang huyết thống hồ tiên, thậm chí còn có tiểu hòa thượng và tiểu đạo sĩ tới tham gia.

“Người Lục gia không tới.”

“Hừ, bọn họ đã có tiểu quý dũng rồi, còn cần đến thức thần sao?” Phong Lôi Tôn ngồi phía sau hừ lạnh.

“Lục gia là...” Tôi thuận miệng hỏi.

“Lục gia sở trường là nuôi tiểu quý.” Trần Tịch giải thích: “Là một loại thuật khống chế linh hồn. Bởi vì sử dụng những linh hồn chết oan, nhiều người đồn đó là một thuật rất thâm độc, tổn hại công đức. Thế nhưng tớ nghe ông nội nói người Lục gia đều có duyên với quý, thuật dưỡng quý cũng rất khác biệt.”

Tôi nghĩ đến mấy quân nhân lần trước gặp có một người nuôi đến ba tiểu quý. Người kia dường như cũng rất cưng chiều chúng nó.

“Lục gia cũng có người là quân nhân sao?”

Chẳng hiểu vì sao nghe tôi hỏi như vậy, Trần Tịch cùng Tô Cẩm Ngôn đều đồng loạt nhìn tôi.

“Bọn họ gây phiền phức cho cậu?”

Dường như Trần Tịch rất lo lắng, ngay cả Tô Cẩm Ngôn cũng nhú mồm. Tôi đang định mở miệng, liền nghe Lôi Tôn nói: “Không phải, tên này gốc nghệch, bị liên lụy mà thôi.” Tôi biết cậu ta chính là nói về sự kiện ở chùa Thành Tây lần trước.

“Cũng không có gì đâu. Chỉ là có gặp được vài lần thôi.”

“Đừng tiếp xúc với bọn họ nhiều. Mai mốt phải né thật xa ra, biết chưa?” Trần Tịch lo lắng nói. Cái này không cần cô ấy nhắc tôi cũng sẽ làm, bởi vì trong đó có một đại biến thái nha.

Trần Tịch nói cho tôi biết, ngoài công hội dân sự chuyên xử lý những việc ở nhân gian cùng một số việc ở các giới khác, thật ra phía chính phủ cũng có một bộ ngành chuyên môn phụ trách các việc ở phương diện này. Thế nhưng bọn họ chuyên xử lý các việc nghiêm trọng, như là ma quỷ xâm lấn với quy mô lớn, hay có đặc vụ của địch lợi dụng dị thú để phá hoại này nọ.

Bọn họ có rất nhiều phân đội, trải rộng khắp toàn quốc, nhưng đều chịu sự quản lý thống nhất của trung ương. Hơn nữa có thể vào trong quân đội chắc chắn là loại người có năng lực cực cao ở trong giới. Thế nhưng bọn họ hành động cực kỳ ngang ngược tàn nhẫn, đó cũng chính là điểm mà công hội miền nam không thể ưa được ở bọn họ.

Ví dụ như quân nhân lưu manh lần trước tôi thấy là người nhà họ Nghiêm. Nghe Trần Tịch nói Nghiêm gia ở phương Bắc tung hoành ngang dọc, dưới Trần hôn đình không biết có bao nhiêu quý quái đã hôn phi phách tán.

Lục gia tuy rằng nhân khẩu ít ỏi, nhưng cũng có người đang giữ chức vị trong quân đội, rất nhiều người trong giới tại miền Nam không ưa Lục thị. Thật ra Tô gia là một gia tộc lớn mạnh, bất luận trong quân đội hay chính phủ cũng đều có người. Nhưng nhà họ Tô lại biết cách đối nhân xử thế, làm việc thỏa đáng, rất ít người oán hận.

Hình như việc này khá phức tạp, không biết tên mạng kính râm biến thái kia là nhà nào. Trong đầu tôi hiện lên tình cảnh đêm hôm đó, trên người dường như còn mang loại xúc cảm nóng bỏng âm ướt kia. Mặt tôi bất giác lại nóng lên, tôi nhớ tới hẳn làm chi vậy trời! Tên biến thái chết bầm! Chờ tôi biết hẳn thuộc nhà nào, chắc chắn sẽ khiếu nại cho hẳn toi đời luôn.

Đang định hỏi Trần Tịch, hàng ghế trước xuất hiện một trận xôn xao. Bọn nhỏ phát ra tiếng kinh hô, có đứa còn chúi xuống gầm bàn như đang tìm thứ gì. Một con mèo nhỏ màu đen nhảy từ dưới bàn lên, bóng dáng nhẹ nhàng linh hoạt nhảy nhót giữa đám nhóc.

“Bắt lấy nó!”

“Là mèo con. Thiệt đáng yêu a.”

“Tôi muốn mèo con.”

“Tôi chỗ tao nào.”

Bọn nhỏ rượt bắt con mèo kia, mấy thằng nhóc nhảy cả lên bàn, vừa nhìn là biết bọn nó đã được gia đình huấn luyện qua. Thế nhưng dù có làm gì cũng đều không bắt được con mèo nhỏ linh hoạt kia. Nó lập tức nhảy tới hàng ghế thứ hai.

“Anh Tôn, mau giúp!” Có một thằng nhóc gọi Phong Lôi Tôn.

“Dường như rất thú vị.”

Âm thanh phía sau còn chưa dứt, Phong Lôi Tôn đã phóng qua đỉnh đầu tôi, đánh về phía mèo con, đem mèo nhỏ ôm chặt giữa hai tay. Mèo con ‘meo’ một tiếng, từ dưới nách hẳn chui ra, nhảy lên trên đầu Phong Lôi Tôn còn giẫm giẫm lên đó. Cuối cùng nó nhảy lên lưng ghế dựa, cái chỗ hẹp như vậy, mèo con lại có thể bước rất vững vàng, cứ như đang nhảy múa theo điệu nhạc, sau đó nó nhanh chóng lùi về phía bên trái phòng huấn luyện.

“Trần Tịch, đừng để nó chạy! Đáng giận, dám giẫm lên ông nội mày.” Phong Lôi Tôn hung hăng tiến về phía này.

“Được rồi.” Trần Tịch thờ dãi, đứng lên, chuông bạc trên tay khẽ động. Từng dây tơ hồng như mạng nhện tung về phía mèo con.

Mèo con trái phải né tránh, không để tơ hồng đụng chút nào vào người. Nó nhảy lên tơ hồng, lao về phía mặt Trần Tịch. Người sau kinh hô một tiếng, dùng cổ tay che chắn. Mèo nhỏ tại cổ tay cô mượn lực sau đó nhảy lên, nhảy về phía tay phải tôi.

“Đừng để nó tới đây...”

Không chờ Tô Cẩm Ngôn la xong, mèo nhỏ đã dùng trên đỉnh đầu cậu ta. Phong Lôi Tôn chửi rủa con mèo, sau đó lao qua. Chỉ nghe tiếng rầm rầm, ghế dựa ngã đổ, hai người đồng thời lăn quay.

Mèo nhỏ chạy thoát, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt tôi. Nó phe phẩy cái đuôi hướng về phía tôi mà kêu meo meo, dường như đang khoe khoang mình lợi hại như thế nào. Ánh mắt xanh biếc đang tỏa sáng tràn ngập sự đắc ý.

Tôi vươn tay ôm nó, “Tiểu Hắc, không được bướng bỉnh.” Mèo nhỏ cọ cọ ngực tôi làm nũng.

“Tiểu Đằng, con mèo này của cậu hả?” Trần Tịch không dám tin mà trừng to mắt.

“Không phải.” Nếu tôi nói ‘phải’, chắc hai vị hung thần ác sát bên kia làm thịt tôi quá. “Thật ra nó là...”

“Mặc kệ nó là của ai, tôi cũng phải lột da nó rồi nấu lên!”

“Trước tiên phải chặt đầu nó xuống đã.”

Lần đầu tiên tôi phát hiện, thật ra hai người này cũng khá là ăn ý. Chẳng qua dường như Tô thiếu gia tàn nhẫn hơn nhiều, có thể mặt không đổi sắc, và

mặt nghiêm túc mà đôi ngược mèo.

Lúc Phong Lôì Tôn định thừa dịp mà bắt lấy nó, mèo nhỏ ‘meo’ một tiếng trốn thoát, chạy thẳng lên bục giảng, nhảy lên bả vai người nào đó.

Quả nhiên là hấn, lúc tôi nhìn thấy Tiểu Hắc liền biết giảng viên lần này chắc chắn là tên kia. Ngụy Quân Tử mặc áo dài cổ đứng vạt xéo màu đen, bày ra phong thái nho nhã. Hấn vuốt vuốt Tiểu Hắc trên vai, cười hỏi mọi người, “Hình như vừa rồi tôi nghe có người nói muốn lột da Tiểu Hắc.”

“Con mèo thúí đó gặm lên đầu tôi đó!” Phong Lôì Tôn không chút khách khí.

“Lột da thì tàn nhẫn quá, thế nhưng ngược lại có thể thiếu chết.” Vừa dứt lời, mèo nhỏ dừng lại trên tay Ngụy Quân Tử, ồm một tiếng rồi bốc cháy. Mấy đứa nhỏ ngồi ở hàng đầu thét chói tai, thậm chí có cô bé nói mèo nhỏ thiệt đáng thương, sau đó khóc lên. Ngay cả Phong Lôì Tôn cũng hơi lung lay.

Nhưng kết quả là sau khi lửa bị dập tắt có một tờ giấy gấp hình mèo nhỏ bay ra. Ngụy Quân Tử kẹp tờ giấy gấp giữa hai ngón tay rồi đưa lên.

Một con mèo đen nhỏ linh động lại xuất hiện, hấn thả mèo nhỏ vào trong ngực cô bé đang khóc kia. Tùy ý cho mấy đứa nhỏ chơi với con mèo, còn mình thì trở lại trên bục giảng.

“Tôi tin mọi người đều có chút hiểu biết về hình thái của thức thần.” Hấn viết hai chữ ‘Thức thần’ lên bảng đen.

“Thức thần, còn được gọi là thị thần, do người làm phép sử dụng linh thể để tạo ra. Xin hỏi mọi người từng gặp qua thức thần nào rồi?”

Rất nhanh có mấy đứa nhỏ giơ tay trả lời. Không khí học tập thật sinh động, Ngụy Quân Tử giảng bài rất đơn giản rõ ràng mà mới mẻ, lại mang theo chút hài hước, so với lão Trương thì tốt hơn nhiều.

“... Thức thần dùng linh thể để phân loại, có rất nhiều chủng loại. Bất quá nếu xét trên cấp vị thì được chia làm ba loại. Loại dùng một lần là thức thần cấp thấp. Vừa rồi Tiểu Hà nói đến khuyến thần, quán hồ, mấy loại này được nuôi dưỡng do hấp thu linh thể, có thể sử dụng nhiều lần, chúng thuộc loại trung cấp...”

“Thế nhưng, ông nội của con nuôi một con khuyến thần rất lợi hại luôn, nó là thần vật a. Đây cũng là trung cấp sao?” Cô bé gọi là Tiểu Hà giơ tay hỏi.

“Đúng vậy, mấy loại này tất cả đều là trung cấp. Cho dù thức thần được làm từ linh thể lợi hại cỡ nào, lúc người sử dụng không thể kiểm soát được, nó vẫn sẽ phản phệ hoặc là thoát khỏi khống chế của người đó.”

“Vậy như thế nào mới được tính là cao cấp?” Bọn nhỏ gấp gấp muốn biết câu trả lời.

Tầm mắt Ngụy Quân Tử lướt qua mọi người, dừng trên người tôi. Tôi bị hấn nhìn đến sợ hãi, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Do chế sư làm ra mới tính là thượng phẩm.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tết Trung Nguyên – 4

Tôi phát hiện toàn bộ ánh mắt đều hướng về phía này, chỉ đành cúi đầu giả vờ không biết, yên lặng chép bài. Mẹ nó, tên Ngụy Quân Tử này nhất định là có ý. Biết rõ tôi không thể tạo ra mấy thứ này rồi mà.

Ngụy Quân Tử bắt đầu giải thích. Thức thần cấp thấp đều là mượn linh mà sinh, do thuật sư rót vào linh lực của mình, khiến cho con vật đó có thể hoạt động, lúc linh lực dùng cạn, thức thần cũng không thể duy trì.

Mà thức thần trung cấp, lại dùng linh thể đã bắt được đem đi tinh luyện rồi khống chế, cho dù chúng nó có trung thành và tận tâm, cũng không nhất định sẽ hoàn toàn phù hợp với người sử dụng. Thậm chí có khả năng sẽ phản phệ hoặc thoát ly khống chế.

Mà chế sư có thể tùy theo ý mình mà tạo ra được đồ vật có linh hồn. Cho nên có thể làm ra linh vật hoàn toàn phù hợp với chủ nhân, có thể xem như là được đo ni đóng giày. Hơn nữa loại linh vật này sẽ tùy theo sự gia tăng linh lực của chủ nhân mà biến hóa, cho nên mới được xem là cấp cao nhất.

Tôi cuối cùng cũng hiểu được cái gì là nghe mà không có cảm nhận, cứ như đang nghe chuyện của người khác vậy. Sau đó Ngụy Quân Tử giảng tới pháp trận chiêu gọi thức thần và phương thức thực hiện.

Tôi vừa nghe vừa nghiêm túc chép bài. Mặc dù có mấy ký hiệu và pháp trận tôi hoàn toàn không hiểu, nhưng vẫn ghi kỹ lại để về sau từ từ nghiên cứu. Trần Tịch cũng như tôi mà toàn tâm toàn ý chép bài. Mà Tô Cẩm Ngôn chỉ là ngẫu nhiên sẽ chép lại, nhưng cũng luôn lắng nghe rất chăm chú.

Ngược lại Phong Lôì Tôn ngồi phía sau giống như đại gia, hoàn toàn không hề động đến cây bút, cứ như hấn căn bản không đem theo tập vở gì. Lúc

ngồi giữa giờ, tôi đưa vở chép bài đưa hân, “Cậu muốn chép không?”

“Quên đi, tên này mới lười làm chuyện như vậy.” Không đợi Phong Lôi Tôn trả lời, Tô Cẩm Ngôn đã giành nói trước.

“Đại gia tôi đây mới không cần mấy thứ này.” Giọng điệu bất cần.

Tô Cẩm Ngôn hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác. Trần Tịch bên cạnh nhỏ giọng nói: “Không cần để ý cậu ta. Người này nhất định là ghi tạc tất cả trong đầu rồi.”

Nghe một lần là nhớ rõ toàn bộ? Kia đúng là siêu năng lực đó nha, nhưng tôi vẫn còn có điểm hoài nghi.

“Tiểu quý, chỗ này sai rồi.” Phong Lôi Tôn chỉ vào một cái trận thức trong tập ghi chép. “Cái này là ấn ký Tam Điều Tuyến (ba đường thẳng), không phải hai cái.” Nói không chừng Phong Lôi Tôn so với trong tưởng tượng của tôi còn thông minh hơn rất nhiều.

Lúc nghỉ giải lao, Ngụy Quân Tử làm ra mấy con thức thần cho bọn nhỏ chơi đùa. Nói là cho chúng tự thể nghiệm việc tiếp xúc với thức thần. Tiểu Hắc không thể nghỉ ngơi là cực kỳ được hoan nghênh, nhóm mấy cô bé đều tranh nhau ôm nó. Thức thần hình chim là bình thường nhất, nhưng dường như có rất nhiều công dụng.

Tôi cũng muốn đi xem, nhưng bên cạnh vang lên tiếng Tô Cẩm Ngôn, “Cậu vừa rồi có chỗ không hiểu đúng không?”

“A?” Ý cậu ta là muốn dạy tôi à? Thật là làm cho tôi có loại cảm giác được sùng mà lo. Bất quá tôi quả thật có nhiều chỗ không hiểu nha.

“Cái ký hiệu này nghĩa là gì? Còn có trận thức...”

Tô Cẩm Ngôn thoát nhìn rất lạnh nhạt cao ngạo, thế nhưng kỳ thật là một người không tồi. Dạy người rất kiên nhẫn, tôi hỏi cậu ta rất nhiều cũng không thấy cậu ta có chút bức bối nào. Có đôi khi Trần Tịch cũng sẽ trả lời tôi vài câu. Phong Lôi Tôn ngược lại từ đầu tới cuối vẫn một bộ dáng đại gia, nhắm mắt dưỡng thần.

Bực giảng bên kia phát ra một trận tiếng hô, tôi ngẩng đầu liền thấy một con cự long màu trắng giữa không trung phòng học. Lúc nó cuộn tròn thân hình có thể thấy rõ mấy khối vảy sáng bóng.

Tôi thần phục không thôi, Ngụy Quân Tử đã ôm lấy một cậu bé, cho nó vurun tay sờ vào thân rồng. Kỳ thật tôi có chút động lòng, thế nhưng Trần Tịch dùng ánh mắt ý bảo tôi nhìn cho rõ đi.

Lúc Ngụy Quân Tử ôm cậu bé luôn nâng PP (mông) người ta, cũng không ôm mấy cô bé. Quả nhiên là một khắc cũng không thể lơ là được.

“...Cậu có còn nghe không vậy?”

Lời Tô Cẩm Ngôn khiến tôi phục hồi lại tinh thần, cuống quýt giải thích vừa rồi không chú ý nghe. Đối phương cũng không tức giận, còn giảng lại một lần. Dù sao tôi vẫn cảm thấy vừa rồi cậu ta là cố ý không cho tôi đi qua cho nên mới gọi tôi lại.

Tiếp tiếp theo đều là thực hành, chúng tôi có thể thử làm ra thức thần cấp thấp. Mọi người đều rất nhiệt tình, vẽ bùa niệm chú này nọ cũng không hề qua loa chút nào.

Bút lông rất khó dùng, vốn là hình vẽ cũng rất phức tạp, tôi vẽ ba tấm đều thất bại. Hiện tại cuối cùng tôi cũng biết viết chữ khó coi như thế nào mới gọi là ‘quý vẽ bùa’. Người vẽ bùa còn khó coi như vậy, huống chi là quý.

Thình thoảng sẽ truyền đến tiếng cười cùng âm thanh khen ngợi. Có mấy đứa nhỏ khá giỏi, có thể làm ra hình chim. Cũng có người làm không ra cái dạng hình gì.

Trần Tịch bên cạnh đã vẽ xong, hai tay kết ấn bắt đầu niệm chú. Một đạo ánh sáng từ bùa phóng ra, lá bùa hóa thành một con rồng rất xinh xắn. Nó chỉ to đại khái bằng hai ngón tay, trên bốn chân đều có ba cái vuốt, sừng trên đầu cũng rất tinh xảo, ngay cả vảy cũng rất xinh đẹp.

Ngụy Quân Tử chấp tay sau mông đi lại xem xét, ngẫu nhiên sẽ hướng dẫn học sinh một chút. Hân nhìn thấy rồng nhỏ của Trần Tịch cũng khen ngợi không ngớt.

“Biến hóa thật chuẩn xác và sinh động, không hổ là Trần gia Duyệt Thủy.”

Trần Tịch lễ phép mà lên tiếng “Quá khen”, sau đó bắt đầu thử nghiệm công dụng của rồng nhỏ.

Lúc Ngụy Quân Tử lướt qua bên cạnh tôi, tựa hồ như hữu ý vô tình mà liếc nhìn tôi một cái, trong ánh mắt dường như mang theo chút chờ mong. Tôi chỉ đành cúi đầu tiếp tục vẽ.

“Tiểu Tôn, cậu tính làm ra thức thần như thế nào?”

Chắc là nhìn thấy Phong Lôi Tôn hoàn toàn không hề động bút, Ngụy Quân Tử cố ý hỏi.

“Hừ, này còn không phải dễ dàng quá sao?” Phong Lôi Tôn giơ tay lên, ném xuống một tấm bùa. Ánh sáng màu trắng lóe qua hiện lên một con sói trắng

cao cỡ nửa người, cực kỳ dũng mãnh.

“Bất luận là ngoại hình hay là lực công kích đều rất không tồi. Thế nhưng yêu cầu tiêu hao rất nhiều linh lực.” Ngụy Quân Tử đánh giá như vậy, người nào đó giống như không để ý chút nào.

Lúc này thức thần của Tô Cẩm Ngôn cũng đã tạo xong, là một con ưng trắng hai đầu rất xinh đẹp, trên người mang theo chú ngữ, ánh mắt sắc bén, đứng trên vai hắn đầy kiêu ngạo.

Ngụy Quân Tử đánh giá hắn rất cao. Học sinh ưu tú đúng là lợi hại. Tôi quả thật cực kỳ hâm mộ ghen tỵ với họ nha. Người ta cũng muốn làm ra thức thần lợi hại giống vậy đó.

“Tiểu quý, cậu lại về sai chỗ này.” Phong Lôi Tôn tựa hồ nhìn rất ngứa mắt, bắt đầu chỉ trỏ lá bùa của tôi.

“Tiểu Đẳng, không sao cả, không cần phải gấp gáp. Chúng tớ sẽ giúp cậu.”

Trần Tịch quả nhiên là thiên sứ của tôi.

“Cậu không quen xài bút lông, bút máy này cho cậu mượn vậy.”

Ba người chúng tôi đồng thời giật mình mà nhìn cây bút máy Tô Cẩm Ngôn đưa qua. Người sau dường như cũng muốn toát mồ hôi luôn, “Mấy người không phải cho rằng chỉ có thể dùng bút lông để vẽ chứ hả?”

“...”

Kỳ thật cũng không nhất thiết phải vẽ bằng bút lông, chẳng hạn như đạo sĩ trong phim truyền hình có thể cắn ngón tay rồi trực tiếp vẽ bùa. Tô Cẩm Ngôn nói còn có thể in ấn và đánh máy nữa. Bất quá hiệu quả rất kém thôi, còn phải qua xử lý mới có thể sử dụng.

Dường như ngay cả Phong Lôi Tôn cũng không biết, đại khái là trường bối trong nhà đều dùng bút lông, cho nên hắn cũng không nghĩ đến cách khác.

Vẽ xong bắt đầu niệm chú, đồng thời phải vừa ở trong lòng xây đắp nên hình dạng thức thần vừa đem linh lực rót vào. Bước này là quan trọng nhất, có thể nói thành hay bại chỉ cách nhau một lần ranh.

Thật ra tôi cũng chả biết linh lực là cái gì, dù sao thì cũng cứ đem sự chú ý tập trung trên tám bùa là được.

Vừa rồi có không ít ánh mắt bị bọn Phong Lôi Tôn hấp dẫn lại đây, hiện tại dường như cũng chưa hề rời đi, ngay cả Ngụy Quân Tử cũng hưng trí bừng bừng mà đứng ngoài quan sát.

Alexander oi! Tuyệt đối không thể mất mặt. Tôi muốn tạo ra một con thức thần oai vệ đẹp đẽ nha. Hình chim cũng không tồi, nhưng không cần giống với con của Tô Cẩm Ngôn, đại bàng hay chim cắt cũng được đi.

Lá bùa phát ra ánh sáng trắng, đoàn ánh sáng chậm rãi tán đi. Lòng tôi đầy chờ mong, lúc nhìn thấy thức thần hiện hình thì cả người hóa đá.

Một con chim to tròn vo mập ú xuất hiện trên bàn.

“Gà mập?”

“Gà KFC?”

“Dera Mochimazzi! Thiệt đáng yêu!”

Dera Mochimazzi: Là em này nè, xinh thôi rồi

Tôi nghe bốn phía kinh hô, không nhìn được mà khóc không ra nước mắt. Con gà mập chết bầm kia còn không thức thòi, kêu khanh khách mà đập đập cánh bay lên, ngồi lên trên đầu tôi. TT

“Thật đáng yêu a, mềm mềm bông bông. Tiểu Đẳng quả nhiên thật đáng yêu.” Trần Tịch cười, dùng ngón tay chọc chọc con gà mập kia.

Phong Lôi Tôn hoàn toàn là cười lăn lộn, không hề giữ hình tượng mà ôm bụng cười. Tô Cẩm Ngôn xoay lưng lại, nhưng bả vai run rẩy kia đã bán đứng hắn.

“Lần đầu tiên đã có thể làm ra một con vật như vậy cũng không tồi.” Ngụy Quân Tử ôm lấy con gà kia, hai tay nắn nắn, “Mềm mại thật, sờ vào rất thoải mái...”

Nhìn ánh mắt hắn lộ ra hung quang (?), nụ cười cực kỳ quý dị, người đang vây xem bốn phía cũng không tự giác mà lùi ra sau. Hắn sẽ không xem gà mập là thứ gì đó đi...

Tóm lại, xế chiều hôm nay đúng là thất bại lớn!

Lúc huấn luyện xong quả nhiên bên ngoài đã mưa to, bầu trời tối đen như ban đêm. Trung tâm huấn luyện hôm nay cũng có không ít chương trình học, rất nhiều học sinh đứng ở đại sảnh lầu một và cửa ra vào để chờ cha mẹ tới đón. Người càng ngày càng nhiều, cảnh tượng có chút hỗn loạn. Bên ngoài chật ních các loại dù che mưa và xe ô tô.

Bởi vì hôm nay bị bế mặt, cho nên sau khi tan học tôi cũng không muốn ở lại cùng bọn Tô Cẩm Ngôn để hỏi bài. Nhưng mưa quá lớn không thể đi về, tôi đành phải đứng ở góc phòng trong đại sảnh lầu một để chờ mưa nhỏ lại.

Bên tai đột nhiên vang lên một âm thanh, bốn phía rõ ràng là rất âm ỉ, nhưng trong nháy mắt lại giống như bị tách rời ra bởi một vách tường trong suốt, tạp âm trở nên thật xa xôi. Âm thanh đơn lẻ đó từ từ biến thành một khúc nhạc, ưu oán mà đau thương, trầm bổng nhẹ nhàng, tựa như tiếng người con gái thờ dài khóc than.

Có lẽ là một loại nhạc cụ như sáo ngang. Tôi nhìn bốn phía xung quanh nhưng không thấy ai đang thổi sáo trong đại sảnh cả. Nhưng loại cảm giác này rất không bình thường, khúc nhạc kia dường như là đang kêu gọi.

Tôi phát hiện có một đứa nhỏ cầm theo đàn violin mất mở dăm dăm. Chẳng biết tại sao bên trong một đám người đông đúc như vậy tôi lại chỉ chú ý tới một mình nó.

Đứa bé kia đi thẳng ra ngoài cửa lớn, vừa không thấy nó bung dù cũng không thấy ngoài cửa có người tới đón. Có một loại cảm giác chẳng lành nảy sinh, tôi nhanh chóng chạy tới bắt lấy bờ vai nó.

“Này, nhóc chờ một chút!”

Lúc này chúng tôi đã ra khỏi cửa lớn, mưa tạt đến trên cổ lạnh đến mức khiến tôi không khỏi rụt lại. Đứa bé kia vẫn còn sững sờ, tôi muốn đem nó kéo vào đại sảnh nhưng nó lại không hề nhúc nhích.

“Nhóc muốn đi đâu? Mưa rất lớn đó...”

Đối phương không chút phản ứng, cứ khăng khăng mà bước về phía trước. Tôi dùng hết sức giữ chặt nó lại, thật khó tưởng tượng một đứa nhóc mà lại có khí lực lớn như vậy. Tiếng nhạc bên tai tôi càng lúc càng lớn, trở nên dồn dập và mãnh liệt.

Định gọi người xung quanh giúp đỡ, nhưng tôi lại phát hiện những người đó dường như đều không nhìn thấy được chúng tôi. Trong lòng tôi càng hoảng hốt, loại việc như thế này cho tới bây giờ tôi chưa từng gặp, cũng không biết phải xử lý như thế nào.

Một tiếng chim hót cắt ngang qua không trung, con chim màu đen xẹt qua người chúng tôi, bị bọt nước trên đất bám lên người, nó thẳng hướng bầu trời mà bay. Con chim kia không phải là quạ, trên thân chim dài màu đen linh hoạt kia lộ ra một khuôn mặt người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Dara? Mochimazzi là con chim mập trong《Tamako market》... rất đáng yêu a.

Tiểu Đằng Từ vốn có hơi ngốc, thành tích học tập cũng không tốt, không có khả năng lợi hại giống nam chính trong《Six senses》đầu. Thế nhưng Tiểu Đằng Từ sẽ cố gắng, ít nhất cũng phải giống Dạng Dạng trong《the Unique Legend》, tại thời khắc mấu chốt lại quậy cho việc càng loạn hơn.

Về sau bá được sư phụ (lolicon) tình huống sẽ cải thiện. Tối hôm qua mơ một giấc mộng, mơ thấy vị sư phụ kia từ biệt lão chiến hữu của hắn, nói cái gì ‘Chuyện xưa đã qua, chớ nên lưu luyến’, thiệt ái muội a.

Có thể bạn chưa biết: đây là The Unique Legend, tên tiếng Trung 特殊传说, tên tiếng Việt là Đặc thù Truyền thuyết, k phải đam nhưng hint bán muốn nát mặt.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tết Trung Nguyên – 5

Tiếng nhạc đột nhiên ngừng lại, âm thanh âm ỉ cứ như thủy triều lũ lượt tràn về, cuối cùng mọi việc cũng trở lại bình thường. Có người vỗ bả vai tôi, ngẩng đầu phát hiện là Phong Lôi Tôn đang cầm ô có phân kinh ngạc mà nhìn tôi.

“Tiểu quý, sao vậy?”

Đứa nhỏ kia đột nhiên hồi phục lại tinh thần, vùng ra khỏi tay tôi, “Anh là ai? Muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Anh... Anh thấy nhóc chạy ra, cho nên kéo nhóc...”

“Có sao? Rõ ràng là anh kéo tôi, hại tôi ướt hết, tôi muốn mách mẹ!” Đứa bé kia đứng là ngang ngược, dùng sức đẩy tôi, hại tôi thiếu chút nữa là té ngã.

Lúc này có người gọi tên đứa nhỏ, nó liền chạy về phía một chiếc ô tô kiểu nữ. Người mẹ kia ăn mặc cũng rất mốt, chẳng qua thoạt nhìn khá là hung dữ, tựa hồ như đang la mắng thẳng thóc, người sau chia chia vào tôi bên này rồi nói gì đó, sau đó khóc lớn.

Ánh mắt người phụ nữ kia nhìn qua bên này, sau đó cầm ô đi tới, một phen giữ chặt tôi.

“Mày dám dụ dỗ con tao à? Tao sẽ báo cảnh sát!”

“Không phải! Rõ ràng là nó tự chạy ra ngoài, tôi sợ nó bị ướt mưa, cho nên kéo nó lại.” Tôi vội giải thích. Thế nhưng người sau lại không thèm nghe, cứ khăng khăng đòi báo cảnh sát.

“Thím này, tôi có thể làm chứng, rõ ràng chính là con của bà tự chạy ra ngoài, hai bạn tôi cũng ướt luôn này.” Phong Lôi Tôn che trước người tôi, thân hình cao lớn của hắn thoạt nhìn rất có lực uy hiếp.

“Nhìn mày cũng không tốt lành gì. Hai người tại đây cùng một loại người cả, gần đây không phải là có mấy đứa nhỏ mất tích sao? Là tại đây làm đi. Đây, nơi này có kẻ buôn người này, mau bắt lấy chúng, đừng để chúng chạy thoát!”

Người đàn bà kia chắc chắn là bị thần kinh rồi, cứ đứng nơi đó la hét ồn ào, khiến cho không ít người chú ý. Nếu cứ như vậy chắc chúng tôi thật sự sẽ bị đưa đến cục cảnh sát đi. Tôi cũng không muốn rước thêm phiền toái cho anh họ với bác cả đâu.

Vào lúc không biết phải làm như thế nào, bên người tôi đột nhiên xuất hiện thêm một người. Trần Tịch cười cười đứng trước mặt người đàn bà kia lắc lắc chuông trên tay, “Di à, bạn của tôi cũng không có ác ý, di hà có gì mà phải gây sự? Không bằng dàn xếp ôn hòa cho tiện cả đôi đường đi.”

Người đàn bà kia khép miệng lại, sắc mặt có chút dịu đi. Hừ lạnh một tiếng ‘Hôm nay coi như xong’ này nọ, liền kéo tay con mình rồi đi.

Tôi nhẹ nhàng thở phào một hơi, sau đó nói cảm ơn với Trần Tịch cùng Phong Lôi Tôn.

“Mấy cậu làm gì mà tụ một đám ở chỗ này vậy? Đều ướt rồi, lên xe hết đi.” Một chiếc xe có rèm che dừng lại kế bên, cửa sổ xe kéo xuống, lộ ra người ngồi hàng ghế sau chính là Tô Cẩm Ngôn với vẻ mặt nghi hoặc.

Trần Tịch kéo tôi lên xe, ngồi bên cạnh Tô Cẩm Ngôn, Phong Lôi Tôn có hơi do dự, nhưng dưới sự thúc giục của Trần Tịch vẫn là kéo cửa xe ra ngồi vào chỗ phó lái.

Cả người tôi đều ướt, khiến cho chỗ ngồi toàn là nước, tôi ngại ngùng nói: “Thật xin lỗi...”

“Vừa nãy xảy ra chuyện gì?” Tô Cẩm Ngôn không hề để ý, lấy ra khăn mặt từ hộp đựng đồ trong xe đưa cho tôi cùng Trần Tịch. Khi hắn đưa khăn cho Phong Lôi Tôn, người sau cự tuyệt.

“Tôi không cần, nếu không vì tiểu tử này, tôi mới không ngồi xe nhà cậu đâu.” Phong Lôi Tôn quả nhiên là một tên ngao kiêu.

Tôi kể sơ qua tình huống vừa rồi, Phong Lôi Tôn nhún mày, “Tiểu quỷ này trúng thuật pháp rồi. Tô Cẩm Ngôn, giúp cậu ta xem thử đi.”

“Không cần cậu nhắc tôi cũng sẽ làm.” Tô Cẩm Ngôn nói xong liền cởi mắt kính, tôi ngồi ngay ngắn bên cạnh cậu ta, để cậu ta vươn tay nâng cằm tôi lên.

Tô Cẩm Ngôn vốn có bộ dáng rất nhã nhặn đoan chính, đeo mắt kính càng tôn thêm vẻ phong độ của người trí thức. Hiện tại không có mắt kính, tôi phát hiện khuôn mặt cậu ta thật sự rất đẹp, giống như cung nữ trong mấy bức họa cổ bước ra. Mặt trái xoan, mũi cao thẳng, mày liễu dài, lông mi dài nhỏ cong cong, mà đôi mắt kia, bên trong con mắt màu nâu sẫm là con ngươi hẹp dài.

Bị cậu ta nhìn chăm chú vậy thật khiến tim người ta đập như trống. Tôi hơi lui về sau, muốn kéo dài khoảng cách giữa hai người. Người sau lại vươn tay đè lại gáy tôi, “Đừng nhúc nhích.”

Cậu ta duỗi thẳng ngón trỏ và ngón giữa, lấy ra một cái bình nhỏ trong túi, quét một chút chất lỏng trong đó. Sau đó đặt tay bên miệng thấp giọng niệm một đoạn chú ngữ, rồi lại đặt ngón tay lên trán tôi. Một dòng nước ấm truyền vào, tôi cảm thấy đầu óc có vẻ tỉnh táo hơn trước.

“Cậu ấy không trúng thuật pháp.” Nói xong cậu ta buông tôi ra, Trần Tịch bên cạnh quan tâm hỏi tôi cảm thấy thế nào.

“Nói như vậy...” Biểu tình Phong Lôi Tôn càng thêm nghiêm túc, “Là cổ sao?”

“Cũng không phải.” Tô Cẩm Ngôn đeo lại mắt kính, đẩy đẩy cái gọng màu đen, hỏi tôi, “Cậu nói nghe được tiếng nhạc, còn nhìn thấy một con chim màu đen mặt người?”

Tôi gật gật đầu, Tô Cẩm Ngôn nói: “Chim mặt người là xe quý, nơi này trẻ con nhiều, xuất hiện ở đây cũng không kỳ lạ gì. Chẳng qua, tiếng nhạc lại có chút kỳ dị, để tớ trở về tra xét một chút.”

“Tóm lại không có việc gì là tốt rồi.” Trần Tịch kéo tay tôi qua, sau đó đeo lên cổ tay tôi một sợi dây đỏ, “Đây là bùa hộ mệnh, không được cởi ra nha.”

Tô Cẩm Ngôn cũng đặc biệt đưa cho tôi số điện thoại, “Lúc gặp khó khăn thì cứ gọi tớ.”

“Phí cổ vấn của người này mắc lắm đó.” Phong Lôi Tôn mang theo ngữ khí đùa giỡn nói. Tô Cẩm Ngôn lập tức phản bác, “Đừng nghe cậu ta.” Hai người lại như chó với mèo.

“Thật giảo hoạt nha, người ta cũng muốn trao đổi số điện thoại với Tiểu Đằng nữa nha.” Trần Tịch cũng sáp vào, thật sự lưu số điện thoại vào di động tôi, còn lưu cả số của Phong Lôi Tôn vào nữa.

Nhìn di động nhiều thêm mấy dãy số, lòng tôi cảm thấy thật ấm áp, vui sướng nói không nên lời, nhưng cũng có chút lo lắng. Hy vọng mình sẽ không giẫm lên vết xe đổ kia.

Hai ngày này thời tiết vẫn luôn u ám, đài dự báo thời tiết nói là có bão. Thế nhưng tết Trung nguyên gần kề, tôi vẫn phải mở tiệm. Cảm ô rề vào ngõ nhỏ, trời có chút âm u, trong ngõ không có ánh đèn, bốn phía tràn ngập sương mù, khiến người ta cảm thấy càng thêm thâm u vắng lặng.

【Khát quá... Tôi khát quá...】

Bên tai truyền đến thanh âm nhỏ bé khàn khàn, pha lẫn thống khổ cùng van nài. Nơi này vẫn chưa tới chỗ bọn Đạt lão quý thường xuyên tụ tập, bốn phía không có nửa cái bóng ma.

Thanh âm nhỏ bé kia yếu ớt truyền đến, từng tiếng từng tiếng, khiến người ta rợn cả tóc gáy. Tôi nhìn bốn phía xung quanh, đột nhiên phát hiện sau bậc thang bằng đá bên cạnh có một cái đầu nhỏ nằm đó.

Đứa bé kia không có con mắt, chỉ có hai cái lỗ đen tối om, cả khuôn mặt tái nhợt đến dọa người. Nó hướng về phía tôi hé hé miệng, khoe miệng trào ra nước bẩn màu đen.

“Oa” Tuy nói rằng nữ quỷ là đáng sợ nhất, nhưng bất ngờ nhìn thấy một vong hồn đứa trẻ như vậy, tôi cũng không khỏi sợ hãi.

【... Khát...】

Đứa nhỏ vươn tay, dường như muốn nắm lấy ống quần tôi. Trong ngón tay đã hư thối kia lộ ra xương cốt, lúc ngón tay di chuyển những mẩu thịt rữa nát cũng không ngừng tróc ra.

“Đừng tới đây!” Tôi sợ tức mức nhanh chóng rút chân về, cũng mặc kệ có bị ướt hay không, cứ cắm đầu chạy như điên về phía cửa tiệm.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy bọn lão quý ngồi chồm hổm dưới mái hiên đánh bài, còn có rất nhiều ma quỷ lảng vảng xung quanh, tôi cuối cùng cũng thờ phào, chào hỏi bọn họ xong, tôi chuẩn bị mở tiệm.

“Chế sư đại nhân, vừa rồi nhìn ngài thần sắc kích động, xảy ra chuyện gì vậy?” Lão quý một bên ngồi ngang, một bên ngồi trên bậc thang nói chuyện phiếm với tôi.

“Bị đứa nhỏ ở cửa ngõ dọa sợ.” Đứa bé kia lúc chết đúng là kinh khủng, trước giờ tôi chưa từng thấy qua.

“Mới tới sao? Để tôi kêu mấy tiểu tử đi đuổi hán.”

“Không cần.” Nó rất đáng thương, chắc chết rất thảm đi. Đứa trẻ nhỏ như vậy, chắc lát nữa nên đốt chút đồ cho nó, để nó sớm được đi địa phủ báo danh.

Tôi có hỏi lão Trương, hán nói bất luận là ma quỷ hay yêu quái đều muốn được ‘tinh lọc’. Nhân gian tràn ngập các loại nghiệp chướng cùng khí tức dơ bẩn, các linh thể quanh quẩn ở nhân gian nhiều hay ít cũng sẽ bị dây vào. Mấy thứ khí không sạch sẽ đó sẽ tăng cường oán khí của đám ma quỷ, làm chúng nó càng không thể rời bỏ nhân gian, thậm chí còn hóa thành lệ quỷ. Mà đối với linh thể đang tu luyện, tinh lọc cơ thể là bài học bắt buộc. Trừ phi linh thể đó tu ma, mà đó là một vấn đề khác nữa.

Với thứ này, bản ghi chép của ông nội có một đơn thuốc. Dùng cây xương bồ chín đốt ngâm nước rồi ăn vào, có thể tinh lọc khí bẩn trong cơ thể. Chẳng qua, chùa Thành Tây đã bị hủy, hiện giờ cũng không còn nhiều xương bồ chín đốt nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui tôi thấy vẫn là đi đến cửa hàng đồ gốm làm một cái chén đi. Đem hoa xương bồ chín đốt phơi nắng rồi trộn với đất sét, chỉ cần rót nước vào chén, có thể thấm vào đến xương bồ chín đốt.

Vấn đề là ma quỷ có thể uống nước được sao? Mặc kệ, dù sao có hàng để giao là được.

Mấy ngày liên tục đều nhìn thấy vong hồn đứa bé kia co ro trong góc của ngõ nhỏ, lúc tôi đi qua nó sẽ vụng trộm mà quan sát. Gặp nhiều rồi cũng không còn sợ hãi nữa, tôi ngược lại cảm thấy nó thật là đáng thương.

Tôi cũng từng đốt nhang đèn cho nó, thế nhưng hình như không hợp khẩu vị nó. Nó luôn kêu ‘khát quá’ này nọ, hiện giờ rõ ràng là mưa rất nhiều, làm sao có thể khát được? Trừ phi nó là quỷ hút máu.

Ma quỷ và quỷ hút máu hình như không cùng chủng loại. Chắc hôm nào phải hỏi lão Trương, sẵn tiện kêu hán giúp mang đứa nhỏ này đi.

Rất nhanh đã đến ngày tết Trung nguyên, ban ngày tôi đốt rất nhiều đồ cho ông nội. Buổi tối tôi còn định tham gia hoạt động nên đã thông báo cho bác cả và anh họ rằng tối tôi sẽ ngủ trong cửa hàng mà không về nhà.

“Không được! Nếu bị người ta lừa gạt thì sao?” Nếu ngày đó không phải ca trực đêm của anh họ, dám anh ấy cũng theo tôi lắm.

“Không nha! Anh là gà mẹ à? Cho dù là vậy, em cũng đã trưởng thành rồi.” Không phải là đi chơi suốt đêm sao? Người ta chưa thành niên còn đi được, tại sao tôi lại không được?

“Gà... Mẹ?”

Mất kính anh họ phản quang, bộ dạng thật đáng sợ. Tôi không nhìn được mà lui về sau vài bước, nhưng vẫn bị hấn bắt được mà thi hành thập đại khổ hình Mãn Thanh (chọt lét đó)

“Từ Lãm, quên đi. Ngày này hằng năm ông nội con cũng thường đi tham gia hoạt động. Nếu Từ Đăng đã kế thừa cửa hàng thì cũng phải đi.”

Vẫn là bác cả thấu tình đạt lý. Tôi phải cam đoan mãi là không có vấn đề, nhưng lại phải nhờ Thòi Vũ gọi điện thoại đến, anh họ mới miễn cưỡng chấp nhận.

“Đi đâu cũng đều phải có người đi cùng, tuyệt đối không được đi một mình. Biết chưa?” Anh họ bắt đầu làm một bài thuyết giáo đầy nghiêm khắc, “Nếu để anh biết em lại làm mấy chuyện nguy hiểm... Hừ hừ...”

“Đã biết...”

“Nói lớn một chút!”

“Biết rồi! Gà mẹ!”

“Cái tên nhóc này, thiếu đánh à!”

Anh họ thật sự rất lợi hại, anh ấy vậy mà còn đi đe dọa Thòi Vũ, yêu cầu hấn nhất định phải trông nom tôi cho tốt. Còn nói nếu ngày mai tôi về nhà mà thiếu một cọng lông là sẽ hỏi tội hấn. Anh họ, anh thật dũng cảm nha, người ta là thổ địa công công đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tết Trung Nguyên – 6

May thay hôm nay trời đẹp, bầu trời đêm lấp lánh ánh sao. Ngõ nhỏ ngày thường tĩnh mịch nay trở nên náo nhiệt, giăng đèn kết hoa, tuy rằng ánh sáng toàn là linh hỏa màu xanh lục xanh lam, bất quá mấy thứ đồ trang trí coi như không tồi.

Hôm qua tôi đã đi giao cái chén, Thòi Vũ rất hài lòng, khen ngợi không dứt. Kỳ thật cái chén kia tôi làm khá là cầu thả. Bất quá tôi vẫn dụng tâm vẽ lên mặt gốm bên ngoài hình hoa xương bồ, khiến cho nó nhìn có vẻ đẹp mắt được chút.

Tại bãi đất trống ở ngã tư đường có sắp bàn dành cho người chủ trì, gần đó bày biện không ít sạp hàng, từ đồ ăn đến vật dụng dưới âm phủ đều có, còn có mấy thứ như bảo mệnh, nguyên rửa, bán công đức này nọ. Tôi thấy được tám vài găm trên đề ‘Hữu Duyên Đường tài trợ’ được giăng ở nơi khá là nổi bật.

Hội trường sớm đã tề tụ đủ loại người, long xà hỗn tạp, náo nhiệt biết bao. Tôi nhìn thấy quý lão Đại cùng bang chúng thực uy phong mà ngồi bên trái hội trường, mà đám người bên phải thì tôi không biết tên, ăn mặc rất mộc, nam nữ đều có đôi mắt dài nhỏ quyến rũ, vài người đều cầm cái tẩu thuốc dài. Tôi cảm thấy họ khá giống với tên Hồ Lê kia. Đại khái chắc họ chính là Hồ đại nhân khu Đông mà Thòi Vũ nhắc đến đi.

Hải đại nhân thì vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc, lời mở đầu cũng rất ngắn gọn. Tôi ngồi bên cạnh hấn, cảm thấy thật khản trương. Thòi Vũ bắt đầu tuyên bố chi tiết về quy tắc các hoạt động.

“...Bảo vật tổng cộng gồm 31 phần, trong đó 15 phần là các gói du lịch đôi miễn phí do địa phủ cung cấp, Miếu Thành Hoàng tài trợ 10 phần giấy phép tị nạn, ngoài ra địa phủ cũng cung cấp 5 vé VIP đầu thai, chỉ cần có nó thì không cần phải xếp hàng chờ đợi như người khác.”

Phía dưới nổi lên một trận xôn xao, Thòi Vũ nói tiếp: “Nhu lệ thường, năm nay còn một phần thưởng đặc biệt từ chế sư đại nhân mới nhậm chức của Hữu Duyên Đường cung cấp — một chén tinh lọc xương bồ! Bất luận là loại trọc khí gì ở thế gian, chứng khí cũng có thể hóa hư không, mời các vị đốc toàn lực mà tìm kiếm!”

Tiếng hoan hô càng thêm nhiệt liệt, sau khi hoạt động bắt đầu, hội trường có chút hỗn loạn, nhưng rất nhanh mọi người đều tản đi tìm ‘Bảo vật’.

” ‘Bảo vật’ năm nay làm rất tốt, quả nhiên cậu đã kế thừa chức nghiệp của ông nội mình.”

Tôi sững sốt một lúc lâu mới giật mình phát giác là Hải đại nhân đang nói chuyện với tôi, liền cuống quýt trả lời: “Đại nhân quá khen.” Xem ra Thành Hoàng đại nhân rất vừa lòng, tôi cuối cùng cũng thở phào.

Sau đó là hoạt động chụp ảnh lưu niệm, còn có phỏng vấn của 《Linh Nhật báo》. Thế nhưng tôi chỉ vừa nói vài lời, dường như có một đại nhân vật không thường xuất hiện vừa mới đến, mấy phóng viên liền như ong vỡ tổ mà chạy qua.

Ngồi yên một chỗ với mấy vị lãnh đạo kia cũng khá xấu hổ, tôi cũng không giỏi ứng phó mấy loại trường hợp này. Đang lúc chán muốn chết mà nhìn đồng hồ tây, tôi bất gặp vong hồn đứa bé kia đứng trong góc trộm nhìn xung quanh, thấy tôi phát hiện thì nó liền lùi về.

Tôi thừa dịp Thời Vũ tiếp đón khách quý liền rời ghế lãnh đạo, ghé vào sạp nhỏ mua một cây kẹo rồi đi tới bên cạnh đứa nhỏ kia.

“Nhóc muốn ăn không?”

Đứa bé rõ ràng là bị dọa sợ, thân thể nó căng co rụt lại, ánh mắt trống rỗng nghi hoặc nhìn tôi.

“Cái này cho nhóc ăn này, ngọt lắm.” Tôi nghe lão Trương nói tiểu quỷ đều thích ăn kẹo ngọt.

Sau một hồi lâu, đứa nhỏ mới sợ hãi mà nhận lấy cây kẹo, nhưng nó cũng nhanh lùi lại.

“Thực xin lỗi nhóc, lần trước vì nhóc làm anh sợ nên mới nói như vậy. Tha thứ cho anh, được chứ?” Nhìn nó lột giấy gói kẹo ra, thật cẩn thận mà ăn, tôi cảm thấy nó cũng rất đáng yêu.

Sặc, thẩm mỹ của tôi thật sự là càng ngày càng giống anh họ rồi. (tiếng trời: Anh họ vô tội.)

Ăn xong cây kẹo, đứa bé kia vẫn luôn nhìn hoạt động rút thăm. Mở đầu hoạt động truy tìm báu vật người ta phải rút một thăm từ trong hộp ra để có gợi ý, rồi dựa theo gợi ý đó mà đi tìm gợi ý tiếp theo, mỗi một loại ‘báu vật’ cũng có gợi ý khác nhau, cho nên người ta cũng phải xếp thành nhiều hàng khác nhau.

“Nhóc cũng muốn tham gia sao?”

Đứa bé dùng sức mà gạt đầu, chẳng qua một đứa nhỏ như nó hẳn là không tìm được đi.

“Anh với nhóc tổ đội đi.” Mặc dù có rất nhiều ma quỷ và yêu quái, nhưng ai lại dám không coi Thành Hoàng đại nhân ra gì mà gây rối chứ. Anh họ chỉ nói tôi không thể đi đơn độc một mình, hiện giờ tôi cũng không tính là một mình nha.

Đứa nhóc rút lấy một thăm mà trên đó chẳng thấy viết gì cả, chỉ vẽ có ba đường ngang ngay ngắn.

“Đây là gì?” Tôi nhớ rõ cái hộp gỗ đựng phong hồn quán cũng có ký hiệu này. Lúc ấy lão Trương nói đó là ký hiệu của người làm ra nó. Nhưng rốt cuộc nó có ý nghĩa gì? Không phải là bảo chúng tôi đi tìm người chế tác chứ.

Căn bản là không có cách nào làm được, thế nhưng nhìn biểu tình chờ mong trên mặt đứa nhỏ, tôi không đành lòng làm nó thất vọng.

Tôi lấy điện thoại ra bấm số lão Trương, hẳn vậy mà lại không ở trong vùng phủ sóng, rốt cuộc xuyên tới cái không gian quái dị nào rồi không biết. Tôi tiếp tục bấm số Phong Lô Tồn.

“Thằng nhóc kia, cậu biết chọn thời gian gọi điện quá ha.”

Bên kia truyền đến tiếng Phong Lô Tồn cùng mấy âm thanh nghe như tiếng gào thét, tiếp theo là một tiếng rống quỷ dị theo điện thoại truyền qua. Còn kèm theo mấy thanh âm thật khê như ‘Oán hận’ ‘giết mày’ này nọ.

“Cậu làm gì vậy?” Tôi thật cẩn thận hỏi.

“Có chuyện mau nói có rắm mau phóng, ông đây rất bận. Đờ mờ! Cút mẹ mày đi...” Người bên kia bắt đầu chửi thề, theo sau là tiếng kêu thảm thiết kinh khủng và âm thanh gào thét chói tai.

“Bị đánh trúng rồi hả?”

“Cậu mà dám nói không có chuyện gì, tôi thề ngày mai đánh cho cậu thành đầu heo luôn!”

Xem ra tôi tìm cậu ta không đúng thời điểm rồi. Tôi đành kiên trì hỏi cậu ấy, người sau lập tức nói: “Đó là quê Càn trong bát quái, cái này cậu đi hỏi Tô Cẩm Ngón đi. Hiện giờ tôi không rảnh nghĩ đến mấy thứ này.”

“Nhưng mà giờ này đã gần hai giờ sáng rồi, có thể cậu ấy đã ngủ.”

“Còn tôi nhìn giống người suốt đêm không ngủ hả?” Đối phương nghiêng răng nghiêng lợi.

Quả thật giống lắm. Tuy rằng tôi muốn đáp vậy, thế nhưng đối phương hình như không có thời gian nói chuyện với tôi. Dường như tôi nghe được tiếng Phong Khinh Vân hỏi cậu ta ai đang gọi tới, còn thúc giục cậu ấy cúp máy đi.

“Tóm lại tìm Tô Cẩm Ngôn, đêm nay hẳn nhất định đồng ý có vấn đề cả đêm...” Còn chưa nói xong, bên kia đã treo máy.

Tôi và vị Tô thiếu gia này còn chưa quen thân đến mức có thể nói chuyện thâu đêm nhá. Thế nhưng cứ ngốc ở đây cũng không phải biện pháp, nếu không nhanh chân thì bảo vật có thể bị người ta lấy trước. Tôi đành kiên trì bấm dây số của Tô Cẩm Ngôn.

Chuông vang hai tiếng liền nổi máy, tôi nghe được thanh âm rõ ràng của đối phương, hiển nhiên còn chưa ngủ. Tôi hiện tại phải hỏi như thế nào giờ? Trong lòng tôi lập tức khẩn trương, đối phương gọi tôi hai tiếng như chuẩn bị cúp máy.

“Tớ không phải muốn phá điện thoại đâu!” Lúc sốt ruột tôi không suy nghĩ mà thốt ra. Rốt cuộc tôi vừa nói gì nha? Thật muốn đào một cái hố rồi chôn mình xuống luôn quá.

Bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp, “Tớ biết. Tiểu Đằng, có việc gì không?”

“Cần cậu có vấn đề! Xin cậu giúp tớ.” Sao mà tôi cảm thấy ngày càng quỷ dị vậy, cứ như là gọi điện đêm khuya xin tư vấn tình cảm vậy.

Tôi kể qua mọi việc, Tô Cẩm Ngôn im lặng một lúc rồi nói: “Cái ký hiệu kia là ‘Cần’, đi hướng tây bắc, hẳn là sẽ gặp gợi ý tiếp theo. Chẳng qua, nếu cậu muốn thắng thì cứ nói tớ, tớ sẽ cho cậu vài lời đề nghị.”

“Vậy làm phiền cậu.” Tôi tuy rằng cũng muốn tham dự hoạt động, thế nhưng mấy thứ gợi ý này dường như không phải là thứ tôi có thể tự mình giải quyết được. Mà trong quy tắc cũng đâu có nói là không được nhận ‘trợ giúp bên ngoài’ đâu.

Tô Cẩm Ngôn bắt đầu xem bói: “Thiếu niên gọi điện đêm khuya, hỏi về quẻ Cần. Thượng Cấn hạ Cấn, bản quẻ ‘Sơn Thiên Đại Súc’, bây giờ là hai giờ sáng, hai vạch bát quái chuyển động, quẻ thượng biến thành Tốn, quẻ này là ‘Phong Thiên Tiểu Súc’, quẻ tương hỗ ‘Lôi Trạch Quy Muội’. Quẻ chính là Cần, vật cần tìm tại hướng tây bắc, tìm từ đường có chỗ thờ cúng.”

Các quẻ bát quái

Tôi nhớ rõ ở phố bên cạnh quả thật có một từ đường bỏ hoang.

Đang chuẩn bị bước đi, Tô Cẩm Ngôn trong điện thoại lại nói: “...Dùng quẻ Cấn, Cần là kim, Cấn thuộc thổ, kim sinh thổ, trong quá trình tìm vật ắt bị ngăn trở. Quẻ hỗ trợ là Lôi Trạch Quy Muội, trong quá trình tìm vật sẽ sợ bóng sợ gió, Chấn là kinh động, Đoái là mồm miệng, hẳn là sẽ có tranh chấp thậm chí là đánh nhau. Xem ra cũng có người muốn lấy thứ đồ kia.”

“Vậy phải làm như thế nào?” Tôi có hơi khẩn trương. Bảo vật mà, đương nhiên sẽ có rất nhiều ma quỷ tranh đoạt, nhưng tôi không chắc có thể đấu lại chúng nó.

“Không sao đâu, quẻ thượng là Tốn, Tốn thuộc mộc, kim khắc mộc, theo quẻ tượng thì sẽ gặp dữ hóa lành, thuận lợi tìm được vật. Mấu chốt là quẻ Tốn, các loài chim chóc này nọ chính là vật may mắn của cậu.”

Vật may mắn... Có gì tôi lại nghĩ tới Midorima Shintarou nhỉ? Chợt tôi nhớ tới Phong Lôi Tốn từng nói phí có vấn đề của Tô Cẩm Ngôn rất mắc.

Midorima Shintarou (Kuroko no basket)

“Kia... Cậu muốn lấy bao nhiêu tiền? Hiện giờ tớ không có cách nào trả tiền được, có thể chậm một chút...”

Bên kia cười vang, “Cậu thành thật quá đi. Đừng nghe Phong Lôi Tốn nói lung tung. Cho cậu số điện thoại riêng nghĩa là tớ không xem cậu là khách hàng.”

Tôi mất một lúc lâu mới hiểu được ý cậu ta. Cậu ấy chính là xem tôi là bạn bè, lòng tôi cảm thấy thật vui vẻ, cứ mãi nói cảm ơn rồi lúi lét kéo đứa bé đến thẳng từ đường.

Vừa mới bước vào cửa lớn của từ đường tôi đã bị một cỗ sức mạnh đánh văng ra. Trong sân từ đường đang diễn màn Godzilla đại chiến quái thú, không không, phải là hồ yêu đại chiến quỷ lão Đại.

Con hồ ly đó rất lớn, lớp lông lóe lên ánh sáng màu xanh trong đêm, sáu cái đuôi đầy lông vung vẩy cuốn lấy mấy hòn đá ném về phía quỷ lão Đại. Quỷ lão Đại trên người khắc đầy quỷ văn một quyền đánh xuống đất, từ lòng đất nhô lên mấy cột đá che chắn toàn bộ mấy hòn đá đánh tới trước mặt hắn. Quả nhiên là có người tới cướp đoạt bảo vật.

Tôi núp trong góc cửa, nghĩ thầm có nên dùng chiêu ‘Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi’ hay không. Mới vừa ngẩng đầu lên liền thấy đứa bé kia đang đi về phía trung tâm cuộc chiến nọ.

“Này, nhóc điên rồi hả?” Tôi vội đi qua kéo nó, “Nhóc thật sự cho rằng mình là Ultraman đó hả?”

【Bảo vật...】

Nhìn theo tầm mắt của đứa nhỏ, tôi phát hiện một viên gạch trên mặt đất đang lấp lóe ánh sáng của trận thức. Bảo vật chắc là được giấu trong trận thức kia, chỉ cần đi qua khỏi động trận thức là có thể lấy được.

“Nhóc thật sự rất muốn nó sao?” Tôi thấy đứa nhỏ dùng sức gật đầu, có lẽ cái chứng chỉ VIP quái quỷ để đầu thai kia đối với nó thật sự rất quý giá đi.

Chờ bọn họ phân thắng bại chắc là không kịp rồi, chúng tôi căn bản không phải là đối thủ của hai thằng cha kia. Bây giờ chỉ còn một biện pháp, hôm nay coi như tôi giúp quý thì giúp tôi cùng đi.

“Anh dụ bọn họ rời đi, nhóc thừa cơ lấy bảo vật, hiểu không?”

Đứa nhỏ gật gật đầu, trốn vào trong góc phòng. Tôi cố ý chạy đến cửa lớn, xoa thắt lưng lớn tiếng kêu lên: “Các người không được phá hư của công!”

“A? Đây chẳng phải là chế sư đại nhân sao?”

Hai tên to con kia đặt sự chú ý vào tôi. Hai cặp mắt đồng thời bắn lại đây, cảm giác có chút đáng sợ. Thật không hổ là thủ lĩnh một phương, vừa đứng trước mặt chúng nó tôi liền có cảm giác thật áp bách.

“Mấy người có biết là phá hư của công thì phải bị phạt tiền không?” Tôi bất chấp mà nói bừa.

Hai tầm mắt đồng thời hướng vào một bên vách tường, trên đó có một chữ ‘Hủy’ to tướng, phía dưới ký tên là ‘Ban quản lý thành phố xử lý’.

“...”

Lúc này, con người màu xanh của hồ ly đột nhiên trở nên dữ tợn, nó đột ngột quay đầu. Lòng tôi than không tốt, chỉ thấy đứa nhỏ đang khởi động trận thức, từ trong trận thức rút ra một thứ đồ vật.

“Con tiểu quỷ này mà cũng muốn tranh đoạt đồ vật với bọn ta?”

Trước khi hồ ly bỏ nhào về phía trước, tôi đã nhanh chóng hướng về phía đứa nhỏ, cũng bất chấp dơ bản hồi thối mà ôm nó né qua. Hồ yêu phá ra một cái hố to ngay chỗ vừa rồi tiểu quỷ còn đang đứng.

“Thì ra chế sư đại nhân là đồng bọn với nó.” Quý lão Đại không có ý tốt mà đi tới.

“Trẻ con không hiểu chuyện...”

“Buông bảo vật ra!”

Hai tên kia đồng thời lao về hướng này, nếu như bị mấy cái răng nanh vuốt nhọn kia chạm vào chắc chắn là bị xé thành mảnh nhỏ ngay. Tôi chợt nhớ tới lời Tô Cẩm Ngôn nói.

Chim chóc...

Đụng vào lá bùa trong túi áo, suy nghĩ chợt lóe lên, căn bản không kịp nghĩ nhiều, tôi rút lá bùa ra ném về phía chúng nó, đồng thời niệm chú.

Một con gà mập to như một ngọn núi nhỏ vọt ra ngồi trên người hồ yêu và quý lão Đại, trên mặt đất còn xuất hiện mấy cái khe nứt. Con gà mập kia còn vỗ cánh, cổ họng phát ra tiếng ‘khanh khách’, dường như khá là kiêu ngạo.

“...”=|||

Quả nhiên chim chóc này nọ là vật may mắn nha... Thật sự khiến cho người ta không thốt nên lời luôn.

Chẳng qua thế giới không có cực kỳ không thể thốt nên lời, chỉ có càng không thể thốt nên lời. Bảo vật mà tôi liều mạng giúp đứa nhỏ lấy được vậy mà lại là cái chén mình làm ra kia.

Phần thưởng đặc biệt cư nhiên bị một tiểu quỷ lấy được, thật sự khiến đám ma quỷ được mở rộng tầm mắt. Hồ đại nhân và quý lão Đại cũng không có ác ý, chẳng qua bọn nó có thói quen hay tranh giành với nhau, còn cá cược xem ai là người tìm được cái chén kia trước, cho nên dưới tình thế cấp bách mới làm ra loại hành động này. Sau đó hai người cũng đều nhận lỗi với tôi.

Đứa nhỏ yêu thích cầm cái chén không buông tay, mở miệng lộ ra biểu tình có thể xem như là đang cười. Nó giờ cái chén về phía không trung, chỉ trong chớp lát trong chén vậy mà đầy ắp nước.

Nó rất vui vẻ mà từng ngụm từng ngụm uống nước. Khí màu đen trên người nó chậm rãi tán đi, làn da hư thối cũng bắt đầu sinh ra thịt mới, ngũ quan cũng mất đi vẻ dữ tợn kinh khủng, chậm rãi khôi phục lại dung mạo ban đầu. Lúc nó còn sống đúng là một đứa bé rất đáng yêu.

Đứa nhỏ thở phào một hơi thật dài, thân thể dần dần trở nên trong suốt, trên mặt mang theo vẻ an tường cùng một nụ cười.

【Cuối cùng cũng uống hết nước rồi.】

【Cám ơn anh, chế sư đại nhân.】Nó kéo kéo tay tôi,【Xin anh một việc cuối cùng, đem em về với ba mẹ...】

Cuối cùng nó hóa thành tinh tiết, chỉ còn là một đốm sáng nhỏ xoay quanh tôi, tựa hồ muốn dẫn tôi đi đâu đó. Tôi theo đốm sáng nhỏ kia đi đến một cái đầm nước, đốm sáng cũng theo gió tan đi.

Cái đầm nước này cũng khá nhỏ, chất thải sinh hoạt và nhà xưởng đều đổ ra nơi này, mùi hôi ngập trời. Hiện giờ trời chưa sáng hẳn, theo ánh đèn đường tôi nhìn thấy một vật nổi lênh bênh trên mặt nước.

Thật sự là đứa nhỏ đáng thương, bởi vì thế cho nên nó mới luôn muốn uống nước sạch đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật ra ‘Dara-chan’ cũng rất lợi hại, Tiểu Đằng Từ lần đầu tiên làm ra thức thần cũng coi như hữu dụng.

Tô Cẩm Ngôn chính là dùng Mai hoa Dịch số. Trước kia xem tư liệu trên mạng và tiểu thuyết, không phải là dân chuyên. Hy vọng nhóm chuyên gia không xoắn xuýt vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tâm Tư Quỷ Dữ – 1

Tam thúc nói: Thứ đáng sợ hơn cả quỷ thần chính là nhân tâm.

Ánh đèn màu đỏ của xe cảnh sát cứ lập lòe lập lòe, khiến cảnh vật bốn phía lúc sáng lúc tối. Ánh sáng phản xạ lên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như đao tạc của Chu Chính, diện mạo tuấn khí bức người, làm hắn trông càng thêm lạnh lùng.

“Cậu tốt nhất nên giải thích cho tôi.”

“Đã nói đi nói lại ba lần rồi nha, tôi tham gia trò truy tìm báu vật, trong lúc vô tình thì phát hiện.” Thật muốn lật bàn quá, tên đàn ông này thật khó đối phó, biết trước vậy tôi không thêm báo cảnh sát cho rồi.

Vì tôi tham gia hoạt động truy tìm báu vật nhân dịp tháng của quý do thổ địa công công tổ chức, giúp tiểu quý tìm ra bảo vật. Để hoàn thành lời thỉnh cầu cuối cùng của nó, lúc vừa phát hiện thì thể nó tôi liền lập tức báo cảnh sát.

Vốn là cũng không có vấn đề gì, tôi chỉ làm hết trách nhiệm của một công dân thôi, nhưng mà...

Tôi ngồi nhìn chăm chú như muốn đọc ra một cái lỗ trên người tên Chu Chính đang đứng ngay cửa xe, người sau cũng nhìn chăm chăm tôi không tha. Đúng vật, hắn chính là đồ sao chổi, nói sao cũng không chịu thả tôi đi.

“Đừng giả ngốc, không chỉ hôm nay đâu, mỗi lần cậu đều xuất hiện ở hiện trường.”

“Vậy thì sao? Chẳng qua là trùng hợp thôi.” Dù sao hắn cũng không chứng minh được gì. Thế nhưng khi nói xong câu cuối thanh âm của tôi cũng không tự giác mà nhỏ lại, khí thế của người này đáng sợ quá đi.

Hàm dưới đột nhiên bị giữ lấy, sau đó bị nâng lên, tôi không thể không nhìn thẳng hắn. Trong ánh mắt sắc bén kia vậy mà mang theo một tia lo lắng, “Đừng làm mấy chuyện nguy hiểm nữa, biết chưa? Tôi sẽ lo lắng.”

Cảm thấy đầu óc có chút trì trệ, một lúc sau tôi mới hiểu được ý hắn. Mặt vậy mà lại nóng lên, tôi cuống quýt quay sang chỗ khác, “Tôi cũng đâu có muốn.”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng đối phương vẫn nghe được. Bàn tay to xoa loạn trên đầu tôi vài cái, “Trời tối không an toàn, chút nữa tôi đưa cậu về.”

Thi thể lúc này đã được vớt lên bờ, Lục Vân Phi xét nghiệm sơ qua thi thể liền để người ta nâng nó lên xe chờ đi.

Hắn vừa tháo bao tay vừa đi qua, cột nhà nói: “A? Lại là cậu nha, người đẹp bé nhỏ, xem ra cậu cũng có cái thể chất của Conan hoặc Kindaichi rồi nha.”

Kindaichi

“Tình huống ra sao?”

Lúc Lục Vân Phi thấy tầm mắt nghiêm khắc của Chu Chính hạ xuống thì cũng phải ngoan ngoãn mà thu hồi khuôn mặt tươi cười, “Tất cả đều bị khoét sạch.”

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của tôi, người sau dường như có chút đắc ý, “Trên người đứa bé kia có vài vết dao mổ, tim, gan, thận, phổi đều không thấy. Nếu như đúng với suy đoán của tôi, giác mạc hẳn là cũng mất rồi.”

Sau khi tôi bị Chu Chính đưa về nhà, bởi vì quá mệt mỏi liền ngã đầu xuống ngủ. Mơ mơ màng màng sao lại mơ thấy ác mộng. Đầu tại tên pháp y biến thái đáng giận kia, lần nào cũng hù dọa người ta hết.

Tôi ngủ thẳng một giấc đến gần tới hôm sau, sau khi thức dậy ăn xong bữa cơm chiều mới biết được anh họ vẫn luôn tăng ca ở bệnh viện. Tôi cảm thấy anh khá đáng thương, vì thế chủ động nói với bác gái sẽ lĩnh nhiệm vụ đưa canh và cơm chiều cho anh.

Bác gái lo lắng khi để tôi ra ngoài một mình, nói là hiện tại rất nguy hiểm, tin tức cũng đáng mấy chuyện rất đáng sợ. Chính là cái tin về việc tới hôm qua phát hiện thi thể đứa bé kia.

Đứa bé đã chết kia đã được chứng thực là một trong mấy đứa nhỏ bị mất tích gần đây, vốn tưởng chúng bị lừa bán, kết quả lại phát hiện nội tạng quan trọng trong di thể đều bị lấy hết. Đây quả thực là quả bom nổ chậm trong lòng người nhà của mấy đứa bé mất tích còn lại.

Nếu bị lừa bán có lẽ còn có cơ hội tìm thấy, nhưng bị bắt đi buôn bán nội tạng, khả năng sống sót là cực kỳ thấp, cho dù tìm được lúc còn sống, cũng không thể nào tiếp tục sống khỏe mạnh được.

Loại chuyện buôn bán nội tạng này cũng không hiếm thấy, nhưng đối tượng lần này là trẻ em, hơn nữa là bị bắt cóc, thật sự khiến người ta kinh hãi, khiến gia đình nào có trẻ nhỏ đều cảm thấy bất an. Gia đình của người bị hại đều tuyên bố muốn đem hung thủ băm thây vạn đoạn. Phía cảnh sát cũng chịu không ít áp lực, bị yêu cầu phải mau chóng phá án.

Bác gái lo lắng dư thừa rồi nha, bác đã quên con sắp trưởng thành rồi sao! Đương nhiên, tôi sẽ không tranh cãi với bác về vấn đề này, khiến bác tức giận thì không tốt.

“Không có việc gì đâu. Bệnh viện gần đây mà, xung quanh cũng rất đông người. Con cam đoan sẽ không đi đường nhỏ đâu.” Tôi lại quơ quơ đi động, “Người bạn hôm qua đưa con về là cảnh sát a, có việc gì con sẽ tìm anh ta.”

Thật ra tôi căn bản cũng không định tìm Chu Chính, mà vào thời gian này đối phương chắc hẳn cũng không thèm đếm xỉa tới tôi đâu.

Thành phố này dù vào ban đêm cũng vẫn cực kỳ náo nhiệt, nơi nơi đều là phố ăn đông đúc. Đèn nê ông rực rỡ, mấy cửa hàng lớn cũng mở nhạc để thu hút khách hàng, trên đường đều chật ních người tới lui.

Nhưng nhìn kỹ là có thể phát hiện, không thấy được một đứa trẻ vị thành niên nào đi một mình cả, nếu có thì cũng được người lớn dắt theo, ngay cả học sinh trung học cũng không đi đơn độc. Xem ra cái tin tức kia vẫn có ảnh hưởng nhất định.

Sau khi đưa cơm canh cho anh họ tôi liền bị đuổi về, anh lo tôi ngốc lại đó quá muộn trở về sẽ nguy hiểm. Vốn anh còn tính đưa tôi về, nhưng lại có ca cấp cứu khẩn, cho nên không cách nào thoát ra.

Lúc tôi đang xuống lầu thì nghe được thanh âm quen thuộc.

“Tại sao muốn kéo tôi đi cùng chứ? Chính cậu cũng có thể thu phục mà.” Là một giọng nói nam tính mạnh mẽ, trong ngữ điệu lại mang theo nóng nảy, vừa nghe liền biết là Phong Lôi Tồn.

“Đừng vậy mà, người ta là lần đầu tiên nhận nhiệm vụ, có bạn bè đi theo cũng yên tâm hơn đó.” Thanh âm trầm thấp cũng rất nhu hòa hẳn là Trần Tịch.

“Vậy tại sao hẳn ở đây?”

Tôi đi chuyển qua khúc quanh liền nhìn thấy ba người đứng trên hành lang. Phong Lôi Tồn mặt mày méo xẹo, lý do khiến cậu ta khó chịu chỉ có một — Tô Cẩm Ngôn. Người sau cũng không thèm để ý, lấy ra quạt giấy nhàn nhã mà quạt, rất có phong thái của một công tử phong độ. Trần Tịch đứng giữa hai người cũng không giận, ngược lại có chút đau đầu với tình huống này.

Lúc Trần Tịch nhìn thấy tôi, mi mày nhăn nhu lập tức giãn ra, tươi cười chào hỏi tôi.

“Tiểu Đằng! Thật khéo.”

Trần Tịch cười rộ lên thật xinh đẹp, quả nhiên là thiên sứ của lòng tôi mà. Tôi lập tức vui vẻ chạy qua, “Các cậu tới bệnh viện làm gì? Sinh bệnh sao?”

“Tôi còn chưa hỏi cậu, bộ không thoải mái ở đâu à?” Phong Lôi Tồn khẽ nhíu mi. Không đợi tôi trả lời, Tô Cẩm Ngôn xoay một tiếng gấp lại cây quạt, “Nhìn cậu ta mặt mày rạng rỡ, ăn đường tỏa sáng, căn bản là không có bất kỳ bệnh tật gì. Là đến bệnh viện đưa cơm cho người thân đi.”

“Cậu còn chưa rút quẻ thì sao mà biết được?”

Tại sao tôi cảm thấy Phong Lôi Tồn có chút ngốc nhì. Loại chuyện này vừa nhìn là biết nha.

Tôi vừa chuẩn bị làm cho cậu ta một chập, Trần Tịch đã khanh khách cười rộ lên, “Cậu ta căn bản không cần rút quẻ nha.” Cô ấy còn chia chia về phía bình giữ ấm trong tay tôi.

“Quả nhiên tình yêu làm cho con người ta ngu ngốc.” Tô thiếu gia nhẹ nhàng phán một câu như vậy, làm Phong Lôi Tôn thiếu chút nữa là đánh nhau với cậu ta.

Tôi hỏi bọn họ tới đây làm gì. Trần Tịch nói hôm nay nhận một nhiệm vụ ở công hội, đúng lúc gặp được hai người này đang đứng ở cửa công hội chuẩn bị đánh nhau, cho nên tiện thể kéo họ tới luôn.

“Nhiệm vụ gì?” Tôi vừa hỏi ra miệng liền hối hận. Máy lần trước đều học được bài học là xen vào chuyện người khác thì sẽ rước lấy phiền thoái rồi mà. Có thể tôi quả thực dính phải cái thể chất Conan như Lục Văn Phi nói rồi.

“Có một đứa bé bị mất hồn. Mẹ nó nhờ người công hội chiêu hồn cho nó.” Nhà họ Trần tương đối am hiểu phương diện này, cho nên cô ấy liền nhận. Trần Tịch hỏi tôi muốn cùng đi xem thử không, cứ coi như là quan sát đề học hỏi.

Thật ra tôi cũng có chút tò mò. Trước kia cũng từng nghe qua trẻ nhỏ bị kinh hãi sẽ rớt mất hồn, chỉ cần phụ nữ lớn tuổi cầm quần áo đứa nhỏ đi gọi nó về là xong. Dù sao chiêu hồn cũng không phải gọi quý, hẳn là không có nguy hiểm gì, vì thế tôi liền đi theo.

Đứa bé kia ở phòng bệnh đơn lầu năm. Rất có bộ dáng con nhà có tiền. Vừa bước vào cửa tôi liền hối hận. Trong phòng bệnh chính là đôi mẹ con mà tôi từng gặp qua ở trung tâm huấn luyện mấy ngày trước.

Đứa bé nằm trên giường truyền nước biển, dường như đang ngủ. Người đàn bà hung dữ kia thoát nhìn hết sức tiêu tụy, hai bên tóc mai cũng xen lẫn vài sợi tóc bạc, tựa hồ như cả người đều thay đổi.

Bà ta không nhận ra chúng tôi, trong tình huống này bà ta cũng không còn lòng dạ nào. Chẳng qua lúc nhìn thấy người công hội phái tới toàn là mấy tiểu quỷ, tôi cảm thấy bà ta có chút không tin tưởng và tức giận. Bất quá bà ta cũng không phát tác.

Trần Tịch hỏi bà ta một chút về tình huống cụ thể. Con bà ta cũng không có bị kinh hãi hay nhìn thấy mấy thứ kỳ quái gì. Ngày hôm qua bà ta đưa con mình đến tham gia lớp huấn luyện, nó vừa xuống xe thì không hề báo trước mà đột ngột ngã xuống.

Đưa đến bệnh viện thì dù thế nào cũng không tìm ra nguyên nhân. Kể có tiền đều có chút mê tính, bà ta mời ‘Đại sư’ đến xem. Đối phương nói là đứa nhỏ bị mất hồn.

“Có thử qua ‘gọi hồn’ chưa?” Trần Tịch hỏi.

‘Gọi hồn’ chính là khi đứa nhỏ bị kinh hãi mất hồn, người ta sẽ đi gọi hồn nó về. Tập tục mỗi nơi cũng không giống nhau. Tôi nghe nói là phải lấy quần áo đứa nhỏ phủ lên cây chổi, đến nơi đứa nhỏ bị rơi hồn đi một vòng, vừa đi vừa gọi tên nó.

“Đã thử, nhưng vô dụng.” Người đàn bà dường như có chút tuyệt vọng, đôi mắt cũng đỏ hoe.

Trần Tịch nhìn về phía Tô Cẩm Ngôn, người sau gật gù đầu, đi đến bên giường đứa bé. Cậu ta cời mắt kính, cẩn thận xem xét hình huống đứa bé.

“Thế nào? Có thể cứu được con tôi không? Tôi cũng chỉ có một đứa con này thôi...” Người đàn bà kia bắt đầu khóc, cảm xúc có chút bất ổn. “Mấy người nhất định phải cứu con tôi. Nếu như làm nó tỉnh lại, bao nhiêu tiền tôi cũng trả.”

Lời này thiệt khiến người ta có chút không thoải mái, bất quá nhìn thấy người đàn bà đó khóc, tôi cảm thấy bà ta thật đáng thương. Người đáng giận cũng có chỗ đáng thương mà.

“Chỉ còn một hồn, rất hung hiểm, phải lập tức gọi hồn phách về, mới có thể bảo toàn.” Sau khi Tô Cẩm Ngôn cời mắt kính xem xét thì cho ra kết luận.

“Có biết thứ gì câu hồn nó đi không?” Trần Tịch nhíu mày.

“Tạm thời không có cách. Nhưng thời gian không còn nhiều, cứ gọi hồn về trước đã.” Tô Cẩm Ngôn nhìn về phía Phong Lôi Tôn, “Để tránh có sai sót, hai người chúng ta đến hộ pháp.”

Bọn họ nói phương hướng của phòng không tốt, dễ đưa tới tà ma. Cho nên mở ra cửa sổ hướng đông nam, kê giường bệnh hướng về cửa sổ, nói là để cho linh hồn tiến vào từ bên đó.

Tô Cẩm Ngôn đốt lá bùa rồi cho vào nước, dùng nước kia vẽ trận thức trên mặt đất, còn dán thêm bùa ở tám hướng. Trần Tịch thì giăng chuông tơ hồng xung quanh giường bệnh. Phong Lôi Tôn đốt nhang trên đầu giường, Tô Cẩm Ngôn lại đứng bên cạnh tát một thau nước muối.

Tôi đây là lần đầu tiên nhìn thấy thần côn dàn trận, làm rất có hình có dạng. Ba người đều im lặng không nói gì, không khí thực nghiêm túc, cho nên tôi cũng không thể hó hê gì.

Sau khi chuẩn bị xong, Phong Lôi Tôn cầm trường kiếm đứng trước cửa phòng bệnh. Tô Cẩm Ngôn đứng ở đầu bên kia. Trần Tịch đứng trước giường, một đầu tơ hồng cột chặt tay đứa nhỏ, một đầu khác thì được cô ấy cầm trong tay.

Thời cơ đã đến, lá bùa bốc cháy, Trần Tịch dùng tay kết ấn, bắt đầu làm phép, trong miệng lầm bầm. Không khí thực ngưng trọng, tôi nghĩ rằng mình hoa mắt, lấy tay dụi dụi, cảnh tượng trước mắt không thay đổi. Tơ hồng Trần Tịch cầm trong tay như biến thành cả trăm sợi nhỏ, múa lượn trên không trung. Sau đó vurun dài ra ngoài cửa sổ, ẩn vào đêm đen.

Ước chừng mười lăm phút, chiếc chuông tại nút thắt tơ hồng quả nhiên phát ra tiếng vang trong trẻo. Tiếp đó toàn bộ chuông đều vang, khiến cho không khí trong phòng dường như cũng chấn động theo. Không khí có điểm gì là lạ, tôi phát hiện vô luận là Tô Cẩm Ngôn hay là Phong Lôi Tôn đều lộ ra vẻ mặt quái dị.

Trần Tịch mờ to mắt, kéo kéo tơ hồng trong tay, vô số tơ nhỏ vốn đang lơ lửng ngoài cửa sổ bị kéo căng, tựa hồ như đang lơ lửng theo thứ gì. Lúc tôi nhìn ra ngoài cửa sổ thì không khỏi thất kinh.

Một thứ gì đó to lớn màu đen che khuất bầu trời đêm, trong nháy mắt đã chen vào cửa sổ, đánh về phía Trần Tịch.

“Không ổn!” Phong Lôi Tôn quát to một tiếng, lập tức rút ra trường kiếm. Tô Cẩm Ngôn càng nhanh hơn hẳn một bước, dùng tay chống đầu giường rồi lấy chân phải quét ngang chậu nước bày sẵn nơi đó.

Rầm một tiếng, chậu nước bị đá ngã lăn, nước bắn lên trước cửa sổ cùng đầu giường, vật màu đen kia đụng vào nước liền phát ra tiếng thét chói tai. Sau đó ầm ầm mấy tiếng, ly chén thủy tinh và cửa sổ thủy tinh trong phòng đều vỡ tan tành.

Nhưng vật màu đen đen vẫn không dừng lại, mà thay đổi phương hướng đánh về phía Tô Cẩm Ngôn.

“Cậu điên à?” Phong Lôi Tôn vùng trường kiếm định phóng qua giường bệnh, nhảy đến phía trước Tô Cẩm Ngôn.

“Chật dứt...” Đã không còn kịp nữa, Tô Cẩm Ngôn nói chưa dứt câu, vật màu đen kia đã bổ nhào lên người cậu ta. Cậu ta phát ra một trận kêu gào thảm thiết, che mặt ngã xuống.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lúc ở văn phòng tán gẫu về Tam thức thì xuất hiện đoạn đối thoại dưới đây:

Tôi: Thần tượng của tôi là Nam Phái Tam Thức.

Đồng nghiệp: Tôi biết, là cái người viết tiểu thuyết viết đến nổi ra bệnh thần kinh luôn chứ gì.

Tôi: ...

Không có dừng khí nói cho cô ấy, thật ra tôi cũng viết tiểu thuyết. ═||| Tam thức nha, hy vọng ngài có thể sớm ngày bình phục!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tâm Tư Quỷ Dữ – 2

Phong Lôi Tôn cắn răng, chặt đứt tơ hồng, Trần Tịch ngã xuống đất. Bất kể là tơ nhỏ đang lơ lửng trên không trung hay là tơ hồng vây quanh phòng bệnh đều đứt phụt, Phong Lôi Tôn vùng trường kiếm bỏ về phía vật màu đen kia, người sau nhanh chóng lui bước.

【Mấy tên non nớt, không biết phân biệt! 】

【Lần sau tái phạm, kết cục không tốt! 】

Vật màu đen lui về phía cửa sổ rồi hóa thành một thứ trông như chim, nhìn ra cửa sổ, tôi có thể thấy được thứ kia căn bản không phải là chim, mà là một người đàn bà khoác áo lông màu đen. Hai hàng con mắt song song đen kịt không có con ngươi, lỗ chỗ chi chít, nhìn trừng trừng vào phòng bệnh, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Xe quỷ. Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến được cái từ này.

May thay chiếc xe quỷ cũng không tiếp tục gây chuyện, nó vỗ vỗ cánh bay đi, làm rơi rớt lại vô số lông chim màu đen.

Phong Lôi Tôn đang định bước qua đỡ lấy Tô Cẩm Ngôn, người sau lại lấy một tay che mắt, gượng đứng dậy, nói: “Đừng động vào tôi, mau đuổi theo!”

Nghe nói vậy, Phong Lôi Tôn hơi cứng người lại, cắn răng nói một tiếng ‘Đáng giận’, rồi lập tức xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Này, đây là tầng năm đó!” Tôi vọt tới bên cửa sổ, nhìn thấy Phong Lôi Tôn đã vững vàng mà rơi xuống đất. Không biết hắn làm như thế nào nữa, chẳng lẽ có khinh công sao?

Người đàn bà vừa nãy còn đang thét chói tai hiện giờ đã vọt tới bên cạnh con mình, nhìn như gà mái bảo vệ gà con. Bà ta còn phun ra rất nhiều lời mắng chửi. Nói cái gì mà thần côn lừa gạt, muốn đem chúng tôi đi báo cảnh sát.

Trần Tịch đã tỉnh, chúng tôi không để ý tới người đàn bà kia, chạy đến đỡ lấy Tô Cẩm Ngôn. Người sau dựa vào tường, tình huống trông khá là bất ổn.

Cả khuôn mặt cậu ta đều bị khí đen bao phủ, khá là kinh khủng.

“Rất xin lỗi, Tiểu Ngôn, đều là lỗi của tớ.” Trần Tịch không ngừng nói xin lỗi, trông cô ấy khá bối rối.

“Không ... việc gì.” Tô Cẩm Ngôn yếu ớt cười nói, “Bình... tĩnh lại, có lá bùa trong túi áo tớ.”

Trần Tịch lấy ra bùa trong túi áo Tô Cẩm Ngôn, đưa một lá cho tôi, “Đốt bỏ vào trong ly nước, xong đem lại đây.”

Lúc này bác sĩ phụ trách đã chạy tới, nhìn thấy phòng bệnh tan hoang cũng kinh ngạc không thôi. Người đàn bà kia đã hoàn toàn mất đi lý trí, cứ nói cứ năng, dường như còn muốn tới đánh chúng tôi. Bác sĩ và hộ sĩ hợp lực kéo bà ta ra ngoài, cũng đem đứa nhỏ chuyển sang phòng bệnh khác.

Bọn họ chuyển Tô Cẩm Ngôn lên giường, Trần Tịch ở bên cạnh dùng sức nắm lấy ngón giữa của cậu ta mà niệm chú.

Tôi vốn định rót nước, mà trên bàn nhỏ ngoại trừ một bình sữa bột ngoại nhập thì toàn bộ ly tách đều vỡ nát. Tình huống rất hỗn loạn, bác sĩ và hộ sĩ cũng chẳng thèm để ý đến tôi.

Đột nhiên tôi nhớ tới trong túi còn cái chén xương bồ tự làm ra kia, hiện tại chỉ có thể dùng được cái này. Tôi đốt bùa bỏ vào trong chén, rồi đổ thêm nước mang đến trước giường.

Trần Tịch cũng không nhiều lời, nhận lấy chén nước liền dứt cho Tô Cẩm Ngôn. Sau khi uống xong, khí đen trên mặt Tô Cẩm Ngôn nhanh chóng tan dần. Cậu ta cũng không có biểu tình khổ sở gì, người cũng nhanh tỉnh táo lại.

“Hiệu quả... Hình như quá nhanh...” Tôi không ngờ câu đầu tiên Tô Cẩm Ngôn nói sau khi tỉnh dậy lại là câu này.

Xem ra là không có vấn đề gì, tôi còn đang định cho cậu ta một trận, Trần Tịch đã đánh một quyền trên mặt cậu ta, “Ngu ngốc! Cậu tưởng là làm anh hùng thì vui lắm hả? Đồ ngốc!”

Một quyền này không hề lưu tình, mặt Tô Cẩm Ngôn lập tức sưng vù như cái đầu heo. Cậu ta cũng không tức giận, đeo lại mắt kính, “Tính toán sai lầm là trách nhiệm của tớ, hậu quả vốn là phải để tớ gánh lấy. Hơn nữa, trên người tớ có vật bảo hộ, không sao đâu.”

Trần Tịch nghe xong dường như rất tức giận, kéo áo Tô Cẩm Ngôn định đánh tiếp, tôi nhanh chóng ôm lấy tay cô nàng, “Đừng đánh!”

Ý của tôi là đừng đánh vào đầu, nhờ đầu lờ tay đánh học sinh ưu tú người ta hóa ngu luôn rồi sao. Thế nhưng Trần Tịch lại hiểu lầm.

“Cậu thích khuôn mặt dễ nhìn đến vậy sao hả?” Tay Trần Tịch chuyển hướng, vò loạn đầu tôi như để hả giận. Cô nàng buông Tô Cẩm Ngôn ra, “Vì nể mặt Tiểu Đăng, tớ sẽ tạm thời giữ lại khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cậu vậy.”

Nói xong, cô ấy xoay người đi nhặt lại mấy đoạn tơ hồng bị đứt. Tôi còn định giải thích, lại phát hiện về mặt Trần Tịch có chút đáng sợ, cứ như đang hạ quyết tâm nào đó.

Tô Cẩm Ngôn từ chối để bác sĩ kiểm tra, nói về nhà nghỉ ngơi là ổn. Cậu ta hỏi về cái chén, nói là bùa chú không thể nào có hiệu quả nhanh đến vậy. Sau khi kể xong chi tiết, tôi vậy mà thấy được sự khâm phục trong mắt Tô Cẩm Ngôn.

“Không hổ là chế sư đại nhân, hôm nay có ơn, ngày sau báo đáp.” (tiếng trời: Lấy thân báo đáp?)

“Không cần. Nếu không phải lần trước được cậu giúp, cái chén này ngày hôm nay cũng không ở trên tay tớ.” Nếu không nhờ quẻ bói của cậu ta, có khả năng ngày hôm nay cái chén này đã bị quý lão Đại hay Hồ tiên lấy mất.

Vì ngày trước gieo nhân, nên hôm nay được báo quả. Tô Cẩm Ngôn có thể nói là tự mình cứu mình, tôi thật sự cũng không có giúp được cậu ta chuyện gì. Ngược lại cậu ta lại rất khách sáo, lại cảm ơn tôi lần nữa, khiến tôi càng ngại ngùng.

Ngày hôm sau Phong Khinh Vân tạt qua để mua đồ, tôi thừa dịp hỏi chuyện tối hôm qua. Phong Lôi Tồn tối qua là đi tay không về. Chỉ có thể khẳng định, linh hồn đứa bé kia chính là bị xe quỹ bắt đi.

Kết quả là vụ án này được thẳng cấp, không phải là việc mà chim non Phong Lôi Tồn mới vào nghề có thể giải quyết. Công hội cũng rất coi trọng phương diện này, lập tức phái ra mấy nhóm kỳ cựu tiếp nhận vụ việc. Bác Trần phải về quê để xử lý chút chuyện, hiện nay chủ lực trong việc đàm phán vẫn là phải nhờ vào Trần Tịch.

“Trần gia không còn ai ở nội thành sao?” Trần Tịch chắc cũng bằng tuổi Phong Lôi Tồn đi, hơn nữa cô ấy còn là con gái đó.

“Nhân khẩu Trần gia ít ỏi, thế hệ thanh niên ngoại trừ Trần Tịch, cũng không còn ai khác có thể chống đỡ được cả.”

Xem ra Trần Tịch phải gánh vác trách nhiệm rất nặng nề. Nhớ tới biểu tình cô ấy khi nhặt lại tơ hồng, tim tôi như bị xoắn lại. Loại cảm giác này cũng không tốt đẹp gì, tôi nhanh chóng đưa ra một quyết định, “Tôi có thể giúp gì không?”

“Đây chính là cái chén Tô Cẩm Ngôn nói đến sao? Không tồi.” Phong Khinh Vân không trực tiếp trả lời vấn đề của tôi, ngược lại đi thăm soi cái chén xương bồ đặt trong tiệm.

Hắn thấy tôi gật đầu, lại nói: “Vậy là Tô thiếu gia thiếu cậu một cái tình rồi.”

“Tô Cẩm Ngôn khỏe không?” Nghe nói cậu ta là bị chương khí trên xe quý gây thương tích, không biết có lưu lại di chứng không.

Phong Khinh Vân đặt mộng ngồi trên ghế sofa, “Cậu cũng không cần lo lắng quá, kỳ thật tiểu công tử nhà họ Tô đó là tự làm tự chịu. Hắn sớm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, tôi thấy hắn hẳn là muốn Trần gia nợ mình một cái tình. Tô gia vốn có tâm cơ rất nặng... Ui, cậu đã tôi làm gì?”

“Không cho anh nói xấu cậu ấy!” Vừa rồi tôi có chút nóng giận nên đáp Phong Khinh Vân một cước, giờ có hơi hối hận. Dù sao hắn là cũng khách hàng mà. Thế nhưng mấy thứ hắn nói thật khiến người ta tức giận.

“Anh không thấy đâu, tình huống lúc đó kinh khủng lắm. Tô Cẩm Ngôn nếu đã biết rõ là sẽ khổ sở, vậy mà còn muốn giúp Trần Tịch gánh lấy, thì tuyệt đối là thật tâm.”

Phong Khinh Vân hơi sững sốt, lập tức ha ha cười rộ lên, nhìn đến đôi mắt hoa đào kia làm tim tôi nhảy loạn. Tôi cuống quýt quay sang chỗ khác, cho dù phóng điện với tôi, tôi cũng không tha thứ cho anh đâu.

“Quý nhỏ khờ dại, bị bán mà còn đếm tiền cho người ta.”

Hắn vươn tay xoa loạn tóc tôi, tại sao ai cũng thích xoa tóc tôi vậy? Đang định đẩy tay hắn ra, đối phương đã để bàn tay ra sau đầu tôi, kéo tôi kề sát vào hắn.

“Thế nhưng... Tôi lại rất thích.”

Khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, ngay cả hơi thở cũng phả lên mặt, ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt hoa đào kia, khiến lòng tôi hoảng loạn. Cúi đầu là tôi có thể nhìn thấy cổ áo rộng mở của hắn, đàn ông trưởng thành cũng có xương quai xanh xinh đẹp vậy sao?

Tôi rớt cuộc đang chú ý mấy thứ gì vậy nha? Mặt tôi liền tỏa nhiệt, quả nhiên giao du với mấy tên biến thái lâu ngày, tôi cũng trở nên không bình thường rồi.

Không được, hôm nay về phải tải phim của Aoi Sora coi mới được, phải chỉnh đốn lại con mắt thẩm mỹ của tôi thôi.

“Buông! G cup mới là tình yêu đích thực của tôi!”

Trong nháy mắt khi lời vừa ra khỏi miệng, tôi thật muốn đem mình chôn luôn. Nghĩ thầm trong đầu không tốt há, đi nói ra làm chi vậy?

Phong Khinh Vân ôm bụng cười điên loạn, hủy luôn hình tượng của hắn. “Ngay cả C cup cũng không thỏa mãn được cậu sao? Chưa đủ lông đủ cánh đúng không?”

“Kẻ sĩ có thể nhẫn những thứ không thể nhẫn!” Bản lĩnh đàn ông bị nghi ngờ, đây là điều mà không người đàn ông nào chịu được. Tôi nhảy dựng lên, kéo Phong Khinh Vân chuẩn bị đánh nhau.

“Có muốn tôi kiểm tra đum xem cậu có ‘năng lực’ không chế G cup không?”

Lần này Phong Khinh Vân cũng không nói giỡn. Tên này rất dễ tiện, thoát nhìn gầy như vậy, ra tay lại nhanh như sét đánh, hơn nữa khí lực cũng lớn. Tôi căn bản không phải đối thủ, xoay qua đánh hắn liền bị đè lên sofa.

“Buông! Cái tên vô lại này.”

Hai tay bị kiềm lại giờ cao qua đỉnh đầu, tôi không có cách nào dùng sức. Chân cũng bị đối phương kẹp lấy, cả người hắn cười lên đùi tôi, gãy dựa cũng vô dụng.

“Ngoan... Để chú đây giúp con kiểm tra thân thể nào.”

Những lời này hình như tôi nghe ở đâu rồi, lại phối với nụ cười gian tà trên mặt Phong Khinh Vân. Chú cảnh sát, mau tới bắt biến thái! >< T-shirt trước ngực bị vén lên, bụng có chút lạnh, tôi dùng sức ngẩng đầu, thấy Phong Khinh Vân đang lấy tay mở khóa quần đùi của tôi. Ngón tay của hắn thật thon dài linh hoạt, chỉ cần một tay là đã có thể cởi khóa một cách dễ dàng. Vì sao tôi lại thấy cảnh này có chút sắc – tình nhỉ. @A@ “Ông đây là nam, có quái gì đẹp đâu? Mau buông tôi ra!” “Quả nhiên vẫn có mấy thứ cần có nhỉ.” Tên Phong Khinh Vân khôn nạn, vậy mà lại nghiêm túc đi quan sát cái chỗ kia của tôi. Ánh mắt hắn nóng bỏng, khiến đùi tôi nổi lên một lớp da gà. “Kích cỡ hơi nhỏ, màu hồng nhạt, nơi này đã từng sử dụng qua chưa?” Chỗ kia tê rần, hắn vậy mà lấy ngón tay búng búng nó. Tôi rớt cuộc nhìn không được, kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể nhục nha! Tôi đột ngột bật dậy, dùng đầu tông mạnh về phía hắn. Người sau bị đau, che lại cái trán, “Cậu...” Vừa nói xong một chữ hắn liền ngăn cả người. Trước mắt tôi có chút mờ hồ, hốc mắt nóng rát, cái mũi ề ảm. Tôi cắn chặt răng, không cho nước mắt chảy ra, không chịu thua kém mà trừng lại hắn. “Buông...” Cổ tay bị buông tã, tôi lập tức nhảy dựng lên chỉnh lại quần áo. Nghe được Phong Khinh Vân ở sau lưng nói: “Thật xin lỗi! Tôi không phải...” Tôi đem hàng hóa hắn muốn nhét vào tay hắn, “Cầm xong mau rút!” “Đừng khóc. Tôi... Tôi không có ý...” Phong Khinh Vân sờ sờ cái mũi, tựa như có chút xấu hổ. “Ai khóc? Ai vì mấy việc nhỏ này...” Mặt tôi nóng đến mức có thể chiên trứng, cuống quýt chỉ vào cửa lớn, “Tên khốn rút ngay!” Phong Khinh Vân còn định nói gì đó, đột nhiên hai chân bị nâng khỏi mặt đất, cả người bay thẳng ra ngoài. Cho đến lúc hắn ngã xuống đất, tôi mới phục hồi lại tinh thần. Vừa rồi dường như hắn bị cái gì ném ra. “Ui, xem ra cái tên trong phòng đuổi người rồi.” Phong Khinh Vân đứng lên vỗ vỗ bụi trên người, hướng phía người đang trốn mất há mồm là tôi mà vẫy tay, “Hôm nay đến đây thôi, bai bai nha, tạm nhỏ đáng yêu.” “Đi chết đi –”

Chương 38: Tâm Tư Quỷ Dữ – 3

Quả thực rất khó tin rằng cái tên biến thái chết tiệt Phong Khinh Vân này lại dám chọc ghẹo tôi. Bộ hắn nghĩ cái của hắn to lắm chắc? Nhìn bộ mặt công tử bột của hắn là biết, nói không chừng chỉ là miệng cộp gan thỏ mà thôi. Tôi thật muốn lên khiêu nại hắn với công hội mà.

Tôi rửa hắn cả một buổi tối. Sau này nhất định phải học bùa phép, đâm cho nát bû nhìn của hắn. Đặc biệt là cái chỗ mà hắn tự nhận là to lớn kia, nhất định phải phá cho lúc hắn vừa đứng lên lập tức xù xuống luôn.

Buổi sáng lúc vừa ra khỏi cửa, bác gái nhét cho tôi một túi to đồ ăn vặt. Khiến tôi không hiểu mô tê gì.

“Tiểu Đàng à, đừng mua đồ ăn bày bợ ở bên ngoài nha. Mấy thứ kia không vệ sinh.” Về mặt bác gái đầy lo lắng, nói là thời sự hôm qua đáng tin, có đưa bé vì ăn hàng ở ven đường mà toàn thân co rúm, miệng sùi bọt mép, đưa đến bệnh viện cũng không cứu chữa được.

Thấy chưa, đây là lý do tôi vẫn cứ luôn cường điệu rằng tôi đã sắp trưởng thành!

Giao xong hết đồng hàng hóa, tôi đi trên đường, tình cờ ngẩng đầu lên, phát hiện có không ít mấy con chim to màu đen đang đậu trên mái nhà hay dây điện.

Này hình như có chút không bình thường. Nhìn bốn phía xung quanh, tôi phát hiện ngã tư đường bên cạnh có một ngôi trường. Khoảng bốn, năm giờ chiều là lúc tan học. Đám học sinh tiểu học tràn ra khỏi cửa như ong vỡ tổ, hoặc là được người lớn đón đi, hoặc là tụ tập tốp năm tốp ba mà đi.

Điều này khiến tôi nhớ tới sự việc ở trung tâm huấn luyện lần đó. Con chim màu đen đó không phải là xe quỷ sao, chẳng lẽ chúng nó lại muốn... .

Có mấy đứa nhỏ tụ lại nơi hàng quán vỉa hè. Lúc này, một cô gái đang làm âm lên với người bán hàng rong. Lập tức có không ít người tới vây xem.

Tôi bước lại gần liền phát hiện đó là quầy bán đậu ngự vị. Mấy viên đậu đủ màu sắc rơi vãi tứ tung, cô gái kia cũng bị người bán hàng rong đẩy ngã trên đất.

đậu ngự vị; dạng giống như cái này

“...Đm, con nhỏ chết tiệt này, ai mượn mày lo!”

Tôi nghe mấy đứa nhỏ kêu cô gái là cô giáo Phụng. Mấy học sinh cũng nâng cô gái dậy. Cô giáo Phụng kia mặc váy liền áo màu trắng, trông cũng rất nhã nhặn lịch sự, mà cũng rất bốc trức. Cô nghiêm túc khiển trách hành vi của người bán hàng rong kia, còn nói là muốn báo cảnh sát.

“Trước cửa trường học không thể tùy ý bày bán thực phẩm mất vệ sinh được! Mọi người cũng không nên mua, biết không?”

Có vài âm thanh dạ dạ vâng vâng đáp lời, người bán hàng rong lập tức giận dữ, “Tao nói mày cái con nhỏ khùng này, bộ tao cản trở đường làm ăn nhà mày à? Tao bán, người ta mua, dính dáng gì tới mày?”

“Vậy anh có đảm bảo mấy thứ đồ ăn này đều an toàn không?”

Người bán hàng rong không nói lại cô ta, liền giơ lên nắm tay muốn đánh. Không ai tiến lên ngăn cản cả, mấy người lớn kéo đứa nhỏ nhà mình rời đi để tránh tai bay vạ gió.

Tôi đứng cũng khá gần, liền cố sức ném ba lô về phía người bán hàng rong, “Này, đi ăn hiếp đàn bà con nít mà còn là đàn ông sao?” Lập tức liền có mấy đứa nhỏ phụ họa, nói cái gì ‘xấu hổ xấu hổ chưa’ hay ‘người nhất gan’.

Tôi vốn cho rằng người bán hàng rong kia sẽ thức thời mà bỏ đi, ai dè đối phương càng hung hăng hơn, tiến lại đây kéo áo tôi định đánh nhau.

Lòng tôi thầm than khổ, xem ra hôm nay phải chịu một cú này rồi. Ngay lúc nắm tay đối phương gần như chạm vào mặt tôi, thời gian như dừng lại. Ngay khoảnh khắc ấy, có một người xuất hiện bên cạnh tôi nắm lại cổ tay hắn.

Người bán hàng rong uốn éo, sau đó kêu lên thảm thiết, cổ tay hắn bị vặn đến cong lại, đau đến nỗi hắn ngã luôn ra đất. Tôi ngẩng đầu, đối phương có thân hình cao lớn, đeo cặp kính râm vạm vỡ năm không đổi, cho dù không mặc quân phục tôi cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Lúc này bảo vệ trường học và mấy giáo viên đã hùng hổ chạy lại đây, còn có người báo cảnh sát. Người vây xem càng ngày càng nhiều, có đứa nhỏ bị chen ngã hét lên chói tai, tình huống nhất thời thật hỗn loạn.

Đối phương vươn tay ra với tôi, lòng tôi rút lại, lập tức lui về sau, trong tiềm thức tôi quả thật rất sợ hắn. Quân nhân ra tay lại càng nhanh, lúc tôi đang

định xoay người chạy trốn, áo đã bị hán giữ chặt.

Cả người tôi bị xách lên, để hán khiêng trên vai. Tôi liều mạng giãy dụa, thậm chí kêu to cứu mạng, hán lại không coi ai ra gì mà nhanh chóng bước đi. Mọi người đều tập trung vào người bán hàng rong và cô giáo kia, hoàn toàn không có một ai ngăn lại hán.

“Buông! Anh...Oa” Mông tôi bị người ta dùng sức đánh, vừa đau vừa rát.

“Đừng quậy!”

Đang định chửi ầm lên, người nọ đã ôm tôi xuống, ép buộc tôi mặt đối mặt với hán. Ánh mắt của hán bị kính râm che khuất, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được, ánh mắt hán nhất định là cực kì sắc bén, dưới khí thế của hán tôi gần như không thể nhúc nhích.

“Quậy nữa là tôi đem em ‘tử hình ngay tại chỗ’”.

Giọng nói nam tính lời cuốn, trầm thấp thuần hậu, giống như xuyên qua cả linh hồn, khiến người ta liên tưởng tới lời thề thốt của ác ma. Bàn tay to đã nằm trên mông tôi, cách lóp vài mà ma xát, ngón tay đâm đâm giữa khe – mông. Tôi sợ tới mức cứng đờ người, biết hán không hề nói giỡn.

Trong đám người nhốn nháo tôi có thể nhìn thấy đồng phục cảnh sát. Nếu bây giờ tôi kêu to lên, có lẽ họ có thể bắt được tên biến thái này. Tôi đang định mở miệng, hán lại đụng vào một người đi ngang bên cạnh. Lúc đối phương ngẩng đầu nhìn thẳng hán, trong chốc lát ánh mắt từ tức giận biến thành thờ ơ, giống như là hoàn toàn không thể nhìn thấy hán, cứ bước thẳng đi tiếp.

“Tôi chỉ là tới lấy thù lao lần trước, em tốt nhất không nên gây chuyện, tôi đói đến mức không nhìn được rồi.”

Lúc hán đang nói chuyện, khóe miệng rõ ràng lộ ra một phần răng nanh sắc nhọn. Nhận thức được điều này khiến cả người tôi run rẩy, trong lòng thật sự cực kỳ sợ hãi, tiếng kêu cứu cũng nghẹn trong cổ họng, hoàn toàn không thể thốt ra.

Thời điểm bị ôm vào nhà vệ sinh công cộng, trong đầu tôi hiện ra cái tiêu đề ‘một cô gái bị kéo vào nhà vệ sinh công cộng XX sau đó bị giết’. Thật kinh khủng, tôi không muốn ở chỗ bẩn thỉu này mà bị XXOO, càng không muốn thi thể bị vứt vào hố phân đầu.

Nghĩ đến cảnh sát, khuôn mặt Chu Chính liền hiện lên. Đúng rồi, hán thường xuyên xử lý mấy vụ án kiểu này mà. Người ta không muốn thấy hán xuất hiện ở đây đâu nha! @A@ (chú: Chu Chính xuất hiện ở đây đại biểu cho việc có án mạng xảy ra.)

Hán đặt tôi trên cánh cửa, vùi mặt vào hõm vai tôi, dùng sức mà hít một hơi.

“Đừng sợ, để tôi ngửi một chút...” Hán kéo cổ áo tôi ra, cái mũi trên bả vai cọ tới cọ lui. Nhìn hán cứ như một con chó lớn.

“Thơm quá, quả nhiên là hương vị tuyệt nhất, đói muốn chết...” Chỉ ngửi thôi dường như chưa đủ, đầu lưỡi nóng ẩm của hán còn liếm tới liếm lui, khiến tôi cảm thấy thật ghê tởm.

“Đừng... Xin đừng hại tôi...” Tôi dùng hết khí lực mới thốt ra được những lời này, tay giấu trong túi quần mò đến di động.

“Em sợ đau lắm sao?”

Tôi lập tức gạt đầu, đương nhiên là sợ rồi. Ai mà không sợ đau chác chắn là đồ cuồng ngược. Tôi tỏ vẻ đáng thương mà nhìn đối phương, hy vọng hán có thể buông tha tôi.

“Coi.”

“A?”

“Không coi cũng được, tôi có thể tự làm.” Hán nói xong liền bắt đầu cởi khóa quần tôi. Tôi nhanh chóng đè lại tay hán, “Tôi... để tôi tự làm.”

Tôi rất không có cốt khí mà cởi khóa quần, lúc này di động đối phương vang lên. Hán trừng tôi một chút, sau đó nhận điện.

“Là tôi.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng động rất lớn, hán nhanh chóng đề di động ra xa, ngay cả tôi cũng nghe thấy người bên kia đang tức giận.

“Boss, bộ anh chọc đui mắt người xung quanh rồi hả? Không ai tìm được anh hết.”

Hình như là giọng của quân nhân lưu manh. Chẳng qua giọng điệu của hán lần này không đủ ngang ngược, mà lại nóng nồm như con chó bị chủ nhân vút bỏ.

“Tôi có việc riêng, cậu về trước đi.” Đối phương lạnh lùng đáp lại. Người sau lập tức nóng nảy, “Chị cả sẽ chặt đầu em mất!”

“Cậu nói tôi đói bụng, đi tìm đồ ăn.”

“Chị cả nói anh không được ăn bậy...”

“Rõ ràng là thằng của quý mà lại bắt tôi nhìn ăn, cậu không biết là tàn nhẫn lắm sao?”

Không để ý đối phương kêu la, người nọ cúp điện thoại cái rụp, bất ngờ ngồi xổm xuống, lột luôn quần lót tôi ra, há mồm ngậm chỗ kia.

“A...” Tôi muốn hét lên, rồi lại sợ bên ngoài có người tiến vào nhìn thấy tôi như vậy, lập tức nhanh chóng che miệng lại.

Cảm giác nóng ướt khiến cả người tôi run lên, máu tụt hồ cũng tập trung tại vị trí bụng dưới, đầu óc trống rỗng, chân mềm nhũn đến mức gần như không thể đứng vững.

Trong không khí tràn ngập âm thanh ướt vào đầy dm mỹ, tôi cúi đầu liền có thể nhìn thấy xoáy tóc của đối phương. Không ngờ hán ngậm thứ này một cách ngon lành cứ như ngậm kẹo ngọt vậy, cảm giác thật quý dị.

Sau khi tôi bắn ra, hán giúp tôi rửa sạch. Thế nhưng không trả lại quần lót có dính vết bắn kia của tôi.

“Trả cho tôi...” Tôi thật sự cạn sức lực rồi, cũng mặc kệ bản thù dơ dáy, cứ vậy mà dựa vào trên cánh cửa.

“Không được, tôi muốn đem về dự phòng. Nếu không thì tôi đổi cái của tôi cho em.” Nói xong còn đem quần lót bỏ vào túi áo, liếm liếm ngón tay.

Mang biểu tình đứng đắn như vậy để nói về cái việc biến thái như này thật sự không có vấn đề gì sao?

“Không thêm! Biến thái!”

“Tôi là Trọng Hoa, không phải biến thái!” Hán cười kinh râm ra.

Không có kính râm che, tôi có thể nhìn thấy rõ dung mạo hán. Ngũ quan sâu như điêu khắc, mũi cao mà thẳng, có chút đặc trưng của người phương Tây, cực kỳ nam tính quyến rũ. Nhất là khóe miệng cong cong kia, cực kỳ tà ác mà lại tuấn mỹ vô cùng.

Bất quá, vừa tiếp xúc với ánh mắt hán, tôi liền cảm thấy vạn phần sợ hãi, rồi lại không thể dời đi tầm mắt. Trước mắt tôi mơ mơ hồ hồ, sau đó mọi thứ tối đen.

Lần thứ hai tỉnh dậy, tôi lại phát hiện mình đang ở nhà. Bác gái hoàn toàn không biết tôi trở về khi nào. Thế nhưng cái sự thật rằng quần lót đã biến mất nhắc nhở tôi đó không phải là mơ. Cố gắng hồi tưởng lại, tôi phát hiện mình hoàn toàn không thể nhớ được khuôn mặt sau khi cười kinh râm của người nọ.

Nhất là ánh mắt, tôi nhớ rõ cặp mắt kia có chút đặc biệt. Thế nhưng ký ức tựa như bị phủ một lớp màng mỏng, không thể nào nghĩ ra được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hình như có không ít tình yêu thích cái ý tưởng về cửa tiệm kia nhỉ.

Linh cảm là từ một đoàn thiên khoa học viễn tưởng. Có một tiến sĩ xây một căn nhà có trí tuệ, có thể nấu cơm giặt giũ báo thức, còn tự chế đồ đặc này nọ nữa. Cuối cùng căn nhà đó yêu vị tiến sĩ, nên giết chết người vợ của tiến sĩ đó, sau đó dùng ống nhựa mềm (ống nước chẳng?) xâm phạm vị tiến sĩ, giam cầm ông ta, còn chế tạo tên lửa để chống lại mấy người bên ngoài tới cứu vị tiến sĩ. =|||

Thật ra căn nhà trung khuyến có ý thức kia vẫn rất đáng sợ đi...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Tâm Tư Quý Dữ – 4

Chuyện này tạm thời không thể nói với bọn người anh họ, nếu không họ sẽ lo lắng. Dù sao thì tôi cũng là ở nhờ nhà người ta, xảy ra chuyện như vậy sẽ càng gây thêm phiền toái cho họ mà thôi. Thế nhưng nếu không báo cảnh sát thì chuyện này chắc chắn sẽ còn có lần thứ ba, thứ tư.

Tôi rõ ràng là nam, còn gặp phải loại việc này, đúng là mất hết thể diện. Nếu báo cảnh sát thì còn phải lấy khẩu cung, đem chi tiết mọi chuyện nói đi nói lại, tôi thấy mình chắc chắn không làm được việc này.

Nếu như có người quen hiểu rõ thủ tục về phương diện này thì cũng coi như là an tâm. Ngón tay tôi dừng trên bàn phím di động chỗ dãy số của Chu Chính, do dự một chút, thôi vẫn là không tìm đến hán đi. Ngược lại tôi bấm gọi số của chú Lâm.

Đợi một lúc lâu cuối cùng cũng có người bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh khá ồn ào.

“Tiểu Đổ? Có chuyện gì không?” Giọng nói đối phương mang theo kinh ngạc. Có lẽ không ngờ được tôi lại gọi tới tìm ông ấy.

“Cái kia... Hiện giờ chú rảnh không?” Tôi khá là phân vân, bên kia truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, hẳn là chú ấy đang có việc.

Chú Lâm im lặng một chút rồi nói: “Nếu như có liên quan tới án kiện thì được.”

Bị quấy rối *** chắc cũng được xem là án kiện đi. “Tôi... Tôi bị quấy rối.”

Có thể là tiếng tôi quá nhỏ nên đối phương phải lớn tiếng hỏi lại, lần này tôi nói lớn hơn, gần như là hét lên luôn.

“Rốt cuộc cậu cũng bị quấy rối tình – dục rồi sao?”

Rốt cuộc? Chú có ý gì vậy chú Lâm. Chẳng lẽ chú vẫn luôn mong chờ tôi bị quấy rối tình – dục sao hả? ==

“Không... Ý tôi là...” Chú Lâm cũng biết mình lỡ lời, giọng nói cũng mang chút xấu hổ, cứ ‘là...’ nửa ngày cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh. Đột nhiên trong ống nghe truyền đến âm thanh lạnh lùng trầm ổn của Chu Chính.

“Cậu đang ở đâu?”

Nghe được giọng hần, chẳng biết vì sao tim tôi đập như nổi trống.

“Ở nhà.”

“Chờ đó, tôi tới đón.”

Khoảng chừng 20 phút sau, Chu Chính gọi điện nói hần đã đến dưới lầu. Tôi ngồi trên ghế phó lái, bởi vì xấu hổ nên vẫn luôn không dám nhìn mặt hần. Cứ lo lắng không biết hần sẽ nhìn tôi với ánh mắt như thế nào.

Hần đóng cửa xe, nhưng không lái xe đi. Hần đưa tôi một chai Coca, “Muốn uống không?”

Tôi nhận lấy, sau đó hần lại thấy cho tôi mấy viên kẹo. Tôi chẳng hiểu mô tê gì, “Anh không coi tôi là con nít mà đồ dành chứ hả?”

“Không... không phải ý đó.” Khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc vậy mà lại hiện lên một tia xấu hổ, “Chỉ là để cậu bớt sợ hãi.”

Nhìn kẹo trong tay, lòng tôi cảm thấy thật ấm áp. Tuy rằng cách biểu đạt của hần có chút vụng về thậm chí có thể nói là vô nghĩa, nhưng ngữ điệu khi nói ra lời này lại có chút chất phác, hơn nữa ánh mắt cũng rất chân thành. Không ngờ rằng hần bề ngoài nhìn sắt đá lãnh khốc mà bên trong lại dịu dàng ôn nhu đến vậy.

“Tôi... tôi không sao cả. Chỉ là bị cướp quần lót, còn có...”

“Quần lót?”

Phát hiện Chu Chính nhìn vào phần nửa – người – dưới của tôi, mặt tôi lập tức nóng lên, “Bây giờ đương nhiên là có mặc nha.”

“Áy, xin lỗi.” Hần xấu hổ mà thu hồi ánh mắt. (Chỗ này tác giả ghi là ‘tôi’, nhưng mình nghĩ phải là Chu Chính mới đúng cho nên sửa lại thành ‘hần’)

Trong bầu không khí xấu hổ này, tôi kể lại chi tiết sự việc. Kỳ thật tôi cũng không bị thương tích gì, chỉ tổn thất một cái quần lót. Đương nhiên, loại hành vi này của đối phương cũng không thể nhân nhượng được. Lỡ đâu lần sau hần lộ ra bản chất rồi tổn thương tôi thì sao.

Chu Chính từ đầu tới cuối đều im lặng mà nghe, ngẫu nhiên sẽ đề cập đến một hai vấn đề. Hần càng nghe sắc mặt càng khó coi, trong đôi mắt đen tuyền sắc bén tựa hồ nhen nhóm một con lửa giận.

“Hần đem quần lót cậu đi?” Sau khi thấy tôi gật đầu, khí thế trên người Chu Chính càng thêm đáng sợ, “Xem ra là tên tội phạm có loại sở thích sưu tầm đồ vật. Chắc chắn hần sẽ còn tìm đến cậu.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Tôi sẽ ở bên cạnh cậu, sẽ bắt được tên xấu xa kia rồi dạy dỗ hần, sẽ không để hần làm cậu tổn thương nữa.”

Lúc Chu Chính nói chuyện biểu tình rất nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn. Hơn nữa hần nói lời đó khi đang mặc đồng phục, khiến người ta cảm thấy hần cực kỳ đẹp trai, có một loại an tâm nói không nên lời. Tim tôi đột nhiên đập rất nhanh, tôi cuống quýt xoay mặt nhìn ra ngoài, không dám nhìn thẳng vào mắt hần.

Lúc này chuông điện thoại reo phá vỡ bầu không khí xấu hổ, Chu Chính hình như có chút không vui, tiếp điện thoại.

“Là tôi. Cái gì? Chú Lâm, chú đã chưa ngủ từ hôm qua rồi, trở về ngủ một giấc đi.”

Chú Lâm dường như rất lo lắng, gần như rống lên, ngay cả tôi cũng nghe được giọng ông ấy. Lòng mày Chu Chính càng nhăn chặt lại, liếc mắt nhìn tôi một cái, chẳng biết vì sao tôi lại cảm thấy hần là đang hỏi ý tôi.

“Nếu anh có công việc, tôi có thể chờ...”

Con người sắc bén của hắn hiện lên một tia ánh sáng, hướng về di động mà nói: “Tôi đã biết, bây giờ lập tức tới.”

Chu Chính lái xe đến khu vực bên cạnh một cái lạch nước, bảo tôi ngồi trên xe đợi hắn. Có mấy chiếc xe cảnh sát đậu bên bờ đê, cũng có không ít người đứng trên bờ vây xem. Phải điều động đến đám người Chu Chính, chắc hẳn là lại có án mạng xảy ra.

Tôi vốn không định góp vui vào cái đám xô bồ này, lại phát hiện có một con chim to màu đen đậu trên cột điện sát bờ đê.

Khoảng cách khá xa, tôi không thể khẳng định được đó có phải là xe quý không. Bất quá tôi có thể nhìn thấy khí đen trên người con chim đó. Tôi nhìn không được mà xuống xe đi về phía bờ đê, đám người ở đó đã như cái chợ vỡ, thảo luận bàn tán cực kỳ sôi nổi.

Có mấy công nhân vật lộn trong lạch để vớt xác chết lên, thật ra cảnh sát đã ngăn người ở đây cả một buổi chiều rồi, hiện trường cũng đã điều tra xong, chỉ còn phải chuẩn bị vận chuyển cái xác về. Thế nhưng dù làm cách nào cũng không thể nâng thi thể lên xe được.

Lúc thì khóa kéo của túi đựng thi thể tự động bung ra, thi thể liền rớt xuống đất. Sau đó chỉ dùng bao bố nâng đi, nhưng nhân viên phụ trách vận chuyển thi thể cứ liên tục bị trượt chân, trên mặt đất rõ ràng cũng không có sỏi đá gì. Tóm lại, qua nửa tiếng, thi thể chỉ dịch chuyển được vài bước.

Có người nói là người chết không chịu đi, có người nói là tại oán niệm quá nặng, cũng có người nói là do cảnh sát không tôn trọng người chết nên bị dạy dỗ, đủ kiểu xô xao. Cũng vì bị nhân viên cảnh sát ngăn lại, cho nên bọn họ không thể đi xuống nhìn cho kỹ.

Có một bến tàu nhỏ lót thêm đá nằm dưới bậc thang dẫn xuống đê, thi thể bọc vải trắng đặt trên bờ sông, mấy nhân viên cảnh sát khác cũng không động đến nó nữa. Chu Chính đứng trên đê đang nói chuyện với chú Lâm. Lục Vân Phi dựa vào chiếc xe của tổ giám định mà hút thuốc, vừa nhìn thấy tôi liền buông điếu thuốc đi tới.

“Người đẹp bé nhỏ, hôm nay lại một lần nữa chứng minh cậu có thể chất Conan nha.”

Người này đúng là ăn nói lỗ mãng, tôi định xoay người trốn, lại bị hắn giữ chặt.

“Nếu đã đến rồi thì mau giúp đi. Hiện giờ cũng không có thời gian tìm người khác.”

“Làm gì?”

Hắn lôi kéo tôi xuống bậc thang, tôi phát hiện bên cạnh thi thể có một cô nhóc đang ngồi xổm ở đó. Nhìn cô bé có hơi giống với thằng nhóc gặp hôm tết Trung nguyên, cũng khắp người bẩn thỉu, khí tức cũng thật dơ bẩn. Nhưng có lẽ là vì tuổi lớn hơn một chút, lại là nữ, cho nên oán khí khá nặng.

“Vừa rồi chú Lâm có thân phận cao nhất ở đây cũng đã vãi rồi, thế nhưng vô dụng. Người ta ghét bỏ hắn rồi. Boss của bọn tôi lại không thêm làm loại việc này, cậu mau giúp đi.”

“A?”

Tôi còn chưa hiểu được ý của Lục Vân Phi, giọng nói lạnh lùng của Chu Chính đã từ đỉnh đầu truyền xuống, “Lục Vân Phi, cậu muốn làm gì?”

“...Boss à ngài hiểu lầm... Tôi không định đào góc tường nhà ngài đâu.”

Lục Vân Phi nói lung tung lảng sang chuyện khác, mấy dấu thập trên đầu Chu Chính ngày càng nhiều, chú Lâm kẹp ở giữa khuyên bảo hai bên. Bọn họ đều không chú ý tới cô bé kia. Chắc là chỉ mình tôi thấy được cô nhóc.

Đúng là đáng thương mà, cứ khóc mãi.

Tôi lục ra mấy viên kẹo Chu Chính cho, lựa một viên vỏ màu vàng đưa tới trước mặt cô bé. Đây là kẹo hạnh nhân Roca, là kẹo bơ hạnh nhân, bên ngoài bọc socola vụn quả hạch, được bao bằng giấy bạc màu vàng. Hầu như không ai có thể kháng cự lại sức hấp dẫn của nó. (tiếng trời: không kháng cự được chỉ có mình cậu thôi, mèo tham ăn.)

kẹo Roca: nó đây, ăn ngon thôi rồi:3

Cô bé ngẩng đầu lên, quả nhiên là không có con mắt. Hốc mắt sâu hoắm trào ra nước đen, tóc dính đầy rác rưởi và bùn. Thế nhưng không như thằng nhóc kia, cô bé này có biểu tình cực kỳ đáng sợ, tràn ngập oán hận và ác độc.

【Đừng đụng vào tôi... Đau quá...】Móng tay cô nhóc cào cào trên mặt đất phát ra thanh âm chói tai. Thế nhưng bọn người Chu Chính hoàn toàn không thể nghe thấy. Tôi nghĩ nếu không phải là bọn họ mặc đồng phục cảnh sát, đám có thể là bị con bé này bám lên người rồi.

Không dễ dàng nha, tôi chưa từng đối phó với ma quỷ có oán niệm nặng đến như vậy. Nếu cứ mặc kệ nó như thế này chắc chắn nó sẽ nhanh tiến hóa thành lệ quỷ đi.

Cô nhóc đột ngột ngoác cái mồm trống rỗng lao về phía tôi, tôi không kịp né tránh, mắt thấy sắp bị nó bỏ nhào lên người rồi. Lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, cô nhóc kia như quả bóng xì hơi, thét chói tai lùi về góc, che lỗ tai sợ hãi mà run rẩy.

Vừa rồi chính là tiếng chuông điện thoại của chú Lâm, nghe giống như tiếng sáo thổi. Không biết cô nhóc này sợ cái gì, bất quá lần này tôi có phòng bị

khi đến gần cô bé, vươn tay nắm lá bùa thức thần trong túi áo, tôi tính nếu có chuyện không hay thì tung gà mập ra để che chắn.

“Em không ăn thật sao? Ăn ngon lắm.” Tôi đem viên kẹo kia đặt trước mặt cô bé, xong lột vỏ một viên khác rồi ăn. Thi thể tản ra một mùi rất khó ngửi, hơn nữa bộ dạng của cô bé cũng... Kỳ thật tôi rất muốn nôn, song đành cố ghì lại, còn giả vờ làm ra vẻ thích thú.

Có lẽ cũng biết là viên kẹo rất ngon, cô nhóc không cam lòng mà trừng tôi. Tay chậm rãi dịch về phía viên kẹo, ngay cả vỏ cũng không thèm lột mà đem cả viên kẹo nhét luôn vào miệng.

May là tôi đưa lưng về phía đê, cho nên mấy người khác cũng không nhìn thấy viên kẹo biến mất trong hư không. Sau khi ăn kẹo, cô nhóc dường như dịu xuống.

“Cô bé à, em đừng sợ. Chú cảnh sát chắc chắn sẽ bắt được người xấu trả thù cho em.”

【... Đau quá...】

Tiểu quỷ thời nay thật khiến người ta đau đầu, nếu như không nói ‘Khát quá’ thì cũng là kêu ‘Đau quá’. Có ai chết mà thoải mái được đâu. Không nói rõ đầu đuôi sự việc ra thì ai mà giúp được chứ.

“Đi cùng chú cảnh sát đi, bọn họ sẽ tìm được ba mẹ em đến lĩnh em về nhà.”

【... Đau quá... Không muốn bọn họ chạm vào...】

Cô nhóc lại ăn thêm một viên kẹo, ngón tay chỉ chỉ hai nhân viên công tác trên bờ sông. Đó là hai người mặc đồng phục có bộ dạng tai to mặt lớn, khá là xấu xí.

Bộ con gái bây giờ đều là cuồng nhan sắc hết rồi hả? Ngay cả nhân viên nâng thi thể cũng phải đạt yêu cầu. Tôi định nói tiếp, áo liền bị Chu Chính kéo qua.

“Quay về xe cho tôi. Chỗ này không phải là chỗ con gái nên tới.”

“Mẹ, tôi là nam! Không phải vừa nói với anh rồi sao hả?”

Chu Chính hoàn toàn tự động loại bỏ lời tôi nói, bảo chú Lâm đem tôi lên bờ đê. Lúc bước lên bậc thang, tôi nhỏ giọng nói với Lục Vân Phi đang đứng một bên cười tí tởn: “Lúc nâng cô bé nhẹ nhàng một chút, đôi hai người bộ dạng đẹp hơn tới nâng đi.”

Buổi tối, Chu Chính mang tôi đến cục cảnh sát địa phương. Vì thời hạn nghĩa vụ quân sự của quân nhân cảnh sát không thể nhúng tay vào, cho dù có nắm bắt được cũng phải chuyển giao cho đơn vị đồn trú ở địa phương. Cho nên Chu Chính bảo tôi không được nói đối phương là quân nhân, trước tiên cứ liệt hẳn vào trường hợp đặc biệt. Chu Chính còn bảo tôi không cần lo lắng, tuy rằng quấy rối tình – dục không thuộc phạm trù công việc của hắn, thế nhưng hắn nhất định sẽ tìm cách bắt được kẻ phạm tội. Nếu có manh mối gì thì mời tôi lập tức nói cho hắn biết.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Tâm Tư Quỷ Dữ – 5

Hôm sau thời sự và báo chí đều đăng lên sự kiện ngày hôm qua. Cô bé kia không chỉ bị lấy mất nội tạng, mà có lẽ vì đề phòng cô bé chạy trốn, người ta còn đánh gãy cả hai tay hai chân cô, thảo nào đựng một chút là cô bé liền kêu đau. Bố mẹ cô bé làm tại căn tin trường tiểu học, mẹ cô bé khóc như đứt ruột đứt gan, còn mấy lần suýt té xỉu trước camera, bố cô bé thì hai mắt đỏ ngầu, mắng to tên tội phạm độc ác, đừng mong chết từ tế.

Tuy rằng đa số mọi người đều cho rằng đó là do mấy kẻ buôn lậu người gây án liên hoàn, nhưng cũng có ý kiến khác. Ví dụ như truyền thông đào ra được vụ việc hai vợ chồng mở căn tin từng bị xúi giục dùng dầu công ngầm và thực phẩm quá hạn sử dụng để nấu cơm cho học sinh ăn, đến nỗi có học sinh phải vào viện. Có người nhà học sinh từng tìm tới cửa nói lý lẽ với hai người, gần như là xảy ra ẩu đả. Có thể là lúc ấy đã kết thù vãn vãn.

Thật ra còn có một manh mối mà những người khác không biết tới, đó là xe quý. Xe quý được phát hiện ở gần chỗ thi thể cô bé kia, nhưng không phải vì nó muốn mang đi vong hồn của cô bé. Ngược lại nó lại không tiếc mà đối địch với công hội chỉ vì muốn mang đi linh hồn của một đứa bé khác.

Còn có tiếng sáo làm cô bé kia sợ hãi. Tôi đột nhiên nhớ tới tiếng sáo từng nghe được ở trung tâm huấn luyện. Đây chắc hẳn không phải là trùng hợp. Tôi nhớ Tô Cẩm Ngôn từng nói lúc trở về sẽ tra xét, có lẽ tôi nên hỏi cậu ta.

Cậu ta nhận được điện thoại của tôi liền rất hào phóng mà nhận lời, còn hẹn gặp mặt tôi ở cửa hàng đồ ngọt đường Văn Minh.

Trang trí không đẹp lắm, nhưng trước mặt tiền nho nhỏ của cửa hàng lại sắp xếp một đội ngũ thật dài. Bàn nhỏ trong cửa hàng đều đầy người, hơn nữa ngoài vỉa hè còn xếp thêm bàn ngoài trời. Đại thiếu gia như Tô Cẩm Ngôn không giống loại người sẽ chen chúc trong cái hộp này.

Thế nhưng không ngờ, lúc tôi vừa tới, Tô thiếu gia vậy mà lại ngồi đợi ở cái bàn ngoài trời.

“Rất xin lỗi, tớ đến muộn.”

“Cậu không tới muộn đâu. Tại vừa lúc tớ đang ở gần đây mà thôi. Đồ ngọt của hàng này bán rất ngon, là của hiệu lâu đời hơn 20 năm.”

Một người phụ nữ rất nhiệt tình mà bụng mấy chén đồ ngọt lên. Bởi vì người rất đông, mấy khách hàng khác đều là tự mình đến quây lấy, riêng cậu ta lại được đối xử đặc biệt. Có thể thấy quan hệ của cậu ta và chủ quán cũng khá tốt.

“Chè đậu đỏ, cháo sữa Phụng Hoàng, cháo vừng đen còn có chè đậu xanh ở nơi này đều rất nổi tiếng, nhất là cháo sữa Phụng Hoàng cực kỳ được ưa chuộng. Sữa để vào nồi đun cho ấm chứ không nóng, sau đó đánh trứng gà vào, thêm đường trắng, khuấy liên tục cho tới khi dùng muối mức nước loãng chảy thẳng xuống chứ không nhiều giọt. Nếm thấy hương vị cực kỳ tinh tế đậm đà...”

Cháo sữa Phụng Hoàng

Nhìn mấy món đồ ngọt trước mắt, lại nghe Tô Cẩm Ngôn giới thiệu, nước miếng tôi đều chảy xuống. Tôi nhìn không được mà nếm thử một muỗng cháo sữa Phụng Hoàng, cháo vừa vào miệng lập tức tan ra, vừa thơm vừa ngọt. Ngày hè nắng chói chang mà ăn một bát đông lạnh như thế này, thật đúng là siêu mỹ vị.

“Cậu muốn hỏi tớ về tiếng sáo lần trước đúng không?”

Tôi ăn đến quên trời quên đất, thiếu chút nữa là quăng luôn chính sự, đều là vì mấy thứ ngon lành đến mê người này.

“Thật có lỗi.” Thiệt vô duyên quá rồi, tôi lập tức ngừng miếng, ngồi nghiêm chỉnh mà nghe cậu ta nói.

“Đừng căng thẳng. Tớ nghe nói cậu không phải là người địa phương, vốn hẹn cậu tới đây là để cậu được nếm nháp đồ ngon mà.”

Thật ra Tô Cẩm Ngôn cũng không giống dáng vẻ thiếu gia bên ngoài của cậu ta, con người thật của cậu ta rất tốt. Tôi dường như thấy được đôi cánh thiên sứ xuất hiện sau lưng cậu ấy.

“Dựa theo miêu tả ngày đó của cậu, đó là một loại khổng hồn thuật (thuật điều khiển linh hồn). Trong 《Tô Dương Táp Dậu》có một câu chuyện nói về Minh Nhạc Ngự Thi (nhạc của cõi âm dùng để chế ngự thi thể) của địa phủ. Nhưng tiếng nhạc ở nơi này lại dùng để khống chế vong linh, mà tiếng sáo kia chính là để khống chế sinh hồn (linh hồn người sống).”

Nói đến khổng hồn thuật tôi lại nhớ đến nuôi tiểu quỷ. Tôi hỏi Tô Cẩm Ngôn có thể nào là người Lục gia làm không. Người sau lắc đầu, “Không đâu. Bọn họ không đòi hỏi phải dùng cách mỗi giới này.”

“Chẳng qua có thể khẳng định một chút. Tiếng sáo kia tuy rằng những người khác không nghe thấy, nhưng chắc chắn nó là một loại sóng, lúc nó lan truyền trong không khí, biên độ sóng sẽ nhỏ dần, cũng chỉ có thể lan truyền trong một phạm vi nhất định.”

“Nếu loại sóng này lợi dụng linh lực và thông qua nhạc cụ mà truyền ra, linh lực của người bình thường cũng sẽ không đủ để sóng có thể bao trùm lấy một phạm vi quá lớn. Cho nên...”

“Cho nên cậu cảm thấy người sử dụng khổng hồn thuật chắc chắn ở gần đó?” Tôi đoán được Tô Cẩm Ngôn muốn nói gì. Đối phương vừa lòng mà gật đầu.

Lúc ấy trời đang mưa to, gần trung tâm huấn luyện cũng không còn nơi nào khác để trú mưa. Người kia chắc chắn là ở ngay trong trung tâm huấn luyện, hơn nữa là đứng ở vị trí có thể thấy được cả đại sảnh và ngoài cửa.

Tôi nhớ rõ trong trung tâm huấn luyện hình như cũng có khóa học âm nhạc của mấy giáo sư nhạc khí, cho nên có người chơi nhạc trên hành lang hay chỗ nào khác cũng không khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, nhìn vào chỉ nghĩ rằng người nọ đang luyện tập mà thôi.

Tôi đang suy nghĩ đến xuất thần, chợt nghe Tô Cẩm Ngôn gọi, “Sao? Đang nghĩ đến cái gì à?”

“Không có. Chẳng qua cảm thấy cậu rất lợi hại a. Ngay cả lý luận vật lý cũng đưa ra, tớ còn tưởng người như các cậu là kẻ thù không đội trời chung với khoa học chứ.”

“Sao lại thế được? Bất kể là mèo trắng hay mèo đen, con nào bắt được chuột chính là mèo giỏi. Lý luận khoa học là chân lý mà dù ở bất cứ trường hợp nào cũng đều có tác dụng. Hiện nay có rất nhiều ví dụ trong việc kết hợp phù phép với khoa học, khai phá được thêm nhiều lĩnh vực mới.”

Quả nhiên là học sinh ưu tú, nói ra toàn mấy thứ cao siêu, nghe không hiểu gì ráo. Bất quá địa phủ cũng đã bắt đầu điện tử hóa rồi, huống chi là thuật sư âm dương ở chốn nhân gian này.

“Thật ra tớ cũng rất để ý cái người sử dụng khổng hồn thuật này, nên định sẽ lại đi một chuyến đến trung tâm huấn luyện.” Tô Cẩm Ngôn nói tiếp: “Hắn có cùng mục tiêu với xe quý, nhưng mấy đứa nhỏ bị câu hồn cũng không có gì điểm nào đặc biệt, vì thế không có cách nào điều tra từ chiếc xe quý được, cũng chỉ còn có thể tìm cái người dùng khổng hồn thuật thôi.”

“Cha mẹ của đứa nhỏ kia làm nghề gì?”

Câu hỏi của tôi khiến Tô Cẩm Ngôn sững sốt, “Cũng không có gì đặc biệt, là cửa hàng kinh doanh chế biến sữa bột, cũng khá giàu có.”

Rốt cuộc có chút manh mối rồi, tôi nhớ đến sự việc Tô Cẩm Ngôn và Trần Tích phát sinh xung đột với xe quý, chuyện đó đáng lẽ không cần xảy ra. Vì thế tôi nói với Tô Cẩm Ngôn: “Nếu cậu không chê, tớ với cậu cùng đi.”

“Vậy ngược lại không thành vấn đề. Chẳng qua việc này không liên quan gì tới cậu, cậu chấp nhận bị kéo vào sao?”

Kỳ thật lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ hy vọng mình có thể giúp đỡ. Sau khi đồng ý, tôi mới hiểu được ý của Tô Cẩm Ngôn.

Cuối cùng vẫn là Tô Cẩm Ngôn thanh toán hóa đơn, tuy là tôi được lợi, bắt quá có làm mới có ăn, cứ như vậy mãi cũng không tốt chút nào.

“Hôm nay rất cảm ơn cậu, lần sau để tớ đãi cậu.”

“Không cần. Lần này xem như cảm ơn cậu lúc trước đã ra tay giúp đỡ.”

Cậu ta chính là nói về sự kiện ở bệnh viện lần đó, thật ra tôi cũng chẳng giúp được gì, nói đúng ra là Tô Cẩm Ngôn tự mình cứu mình. Thế nhưng tôi không thể từ chối lòng tốt của đối phương, đành âm thầm quyết định lần sau nếu cậu ta yêu cầu giúp đỡ tôi nhất định phải giúp hết mình.

Tôi hẹn Tô Cẩm Ngôn chủ nhật cùng đến trung tâm huấn luyện. Tô Cẩm Ngôn còn đem tới một phần tư liệu về khóa đào tạo âm nhạc trong trung tâm. Thế nhưng không có khóa học về sáo, chúng tôi không ngừng hỏi rất nhiều học sinh cũng không thu hoạch được gì.

Bên ngoài trời lại mưa, giữa trưa chúng tôi tới nhà ăn trong trung tâm để ăn cơm. Thế nhưng Tô Cẩm Ngôn tính một quẻ, quẻ nói rằng người chúng tôi muốn tìm đúng là ở trong trung tâm huấn luyện này, còn cho biết kết quả là có thể tìm được người đó.

“Buổi chiều nhất định sẽ tìm được.” Nhìn Tô Cẩm Ngôn dường như có chút thất vọng, tôi hy vọng nói như vậy có thể khiến cậu ấy giữ vững tinh thần.

“Thật ra tớ càng muốn biết nguyên nhân vì sao cậu lại chấp nhất và cố gắng đến như vậy. Việc này vốn không quan hệ gì với cậu, hơn nữa cậu còn suýt chịu oan uổng mà.”

Thông qua cặp kính, tôi chạm phải ánh mắt của Tô Cẩm Ngôn, trong đôi con ngươi dựng thẳng kia mang theo sự dò xét cùng khó hiểu.

“Việc đứa bé kia mất hồn khiến cậu bị thương, còn khiến Trần Tích không dễ chịu gì mấy. Tớ cũng muốn giúp đỡ. Hơn nữa tớ cảm thấy xe quý làm ra chuyện này chắc chắn là có nguyên nhân, có thể có liên quan tới mấy đứa nhỏ mất tích gần đây.”

Tôi đem chuyện xảy ra ngày đó trên bờ đê kể cho Tô Cẩm Ngôn. Người sau im lặng một lúc, “Quả thực trùng hợp. Có lẽ nên báo cáo cho công hội một chút.” Ánh mắt cậu ta chuyển sang phía tôi mang theo khám phục, điều này khiến tôi thật sự có chút ngượng ngùng.

Đi đến nhà ăn, vòng qua một khúc ngoặt, Tô Cẩm Ngôn đột ngột dừng lại, nhẹ giơ tay lên để ngang trước người tôi, ý bảo tôi dừng đi về phía trước. Nơi này là hành lang bên ngoài lầu ba. Có mấy con chim to màu đen đậu trên một cái cây bên ngoài.

Cái cây khá gần với lan can, thậm chí tôi có thể thấy con chim đầu đàn có khuôn mặt của một người phụ nữ. Tôi nhìn về phía Tô Cẩm Ngôn, người sau dùng ngón tay dựng thẳng bên miệng, ý bảo tôi đừng nói gì cả.

Giữa trưa là thời gian nghỉ ngơi, trên hành lang đúng lúc vắng người. Tô Cẩm Ngôn rút trong túi ra một xấp bùa, khẽ niệm chú. Bốn phía xung quanh dường như có một nguồn linh lực mạnh mẽ đang bắt đầu khởi động, lá bùa phát ra luồng sáng màu trắng, hóa thành vô số con chim màu trắng đánh về phía xe quý. Người sau cũng biết mình bị tập kích, lập tức quạt cánh phản kháng.

“Tán!” Tô Cẩm Ngôn kết ấn tay, trên thân đám chim trắng liền vươn ra tơ trắng dính liền nhau, kết thành một cái lưới lớn, vây khốn toàn bộ quý xe.

Thế nhưng quý xe làm sao dễ dàng chịu từ bỏ. Chúng nó đồng thời mở cánh vỗ mạnh, gió lớn cuộn cuộn nổi lên, chim trắng hóa thành lưới bị gió lớn thổi tan. Mấy con chim đen nhanh chóng bay ra khỏi lưới.

“Cậu trở lại nhà ăn đợi tớ.” Tô Cẩm Ngôn để lại những lời này, lập tức chống lan can nhảy xuống lầu.

“Chờ chút... Ở đây là lầu ba đó!” Tôi vốn định ngăn lại, nhưng khi vọt tới lan can, tôi phát hiện Tô Cẩm Ngôn giống như mèo mà nhẹ nhàng rơi xuống. Lại như thế rồi, không phải nói lý luận khoa học chính là chân lý sao? Vì sao thần còn có thể đi ngược định luật Newton vậy.

Nghĩ thầm có nên gọi điện báo Tô Cẩm Ngôn đừng đuổi theo không, đột nhiên tôi nhớ tới mấy cái xe quý đó hình như là nhìn trùng trùng về cùng một phía. Nơi đó là cửa sổ một gian phòng học.

Tôi vòng lại đứng bên ngoài gian phòng học kia, bây giờ là giờ nghỉ trưa, đám học sinh hẳn là đều đi ăn cơm cả. Căn phòng học rộng lớn yên tĩnh dị thường, chỉ có mưa phùn bên ngoài phát lên cửa sổ phát ra thanh âm khê khàng. Cửa phòng học khép hờ, cũng không khóa lại. Có thể người còn lưu lại đang đi toilet, vì chỉ đi trong chốc lát cho nên không khóa cửa.

Gian phòng này không có bàn, ghế dựa thì xếp thành hình quạt, phía trước còn dựng mấy cái giá để bàn nhạc. Chắc hẳn là phòng huấn luyện dàn hợp tấu đi.

Đúng rồi, trong dàn hợp tấu hẳn là dùng rất nhiều nhạc cụ, nói không chừng còn có sáo ngang nữa. Tôi nhìn đến mấy chỗ ngồi, đàn violin, đàn viola, đàn cello, ống sáo, sáo ngắn, kèn hai dăm thậm chí có cả harmonica, nhưng không có sáo ngang.

kèn hai dăm

Tôi cẩn thận hỏi tường lại tiếng sáo lúc đó, trầm thấp mà tao nhã, mang theo ưu thương nồng đậm. Chấn憾 là nhạc cụ đàn sáo phương Đông, đương nhiên không có khả năng xuất hiện tại dàn nhạc giao hưởng phương Tây này.

Đang định xoay người rời khỏi, tôi chợt thấy một hộp gấm dài trên bục chỉ huy dàn nhạc. Cái hộp kia rất đẹp, là hộp gỗ cây tử đàn có khắc một ký hiệu đơn giản, hộp gấm mang phong cách cổ xưa này ở giữa bốn bề nhạc cụ phương Tây có vẻ không phù hợp chút nào.

Tôi hiếu kỳ mở hộp ra, trên tấm vải lót bằng nhung màu đen là một cây Sáo Ngọc xanh nhạt. Bên ngoài sáo điêu khắc hình cây trúc, xanh mướt sáng bóng, trên thân sáo khắc lá trúc non mịn. Phía dưới có treo Mực Ngọc hình chim quỳên xinh xắn cùng với tua rua màu đỏ.

Trên đỉnh Sáo Ngọc có khắc một ký hiệu nho nhỏ, là ba đường ngang đơn giản, chính là quẻ ‘Càn’ trong bát quái. Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại xoay Sáo Ngọc một vòng, phát hiện phần đáy cũng có khắc ký hiệu, là một hoa văn xinh đẹp hình trăng non.

Thứ này cùng với hộp gỗ của bình phong hồn giống nhau như đúc. Vậy có thể nói Sáo Ngọc này cũng do người chế sư đó làm ra sao?

Đang lúc tôi định thử thổi, đột nhiên cảm thấy có tiếng gió ở phía sau, tôi định quay đầu lại đã không kịp nữa rồi. Cái gáy nhói lên một cái, trước mắt tôi biến thành màu đen, lúc ngã xuống dường như tôi còn nhìn thấy một đôi chân mang giày xăng – đan màu trắng của nữ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tập truyện ngắn của Fox 《Heaven & Hell》có 5 câu chuyện nhỏ.

Cái cửa hàng đồ ngọt trong truyện là có thật a, tôi từng giúp việc ở đó rồi. Chẳng qua tôi vốn không thích ăn đồ ngọt, cho nên cũng không có ăn được hết nguyên chén. Quả thật có nhiều khách lắm, xếp hàng dài lắm a.

Có tình yêu không thích Tiểu Đằng, bởi vì cậu ấy quá tiểu bạch (ngốc). Thế nhưng ngộ thích nhân vật chính ngu ngốc với hơi vô dụng nha, trải qua từng sự kiện, sẽ nhận ra mình thiếu sót thế nào, chậm rãi học hỏi mà trưởng thành. Đương nhiên, ngộ cũng không định thay đổi thuộc tính ngốc manh của Tiểu Đồ Từ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tâm Tư Quỷ Dữ – 6

Tôi mơ hồ nghe được có tiếng người nói chuyện, tri giác chậm rãi trở lại, cổ tay rất đau, cái gáy càng đau đớn hơn, cứ y như là bị nứt ra rồi vậy.

“Hàng lần này không tệ, nhóm máu B, thân thể khỏe mạnh, tim gan thận đều có thể dùng, không giống thằng quỷ nhỏ hôm nay, vậy mà lại bị viêm gan...” Một thanh âm thô lỗ vang lên.

“Ai kêu cha nó bán mấy thứ đồ không sạch sẽ, ăn vào thành bệnh cũng chẳng lạ gì.” Một giọng đàn ông khác truyền đến, “Nhưng mà, anh Hằng, chị hai dặn là chỉ giam giữ nó, không phải là bán nó đi, anh làm vậy không sợ chị hai...”

“Sợ gì mà sợ? Con đàn bà kia mấy chuyện này còn làm được thì làm gì có lòng thương hại nữa. Nếu thằng quỷ đó đã bị đưa đến chỗ chúng ta, cuối cùng cũng phải bị xử lý thôi, không bằng làm luôn cho tiện.”

Lòng tôi cả kinh, cả người đều tỉnh táo lại. Cổ tay bị trói sau lưng, hơn nữa buộc rất chắc. Tôi cảm thấy phía trong khuỷu tay có hơi đau, từ lời người nọ nói vừa rồi tôi đoán có thể là mình đã bị rút máu.

Nhớ tới trước khi té xỉu tôi có nhìn thấy một đôi giày xăng đan màu trắng, chắc chắn là tôi bị người ta đánh lén. Cái gáy tôi bây giờ hẳn là sưng vù như cái ‘nhà cao tầng’ rồi.

Tôi cố gắng ngồi dậy, phát hiện mình bị nhốt trong một gian phòng cỡ chừng 40 mét vuông, vách tường cũ kỹ, khắp nơi đều là bụi bẩn và mạng nhện, không có cửa sổ. Chỉ có hai ô cửa sổ thủy tinh nhỏ trên cánh cửa chính phản chiếu ánh sáng, hiện tại có lẽ vẫn là ban ngày, ánh sáng chỉ đủ để mơ hồ nhìn ra tình trạng bên trong căn phòng.

Dưới thân tôi là một tấm nệm vừa cũ vừa bẩn, bốc ra một mùi hôi thối kinh tởm. Phía trên còn có mấy vết bẩn nâu nâu, tôi thật sự không dám đi đoán đó là cái gì.

Ngoài ô cửa thủy tinh có bóng người lấp ló, cửa đột nhiên mở rộng, ánh sáng rọi thẳng vào mặt tôi, khiến tôi gần như không mở nổi mắt. Có người khiêng một đứa bé bước vào, hẳn không có ý tốt mà liếc tôi một cái, ném đứa bé một cái oạch vào chiếc nệm bên cạnh tôi.

“Nhìn gì mà nhìn? Tiếp theo là đến lượt mày.”

Người nọ nở một nụ cười ác ôn, hần nhìn khoảng 30 tuổi, trên người vậy mà mặc quần áo giải phẫu màu xanh nhạt, bên trên còn dính vết máu, nhìn vào quả thật khiến cho lòng người rét lạnh.

“Mấy người là ai? Thà tôi ra!”

Người nọ không để ý tới tôi, ra khỏi phòng khóa lại cửa. Đứa bé bị ném lên nệm khoảng độ mười tuổi, mặc quần áo bệnh nhân, hôn mê bất tỉnh. Có lẽ chính vì tình trạng nó như thế này nên mấy người kia cũng không thèm trối lại.

Nhớ tới mấy linh hồn trẻ nhỏ lúc trước, lòng tôi bỗng nhiên sợ hãi vô cùng. Không biết khi nào sẽ đến lượt tôi. Anh họ luôn gọi tôi là heo nhỏ, hiện tại thật đúng là có cảm giác heo đọi bị thịt mà. Tại sao đến lúc này rồi mà tôi còn nhớ tới lời anh họ nói chứ, đi nghĩ tới mấy thứ hữu dụng có hay hơn không.

【 Tôi sẽ ở bên cạnh cậu, tôi sẽ bảo vệ cậu 】

Trong đầu tôi hiện lên tiếng nói của Chu Chính, giống như một dòng nước ấm chậm rãi hòa tan nỗi sợ hãi trong lòng. Không đứng không đứng, không thể hy vọng vào hần được. Theo như định luật vĩnh hằng của phim điện ảnh và kịch truyền hình, thường thì sau khi ‘Đại chiến’ chấm dứt mới thấy cảnh sát lộ mặt ra.

Tô Cẩm Ngôn nhất định sẽ phát hiện tôi mất tích, bằng khả năng bói toán như thần của cậu ta chắc chắn có thể tìm ra nơi này. Phát hiện mình vậy mà đi ký thác hy vọng vào thầy bói, tôi thấy mình đúng là ngu quá thể.

Không biết qua bao lâu, người bên cạnh phát ra tiếng rên rỉ, tôi cúi đầu phát hiện phần bụng của đứa bé kia bị chảy máu. Sắc mặt nó trắng bệch như giấy, trán chảy đầy mồ hôi, tình hình trông rất bất ổn.

“Này, người đâu. Nó chảy máu!” Tôi nhảy dựng lên vọt tới bên cửa mà la to, dùng cả vai tông vào cửa ầm ầm. Bên ngoài có tiếng bước chân, sau đó có người mở cửa.

“Quậy cái gì? Mẹ mày phiền chết. Ông mày đang hên...” Người bước vào lần này có vết chém trên mặt, mặc quần bò, trên cổ tay còn có hình xăm. Dường như tiếng kêu la của tôi khiến hần thấy phiền, cho nên rất tàn nhẫn mà đâm tôi một cú.

“Câm miệng! Không phải chỉ chảy tí máu hả? Có mẹ gì ghê gớm đâu.” Mặt sẹo nói xong liền muốn đóng cửa, tôi cố nhìn xuống đau đớn trên mặt, muốn cố gắng tranh thủ chút quyền lợi, “Nếu hiện giờ nó chết, mấy thứ trên người cũng không dùng được.”

Nội tạng sau khi lấy ra được lưu giữ liên tục trong dung dịch nuôi dưỡng và nhiệt độ thấp có thể bảo quản trong vòng 24 tiếng đồng hồ, thế nhưng tôi đoán người này hần là không biết đến loại kiến thức đó.

Quả nhiên là có hiệu quả, mặt sẹo hơi ngừng lại, sau đó xoay người ra ngoài đóng cửa lại. Một lúc sau hần dẫn theo người mặc quần áo giải phẫu vừa rồi đi vào, người nọ thay băng gạc cho đứa bé.

“Sau khi phẫu thuật chảy chút máu loãng là bình thường, mày không cần ngạc nhiên vậy đâu. Dù sao thằng quỷ này cũng không sống qua ngày mai được.”

Tôi thừa cơ đòi hỏi bọn họ cho uống nước, dù sao bọn họ cũng cần gan của tôi, hiện giờ hần là phải cho tôi ăn no uống đủ. Nuôi heo phải nuôi cho trắng trắng mập mập mới giết thịt được.

Rốt cuộc tôi đang nghĩ tới cái thứ gì vậy, tôi không phải heo mà, đọi làm thịt gì chứ, bậy bạ bậy bạ!

Sau khi bị đút cho mấy ngụm nước, tôi lại la hét đòi đi WC. Mặt sẹo vốn muốn đánh tôi, nhưng tên mặc quần áo giải phẫu lại ngăn hần lại, mang tôi đi WC.

Nơi này hình như là một nhà xưởng bỏ hoang, vẫn còn bày đầy mấy thứ máy móc cùng mấy thứ đồ tạp nham này nọ. Chỗ giam tôi chính là một kho hàng nhỏ. Bên cạnh chính là văn phòng, có ba người đang ngồi đánh bài, tính luôn mặt sẹo với tên mặc đồ giải phẫu, tổng cộng có năm người.

Cửa chính của nhà xưởng đóng chặt, phòng chùng cũng bị khóa lại, song hần là có cánh cửa phụ nào đó để ra ngoài. Lúc tôi đi WC cũng có người nhìn chăm chăm, hoàn toàn không có cơ hội chạy trốn.

Trở về kho hàng nhỏ, ngồi thật lâu, tôi rốt cuộc thấy đứa bé kia có phản ứng. Tôi gọi nó mấy tiếng, đối phương mơ mơ hồ hồ mà trả lời.

“Mau tỉnh! Em có khỏe không?”

“Đau...” Đứa bé không ngừng nhỏ giọng lẩm bẩm, trên trán đầy mồ hôi, “Đau quá... Ba ơi... Mẹ ơi...”

“Em có thể cử động không? Chúng ta cùng chạy trốn đi.” Bởi vì bị trói, tôi chỉ có thể cúi đầu nhìn nó, người sau dường như có chút sợ hãi, “Bọn họ rất dữ...”

“Chỉ có chạy trốn mới có thể nhìn thấy ba mẹ em. Chú cảnh sát nhất định sẽ bắt được người xấu.” Kỳ thật tôi cũng sợ hãi giống nó, thế nhưng nếu không

trốn đi thì sẽ không có hy vọng nào. Nhớ đến linh hồn mấy đứa trẻ, trước khi chết chắc hẳn đau đớn cực kỳ. Tôi không muốn cũng trở thành vong linh giống vậy.

“Thật sao? Thật sự có thể chạy trốn?” Nhìn trong mắt đứa bé sáng lên hy vọng, tôi cũng chỉ có thể kiên trì đáp lời.

“Đương nhiên! Giúp anh cởi dây thừng, có thể làm được không?”

Người sau gật gật đầu, tôi quay lưng lại đem cổ tay bị trói đưa đến trước mặt đứa bé, nó bắt đầu giúp tôi cởi dây thừng. Nhưng có lẽ nút buộc có chút phức tạp, đứa bé tay chân vụng về, tuy rằng đã nói lòng ra nhưng làm sao cũng không tháo ra được.

Cảm thấy được hàm răng chạm vào cổ tay, tôi quay đầu phát hiện đứa nhỏ vậy mà lại dùng răng để cắn dây thừng. Nhìn về mặt nó rất khổ sở, miệng vết thương chắc chắn là rất đau, thế nhưng nó lại cố chịu đựng.

Anh nhất định sẽ cứu nhóc ra ngoài! Tôi âm thầm hạ quyết tâm.

Sau khi cởi bỏ dây thừng, tôi kiểm tra đồ vật mang theo bên người, di động, ví, chìa khóa đều không thấy, chắc hẳn là bị lấy cả rồi. Thế nhưng trong túi áo còn một lá bùa kẹp trong hóa đơn vẫn chưa bị lấy mất.

Tôi niệm chú ngữ gọi thức thần ra, “Bay đi báo tin.”

Gà mập dùng sức phe phẩy cánh, lại chỉ bay lên được khoảng mười li. Tôi ở một bên cổ vũ, “Bay! Dốc sức bay nào, lại bay cao nữa!”

Gà mập cố sức huơ huơ chân, thật vất vả bay lên được một thước lại rớt cái bịch xuống đất, thịt béo cứ như quả bóng cao su nảy nảy vài cái trên mặt đất.

Nhìn gà mập nằm trên đất thờ phỉ phò, còn không quên dùng cánh quạt mò hôi, tôi không nhịn được mà hắc tuyến đầy đầu. Đúng là không còn lời nào mà hỏi trời cao, hỏi chư vị thần phật khắp đất trời, hỏi Ngụy Quân Tử, vì sao tôi lại làm ra cái con thức thần kiểu này hả? TT

Bất quá thứ này có lẽ còn có chút công dụng, đem nó biến lớn hẳn là có thể như lần trước, lấy thịt dè người, còn có thể che chắn đao thương này nọ. Nhìn thấy sắc mặt tôi không tốt, gà mập phát ra tiếng kêu khanh khách đầy sợ hãi.

Ánh sáng âm u chiếu xuống, có thể là trời đã tối, mặt sẹo đi vào nhét cho tôi một cái bánh mì xem như cơm tối. Đương nhiên tôi cũng giả vờ làm ra bộ dạng bị trói, ánh sáng quá mờ làm hẳn không thể phát hiện được.

Cho đến khi thanh âm tranh cãi âm ỉ của mấy người đó bắt đầu lắng xuống, tôi đoán hẳn họ đều đã ngủ. Tôi lay tỉnh đứa bé, chuẩn bị hành động. Hiện tại tôi đã biết nó tên Tiểu Lâm, cha mẹ đều là người bán hàng rong, nó cũng không biết vì sao mình lại bị bắt, chỉ nói là nghe được tiếng sáo liền quên hết tất cả.

Tôi gõ cửa kêu to muốn đi WC. Có lẽ cảm thấy tôi quá âm ỉ, mặt sẹo nổi giận đùng đùng mà mở cửa, “CMN, thằng nhãi kia, mày kêu quỷ hả...”

Hắn còn chưa dứt lời, một con gà mập thật lớn như ngọn núi đã bổ nhào lên người hắn. Tôi cố ý la to: “A — thực xin lỗi, đừng đánh... Đau quá...”

Tôi vừa kêu vừa cố đưa bé lao ra khỏi kho hàng. Quả nhiên là không ai đi cùng hắn, những người đó hẳn là không muốn thức dậy, thế nên xua cái tên xui xẻo nhất là hắn đi đến xem tôi.

Thế nhưng bị phát hiện chỉ là vấn đề sớm muộn thôi, phải nhanh chóng tìm được cửa ra. Quả nhiên không lâu sau tôi nghe được tiếng rống giận của những người đó.

Tôi nhớ rõ từng nghe thấy tiếng bước chân người đi mua cơm hướng về phía Đông. Tôi bước nhanh hơn, đi qua một cái hành lang, phát hiện phía trước có một cửa sắt nhỏ. Nhưng cửa đã bị khóa.

Tôi liều mạng đá cánh cửa kia, thế nhưng vô dụng. Lại khiến cho những người kia nghe được tiếng động mà đuổi tới đây.

Đây là một đầu hành lang, nếu bọn họ chặn lại phía bên kia, tôi chắc chắn không có lối thoát. Không thể bị vây khốn trong đây được. Tôi lập tức đi vòng lại, trốn ra phía sau mấy thứ máy móc. Những người đó quả nhiên đuổi đến đây.

“Thằng nhãi, mau ra đây! Mày trốn không thoát đâu.”

“Mày muốn chơi trốn tìm hả? Tốt lắm, tao cũng thích chơi.”

“Thế nhưng bị bắt được là đau lắm nha con. Ha ha...”

Trong bóng đêm lóe lên những tia sáng sắc lạnh, những người đó cầm vũ khí trên tay. Tim tôi đập bang bang như nổi trống, cảm giác sợ hãi như thủy triều lại tràn ra. Chẳng lẽ hôm nay thật sự bỏ mạng ở đây sao?

Tôi còn chưa kiếm được thật nhiều tiền để trở thành tỷ phú, còn chưa có bạn gái, nọ hôn đầu cũng chưa... Không đúng, hình như bị Phong Lôi Tồn cướp đi rồi. Đến lúc này rồi, tôi rốt cuộc còn suy nghĩ cái gì đâu không. >< Nếu như có thể biến ra mấy thứ như lửa hay sấm giống bọn chú Trương là tốt rồi. Tôi thật hối hận vì không theo họ học bùa phép. Nếu như có thể bình an trở về, mặc kệ phải dùng đến biện pháp gì tôi cũng phải khiến cho bọn

họ chịu dạy tôi mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tâm Tư Quỷ Dữ – 7

Những người đó tản ra để tìm chúng tôi. Tôi lén chạy ra ngoài, đứa bé đã được tôi giấu trong chồng giấy chất cao ở cạnh hành lang. Nếu có thể đánh ngất một tên trong số đó rồi lấy được điện thoại của hắn hẳn là có thể liên hệ với bên ngoài.

Tại góc tường có một tấm ván gỗ, bên trên có ghim một bản vẽ đã ố vàng, trông như là bản vẽ thiết kế của nhà xưởng. Tôi cầm hộp đinh ghim đặt ở phía dưới bỏ vào túi áo, hẳn là sẽ có lúc cần đến. Nơi này quá lớn, một mình tôi không thể đối phó lại tất cả bọn họ, cần phải tìm thêm viện trợ mới được.

Tôi nhớ tới cách triệu hồi thức thần mà Ngụy Quân Từ đã dạy, vừa rồi gà mập sau khi dùng xong hẳn là biến trở lại thành lá bùa rồi. Sau khi niệm chú, quả nhiên lá bùa bay tới tay tôi.

Thường thì mấy chỗ bỏ hoang đều sẽ có ma quỷ hay yêu quái này nọ tụ tập, nơi này chắc hẳn cũng có. Tôi nhìn bốn phía xung quanh, quả nhiên thấy được có mấy con quỷ đang ngồi xổm một bên đánh bài. Mấy thứ này đều là cô hồn đã quỷ, không có ai thờ cúng, pháp lực cũng không cao, nhưng cũng không đầu thai được.

“Này, mấy người tới giúp chút được không?”

Ánh mắt trống rỗng của đám cô hồn nhìn qua đây, dường như cũng có hơi kinh ngạc. Có lẽ chúng không ngờ rằng có người thấy được mình. Tôi nói nếu chúng chịu giúp thì sẽ đốt thật nhiều đồ cho, lại còn thả thức thần ra trước mặt chúng. Lần này đám cô hồn liền xum xoe mà gọi tôi ‘Đại nhân đại nhân’, quả nhiên là có tiền thì có thể sai ma khiến quỷ mà.

Tôi bảo gà mập trườn vào bao nhựa cố ý bay qua trước mặt một người trong đám kia. Người nọ tưởng là tôi giả thần giả quỷ, liền lập tức đuổi theo. Tôi cầm một cái mặt nạ hàn điện núp phía sau mấy cái máy, khi thấy hắn bước qua liền niệm chú triệu hồi thức thần.

Gà mập biến trở lại thành lá bùa, bao nhựa cũng rơi xuống đất. Người nọ nghi hoặc mà giờ bao nhựa lên thì thấy chẳng có gì trong đó cả, lập tức thất kinh. Tôi cố ý tạo ra vài âm thanh, ánh sáng đèn pin chiếu rọi liền không ngừng run rẩy.

“Ài?”

Tôi bảo đám cô hồn bò lên cổ hắn, tuy là hắn không thể nhìn thấy, nhưng một số lượng lớn cô hồn bò lên thì chắc chắn có thể cảm giác được. Người nọ run rẩy càng dữ dội hơn, tôi đeo mặt nạ đột ngột xuất hiện bên cạnh hắn, hai tay dùng sức chụp lấy vai hắn.

Tôi nghe lão Trương nói trên thân một người có ba ngọn lửa, trên ấn đường có một ngọn, hai vai mỗi bên trái phải một ngọn. Buổi tối nếu dùng sức chụp bả vai người ta sẽ làm tắt lửa, nếu người đó thời vận kém thì có thể sẽ nhìn thấy ma quỷ. Thế nhưng đó cũng chỉ là tạm thời, lúc ngọn lửa lại cháy lên thì sẽ không thấy nữa.

Ánh sáng chiếu qua đây, chỗ đôi mắt của mặt nạ phản quang lại, người nọ hét lớn.

“Có quỷ!”

Tôi không chắc hẳn sợ hãi vì cái mặt nạ này hay vì mấy con quỷ ở phía sau tôi, chẳng qua chỉ cần có hiệu quả là được. Hắn sợ tới mức vừa chạy vừa té. Chỗ hắn chạy qua tôi có giăng một sợi dây thừng, hắn vấp phải sợi dây mà trượt chân rồi nằm bò lăn ra đất.

Tôi bước tới dùng một cây gậy gỗ vừa tìm thấy đánh vào sau gáy hắn. Anh họ nói sau gáy con người có dây thần kinh não bộ quan trọng, có thể điều khiển mạch máu và hô hấp, theo như người xưa thì gọi là tử huyệt, sau khi bị đánh vào sẽ khiến con người mất ý thức trong một thời gian ngắn, nếu nặng thì có thể dẫn đến tử vong.

Người nọ kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống, tôi bắt đầu lục soát người hắn. Điện thoại, chìa khóa trong túi áo hắn tôi lấy ra toàn bộ. Tôi vừa bấm 110 báo địa chỉ nơi này vừa hướng về phía cửa mà chạy. Nếu mấy người khác nghe được tiếng động thì sẽ chạy tới rất nhanh.

Căn cứ vào địa chỉ mà đám ma quỷ nói cho tôi biết, bốn phía gần đây chắc hẳn cũng rất hoang vắng, sau khi trốn ra ngoài vẫn nên tìm một chỗ trốn đợi cứu viện là tốt nhất.

Ba ánh đèn pin từ phía sau rọi qua đây, những người đó la hét đòi đánh đòi giết, chẳng qua khí thế còn thua xa đám quỷ soa. Tôi nắm chặt gậy gỗ trong tay mà chạy về phía hành lang, lấy đinh ghim rải đầy trên đất.

Tôi đưa Tiểu Lâm ra, kéo nó đến cạnh cửa. Có một con quỷ nói cho tôi biết cái nào là chìa khóa của cánh cửa, thế nên tôi rất thuận lợi mà mở được cửa.

Những người đó cũng đã đuổi tới hành lang, tôi kéo Tiểu Lâm ra ngoài cửa. Sẵn tay đóng cửa lại, còn cầm một đầu gậy gỗ xuống đất, đầu kia thì đè lên cánh cửa. Tôi hy vọng làm vậy có thể kéo dài thêm thời gian.

Bên ngoài trời tối đen như mực, xa xa có ánh đèn le lói. Tôi mặc kệ hết thảy, trước tiên phải tìm chỗ trốn cái đã. Tôi đi vòng đến bên ngoài cửa lớn của xưởng, bên này đã được khóa, cũng không có ai ra vào. Tôi mang theo Tiểu Lâm chui vào trong một cái thùng thiết to đặt nằm ngang, mấy người đó hẳn là sẽ cho rằng chúng tôi chạy trốn về phía có ánh đèn, chắc chắn sẽ đuổi theo.

Tìm tôi không ngừng đập mạnh, cảm thấy hình như mình vừa dùng cách đào tẩu khá quý dị. Chưa thể bình tĩnh sau cơn hoảng sợ, tôi mở đi động lên, bây giờ là ba giờ sáng, anh họ đang trực ca hay đã ngủ rồi? Anh họ, em trai anh yêu cầu được an ủi nè! >< Thế nhưng, bây giờ mà về thì chắc chắn chờ đợi tôi không phải là an ủi mà là cơn bạo phát của anh họ đi. So ra thì, hình như ở trong này còn an toàn hơn nha. (tiếng trời: ý cậu là anh họ còn kinh khủng hơn bọn buôn lậu nội tạng hả?) Tình huống Tiểu Lâm cực kỳ tệ, máu loãng đã thấm ướt phần bụng áo, sắc mặt còn tái nhợt hơn cả mấy con quỷ vừa rồi. Trán lạnh ngắt, tứ chi có hiện tượng co rút, đòi hỏi phải được cấp cứu càng sớm càng tốt. Thế nhưng tôi không biết phải làm gì, chỉ có thể ôm chặt thằng bé. “Đừng ngủ, kiên nhẫn một chút, em sẽ được nhìn thấy ba mẹ nhanh thôi.” Bên tai tôi đột nhiên truyền đến một trận kêu gào, chậm rãi mà ưu thương, giống như vô số linh hồn đang rên rỉ nức nở. Bốn phía trở nên mơ hồ, tựa như bị ngăn cách bởi một lớp màng mỏng, còn chúng tôi thì đang ở một không gian khác. Trong lòng tôi cực kỳ sợ hãi, nhưng ý thức bắt đầu hơi mơ hồ. Tiểu Lâm trong ngực lại rất sung sức mà đứng dậy, đi ra ngoài. Lại thế nữa rồi, tôi cuống quýt chạy tới kéo nó, thế nhưng thứ lần này đuổi tới lại khác lần trước, loại sức mạnh lôi kéo Tiểu Lâm rất lớn, tôi vậy mà cũng bị kéo theo. “Không! Đừng đi! Tiểu Lâm, mau tỉnh lại!” Tôi dùng hết khí lực mà gọi, lại phát hiện thanh âm mình cực kỳ yếu ớt, yểu hèn như bị thứ gì chặn lại, thậm chí có hơi tê dại. Tiếng sáo càng ngày càng vang dội, ý thức tôi cũng ngày càng mơ hồ. Có lẽ là đi cùng với thằng bé thì sẽ dễ chịu hơn, không cần lo lắng về bất kỳ thứ gì. Trong lòng tôi vang lên tiếng nói hãy cứ đi theo thứ sức mạnh kia. Một tràng tiếng chuông xé rách tiếng sáo dày đặc như thủy triều kia, tựa như một mũi tên xẹt qua ý thức mơ hồ. Trước mắt tôi trở nên rõ ràng, tôi phát hiện mình đang đứng ở mảnh đất trống ngoài nhà xưởng, trước mắt là một cô gái đang thổi sáo. Cô gái rất xinh đẹp, mặc váy hoa, tóc búi cao, trông rất đoan trang đẹp đẽ. Nếu không phải chân cô ta mang giày xăng đan màu trắng, tôi cũng sẽ không tin rằng cô ta chính là người đánh tôi ngất xỉu. Tôi nhận ra cô gái đó, cô ta chính là người ngăn lại tên bán hàng rong trước cửa trường học – cô giáo Phương. Người đàn ông lúc trước mặc quần áo phẫu thuật đã đổi một thân đồ đen, đứng bên cạnh cô ta. Sau khi khôi phục ý thức tôi mới phát hiện chiếc dây đỏ Trần Tịch đeo vào tay tôi đã đứt. Vừa rồi chính nhờ nó tôi mới tỉnh táo lại được, đúng là nên cảm ơn Trần Tịch. “Cảnh sát sẽ đến nhanh thôi, các người trốn không thoát đâu! Tự thú đi, đây là lối thoát duy nhất của các người.” Tôi niệm lời kịch trong mấy bộ phim truyền hình để đe dọa bọn họ. Thế nhưng quả nhiên mấy tình tiết trong phim truyền hình đều là lừa gạt hết. Bọn họ từ đầu tới cuối cũng có thêm đề ý đâu. Tôi sống chết lôi kéo Tiểu Lâm, thế nhưng người sau vẫn không chịu tỉnh lại, vẫn cứ đi về phía cô gái kia. Tiếng sáo ngừng lại, cô gái nhẹ thở dài, ánh mắt nhìn về phía tôi cực kỳ lạnh lùng, “Quả nhiên tiên sinh dự liệu như thần, đêm nay đúng là có người tới phá rối.” “Cậu có thể chống lại sự khống chế của Sáo Ngự Hồn này, có thể thấy cậu cũng không phải người thường. Thế nhưng, kẻ trốn không thoát chính là cậu.” Tiếng sáo lại vang lên, Tiểu Lâm đứng bên cạnh đột nhiên vươn tay siết lấy cổ họng tôi. Tôi muốn vặn tay nó ra, nhưng lại phát hiện đứa bé này không biết lấy sức mạnh từ đâu, khiến tôi nhất thời không thể thoát ra được. Mà tên áo đen đang từ từ tiến tới gần, tôi nhìn thấy trên tay hắn cầm một khẩu súng đen bóng. Tôi lấy ra lá bùa niệm chú ngữ, vốn định để gà mập đè chết hắn. Thế nhưng đã quá trễ, đối phương đã bóp cò súng, tiếng súng vang lên, tôi đành nhắm mắt lại. Khi mở lại mắt thì phát hiện gà mập đã chẵn ở phía trước tôi, thân thể không lồ đang dần hóa thành tình tiết. Trên thân thể mập mập xuất hiện vài lỗ thủng. “...” Tôi há mồm muốn gọi nó, lại phát hiện hình như mình chưa từng đặt tên cho nó. Thức thân cấp thấp hình như đều không có tên. Tuy rằng nó vừa béo vừa ngốc, rõ ràng là chim mà lại không thể bay, nhưng nó vẫn luôn giúp đỡ tôi. Quả thực có chút quý dị khi đau khổ chỉ vì một lá bùa, thế nhưng tôi vẫn không thể kìm nén được cảm giác đang dâng lên trong lòng. “Thực xin lỗi, vẫn luôn mang mày ngốc, thật ra tao mới chính là kẻ ngốc nhất. Cảm ơn mày!” Tôi vươn tay định sờ nó, lại phát hiện đã không còn thấy nó nữa. Gà mập kêu lên hai tiếng khanh khách, biến mất trong màn đêm, một lá bùa rách nát chậm rãi bay tới bên chân tôi. “Trò hề kết thúc ở đây, cậu bạn nhỏ.” Tôi bị người đàn ông áo đen kéo lên, cái trán đối diện với họng súng tối om. “Khi nào đã chết vẫn còn có thể lập tức tiến hành giải phẫu lấy nội tạng ra. Cậu cứ yên tâm, sẽ không khổ sở lâu lắm đâu.” Tôi hung tợn trừng đôi phương, nhất định phải nhớ kỹ mặt hai người này, sau khi chết hóa thành lệ quỷ, chắc chắn sẽ đi tìm bọn chúng báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tâm Tư Quỷ Dữ – 8

Tiếng súng vang lên gần như xé rách màng nhĩ, nhưng viên đạn cũng không bắn trúng tôi. Người đàn ông áo đen bị văng gãy cổ tay thét lớn đầy thảm thiết. Một người quân nhân cứ như vị thần từ trên trời giáng xuống, đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt đã chế ngự được người đàn ông áo đen.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi quá nhanh, cô gái sững sờ ở một bên chưa kịp phản ứng. Trên người người đàn ông mặc quân phục màu xanh lá tán ra một loại khí tức lạnh lẽo, cho dù mạng kính râm cũng không thể che giấu được ánh mắt sắc bén như dao của hắn.

“Trọng Hoa...” Tôi hô lên tên của quân nhân, người sau hơi nhếch khóe miệng lên, cũng không đáp lại.

“Tiểu thư Phương Tú Nghiên, có thể nói cho chúng tôi biết, cây Sáo Ngọc kia là từ đâu mà có?” Một quân nhân mang mắt kính dắt theo ba tiểu quỷ xuất hiện sau lưng cô gái. Trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười dịu dàng, nhưng trong mắt lại lộ ra hàn quang lạnh lẽo.

“A Thụ, đầu võ mồm với à làm gì? Cứ trực tiếp nghiêm hình tra hỏi đi.” Quân nhân lưu manh vừa dùng cây búa gỗ gõ gõ trường đình vừa thông thả đi tới.

Phương Tú Nghiên lại không hề kinh hoảng, ánh mắt lộ ra một tia ngoan độc, “Các người đừng động vào tôi, nếu không thì cá chết lưới rách!”

Cô ta thổi Sáo Ngọc, mấy linh hồn màu đen từ bốn phía tràn ra, những linh hồn đó đều là mấy đứa nhỏ chết oan. Mà Tiểu Lâm cũng đột nhiên nhảy

dựng lên, há mồm bỏ nhào về phía Trọng Hoa. Người sau cũng thủ thế đánh tới.

Trọng Hoa ngay cả tang thi cũng có thể xử lý rất dễ dàng, huống chi chỉ là một đứa nhỏ. Một quyền của hắn chỉ sợ có thể đánh gãy cả xương ngực đứa nhỏ. Tôi gấp gấp la to: “Đừng làm nó bị thương! Nó chẳng biết gì cả...”

Trọng Hoa thu hồi nắm tay, dùng thân pháp nhanh nhẹn như tia chớp mà di chuyển tới phía sau đứa nhỏ, đánh một chưởng vào sau gáy thẳng bẻ. Tiểu Lâm kêu lên một tiếng rồi ngã xuống.

Tiếng sáo càng cất cao, linh hồn mấy đứa bé cũng như thủy triều mà tràn tới, trở nên cực kỳ hung tàn. Quân nhân tên A Thụ chỉ huy ba tiểu quỷ đánh với mấy linh hồn kia. Quân nhân lưu manh đóng vào đỉnh một cái, không ít hồn phách cũng tan thành tro bụi. Nhưng chung quy số lượng linh hồn rất nhiều, đánh như thế nào cũng không xong.

“Trọng Hoa, chị cả nói lệnh ăn kiêng của cậu có thể tạm thời hủy bỏ.” A Thụ cảm di động hết lớn.

“A, vậy tôi đây không khách sáo đâu.”

Trọng Hoa hơi há mồm, tôi có thể nhìn thấy trong miệng hắn hai bên đều có răng nanh sắc nhọn. Một loại cảm giác sợ hãi trào dâng, dường như biết có chuyện sắp xảy ra, tôi không nhìn được mà lùi về sau.

Hắn bước vào trong đám quỷ, vươn tay bắt một con, linh hồn kia liền phát ra tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt hóa thành một đốm nhỏ. Hắn há mồm đem đốm nhỏ ấy nhét vào miệng. Không khí hoàn toàn thay đổi, cảm giác áp bách thật lớn khiến đám tiểu quỷ bắt đầu lạnh run. Trọng Hoa giang hai tay ra, dường như có một loại sức mạnh vô hình kéo đám linh thể vào giữa hai tay hắn, hóa thành mấy cái đốm nhỏ, bị hắn cắn nuốt toàn bộ.

Đám linh hồn vừa rồi còn đông như thủy triều mà nay trong nháy mắt đã bị ăn sạch. Phương Tú Nghiên vẫn thối sáo không ngừng, thế nhưng cũng vô dụng.

Trọng Hoa bước từng bước đến gần, nở một nụ cười tà ác, vươn tay về phía Phương Tú Nghiên. Người sau ngừng lại, lần đầu tiên trên mặt xuất hiện vẻ kinh hoàng, “Anh... anh định làm gì?”

“Dù sao lệnh ăn kiêng cũng đã bị hủy bỏ. Tôi đã lâu lắm rồi chưa thưởng thức qua mùi vị sinh hồn.”

Khi tay hắn sắp chạm vào Phương Tú Nghiên, một tiểu quỷ từ phía sau Phương Tú Nghiên vọt ra cắn tay Trọng Hoa.

“A, thì ra ở đây còn một con.” Trọng Hoa trở tay bắt được linh thể kia liền đem nhét vào miệng. Phương Tú Nghiên lớn tiếng hét lên, sống chết níu giữ tay hắn: “Không! Nó là con tôi!”

“Nói! Sáo Ngọc từ đâu tới?” A Thụ đi tới giật lấy Sáo Ngọc trong tay cô ta, Phương Tú Nghiên như một con rối gỗ đứt dây, trong nháy mắt liền mất hết sức lực mà ngã xuống.

“Tiên sinh... Tôi không biết tên ngài ấy... Một người đàn ông đầu bạc...”

Trọng Hoa dường như cũng không định buông tha linh hồn kia, nhưng bị A Thụ dè lại, lắc lắc đầu với hắn. Hắn ‘Chặc’ một tiếng, ném linh thể kia xuống.

Tôi nhìn vong hồn đứa bé kia nằm khóc trong lòng ngực mẹ nó. Trong thiên hạ đáng thương nhất là tấm lòng cha mẹ, cô ấy có gì lại vì hận thù bản thân mà đi hãm hại con trẻ nhà người khác chứ?

Trọng Hoa dường như muốn tới bên cạnh tôi, lại bị A Thụ mạnh mẽ tha đi. Bọn họ cầm Sáo Ngọc bỏ chạy. Cảnh sát rất nhanh đã tới. Quả nhiên là đội người ta đánh Boss xong mới chịu lộ mặt, đây đúng là điểm duy nhất mà phim truyền hình không có nói xạo mà.

Cảnh sát bắt hết mấy tên phạm nhân có mặt tại đó, lại phát hiện được trong nhà xưởng có một phòng giải phẫu dùng để lấy nội tạng, còn có mấy dụng cụ dùng để bảo quản nội tạng vẫn vẫn, từ trong đó lấy được mẫu máu của mấy đứa trẻ bị hại. Vụ án này hoàn toàn được giải quyết.

Thật ra người của công hội cũng theo đuôi cảnh sát tới, thế nhưng lại không ra mặt. Tô Cẩm Ngôn tìm được hang ổ của xe quỷ, dẫn theo mấy người chuyên nghiệp bên công hội đánh nhau với chúng một trận. Sau đó nhờ Trần Tịch khuyên bảo, đám xe quỷ rút cuộc cũng chịu thả ra mấy linh hồn bị câu mất, còn nói rõ nguyên nhân. Sau đó bọn họ phát hiện tôi mất tích liền lập tức chạy tới nhà xưởng. Trên đường đi, Trần Tịch thông qua tờ hồng mà cảm giác được tôi đang gặp nguy hiểm, buộc lòng phải cưỡng chế làm phép để bảo hộ tôi.

Ngoại trừ bị Chu Chính thóa mạ cho một trận, tôi cũng không gặp phiền toái gì nhiều. Hắn tự mình lấy khẩu cung của tôi, mang tôi tới bệnh viện kiểm tra thân thể, rồi lại đưa tôi về nhà, còn giải thích với anh họ, xin anh đừng trách phạt tôi. Thật ra Chu Chính là một người cũng không tồi.

“Anh họ...” Tuy rằng thanh âm của tôi nhỏ như muỗi kêu, thế nhưng hắn là có thể nghe thấy được. Anh họ lại hoàn toàn không đếm xỉa gì tới tôi, lạnh lùng mà đi vào phòng.

“Anh họ... Sau này em không dám, hu hu...” Nhớ tới chuyện ngày hôm qua gặp phải, cảm giác sợ hãi lại chậm rãi trào dâng. Tôi suýt chút là bị mổ lấy nội tạng, xuống địa phủ báo danh luôn rồi. Anh họ còn lạnh nhạt như vậy nữa, tôi thật tội thân quá đi.

“Đừng kêu anh. Em trưởng thành rồi mà, muốn làm gì thì làm đi, anh không can thiệp.” Anh họ nằm trên giường xoay lưng lại.

Tôi bò lên giường, dựa vào lưng anh. Trong đám anh em Đỗ gia thì anh họ là ưu tú nhất. Còn tôi lại là đứa ngốc nhất, nhưng anh họ chưa bao giờ ghét bỏ tôi, luôn đặc biệt quan tâm chăm sóc tôi. Nhớ lúc bé tôi lần nào cũng bám sau lưng anh họ, lưng anh lúc nào cũng ấm áp, khiến tôi cảm thấy rất yên tâm.

Thế nhưng, hiện giờ nhìn lại, thật ra anh cũng không cao lớn đến vậy, ít nhất thì tôi cũng đã cao đến bả vai anh. Hơn nữa đem so với bọn Phong Lôi Tốn, thật ra anh họ rất gầy, sờ vào cũng không có cơ bắp chắc nịch giống vậy.

Chỉ có cảm giác yên tâm kia là không hề thay đổi, vẫn luôn ấm lòng như thế. Nhất định là anh đã thức trắng một đêm vì lo lắng cho tôi. Da mặt tôi thật sự rất dày, lại rất lưu luyến hơi ấm này, cho nên vẫn luôn ý lại vào anh.

“Anh họ, sau này em sẽ không làm anh lo lắng nữa.” Tôi sẽ cố gắng học bừa phép, lấy đủ tư cách làm chế sư, sau này cũng không để một ai bắt nạt nữa.

Anh họ nghe tôi nói vậy có hơi cứng người lại, đột nhiên trở người ôm lấy tôi, “Tiểu Đằng, nguyên nhân khiến anh lo lắng, là vì em là người thân của anh. Anh cũng không nổi giận với em, chỉ là cảm thấy bản thân mình rất vô dụng.”

“Anh họ làm sao mà vô dụng được? Có thể làm bác sĩ ngoại khoa, anh là giỏi nhất.” Trời còn chưa sáng hẳn, trong phòng cũng rất tối, tôi không thấy rõ biểu cảm của anh họ. Thế nhưng tôi cảm thấy đôi mắt anh rất sáng, giống như những vì sao trên trời.

“Thế nhưng loại tri thức đó của anh không thể giúp gì cho em. Thật ra anh rất sợ hãi.”

Lúc đó tôi cũng không hiểu được anh họ đang sợ hãi thứ gì. Về sau lúc tôi đã dần dần nắm giữ kỹ năng của chế sư, mới hiểu được ý anh. Anh chung quy vẫn là một con người bình thường, mà lúc tôi càng lớn mạnh, thì cũng là lúc tôi càng rời xa thế giới con người.

Sau vài ngày radio hay báo chí đều đăng lên vụ án này. Thiếu niên A bị tội phạm bắt cóc rồi gặp nguy không loạn như thế nào, còn cứu được người bị hại khác, cùng đấu trí đấu sức với bọn tội phạm. Quả thực đúng là ‘Anh hùng trẻ tuổi’, là phiên bản hiện thực của ‘Ở nhà một mình’, vân vân mây mây. Đương nhiên, tên của thiếu niên A vẫn chưa bị phanh phui, nếu không thì cửa nhà bác cả chắc chắn sẽ đầy ắp phóng viên cho xem.

Nguyên nhân là vì tôi không thể kể lại cận kề chi tiết quá trình được, dẫu sao thì cũng do tôi dùng phương pháp khá là quỷ dị mà thoát ra. Mấy chuyện quỷ thần muôn đời cũng không thể phơi ra ánh sáng được. Sau này tôi cũng có đi đốt tiền với hoa sen cho đám cô hồn đó, còn gọi điện cho Tạ Tắt An, hy vọng có thể làm cho chúng nó sớm được đến địa phủ báo danh.

Tiểu Lâm được đưa vào bệnh viện để cứu chữa, đáng tiếc là mất đi một quả thận, một quả khác cũng vì bị ảnh hưởng mà xuất hiện hiện tượng suy kiệt. Ai cũng không ngờ rằng cha của hắn, là cái người bán đậu trước cổng trường kia sẽ làm ra một sự việc khủng khiếp. Hắn tìm được đứa bé được ghép thận của Tiểu Lâm, liền tàn bạo mà khoét quả thận kia ra.

Lúc bị cảnh sát bắt giữ, người bán hàng rong còn la hét: “Thận không phải của nó, trả thận lại cho con tao!”

Phương Tú Nghiên bị thẩm vấn, lý do của cô ta rất đơn giản: Khiến cho lũ hại người nhận lấy trừng phạt của chúng. Con cô ta là đứa nhỏ bị hại trong sự kiện sữa bột có độc, bị suy thận nhưng lại không cách nào tìm được thận thay thế để cấy ghép, cuối cùng cô ta chỉ có thể tro mắt nhìn đứa con của mình chết đi. Cô ta bắt cóc con nít, đều là những đứa trẻ có bố mẹ đã hoặc đang chế biến buôn bán những thực phẩm độc hại. Khiến cho họ cảm nhận được nỗi thống khổ khi mất đi đứa con của mình.

Ví dụ như cái người bán đậu dạo kia, có học sinh vì ăn cái loại đậu này mà tử vong. Hắn biết rõ có vấn đề mà còn chuyển đến trước cửa trường học mà bán. Thật ra đứa nhỏ bị xe quỹ cầu hồn cũng giống vậy, cha mẹ nó kinh doanh cửa hàng gia công sữa bột, bọn họ không để con mình uống loại sữa bột gia công đó, mà toàn mua sữa bột nhập khẩu đắt tiền. Nguyên nhân có thể đoán được.

Xe quỹ thì mặc kệ việc của con người, chúng nó chỉ muốn bảo hộ mấy đứa nhỏ. Cho nên vẫn luôn theo dõi Phương Tú Nghiên, còn chú ý chặt chẽ người bị hại. Lúc chúng nó phát hiện là không thể đấu lại Sáo Ngự Hồn, liền tìm cơ hội cầu hồn người bị hại đi để bảo vệ chúng.

Tuy rằng phương pháp của chúng nó có hơi kịch liệt, nhưng không hề mang theo ác ý. Thế nhưng mấy đứa nhỏ nếu không có đủ hồn phách thì rất khó sống sót. Chúng nó thà nhìn thấy mấy đứa nhỏ chết trong ngực mình, còn hơn để chúng bị lấy đi nội tạng, chết một cách đau đớn. Suy nghĩ của yêu quái quả thật khiến con người khó có thể lý giải.

Cùng ngày thẩm vấn, thân nhân người bị hại tụ tập bên ngoài pháp viện, yêu cầu pháp viện phán xử tử hình cho Phương Tú Nghiên, không được hoãn thi hành án. Sau khi Phương Tú Nghiên thẩm vấn xong bị người áp giải ra, có cha mẹ của mấy đứa nhỏ lớn tiếng nguyên rủa Phương Tú Nghiên xuống địa ngục bị mổ bụng moi tim, lên núi đao xuống chảo dầu này nọ.

Trước khi bị áp giải lên xe, phóng viên phỏng vấn Phương Tú Nghiên có cảm tưởng gì đối với việc này. Cô gái đoan trang kia trên mặt cũng không lộ ra chút bối rối nào, cô cong khóe miệng, mang theo một nụ cười trào phúng, hướng về ống kính nói một câu.

“Tôi chờ họ dưới địa ngục.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tam Thúc nói: Thứ đáng sợ hơn cả quỷ thần chính là nhân tâm. Giết người đền mạng, ác giả ác báo. Phương Tú Nghiên giết hại sinh mệnh vô tội, đáng chết! Nhưng có ai nói những người chế tạo thực phẩm có độc hại chết hàng ngàn hàng vạn sinh mệnh lại không đáng chết đâu?

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Cộng Sinh – 1

Đôi mắt với từng bước tiến của loài người, chúng nó cũng chỉ có thể không ngừng nhượng bộ.

“Em nói muốn bái sư học đạo?”

Tôi cực kỳ nịnh nọt mà chạy tới chạy lui pha trà cho Phong Khinh Vân, còn mát xa vai cho hắn, “Đứng đứng, xét địa vị của anh tại công hội, giúp tôi giới thiệu vài vị sư phụ chắc cũng dễ thôi mà đúng không?”

“A...”

A cái gì mà a, có chuyện nhờ một chút là hắn lại làm ra cái bộ dạng đáng ghét này. Với tính cách của Phong Khinh Vân, chắc chắn sẽ cố tình làm cao cho xem. Vì thế tôi giành nói: “Hàng hóa lần này cho như là lễ vật tôi tặng miễn phí cho anh. Sau khi chuyện này thành công thì tôi sẽ mời anh ăn cơm được chứ. Đi đâu thì tùy anh chọn.”

“À há?” Phong Khinh Vân nhướn nhướn mày, nâng cằm tôi lên, “Mấy cái này cũng không phải thứ tôi muốn.”

Tôi rút lại bả vai, “Vay từ nay về sau lúc mua hàng tại cửa tiệm đều giảm giá cho anh được không?” Tôi chỉ có thể nhượng nhịn hắn tới đa đến mức này thôi.

“Chắc chắc...” Ngón tay Phong Khinh Vân từ dưới cằm dờ lên đụng vào môi tôi, “Em biết tôi muốn gì mà.”

Mẹ nó, cái này tuyệt đối là cưỡng ép! Là cưỡng ép ***! Ông đây nhìn anh một chút mà anh đã được đăng chân lên đăng đầu rồi. Tôi dứt khoát phải đi báo cảnh sát thôi!

Nhớ tới lúc trước nói chuyện với lão Trương. Thật ra là tôi nhờ vả lão Trương dạy mình, thế nhưng lão Trương hoàn toàn không rành mấy thứ giáo dục này nọ.

“Tiểu Đỗ Tử, nếu thật sự muốn học thì đi nhờ cậy Phong Khinh Vân đi.”

“Tại sao tôi phải tìm hắn?”

“Bởi vì... nên phải tìm hắn.”

Lão Trương đồng chí, thật có lỗi quá. Tôi không phải là con giun trong bụng anh, không hiểu được dấu chấm lửng kia muốn biểu đạt cái quái gì nha. Tóm lại, lão Trương ngàn dặn vạn dò là nhất định phải tìm Phong Khinh Vân.

“Nếu rắc rối đến vậy, thôi để tôi tìm người khác.” Tôi thu hồi mấy đĩa trà bánh, chuẩn bị tăng giá gấp đôi mấy thứ hàng hắn muốn mua.

Người sau thở dài, “Đừng nóng giận, muốn có sư phụ giỏi quả thật phải hy sinh chút ít chứ.”

“Tôi cực tuyệt dùng quy tắc ngầm!”

“Không còn lựa chọn khác đâu. Nhớ hồi tôi mới bắt đầu bái sư nha...”

Không biết có phải là đi theo lão quỷ chúng nó nhiều hay không, bây giờ tôi cũng cực kỳ tò mò với mấy chuyện ngời lê đôi mách của người khác. Đặc biệt là cái tên như Phong Khinh Vân bộ dạng xinh đẹp tính cách lại thối nát, lúc trước chắc chắn cũng ăn không ít khổ, tôi lập tức vênh tai lắng nghe.

“Có tới mấy vị đại sư tranh nhau muốn nhận tôi làm đệ tử a. Cha tôi rất đau đầu, sợ làm mất lòng người này người kia thì không tốt.”

Mẹ nó, biết ngay là hắn thích khoe khoang mà. Kỳ thật là thân cận bái sư như thế nào, tôi cũng rất hiếu kỳ. Chẳng lẽ cứ như trong phim truyền hình, từ nhỏ đã bị mấy ông đạo sĩ hoặc đại sư nuôi dưỡng, lúc bắt đầu thì làm trợ thủ, sau đó từ từ được tín nhiệm, rồi được sư phụ truyền mấy bí tịch này nọ cho.

“Thật ra mỗi gia tộc đều có bí kíp độc truyền, đều là phép thuật tổ truyền cả. Trước kia chủ yếu sẽ không truyền ra ngoài. Thế nhưng bây giờ vì đẩy mạnh giao lưu học hỏi, tăng tiến thuật pháp cho nhau, nên người ta cũng sẽ cho mấy đứa trẻ bái làm đồ đệ của gia tộc khác để học tập lẫn nhau.”

“Chẳng qua mấy vị đại sư đó cũng rất coi trọng mặt mũi, ai cũng đều muốn đồ đệ mình phải làm rạng danh gia môn, cho nên đều chọn học trò có tư chất tốt. Về phần còn lại, còn phải xem duyên phận.”

Mấy thứ này xem ra cũng khá quan trọng. Nhưng không phải trong giới này cũng lưu hành một câu ‘Có tiền có thể xui ma khiến quỷ’ sao. Chỉ cần đóng nhiều tiền học phí chút, chắc chắn có thể tìm được một sư phụ chịu nhận tôi thôi.

Có lẽ là nhìn thấu suy nghĩ của tôi, Phong Kinh Vân cười ha hả: “Những người khác thì tôi không biết. Chứ còn em muốn bái sư thì dù có nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng.”

“Tại sao?”

Cảm thấy đã khơi gợi được hứng thú của tôi, người nào đó lại bắt đầu kiêu ngạo, ngoắc ngoắc ngón tay về phía tôi, “Hôn tôi một cái thì tôi nói cho nghe.”

Tôi cắn một cái lên ngón tay hắn. CMN, tôi cũng không phải mèo, đừng có đùa giỡn tôi như vậy! Người sau cũng không kêu đau, ngược lại rút về ngón tay bị cắn tới chảy máu, đưa lên miệng liếm liếm.

“Tiểu Đổ Tử mạnh hơn rồi. Thế nhưng như vậy mới tuyệt, tôi thích.”

Đầu lưỡi đỏ hồng vươn ra liếm ngón tay, phối với ánh mắt đào hoa quyến rũ của hắn, nhìn thế nào cũng thấy rất ... Dù sao tôi cũng cứ nhắm mắt làm ngơ đi thì hơn.

“Người có thể dạy ra thuật sĩ thì rất nhiều, nhưng người có thể dạy được chế sư thì rất ít.” Phong Kinh Vân cuối cùng cũng khôi phục bộ dạng đứng đắn.

“Ý anh là, tôi hẳn là nên bái một vị chế sư làm thầy sao?”

“Không, cũng không nhất định phải là chế sư.” Hắn nghiêng người về phía trước kề sát vào tôi, “Kỳ thật có một vị sư phụ rất phù hợp với em. Chẳng qua ông ấy cũng đã quy ẩn lâu rồi. Tôi có thể dẫn em tới gặp ông ấy, nhưng có thể thu phục ông ấy hay không, thì tùy vào duyên phận hai người.”

“Nhưng với khuôn mặt của em, thật ra cũng có cơ hội đó.” Hắn vỗ nhẹ mặt tôi, “Tóm lại, em cứ dùng hết mọi thủ đoạn để gọi lên ‘hứng thú’ của ông ấy đi.”

Thấy hắn cười một cách dm đăng như vậy, tôi nhìn sao cũng thấy giống như là tú bà đang dắt khách. Thật sự là định đem tôi đi bái sư sao? Cứ cảm thấy như bị mấy thằng lừa đảo dắt đi tiếp... Bậy bậy bậy, tóm lại không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.

Mấy con ve núp trên cây kêu to đây vui sướng, kỳ nghỉ hè cũng sắp kết thúc rồi. Cho dù trời nóng đến không chịu được, bọn nhỏ vẫn cứ cố gắng nín giữ lấy cơ hội cuối cùng này mà chơi đùa thỏa thích.

Tôi mang theo lễ vật bái sư tới địa điểm đã hẹn. Đoạn đường phía trước đang tu sửa để xây tàu điện ngầm, xung quanh bị vây kín, xe cộ rồng rắn nói đuôi nhau từ đầu đường đến cuối đường. Máy tòa nhà ven đường đều đang đỡ bỏ, tro bụi mù mịt, khắp nơi đều lộ ra đất bazan.

Thật không hiểu vì sao Phong Kinh Vân lại muốn tôi tới đây chờ hắn, tôi thật muốn về nhà quá đi.

“Kẹt xe nên tới chậm, rất xin lỗi!” Phong Kinh Vân lái xe tiến vào chỗ đỗ xe ven đường, từ trong cửa sổ xe nhô đầu ra.

Tôi đang định mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái. Hắn đã mở cửa bước xuống xe, lại còn rút ra chìa khóa chuẩn bị khóa xe. Nhìn thấy tôi trái lại đi tèo vào ghế ngồi, hắn liền lộ ra nụ cười trên choker.

“À, công chúa đại nhân, tiếc quá đi, hôm nay không cần dùng đến kiệu nha.”

Tôi bước xuống xe dùng sức đóng sầm cửa lại, người này nhất định là cố ý. Tôi còn tưởng rằng hắn sẽ lái xe đi chứ. Nói vậy thì địa điểm chắc cũng gần đây. Cao nhân kia vậy mà ẩn cư ở nơi này, cũng không sợ ồn ào. Đây là cái gọi là ‘đại ẩn ẩn vu thị’ đi.

Tiểu ẩn ẩn vu lâm, đại ẩn ẩn vu thị: Người khôn ngoan thì ẩn thân chốn núi rừng, người khôn ngoan hơn thì ẩn thân nơi đô thị. (baidu)

Phong Kinh Vân kéo tôi đi xuyên qua một ngõ nhỏ, mấy căn nhà ở đây đều rất cũ kỹ. Trên vách tường bám đầy rêu xanh, bên ngoài cũng không lớn như khu tây bên kia nhưng lại rất ngăn nắp sạch sẽ. Chúng tôi đi men theo con đường đá âm u trải dài, không biết qua bao lâu, chợt nghe được phía trước có tiếng nước chảy.

Ra khỏi ngõ nhỏ, cảnh vật trước mắt tôi thoáng đạt hẳn ra, một mảnh tươi sáng. Hai bên bờ sông là những căn nhà mang hơi thở cổ điển. Có căn nhà hiện đại kiểu Tây với cửa sổ Mãn Châu bảy màu, trên ban công trồng đầy các loại hoa đủ màu sắc rực rỡ rủ xuống bên sông. Có một căn nhà ngói xanh kiểu Trung mở rộng tranh long bằng gỗ, bên ngoài bày đầy các loại thức ăn nhẹ. Cũng có cửa hàng treo bảng hiệu viết bằng chữ Phồn thể bài bán đầy các loại hàng hóa cổ quái kì thú.

cửa sổ Mãn Châu

Trên sông thỉnh thoảng có mấy chiếc thuyền hoa lướt qua, ngẫu nhiên sẽ có người trên thuyền cất tiếng rao bán cháo Đinh Tử. Hai bên chiếc cầu đá bắc ngang sông là hàng cây đỗ quỳen với những nụ hoa hồng phấn nở rộ, cánh hoa lững lờ trôi trong nước nhẹ tỏa hương.

Cháo Đinh Tử: là một loại cháo của người Quảng Châu tỉnh Quảng Đông TQ, được bán trên các thuyền nhỏ trên sông. Nguyên liệu gồm da cá, thịt nạc,

đậu phộng rang... phối hợp với nhiều loại nguyên liệu khác, mùi vị thơm ngon, thích hợp với mọi gu ẩm thực.

Tro bụi ngợp trời và tiếng động huyền ảo bên ngoài không thể truyền vào. Nơi này cứ như một thế giới khác.

“Vị đại sư kia ở đây à?” Tôi rất kinh ngạc về nơi này, hình như tôi chưa từng nghe anh họ nói qua có một nơi như vậy.

“Đương nhiên không phải. Vị đại nhân đó sẽ không ở cái nơi nào nhiệt vậy đâu. Nếu không thì làm sao gọi là ẩn cư được.”

“Vậy tới đây làm gì?” Người rất đông, tôi không nhìn được mà tôi gần Phong Khinh Vân, theo bản năng mà níu chặt tay hắn. Đây là thói quen tôi luyện thành khi đi ra ngoài với anh họ.

“Trước khi đến chỗ kia thì phải hóa trang cho em một chút.” Phong Khinh Vân nhìn nhìn cái tay bị tôi lôi kéo, hình như rất hài lòng.

“A?”

Hắn dẫn tôi vào một cửa hàng mà trên bảng hiệu có vẽ hình một con nhện to tướng. Cửa hàng tơ lụa này chính là một tiệm may mặc thủ công. Cũng lâu lắm rồi tôi chưa được nhìn thấy loại cửa tiệm này, bây giờ người ta đều toàn đến mấy cửa hàng bách hóa mua đồ may sẵn thôi.

Hình như bà chủ tiệm cũng khá thân với Phong Khinh Vân, đối xử với hắn rất nhiệt tình. Chuyện này cũng không có gì lạ hết, cái tên đào hoa này chắc lại đi gieo phong lưu khắp chốn nữa chứ gì.

“Là cô ấy sao? Nhìn đáng yêu quá, vị đại nhân kia chắc chắn sẽ thích.” Bà chủ tiệm nâng mặt tôi lên ngắm soi, miệng thỉnh thoảng lại lú lo. “Làn da này trắng mịn thật, mắt vừa to lại vừa sáng, thật khiến người ta thích mà. Còn cái miệng nhỏ nhắn này nữa, vừa mềm vừa đáng yêu, thật muốn nếm thử quá đi.”

Tại sao tôi có cảm giác đây không phải là chủ cửa tiệm may mặc, mà là tú bà ở kỹ viện vậy?

“Chị Xảo, chuyện của cậu ấy xin nhờ chị.” Phong Khinh Vân khoanh tay lại làm ra vẻ mặt như đang xem kịch vui.

“Không thành vấn đề! Chị đây lấy danh dự đảm bảo, tuyệt đối sẽ trang điểm cho cô bé xinh đẹp lộng lẫy, khiến cho đại nhân vừa nhìn là yêu.”

Hình như có gì đó không đúng, tôi nhìn Phong Khinh Vân, người sau ném cho tôi một ánh mắt trấn an, sau đó đi tán gẫu với cô nhân viên trẻ tuổi xinh đẹp của cửa tiệm.

Cái thằng cha dị tính nhưng không có nhân tính này!

Nhìn thấy quần áo chị Xảo chuẩn bị cho, tôi có liên có loại xúc động muốn quay đầu bỏ chạy. Vừa mới nhích người, hai tay hai chân tôi đã bị mấy sợi chỉ trong suốt cuốn lấy.

“Đừng hòng trốn. Cô bé đáng yêu, để chị đây thương yêu cưng nắn.”

“Em là nam.” Mấy cọng chỉ này là sao, tôi không bứt ra được, ngược lại càng giãy thì quần càng chặt. Còn dính dính nữa, có hơi ghê tởm nha.

“Nam?” Chị Xảo đứng hình trong giây lát, sau đó thét lên đầy bất mãn, “Làn da đẹp đến vậy, khuôn mặt đáng yêu đến vậy, vậy mà là nam? Cậu muốn bọn đàn bà con gái chúng tôi sống thế nào đây?”

Chị hai à, cái này chị đi nói với mẹ em ấy. Là bà sinh ra em như vậy, em đây cũng rất phiền muộn nha.

“Tôi không tin!”

“Chị hai, em có giấy chứng minh. Không cần chị tự tay xét người vậy đâu!” Nhìn bà chị ấy vờn bàn tay mà quý ra, tôi liền hét lớn.

Vốn cho rằng sau khi biết được giới tính của tôi, chị ấy sẽ chuẩn bị bộ quần áo nào bình thường một chút. Ai dè chị ấy vẫn kiên trì giữ ý kiến của mình, bắt tôi thay bộ quần áo kia vào.

“Tại sao? Tại sao cuối cùng tôi vẫn phải mặc vậy?” > “Đã hỏi 34 lần rồi, em có phiền hay không hả?” Phong Khinh Vân nhàm chán theo tôi đi ra từ phòng thay đồ, bắt đầu ngồi đếm số lần tôi cầu nài. “Tôi chỉ muốn biết vì sao phải mặc vậy đi bá sư.” “Bởi vì vị đại nhân kia là Lolicon. Em vừa lòng rồi chứ?” “Nhà đồ, tôi muốn rời thuyền!” Tiếng kêu của tôi dẫn tới tầm mắt của người lái đò và mấy vị khách khác trên thuyền. Người lái đò đội một cái nón tre rất lớn, lại không có khuôn mặt, nhìn hẳn như một cái đầu chấm than to tướng, dùng hai xúc tua cuốn lấy sào trúc mà chèo thuyền, hoàn toàn không phải là con người. Kỳ thật sau khi nhìn thấy người lái đò tôi mới hiểu được, khu phố này căn bản không thuộc thế giới loài người. Phong Khinh Vân bịt miệng tôi, cười nói với người lái đò: “Không có việc gì, đứa nhỏ này đang làm mình làm mẩy mà thôi.” Sau đó nhỏ giọng nói với tôi: “Không muốn bị ăn tươi thì cầm miệng!” Tôi phát hiện ánh mắt mấy tên khách khác nhìn tôi có chút quý dị, giống như đã thú phát hiện con mồi. Chỉ sợ là chúng nó cũng không phải con người, tôi chỉ đành ngoan ngoãn ngồi im không dám hó hé. “Thật ra mặc vậy cũng đẹp lắm. Không biết em bất mãn cái gì nữa.” Đương nhiên bất mãn, tôi là nam nha! Chiếc áo ngắn tà xéo trên người rất chặt, thắt lưng với ngực tôi bị bó sát rất khó chịu. Tay áo rộng không nối liền với cả bộ đồ, mà chỉ bao phủ phần cổ tay, phía sườn trong dưới nách có may mấy cái khuy bấm, viền áo bằng ren xếp li, mấy thứ này gọi cho tôi cảm giác thật kỳ quái. Thế nhưng càng khiến tôi không chịu đựng được chính là cái váy xếp li ngắn cùn cùn. Cảm giác rất lạnh lẽo, rất không an toàn. Cái váy rất nhẹ, cứ như chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ bị hất tung lên, tôi chỉ có thể luôn dùng tay đè nó xuống. Nếu để người quen nhìn thấy, chắc chắn sẽ cười đến rớt cả răng cho coi. TT Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hình như có người rất mong chờ Tiểu Đổ Tử mặc đồ loli với vị sư phụ lolicon nha. Kỳ

thật sự phụ đại nhân đã từng lên sân khấu rồi đó, không biết có tình yêu nào chú ý không. +++ Ai đây?!? Công mới của Tiểu Đẳng sao???? (‘◇’)? “... Người đàn ông để trần thân trên, để lộ ra cơ thể cao lớn đầy cơ bắp, cánh tay giờ cao búa sắt tràn đầy sức mạnh, mỗi một búa hạ xuống đều cực kỳ mạnh mẽ. Trên lưng là những đường cong cơ bắp rất rõ ràng, theo từng động tác mà bị kéo căng, trên làn da phủ một tầng mồ hôi, trong ánh lửa chiếu rọi mà sáng bóng lên, trông cực kỳ khỏe mạnh và đẹp đẽ...”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Cộng Sinh – 2

Tôi còn đang ù rũ, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nhạc. Rất nhiều khách trên thuyền đều chạy qua chỗ bên này để xem cho rõ. Bờ sông bên kia rất náo nhiệt, có thể nhìn thấy được một chiếc thuyền hoa đỏ thắm neo đậu trước một căn nhà lầu mang phong cách cổ ở ngay bên đó.

“Nơi đó thật náo nhiệt nhỉ.” Chúng tôi ngồi bên này có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Phong Khinh Vân biết tôi tò mò, liền nói: “Em không đọc 《Linh Nhật báo》 sao? Hôm nay là ngày Khôi tiên sinh của quán Từ Vị gả con gái.”

“Vây là đang đón dâu sao?” Không biết có được nhìn thấy cô dâu không, chắc hẳn là rất xinh đẹp đi. Tôi chưa từng nhìn thấy lễ cưới kiểu truyền thống của Trung Quốc. Nhìn kiểu cách và bầu không khí này, chắc là sẽ không có cô dâu nào mặc áo cưới màu trắng chạy ra đâu nhỉ.

“...Nghe nói hôm nay là ngày cuối cùng quán Từ Vị ở khu này còn buôn bán.”

“Sau này muốn ăn ngon thì phải lặn lội đường xa rồi.”

Đám khách trên thuyền bàn tán sôi nổi, hình như là vị Khôi tiên sinh kia muốn gả con gái đến gia tộc nhà họ Thường ở khu đông. Sau đó cả nhà sẽ dời về khu đông ở nơi của con rể. Cho nên quán cơm từ đó đến nay vẫn kinh doanh ở khu này sau hôm nay cũng sẽ ngừng bán.

“Chú rể đi ra kia.”

Tôi nhìn thấy một người thanh niên mặc hi phục bước ra khoang thuyền, thế nhưng nhóm các bà các cô trên bờ không cho hắn rời thuyền. Hình như là họ đang ra đề mục để đánh đổ hắn. Không lâu sau tôi nghe được tiếng nũng nịu của các cô gái truyền tới.

【Lược sừng trâu, hai đầu cong, vắn búi phượng nghênh đón tân lang.】

Hắn đó là câu đối để kiểm tra chú rể, cái này tôi đã từng xem trên TV rồi. Chẳng qua cái vế trên đối ra cũng rất hợp với thời điểm này. Nhưng tôi hoàn toàn không hiểu mấy thứ như vậy. Người lái đò dường như cũng dùng thuyền chờ nghe chú rể ứng đối, hy vọng hắn không bị mất mặt mà còn triển lộ tài hoa ôm được người đẹp về.

Chỉ trong chốc lát liền nghe thấy chú rể cao giọng đáp lại.

【Sáo ngọc bích, một tấm lòng, thổi khúc phượng nghênh thú tân nương.】

Lập tức có người khen ngợi, chú rể không chỉ đối chuẩn vế dưới, mà còn biểu hiện thái độ một lòng với cô dâu. Thật sự là một người cực kỳ tài hoa, cô gái này cũng thật hạnh phúc.

Con thuyền chậm rãi tiến lên, dần dần bỏ lại phía sau thanh âm ồn ào náo nhiệt. Cảnh sắc hai bên bờ sông rất đẹp, đình đài lầu các đủ mọi sắc thái, ngẫu nhiên còn có tiếng sáo trúc và tiếng ca truyền ra từ các gian nhà trên sông. Nước sông trong veo, còn có những đóa hoa tươi đẹp nở rộ dưới mặt nước, phát ra những đốm sáng rực rỡ. Dưới đáy nước có đủ những hòn đá trong suốt đầy màu sắc, nhìn đẹp như đá quý.

Thuyền nhỏ có đôi khi sẽ băng qua những nhánh liễu mọc thành bụi ở trên sông, có lúc lại là một mảng đầy trời hoa đào. Vào thời gian này mà nhìn thấy hoa đào thật sự rất kỳ quái, bất quá tôi nhớ ra đây là thế giới của yêu quái, chuyện này cũng không hẳn quái dị như vậy.

Sau khi thuyền nhỏ đi qua một chiếc cầu hình vòm được bên từ hoa từ đẳng, cảnh sắc hoàn toàn thay đổi. Trên mặt nước là từng đóa từng đóa hoa màu tím phiêu đảng, nhìn như một dải lụa tím vắt ngang. Bên bờ là những hàng cây từ đẳng to lớn trông như một con Cù Long nằm cuộn mình, những bông hoa tím từ trên cây trút xuống như thác, buông mình rơi vào làn nước.

Nước trong vắt thấy cả đáy, tôi nằm bò trên cửa sổ khoang thuyền, nhìn khắp nơi dưới đáy nước là những cụm dây leo đan xen nhau. Lúc những chú cá màu sắc rực rỡ tung tăng bơi qua, có một con vật màu trắng có vây ở trong nước mà vây vẩy đuôi. Nhìn thế nào cũng thấy con vật kia không phải rắn, vì trên cái đầu nó có hai chiếc sừng nhỏ dài, hơn nữa còn có bốn chân nhỏ. Điều này khiến người ta cảm thấy như đang bước chân vào cõi thần tiên.

Phong Khinh Vân nói đã đến trạm, bảo người lái đò cập vào bờ. Không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, nhưng tôi thấy ánh mắt của những người khách khác nhìn qua đây có hơi lạ.

Lúc trả tiền đò xong, người cầm lái kia lấy xúc tua màu trắng chọt chọt bả vai tôi. Đợi tôi quay đầu qua thì nó lại đưa lên một tấm danh thiếp. Trên danh

thiếp viết: Hà Bá – nhà vận tải đường thủy, an toàn, tin cậy, đảm bảo. Còn có cả số điện thoại liên hệ và thời gian làm việc, cùng với cách thức đăng ký làm khách VIP.

Thời nay ngay cả yêu quái chuyên chờ trên sông cũng bắt đầu biết dùng mảnh khốe này để đẩy mạnh tiêu thụ sao? Thần kỳ nhất là, trên đó còn viết cả số điện thoại di động. Cái ‘Dấu chấm than’ này xài di động hả? Đúng là phát hiện mới của thế kỷ à nha.

Bước lên bến tàu được bện từ dây mây, từ trong đám cỏ lá dây leo sum suê lộ ra một ngôi nhà gạch ngói xanh, cuối bậc thang kết thành từ dây leo là một cánh cửa gỗ khắc hoa tinh xảo.

Phong Khinh Vân nắm vòng đập cửa bằng đồng đen chuẩn bị gõ cửa, rồi lại quay đầu hỏi tôi: “Em nghỉ kỹ chưa?”

Hắn làm như đây là đang giới thiệu người yêu không bằng. Tôi định nói ‘Đừng giỡn nữa’, ngẩng đầu lại phát hiện trên mặt Phong Khinh Vân lộ ra biểu tình nghiêm túc mà tôi chưa từng gặp qua, cũng không giống như đang đùa giỡn.

“Không được hời hợt đâu đấy.”

Lúc đó tôi cũng không hiểu được, không phải là đang đi bái sư hay sao? Tôi cũng đã tới rồi, chẳng lẽ muốn tay không trở về sao? Sau này tôi mới hiểu được là Phong Khinh Vân đang cho tôi cơ hội lựa chọn cuối cùng. Trong quãng đời sau này, vô số lần tôi đặt ra giả thiết nếu lúc ấy tôi rút lui thì sẽ như thế nào. Nhưng hiện thực không có chỗ cho từ ‘Nếu’.

Nhìn thấy tôi gật đầu, Phong Khinh Vân lập tức chấp tay làm lễ, cao giọng nói: “Khinh Vân nhà họ Phong đúng hẹn cầu kiến thúc phụ (chú) đại nhân.”

Đội nửa ngày cũng không có tiếng đáp lại, ngược lại cửa gỗ lại tự động mở ra. Phong Khinh Vân mỉm cười, kéo tôi đi vào bên trong cánh cửa. Bên trong dường như là sân sau của ngôi nhà, cỏ đại um tùm, ngược lại trên bức tường bên mái hiên lại trải đầy hoa tử đằng đang nở rộ cực kỳ xinh đẹp.

“Thúc phụ đại nhân! Con là Khinh Vân.” Phong Khinh Vân lại gọi một tiếng, vẫn không có ai trả lời.

“Chẳng lẽ lại uống rượu nữa rồi?” Hắn có chút bất đắc dĩ mà thở dài, xoay qua nói với tôi: “Em chờ ở đây, đừng chạy lung tung. Tôi đi tìm ông ấy.”

Nhìn Phong Khinh Vân bước vào phòng trong, tôi tìm chỗ râm mát ngồi xuống, dùng ống tay áo quạt gió. Đột nhiên sau lưng có loại cảm giác như bị người ta nhìn chằm chằm, tôi quay đầu lại thì không thấy ai cả, chỉ có một dây hoa tử đằng bị gió thổi nhẹ phát ra âm thanh sần sật.

Tôi luôn cảm thấy có gì đó là lạ, trong viện quá mức yên ắng, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có lấy một mống, thật sự cực kỳ quỷ dị.

Trong lòng dâng lên một tia sợ hãi, tôi định gọi Phong Khinh Vân, bên tai lại truyền đến âm thanh đập vào kim loại keng keng. Tôi lần theo tiếng mà đi tới, âm thanh phát ra từ một cánh cửa khép hờ. Trong khe cửa tỏa ra hơi nóng nhẹ nhẹ, còn có mấy đốm lửa bay bay. Tôi dựa sát vào khe cửa mà dòm vào trong, ngọn lửa bập bùng trong bóng đêm như một con hỏa long cất cánh bay lên, ánh lửa bốc lên cuộn cuộn trông như đang nhảy múa.

Một người đàn ông tay trái nắm kim sắt, tay phải giơ cao búa sắt, nặng nề mà đập vào một vật bằng kim loại bị nung đỏ trên kim, tức khắc những đốm lửa liên văng khắp nơi, trông như ánh sáng vàng rực của những con đom đóm, bay bổng nhảy múa trên không trung, sau đó nở bung ra.

Người đàn ông để trần thân trên, để lộ ra cơ thể cao lớn đầy cơ bắp, cánh tay giơ cao búa sắt tràn đầy sức mạnh, mỗi một búa hạ xuống đều cực kỳ mạnh mẽ. Trên lưng là những đường cong cơ bắp rất rõ ràng, theo từng động tác mà bị kéo căng, trên làn da phủ một tầng mồ hôi, trong ánh lửa chiếu rọi mà sáng bóng lên, trông cực kỳ khỏe mạnh và đẹp đẽ.

Đầu tóc bạc trắng của người đàn ông được tết qua loa thành một cái đuôi sam, vắt trên lưng. Tuy rằng ông ta đưa lưng về phía tôi, không nhìn được dung mạo, nhưng tôi có thể đoán được là tuổi của ông ta hẳn là khá lớn. Không hấp tấp nóng nảy như người trẻ tuổi, mỗi một động tác của ông ta như đã được tính toán qua, không nhanh không chậm, để lộ một thái độ trầm tĩnh. Mà lúc này ông ta đang toàn tâm toàn ý tập trung vào cái vật kim loại bị nung đỏ kia.

Tôi nhìn đến ngây người, lại không cẩn thận mà vươn tay đẩy cửa một cái, phát ra thanh âm kéo kẹt. Người nọ hơi sững sốt, chậm rãi xoay đầu lại.

Vài sợi tóc bạc lộn xộn mà rũ xuống trước trán, từ giữa những sợi tóc lộ ra một đôi mắt lãnh đạm, tối đen như mực, trông như một cái động thâm u sâu không thấy đáy, giống như có thể hút người ta vào trong đó. Đôi mắt kia tràn ngập tang thương từ những thử thách của tháng năm, mang theo mỗi một của dòng thời gian, lại không chứa một chút tình cảm nào. Tôi rút cuộc cảm thấy đã gặp qua ông ta ở đâu đó.

“Thì ra người ở đây sao?”

Sau lưng vang lên tiếng nói làm tôi sợ tới mức nhảy dựng lên. Chẳng qua lời này của Phong Khinh Vân cũng chẳng phải đang nói với tôi. Người đàn ông đầu bạc lại không thèm quan tâm hắn nói gì, đem vật kim loại đã nung đỏ kia bỏ vào cái bồn bên cạnh, phát ra âm thanh xèo xèo, đồng thời hơi nước cũng bốc lên khiến không khí trở nên nóng bức vô cùng.

Phong Khinh Vân cũng không giận, vẫn giữ nụ cười nhạt nhìn người đàn ông, trong mắt mang theo tôn kính và khâm phục. Trông như đứa trẻ đang nhìn một người cha chú mà mình sùng bái vậy.

Người đàn ông buông công cụ trong tay, bước tới một bước. Thân hình ông ta cao lớn, bước chân mạnh mẽ, lúc đứng lên trong như một con dã thú mạnh mẽ tràn đầy khí lực, cảm giác áp bách mãnh liệt đập thẳng vào mặt.

Lúc ông ta đi đến cách chúng tôi nửa bước, tôi không nhìn được mà lùi về sau nửa bước, đụng vào người Phong Khinh Vân đứng phía sau. Người sau vươn tay khoát lên vai tôi, ý bảo tôi đừng sợ hãi.

“Thúc phụ đại nhân, em ấy chính là đứa trẻ con từng nói qua với người.”

Đối phương liếc mắt nhìn tôi một cái, trong ánh mắt sâu thẳm kia cũng không có bất kỳ gợn sóng nào. Ông ta khom lưng xuống, mặt càng ngày càng sát tôi.

Ông ta muốn hôn tôi sao?

Bị suy nghĩ của mình làm sợ hãi, tôi vốn nên cự tuyệt chứ nhỉ, nhưng thân thể lại không tài nào nhúc nhích được, tim tôi đập như trống dồn, nếu lại gần lúc nữa chắc hẳn đối phương sẽ nghe thấy mất. Nhớ tới lúc trước Phong Khinh Vân nói muốn bái sư phải hy sinh một chút, dù sao cũng không thiếu khối thịt nào, tôi cứ xem như bị chó cắn là được.

Tôi nhắm mắt lại, lại cảm thấy cảm giác áp bách từ từ rời xa. Sau khi mở mắt ra, người đàn ông kia đã cầm một cái bầu rượu mà ngửa đầu uống từng ngụm. Tôi quay đầu nhìn thấy cái bàn đá thấp bên cạnh bày rất nhiều bầu rượu giống vậy.

Thì ra vừa rồi ông ta đang lấy cái bình đó nha. Tôi không nhìn được mà thờ phào, ngẩng đầu lại phát hiện Phong Khinh Vân đang nhìn tôi, trên mặt mang theo nụ cười trêu chọc. Tôi cảm thấy mặt mình giống như bị hun cho nóng lên vậy, liền nhanh chóng cúi đầu.

Lại là một hồi nhàm chán, người đàn ông kia cũng không nói về chuyện của tôi, chúng tôi đứng ngốc chỗ này thật sự xấu hổ quá đi. Phong Khinh Vân mở đầu đánh tan sự yên tĩnh này, “Đứa nhỏ này mang theo lễ vật đến. Người muốn xem thử không?”

Tôi lập tức đem lễ vật bái sư đã chuẩn bị sẵn dâng lên trước mặt ông ta. Đối phương uống rượu xong cũng không thèm để ý đến tôi, cầm lên vật kim loại ngâm trong nước lạnh kia ngồi vào bàn đá, từng chút một mà mài sắc nó.

Tôi đứng sững nơi đó, tiến không được mà lùi cũng không xong. Tôi nhìn về phía Phong Khinh Vân cầu cứu, người sau ra hiệu cho tôi buông đồ vật xuống. Tôi cẩn thận mà đem lễ vật đặt lên bàn đá thấp.

Trong đó chính là chén trà xương bồ chín đốt mà mấy ngày nay tôi vất vả làm ra, tổng cộng có năm cái. Tôi cảm thấy mình làm tốt hơn lúc trước nhiều. Còn rất cẩn thận mà dùng màu vẽ vẽ lên mặt sứ hình cây xương bồ chín đốt nữa.

Thế nhưng đồ vật tôi cực khổ làm ra, đối phương lại hoàn toàn không có hứng thú. Điều này không khỏi khiến tôi thất vọng. Nếu biết trước ông ta thích uống rượu thì tôi đi chế chén rượu luôn cho rồi.

Phong Khinh Vân nhìn về mặt suy sụp của tôi, nhẹ giọng nói bên tai tôi rằng: “Đừng thất vọng, còn có cơ hội. Em về trước đi, để tôi nói giúp cho.”

Tôi cũng chỉ có thể gật đầu, xoay người rời đi. Lúc bước ra khỏi cửa chính tôi nghe được phía sau truyền đến giọng nói của người đàn ông, trầm thấp khàn khàn, tràn ngập cảm giác tang thương.

“Kiếm, ngày mai giao hàng, đừng để có thêm lần nữa.”

Phong Khinh Vân lập tức đáp lời: “Con đã mạnh mẽ dạy dỗ lại Lôi Tồn rồi, còn bảo nó dùng cẩn thận. Nó sẽ không làm hỏng nữa đâu.”

Vật kim loại kia có hình dáng một thanh kiếm. Tôi nhớ tới thanh trường kiếm kia của Phong Lôi Tồn, sắc lạnh linh hoạt, một kiếm có thể chém đứt cổ tay tang thi. Lúc đó cậu ta thật sự đẹp trai quá chừng. Thì ra là do người này làm ra, quả nhiên là lợi hại xứng với đẳng cấp đại sư mà.

Vậy mà tên nhóc Phong Lôi Tồn dám làm hỏng thanh kiếm này, đúng là đồ thô bạo. Cho hắn dùng quả thực là phí của trời.

Chẳng biết vì sao tôi lại thấy bất bình thay cho vật mà vị đại nhân này làm ra. Tôi lắc lắc đầu, lại tiếp tục bước ra ngoài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cuối cùng cũng gặp rồi, chú Kiên quả nhiên là mạnh vật, không thể buông tha nha.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cộng Sinh – 3

Đứng tại bến đò quần đầy dây leo, tôi gọi điện thoại cho bà chuyên chở trên sông, có một giọng nữ bằng điện tử tiếp máy, tôi nói ra vị trí của mình, giọng nữ nói rất nhanh sẽ có thuyền tới đón.

Hành khách trên thuyền rất nhiều, sau khi tôi lên thuyền mới phát hiện tầm mắt chúng nó hoặc là kinh ngạc hoặc là mang theo tôn kính. Tôi thấy hơi kỳ quái, vừa rồi lúc tôi rời thuyền mấy hành khách kia cũng đều như thế.

Một người phụ nữ mặc quần áo màu xanh ngọc ngồi cạnh tôi đưa cho tôi một gói nhỏ bọc bằng lá cây, “Bánh gạo nếp vừa làm xong, cháu ăn không?”

Ăn đồ người lạ cho hình như không tốt lắm. Nhất là nơi này vẫn còn là thế giới yêu quái. Tôi cười, từ chối khéo: “Không cần đâu ạ, tôi vừa ăn cơm xong.”

“Vậy giữ lại để dành lúc đói thì ăn.” Người phụ nữ rất nhiệt tình mà nhét gói nhỏ vào tay tôi, “Cô bé à, Long đại nhân có khỏe không?”

“A?”

Nhìn biểu tình mờ mịt của tôi, người phụ nữ hỏi: “Không phải cháu lên thuyền ở Suối Dây leo sao? Hẳn là mới đi gặp Long đại nhân đi?”

“A...” Thì ra là chỉ ông chú kia. “Cháu đi theo bạn tôi thăm viếng, thật ra cháu cũng không biết rõ. Chẳng qua nhìn tinh thần ông ấy không tệ.”

Người phụ nữ thở dài, “Bọn tôi đã lâu lắm rồi chưa thấy ông ấy ra ngoài. Mọi người đều rất nhớ ông ấy.” Trong thuyền lập tức có người hòa theo tán thành.

Vị Long đại nhân này hình như rất được yêu thích, cũng không cùng đẳng cấp với mấy thế lực trong vùng như quý lão Đại này nọ. Có người còn cường điệu nói là ba giới thiên địa nhân đều phải nhường ông ấy ba phần. Đám yêu quái đều sùng bái ông ấy như thần. Thế nhưng sau khi quy ẩn vài chục năm ông ấy cũng rất ít khi ra ngoài.

Vài chục năm... Ông chú kia lớn tuổi dữ vậy sao? Ông ta đúng thật là chú của Phong Khinh Vân hả? Tôi cảm thấy thái độ của Phong Khinh Vân đối với ông ấy quá mức cung kính.

Thật là kỳ quái, tôi thật sự cảm thấy đã từng gặp qua ông ta, nhưng trong nhất thời cũng không nhớ ra nổi. Thật ra tôi rất tự tin với chuyện ghi nhớ khuôn mặt của người khác, cho dù gặp qua một lần cũng có thể nhận ra. Thế nhưng người này...

Tôi nhớ tới người đàn ông với đôi mắt không có sức sống kia, không có bất kỳ nhiệt tình hay hy vọng gì đối với sự sống, tựa như dù xảy ra bất cứ chuyện gì ông ta cũng không để tâm đến, khiến người gặp phải ông ấy không thể không lo lắng. Hẳn là đã xảy ra biến cố quan trọng nào đó mới có thể khiến ông ấy trở nên như vậy đi.

Con thuyền chèo trở lại đường cũ, cập vào bến đò ngay quán Từ Vị kia. Có không ít thuyền neo đậu ở nơi này. Rất nhiều hành khách đều đến quán ăn ‘Bữa cơm trưa cuối cùng’. Trước cửa quán còn xếp một hàng người, có không ít thứ hình người hoặc không phải người đang đứng chờ lấy chỗ.

Gần như tất cả khách đều rời thuyền, người lái đò chuẩn bị neo thuyền vào bờ. Đột nhiên bên ngoài có một trận ầm ĩ, rất nhiều người từ tiệm ăn đánh nhau đánh ra tới bên ngoài, vọt tới trên bến tàu.

“Tất cả không được rời thuyền!” Có mấy tên mặc một loại âu phục thống nhất đi đến từng thuyền từng thuyền lục soát.

Tôi nghe mấy yêu quái trên bờ nói chúng là người của tộc Thường gia, hình như đánh mất thứ gì đó. Thật đúng là ngang ngược quá chừng, vừa rồi còn tưởng chắc hẳn cô dâu rất hạnh phúc. Có nhà chồng ngang ngược như vậy, Khôi tiểu thư cũng đáng thương quá.

Sau khi mấy tên mặc âu phục đó xông lên thuyền, một tên trong đó có đôi mắt hí như một đường thẳng đột ngột bắt lấy cổ tay tôi, “Phu nhân, đừng làm loạn nữa, mau theo tôi trở về.”

“Này, mấy người là ai hả! Muốn dẫn tôi đi đâu?” Tôi nghĩ chúng nó nhất định là nhận lầm người.

“Hôm nay là ngày vui của người với thiếu gia, xin đừng khiến tôi khó xử.” Tên mắt hí ra hiệu, một tên mặc âu phục khác vọt tới nâng tôi rời thuyền.

“Mấy người nhận lầm người rồi. Tôi không phải...”

Vô luận tôi giải thích giãy dụa như thế nào cũng vô dụng. Ban ngày ban mặt như thế này mà dám cường đoạt dân nữ... Ấy, là dân nam, còn coi phép vua ra thế thống gì hay không chứ? Tôi muốn báo án!

“Tôi sẽ gọi 110 báo án! Buông ra!” Vừa nói xong, tôi liền bị chúng nó thả xuống. May là dưới móng có lót một cái đệm mềm, cũng không đau đớn gì. Tôi bị mang vào một căn phòng trang trí rất đẹp.

“Phu nhân, xin người nghỉ ngơi. Chúng ta sẽ khởi hành đến địa bàn của Thường gia nhanh thôi.” Tên mắt hí nói xong liền lui ra. Tôi nghe được tiếng khóa cửa.

Bốn phía trong phòng đều bày trí đồ dùng trong đám cưới, chần cũng là chần lụa đỏ chót thêu hình đôi chim uyên ương. Giường đồng trang điểm, miếng đắp son, nệm trang tinh xảo, còn có rất nhiều thú bông mà con gái thích. Nơi này chắc là khuê phòng của thiếu nữ nào rồi.

Quả nhiên chúng nó nhận lầm người rồi! Chẳng qua cô dâu bỏ trốn, cái nội dung kịch cầu huyết này lại xảy ra trong hiện thực thật khiến người ta muốn nổi điên mà. Chỉ sợ truyền ra ngoài, hai nhà Thường Khôi đều mất hết mặt mũi. Thế nhưng đây là tiểu thuyết linh dị quý quái mà, đâu phải loại tiểu thuyết cưới thay đâu.

Tôi tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để loại tình tiết cũ rích như làm thế thân rồi thay người ta kết hôn xuất hiện trong tiểu thuyết này đâu! (tiếng trời: Người

quyết định là tác giả, không phải cậu.)

Ở thời điểm này, vẫn nên gọi điện cho Trần Tịch đã. Có Trần gia làm người hòa giải, hẳn là có thể giải quyết mọi chuyện êm thấm. Vừa ăn xuống một đũa sớ, tôi chợt nghe bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa.

“Từ Nhi.”

Giọng nói nam tính trong trẻo mà ướt át cất lên, tôi nhớ rõ đó là vị chủ rể kia. Cô dâu bỏ trốn ngay ngày kết hôn, hẳn là hẳn cảm thấy bị đã kích rất lớn nhỉ.

Đáng thương thay một kẻ tài hoa như thế, hy vọng sau khi kết hôn hẳn không bị cấm sừng ngay, chẳng qua bây giờ chắc là bị cấm luôn rồi. Tôi cảm thấy đầu óc mình càng ngày càng xấu xa nha. o(nn)o

“Anh biết em không muốn đến nơi này. Thế nhưng chỗ kia sẽ sớm biến mất thôi. Tới nhà anh đi, anh sẽ chăm sóc em thật tốt. Không phải là chúng ta đã giao hẹn rồi sao?”

Giọng điệu rất thành khẩn, là một tên cũng không tôi đâu. Vừa rồi chửi rủa hẳn như vậy, tôi cảm thấy có chút tội lỗi. Chẳng qua đây không phải là tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết. Xuất hiện tình tiết nam nữ lẫn lộn không hay chút nào hết. Vẫn cứ nói với hẳn sự thật càng sớm càng tốt đi.

Tôi định mở miệng, đối phương lại tiếp tục nói: “Vậy thì, mười phút sau anh tới đón em.”

Sau khi bóng dáng ngoài cửa rồi đi tôi liền nhấn số điện thoại của Trần Tịch, lúc đầu điện thoại nói là đang ở ngoài vùng phủ sóng, sau đó để tôi chờ đến dài cô điện thoại mới chịu thông. Thế nhưng bên kia có tạp âm quá lớn, còn đứt quãng liên tục, rốt cuộc cô ấy đang ở chỗ nào vậy? Tôi nói rõ tình huống với cô ấy, đối phương liền thất kinh.

“Cậu ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ.”

“Vì sao? Chỉ cần nói là họ nhận làm người...”

“Không thể! Cậu chưa nghe nói qua Thường gia sao?” Thanh âm Trần Tịch rõ ràng là rất lo lắng, “Nghe qua Thường tiên rồi chứ?”

Thấy tôi im lặng, đối phương thờ dãi, “Cậu đứng là nên đi ra ngoài học hỏi nhiều chút. Thường thị, cũng là xà tiên. Thường gia ở khu nam cực kỳ ngang ngược không nói lý. Chủ nhân là một con đại xà tu hành 300 năm, nuốt sống một con trâu còn được, huống chi là cậu.”

“Nhưng mà... Tớ cũng không phải là tiểu thư nhà họ Khôi. Giăm cảm tớ cũng vô dụng.” Nghĩ tới đối phương là cái loại động vật không chân vừa lạnh vừa trơn, tôi thật muốn rợn cả tóc gáy.

“Tuy rằng tớ cũng hiểu là hành động của Khôi gia rất ngu... Quên đi, không phải lúc để nói về việc này. Việc của yêu quái, không thể áp dụng đạo lý của loài người được. Mấy chuyện này, với kinh nghiệm của tớ, Thường gia chắc chắn sẽ hiểu lầm cậu là tên phá rối đám cưới, rồi một hơi nuốt gọn cậu luôn.”

“Không phải chứ?” Tôi dùng hai tay ôm mặt bày ra biểu tình như bức tranh tiếng thét. “Tớ báo cảnh sát luôn cho rồi.”

“Tùy cậu. Nếu cậu nghĩ cảnh sát có thể tới được đó.” Lúc này có người bên kia gọi Trần Tịch, người sau đáp lời, nói tiếp: “Có lẽ tớ cũng không thể đuổi theo được, trước tiên cậu trốn đi. Đừng để người Thường gia phát hiện, đương nhiên cũng đừng tìm người Khôi gia giúp đỡ. Chúng nó chắc chắn sẽ bảo cậu thay thế tiểu thư... Tay...”

Tín hiệu đột nhiên gián đoạn, trong khoảnh khắc trước khi mất tín hiệu, tôi nghe được tiếng gào thảm thiết.

“Này này? Trần Tịch?” Bất luận tôi gọi ra sao, bên kia di động chỉ truyền đến tiếng tút tút. Tôi thử gọi lại, thế nhưng lại không thể nói máy.

Cảm giác bất an tràn đầy trong ngực, tôi nhớ rõ hồi tết Trung nguyên lúc gọi điện cho Phong Lôi Tồn cũng nghe được tiếng kêu quỷ dị. Hẳn là họ đang làm nhiệm vụ đi, là âm thanh ma quỷ kêu gào thảm thiết cũng không có gì kỳ quái cả. Cho dù tự an ủi như vậy, nội tâm tôi vẫn không thể ngừng lo lắng.

Tiếng đập cửa đánh gãy suy nghĩ của tôi, tên mất hí mở cửa ra, vài bé loli mặc đồ hầu nữ bụng quần áo và đồ trang sức đi tới. Trên đầu mỗi bé loli đều có hai lỗ tai dài màu xám lông xù.

“Phu nhân, xin mời thay quần áo, chuẩn bị xuất phát.”

“A?” Một đồng rắc rồi vừa rồi khiến tôi quên mất là phải tranh thủ thời gian để bỏ trốn. Còn chưa kịp phản ứng tôi đã bị mấy loli vây lấy.

“Tiểu thư, xin để chúng tôi thay quần áo cho người.”

“Chờ chút! Này... Không cần...”

Phủ thêm áo cưới bên ngoài quần áo đang mặc, dường như chúng nó cũng không phát hiện ra tôi là nam. Cũng có thể là phát hiện rồi, chỉ là không nói ra mà thôi. Xem ra đám yêu quái vì mặt mũi, dự định tùy tiện tìm một người tới gộp cho đủ số, sau đó lại từ từ đi tìm cô dâu về, đúng là cực kỳ xảo quyệt mà.

Vẫn là tẩu vi thượng sách. Nếu đi đến Thường gia, chắc chắn tôi liền bị ăn tươi cho coi.

Lúc từ lầu hai bước xuống cầu thang, bởi vì hành lang cực kỳ hẹp, chỉ có thể cho một người đi qua. Hai bên trái phải tôi cũng không có người đi kèm. Nhìn bé loli ở phía trước thật cẩn thận mà hầu hạ tôi bước xuống lầu, thực sự có chút không đành lòng. Nhưng bây giờ cũng chỉ có biện pháp này.

Tôi nâng chân lên dùng sức đập vào lưng bé loli, nó mất thăng bằng, cả người ngã nhào ra trước. Tiếp đó là phản ứng dây chuyền, mấy người phía trước toàn bộ ngã lẫn, đè lên trên người tên mất hí đang dẫn đầu đội ngũ. Tiếng thét, tiếng oán trách vang lên, trên hành lang cực kỳ hỗn loạn.

Tôi thừa cơ nhảy xuống, vừa lúc đập lên người tên mất hí, nhìn nó thè thè lưỡi, đúng là có chút đáng sợ. Tôi không chút khách khí mà đập lên đỉnh đầu nó bước qua, hai chân điên cuồng tháo chạy. Phía sau không ngừng vang lên tiếng hô gọi, tôi không thèm để ý tới, càng cảm đầu chạy trốn.

Sau khi rẽ qua khúc ngoặt, nhìn thấy phía trước có một tên béo lùn đi ngang. Chắc hẳn là khách ở quán cơm. Vì thế tôi lột đồ cưới, chặn đầu nó lại mà trông hết đồng đó vào người nó.

“Chuyện tiếp theo xin nhờ mày.”

Thế thân dùng để cưới thay không nhất định phải là tôi, con heo mập mập trắng trẻo thế này, để nhà họ Thường nhắm nháp chắc hẳn chúng sẽ rất vui vẻ nhỉ.

Âm thanh la hét của truy binh vẫn liên tục vang lên, tôi đành tìm một chỗ trốn. Không được để chúng nó bắt lần nữa. Phát hiện bên cạnh hành lang là mấy gian ghé lô, tôi tùy tiện tìm một gian gần nhất mà chui vào. Trong ghé lô không có ai, tôi lập tức chui xuống gầm bàn, dùng khăn bàn che lại.

Tôi nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, con heo mập kia kêu thét chói tai, cực kỳ không tình nguyện mà bị nâng đi. Quả nhiên là con chó con mèo cũng có thể cưới thay, đây chính là sự thật. Kỳ thật mấy tình tiết cưới thay cũng không phải tốt đẹp đến thế.

Đang chuẩn bị vén khăn trải bàn lên chui ra ngoài, tôi nghe được tiếng mở cửa ghé lô. Có tiếng bước chân của vài người đi tới. Lòng tôi nghĩ mình thật không may mà. Nhưng tôi cũng bất chấp tất cả, định bước đại ra ngoài, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Thana tiên sinh, xin mời ngồi.”

Người nói chuyện dùng tiếng Anh, nhưng giọng nói này đến chết tôi cũng nhớ rõ. Phạm Vô Mệnh, nhờ ơn người này mà bây giờ đầu đường cuối ngõ đều là tin đồn tôi thích trai đẹp. Hôm nay nhất định phải báo thù.

Nhìn đến hai cái chân vói xuống bàn. Mặc quần âu đen chắc chắn là hắn. Còn mang giày da Gucci nữa, hừ hừ. Tôi phát hiện ngồi đối diện hắn chính là một đôi chân dài mặc quần âu trắng, mang giày hiệu A. TESTONI, là hàng mắc tiền đó nha. Nghe giọng nói cũng không phải là Tạ Tất An, người này thao thao bất tuyệt một tràng tiếng Anh lưu loát.

Quý Tây? Thật sự là trời cũng giúp tôi mà.

Tôi cố ý dùng mũi giày mò vào ống quần mở rộng của Phạm Vô Mệnh, men theo bắp chân mà đi lên. Giọng nói Phạm Vô Mệnh quả nhiên có hơi biến điệu. Tường tượng ánh mắt hắn nhìn tên quý Tây kia... Nếu không che miệng lại, tôi chắc chắn sẽ cười ra tiếng.

Tôi cố ý dùng sức đá vào cẳng chân Phạm Vô Mệnh. Thanh âm nhین đau của người nọ thật đúng là kiệt tác mà. Được, bước tiếp theo là cái chỗ chết người kia.

Lúc tôi giờ chân đang muốn giẫm mạnh vào cái chỗ hiểm của người nào đó, cái chân chống trụ kia của tôi đột nhiên bị người ta đá phải. Tôi liền mất thăng bằng, té ngã ra sau.

Lòng tôi hết lên không ổn, thế nhưng không kịp nữa rồi, cả người tôi ngã vào cặp chân dài đối diện Phạm Vô Mệnh. Tôi phát hiện bàn tay mình vừa lúc đặt trên cái bộ phận quan trọng nào đó của người ta.

“A, dưới bàn có một con chuột đáng yêu.”

Tôi nghe thấy tên quý Tây kia dùng tiếng Anh phán một câu. Đang định đứng lên, khăn trải bàn đã vể vén lên, tôi nhìn thấy Phạm Vô Mệnh đeo cái bộ mặt bất thiện mà trừng tôi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thường tiên chính là xà tiên. ‘Khô’ là họ của chuột a. Cô dâu tên ‘Tư Nhi’, không phải ‘Nhi Tư’, không biết có phải mấy tình yêu nhìn lầm rồi không (gào thét -ing). Trong mười hai con giáp, ‘Tư’ chính là chuột.

Sự phụ ở mấy chương trước thật sự đã từng xuất hiện qua a. Tiểu Đổ Tư không phải nói là cảm thấy đã gặp qua ông ấy ở đâu sao? Chuyện này chương kế sẽ có nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Cộng Sinh – 4

“Ha ha... Quầy rầy mấy người rồi...” Tôi xấu hổ chui từ dưới gầm bàn ra, cố ý tói gần Tạ Tất An, “Tôi đang tìm đồ... cho nên...”

“A... Tìm đồ sao?” Nhìn ánh mắt Phạm Vô Mệnh, lòng tôi lập tức nảy lên cảm giác không lành.

“Xem ra nhân viên phục vụ của cửa hàng này không đủ tiêu chuẩn rồi. Phải đi gặp quản lý khiếu nại mới được.”

Xem chừng là hấn chưa nhận ra tôi. Nếu hấn biết bây giờ tôi mặc váy dài không tay như thế này, chắc chắn sẽ chế nhạo tôi ngay. Ngày mai lại không biết sẽ truyền ra tin đồn kiểu gì nữa.

Phạm Vô Mệnh đang định gọi người, tôi lập tức ngăn lại.

“Thật có lỗi, đại nhân, là tiểu nhân suy nghĩ không chu toàn, tiểu nhân xin nhận lỗi với ngài.” Tôi học theo mấy cô gái trong TV, hành lễ với Phạm Vô Mệnh.

“Tiểu nhân?” Hấn nhú mày. Tôi lập tức sửa lại: “Nô tỳ...”

Tên quý Tây kia còn nói nói mấy câu, nói quá nhanh lại như đọc rap, tôi hoàn toàn nghe không hiểu. Phạm Vô Mệnh nói với tôi: “Rót rượu cho vị tiên sinh này.”

“Vâng.” Tôi cầm lấy rượu đỏ trên bàn, rót vào ly tên quý Tây kia. Bọn họ trò chuyện rất vui vẻ, dường như là đang giới thiệu món ăn cho quý Tây, tôi chỉ có thể nghe hiểu một ít. Không thể tin được là quý soa cũng nói tiếng Anh lưu loát như vậy, còn tiếp đãi cả khách nước ngoài nữa.

Trong lúc Tạ Tất An đi ra ngoài nghe điện thoại, ghế lô chỉ còn lại ba người chúng tôi. Nhìn thấy ánh mắt của Phạm Vô Mệnh, tôi đột nhiên cảm thấy bất an.

Quý Tây kia cũng nhìn tôi, nói gì đó với Phạm Vô Mệnh. Tôi đang thất thần nên cũng không nghe rõ, sau đó Phạm Vô Mệnh nói với tôi: “Người bạn nước ngoài của chúng tôi rất hứng thú với cô.”

“Búp bê Trung Quốc.”

Người nước ngoài kia đột nhiên không mặn không nhạt mà phun ra một câu tiếng Trung, vẫn là mấy câu nói quý dị như thế, khiến tôi hoài nghi mình có phải nghe lầm rồi không.

“Ngồi xuống cùng ăn đi, kể cho hấn nghe mấy chuyện thú vị ở đây.”

Tôi nhìn quý Tây kia, đôi phương cũng dùng đôi mắt màu xanh biển nhìn tôi. Thật ra người này trông cũng rất đẹp trai, tóc đen buộc hờ buông trên vai, làn da trắng ngần, ngũ quan sâu như dao khắc, khiến cả người tản ra một loại cảm giác thanh tao cao nhã. Chẳng qua không biết vì sao tôi lại cảm thấy con người xanh thẳm kia như ẩn hiện một vẻ mê hoặc khó cưỡng. Hấn nói hấn tên Thana, lần này đến để giao lưu.

Hấn cũng không có yêu cầu gì cao, lại còn có thể được ăn đồ ngon, có sao tôi lại không làm cơ chứ. Tôi kéo ghế ngồi bên cạnh hấn, kể cho hấn nghe tục lệ cưới hỏi hôm nay tôi nhìn thấy. Phạm Vô Mệnh ngồi một bên phiên dịch.

Hấn lắng nghe rất nghiêm túc, ngẫu nhiên cũng hỏi han vài thứ, còn kể vài chuyện cười, cũng rất là thú vị. Lúc đầu tôi còn ngồi khẹp nép hai chân, sau đó lại lộ nguyên hình, ngồi giạng chân ra. Đầu gối thỉnh thoảng lại đụng vào hấn.

Tôi cũng không để tâm, mấy lần sau đôi phương dừng lại, dường như hỏi Phạm Vô Mệnh một câu gì đó. Phạm Vô Mệnh liếc nhìn tôi một cái, cười đáp, “Giống vậy.”

Thana lại hỏi tôi vài vấn đề, Phạm Vô Mệnh phiên dịch cho tôi: “Hấn hỏi cô có muốn làm bạn bè với hấn không.”

Đồ ăn của quán Từ Vị thật sự là danh bất hư truyền, tôi ngồm ngoàm nhai một họng đồ ăn, nghĩ thầm anh chàng đẹp trai này coi như cũng khá tốt. Vì thế liền gật đầu, “OK!”

Con người xanh thẳm của Thana dường như hơi lóe lên, trông rất vui vẻ. Hấn càng thêm nhiệt tình, còn gấp đồ ăn cho tôi nữa. Tán gẫu một hồi tôi liền cảm thấy có chút không bình thường.

Tại sao cái tay hấn lại đặt trên đùi tôi hả? Tôi định rút chân về, lại phát hiện tay đôi phương đang mân mê trên làn da. Cảm giác thực ghê tởm, da gà da vịt tôi rụng đầy đất luôn.

Tôi gần như muốn bùng nổ, nhưng thân thể lại không thể động đậy. Đôi con người xanh thẳm như đá quý kia dường như có một lực hấp dẫn nào đó, giống như muốn hút cả linh hồn tôi vào trong.

Tôi nghe thấy Phạm Vô Mệnh đang khẽ cười, trong lòng không nhịn được mà kêu khổ thấu trời. Đừng trả thù như vậy chứ? Ai tới cứu tôi đi mà!!

Tay của đôi phương đã luồn vào trong váy. Đầu óc tôi trống rỗng, hình dáng người trước mặt cùng với Trọng Hoa như đang chồng chéo lên nhau, cảm

giác sợ hãi bỗng nhiên trào ra. Cả người tôi bắt đầu run rẩy.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng ho nhẹ đánh gãy động tác của Thana. Không biết từ lúc nào mà Tạ Tất An đã đứng giữa bọn tôi. Sắc mặt hắn không tốt, Phạm Vô Mệnh định bước tới giải thích đã bị hắn lờm một cái sắc nhem như dao.

Hắn nói với Thana: “Thật có lỗi, Thana tiên sinh, đồng nghiệp của tôi chỉ đùa chút với anh thôi. Hắn khiến anh hiểu lầm đùa nhóc này.”

Tạ Tất An nói chuyện với hắn một chốc, lại dùng tiếng Trung giải thích cho tôi. Thì ra ở chỗ của Thana, đụng vào đầu gối đối phương là mang hàm ý khiêu khích. Mà Thana hỏi Phạm Vô Mệnh ở nơi này có phải cũng mang hàm ý giống vậy không. Phạm Vô Mệnh trả lời là ‘Giống vậy’.

Sau đó Thana lại hỏi tôi có muốn làm bạn bè ‘Thân mật’ của hắn không, tôi trả lời OK. Cho nên mới dẫn đến mấy hành động lúc sau.

Tuy là Phạm Vô Mệnh đã xin lỗi, nhưng tôi không thêm tha thứ hắn đâu. Hắn thấp giọng nói bên tai tôi: “Anh chàng người nước ngoài đẹp trai như Thana đây, tôi còn tưởng chế sự đại nhân sẽ thích chứ.”

Người này từ đầu đến cuối đã biết đó là tôi rồi, tên khốn đáng giận, anh tốt nhất đừng để bản thân lọt vào tay tôi!

“Thật ra tôi cũng cho rằng chế sự đại nhân sẽ thích. Dù sao thì vị tiên sinh kia cũng mang dòng máu cao quý, từ phong độ đến diện mạo đều không thể tìm thấy ở phương Đông.”

Tại sao cả Tạ Tất An cũng tin cái lời đồn nhảm này vậy? Tôi lại lần nữa bị đá kích thật sâu.

Sau khi com nước xong, bọn Tạ Tất An đưa tôi đến cửa ngõ phía bắc. Trước khi rời khỏi, Thana còn nắm tay tôi tỏ vẻ xin lỗi, lại nháy nháy mắt với tôi vài cái, nhỏ giọng nói: “Chuyện lần trước nhắc tới, vẫn mong em có thể suy nghĩ lại.”

Tôi không biết cái méo gì hết! Tôi cái méo gì cũng chưa từng nghe thấy!

Hôm nay thật là xui xẻo quá đi. Chuyện bãi sự thì lỡ làng, còn bị bắt đi cưới thay, sau đó lại bị quỷ soa trên cột, bị quỷ Tây quấy rối. Tôi tạt qua bên cửa hàng trước, đổi lại quần áo. Tiện tay vắt bộ đồ kia lên lưng ghế sofa, hôm nay thật sự không có tâm trạng mở tiệm mà, cứ về nhà sớm thôi.

Về tới nhà, tôi lại thấy anh họ không đi trực ban, mà là đang xem tin tức. Tôi thật muốn ôm cổ anh, cầu an ủi. Thế nhưng lần trước đã quyết tâm không được làm nũng với anh nữa. Tôi đành ngồi bên cạnh anh, ôm lấy cái gối.

Anh rất thuận tay mà gác tay lên bả vai tôi, sờ sờ tóc tôi, “Về rồi hả?”

“Dạ.” Tay anh họ thật dịu dàng thật ấm áp, dường như có thể hoàn toàn khiến người ta an tâm.

“Thật là kỳ lạ.”

“Gì vậy?” Nghe thấy anh họ lăm bầm, tôi thuận miệng hỏi.

“Hai ngày trước vì nền nhà bị sụp, có đôi vợ chồng bị chôn sống. Hôm nay đào ra được thì thấy thi thể đã bị gặm chỉ còn xương cốt. Không lẽ chuột gặm...”

Màn ảnh TV đúng lúc quay đến cái hồ to bị sụp xuống kia. Đôi vợ chồng sống trong một căn nhà trệt, chỗ sụp xuống là ở vị trí giường ngủ. Có người cho rằng vì ở gần đó người ta đào đường làm tàu điện ngầm, địa chất toi xốp nên dẫn tới sụp lún. Cũng có người cho rằng căn nhà cũ rồi nên móng nhà này sinh vấn đề. Thậm chí có người nói là do vỏ trái đất biến đổi vân vân.

“May là nhà chúng ta không ở lầu một.”

Nhưng mà cửa hàng của em là ở lầu một nha. Hơn nữa còn là nhà cũ, sẽ không nữa chừng tự nhiên sụp xuống đâu nhì. Thật có hơi lo à nha.

Lưu ý: Cách chia tầng bên TQ khác bên mình, lầu 1 bên TQ là tầng trệt bên mình, vì nhà bên TQ thường có tầng hầm này nọ.

Ngày hôm sau mở tiệm, tôi vốn định đem cái váy đi giặt rồi trả cho Phong Khinh Vân. Thế nhưng vừa vào cửa bỗng bắt gặp nhìn thấy cái váy đã được xếp gọn gàng đặt trên ghế. Tôi nhớ rõ là mình chưa từng xếp nó lại mà.

Nghe bác cả nói cửa hàng chỉ có một cái chìa khóa, rõ ràng nó vẫn luôn ở trong tay tôi mà. Chẳng lẽ tới qua có ai đó lên vào đây? Thế nhưng mấy thằng trộm cũng không nhất định phải gấp cái váy gọn gàng vậy chứ.

Tôi cảm lên liền phát hiện váy cũng đã được giặt sạch, còn có mùi thơm thoang thoang, là mùi xà phòng tôi đặt trên bồn rửa tay kia. Mà gói gạo nếp bọc lá kia cũng chẳng thấy đâu. Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ trong cửa hàng có cô gái ốc đồng sao? (O□O)

Mặc kệ là cô gái hạc tiên hay là cô gái ốc đồng, tóm lại là đừng nhảy ra làm tôi sợ là được. Tôi mở 《Linh Nhật báo》ra, tiêu đề trang đầu là 《Cô dâu bỏ trốn, heo mập phải cưới thay》，phụ đề là 《Một cái đám cưới dẫn đến đổ máu》. Suýt chút nữa là tôi phun hết trà đang uống ra.

Quả nhiên là đưa con heo mập kia đi cưới thay đường như khiến Thường gia khá ‘vừa lòng’, đêm đó liền nuốt tươi luôn con heo tinh kia.

May quá may quá, nếu tôi thật sự đi cùng đám người Thường gia, bây giờ bị nuốt là tôi rồi. Phải cảm ơn Trần Tích mới được, không biết cô ấy ra sao rồi.

Khôi gia dường như hoàn toàn hỗn loạn, cùng ngày cưới hỏi thì cả tộc cũng đã dời về địa bàn Thường gia. Thế nhưng bây giờ cô dâu lại bỏ trốn, chúng nó cũng không biết phải ăn nói thế nào. Chủ nhân Khôi gia kiên trì thuyết phục Thường gia rằng trong vòng 3 ngày nhất định tìm được cô dâu về thành hôn, nếu không làm được thì toàn tộc sẽ làm lương thực cho Thường gia.

“Nghiêm trọng đến vậy sao? Thì cứ chuyển về nhà là được rồi mà.” Có gì phải hy sinh hạnh phúc của cô tiểu thư kia vì tính mạng của toàn tộc nhỉ.

“Chính là không thể trở về mới phải làm như vậy, họ muốn mượn việc này để ép cô gái kia quay lại.”

Giọng nói xa xôi từ phía sau truyền tới khiến tôi sợ tới mức hết rằm lên, quay đầu phát hiện là Phong Khinh Vân với Phong Lôi Tôn.

“Đừng có đột ngột xuất hiện sau lưng tôi vậy chứ, người dọa người sẽ dọa mất hồn người ta đó.”

“Thì tôi giúp em gọi hồn về.” Phong Vân Khinh nói cứ như đùa rồi ngồi xuống. Tôi liền tiến đến hỏi, “Chuyện hôm qua sao rồi?”

Hắn thờ dài, làm ra vẻ buồn rầu. Tim tôi lập tức rơi xuống mười tám tầng địa ngục. “Biết thế nào cũng vậy mà, ai bảo tôi vừa vụng về lại vừa ngu ngốc chi...”

“Quả thật vừa vụng vừa ngốc, cho nên mới dễ gạt.” Phong Lôi Tôn cách một tiếng mà đặt trường kiếm lên bàn. “Đừng để bị chú lừa.” Kiếm đã lấy về, chứng tỏ họ vừa mới đến Suối Dây leo.

Tôi cảm thấy phản chấn trở lại, cũng không giận Phong Khinh Vân cố tình chọc ghẹo, vội hỏi, “Ông ấy đồng ý rồi?”

“Thúc phụ đại nhân không nói gì. Thế nhưng cũng không trả lại lễ vật.”

Không trả lại nghĩa là chịu nhận rồi, xem ra còn có hy vọng. Phong Khinh Vân lại như muốn đá kích tôi, nói: “Đừng tự phụ, cũng có thể là ông ấy quên.”

“Tóm lại mấy hôm nữa lại đến thăm ông ấy đi.”

“Ông già kia chỉ là ra v...” Phong Lôi Tôn chưa kịp nói xong đã bị Phong Khinh Vân chụp gáy, “Thằng nhóc chết bầm, dám bắt kình với đại nhân há. Đừng quên kiếm của mày là do ai làm ra. Còn dám làm hư lần nữa... Hừ hừ.”

Phong Lôi Tôn ‘Xi’ một tiếng, quay đầu đi.

“Anh vừa nói Khôi gia không thể quay về là sao?” Tôi nhanh chóng nói sang chuyện khác.

“Bởi vì bên kia đang xây tàu điện ngầm, cho nên phải phá bỏ và di dời nha. Em không biết sao? Không xem báo ngày hôm qua?”

Không thể tin được là để xây một cái tàu điện ngầm như vậy, ngay cả yêu quái cũng phải di dời. Quả nhiên trời đất bao la, chính phủ vẫn là lớn nhất.

Nói vậy thì, Khôi tiểu thư là kết hôn vì nhà cửa. Quả nhiên là việc lớn của đời người, à tính luôn cả chuyện phòng the nữa.

Phong Khinh Vân không chút để tâm mà giờ 《Linh Nhật báo》, “Địa phủ tiếp đãi khách nước ngoài đến Trung Quốc để giao lưu... Tiểu Đổ Tử, em nhìn này, anh chàng này đẹp trai lắm nha.”

“Là trai đẹp thì có cái méo gì liên quan đến tôi?” Tôi cách một tiếng mà đặt mạnh chén trà lên mặt bàn trước mặt hắn.

Tôi thấy trên báo có ảnh chụp Tạ Tất An, Phạm Vô Mệnh và Thana đứng chung một chỗ, trông còn chói sáng hơn cả mấy người nổi tiếng nữa. Phía dưới có rất nhiều lời bình luận của mấy nữ quý. Tôi thật sự rất phục người chụp ảnh của 《Linh Nhật báo》, rốt cuộc là hắn làm sao mà chụp được mà quý hay vậy.

Chẳng qua, bây giờ địa phủ cũng có vụ giao lưu quốc tế rồi nha. Mà rốt cuộc là giao lưu cái gì?

“Có nhìn thấy Trần Tích đâu không?” Tôi quay đầu hỏi Phong Lôi Tôn. Người sau hơi sững sốt, nói: “Cậu gặp cô ấy rồi?”

Tôi đem chuyện điện thoại hôm qua kể cho Phong Lôi Tôn, “Buổi tối tôi gọi thêm mấy lần cũng không nói máy. Sẽ không có gì xảy ra chứ?”

Sắc mặt hai người thay đổi, trong lòng tôi xuất hiện cảm giác không lành. “Cô ấy xảy ra chuyện sao?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trên thực tế, cưới thay cũng không mang lại kết cục tốt đẹp đến vậy... ^^

Bạn cửa tiệm lại xuất hiện lần nữa, mạnh. Có thể tiết lộ một chút: bạn cửa tiệm đó là giống đực...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Cộng Sinh – 5

“Cô ấy không sao cả... Tạm thời là vậy.” Phong Khinh Vân nói có chút không rõ ràng, “Hôm qua cô bé làm nhiệm vụ, bị mất hồn.”

Trần gia ngoại trừ làm người hòa giải, còn một sở trường nữa là dẫn hồn. Loại việc bị mất hồn còn gọi lại không được xảy ra trên người bọn họ quả thực chính là tự đập bản hiệu. Hôm qua Trần Tịch đi làm nhiệm vụ với những người khác. Lúc đầu còn tốt, thế nhưng lúc người trong tổ rời khỏi cô ấy một lát, lúc về liền phát hiện cô ấy ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Người Tô gia xem qua nói là ba hồn bảy vía đều bị mất. Điều này khiến bác Trần sợ hãi. Người không có ba hồn bảy vía thì đến cả cơ hội gặp Diêm Vương cũng không có. Nhưng bất luận Trần gia dùng biện pháp gì cũng không thể triệu hồn về được. Hiện giờ cũng chỉ còn cách dùng bùa phép để bảo trụ thân thể.

“Trong vòng ba ngày phải tìm về tất cả hồn phách, nếu trễ hơn nữa thì dù tìm về được cũng vô dụng.”

Công hội triệu tập mấy người tài giỏi đi đến nơi xảy ra sự cố, xem có thể tìm được hồn phách Trần Tịch hay không. Bọn Phong Khinh Vân đến là để mua vài thứ cần dùng.

“VẬY NHÓM MẤY NGƯỜI SAO KHÔNG MAU ĐI ĐI?”

“Chưa tới thời gian tập hợp. Công hội hạ lệnh không thể tự tiện đi đâu cả.” Phong Khinh Vân kiểm tra hàng. Tòì hỏi hấn cái chỗ kia rốt cuộc là ở đâu.

“Chỗ thi công tàu điện ngầm đường XX. Nhóm thi công nói gần đây công trình vẫn luôn gặp trở ngại, việc lạ liên tiếp xảy ra. Cho nên công hội mới phái người đi xem xét.”

Mấy việc dưới lòng đất quả thật khó có thể nói trước được. Thế giới dưới lòng đất vốn dĩ chính là nơi của vong linh, nhưng loài người lại không ngừng mở rộng không gian sống, quấy rầy vong linh an nghỉ, bị trả thù cũng không lạ lùng gì. Nhưng Trần Tịch là vô tội mà.

“VẬY THÌ MAU MAU TIÊU DIỆT MẤY CON QUÝ GÂY CHUYỆN LÀ ĐƯỢC MÀ.” Bất quý không phải là trò sở trường của đám thiên sư bọn họ hay sao?

“Phiền là phiền ở chỗ chúng nó không phải là ma quỷ nha. Thật ra khu kia là địa bàn của Khôi gia. Vốn tưởng chúng nó đang ngấm ngầm giờ trò, cho nên mới phái người Trần gia đi cùng. Hiện giờ xem ra là không phải. Khôi gia kia cũng chẳng rành rang gì mà đi làm việc này.”

Tòì nghĩ tới ngày hôm qua gọi điện cho Trần Tịch, trong lòng sợ hãi. Là vì tòì gọi điện làm cô ấy phân tâm cho nên mới bị đánh lén sao?

“Tòì ĐI VỚI MẤY NGƯỜI!”

“Không được!” Phong Lôi Tôn lập tức cự tuyệt. Từ chối kiểu này cũng nhanh quá rồi đó.

“Trần Tịch vì tòì nên mới bị đánh lén, tòì cũng muốn giúp đỡ!” Tòì dùng ánh mắt tự cho là kiên định mà nhìn Phong Lôi Tôn. Người sau chắc một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Không có kết quả, tòì đành nhìn sang Phong Khinh Vân. Ai dè đáp lại tòì là nụ cười toe toét của hấn, thiệt khiến người ta tức chết mà. Tòì rõ ràng đã hạ quyết tâm lớn như vậy rồi, “Anh cười cái gì?”

“Không nha, tòì hiểu được tấm lòng của em mà. Thế nhưng em đi thì có ích lợi gì? Đừng quên là cái gì em cũng không biết.”

Tòì như một quả bóng xì hơi. Quả nhiên phải bái sư học tập kỹ năng mà. Hiện giờ tòì như một tên phế vật vậy, đi cùng thì cũng chỉ cản trở người ta thôi.

“Tuy rằng em không thể cùng đi đến nơi xảy ra chuyện, chẳng qua vẫn có thể làm hậu cần giúp đỡ bọn tòì mà.” Phong Khinh Vân đại khái là muốn dỗ dành tòì. Chẳng qua tòì nghĩ có thể đi theo xem tình huống cũng tốt hơn, không chừng còn có thể làm mấy công việc chạy vặt này nọ.

Sau khi mặt trời ngã về tây, người của công hội tập trung ở lối vào công trường đường XX. Tòì nhìn thấy lão Trương cùng bác Trần. Còn có mấy... chú bác theo đánh tang thì lần trước nữa. Xem ra thứ dưới kia chắc chắn rất mạnh, điều này khiến tòì cũng có chút căng thẳng.

Lối vào nơi thi công tàu điện ngầm rất lớn, hơn nữa đèn đuốc sáng trưng, không giống như là có thứ quái quỷ gì ở đây cả. Đáng lẽ vào công trường thì phải tìm người dẫn đường, thế nhưng nghe nói từ sau khi có chuyện lạ xảy ra thì không ai dám đi xuống nữa.

Tòì theo người công hội đi một đoạn, phía trước nữa không có trám xi-măng, hơn nữa xung quanh đều tối đen. Có một ông chú nhà họ Tô cầm bản đồ chỉ trỏ với hai người khác, mà lão Trương thì ném ra vài con thức thần đi đầu thăm dò. Phong Khinh Vân nói tòì không thể tiếp tục đi theo nữa.

Tòì và Phong Lôi Tôn bị bắt ở lại, nói là làm tiếp ứng. Phong Lôi Tôn dường như rất bất mãn, thế nhưng Tô Cẩm Ngôn người ta phải ở lại trên mặt đất

làm hậu cần cũng còn chưa oán trách, cậu ta lại đi phàn nàn cái gì.

Vừa rồi có nhiều người, tôi cũng chẳng thấy làm sao cả. Sau khi mọi người đi rồi, tôi mới phát hiện dưới lòng đất quả thật có chút kinh khủng. Đèn treo trên đầu phát ra ánh sáng màu trắng, nhưng không tài nào chiếu rọi được mấy chỗ tối đen trong lòng đất. Mấy con bướm đêm bay bay xung quanh đèn, cái bóng chúng rọi lên mặt đất thành những vũ điệu quỷ dị. Bóng tối như một con quái thú đang chực chờ, bất cứ lúc nào cũng có thể vồ ra cắn nuốt người ta.

Tĩnh lặng và bóng tối bủa vây, ngẫu nhiên trong bộ đàm vô tuyến sẽ phát ra đôi câu vài lời của tổ nhân viên, chính những âm thanh đó mới giúp tôi cảm thấy mình còn đang ở nhân gian chứ không phải dưới địa ngục.

Sự yên tĩnh đến vô cùng này lại khiến con người ta không thể thoải mái được, tôi cố ý khơi gợi đề tài, “Cái kia... Rốt cuộc công trường đã xảy ra chuyện gì?”

Phong Lôi Tôn liếc nhìn tôi một cái, miệng hé ra một nụ cười không mấy tốt đẹp, tôi lập tức hối hận vì đã hỏi vấn đề này, đã rơi vào tình huống quỷ dị rồi mà còn đi kể chuyện ma làm quái gì chứ. Thế nhưng Phong Lôi Tôn lại rất hồn nhiên mà kể lại câu chuyện.

“Gần đây liên tục có công nhân mất tích. Vì thường có chuyện công nhân đột nhiên bỏ việc về quê, cho nên người quản lý cũng không để tâm. Tiếp đó trong đường hầm thường xuyên bị ngắt điện hoặc chập mạch. Công nhân trực đêm còn nhìn thấy ở chỗ sâu trong đường hầm có ánh lửa, nhưng lúc đến gần nó lại biến mất không thấy tăm hơi. Mà thực tế thì cái chỗ kia cũng không có vật liệu gì dễ châm lửa.”

“Đám công nhân đều nghĩ rằng đó là ma trơi, sợ hãi vô cùng. Người quản lý lo là do phá hỏng thứ gì đó, cho nên báo cảnh sát. Nhưng cảnh sát cũng không điều tra được nguyên nhân. Cho đến hôm trước, có một công nhân bị ma trơi công kích. Tuy rằng thân thể không có bị bóng, nhưng mà hình như hoảng sợ không nhẹ, trên cái chân trần còn có năm dấu tay màu đen.”

Câu cuối cùng làm lòng tôi rét lạnh, lúc trước khi Trần Tịch cúp máy cũng từng nói qua thứ gì đó như tay. Bây giờ nghĩ lại, tình huống trước mắt với nội dung câu chuyện khá là mâu thuẫn.

“Trần Tịch gặp chuyện ở nơi nào?” Vốn tôi nghĩ là ở cách lối ra vào không xa, vì lúc đó tôi còn có thể gọi điện cho cô ấy. Sau đó tôi lại nghe được một kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

“Bọn họ cũng là từ đây đi xuống. Đại khái đi được 30 phút, chắc cũng khoảng gần đường XX.” Phong Lôi Tôn dựa vào tường, lấy một đầu trường kiếm về một bản đồ đơn giản trên đất, “...Chỗ này qua một khúc ngoặt, có một ngã ba. Chú Lưu cùng tổ nói là Trần Tịch nhận được điện thoại, cho nên ông ấy đi vào trước để xem xét. Lúc ra vẫn còn nghe được giọng nói của Trần Tịch, sau đó đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết, ông ấy nhanh chóng chạy về liền nhìn thấy Trần Tịch ngã trên đất.”

Kỳ lạ, tại sao chỗ sâu dưới lòng đất như vậy lại thu được tín hiệu? Tôi ngồi nhớ lại, lúc đầu gọi cho cô ấy mấy lần quả thật cũng không ở trong vùng phủ sóng. Sau đó lại đột nhiên nổi máy được.

“Vi sao tôi có thể kết nối được với điện thoại của cô ấy?”

“Có lẽ là vì linh lực, có phải lúc đó cậu đang có ý nghĩ muốn tìm cô ấy rất mãnh liệt hay không?” Phong Lôi Tôn dùng chuỗi kiếm gõ nhẹ vào vai, “Tô Cẩm Ngôn nói linh lực cũng là một loại năng lượng, năng lượng chính là sóng, cũng giống như sóng điện từ này nọ vậy...”

Nói xong cậu ta có chút nghi hoặc mà nhìn tôi, lấy ngón tay búng trán tôi một cái, “Tiểu quý nhà cậu vậy mà có được linh lực mạnh vậy sao?”

Vậy nó là cảm ứng tinh thần thiệt hả? Woah, thì ra tôi có siêu năng lực đó nha!

Lúc này trong máy vô tuyến lại phát ra thanh âm của lão Trương, nói là muốn Phong Lôi Tôn chuẩn bị đồ ăn khuya. Mấy người cùng tổ lão Trương cũng bắt đầu gọi món, bị Phong Lôi Tôn rống lại.

“Đừng có xem tôi như cu li cho mấy người!” Phong Lôi Tôn vừa la hét xong, bên kia lập tức liền nói ‘Thanh niên bây giờ không biết tôn sư trọng đạo’, ‘Nhớ năm đó chúng ta cũng từ trợ thủ, người chạy việc này nọ mà đi lên’, ‘Tiểu quý Phong gia thật không lễ phép’ vân vân.

Tôi kéo kéo Phong Lôi Tôn, nói về phía bộ đàm là sẽ báo cho nhân viên trợ giúp, bên kia mới vừa lòng mà tắt máy.

“Cậu đâu cần để ý đến họ làm gì.”

“Nhưng mà... Bọn họ là người lớn mà.” Hơn nữa nếu vị Long đại nhân kia không thêm đề ý tới lời đề nghị của tôi, có thể tôi sẽ tuyển một trong những người này làm sư phụ. Thế nên phải để lại ấn tượng tốt cho họ.

Tôi dùng bộ đàm báo cáo tình huống cho Tô Cẩm Ngôn, lại nhấn nhủ yêu cầu của tổ lão Trương. Bên trên nói đã nhận được, chờ chút nữa sẽ đưa cơm xuống.

Nghĩ đến vị Long đại nhân kia, thật sự tôi rất hiếu kỳ. Vì thế tôi xáp xáp lại gần Phong Lôi Tôn, “Kiếm của cậu... Cho tôi mượn xem chút được không?”

Phong Lôi Tôn hơi nhú mày, cậu ta vẫn luôn ôm thanh kiếm kia như bảo bối. Tôi còn tưởng rằng cậu ta sẽ không đưa cho tôi chứ, thế nhưng cậu ấy lại rất sáng khoái mà đưa chuỗi kiếm tới trước mặt tôi.

“Đừng rút ra.”

Tôi dùng hai tay nhận lấy, thân kiếm so với tướng tượng của tôi thì nặng hơn nhiều lắm, suýt nữa là tôi tuột tay làm rớt. Vò kiếm và chuôi kiếm đều được đúc từ kim loại, trên vỏ kiếm màu xám tro có khắc chữ văn màu đỏ, chuôi kiếm có vân xoắn ốc khiến người cầm có thể dễ dàng dùng lực, nhưng cũng không có quá nhiều đồ trang trí để tránh phiền toái khi sử dụng, cả chuôi kiếm rất đơn giản thực dụng. Qua đó có thể thấy được tính cách người chế tạo rất gọn gàng lưu loát, không thích làm việc dư thừa.

Bởi vì không thể rút ra nên tôi không biết lưỡi kiếm có bén không, chẳng qua nhớ lại lúc trước Phong Lôi Tôn dùng nó để chém đứt cánh tay cương thi dễ dàng như cắt dưa chuột là có thể biết nó sắc bén đến cỡ nào rồi.

Thế nhưng, tôi vẫn cảm thấy thanh kiếm này quá mức khí phách thô bạo, sắc nhọn quá thừa, trăm yêu trừ ma chỉ cần một kiếm lưu loát, dường như thiếu chút cảm tình thương hại cảm thông. Nhìn kỹ chuôi kiếm, tôi phát hiện trên đỉnh có khắc ba đường thẳng nằm ngang bằng nhau.

“Kiền?”

“Là chữ ký của người chế tạo.” Phong Lôi Tôn rút thanh kiếm về, giống như kiếm rời tay trong thời gian dài khiến cậu ta có chút không quen.

Tôi nhớ ra là trên hộp gỗ chứa bình phong hôn và trên Sáo Ngọc đều có ký hiệu này. Có lẽ nhìn thấy tôi kinh ngạc, Phong Lôi Tôn nhú mày, “Cậu vậy mà lại không biết tên người mình muốn bái làm sư phụ hả?”

Tôi chỉ biết ông ấy gọi là Long đại nhân. Hình như Phong Khinh Vân cũng chưa từng nhắc tới tên ông ấy.

Phong Lôi Tôn dường như đang tức giận, dùng chuôi kiếm gõ đầu tôi, “Long Chấn Kiền, nhớ kỹ cho tôi. Người trong giới không ai không biết đến danh tiếng tượng sư (thợ thủ công) Long Chấn Kiền cả. Ngốc cũng vừa vừa thôi, không biết tên sư phụ mà còn dám đi bái sư.”

Gi vậy nha, không biết lúc trước là ai gọi vị đại nhân kia là “Ông già” này nọ à nha? Bây giờ lại trưng ra cái bộ dạng sùng bái thần tượng làm gì. Nhưng mà, tôi cuối cùng cũng đã nhớ được là đã gặp ông ấy ở nơi nào.

“Vậy cậu có biết cái hình trăng non...”

Trong bộ đàm đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, là tổ của lão Trương. Bọn họ dường như đang trên đường trở lại, hẳn là ở rất gần chúng tôi.

“Lão Trương! Chuyện gì xảy ra?” Phong Lôi Tôn rống lên với cái bộ đàm.

“... Mau đỡ hần... Cái thứ quỷ đó...” Tạp âm trong bộ đàm rất lớn, tiếng sột soạt át hết cả giọng mấy người khác. Tôi nghe loáng thoáng có người không ngừng kêu thảm thiết, còn có tiếng niệm chú.

Tôi vội cầm lấy một bộ đàm khác truyền tin lên mặt đất, nói cho bọn họ biết tình huống đang diễn ra, bảo họ mau phái người trợ giúp. Vốn định báo cho mấy tổ khác biết, nhưng tôi quay đầu liền nhìn thấy Phong Lôi Tôn đã rút kiếm chạy về phía sâu trong đường hầm.

“Này! Cậu đi đâu? Phải đợi trợ giúp...” Tôi chạy theo kéo cậu ta lại.

“Ngu ngốc! Không đợi kịp đâu. Bất Động Minh Vương hàng ma chú cũng đã dùng đến luôn rồi, nếu không đến nhanh thì đợi nhật xác đi!” Phong Lôi Tôn thấy bộ đàm cho tôi, “Ồ lại đây cho tôi, đi kêu gọi những người khác tới giúp.”

“Chờ chút...”

Tôi nhận lấy bộ đàm, đột nhiên nghe được một tiếng động. Tuy chỉ là một tiếng, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra được. Âm thanh kia là...

Vươn tay giữ chặt Phong Lôi Tôn, người sau định hất tôi ra, lại bị một tay tôi chặn trên môi, “Suýt Òng Ồn.”

Người sau hoàn toàn không biết tôi định làm gì, nhưng cũng cảm thấy được vẻ mặt tôi có chút bất thường, liền ngừng lại. Tôi hỏi: “Lúc mấy cậu phát hiện Trần Tịch có nhìn thấy điện thoại của cô ấy không?”

Phong Lôi Tôn lộ vẻ nghi hoặc, lắc lắc đầu. Tôi lấy điện thoại ra bấm số Trần Tịch. Một tiếng chuông từ trong bóng đêm truyền tới. Tiếng chuông điện thoại của cô ấy là một khúc Hầm Thủy ca.

Hầm thủy ca: còn gọi là Ngư ca, là một loại dân ca rất thịnh hành ở thành phố Trung Sơn và dân tộc Hán, được xem là bài ca của những người dân sống trên sông nước.

【Sóng vỗ vào bờ ềh Ánh bạc tung tóe ềh, trăng rọi xuống lòng sông ềh Rọi xuống thuyền đánh cá ềh, chị gái dệt sợi em gái quán dây...】

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: quý tính của sư phụ đã tiết lộ rồi nha, lúc này mọi người đã biết ông ấy xuất hiện ở đâu rồi chứ?

Trước tiên hé lộ tình tiết chút, đây là lần đầu sư phụ chính diện lên sân khấu đó nha, cực kỳ sinh động đó!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Cộng Sinh – 6

Giọng nữ đậm chất địa phương, thông thả uyển chuyển, nhưng lại được truyền đến từ một nơi tối tăm mịt mờ, thật sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Tôi cùng Phong Lôi Tôn liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng chạy về phía phát ra tiếng chuông. Mà xung quanh đoạn đường hầm này cũng không có trạm xi-măng, tiếng chuông là từ trong bức tường phát ra.

Bùn đất có hơi mềm nhão, không giống như những chỗ khác. Tôi ngồi xổm xuống dùng tay vốc lên, Phong Lôi Tôn bảo tôi tránh ra. Rồi rút ra lá bùa niệm chú ngữ.

“Triệu hồi Lôi thần, lập tức nghe lệnh.”

Một ánh chớp lóe lên, đánh xuống bùn đất tạo thành một cái hang to. Lúc tôi còn đang lo lắng liệu chỗ này có sụp xuống hay không, Phong Lôi Tôn đã dẫn đầu bước vào trong hang. Tôi cũng chỉ đành bước thật nhanh đuổi theo.

Rốt cuộc tôi cũng nhìn thấy được bên trong đó là một hang động nhỏ, còn di động của Trần Tích thì nằm ở giữa hang.

Tôi tới nhặt nó lên, phía trên hiện ra dãy số của tôi vừa gọi tới. Điều kỳ lạ chính là ở đây chỉ hiển thị cuộc gọi của tôi vài phút trước, mà mấy cuộc gọi trước nữa thì không có.

Trong lòng đang nghi hoặc, sau lưng tôi bỗng truyền tới tiếng sột soạt rất khẽ, tôi mạnh quay đầu lại, ánh sáng đèn pin quét đến một cái bóng vừa lướt nhanh qua.

“Chuột sao?”

“Không phải.” Phong Lôi Tôn cầm trường kiếm trong tay chắn trước mặt tôi, về mặt đề phòng, “Bây giờ chậm chậm lui ra ngoài.”

Cái hang rất hẹp, cũng không sâu, đại khái rộng khoảng năm thước. Thế nhưng nó lại nối liền với vài cái hang nhỏ khác, cái nào cái nấy tối đen như mực, đèn pin cũng rọi không tới. Đề tránh phát ra tiếng động, tôi tắt bộ đàm, xung quanh lập tức yên tĩnh.

Một lúc sau, âm thanh sột soạt kia lại vang lên. Nó chuyển động cực nhanh, đèn pin cũng lia theo không kịp, chỉ có thể nhận biết được đó là một thứ lớn hơn con chuột một chút và đang chạy qua rất nhanh.

“Nó rốt cuộc là thứ gì?”

“Quan tâm làm gì! Chạy mau!” Phong Lôi Tôn đẩy tôi một cái, cầm trường kiếm trong tay bắt đầu niệm chú. Thanh âm cực kỳ gấp gáp, tôi có cảm giác rằng cậu ta cũng đang sợ hãi.

Tôi xoay người chạy về phía lối vào, bỗng dưới chân vấp một cái, cả người liền ngã lăn ra đất. Tôi định đứng lên, lại cảm thấy chỗ mất cá chân cực kỳ đau đớn, có một thứ rất mạnh đang nắm chân tôi, kéo tôi về phía sau.

Tôi hoàn toàn không kịp nhìn thấy thứ gì đang lôi mình đi, trong lòng sợ hãi vô cùng, lớn tiếng gào lên, hai tay cố gắng bấu víu xung quanh. Một bàn tay kéo tôi lại, giọng nói Phong Lôi Tôn truyền đến từ trên đỉnh đầu.

“Nam mô tát đề, tát đề, tô tát đề, tát đề già la...”

Phật Thuyết Kinh Đại Hắc Long Chiến Thắng Ngoại Đạo Hàng Phục Thần Chú.

Thanh âm cậu ta trầm thấp hơn bình thường rất nhiều, tôi hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ biết đó là chú ngữ. Trường kiếm lướt ngang, tôi nghe thấy phía sau truyền đến tiếng gào thét, đó không phải là âm thanh do con người hay động vật phát ra. Nó tựa như thanh âm ác quỷ trong đêm đen, mang theo oán độc rất sâu nặng.

Cái sức mạnh lôi kéo cổ chân tôi biến mất, không quan tâm mất cá chân đau đớn, tôi dùng hết hai tay hai chân, nhanh chóng lê lét về phía lối vào. Nhưng thanh âm sột soạt càng vang dội bên tai tôi, dường như số lượng rất nhiều. Phía sau chợt truyền đến tiếng gầm rú của Phong Lôi Tôn.

Tôi quay đầu phát hiện cậu ta đang bị thứ đó kéo lê trên đất, hai tay nắm chặt trường kiếm cắm sâu vào đất. Tôi kinh hãi, xoay người kéo cậu ta.

“Đừng quan tâm tôi... Mau đi gọi người...”

Lúc này tôi mới nhớ tới cái bộ đàm, nhanh chóng bật lên la to cứu mạng với người bên kia. Trường kiếm đã bắt đầu nghiêng qua, cậu ta cũng gần như không cảm cự nổi nữa. Tôi nằm sấp xuống kéo cậu ấy lại, chợt cảm thấy có thứ gì bò lên cổ tay tôi.

Đèn pin rọi trên đất chỉ có thể chiếu tới một góc, thứ đang di chuyển trên cổ tay tôi chính là một bàn tay màu đen.

Da đầu tôi liền tê dại, tôi kinh hoàng hét to, bỗng đỉnh đầu chợt cảm thấy nóng cháy. Một ngọn lửa từ lối vào bắn đến, quét một vòng trong hang. Tiếng gào thét vang lên không ngừng, dường như một đám lớn mây thứ kia đang lùi lại, phát ra từng đợt âm thanh sần sật như thủy triều.

Ngọn lửa kia dừng trước mặt chúng tôi, phát ra tiếng gầm đĩnh tai nhức óc. Dường như trong ngọn lửa đó tôi nhìn thấy một con sư tử đầy oai phong lẫm liệt.

Sau đó tôi hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại cũng đã ở trong bệnh viện. Bác sĩ nói tôi chỉ là bị kinh sợ, không có gì đáng lo, chỉ là trên mắt cá chân lại xuất hiện một dấu tay màu đen. Kể xảy ra chuyện mới chính là người cùng tổ lão Trương. Nghe nói người nọ bị mất luôn nửa cái chân.

Phong Lôi Tôn bị day dỗ một trận, còn bị bắt làm kiểm điểm. Mà tôi chỉ là bị cảnh cáo không được nhúng tay vào chuyện này nữa. Lão Trương cho tôi một tấm bùa, nói là đốt rồi uống vào là có thể làm biến mất dấu tay trên mắt cá.

Nhớ tới bàn tay màu đen kia, thật sự khiến tôi phải rùng mình.

Về đến nhà thì cũng đã khuya, may là lão Trương đưa tôi về, anh họ cũng không nói gì. Tôi nhanh chóng uống nước bùa rồi tắm rửa trèo lên giường.

Anh họ có lẽ rất mệt mỏi, vừa nằm xuống là đã phát ra tiếng hít thở đều đều. Tôi cố tình chui chui vào lòng ngực anh, cuối cùng cũng cảm thấy an tâm được chút.

Di động của Trần Tịch đã giao cho bác Trần xử lý. Nhưng tôi vẫn còn chút nghi ngờ, Trần Tịch đâu phải là ở nơi đó mà gặp chuyện không may, vậy vì sao di động lại nằm ở chỗ đó? Vì sao lúc chúng tôi đi tới đó di động mới đổ chuông?

Tuy rằng tiếng chuông kia chỉ vang một chốc liền bị ngắt, nhưng cũng đủ để tôi phải lưu tâm. Lúc tôi lục lại nhật ký cuộc gọi, trong mấy phút trước ngoại trừ tôi ở bên ngoài cũng không có bất kỳ ai gọi tới di động Trần Tịch. Nói đúng hơn là chuông điện thoại vang lên không phải vì có cuộc gọi tới, mà là di động đã được cài đặt để tự phát tiếng chuông.

Nơi dưới lòng đất đó, thứ kia đã dùng di động làm mồi nhử để dụ chúng tôi sập bẫy!

Ý nghĩ này khiến tôi rợn cả tóc gáy. Nơi bị bàn tay ma quỷ kia nắm lấy tựa như lại âm ỉ đau. Tôi lại chui chui vào lòng ngực anh họ, nhưng lại không cách nào ngăn được nỗi bất an đang dần khuếch tán trong lòng.

Trong bóng đêm vang lên tiếng sột soạt rất khẽ, tôi chỉ tưởng đó là mấy con gián. Tôi nghĩ trong bụng ngày mai phải lấy thuốc sát trùng thoa lên vết thương mới được. Thế nhưng âm thanh kia lại càng ngày càng lớn, con buồn ngủ của tôi liền tiêu tan, thanh âm này rất giống thứ tiếng động mà tôi nghe thấy trong hang.

Thanh âm này như là do thứ gì lướt qua rất nhanh mà phát ra, vang lên từ phòng khách di chuyển dần về phía phòng ngủ. Bởi vì mở điều hòa nên cửa phòng đã được đóng lại. Tôi dường như nghe được có tiếng móng vuốt đang cào cào cửa.

Tôi bật người ngồi dậy, đang định vươn tay bật đèn, cánh cửa đóng chặt lại phát ra tiếng vụn vỡ, sau đó là tiếng đóng cửa. Tôi cảm thấy bầu không khí xung quanh như đóng băng, đến máu cũng như bị đông lại.

Một bàn tay đặt trên vai tôi, tôi thét lên một tiếng chói tai.

Giọng nói mơ màng của anh họ truyền tới, “Em lại gọi quỷ đó hả?”

Tôi không trả lời anh, nhanh chóng ấn xuống công tắc đèn đầu giường, đèn lại không sáng.

“Đèn hỏng rồi sao? Kỳ quái, trước khi ngủ còn tốt mà...” Bên cạnh phát ra tiếng quần áo ma xát, có lẽ anh họ định đứng dậy đi mở đèn lớn trong phòng.

“Anh họ, đừng động đấy!” Tôi đè lại anh, dùng ngón tay ra hiệu anh đừng phát ra âm thanh. Ánh sáng mỏng manh từ phía xa xuyên qua cửa sổ rọi vào trong phòng, thanh âm sột soạt của thứ đang giấu mình trong bóng đêm đã ở sát bên giường.

“Thứ gì vậy? Chuột à?” Anh họ bật đèn màn hình di động lên, rọi xuống chân giường. Vừa lúc chiếu tới một thứ đang lướt qua.

Quả nhiên bị nó bám theo rồi! Trái tim tôi trong nháy mắt như chìm xuống vực sâu, từ đầu đến chân đều lạnh lẽo. Muốn gọi điện thoại tìm công hội cũng không còn kịp rồi. Thức thần cũng bị phá hỏng, tôi cũng không có kinh nghiệm trừ ma tróc quỷ gì hết.

Phải làm sao bây giờ a?

Mồ hôi lạnh thấm ướt trán, tôi cũng không hề hay biết, chỉ biết cứng người ngồi trên giường. Tôi nghe thấy tiếng sột soạt đã đi tới trên giường. Anh họ một bên cầm di động chiếu sáng, một tay cầm gối đầu đánh qua.

“Con chuột chết tiệt! Dám bò lên giường?”

Tiếng sột soạt càng dồn dập hơn, tôi cảm thấy mắt cá chân mình bị nắm lấy, lập tức mất thăng bằng, nửa người bị lôi xuống giường, tôi theo phản xạ có điều kiện mà nắm chặt anh họ ở bên cạnh.

Không biết dưới ánh đèn di động trông tôi như thế nào, tóm lại là từ biểu tình kinh hãi của anh họ tôi có thể biết được anh đã nhận ra điều bất thường.

Tôi thét lên chói tai, chân đá lung tung, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của thứ kia. Anh họ từ giật mình cũng chuyển sang hoảng sợ, một bên hét gọi bác cả, một bên nắm giữ tôi lại. Bác cả và bác gái dường như cũng bị đánh thức, thế nhưng làm sao cũng không thể mở cửa được, chỉ không ngừng đập cửa hỏi có chuyện gì xảy ra.

Đầu óc tôi trống rỗng, nỗi sợ hãi hoàn toàn lấp đầy suy nghĩ, đánh tan ý chí của tôi. Tôi chỉ có thể như người sắp chết đuối, sống chết nắm lấy khúc gỗ nổi là anh họ mà thôi.

“Tiểu Đằng, đừng sợ... Là thứ đó đúng không...”

Trên trán anh họ chảy xuống mồ hôi lạnh, nhưng anh vẫn bình tĩnh hơn tôi nhiều. Miệng anh đột nhiên niệm: “Om mani padme hum!”

Ngữ điệu trầm thấp vững vàng, cứ niệm đi niệm lại sáu từ này, cứ như trong đó có ẩn chứa một sức mạnh to lớn. Tôi phát hiện hào quang trên người anh họ càng ngày càng chói sáng. Một dòng nước ấm vẫn luôn từ tay anh truyền tới toàn thân tôi, khiến cảm giác sợ hãi trong lòng cũng dần lui bước. Sau đó tôi mới biết được đó là Lục Tự Đại Minh Chú của Quan Thế Âm Bồ Tát.

Anh họ vừa niệm vừa cúi người xuống, thân thể nghiêng ra ngoài giường, muốn ôm tôi về lại. Tay anh đặt lên thứ đang kéo mắt cá chân tôi, lập tức bên tai tôi liền truyền tới tiếng gào thét đáng sợ.

Tôi cảm thấy thứ trên mắt cá chân buông lỏng, đang định thở phào, đột nhiên anh họ lại kêu lên sợ hãi, cũng mất thăng bằng mà cùng tôi ngã nhào.

Tôi nhanh chóng đỡ lấy anh họ, lại nhìn thấy rõ một bàn tay màu đen đang siết chặt cổ anh. Anh dường như rất khổ sở, hai tay không ngừng kéo vụn bàn tay kia ra, nhưng làm cách nào cũng không lòi ra được.

“Anh họ! Cố chịu một chút!”

Tôi cảm di động dùng hết sức đánh về phía cái tay kia, thế nhưng vô dụng. Mặt anh họ cũng đã trở nên tím ngắt. Trái tim tôi như ngừng đập, đầu óc hoàn toàn không nghĩ ra được cách đối phó thứ này.

Tôi chỉ có thể đánh rồi lại đánh bàn tay kia, sau đó lại vô thức niệm chú văn mà Phong Lô Tồn đã niệm khi ở trong hang.

“Nam mô tát đề, tát đề, tô tát đề, tát đề già la...”

Di động đang đánh tới chợt lóe ra ánh sáng vàng, bàn tay đen bỗng nhiên buông ra, tôi có thể nhìn thấy rất rõ ràng trong lòng bàn tay kia há ra một cái miệng tròn, bên trong chỉ chít răng nanh sắc nhọn.

Rầm một tiếng, cuối cùng bác cả cũng đá văng được cửa phòng. Đèn lớn trong phòng chiếu sáng, tôi sợ tới mức ngồi phịch trên đất, thờ hồn hèn. Bàn tay màu đen kia đã mất tăm không thấy bóng dáng, chỉ còn để lại năm dấu tay bầm đen trên cổ anh họ.

Tôi không biết phải giải thích cho bác cả như thế nào, nhưng bác cũng không hỏi tôi bất cứ điều gì. Chỉ là vội vàng thoa thuốc cho anh họ. Bác gái ngồi cạnh tôi, còn an ủi bảo tôi đừng sợ.

“Bác gái, con xin lỗi... Đầu là vì con...” Cảnh vật trước mắt tôi mơ mơ hồ hồ, đều là tại tôi dẫn tới thứ kia mới khiến anh họ suýt mất mạng.

“Tiểu Đằng, đừng khóc. Không phải lỗi của con...” Dường như không biết khuyên tôi như thế nào, bác cả chỉ đành thở dài, kéo tôi đến trước bài vị của ông nội.

“Đến đây, đốt nhang cho ông nội đi, kể lại chuyện cho ông nghe. Bảo ông phù hộ cả nhà chúng ta được bình an.”

Tôi đốt nhang xong, ở trong lòng kể hết mọi chuyện ra. Tuy rằng cảm thấy ông nội cũng không thể trở về giúp gì được, nhưng ít ra ông cũng nghe thấy, nghĩ như vậy lòng tôi cũng cảm thấy tốt hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cộng Sinh – 7

Đêm hôm ấy tôi gọi điện nhờ lão Trương tới đây. Có lẽ vì giọng tôi mang theo lo lắng cùng tiếng nghẹn ngào nức nở, hần liền lập tức chạy tới. Hần dùng một nhánh liễu thấm nước sạch quét qua một lần trong phòng, lại đốt bùa cho tôi và anh họ uống, rồi còn bày trận pháp gì đó, sau đó lại đặt một cái bể cá thủy tinh chứa nước muối ở trước cửa nhà, nói nếu thấy nước đục thì nhất định phải thay nước.

“Đừng lo lắng, thứ kia đã rút lui rồi. Cậu làm rất tốt!” Trước khi đi lão Trương còn cười cười sờ đầu tôi.

“Cám ơn anh. Nhưng tôi cũng đâu có làm được gì.”

Tôi đem việc xảy ra kể cho lão Trương nghe. Người sau khá là kinh ngạc, “Cậu niệm lại đoạn chú ngữ kia lần nữa xem”

Kết quả bây giờ tôi lại không nhớ rõ, chỉ có thể niệm sơ sơ được một chút, vậy mà lúc ấy dưới tình huống gấp gáp lại niệm được rất trôi chảy.

“Bất Động Minh Vương hàng ma chú, cậu chỉ dùng đi động đánh thứ kia liền khiến nó rút lui?” Thấy tôi gật gật đầu, lão Trương như quả bóng xì hơi, vỗ vỗ tôi, “Yên tâm đi, không có gì đâu. Lần sau nó tới nữa thì lại niệm chú này rồi dùng vật gì đó mà đánh nó.”

Lão Trương nói đó là Chân Ngôn, còn Lục Tự Đại Minh chú mà anh họ tôi niệm thì tượng trưng cho hết thấy sự từ bi của chư vị Bồ Tát, có hiệu quả xua đuổi và tịnh lọc ma chướng. Dùng để đối phó ma quỷ còn được, chứ dùng trên thứ kia lại không có tác dụng mấy. Bất Động Minh Vương hàng ma chú có thể đánh bại được thiên ma và quỷ thần, nhưng hiệu quả còn phải xem khả năng của người niệm chú, còn phải dùng pháp khí để phối hợp tấn công.

“Không hổ là chế sư, chọn đại một thứ đồ vật cũng có thể xem như pháp bảo.”

Cũng không phải là chọn đại, Nokia không hổ là pháp bảo phòng thân nha, dùng sức để đánh để đập vậy mà cũng không sút mẻ miếng nào. (Tiếng trời: Cậu bị mấy cái quảng cáo tẩy não rồi...)

Đêm đó tôi mơ thấy ông nội. Quả nhiên là ông vẫn không yên lòng mà báo mộng về. Ông dẫn tôi vào trong cửa tiệm, nhưng lại không nói gì cả. Ở trong mộng ông cười rất hiền từ, tôi lại chỉ có thể hắc tuyến đây đây.

Ông nội... Ông rốt cuộc là muốn nói lên điều gì? Con cũng đâu phải con giun trong bụng ông, làm sao mà đoán được nha.

Ngày hôm sau lúc ăn sáng, anh họ không thức dậy nổi. Tôi vừa sờ trán anh, liền phát hiện anh sốt rất cao. Bác gái gọi điện xin nghỉ giúp anh, còn cho anh uống thuốc. Qua buổi trưa mà con sốt vẫn không lui, chúng tôi lập tức đưa anh đi bệnh viện.

Hiện giờ cũng không phải mùa bệnh cảm sốt, bác sĩ nói triệu chứng bệnh của anh họ có chút kỳ lạ. Cứ sốt cao không lui như thế này sẽ rất nguy hiểm, yêu cầu phải nằm viện để quan sát.

Dù sao thì tôi vẫn cảm thấy việc này có liên quan tới chuyện tôi qua, gọi điện thoại cho lão Trương lại không nói mấy được, đành gọi Phong Lôi Tồn. Người sau sau khi nghe tôi miêu tả xong liền đề nghị tôi tìm Tô Cẩm Ngôn.

“Năng lực Tô Cẩm Ngôn không tồi, cậu ta có thể tìm được nguyên nhân.”

Quả nhiên khả năng của Tô Cẩm Ngôn rất không tầm thường. Cậu ta vừa tới đây xem tình huống anh họ xong liền nói có thể là anh bị mất phách.

Một người có ba hồn bảy phách, mất hồn thì sẽ trở nên giống đứa bé lần trước, mà mất phách thì phải xem tình huống. Thất lạc Phách Cùng thì sẽ sinh bệnh. Thất lạc Phách Lực thì sẽ dễ bị quỷ nhập vào người.

Mệnh hồn gồm có ba phách: phách cùng, phách khí và phách lực.

“Vậy phải làm sao?” Tôi đã gần như mất hết bình tĩnh rồi, trong lòng như bị xoắn vặn lại, cực kỳ khó chịu.

“Có thể triệu hồi về, đừng lo. Trước tiên uống nước bùa để ổn định tình huống của anh ấy đã. Vấn đề ở đây là nếu phách anh ấy bị thứ kia mang đi rồi, thì phải tìm được hang ổ của nó mới được. Thế nhưng quân đội đã nhúng tay vào chuyện này, khu vực dưới lòng đất kia cũng bị cấm ra vào.”

Nghe Tô Cẩm Ngôn nói xong, tim tôi như cũng dần nguội lạnh. Người sau có lẽ cũng không đành lòng nhìn bộ dạng tôi như thế này, nói vài câu an ủi.

“Tớ sẽ nói với chú Hai về việc này. Ông ấy đang đàm phán cùng quân đội.” Lần này người dẫn đầu công hội chính là chú Hai của Tô Cẩm Ngôn.

“Thứ kia... rốt cuộc là cái gì?” Cái bàn tay màu đen kia, vì sao lại muốn bắt phách anh họ đi? Nó không chỉ ăn thịt người thôi sao? Nó cũng câu đi hồn phách của Trần Tịch, quả thật không thể hiểu nổi.

“Chúng tớ còn đang điều tra nguồn gốc và lai lịch của nó. Bây giờ có thể nói nó nhất định không phải yêu quái, mà là ma.” Tô Cẩm Ngôn thở dài thật sâu, lầm bầm: “Ma tộc xâm lấn, đã hơn 40 năm chưa từng có chuyện gì xảy ra. Quả nhiên kết giới mà tượng sư đại nhân thiết lập đã yếu đi rồi sao?”

Có lẽ nhìn thấy tôi tò mò, người sau liền thay đổi biểu tình, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn tôi, “Cậu ngàn vạn lần cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, nó cực kỳ nguy hiểm. Không phải thứ chúng ta đối phó được đâu.”

Rốt cuộc tôi cũng không đáp lời Tô Cẩm Ngôn, loại chuyện mặc kệ sống chết của anh họ tôi không làm được. Anh ấy là người rất quan trọng với tôi, nếu được, tôi thật sự muốn người nằm trên giường là tôi chứ không phải anh họ.

Rời khỏi bệnh viện, tôi không biết tiếp theo mình phải làm gì. Nhưng tôi lại không muốn về nhà bác cả, nên trong lúc không để ý, tôi đã về đến cửa tiệm Đồn hàng đồn đồn, thậm chí còn có thư phàn nàn của khách hàng, thế nhưng tôi cũng không có tâm trạng đi giải quyết.

Tôi ôm gối ngồi trên sofa, dư quang chiều tà len lỏi qua tranh long bằng gỗ mà in bóng trên đất, trông như những bậc thang bằng ánh sáng. Trong mộng

ông nội đưa tôi đến cửa tiệm rót cuộc là muốn nói điều gì với tôi chứ.

Tôi mơ hồ nghe được có tiếng động rất khẽ trong thư phòng của ông nội trên lầu hai, hình như là tiếng sách rơi xuống đất. Hiện giờ tôi khá là miễn cảm với mấy âm thanh khẽ khàng như thế này. Tôi cầm Nokia đi lên lầu hai, cửa thư phòng vẫn khép chặt.

Tôi mở cửa ra liền phát hiện cửa sổ không có đóng lại, gió thổi vào lật tung mấy trang giấy của một quyển sách nằm trên đất. Vừa rồi quyển sách này rơi khỏi giá sách sao? Tôi xoay người nhặt nó lên.

Vừa lúc quyển sách đang mở tới trang có ghi chép về một loại thuật tìm hồn. Chữ phồn thể có chút khó hiểu, nhưng tôi vẫn rất nghiêm túc mà xem mấy lần. Đó là loại bùa phép tìm kiếm hồn phách có quan hệ huyết thống, chuyên dùng cho những người muốn chiêu hồn nhưng lại không thể chiêu được.

Tôi quyết định thử một chút, cho dù có gặp nguy hiểm cũng nhất định phải tìm được phách cho anh họ.

Trước giờ tý (23h tới 1h sáng), tôi đã chuẩn bị tốt tất cả các thứ. Đồ vật cần dùng tôi đều đem nhét vào ba lô để sang một bên. Thời cơ đã tới, tôi ngồi vào trung tâm trận pháp đã vẽ trên đất. Niệm chú ngữ viết trên sách, cắt ngón tay, lấy máu quẹt vào trên lá bùa có viết ngày sinh tháng đẻ của anh họ, rồi cầm nhang đốt cháy lá bùa.

Trong miệng tôi niệm tên anh họ, tay thì đốt nhang. Khói trắng lượn lờ bay lên rồi tản ra trong bóng đêm. Tôi rất lo mình sẽ thất bại, nên vẫn cứ nhìn chăm chăm đám khói trắng, cho tới khi chúng biến thành một đường thẳng tắp bay ra cửa tiệm.

Tôi đeo ba lô lên lưng, khóa lại cửa tiệm, trong tay cầm một cây nhang, đi theo phương hướng làn khói trắng dẫn dắt. Tại giao lộ khói tách ra hai phía, một chỉ hướng bệnh viện, một thì chỉ về phía công trường tàu điện ngầm.

Quả nhiên là bị thứ kia câu đi sao? Tôi không chút do dự mà chạy theo đám khói đang bay về phía công trường. Nhang chỉ cháy một canh giờ, nếu không nhanh lên thì lúc nhang cháy hết sẽ không thể tìm được phách anh họ nữa.

Bên ngoài lối vào của công trường quả nhiên có một cái biển cấm ra vào, ngay cả phòng trọ của công nhân cũng không sáng đèn, có lẽ đã tạm thời chuyển qua ở nơi khác. Toàn bộ công trường yên tĩnh đến đáng sợ. Bên ngoài có người đi tuần tra, tôi thừa lúc người nọ đi khỏi thì liền nhanh chóng chui vào.

Lối vào vốn dĩ được đèn đuốc thấp sáng trưng nay chỉ còn một mảnh tối đen, tôi bật đèn pin lên, đi theo làn khói trắng vào sâu bên trong đường hầm. Khói bay vào cái hang lần trước. Tôi hơi do dự, nhưng cuối cùng ý nghĩ cứu được anh họ vẫn chiến thắng nỗi sợ hãi.

Cái hang kia giống như từng bị người ta lục soát qua, hang nhỏ cũng bị đánh thành hang to. Có thể là do mấy quân nhân làm. Làn khói bay thành một đường thẳng tắp, chỉ vào một cái hang nhỏ trong đó.

Tôi lấy đèn pin đeo vào cổ, đem nhang vắt lên vành tai. Hang rất nhỏ, tôi chỉ có thể lặn mò đi tới, ngay cả xoay người cũng không thể. Nếu lúc này bàn tay ma quỷ kia đột nhiên xuất hiện, tôi chắc chắn không thể tránh được, chỉ có thể chờ chết.

Lúc đó cũng không biết tôi lấy dũng khí ở đâu ra, dù thế nào cũng chỉ biết chạy nhanh theo làn khói để tìm phách anh họ trước khi nhang tắt, hoàn toàn không nghĩ ngợi gì nhiều. Không biết đi bao lâu, rốt cuộc tôi cũng ra khỏi cái hang nhỏ chật hẹp kia, nhìn đến cái hang trước mặt, tôi rốt cuộc cũng có thể đứng thẳng mà đi. Hai bên vách hang được đào thành mấy cái nhà hầm, trên cửa còn khắc hoa văn rất đẹp. Nhìn qua cánh cửa mở rộng, tôi có thể thấy được bên trong là một phòng khách với đầy đủ vật dụng.

nhà hầm: khu vực cao nguyên Hoàng Thổ ở Tây Bắc, Trung Quốc, người ta đào những cái hang ở vách núi đá để ở gọi là nhà hầm.

Hoa văn điêu khắc và đồ trang trí đều lấy lương thực làm chủ đề, ngũ cốc, rau dưa, trái cây, cũng có không ít hình vẽ mấy con chuột đang kéo theo rất nhiều đồ ăn. Thậm chí trên một cái ao nào đó còn có pho tượng chuột Jerry đang chọc ghẹo mèo Tom nữa, cực kỳ sinh động thú vị. Đáng tiếc có không ít thứ đã sụp đổ hoặc hư hao.

Nơi đây là thành phố nơi mấy con chuột sinh sống sao?

Ánh đèn pin lia qua, rơi đến một vật màu đen đang lướt nhanh qua. Đáy lòng tôi lạnh lẽo, thứ kia đã đến.

Tiếng trườn bò sột sọat càng ngày càng nhiều, như thủy triều mà bủa vây xung quanh, chậm chậm tới gần tôi. Tôi nắm chặt Nokia bắt đầu niệm Bất Động Minh Vương hàng ma chú. Lúc trước tôi đã nhờ lão Trương viết phiên âm ra giấy, lại còn luyện đọc nhiều lần, bây giờ đã có thể tụng được rất lưu loát.

Tôi giờ di động đánh xuống cái bàn tay đã bò đến bên chân, bàn tay liền phát ra tiếng thét gào, lộ ra cái miệng tròn, trong cái miệng đầy răng phun ra một thứ chất lỏng ghê tởm.

Ánh hào quang vàng rực chiếu sáng bốn phía, tôi phát hiện mặt đất lổn nhổn đầy mấy thứ bàn tay màu đen này. Chúng mang theo móng vuốt bén nhọn, nhưng lại không có cơ thể, song trên cổ tay của mấy bàn tay dẫn đầu thì lại nối với một sợi dây mảnh màu đen thông vào tận sâu bên trong khu vực tối tăm kia.

Phải mau rời khỏi nơi này mới được. Sau khi kiên trì đánh lui mấy con, tôi chạy như điên dọc theo quảng trường. Tiếng động sột sọat phía sau vang lên không dứt. Thậm chí ngay trên vách tường đá cũng xuất hiện thanh âm này. Đột nhiên có một bàn tay từ trên rơi xuống, đập ngay trên vai tôi.

“Á—” Tôi không nhận được mà hét to, cuống quýt định hất nó ra. Kết quả tôi bị nó cán một cái vào cổ tay, di động cũng rơi xuống đất.

“Nam mô tát đề...” Tôi lớn tiếng đọc chú ngữ, sau đó không chút nghĩ ngợi liền cắn lên cái bàn tay kia, nó phát ra tiếng kêu thảm thiết, buông tôi ra rồi rơi xuống đất. Tôi cảm thấy trong miệng toàn là mùi bùn đất, còn một thứ mùi hôi thối khiến người ta kinh tởm, tôi liền không nhịn được mà nôn một trận.

Quá hối hận vì đi cắn thứ kia, tôi không biết mình có bị ngộ độc thức ăn không đây. Tôi cố gắng không nghĩ nhiều, tiếp tục chạy như điên. Chỗ nào có tiếng sột soạt ít hơn thì tôi chạy trốn tới chỗ đó, trong lúc vô tình lại chạy tới một cái đền thờ bằng đá.

Phía trước là một quảng trường rất lớn, ở giữa có một cái miếu nhỏ đã sụp đổ. Trước miếu là hai con sư tử bằng đá đang ngồi, trong đó có một con đã bị hư hại. Thế nhưng, nơi này vậy mà không thấy được một bàn tay quý nào, thật là kỳ quái.

Tôi trốn ra phía sau sư tử đá, phát hiện mấy bàn tay quý đó như thủy triều mà ùn ùn vây quanh quảng trường. Lúc tôi đang tìm đường chạy trốn, đột nhiên nghe được có người quát lớn: “Tà ma lớn mật, lại dám tự tiện xông vào nơi này, đừng trách vì sao tao lại diệt sạch chúng mày.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cộng Sinh – 8

Ánh lửa ngập trời lóe lên trước mắt tôi, ngọn lửa đỏ rực cuộn lại, đem toàn bộ mấy bàn tay màu đen đang vây kín quảng trường bao vây trong biển lửa. Tiếng gào thét vang lên không ngừng, mấy bàn tay quý không bị đốt thành tro cũng nhanh chóng rút lui.

Một thiếu nữ xuất hiện giữa quảng trường, dòng khí cuộn cuộn do ngọn lửa tạo ra thổi bung mái tóc đen của cô, làn váy rực rỡ tươi đẹp cùng ống tay áo nhẹ bay phấp phới, trông cô như một tinh linh của lửa. Ngọn lửa đỏ rực cuộn lại bên người cô, hóa thành một con sư tử thật lớn thật dũng mãnh.

Thiếu nữ nhẹ nhàng vỗ về tông mao được tạo thành từ ngọn lửa của con sư tử, cũng không hề cảm thấy bỏng tay.

“Liêu Nha đại nhân.”

Nhưng sư tử dường như rất mệt mỏi, nằm bẹp ra đất. Thiếu nữ xoay người lại, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía tôi. Lúc thấy rõ ràng dung mạo của cô ấy tôi không khỏi giật mình. Diện mạo cô ấy vậy mà lại khá là giống tôi.

Cũng không thể nói là giống nhau như đúc, thế nhưng ngũ quan thật sự có điểm giống, chính là loại giống mà chỉ liếc mắt một lần là có thể sẽ nhận lầm. Lớn lên có diện mạo trông như con gái thật sự là một chuyện mà tôi chẳng lấy làm vinh dự gì.

Thiếu nữ nhìn thấy tôi có lẽ cũng khá là kinh ngạc, nhưng trấn tĩnh lại rất nhanh, “Cậu không sao chứ?”

Tôi lắc lắc đầu, “Cảm ơn cô đã cứu tôi. Cô là...”

Thiếu nữ đột nhiên đánh một cú lên mặt tôi, đau đến nỗi tôi phải che mặt lại mà nhe răng trợn mắt, “Đau quá, cô làm gì vậy?”

“Cậu là cái tên ngốc! Không biết chỗ này rất nguy hiểm sao? Nếu không phải chúng tôi đến kịp, giờ này cậu thành bữa ăn khuya cho chúng nó rồi.”

Tôi đương nhiên biết là nguy hiểm. Tôi cũng đâu phải muốn vào đây chơi đâu, nếu không phải vì anh họ tôi mới không thèm đến cái chỗ như địa ngục này. Chẳng qua đàn ông tốt không tranh cãi với đàn bà, tôi không cần tính toán với cô gái này, huống hồ cô ấy còn cứu tôi nữa chứ.

“Xin hỏi cô là...”

Thiếu nữ ngoại trừ tính cách hơi nóng nảy thì cũng coi như khá thẳng thắn, cô ấy chấp tay, “Tôi là Khôi Từ Nhi, là địa linh (thần giữ cửa) của nơi này. Vị kia là hòa sư (sư tử lửa) Liêu Nha đại nhân.”

Cũng khéo quá nhỉ, Từ Nhi không phải là cô dâu chạy trốn kia sao? Vì sao cô ấy lại đến chỗ nguy hiểm như thế này?

“Tôi là Từ Đẳng. Vừa rồi rất cảm ơn cô đã cứu giúp. Tôi tới đây cũng là có nguyên nhân, cô dẫn đường cho tôi có được không?” Tôi kể chuyện của anh họ cho cô ấy nghe. Chẳng hiểu vì sao, tôi cảm thấy cô thiếu nữ này rất đáng tin.

“Thì ra là đi tìm về hôn phách bị câu.” Từ Nhi để lộ ra kính nể, ánh mắt nhìn tôi cũng trở nên thân thiết hơn, “Thì ra loài người cũng có người dũng cảm như vậy. Tốt, tôi sẽ giúp cậu.”

Tôi chưa từng nghĩ qua, dưới lòng đất lại có một thế giới rộng lớn nhường này. Từ Nhi cùng con hòa sư kia dẫn tôi đi vào chỗ sâu trong lòng đất. Chỗ này vậy mà lại có hồ ngầm rất đẹp, còn có những bức tường đá phát ra ánh sáng lung linh rực rỡ, ngẫu nhiên còn gặp được những sinh linh nhỏ bé chỉ tồn tại trong truyền thuyết bay ngang qua. Thật sự rất khó tin được dưới này lại có thành thị phồn hoa đến như vậy.

Từ Nhi nói cho tôi biết trước kia nơi này còn náo nhiệt đẹp đẽ hơn vạn phần, thành thị của Khôi tộc bọn họ cũng rất phồn hoa hưng thịnh, họ và vị thần

bảo hộ là hỏa sư cùng nhau trấn giữ mảnh đất này.

Bởi vì nơi này xây dựng tàu điện ngầm, cho nên phải dỡ bỏ và di dời. Điều này khiến cho Khôi tiên sinh không thể không kết thông gia với Thường thị, để toàn tộc dời đến khu nam ở.

“Vậy tại sao cô còn ở đây?” Cho dù không muốn kết hôn, cũng không nhất thiết phải cố sống cố chết trấn giữ cái thành thị đã không còn tộc nhân này chứ.

“Bởi vì chúng tôi là địa linh! Bảo hộ mảnh đất này là trách nhiệm của chúng tôi! Tà ma xâm lấn, mọi người đều phải đấu tranh chống lại.” Đôi mắt sáng ngời của thiếu nữ vô cùng kiên định, “Cho dù tôi chỉ còn lại một giọt máu, cũng nhất định phải đánh đuổi tà ma ngoại đạo.”

Không thể tin được cô dâu bỏ trốn đều không phải là vì mấy cái lý do cầu huyết tôi nghĩ đến. Tôi không thể không bội phục ý chí và dũng khí của cô gái này. Một sinh vật nhỏ nhỏ lại có khí phách lớn như vậy, thật sự khiến kẻ làm người tôi đầy cảm thấy hổ thẹn.

Lúc này Từ Nhi lại thở dài, “Đáng tiếc bây giờ loài người không còn tôn thờ chúng tôi nữa. Cho nên sức mạnh cũng yếu dần đi, chỉ đành có thể cùng hết khả năng của tôi để bảo vệ bọn họ không bị tổn thương thôi.”

Thì ra ngọn lửa lúc trước mấy người công nhân nhìn thấy chính là chúng nó. Chúng nó là vì cảnh cáo hoặc để bảo vệ họ nên mới hiện thân, đánh lui tà ma. Mà con hỏa sư kia cũng đã cứu tôi và Phong Lôi Tồn.

“Mày tên là Liêu Nha đúng không, cảm ơn mày lúc trước đã cứu tao và bạn tao.” Tôi vươn tay vuốt vuốt lông mày của hỏa sư, một chút cũng không thấy nóng, còn rất ấm áp nữa, thật thoải mái.

Thế nhưng hỏa sư hoàn toàn không thêm để ý, nghiêng đầu tránh đi, còn gằm nhẹ với tôi một tiếng cảnh cáo tôi không được đụng vào nó. Tại sao tôi cảm thấy nó giống giống người nào đó nhỉ? Cũng một dạng ngao kiều(tundere) như thế này đây.

Đi xuyên qua những khe đá, trước mắt tôi xuất hiện một cái hồ ngầm. Hồ nước rất bẩn, còn bốc lên mùi hôi thối. Dường như tôi giẫm phải thứ gì, vừa cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa là tôi hét lên. Trên mặt đất rải đầy xương trắng. Nơi nơi đều là những dấu tay bằng máu, ở trên bờ hồ còn có rất nhiều những dấu tay máu thật dài, kéo dài tới tận trong hồ nước.

Trên mặt hồ có mấy quả cầu ánh sáng đang trôi nổi. Khói nhang chỉ vào một quả cầu màu trắng trong đó, đó là phách của anh họ. Thế nhưng thứ hấp dẫn tầm mắt tôi nhất chính là một quả cầu ánh sáng cực lớn, bị vô số tơ hồng quấn quanh, mà người ở trong đó chính là Trần Tịch.

Cô ấy ôm hai chân, co người say ngủ trong quả cầu. Tóc đen nhẹ nhàng bay bay, trông cực kỳ xinh đẹp và bình yên.

“Trần Tịch.” Tôi thấp giọng gọi cô ấy, thế nhưng đối phương không có chút phản ứng nào. Từ Nhi lập tức ra hiệu bảo tôi đừng lên tiếng.

“Thứ kia đang ngủ say, đừng đánh thức nó.” Từ Nhi trông rất căng thẳng, kéo kéo tay tôi, “Thừa dịp mang hồn phách của họ đi đi.”

Từ Nhi nói bọn tà ma rất xảo quyệt, vẫn thường câu vài linh hồn, sau đó dẫn dụ người có linh lực mạnh tới đây để chúng nuốt sống. Từ Nhi vẫn luôn định lén thả mấy linh hồn này ra, thế nhưng tà ma kia lại canh giữ rất cẩn thận. Hôm nay không biết vì sao nó lại ngủ mất, đây là một cơ hội tốt.

Từ Nhi nói trên không trung có một pháp trận để giam giữ linh hồn, chỉ cần phá hỏng nó là có thể giải thoát cho những linh hồn kia. Tôi cùng Từ Nhi ngồi trên lưng hỏa sư nhảy lên trên khoảng không giữa hồ.

“Pháp trận ở đâu?” Tôi hỏi Từ Nhi.

“Tôi không nhìn thấy, nhưng Liêu Nha đại nhân có thể thấy.”

Chúng tôi cùng nhìn về phía hỏa sư, người sau hừ lạnh một tiếng, “Thằng nhóc loài người, người không nhìn thấy thì không thể phá được trận pháp này, cậu vẫn nên trở về tìm người cứu viện đi.”

Vậy mày dẫn tao tới đây làm gì? Con sư tử này đúng là ngao kiều quá đi. Quên đi, không thể cứ dựa vào người khác như vậy. Đã có được đôi mắt âm dương, chính mình lại là chế sư, cho nên không có vật nào mà tôi không thể nhìn thấy được.

Tôi tập trung tinh thần nhìn vào những quả cầu ánh sáng đó, trong lòng nghĩ nhất định phải cứu được bọn họ. Đột nhiên tôi phát hiện, trong bóng tối vốn dĩ là một khoảng không trống trải không có bất kỳ thứ gì, nay lại xuất hiện những đường khí màu tím tàn ra xung quanh. Hợp với những linh hồn phía dưới tạo nên một bức tranh thật lớn. Tôi cúi đầu, cảnh tượng nhìn thấy trước mắt khiến tôi kinh hoàng.

Xuyên qua bức tranh kia, tôi nhìn thấy một vật rất lớn đang trầm mình xuống hồ mà ngủ. Cảm giác sợ hãi không ngừng trào dâng, nếu để nó tỉnh dậy thì chúng tôi chắc chắn phải vùi thây nơi này.

Dựa theo sự hướng dẫn của hỏa sư, tôi niệm Bát Động Minh Vương Hỏa Diệm chú để thiêu cháy những đường khí kia. Đây là lần đầu tiên tôi niệm chú này nên không lưu loát lắm, phải mất chút thời gian mới làm xong.

Sau khi cất toàn bộ linh hồn vào trong ba lô, chúng tôi quyết định rời khỏi nơi này. Đột nhiên bốn phía chấn động, những hòn đá trên nóc hang không ngừng rơi xuống, mặt hồ cũng gợn sóng.

“Không ổn! Nó tỉnh rồi!”

Từ Nhi hồi thức hỏa sư rời đi. Liêu Nha lại vọt người phóng tới bên bờ hồ, vô số bàn tay quý từ dưới đáy nước tràn lên, lao về phía chúng tôi.

“Để tôi giữ chân chúng nó, cậu mau chạy đi!” Từ Nhi đẩy tôi lăn ra đất, lại vọt tới cùng Liêu Nha chặn lại đám bàn tay quý đã kéo tới như thủy triều. Một bức tường lửa được dựng lên, đám bàn tay quý nhất thời không dám tiến tới gần.

Tôi cũng không nói nhiều, quay đầu lại nhìn thoáng qua Từ Nhi đầy oai phong lẫm liệt bên trong ánh lửa, rồi tiến vào khe đá. Phía sau không ngừng truyền đến tiếng gào thét đầy đáng sợ. Trong bóng tối vây quanh, tôi không ngừng trốn chạy, chạy đến không biết đã qua bao lâu, hai chân tôi như sắp rụng rời.

Tôi cảm thấy có lẽ mình đã lạc đường, đành dựa vào vách đá mà thở. Di động cũng đã hết, không biết bây giờ là mấy giờ, cũng không có cách nào liên lạc với bên ngoài.

Sau một lúc yên tĩnh, tiếng gào thét xa xa càng vang dội, giống như đang tới gần. Không biết bọn Từ Nhi ra sao rồi. Đột nhiên tôi nghe có tiếng va chạm. Sau đó là âm thanh nghe như tiếng nổ, có một vách đá hơi rung động. Tiếp đó lại là một vách đá khác phát ra tiếng va đập. Tựa như có người ở bên kia đang liều mạng muốn đánh nát vách đá ra.

Tôi lùi về sau vài bước, phát hiện trên toàn bộ vách đá đều có điều khác. Nơi này có lẽ vẫn thuộc thành phố của lũ chuột đi. Tiếng va đập trên vách đá ngày càng dồn dập. Tôi nghe loáng thoáng có tiếng người truyền đến.

Bên kia có người sao? Tôi áp sát vào vách đá, cẩn thận lắng nghe.

“CMN, thằng quý, rốt cuộc chú mày có thể phá nổ nó không? Cẩn thận tí đi!”

Thanh âm này rất quen, hình như là giọng của quân nhân lưu manh kia.

“Ồn quá đi! Đừng để mấy thứ kia lại gần.”

Là Tô Cẩm Ngôn! Vì sao cậu ta lại ở đây? Không phải nói là nơi này bị cấm vào sao? Nhưng dù sao gặp được cậu ta là tốt rồi, phải nhanh đưa họ ra mới được.

Nếu vách đá này rỗng, thì đám chuột chắc sẽ đào thành hang, chắc chắn có chỗ để vào. Đến trước bức tượng điêu khắc mèo Tom đang đuổi bắt chuột Jerry, con chuột nhỏ dùng kim để làm kim mà chìa về phía mèo Tom. Hình như nội dung phim tiếp theo là chuột nhỏ dùng kim đâm vào mũi con mèo. Tôi vươn tay dùng sức đè xuống cái mũi con mèo.

Vách đá phát ra tiếng rầm rầm, cửa đá mở ra, một cái cửa hang hình tròn xuất hiện. Tôi dùng đèn pin chiếu vào, hướng vào bên trong mà gọi to, “Này, bên này này, mau ra đây.”

Bên trong yên lặng một lúc, sau đó lại có tiếng ồn ào vang lên. Có vài tiếng bước chân hướng về phía cửa hang. Tôi cuống quýt né sang, một đám người từ trong hang lao ra.

“Mau... chặn chỗ này lại!”

Sau đó quân nhân lưu manh bắt đầu đẩy cái cửa đá kia, thế nhưng cố sức đẩy như thế nào cũng không được.

“Tiểu Đằng? Sao cậu lại ở đây?” Tô Cẩm Ngôn kinh ngạc nhìn tôi. Phong Lôi Tôn sau khi chạy ra liền lập tức tung vài lá bùa vào bên trong.

“Mau... Tiểu Đằng?” Cậu ta mở to hai mắt lộ ra vẻ mặt không dám tin.

“Mấy người đi ra đó làm cái gì? Mau tới giúp coi!” Quân nhân lưu manh hoàn toàn bó tay với cái cửa đá bất động kia. Tôi lại nhảy lên đè lại cái mũi con mèo, cửa đá chậm rãi khép lại.

Một đám người dùng ánh mắt quý dị nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy mình giống như quái vật vậy.

“Sao mấy người các cậu lại ở đây?” Tôi hỏi Tô Cẩm Ngôn.

Người sau hoàn hồn, “Vấn đề này tớ phải hỏi cậu mới đúng. Cậu không sao chứ?” Cậu ta trái nhìn phải nhìn, lại lấy tay vỗ vỗ tôi, dường như đang xác định coi tôi có phải người thật không.

“Không sao cả. Đúng rồi, tớ tìm được hồn Trần Tích.” Tôi mở ba lô đưa cho bọn Tô Cẩm Ngôn xem. Hai người càng thêm giật mình, bám lấy tôi hỏi han không ngừng.

“Bữa ăn khuya sao? Vừa lúc đang đói bụng.” Một bàn tay vươn tới lấy một linh hồn ra. Tôi lắp bắp kinh hãi, vội đánh cái bốp lên nó. Ngẩng đầu lên lại thấy Trọng Hoa đang nhìn tôi cười hề tiện, tôi lập tức lùi ra sau lưng Phong Lôi Tôn.

“Lão Đại, vừa rồi cho anh ăn, anh thà chết cũng không ăn, bây giờ lại la đói.” Quân nhân lưu manh dựa lên vách tường mà thở. Tôi thấy hán đầu đầy mồ hôi, có lẽ là mệt muốn chết luôn rồi.

“Ăn ‘thứ kia’ sẽ ngộ độc thực phẩm.” Trọng Hoa đột nhiên vươn tay kéo áo tôi, nghiêng đầu liếm liếm lên mặt tôi, “Giống như thế này mới gọi là ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Cộng Sinh – 9

“Oa” Trong nháy mắt tôi liền xù lông, Phong Lôi Tồn giờ ngang trường kiếm ngăn lại Trọng Hoa, Tô Cẩm Ngôn cũng che ở phía trước tôi, về mặt đề phòng mà nhìn chăm chăm hẳn.

Trọng Hoa nhìn cái tay chụp hụt, cong cong khoe miệng, cổ tình bước lên trước một bước, “Mấy thằng quý nhỏ, các người nghĩ là có thể đánh lại tôi sao?”

Tôi có thể nhận thấy cơ bắp trên lưng Phong Lôi Tồn căng ra, cực kỳ căng thẳng. Mà sắc mặt Tô Cẩm Ngôn cũng không tốt. Nếu mà đánh nhau, bọn họ hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Tôi mở miệng nói: “Tôi báo cảnh sát rồi, anh đừng có quấy rối tôi nữa, cảnh sát sẽ bắt anh vào tù. Tôi có người quen trong cục đó.”

Nhưng không hiểu vì sao, mấy tên quân nhân đó nghe xong, liền cười lên ha ha.

“Lão Đại, nếu anh mà bị vào tù vì tội quấy rối tình – dục, chắc chị hai cười đến chết mất.” Quân nhân lưu manh không chút nề nang mà trêu chọc cấp trên của mình.

“Nhưng mà cảnh sát không thể định tội hắn đâu, nhiều nhất cũng chỉ có thể đưa về đội ngũ để xử lý thôi.” Một quân nhân khác có khuôn mặt trẻ con nín cười nói.

“Nếu đã báo cảnh sát rồi...” Trọng Hoa vuốt cằm, nhìn tôi cười tà, “Vậy không bằng làm chuyện nghiêm trọng thêm chút nữa, ví dụ như...”

“Oa” Tôi lập tức lùi ra xa, “Tôi tuyệt đối không đưa quần lót cho anh đâu!”

Lời vừa nói ra lập tức dẫn đến một trận cười vang. Ngay cả khuôn mặt Tô Cẩm Ngôn cũng có chút vặn vẹo, tôi thật muốn đào một cái hố to rồi chôn mình xuống luôn.

“A? Thì ra lão Đại không chỉ đồng tính luyến ái, luyến đồng, mà còn nghiện quần lót nữa, anh thật mạnh đó nha.” Quân nhân lưu manh tiếp tục chém gió.

“Nếu lão Đại thích quần lót, người ta bằng lòng cho anh nha. Hình gà con, hình voi đều có hết nha.” Quân nhân mặt trẻ con phun ra một câu tuyên bố long trời lở đất.

“Không. Tôi chỉ muốn của em ấy.”

Bị người nào đó vạch mặt chỉ tên, tôi không có vui vẻ chút nào hết. Tô Cẩm Ngôn quang cho tôi một ánh mắt tự cầu phúc đi. Phong Lôi Tồn thì càng thêm chắc chắn tôi là thằng ngu. Gì vậy chứ, tôi cũng đâu muốn bị quấy rối đâu.

Quân nhân mang theo ba tiểu quý hình như vừa đi dò đường, bây giờ trở lại bắt gặp những người khác đang cười hết sức vui vẻ, hắn liền lộ ra vẻ mặt không hiểu mô tê gì.

“Đội trưởng, đằng trước có lối ra. Nên để mấy đứa nhóc này rời khỏi trước đi, mấy thứ kia đột nhiên nổ tung cả rồi.”

May là vẫn có một người còn khá là bình thường. Mà dù sao tôi cũng cảm thấy quân nhân tên A Thư này lúc cười lên có vẻ khá giống người kia, không phải là họ hàng gì chứ.

Đám quân nhân dẫn chúng tôi đi một đoạn. Tôi hỏi bọn Tô Cẩm Ngôn vì sao lại tới đây. Người sau đáp: “Phong Lôi Tồn nói chắc chắn cậu sẽ chạy tới, cho nên...”

Phong Lôi Tồn liền oán trách, “Không phải! Rõ ràng là cậu lo lắng nên khẳng khẳng đòi tới. Tôi chỉ là khó chịu vì bị chú mắng là vô dụng thôi.”

Sau khi bọn họ tiến vào không lâu đã bị đám quân nhân tóm được, rồi lại gặp phải một đồng tay quý, chạy trốn tới vách đá bên kia lại phát hiện đó là đường cụt, may là tôi mở cửa cứu họ ra.

Hai người bắt đầu cãi nhau, đem nguyên nhân tới nơi này đổ thừa sang đối phương. Trong lòng tôi cảm thấy rất ảm áp, lôi kéo tay hai người, liên tục nói cảm ơn. Bây giờ ngoại trừ nói được câu này thì tôi hoàn toàn không biết làm sao để diễn đạt tâm trạng mình lúc này nữa.

Đi đến một ngã ba, A Thư nói lối ra ở phía trước cách nơi này không xa. Những quân nhân khác thì đi xuống dưới lòng đất. Tôi kể lại mọi chuyện đã thấy lúc trước cho họ nghe. Vừa rồi rõ ràng còn bị truy đuổi khắp chốn, hiện giờ lại muốn đi vào chịu chết sao?

Tuy rằng rất không muốn, nhưng tôi vẫn gọi Trọng Hoa lại, “Mấy người đánh không lại nó đâu! Vẫn nên xin thêm quân tiếp viện đi.”

“Anh bạn nhỏ, ở đây là tất cả thành viên của chúng tôi rồi. Nếu xin thêm quân chắc phải tìm đến trung ương luôn.” Không đợi Trọng Hoa mở miệng, quân nhân mặt trẻ con đã giành nói trước.

Nhân số cũng hơi bị ít đó, còn chưa đến mười người nữa. “Vậy ... chúng tôi cũng giúp!”

“Ngu ngốc! Bọn tôi là dân chuyên nghiệp. Mấy thằng quỷ nhỏ vương chân vương tay biến mau!” Lời của quân nhân lưu mang lại khiến Phong Lôi Tôn rất bất mãn.

Tôi dùng ánh mắt khẩn cầu mà nhìn Trọng Hoa. Người sau vron tay. Tôi theo phản xạ có điều kiện mà lùi về sau, lại phát hiện hần chỉ vron tay sờ đầu tôi.

“Vi em, tôi bằng lòng bị ngộ độc thực phẩm” (tiếng trời: Thỏ lộ đây sao?)

“...”

Nhìn đám người kia biến mất trong bóng tối, Tô Cẩm Ngôn kéo kéo tôi, “Đi thôi.” Chúng tôi đi được một đoạn đường, đường hầm vậy mà lại liên thông với cống thoát nước.

Dưới chân là nước bắn tanh hôi, tôi cố nhịn xuống sự ghê tởm mà lội trong nước đi về phía trước. Phong Lôi Tôn dẫn đầu chợt dừng lại, keng một tiếng mà rút ra trường kiếm.

“Đi mau!”

Còn chưa rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi đã bị Tô Cẩm Ngôn kéo về một hướng khác mà chạy. Phía sau là tiếng nước rào rào, tựa như có một bầy đông đảo thứ gì đó đang từ dưới nước trào ra. Phong Lôi Tôn niệm chú văn, vung kiếm chém lên mấy thứ kia phát ra thanh âm xoẹt xoẹt. Tiếng kêu thảm thiết cùng mùi tanh hôi quyện vào nhau, thật khiến người ta đầu văng mắt hoa.

Tiếng nước phía sau cũng không yếu đi, ngược lại càng gần thêm, Tô Cẩm Ngôn đẩy tôi về phía trước, “Đi! Đến công hội tìm chú Hai của tớ...”

Tô Cẩm Ngôn rút từ sau thắt lưng ra một khẩu súng, bắn liên tục lên mặt nước. Thân côn cũng xài súng hả? Không đúng, cậu ta tàng trữ súng ống là phạm pháp đó.

Tôi cũng không dám nghĩ nhiều, cố sống cố chết mà chạy. Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng trên đỉnh đầu. Từ nơi này bò ra ngoài, tôi phát hiện đó là một cái miệng cống thoát nước không được đậy lại, bên ngoài chính là đường lớn.

Còn chưa tới bình minh, trên đường không có một bóng người. Tôi cố sức bò lên miệng cống thoát nước, đột nhiên cảm thấy chân tê rần, có một sức mạnh rất lớn đang kéo chân tôi.

“Không!”

Chẳng lẽ phải thất bại trong gang tấc vậy sao? Tôi muốn đem bọn người anh họ trở về, còn muốn tìm người trên mặt đất xuống cứu những người đang anh dũng chiến đấu dưới kia...

Tôi cắn chặt răng, sống chết bấu víu miệng cống, còn tay kia thì với ra mặt đường, lại phát hiện hoàn toàn không có chỗ nào để tôi nắm lấy, năm đầu ngón tay tôi rách bươm, trên mặt đất là từng vệt máu kéo dài.

Tôi cuối cùng cũng biết những dấu tay máu bên hồ ngầm là từ đâu mà tới. Đó là do người bị kéo vào nơi đó không cam lòng mà giãy dụa nên để vương lại vết máu. Tôi nhất định không thể để cho nhiều người nữa phải hy sinh.

Tôi liều mạng vron tay muốn níu lấy bất cứ thứ gì có thể, tay vừa đụng tới một thứ liền nắm chặt lại. Lúc tôi hoàn hồn mới nhận ra đó là chân của một người.

Tầm mắt bị mờ hôi và nước mắt khiến cho mơ mơ hồ hồ, bộ dạng hiện tại của tôi hẳn là cực kỳ nhếch nhác, còn chui từ dưới đất lên, chần chẫn sẽ dọa người ta nhảy dựng. Nhưng bây giờ tôi cũng chỉ có thể cố gắng cầu cứu người nọ thôi.

“Cứu... cứu tôi...”

“Uhm huh...”

Người nọ phát ra thanh âm mơ hồ không rõ, đập vào mặt tôi là một mùi rượu nồng nặc. Không phải là một con ma men chứ, tôi tuyệt vọng nghĩ thầm.

Tôi cảm thấy có gì đó bò lên lưng, hai chân cũng ngày càng nặng nề, thậm chí mấy thứ kia còn bò đến trên đầu tôi, tay tôi đã gần như không còn sức để níu giữ nữa. Tôi nhìn thấy từ phía sau có vô số bàn tay quỷ vron ra, hơn nữa chúng còn rất lớn.

Lòng tôi bị nỗi sợ lấp đầy, nhưng bây giờ vẫn chưa thể buông tay được. Ít nhất cũng phải để bọn anh họ được bình an vô sự.

“Lấy ba lô đi đi... Xin ngài...” Chỉ cần hắn đem ba lô đi, tôi liền buông tay.

Thế nhưng đối phương vẫn không cử động, tôi còn định thúc giục, liền bị phun xuống một ngụm rượu. Trong nháy mắt thứ tôi nghĩ đến chính là: May là chỉ bị phun rượu, mà không phải bị ới lên người.

“Cháy!”

Phùng một tiếng lửa liền bùng lên, tay quý trên người tôi kêu gào thảm thiết, còn có âm thanh xèo xèo khi bị đốt cháy. Thế nhưng tôi hoàn toàn không cảm thấy nóng, mặc dù rõ ràng là lửa đang cháy trên người tôi.

Thân thể nhẹ hẫng, cả người được ôm lên. Tôi quay đầu nhìn mấy bàn tay quý vừa rồi còn nằm trên người tôi giờ đã bị lửa thiêu rụi thành tro.

“Cám ơn ngài...” Tôi không biết đối phương làm sao đốt lên được ngọn lửa này, tóm lại phải cảm ơn người ta. Tôi vừa ngẩng đầu liền đối diện một đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng, mang theo men say. Hắn rõ ràng là không tỉnh táo, hoàn toàn mơ mơ hồ hồ.

“Long... long đại nhân?” Tôi giật mình hô to tên đối phương.

Ông ta đúng là Long Chấn Kiên, ông ấy chắc một tiếng: “Lãng phí một ngụm rượu ngon...”

Nhìn ông ta một tay ôm bầu rượu, quần áo lộn xộn, trên cổ áo toàn dấu son môi, trên người bốc ra một mùi hỗn hợp của nước hoa và rượu. Bộ người này mới bước ra từ quán bar hay câu lạc bộ đêm nào sao?

Hình tượng vĩ đại trong lòng tôi xây đắp nên giờ đã hoàn toàn vỡ nát. Người này thật sự là cái vị tượng sư Long Chấn Kiên khiến tam giới đều phải nhún nhường ba phần mà đám yêu quái và Phong Lôi Tồn vẫn luôn nhắc tới sao? Lần đầu tiên tôi phát hiện cái từ ‘danh bất hư truyền’ này cũng có lúc bị dùng sai.

Bây giờ cũng không phải lúc thất vọng, quan trọng nhất là phải tìm được người tôi giúp đỡ. “Có thể cho tôi mượn di động không?” Chỉ cần gọi điện được cho Phong Khinh Vân...

“Gà thủ là gà gì?”

Di động: 手机 [shǒu jī] gà thủ: 手鸡 [shǒu jī]

CMN! Người này nhất định là còn chưa tỉnh rượu! Quên đi, tự tôi đi tìm điện thoại là được. May là ba lô vẫn còn đây, hắn là có thể tìm được buồng điện thoại công cộng.

Vừa định bảo đối phương thả tôi xuống, phía sau lại truyền đến tiếng động sột soạt, quay đầu lại vừa nhìn, tôi đã thấy một đám bàn tay đen trào ra khỏi miệng cống thoát nước. Trông chúng y như mấy con gián to tướng, cực kỳ ghê tởm.

“Chạy mau!” Chuyện vừa rồi vẫn còn khiến tôi sợ hãi, nên không tự chủ được mà nắm chặt lấy quần áo đối phương.

Thế nhưng ông chú này cũng không thêm nhúc nhích chút nào, hoàn toàn không quan tâm đến sự ghê rợn của lũ tay quý kia, chỉ cúi đầu nhìn chúng nó, nhủ mày, “Còn trùng?”

“Xin ông chạy mau đi!”

Mất thấy bàn tay dẫn đầu kia đã đi tới mũi giày của ông chú, tôi sốt ruột đến độ xoay vòng vòng. Ông ấy lại nâng chân lên, giẫm một cước lên cái tay quý kia. ‘Tay’ phát ra tiếng kêu sắc nhọn, hóa thành một làn khói đen.

“Tôi ghét bọn côn trùng...”

Ông chú thấp giọng thăm thì, đem bình sứ cầm trong tay vứt xuống đất, phát ra âm thanh rơi vỡ loảng xoảng. Rượu và mảnh sứ vỡ vấy hết vào đám bàn tay quý, ông ấy búng ngón tay một cái, trong nháy mắt một ngọn lửa hùng hực từ bình rượu vỡ bùng lên. Ngọn lửa như thể có sự sống, cắn nuốt toàn bộ tay quý, còn chui vào miệng cống thoát nước, phía dưới liền không ngừng truyền ra tiếng gào thét thảm thiết.

Thì ra ông chú ma men này lợi hại đến vậy nha. Có ông ấy thì nhất định có thể cứu được bọn Tô Cẩm Ngôn rồi.

“Xin nhờ ông, bạn tôi còn ở bên dưới. Xin ông cứu bọn họ với! Hoặc tìm công hội đến đây cũng được.”

Ông chú cũng không trả lời mà còn hỏi lại, “Chỗ này là đâu?”

Tôi thật sự rất gấp, thế nhưng cũng đành trả lời ông ấy, “Chỗ này là đường XX.” Xung quanh đều được vây lại để thi công xây dựng tàu điện ngầm.

“Đám chuột nhà họ Khôi đang làm gì? Sao lại để lũ côn trùng lộng hành.” Ông ấy dùng lực mà dậm dậm chân, cất lên cái giọng khàn khàn hô to: “Này, thỏ địa! Ra đây cho tôi!”

Một mình ông ấy đứng trên đường lớn mà kêu to, say xin cũng có mức độ dùm chứ. ===|| May là giờ này trên đường không có ai, nếu không chắc xấu hổ chết.

Sau khi ông ấy kêu to, đột nhiên có một người xuất hiện trước mắt tôi, cứ như là ảo thuật vậy. Người nọ còn mặc áo ngủ, rất rõ ràng là đang trong giấc ngủ ngon lành mà vội vàng bò dậy. Lão đảo đi đến trước mặt ông chú kia.

“Long đại nhân! Không biết Long đại nhân giá lâm, tiểu nhân không thể tiếp đón từ xa được.”

“Đám chuột nhà họ Khôi đâu? Tôi nhớ rõ đây là địa bàn nhà chúng mà.” Ông ấy cứ như đại gia mà ngồi lên thềm đá ven đường. Tôi vốn định nhảy xuống đất, nhưng ông ấy lại ôm chặt không cho tôi động đậy.

“Khôi Thử... Hẩn dọn đi rồi.” Thổ địa do do dự dự mãi mới chịu nói ra.

“Dọn đi?”

“Bị chính phủ bắt chuyển đi.”

Nghe được giọng điệu bất đắc dĩ của thổ địa tôi rất muốn cười to, thế nhưng nghĩ đến Từ Nhi, đáy lòng lại không ngừng thổn thức. Loài người phát triển và mở rộng nền văn minh của mình, nhưng lại đi xua đuổi những sinh linh khác.

“Phải không?” Ông chú gãi gãi mái đầu rối tung của mình, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Xem ra có chuyện rắc rối rồi đây.” Rồi nói với thổ địa: “Quên đi, ông lui ra đi.”

Ông chú đứng lên phui phui bụi trên người, “Nhóc con dẫn đường, dù sao thì việc này cũng phải có người xử lý.” Rốt cuộc ông ấy chịu đi cứu người rồi sao? Tôi lập tức chỉ vào miệng cống thoát nước, “Xuống bằng đường đó.”

Vừa đi vài bước tôi liền nghe được phía sau truyền đến mấy tiếng xôn xao nhỏ nhỏ, tựa như có rất nhiều âm thanh đang truyền đạt tin tức.

【Long đại nhân trở lại】

【Cuối cùng ông ấy cũng đồng ý trở lại】

【Tốt quá rồi, mau nói cho mấy khu khác...】

Có thể nghe thấy được những thanh âm đó đều mang theo vui sướng, thế nhưng lúc tôi xoay lại nhìn thì chỉ thấy một ngã tư đường tối om, không có bất kỳ thứ gì.

+++

“Vi em, tôi bằng lòng bị ngộ độc thực phẩm” Chòy oy, con t(r)ym tui ôm ngực thở dốc

Chương sau hơi bị hoành tráng nha Sur đồ nhà chúng nó dễ thương lắm nha Phần khích dễ sợ luôn ấy

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Cộng Sinh – 10

Ông chú ôm tôi nhảy vào miệng cống thoát nước, mặt đất cứ như là không tồn tại vậy, lúc chúng tôi tiến vào lòng đất cũng vẫn luôn đi thẳng một đường mà xuống. Chẳng lẽ đây chính là thuật độn thổ trong truyền thuyết sao?

Chỉ trong chốc lát trước mắt tôi liền xuất hiện cái hồ ngầm vừa rồi. Ở giữa hồ nổi lên một cái cột rất to, bên trên còn vươn ra vô số bàn tay quỷ. Tô Cẩm Ngôn, Phong Lôi Tôn và Từ Nhi đều bị tay quỷ bắt được, nửa người cũng đã bị cuốn vào trong cột.

Đám quân nhân thì đang ở bên hồ ngăn tay quỷ tràn lên bờ, thỉnh thoảng có người bị tay quỷ bắt được cũng bị nhét vào trong cột. Tôi theo thói quen mà nhìn quanh tìm kiếm Trọng Hoa, cái kẻ vốn dĩ rất nổi bật. Nhưng sau đó tôi lại thấy hắn nằm trong một góc nhỏ, có một tiểu quỷ của A Thử đứng canh giữ bên cạnh. Không phải là ngộ độc thực phẩm thiệt chứ trời? ===||

Hỏa sư Liễu Nha trên không trung đang không ngừng tấn công cột đá, hy vọng có thể cứu mấy người đang kẹt trong cây cột ra. Thế nhưng ngọn lửa lại càng ngày càng yếu, có lẽ là nó đã mệt mỏi lắm rồi.

Vừa nhìn liền biết là tình hình rất không ổn. Nhiều con người tài ba như vậy cũng đều không thể ngăn chặn được tay quỷ, liệu một mình ông chú kia có

thể thắng không?

Ông chú nhìn thấy tình thế lúc này lại chỉ cong cong khóe miệng, vững vàng đáp xuống mặt đất, thái độ trông rất ung dung, dường như hoàn toàn không coi thứ trong hồ ra gì cả.

Khi thể mạnh mẽ áp đảo, thông dong tự tin, hoàn toàn khác hẳn với bộ dạng cô đơn suy sụp lúc trước. Tôi nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của ông ta, đó là trong ký ức của Vương Thiết Hán, có một người quân nhân kiên nghị mang phong thái trầm ổn. Ông ấy chế tạo hộp gỗ để bảo hộ anh linh trong bình phong hồ. Chỉ là lúc đó tóc ông ấy vẫn còn màu đen, mà bây giờ đã lốm đốm sợi bạc.

“Lui ra lui ra!” Quân nhân lưu manh mang bộ dạng lồi thoi nhếch nhác, thấy chúng tôi đi đến bên hồ liền lập tức cảnh báo: “Đừng có đứng ở đó cản đường!”

Nhưng ông chú kia cũng không thèm để ý, bước ngang qua đám quân nhân đang chiến đấu hăng hái, đi thẳng đến bên hồ. Mấy bàn tay quý tử trong nước chui lên vừa đi đến bên chân ông ấy, một ngọn lửa đã quét qua, tay quý găm rú lui về trong nước, không dám tới gần ông ấy.

Hòa sư đáp xuống bên cạnh ông chú, hạ thấp hai chân trước, cúi đầu hành lễ.

【Trượng sư đại nhân!】

Thanh âm nó kích động đến không ngừng run rẩy, đôi mắt đỏ vàng dường như còn rung rung nước mắt. Vừa rồi nó còn là một thần thú bảo hộ đầy kiêu ngạo, bây giờ lại ngoan ngoãn giống như một con mèo con.

“Trượng sư? Ông là Long Chấn Kiên?” Tên mặt trẻ con vừa quát lên như vậy, mấy quân nhân khác cũng bắt đầu dời sự chú ý qua đây, sôi nổi bàn tán.

“Ông chú, ông cũng muốn phụ một tay hả?” Quân nhân lưu manh dường như khá là tức giận khi bị phớt lờ, “Cẩn thận cái thân già không chịu nổi đó.” Lời vừa nói ra liền bị A Thư trừng một cái.

Ông chú cũng không tức giận, chỉ liếc mắt nhìn thứ trong hồ một cái, khinh thường nói: “Đối phó con rệp này còn chưa cần đến tôi ra tay.”

Động tác của tay quý có hơi ngừng lại, cây cột bắt đầu vận vẹo, từ từ biến thành một cái tay thật lớn.

Lời ông chú kia hình như hoàn toàn chọc giận nó rồi, bàn tay khổng lồ bất chợt đập qua phía bên này. Mắt thấy chúng tôi đều sắp như ruồi bọ mà bị đập dẹp lép, tôi sống chết kéo quần áo của ông chú, thế nhưng người sau lại chẳng chịu động dấy một cm nào.

“Mau tránh ra nha!” Ông muốn chết nhưng tôi thì không nha!

Tôi nhìn bàn tay khổng lồ đã đập đến trước mặt, đột nhiên lại có một cái bóng màu trắng từ đỉnh đầu nhảy qua tông vào tay quý, khiến nó lao thẳng ra ngoài đụng vào vách đá. Tiếng gào thét làm cho cả không gian rung chuyển, không ít đá vụn trên đỉnh hang rơi xuống.

Cái bóng trắng kia là một con bạch xà cực lớn, thân mình cỡ khoảng năm người ôm mới hết, chiều dài càng không thể đo được. Tiếp đó tôi nghe có người la to, “Oa Chuột!”

Chỉ thấy một đàn chuột lớn từ bốn phương tám hướng tràn ra, đông nghìn nghịt như thủy triều. Mấy con chuột lướt qua mọi người, hướng về phía tay quý trong hồ, không ngừng gặm cắn xé rách. Tay quý liên tục phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, mỗi miếng thịt bị xé xuống trong nháy mắt đã hóa thành tro. Cảnh tượng cực kỳ hoành tráng, quả thực còn gây chấn động hơn so với Avatar nữa.

Một con chuột xám cực to mặc quân phục cổ đại giờ đại đao xông lên dẫn đầu, chém đứt cái tay màu đen đang quấn chặt Tử Nhi, sau đó lại cứu những người khác. Mấy con chuột khác thì đem vớt họ lên bờ.

Lúc này phần lớn tay quý đã bị tiêu diệt. Trong nháy mắt chúng liền phân tán ra, vô số tay quý lui vào nước nay lại vọt lên bờ.

“Triệu hồi Lôi thần, lập tức nghe lệnh!” Một tia sét đánh xuống những bàn tay quý đang bò lên bờ. Rất nhiều người bên công hội xông tới, ngăn cản tay quý trốn thoát.

Mọi người cùng bao vây diệt gọn, tiêu diệt toàn bộ tay quý. Cuộc chiến chấm dứt, bất kể là loài chuột hay loài người, đều cùng nhau phát ra tiếng hoan hô rầm rori.

Phong Khinh Vân sau khi nhìn thấy ông chú thì dường như khá là ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, lập tức chạy tới hỏi thăm tình hình. Tiếp đó người công hội báo cáo rằng sau khi kiểm tra Tô Cẩm Ngôn và Phong Lôi Tồn cũng không phát hiện họ có nguy hiểm gì. Tôi lấy ba lô đưa cho những người đó. Mấy chuyện đề hôn phách trở về vị trí vẫn cứ nên giao cho người chuyên nghiệp làm là tốt nhất. Tôi còn đặc biệt nhờ bọn họ, nhất định phải ưu tiên cứu anh họ trước.

Bên đám quân nhân dường như có không ít người bị thương, vì để ưu tiên chữa trị cho mấy người đó nên họ phải rời đi trước.

“Cha!” Sau khi tỉnh lại, Tử Nhi nhìn lão chuột to tướng mặc quân phục kia mà hô lên. Người sau dường như rất tức giận, sau khi la mắng con gái vài câu thì nhin không được mà rơi lệ, ôm con gái khóc lớn. Suýt chút nữa thôi là nó đã mất đi đứa con thân thiết nhất của mình rồi.

Con rắn lớn màu trắng hóa thành hình người, đi tới gần bên cạnh hai cha con, “Tử Nhi...”

Từ Nhi ngẩng đầu nhìn thấy người thanh niên mặc đồ trắng, dường như không muốn để đối phương nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình, lập tức lau sạch nước mắt, “Anh tới làm gì?” Lời vừa nói ra cô liền bị cha mình trách mắng.

Người thanh niên có chút bất đắc dĩ, “Từ Nhi, anh tuân theo ước định mà tới đón em.”

“Ai mượn anh tới đón.” Thiếu nữ tuy là mạnh miệng, nhưng trên mặt cũng hơi phỉếm hồng. Xem ra nó không phải là không muốn gả vào Thường thị.

Lão chuột to lớn mặc quân phục có lẽ muốn cho con gái và con rể chút thời gian riêng tư, vì thế đứng lên đi về phía chúng tôi.

“Trọng sư đại nhân, lần này là sai sót của tiểu nhân, không làm hết trách nhiệm của địa linh, để tà ma xâm lấn. Tiểu nhân xin chịu nhận lấy hình phạt.” Nói xong nó liền quỳ xuống.

“Khôi Thử, nhiều năm không gặp, ông ngược lại rất có phúc nhĩ. Gả con gái cũng không mời tôi một chén, đúng là nên phạt!” Vừa rồi Phong Khinh Vân đã nói sơ tình hình cho ông chú nghe, ông ấy vỗ vỗ bả vai Khôi Thử, “Đứng lên đi, ông đã làm hết trách nhiệm của mình rồi, đã vất vả bao nhiêu năm qua rồi.”

“Trọng sư đại nhân...” Đôi mắt đen nhánh của con chuột liền ngập nước, kích động đến nỗi nói không nên lời.

Ngay lúc không khí đang tốt đẹp, khoe mắt tôi đột nhiên phát hiện một thứ màu đen lướt qua. Xoay qua chỗ khác tôi liền thấy một bàn tay quý đang định chạy vào sau khe đá.

“Bên kia... Đừng để nó chạy!” Tôi chỉ vào cái tay quý kia mà hét lớn. Thế nhưng nó đã chạy vào trong khe, chúng tôi cách nó quá xa, hoàn toàn không thể bắt kịp nó.

Nếu lần này để nó chạy thoát, chỉ sợ không biết tai họa sẽ lại xảy ra ở nơi nào nữa. Đang lúc tôi lo lắng, một ánh sáng bạc lóe lên. Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, bàn tay quý kia bị một cái lưỡi liềm màu bạc rất to chẻ đôi.

Chủ nhân của lưỡi liềm là một gã có mái tóc bạc mặc áo dài màu đen. Tuy rằng màu tóc có thay đổi, nhưng nhìn bộ dáng liền có thể nhận ra hắn đúng là Thana. Tà Tất An cùng Phạm Vô Mệnh cũng xuất hiện bên cạnh.

“Ai nha, thì ra đánh xong rồi sao. Cũng không chừa lại cho bọn tôi con nào hết.”

Phạm Vô Mệnh, anh còn dám nói vậy hả. Quả nhiên bất kể là dương soa hay âm soa, đều đợi đánh BOSS xong mới chịu lộ mặt.

Dường như hai tên quý soa nhìn thấy ông chú cũng lắp bắp kinh hãi, lập tức đến trước mặt ông ấy hành lễ, cực kỳ cung kính. Chẳng qua tại sao biểu tình lúc Phạm Vô Mệnh nhìn tôi lại đen tối dữ vậy? Tôi cũng đâu muốn bị ôm đầu, nhưng mà hình như ông chú ôm đến nghiện rồi, cứ không chịu buông tay. TT

Lúc này Thana phun một tràng tiếng anh, cười cười vươn tay với ông chú. Tà Tất An phiên dịch nói, lần này Thana đường xa mà đến, một là để giao lưu học hỏi, hai là để bắt ‘Bàn Tay Tà Thần’.

Hắn rất biết ơn sự giúp đỡ của chúng tôi, nhờ vậy mà hắn có thể thuận lợi trở về báo cáo kết quả công tác, đại khái ý hắn là như vậy. Thì ra thứ tà ma này là từ nước ngoài lén chạy sang đây. Hại chết nhiều người chúng tôi như vậy, thật sự rất đáng giận!

“Nếu muốn cảm ơn thì phải có thành ý chứ. Phong Khinh Vân, nói về vấn đề thù lao cho người bạn nước ngoài của chúng ta biết đi.” Ông ấy còn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Thù lao’. Phong Khinh Vân hiểu ý, lập tức phun ra một chuỗi tiếng Anh.

Thana nghe xong thì biểu tình chuyển từ kinh ngạc đến tái nhợt. Thật đáng thương mà, bàn chuyện tiền nong với hồ ly hả, cứ xác định là bị vắt kiệt đi, ha ha...

“Giá cả như vậy... Không ổn lắm đâu...” Phạm Vô Mệnh do dự nhìn nhìn ông chú. Người sau nhún mày: “Thế nào? Chẳng lẽ địa phủ chịu chi trả thù lao?”

Thana nhìn về phía Phạm Vô Mệnh cầu cứu, người sau chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy, dường như đang rất khó xử.

Nhìn Phạm Vô Mệnh ăn trái đắng, tôi thật sự rất vui. Cho anh ăn hiếp tôi! Hừ hừ, bây giờ để người ta ăn hiếp lại đi, là quả báo đó, quả – báo.

Sau khi giao mọi chuyện còn lại cho Phong Khinh Vân giải quyết, ông chú đem tôi trở lại Suối Dây leo. Nơi này trước kia tôi cũng từng tới, tòa nhà vẫn âm u yên tĩnh như vậy. Lúc ông ấy trở về, cửa đều là tự động mở ra, thật sự vô cùng quý dị.

Lúc bị ôm vào một căn phòng bừa bộn, tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Ông ấy muốn làm gì?

Ông ấy đẩy cái chăn trên giường ra, thả tôi xuống, xoay người lục lọi lấy ra một cái bình sứ màu trắng.

Trong đầu tôi lập tức trôi lên cái tình tiết ‘Lấy thân báo đáp’ đầy cầu huyết. Lúc ông ấy bước tới gần, tôi liền lùi lùi vào trong giường.

“Ông chú à... Tuy rằng tôi rất biết ơn ông đã cứu mạng, nhưng mà tôi không thể dùng cách này mà báo đáp ông được... Oa”

Ông ấy ngồi xổm xuống, một phát chụp lấy chân tôi, tôi sợ tới mức kêu to. Nhưng ông chú này chỉ là cời giầy cời tất tôi ra, đổ ra thuốc mỡ trong chai rồi xoa lên cái đầu tay màu đen trên mắt cá chân tôi.

Thuốc mỡ bốc lên một loại mùi rất kỳ dị, đầu tay từ từ biến mất, đau đớn cũng dịu lại.

Thì ra là xoa thuốc cho tôi, hại tôi tưởng... Phát hiện mình hoàn toàn hiểu lầm, mặt tôi liền nóng tới mức có thể luộc trứng. Tôi rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? Đối phương chính là một ông chú đó, cũng không phải anh trẻ tuổi đẹp trai nào hết. Chẳng qua ông ấy thật sự cũng rất đẹp trai, cũng rất thú vị...

Không đúng, đều là tại lời đồn của Phạm Vô Mệnh hết. Hại tôi bây giờ cũng có chút không bình thường rồi, 555...

“Cái kia... Cảm ơn ông, ông chú...”

“Ừ?” Ông ấy nhú mày, sức lực trên tay cũng đột nhiên tăng thêm, làm tôi phải hít sâu một hơi.

Tôi mới phát hiện mình gọi ông ấy là ‘Ông chú’, liền cuống quýt sửa lại: “Long đại nhân...”

“Ừ?”

Lại nữa, người ta đã rất tôn kính rồi đó. Quả nhiên cao thủ trong truyền thuyết đều là quái nhân.

Ông ấy giúp tôi bôi được xong, rửa tay rồi dùng khăn vải lau khô. Ngồi vào chiếc ghế thái sư bằng gỗ lim đối diện giường, “Tôi tưởng cậu đến bái sư...”

“A—” Tôi nghe tới bái sư, liền lặc cộc nhảy xuống giường, “Ngài chịu nhận tôi làm đồ đệ sao?”

Ông ấy cong khoe miệng, giống như đang nói ‘cậu thật ngốc’. Lo lắng ông ấy đổi ý, tôi cuống quýt quỳ xuống đất, “Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đồ nhi...”

Còn chưa dập đầu, cổ tay đã bị ông ấy nâng lên, “Muốn bái sư, mà ngay cả chén trà cũng không có sao?”

Ông ấy thì ung dung mà cười, còn tôi lại luống cuống tay chân. Lần đầu làm cái loại chuyện bái sư này, tôi hoàn toàn không biết phải làm thế nào. Tôi quét mắt nhìn bàn trà bên cạnh bày một bộ trà cụ. Chén trà kia không phải là lễ vật tôi tặng ông ấy sao?

Trong lòng tôi dâng lên cảm xúc ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, thì ra ông ấy thật sự nhận lấy, hơn nữa còn sử dụng chúng. Trong ấm trà có chứa nước trà, lúc sờ lên vẫn còn ấm ấm. Tôi vội rót trà vào trong chén, lại quỳ xuống lần nữa.

“Sư phụ, xin mời ngài uống trà!”

Ông ấy híp mắt, vẻ mặt hài lòng mà uống cạn chén trà. Sau đó vò vò đầu tôi, “Àn, đồ nhi ngoan. Đúng rồi, con tên là gì nhỉ?”

“...”

Ông chú Long à, rốt cuộc là ông tỉnh rượu chưa đó? (> □ □

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Nhớ Người Thân – 1

Đời người không thể trở lại, chỉ xin trân trọng người trước mắt.

Bước vào tháng mười, lúc gần Trung thu, thời tiết oi bức vẫn tiếp diễn, mỗi ngày mặt trời đều chiếu rọi, nắng gắt cuối thu vẫn không có dấu hiệu biến mất.

Dây leo ôm trọn lấy khung cửa sổ, một chùm hoa tím nở bung theo khung cửa rủ xuống, trông như một tấm rèm cửa sổ được kết từ những chuỗi hoa và dây leo. Ngẫu nhiên sẽ có một con bướm lượn lơ trên chùm hoa, nhẹ nhàng phe phẩy đôi cánh tím trong suốt của nó. Ánh mặt trời len lỏi qua khung cửa sổ, rơi rớt lên những tấm gạch men trên đất, phác thảo nên một bức họa thần kỳ đầy tươi đẹp.

Thế nhưng tôi lại không hề có tâm trạng mà thưởng thức, vào lúc con bướm bướm bằng giấy thứ 15 bị phá nát trong tay, tôi hoàn toàn phát cuồng. Từ một trang giấy mỏng manh, tôi cố gắng khắc thành một con bướm bướm với đôi cánh phủ đầy hoa văn, tập trung đến mức mắt tôi cũng như muốn rớt

luôn ra ngoài, chưa kể đến việc trang giấy vừa mỏng lại vừa mềm, rất dễ bị phá hỏng.

Nhìn con bướm bướm đẹp đẽ mà sư phụ làm ra đang lặng lẽ bay múa, tôi thật hâm mộ ghen tỵ quá đi.

“Tiểu Đằng, ăn chút đồ lót dạ đi.”

Một người thanh niên mặc đồ đen bưng trà bánh đi tới. Nhìn anh ta cỡ khoảng 20 tuổi, diện mạo nhã nhặn lịch sự, đeo mắt kính gọng vàng, tóc dài đen tuyền buộc hờ xõa tung trên vai, mặc chiếc áo dài tà xéo màu đen thêu hình hoa tử đằng, trông cực kỳ sống động. Anh ta chính là quản gia trong nhà sư phụ, Tử Dạ.

Từ khi báỉ Long Chấn Kiền làm sư phụ, gần như mỗi ngày tôi đều dọn tiệm sớm để đến Suối Dây leo học tập. Còn vào thứ ba thì cả ngày tôi đều làm ở nơi này mà nghỉ ngơi. Tuy là sư phụ dạy tôi không ít thứ, thế nhưng phần lớn thời gian thì ông ấy đều uống rượu và ngủ người. Nghe Tử Dạ giải thích là tình trạng bây giờ đỡ hơn trước nhiều rồi, hồi trước ông ấy cả ngày đều là uống say như chết.

Trái lại, Tử Dạ rất kiên nhẫn mà dạy bảo tôi rất nhiều tri thức và kỹ năng cơ bản, còn cho tôi mượn tài liệu sách vở có liên quan về xem. Anh ta vẫn luôn rất quan tâm tôi, điều này thật khiến tôi ngại ngùng quá chừng.

Chẳng biết sao mà lần đầu tiên tôi đến đây cùng Phong Khinh Vân lại không gặp được anh ta. Không lẽ là anh ta chỉ mới được thuê vào làm sao? Thế nhưng nhìn bộ dáng quen thuộc với đường ngang ngõ tắt trong nhà của anh ta thì không giống vậy.

Buổi trà chiều hôm nay gồm bánh ngọt nước cốt dừa kiểu phương Tây và bánh tuyết vị mơ, còn thêm cả trà xanh bạc hà nữa, thật sự là hạnh phúc quá đi mà.

“Em luôn cảm thấy anh Tử Dạ rất giỏi a.” Tôi vừa ăn vừa nhìn Tử Dạ giúp tôi dọn dẹp. Anh ta không chỉ có thể làm ra được đồ ăn ngon, mà còn rất thạo việc nhà. Chỉ một người mà có thể xử lý một ngôi nhà lớn như vậy thật gọn gàng ngăn nắp. “Nếu anh mà là con gái, em nhất định phải cưới được anh về.”

“Phải không? Nói vậy không sợ người nào đó nhà cậu tức giận à.”

Đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi nói đùa như vậy, Tử Dạ lần nào cũng đáp một câu như thế. Vì vậy tôi cũng trả lời theo kiểu muôn thuở, “Vị trí ‘người nào đó’ nhà em còn bỏ trống mà.”

Tử Dạ vẫn luôn cười cười không nói gì, sau này tôi mới biết được anh ta là ám chỉ tới cái người nào đó trong cửa hàng a.

Trong chốc lát anh ta đã thu dọn sạch sẽ cái bàn làm việc bữa bọn của tôi. Tôi đặc biệt đòi ở lại đây ăn tối. Tay nghề bếp núc của Tử Dạ cực kỳ tốt, hơn nữa trong nhà cũng có chút việc khiến tôi không muốn trở về.

“Sao vậy? Cãi nhau với anh họ à?” Khó trách sao Tử Dạ lại đoán trúng. Hôm nay là lễ Trung thu, vốn là ngày cả nhà cùng đoàn tụ ngắm trăng. Cho dù cha mẹ đi công tác đúng ngày này, tôi cũng có thể đến nhà những họ hàng khác mà ăn cơm. Thế nhưng tôi lại làm trái quy tắc như vậy, đương nhiên người sáng suốt vừa nhìn là biết.

“Vâng... Đều do anh họ sai hết!” Tôi tàn nhẫn mà gặm gặm cái bánh tuyết, tưởng tượng nó là anh họ.

“A, chuyện gì vậy? Nói tôi nghe xem.” Anh ta kéo ghế ngồi xuống cạnh tôi.

Lúc sắp vào tháng chín, bác cả cứ như có như không mà nhắc đến mấy việc ở trường học. Thật ra tôi vẫn luôn băn khoăn không biết nên học lại để thi đại học hay là đi làm luôn. Bây giờ việc mua bán cũng rất tốt, tiền kiếm được thừa sức để tôi nuôi sống bản thân. Tôi vốn cũng không tính đi học lại. Cho nên lúc bác cả nhắc tới tôi cũng chỉ giả vờ nói sang chuyện khác.

Thế nhưng cái tên anh họ kia, trực tiếp bắt buộc tôi phải đi học lại để thi đại học. Anh ấy dựa vào đâu chứ? Đến ba tôi còn không quan tâm tôi đến vậy mà. Tôi liền cãi nhau với anh ấy, sáng nay còn làm ầm ĩ thêm một trận. Tuy rằng hôm nay là lễ Trung thu, thế nhưng tôi thật sự không muốn thấy mặt anh ấy tí nào cả.

Tử Dạ rất nghiêm túc lắng nghe, cũng không nêu bất kỳ ý kiến nào, tôi vốn nghĩ rằng anh ta sẽ giống mấy người lớn khác mà khuyên tôi nghe theo anh họ, rồi còn trách cứ tôi không biết lo nghĩ nữa chứ.

“Tử Dạ, anh thấy sao?”

“Trương lai là do bản thân mình nắm giữ, bất kể Tiểu Đằng quyết định làm gì tôi cũng sẽ ủng hộ. Chẳng qua...” Tử Dạ đẩy mắt kính, “Nếu đã quyết định rồi thì phải kiên trì mà làm, không được hối hận, bởi vì đời người chỉ có một lần.”

Từ đó đến giờ, tôi toàn nghe người ta nói “Không học đại học không có tương lai” “Không học hành thì thành kẻ vô dụng” này nọ, chứ chưa từng có ai nói được như Tử Dạ cả.

Thấy không khí có hơi nặng nề, anh ta vỗ vỗ tay, “Tối nay em có thể ở lại ăn cơm, chắc lão gia sẽ rất vui. Vậy thì, từ giờ đến tối còn nhiều thời gian lắm, tiếp theo em có muốn luyện tập bài chế tạo thức thần lúc trước đã từng học không?” Nhìn thấy tôi gật gật đầu, anh ta lập tức đi lấy mấy tài liệu cần thiết.

Thức thần đầu tiên tôi tạo ra là một con gà mập. Tuy rằng cũng rất hữu dụng, nhưng ngoại hình thật sự không ổn lắm. Sau khi báỉ sư thi thứ đầu tiên tôi

học chính là cái này. Thế nhưng sư phụ chỉ để tôi xem sách vở tài liệu, ngược lại thì Tử Dạ theo giúp tôi luyện tập.

Về xong trận thức và chú ngữ lên giấy, tôi tập trung tinh thần bắt đầu niệm chú. Lấy linh lực rót vào trong lá bùa, trong đầu phác họa bộ dáng thức thần. Thường thì thức thần hình chim là dễ sai bảo nhất.

Lúc trước tôi cũng từng nghiên cứu qua mấy trận thức sẵn có và chú ngữ này nọ, còn vẽ toàn bộ ra rồi bảo Tử Dạ xem xét và chỉnh sửa giúp mấy chỗ tôi vẽ sai. Sau đó về nhà tôi còn luyện vẽ rất nhiều lần. Lần này chắc hẳn sẽ không thất bại nữa đâu.

Sau khi ánh sáng trắng tán dần đi, một tiếng khanh khách khiến cõi lòng đầy chờ mong của tôi lập tức tan nát. Một con gà mập màu trắng ịch nhảy nhảy lên đầu tôi, kêu ngao mà cất tiếng kêu.

Vì sao... đến tận cùng là vì sao mà vẫn cứ mãi là gà mập vậy? Tôi rõ ràng là không có coi 《Tamako Market》 cũng không có muốn ăn gà KFC mà.

“Không sao đâu, chim – nhỏ của Tiểu Đằng cũng rất đáng yêu mà.” Tử Dạ đứng một bên không nhìn được mà cười lên.

Câu này hoàn toàn không giống lời an ủi chút nào hết, tại sao nghe quái quái nhỉ, cứ cảm thấy kì kì sao đâu. Quên đi, tiếp tục luyện tập, tôi cũng không tin mình không thể làm ra một con thức thần oai phong được.

Một tiếng sau, nhìn khắp phòng toàn là gà mập tung tăng, tôi hoàn toàn bó tay. Tôi vừa nằm gục xuống, lập tức có con gà mập rất ngây thơ rất không thức thời ngồi chồm hồm lên đầu tôi. Làm ơn đừng để trứng hay giẫm đạp gì nha ông nội.

Lúc này cửa bị đẩy ra, sư phụ cầm bầu rượu bước tới.

“A Dạ, hết rượu.” Ông ấy vừa vào liền gọi to. Nghe Tử Dạ báo là không có, ông ấy bắt đầu đi mà cào cào tóc. Thật ra là Tử Dạ muốn cho ông ấy bỏ rượu, cho nên cố tình không mua rượu về.

“A? A Dạ, cậu tính mở sạp gà à?” Ông ấy vừa nói xong liền đá văng một con gà mập đang chần lỏi, đưa sau thì giống như một quả bóng nhựa mà văng ra. (Chú thích: “sạp gà” trong tiếng Việt chỉ cửa hàng bán gà, cũng ám chỉ mấy chốn mại ***)

“Không phải, là chim – nhỏ Tiểu Đằng làm ra, đáng yêu chứ hả?” Sao lời Tử Dạ cứ có gì quái quái ấy nhỉ.

“A...” Đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng nhìn sang đây, mỗi lần nhìn thấy đều khiến tôi cảm thấy căng thẳng. Chỉ cần sửa soạn lại chút là sư phụ trông cực kỳ đẹp trai, mang theo sự quyến rũ độc đáo của một người đàn ông từng trải. Nhưng phần nhiều là do cái tác phong mà ông ấy vô tình để lộ ra, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều khiến người ta phải tỉn phục.

“Đằng nhi muốn làm thức thần?” Ông ấy ôm tôi ngồi lên đầu gối, nhìn nhìn lá bùa mới vẽ được phân nửa của tôi. Hành động này ông ấy làm rất tự nhiên. Thế nhưng dù sao đi nữa tôi cũng không phải là con nít ba tuổi a, cảm thấy rất không quen.

Ông ấy cầm bút vẽ thêm mấy đường lên lá bùa, rồi nhẹ nhàng thổi vào lá bùa một cái. Lá bùa bốc cháy, trong nháy mắt liền hóa thành một con rồng trắng nhỏ. Rồng nhỏ múa lượn trên không trung, sống động như thật.

Tôi lại nhìn nhìn đến mấy con gà mập lẫn lộn trên đất, càng cảm thấy xấu hổ. Một bàn tay to lớn xoa xoa đầu tôi, thanh âm trầm ổn của sư phụ từ đỉnh đầu truyền tới, “Nếu muốn làm, thì phải làm được thứ tốt nhất.”

“A?” Tôi xoay người nhìn sư phụ, “Sư phụ chịu dạy con sao?” Chẳng lẽ ông ấy nhiệt tình thiệt vậy sao, tôi không khỏi cảm thấy kích động trong lòng.

“Chẳng qua, không đủ vật liệu...”

Tử Dạ nghe được sư phụ thấp giọng lầm bầm liền nói: “Vậy thì bây giờ tôi sẽ lập tức đi mua. Sẵn tiện dắt Tiểu Đằng theo chúng ta đi dạo phố.”

Phố xá của yêu quái cũng rất náo nhiệt, hơn nữa còn có rất nhiều đồ mới lạ thú vị. Khu phố nơi có quán Tử Vị lần trước tôi đi ngang giờ đã không còn. Thế nhưng, cái thành phố này vẫn còn mấy khu phố giống vậy.

Trong đó náo nhiệt nhất, buôn bán đủ loại hàng hóa nhất chính là “Chợ Thanh Bình”. Nó nằm trên một con phố cách khu tây mười dặm, từ xưa chính là nơi để mấy thương nhân tụ họp. Mà hiện tại nó lại là khu bán hàng nông sản và dược liệu lớn nhất ở đây.

Mà trong khu vực kết giới của chợ Thanh Bình cũng là nơi lớn nhất mà mấy sinh vật phi nhân loại thường tụ tập. Hai bên con đường lớn rải đầy đá sỏi là những cửa hàng san sát nhau, đủ các loại bảng hiệu lớn nhỏ bằng chữ phồn thể hết sức độc đáo, nhìn kỹ sẽ phát hiện hình dạng chữ đôi khi còn biến đổi, tựa như là chúng có sự sống vậy.

Mấy con thuyền nhỏ buôn bán hàng hóa trên sông nối liền không dứt. Trên đường cũng có người bán hàng rong đi đi lại lại rao hàng mời gọi, đa phần là mấy nghề nghiệp đều đã biến mất trong xã hội loài người hiện nay. Trước những quầy hàng rong bày la liệt những thứ hàng hóa, có rất nhiều thứ mới lạ mà tôi chưa từng gặp qua.

“Cô bé này, muốn mua ‘Thanh xuân’ không? Có thể giữ gìn sắc đẹp rất lâu đó.” Tôi bị một người bán hàng rong ven đường bám lấy, cô gái xinh đẹp kia cầm bình sứ chào hàng với tôi.

“Tôi không phải nữ.” Tôi cuống quýt xua tay, cô gái hòa nhã xinh đẹp nhìn không giống yêu quái chút nào, nhưng dù sao cũng rất khả nghi. Thế nhưng chỉ

trong nháy mắt, sư phụ và Tử Dạ đã đi rất xa rồi, gọi họ cũng không nghe được.

“Không phải nữ cũng không sao, nam nữ đều thích cái đẹp mà, ai lại không muốn bản thân mình trẻ mãi không già?” Cô ta cứ nắm lấy tôi không buông. Trong ông tay áo vươn ra bàn tay nhìn như một chiếc kim, mặt mũi thì trẻ trung non mịn, bàn tay lại khô héo như chỉ còn xương cốt, hơn nữa cô ta còn có sáu ngón tay.

Dù làm thế nào cũng không thể rút tay ra, tôi nóng nảy, “Buông tay!” Tại sao mà bây giờ ngay cả yêu quái cũng đẩy mạnh tiêu thụ kiểu ép buộc này vậy?

Phía sau có người đến gần, cô gái kia vừa thấy liền hoảng hốt, lập tức buông tay, lui sang một bên. Tôi quay đầu nhìn thấy Tử Dạ đang đứng sau lưng, trông kính thủy tinh lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

“Tử... Tử Dạ đại nhân...”

“Hừ, chẳng qua mà mấy mươi năm ngắn ngủi, xem ra kẻ không hiểu quy củ ngày càng nhiều.”

Tôi phát giác khí tức trên người Tử Dạ thay đổi, xuyên qua mắt kính nhìn vào, có thể thấy trong đôi mắt anh ta dường như hiện lên một làn khói tím nhạt, lộ ra khí thế không thể diễn tả bằng lời, khiến người ta vừa run rẩy lại vừa như muốn trầm mê trong đó, quả thực phải nói là đầy ma tính.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Nhớ Người Thân – 2

“Đại nhân, tha mạng! Tôi không biết cậu ta là người của ngài... Nếu biết, tôi... A...” Còn chưa kịp nói xong, khuôn mặt cô gái đột nhiên trở nên dữ tợn, dung mạo xinh đẹp trông như mặt đất bị nứt vỡ, trong nháy mắt liền từ một cô gái trẻ tuổi biến thành một bà lão nhăn nheo.

“A— Mặt của tôi, mặt của tôi...”

Tử Dạ cũng không thèm nhìn tới bà ta, kéo tôi xoay người bước đi. “Phải theo sát bọn tôi, đừng để rớt lại phía sau. Chỗ này rất nguy hiểm, nhất là đối với mấy đứa nhỏ đáng yêu như Tiểu Đằng.”

“Cô gái kia xảy ra chuyện gì?” Tôi rất ngạc nhiên, thật sự có việc buôn bán ‘Thanh xuân’ sao?

“Bà lão đó gọi là Thời Yêu (yêu quái thời gian). Chúng hay trộm ‘thanh xuân’ của người bình thường để bán lại cho những kẻ khác. Chẳng qua nếu muốn ‘thanh xuân’ thì thật sự phải trả cái giá rất lớn, rồi lại chỉ có thể khôi phục tuổi trẻ của mình trong chớp mắt mà thôi.”

Tử Dạ nói những người bị trộm mất ‘thanh xuân’, cho dù là thiếu niên đi nữa thì diện mạo cũng sẽ trở nên già cỗi. Tôi chợt nhớ tới trên thời sự có đăng tin, nói thiếu nữ vì sử dụng mỹ phẩm mua ven đường mà sau một đêm biến thành một bà lão.

Tử Dạ dẫn tôi đến trước một cửa hàng, bên dưới mái hiên trước cửa bày đầy các loại hàng hóa đủ mọi hình dáng sắc màu, còn có rất nhiều thứ mà tôi chưa từng thấy qua.

“Tôi muốn chu sa, thạch trắng, còn có máu Lam Điều, đúng rồi, đá thạch anh này bán thế nào?” Tử Dạ trả giá với chủ tiệm. Tôi buồn chán mà nhìn đồng hồ tây, lại không thấy sư phụ đâu cả.

Rõ ràng là ông ấy nói muốn dạy tôi làm ra thức thần tốt nhất nên chúng tôi mới đi mua vật liệu, hiện giờ lại chẳng thấy bóng dáng ông ấy đâu.

Tử Dạ lấy một viên ngọc thạch anh trong suốt từ trong khay ra, đặt dưới ánh mặt trời mà nhìn, sau đó đột nhiên dùng sức bóp vỡ, biểu tình trên mặt trở nên tàn nhẫn, “Ông chủ, không ngờ vài chục năm không gặp, ông lại bán hàng giả cho tôi.”

Ông chủ kia mặt mày tái mét, sợ tới mức muốn chui luôn xuống gầm bàn, “Đại... đại nhân... tiểu nhân thật không dám mà... nào dám lừa ngài chứ!” Hắn quỳ trên đất không ngừng dập đầu.

“Vậy thủy tinh được pha trong đá thạch anh này là sao?”

“Đại nhân, tại ngài không biết đó thôi. Bây giờ nguồn nước ô nhiễm nghiêm trọng, người ta cũng không còn cách nào tìm được thạch anh sinh trưởng trong tự nhiên nữa rồi. Mấy thứ này đều là được nuôi trồng nhân tạo, để tăng thêm độ trong suốt nên người ta mới trộn thêm thủy tinh vào.” Ông chủ thật bất đắc dĩ, khi giải thích còn liên tục thở dài, “Nhưng tiểu nhân có thể cam đoan là nó không ảnh hưởng gì đến hiệu quả sử dụng đâu.”

Thì ra yêu quái cũng bán hàng giả nha, thói đời ngày nay thật khó nói quá đi mà. Chẳng qua, giả nhưng không hoàn toàn là giả, lại nửa thật nửa giả, kỹ thuật cũng tiên tiến quá chứ.

Sau khi chúng tôi mua xong tất cả vật liệu, sư phụ mới đứng đỉnh xách theo hai bình rượu mà đi tới. Thì ra đây mới là mục đích thật sự của ông ấy. Cái gì

mà chế tạo ra thức thần tốt nhất, chỉ toàn là lấy có thôi. Tôi và Tử Dạ đều sập bẫy của ông ấy hết rồi.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt không mấy thân thiện của tôi và Tử Dạ, sư phụ sờ sờ cái mũi, “A Dạ, đây là rượu quế chưng cất lâu năm, đêm nay chúng ta cùng uống nào.”

Tử Dạ nghe xong liền nhìn chăm chăm cái bình rượu bằng ngọc lưu ly kia, hai mắt phát sáng. Chỉ vì một câu nói mà anh ta đã bị mua chuộc rồi, tôi cũng bó tay luôn. Sư phụ lại vươn tay qua nhéo nhéo mặt tôi, “Còn Đẳng nhi hả... Mua kẹo cho con ăn ha, đừng tức giận.”

“Sư phụ!” > □ < Bởi vì là tết Trung thu, rất nhiều cửa tiệm đều trưng bày hàng hóa nhân dịp lễ. Mấy loại bánh trung thu, hoa quả, hạt dẻ củ ấu, cái gì cần có thì đều có. Sư phụ còn thật sự mua cho tôi một lọ kẹo. Trong cái lọ bằng ngọc lưu ly chứa đầy những viên kẹo konpeito hình ngôi sao đủ màu sắc sỡ, nhẹ nhàng lơ lửng bên trong chai. Ông chủ nói lúc mở ra thì phải đập lại cẩn thận, đừng để mấy ngôi sao nhỏ bay lại về không trung. Kẹo Konpeito: Trên đường về tôi còn nhìn thấy từng hàng từng hàng hoa đăng đẹp đẽ, đủ mọi màu sắc. Tôi bị những đốm sáng trong mấy chiếc ***g lưu ly mê hoặc, tuy rằng trời vẫn chưa tối, nhưng bóng chiều đã buông, những đốm sáng kia tỏa ra ánh sáng nhân nhật, trông cực kỳ xinh đẹp. “Đó là hồn đăng, Tiểu Đẳng muốn mua không?” Tử Dạ nói cho tôi biết đó là những linh hồn bị yêu quái bắt được đem chế thành ***g đèn. Thứ đó rất được lũ yêu quái ưa thích, vừa có thể xem chơi lại vừa có thể ăn được. Tôi vội vàng lắc đầu xua tay, đừng giỡn, tôi không thêm cảm linh hồn con người mà chơi đâu. Tử Dạ nhìn tôi cười ha ha, “Mấy thứ đó là hàng giả hết mà. Cho dù không phải hàng giả thì cũng chỉ là bắt mấy linh hồn con trùng hay tiểu yêu này nọ thay thế thôi. Hồn đăng thật sự thì phải đến phố quỷ mới mua được.” Tôi quay đầu thì thấy sư phụ đang ngẩng đầu nhìn một cái ***g đèn hoa sen, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên vẻ hoài niệm và ưu thương. Có lẽ ông ấy đang nhớ tới những hồi ức đau buồn. Tôi không nhìn được mà kéo kéo áo ông ấy, “Sư phụ, Tử Dạ nói phải đi rồi.” “A...” Sư phụ tựa như mới hoàn hồn, “Tiểu Đẳng, con thích ***g đèn hoa sen này không?” Tôi lắc đầu, “Không thích.” Tôi cũng không phải con nít nha, hơn nữa ***g đèn hình dạng này thì chỉ có con gái mới thích nổi. Thấy tôi như vậy, trong mắt sư phụ ánh lên nỗi thất vọng, khiến tôi cảm thấy lo lắng, rồi lại có chút không cam lòng. Cuối cùng vẫn là Tử Dạ mua cái ***g đèn hoa sen kia, nói là để đốt trong sân cho có không khí. Trờ lại Suối Dây leo, Tử Dạ bắt đầu bận rộn nấu cơm. Tôi thì quần lấy sư phụ đòi dạy chế tạo thức thần. Ông ấy hỏi tôi muốn làm thức thần như thế nào. “Một con chim biết bay thật dũng mãnh.” Phải nói là hiện giờ tôi tràn ngập oán niệm với thức thần dạng chim. Tôi cũng không muốn lại làm ra con gà mập nà nữa, cho nên tôi đặc biệt nhấn mạnh chữ ‘biết bay’. Sư phụ gật gù đầu, đưa hai viên ngọc ra trước mặt tôi, lại hỏi: “Thích màu trắng hay màu đen?” “Màu trắng!” Chim thì đương nhiên phải là màu trắng mới đẹp, chim đen thì nhìn cứ tưởng là quạ đen thôi. Hơn nữa lúc trước tôi đã nhìn thấy con thức thần do Tô Cẩm Ngôn tạo ra, một con chim ưng màu trắng đậu trên bà vai cậu ta, quả thật vừa đẹp trai lại vừa mạnh mẽ. Sư phụ cầm lấy viên ngọc màu trắng, đưa viên màu đen bảo tôi cất kỹ. “Ngoại trừ năng lực người chế tạo có thể ảnh hưởng đến sức mạnh của thức thần, nếu muốn tạo ra một thức thần có sức mạnh cực lớn, bản thể cũng cần phải được chú trọng. Cho nên một con thức thần được tạo ra chỉ có thể sử dụng từ một tới ba lần.” “Bản thể sẽ ảnh hưởng đến thuộc tính thức thần, giấy thì kỵ nước và lửa, gỗ thì sợ lửa, kim loại thì dễ rỉ sét. Muốn tạo ra một thức thần có thể sử dụng lâu dài, bản thể tốt nhất là ngọc thạch.” Sư phụ nói xong liền lấy ra một hộp gấm nhỏ đưa cho tôi, tôi mở ra thì thấy bên trong đựng các loại dao điêu khắc đủ mọi kích cỡ. Ông ấy bảo tôi chọn lấy một cây dao dài nhỏ sắc bén. Ông ấy đặt tôi ngồi trên đùi, một tay nắm tay tôi cầm lấy dao khắc, tay kia thì cầm ngọc thạch. Ông ấy cầm tay tôi, nhanh nhẹn khắc chú văn và trận thức lên viên ngọc. Âm dương bát quái, sinh mệnh biến đổi đều tập trung trong đó. Thật ra mấy ký hiệu và trận thức này tôi cũng biết, thế nhưng muốn khắc lên viên ngọc nhỏ như thế này thì thật sự rất khó, hơn nữa nếu khắc sai thì coi như bao nhiêu công sức đều đổ sông đổ biển, đã vậy còn tổn thất một viên linh ngọc. Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao ông ấy lại muốn tôi luyện tập khắc hoa văn lên bướm bướm giấy rồi. Tay ông ấy rất lớn rất thô ráp, phủ đầy vết chai, mạnh mẽ mà trầm ổn. Mỗi một động tác nhỏ đều làm rất quen tay, như mây trời nước chảy, chỉ trong nháy mắt đã khắc xong. Tôi nhìn viên ngọc được khắc đầy hoa văn trên bề mặt, thật sự cảm thấy không dễ dàng gì. Nếu là tôi thì chắc chắn là làm không được. Ông ấy nói có thể khắc thêm mấy ký hiệu tôi thích. Đến lúc chế ra thức thần thì trên người nó sẽ hiện ra mấy ký hiệu đó. Tôi nào dám khắc thêm, lỡ đâu khắc hư thì chết. Có lẽ hiểu được sự băn khoăn của tôi, sư phụ nói: “Ít ra cũng phải khắc cái chữ ký chứ.” Tôi đột nhiên nhớ tới hộp gỗ và Sáo Ngọc có khắc ký hiệu lúc trước. Chữ ký của sư phụ chính là quẻ Càn, nhìn thấy sẽ gọi nhớ tới tên ông ấy. Vậy thì, cái ký hiệu hình trăng non kia có phải cũng đại diện cho tên một người chế tạo khác không? Quẻ Càn trong bát quái còn được gọi là Kiền. Đang định mở miệng hỏi, sư phụ lại đưa cho tôi một tờ giấy, “Cái hoa văn này rất hợp với con.” Tôi nhìn thấy trên giấy vẽ một gốc dây mây non uốn cong cong lại thành nửa vòng cung, bên dưới phối với một cái lá nhỏ. Kết cấu cũng khá đơn giản, hẳn là có thể khắc lên cái viên ngọc bé xíu này. Tôi gật gù đầu, cầm dao điêu khắc thật cẩn thận mà khắc cái hoa văn này lên viên ngọc. Sau đó rửa viên ngọc dưới nước cho sạch, rồi lại dùng nước đánh bóng nó. Sau đó sư phụ lại hướng dẫn tôi sử dụng mấy vật liệu vừa mua về như thế nào, rồi dùng nó vẽ trận thức trên mặt đất. Năm viên đá ngũ hành phải đặt tại năm góc trận thức, trước trận phải đốt một cái lư hương. Sư phụ nói vốn dĩ chúng tôi phải tế thần, sau đó mới triệu hồi được một linh hồn cực mạnh bám vào trên viên ngọc. Chẳng qua hiện tại cũng không cần. “Chê sư có thể tự tạo ra được một linh hồn thích hợp.” Sư phụ cùng tôi đứng trong trung tâm trận thức. “Đắp nặn bánh xe vận mệnh, trong lòng nghĩ đến hình dạng linh hồn, đem nó phong ấn vào trong ngọc thạch.” Giọng nói nam tính thuần hậu như đàn cello quanh quẩn bên tai tôi. Ý ông ấy là muốn tôi đắp nặn nên hình thái thức thần ở trong lòng. Thành tâm thì sẽ linh nghiệm, đây là một bước khá quan trọng. Trong các loài chim thì phượng hoàng được tôn kính nhất, đương nhiên tạo ra phượng hoàng là tốt nhất. Nghĩ đi nghĩ lại thì triệu hồi ra một con phượng hoàng so với chim ưng này nọ thì cá tính hơn nhiều. Vừa nghĩ đến đây, bỗng ngón tay tôi tê rần, tôi ra là sư phụ dùng dao nhỏ cắt ngón tay tôi, máu tươi lập tức tràn ra. Tuy rằng rất đau, lại nhìn thấy máu tuôn trào, tôi thật có hơi hoảng, chẳng qua bàn tay sư phụ rất ấm áp khiến tôi cũng nhanh bình tâm lại. Niệm chú văn triệu hồi, trận thức khởi động phát ra ánh sáng vàng rực. Máu chảy trên viên ngọc như có sinh mệnh mà nhanh chóng thấm vào ngọc, chuyển động trên trận thức cùng chú văn đã được khắc lên, khiến cho viên ngọc chuyển sang một màu đỏ tươi rực rỡ. “Lúc này phải gọi tên nó!” Giọng nói của sư phụ đột nhiên vang lên bên tai, tôi biết ý ông ấy bảo là phải đặt tên cho thức thần. Vì thế tôi hô lên cái tên đã suy nghĩ trong đầu. 【Bạch ngọc chi tinh, Hử vi nhữ danh.】(Tinh túy bạch ngọc, tên gọi là Hử) Viên ngọc lóe ra ánh sáng chói mắt, lúc ánh sáng dần dần tiêu tán, tôi lòng đầy chờ mong mà hy vọng được nhìn thấy phượng hoàng giương cánh. Lại phát hiện ở giữa trận thức là một con gà mập thật lớn. Gà mập căng cái ***g ngực đầy thịt ra, kêu khanh khách rồi có sức vỗ cánh bỏ nhào về phía tôi. “Oa” Tôi theo phản xạ mà huơ tay, gà mập liền như quả bóng nhựa mà văng ra. “Đẳng nhi, đừng thô lỗ vậy với thức thần mới sinh.” Tuy rằng sư phụ nói thế, nhưng mà... Nhìn con gà mập dùng đôi mắt ngáp nước tràn đầy từ thân mà nhìn tôi, tôi thật sự không thể hòa nhã với nó nổi. Trên thực tế tôi còn chưa bùng nổ như người máy sinh học Eva là đã tốt lắm rồi đây. Rốt cuộc là tại sao? Cứ luôn làm ra thức thần gà mập như vậy hoài à! Bất tự của tôi với gà mập không hợp đúng không? Người máy sinh học Eva trong Shinseiki Evangelion Sư phụ xách gà mập lên thấy vào ngực tôi, “Linh hồn mới sinh rất yếu ớt, còn có tâm tính bám mẹ của chim non.” Tôi ôm gà mập, tuy rằng nó mềm mềm êm êm cực kỳ thoải mái, lông chim dày và dài nhưng cũng không quá nóng. Đôi mắt màu xanh lơ trông rất thuần khiết xinh đẹp, giống như ngọc bích vậy. Thế nhưng lại kém quá xa hình tượng đẹp trai mà lúc trước tôi tưởng tượng ra nha, ai Ngẩng đầu lên nhìn thấy sư phụ còn đang chờ tôi đáp lời, tôi dùng sức ôm chặt gà mập rồi cọ cọ trên mặt nó, “Con biết rồi, sẽ chăm sóc nó thật tốt.” “Lần đầu tiên lại làm ra thành quả thế này, đúng là không tệ.” Sư phụ lấy tay sờ sờ đầu tôi. Mặc kệ lời này có phải an ủi hay không, có thể được sư phụ khích lệ thật sự khiến tôi cảm thấy rất vui, buồn bực trong lòng cũng liền tan biến.

Chương 56: Nhớ Người Thân – 3

Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng năng lực chế sư để tạo ra một sinh mệnh. Không chỉ là thức thần, nó sẽ còn là người bạn đồng hành lâu dài của tôi sau này, nó là vì tôi mà sinh ra, điều này khiến lòng tôi không nhịn được mà có chút xúc động. Hình dáng gà mập quả thật cũng khá là dễ thương. Mà thật ra thì quan trọng nhất vẫn là tiềm năng sử dụng của nó.

“Sau này phải giúp tao ngăn cản mấy thứ yêu ma quỷ quái và biến thái đó nha.” Gà mập kêu lên khanh khách, tựa như đang vỗ ngực cam đoan với tôi vậy.

Từ giờ đến lúc ăn cơm tối còn một khoảng thời gian nữa, tôi bèn gọi điện cho ba mẹ. Vừa lúc bọn họ đang đi công tác, cho nên không thể bay về ăn tết Trung thu với tôi được. Bọn họ cũng rất khỏe mạnh, mẹ tôi vẫn là sôi nổi quá mức như lúc thường, còn ba ba sau khi biết tôi vẫn khỏe mạnh thì cũng không hỏi gì nhiều. Thật ra tôi có rất nhiều thứ muốn nói với họ, chỉ là không biết phải bắt đầu nói từ đâu, cũng không muốn nói gì khiến họ lo lắng.

Vội vàng cúp điện thoại, tôi phát hiện gà mập vốn luôn quanh quẩn bên chân nay lại không thấy đâu.

“Hử! Hử mập, mày đâu rồi?”

Ngôi nhà rất lớn, tôi gọi to mấy lần mới nghe được tiếng kêu khanh khách. Tôi lần theo tiếng kêu mà tìm kiếm, chỉ thấy con gà mập chẳng biết làm cách nào mà bay lên được lan can lầu hai. Thật ra tôi tới đây nhiều lần như vậy rồi nhưng cũng chưa từng đi lên lầu hai, nhất là căn lầu ở phía tây. Sư phụ cũng chưa bao giờ tới gần nơi đó.

Lo lắng gà mập sẽ quậy phá hư đồ đạc, tôi nhanh chóng tìm cầu thang dẫn lên lầu. Lúc tôi giang hai tay định bắt lấy nó, con gà mập chết tiệt đó lại vỗ cánh bay đi rồi chơi trò trốn tìm với tôi.

“Trốn nữa thì không cho ăn cơm!”

Chiều nay thật sự rất hiệu quả, gà mập lập tức đứng lại. Tôi lao qua bắt nó, nhưng vào lúc ôm được nó, cả người tôi cũng mất thăng bằng mà ngã về phía cửa gỗ.

Cánh cửa gỗ khắc hoa kia bị tôi đẩy mở. Cả người tôi ngã lăn trên sàn nhà, may là có gà mập làm đệm, tôi cũng không bị té đau.

Hử bị tôi đè lên, đáng đời! Tôi đứng dậy, nghĩ thầm cái cửa này khóa cũng lỏng lẻo quá, dùng sức đẩy chút là mở ra rồi. Quay đầu tôi liền phát hiện ngoài cửa có một cái khóa bằng đồng đã hỏng rơi trên mặt đất. Cái khóa hình hoa sen, kiểu cổ, khá tinh xảo, đáng tiếc đã bị rỉ sét nghiêm trọng.

Nhìn cách trang trí bày biện của phòng thì có thể đoán được chủ nhân là một cô gái. Những vật dụng bằng gỗ hương khéo léo tinh xảo mang theo phong cách cổ xưa đầy thanh nhã, cho dù phủ kín một tầng bụi cũng không có chút dấu vết ẩm mốc nào. Trước gương trang điểm là hộp phấn, cài tóc, lược gỗ được xếp đặt lộn xộn, tựa như vị chủ nhân này chỉ vừa mới dùng xong, rất nhanh sẽ lại quay về.

Trong ngôi nhà này lại có một căn phòng của nữ, thật ra ngẫm lại cũng rất có khả năng. Tuổi sư phụ cũng đã cao, đã từng có người yêu hay bạn đời thì cũng không có gì lạ cả.

Tôi phát hiện vật dụng trong phòng đều có ký hiệu ba đường nằm ngang, chứng tỏ mấy thứ này đều do sư phụ tự tay làm ra. Có thể thấy được ông ấy cung chiều và yêu thương cô gái này đến mức nào. Tôi nhớ tới ưu thương trong mắt sư phụ, trong lòng như nghẹn lại, cảm giác cực kỳ khó chịu.

Ông ấy là mang tâm trạng như thế nào khi quyết định khóa lại nơi này, không nhìn tới nữa.

Tiếng kêu khanh khách khiến tôi hoàn hồn, vừa quay đầu liền kinh hoàng. Gà mập vậy mà lại nhảy lên nóc tủ quần áo của người ta. Tôi cuống quýt chạy tới, kéo ghế muốn leo lên ôm nó xuống.

Ai ngờ nó lại nhảy một cái, bổ nhào lên mặt tôi. Trong lúc bối rối tôi chụp được một vật gì đó để níu giữ lại, nhưng vật kia lại ẩm một cái mà rớt xuống đất. May là tay kia của tôi nắm được một bên tủ, rốt cuộc cũng không bị ngã chổng vó.

Tôi tàn nhẫn mà vừa chọt vừa nheo gà mập, cho tới khi đôi mắt xanh lơ của nó rom róm nước mắt mới chịu ngừng lại.

“Tối nay phạt mày không được ăn cơm!”

Không thèm để ý tới gà mập chíp chíp xin tha, tôi xoay người định nhặt lên thứ vừa rơi xuống đất, lại phát hiện đó là một hộp gấm, nắp hộp đã bung ra, mấy mảnh giấy bên trong rơi đầy ra đất.

Không tốt rồi, chẳng lẽ tôi làm hư nó rồi sao? Tôi nhanh chóng nhặt lên, kiểm tra xem hộp có bị hư hỏng gì không. Lúc này phía cửa lại truyền đến tiếng bước chân, tôi vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Từ Dạ đang kinh ngạc mà đứng trước cửa phòng. Biểu cảm lúc anh ta nhìn tôi cứ như thấy quỷ vậy. Tôi

chưa từng nhìn thấy khuôn mặt anh ta lộ ra về kinh hoàng đến vậy.

“... Em... em không có ý!” Tôi cuống quýt giải thích, “Đều tại con gà mập này hết! Là lỗi của nó!” Tôi chụp gà mập tới tay rồi néo néo, tỏ vẻ mình đang trừng phạt nó.

“A... Không sao cả.” Từ Dạ dường như biết mình thất lễ, đẩy đẩy mắt kính, biểu tình cũng trở lại bình thường. Anh ta đi tới giúp tôi dọn dẹp.

Tôi nhận ra mấy thứ đó đều là ảnh đen trắng, nhưng lại được giữ gìn rất cẩn thận, cũng không bị ăn mòn, vẫn còn có thể nhìn thấy người trong ảnh rất rõ ràng.

Trong ảnh phần lớn đều là người mặc quân phục. Tôi lần thứ hai được thấy bộ dáng sư phụ giống y như trong hồi ức của Vương Thiết Hán, mặc quân phục, tư thế oai hùng hiên ngang, oai phong lẫm liệt. Cảm giác khác biệt quá nhiều so với hiện tại.

Lúc nhặt được một tấm ảnh khác, cả người tôi cứng lại.

“Cái này... Vị này chính là...” Tôi còn đang nghi ngờ mình nhìn lầm, cái người chụp ảnh chung với sư phụ này, hiện nay hình của ông ấy còn đang được treo trước cổng Thiên An Môn đó. (là Mao Trạch Đông đó)

“A... Em nói ông ấy sao, trước đây lão gia từng làm cận vệ của ông ta.” Từ Dạ dường như không hề ngạc nhiên chút nào, đưa cho tôi tấm hình trong tay, “Lúc đó lão gia đẹp trai lắm. Em nhìn này, vị đại nhân này cũng rất anh tuấn đúng không, tôi có ý bảo họ đứng chụp hình chung đó.”

Tôi nhìn cái người mà Từ Dạ nói kia, mắt tròn to tới mức muốn rớt cả ra ngoài. Vị này không phải là ngài Thủ tướng (Chu Ân Lai) được người người kính yêu sao? Năm đó lúc tôi đọc 《Mười dặm phổ dài tiễn đưa Thủ tướng》, thiếu chút nữa là khóc lên luôn.

Còn có bức ảnh sư phụ mặc áo dài cổ điển chụp chung với ông lão mặc quan phục triều Thanh. Tấm ảnh này có thể nói là lâu đời nhất.

“Tổng đốc lưỡng Quảng (2 Quảng: Quảng Đông & Quảng Tây TQ), theo tôi nhớ thì hình như họ Lâm.” Từ Dạ nâng niu một tấm ảnh như bảo vật mà giới thiệu với tôi, “Còn đây là tấm ảnh chụp lúc lão gia lúc ở học viện quân đội.”

Quân phục không giống như lúc sau này, chẳng qua quan trọng là mấy người đứng cạnh ông ấy.

“Khi đó lão gia còn cùng vị Tôn đại nhân (Tôn Trung Sơn) này đến phương bắc đánh giặc. Lão già hoàng đế cũng bị họ đánh đến tè ra quần. Sau này thì không còn hoàng đế nữa.”

Những người có tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử lần lượt xuất hiện trong những tấm ảnh trắng đen. Có một người thanh niên trông khá tuấn tú mà thiếu chút nữa tôi không nhận ra. Nhờ Từ Dạ nhắc tôi mới biết được người thanh niên này chính là người kế vị Tôn tiên sinh trở thành tổng thống sau này. (Viên Thế Khải)

Sư phụ cũng quá dữ, trong tam quân cái nào cũng đều làm qua. Còn có mấy tấm ảnh sư phụ chụp chung với mấy quân nhân khác. Trong đó có một người rất giống Tô Cẩm Ngôn, còn có người khá giống với lão Trương, nhưng người đàn ông đó lại mang vẻ mặt rất lạnh lùng. Có một quân nhân vừa nhìn là biết có quan hệ huyết thống với Phong Khinh Vân, đều mang theo đôi mắt đào hoa được di truyền từ đời này sang đời khác. Từ Dạ nói bọn họ đều là bạn bè và chiến hữu của sư phụ.

Tam quân: lục quân, không quân, hải quân.

Người chụp hình chung với sư phụ không ngừng thay đổi, quân phục cũng không giống nhau, thế nhưng năm tháng lại không lưu lại chút dấu vết nào trên gương mặt ông ấy, gương mặt ấy vẫn cứ luôn mang theo biểu tình kiên nghị trầm ổn như thế. Vậy thì nguyên nhân gì đã khiến một người đàn ông sắt đá kiên nghị giờ đây lại mang theo ưu thương tuyệt vọng trong đôi mắt như thế kia?

“Thì ra tiểu thư vẫn luôn giữ gìn những bức ảnh này...”

Từ Dạ nhẹ nhàng vỗ về một tấm ảnh trong tay, ánh mắt trở nên cực kỳ dịu dàng, khóe miệng còn cong cong mỉm cười.

Tôi bước tới gần, tấm ảnh kia chụp ba người. Người ngồi ở giữa chính là sư phụ, bên trái ông ấy là một thiếu nữ, cỡ chừng 14, 15 tuổi, khuôn mặt còn non nớt nhưng cũng đã lộ ra vẻ đẹp kiều diễm. Hai tay cô ấy đặt lên mu bàn tay sư phụ, đáng vẻ vô cùng thân thiết. Mà đứng bên phải là một người thanh niên tuấn tú, ôn nhu tao nhã.

Cô gái kia thì tôi không biết, nhưng người thanh niên này, trong nhớ rõ hẳn từng xuất hiện trong ký ức của Vương Thiết Hán. Hẳn chính là người chế tạo bình phong hồn.

“Bọn họ là...”

“Người thân yêu nhất của lão gia.”

Từ Dạ có lẽ không biết biểu tình của mình hiện giờ có thể khiến người ta lo lắng đến mức nào, khuôn mặt anh ta tràn đầy bi thương, nhưng vẫn cố nén lại.

“Từ Dạ, anh không sao chứ?”

Tôi vươn tay muốn an ủi anh ta, nhưng lại bị ôm lấy. Anh ta ôm tôi rất chặt, khiến tôi cảm thấy hơi khó chịu, đang định giãy dụa, lại nghe anh ta thấp giọng nói: “Để cho tôi như vậy một lúc thôi, được không?”

Tôi không giãy dụa nữa, học theo anh họ lúc an ủi tôi mà vỗ nhẹ sau lưng anh ta, im lặng để tiếng nước nở của anh ta truyền vào tai.

“Tiểu Đằng, đòi người chỉ có một lần, đừng để mất đi thứ quan trọng nhất rồi mới hối hận.”

Ngoài cửa sổ trắng sáng trời trong, trăng tròn vành vạnh như gương, chiếu rọi khắp không gian bao la. Tôi đứng trên lầu hai nhìn thấy sư phụ nhìn về phía ***g đèn hoa sen mà ngân người, lâu lâu lại uống vào một ngụm rượu.

Nhất định là ông ấy đã đánh mất một thứ rất quan trọng trong cuộc đời mình, hối hận bị thương nhưng lại không thể thay đổi được. Chỉ còn có thể sống trong men say, chết trong mộng đẹp, đau thương vô bờ.

Từ Dạ thu gọn xong hộp gấm, cực kỳ trịnh trọng mà đặt lại chỗ cũ, lại khóa cửa kỹ càng. Anh ta ngồi xổm xuống kéo kéo tay tôi, vô cùng nghiêm túc mà nhìn vào mắt tôi, “Tiểu Đằng, thật ra tôi vẫn luôn có một yêu cầu quá đáng.”

Anh ta dừng một chút, rồi dùng giọng điệu trịnh trọng mà hỏi: “Em có bằng lòng làm một đứa trẻ nhà chúng tôi không?”

CMN! Đây là cái loại yêu cầu gì vậy hả? Cho dù tôi coi qua phim của Châu Tinh Trì nhiều rồi, nhưng cũng chưa từng thấy cái chuyện vợ vẫn như thế này.

“Em có cha mẹ rồi a.” Hơn nữa còn có anh họ rất yêu thương tôi. Nghĩ đến anh họ, trong lòng tôi liền chua xót. Anh ấy quả thật rất quan trọng đối với tôi, nếu mất đi anh ấy thì... Tôi thật sự không dám tưởng tượng nữa.

Từ Dạ bắt đầu đi nở nụ cười, “Tôi chỉ là tùy tiện nói thôi. Em cũng không thể thay thế tiểu thư được...” Thanh âm anh ta rất nhỏ, nhưng tôi vẫn nghe thấy được.

“Nào, đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.”

”Em... em không ở lại ăn cơm đâu.” Tôi buông tay Từ Dạ, “Em có chút chuyện quan trọng...”

Từ Dạ có chút thất vọng, nhưng vẫn giữ nụ cười dịu dàng, “Tôi tiễn em nhé.”

“Cám ơn anh Từ Dạ! Đêm nay em sẽ lại đến.” Thật ra tôi cũng không đành lòng để sư phụ cô đơn đau khổ như vậy mà trải qua đêm Trung thu.

Tôi kiễng mũi chân nói nhỏ bên tai Từ Dạ: “Từ Dạ, tuy rằng em không thể trở thành đứa nhỏ trong nhà. Thế nhưng, em vĩnh viễn là đồ đệ của sư phụ, ngoại trừ cha mẹ có quan hệ máu mủ với em, thì sư phụ chính là người thân nhất.”

Từ Dạ cứ đi theo đưa tiễn cho tới lúc tôi lên thuyền. Tôi chạy vội về tới nhà, vừa kịp bữa ăn tối. Nhìn trên bàn đặt bốn bộ bát đĩa, tôi nhịn không được mà rom rớm nước mắt.

Đòi người không thể trở lại, nhất định đừng để đánh mất thứ quan trọng nhất của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Cùng Gốc Cội – 1

Vốn sinh cùng một gốc, bức nhau chi lắm điều.

Sau Trung thu, mặc dù tiếng ve đã ngừng, nhưng thời tiết vẫn cứ nóng bức như cũ. Ngàn dặm trời trong, tầng tầng lớp lớp mây trắng xấp mềm nhìn giống những cây kẹo bông thật to. Ánh nắng vàng rực như phủ thêm cho chúng một lớp caramel ngọt ngào.

Tôi nhận lời đề nghị của anh họ, lần thứ hai trở lại trường học, trở thành một thành viên trong cái đám thứ ba học trò. Trường công lập không nhận học sinh học lại, hơn nữa khai giảng cũng đã lâu, anh họ phải lợi dụng quan hệ mới có thể cho tôi vào làm học sinh dự thính.

“...Mau nộp di động ra đây!”

Trong hẻm nhỏ một đám nam sinh hung tợn vây quanh một cậu học sinh thấp bé. Thật ra mấy việc ý lớn hiếp nhỏ này cũng được xem như là một phần quan trọng trong chuỗi hồi ức tuổi thanh xuân. Trước kia tôi cũng từng bị qua, thế nhưng hôm nay nhân vật chính đổi thành người khác, mà tôi chỉ là người qua đường Giáp.

Ngày đầu tiên đến trường xem như xuất quân bất lợi rồi. Mới đi được nửa đường mà đã vướng vào rắc rối, cứu hay không cứu, đây là cả một vấn đề. Nếu cứu, tôi đánh không lại mấy tên nam sinh tướng tá to như con trâu nước đó. Nếu không cứu, thật sự lương tâm không cho phép.

“Em không có lấy di động của anh Cửu...” Cậu học sinh nhỏ con khá là sợ hãi, giọng nói cũng run rẩy.

“Bớt nói nhảm đi, anh Cửu, thằng nhóc này chắc phải đập cho một trận mới chịu khai thật.” Một tên đứng bên cạnh nói với nam sinh cao to nhất trong bọn.

Người được gọi là anh Cửu giờ nắm tay lên định đánh xuống. Xem ra vẫn phải ra tay thôi, tôi đột nhiên la to, “Cảnh sát, bên kia có người đánh nhau!”

Chiều này chẳng những vô dụng, còn khiến tôi phải rước họa. Đám nam sinh kia lại hướng về phía bên này. Tôi nhanh chóng bỏ chạy. Tuy rằng tôi chạy thua ma quỷ, nhưng mà người thì tôi vẫn có thể bỏ xa. Quẹo vài khúc cua liền không thấy bóng dáng mấy nam sinh kia nữa. Chẳng qua bọn họ đều mặc đồng phục trường tôi, có thể sẽ còn đụng phải nhau nhiều lần nữa.

Ngôi trường này là trường học cũ của anh họ, có lịch sử rất lâu đời. Mái ngói đỏ rực, tòa nhà giảng dạy mang hơi hướm cổ điển, tràn ngập thư hương nhã ý.

Hồi đó lúc còn đi học tôi chưa từng phát hiện, thì ra mấy cái nơi như trường học thế này lại tụ tập nhiều linh hồn như vậy. Quả thực đúng là Mãnh quỷ trường học đó nha.

Mãnh quỷ trường học: Một bộ phim kinh dị

manhquytruonghoc

Giáo viên sắp xếp cho tôi ngồi ngay chỗ của một con quỷ, đúng là đến ‘Chết’ cũng không chịu rời xa mà. Cái bàn này nằm ở góc phòng sát với cửa sổ, cô em kia cúi thấp đầu, tóc dài xỏa tung trên bàn học.

“Bạn học Đỗ, mời em mau ngồi xuống, chúng ta chuẩn bị lên lớp.” Thấy tôi đứng bất động thật lâu, giáo viên lại thúc giục.

Thầy à, thầy muốn em ngồi lên đùi con quỷ này sao? Bởi vì lúc giới thiệu tên tôi đã bị cười nhạo một trận, cho nên bây giờ cả lớp đều nhìn chăm chăm vào tôi. Có người còn nhỏ giọng cười rúc rích.

Alexander đại nhân à, hồi ức không hay kia lại hiện ra rồi, tôi không nhận được mà đổ mồ hôi lạnh. Mặc dù có chút áy náy với cô em này, nhưng mà hiện giờ tôi cũng chỉ có thể mượn chỗ ngồi của nó thôi.

Tôi lặng lẽ lấy trong túi ra một dùm muối thô, vẩy lên bàn học. Cô em kia kêu rên thảm thiết rồi bắn lên, đột nhiên tôi mất đối mắt với nó. Cả khuôn mặt nó đều xanh lè, cổ rất dài, lưỡi thè ra buông thõng tới trên đất, đôi mắt tối om cực kỳ kinh khủng, nhìn bộ dạng chắc hẳn là treo cổ. Nếu không phải tôi đã từng gặp qua loại này, chắc chắn bây giờ đã la hét ôm tôi lên rồi.

Thừa dịp nó bay ra, tôi nhanh chóng ngồi lên ghế, dán một lá bùa lên bàn. Thứ này là loại bùa gần đây tôi mới vẽ ra, người đặt hàng khá nhiều, chứng tỏ hiệu quả không tồi. Tôi liền mang theo vài tấm để dùng.

Con quỷ kia dùng ánh mắt oán độc nhìn chăm chăm tôi, nhưng không thể nào tới gần được. Cứ mãi bay tới bay lui xung quanh, còn thường bay xuyên qua nam sinh ngồi chung hàng với tôi, nhìn thấy vậy thật khiến tôi đổ mồ hôi lạnh luôn.

Cô em này mặc quần áo màu trắng, là ma mới mà còn có thể nghênh ngang xuất hiện giữa ban ngày, có thể thấy được là oán niệm khá nặng.

Vừa thở phào một hơi, tôi cúi đầu liền phát hiện mặt bàn khắc đầy chữ. Thường thì đa số bàn học đều có khắc phao, công thức, từ vựng tiếng Anh linh tinh lang tang. Có vài người còn khắc ‘XXX, anh yêu em’ mấy thứ buồn nôn này nọ. Nhưng cái bàn này...

【 Đi chết đi! 】

【 XXX, cút đi! 】

【 Bị tha đi cường bức một trăm lần đi, cái thứ nhà vệ sinh công cộng! 】

Tóm lại chính là đủ thứ lời chửi rủa độc địa, ngay cả trong ngăn bàn cũng có. Đã vậy còn bị tạt sơn đỏ này nọ nữa.

Chẳng lẽ đây chính là cái bàn bị nguyền rủa trong truyền thuyết sao? Ai ngồi ở đây sẽ xui xẻo? Trong nháy mắt về mặt tôi liền hóa thành hình mặt người đầy kinh ngạc sững sờ như trong manhwa.

Please, tôi rất vất vả mới bò lại trên bàn trà, cũng đừng lại rơi ra chứ. Tôi cũng không muốn thành ‘bôi cứt’ đâu. Tôi tính sau giờ tan học chờ người ta đi hết thì sẽ tinh lọc cho cô em này một chút, cho nó sớm được đến địa phủ báo danh, khỏi ở lại làm hại nhân gian nữa.

Bôi cứt: chén trà, đồng âm với từ bị kích. Bàn trà: chén trà là bị kích, bộ đồ ăn đồng nghĩa với thảm kịch, chén trà + bộ đồ ăn = bàn trà, có câu nói: “nhân sinh như một bàn trà, bên trên bày đầy chén trà, lúc bạn cố gắng nhảy ra khỏi chén trà thì, lại phát hiện mình nhảy vào một bộ đồ ăn”.

Trong giờ học, đột nhiên có một nữ sinh từ cửa chính đi vào, không coi ai ra gì mà đi đến cuối lớp ngồi vào cái bàn học lẻ loi duy nhất ở đó. Giáo viên lại không trách mắng cô ấy đến trễ, mấy bạn học khác cũng không để ý gì tới. Tôi bắt đầu cho rằng cô ấy là quý, nhưng mà cô ấy có bóng lại có chân. Hơn nữa nếu quan sát kỹ thì sẽ phát hiện, mấy học sinh này không phải không nhìn thấy cô ấy. Có mấy người vẫn lén nhìn cô ấy vài lần, rồi lại lập tức dời mắt sang chỗ khác.

Bọn họ lại giả vờ không phát hiện cô gái này. Là vì sao? Tôi có chút tò mò, vì thế nhìn về phía cô ấy rất nhiều lần. Cô bé này cũng không có gì đặc biệt, chỉ là tóc mái quá dài, thoạt nhìn có vẻ âm trầm u ám.

Sau khi hết tiết, thường thì đây là lúc cho mấy kẻ nhiều chuyện hoặc mấy người ngồi gần đó đi qua ‘quan tâm’ bạn học mới. Một nam sinh ngồi bên cạnh tôi hai tay rút túi quần lắc lư bước tới.

“Đi cả, nghe nói cậu là học sinh đi học lại, xem ra không giống nha. Em gái, gọi anh nghe chơi chút coi.”

Tôi đẩy hẳn ra, “Ài là ‘đi cả’ của cậu?” Cái tên nam sinh thiếu đánh này dáng dấp cũng khá cao ráo, ngoại hình cũng coi như là đẹp trai, người trong lớp gọi hẳn là Tiểu Thất, thấy tôi đẩy hẳn liền tức giận.

“Không phải là lấy một biệt hiệu cho cậu sao? Đau bụng còn không phải là gặp ‘đi cả’ sao?” Mấy nam sinh đứng cạnh hẳn lập tức xấu xa cười rộ lên. (Chú: ‘đi cả’ trong tiếng Việt ý nói là tôi tháng.)

Tên của Tiểu Đẳng đồng âm với từ đau bụng.

Tôi cảm thấy một trận lửa giận xông lên đầu, tôi từng gặp qua rất nhiều người cười nhạo tên mình, nhưng chưa từng bị đặt cái biệt hiệu lố lăng như vậy. Nhất định lúc về tôi phải làm một cái hình nộm của hẳn, rửa cho hẳn xui xẻo chết luôn.

Đang định bùng nổ, khỏe mắt tôi lại lướt qua Tiết Mẫn đang ngồi trong góc phòng. Người sau đang cúi đầu cười trộm. Tôi cố ý nói lớn với cô ấy: “Cậu cảm thấy buồn cười sao?”

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy không khí như ngưng trọng lại. Bạn học xung quanh đều lộ vẻ hoảng sợ, mấy nam sinh cũng thôi không cười nhạo tôi nữa, lập tức tản ra. Vốn cho rằng Tiết Mẫn sẽ cảm kích tôi, nhưng người sau lại dùng ánh mắt cảnh cáo mà liếc tôi một cái, sau đó quay đầu sang chỗ khác.

Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì. Xem ra cô ấy không giống như bị bắt nạt nha. Chẳng qua đây cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, tôi cũng không quan tâm mấy.

Lúc này, ban cán bộ lớp lại rất biết làm tròn bổn phận mà quan tâm đến bạn học mới. Cô bé lớp trưởng là một người rất thú vị, tên Trần Ái Quân. Người cũng như tên, thái độ làm người khá là kiên cường và nhiệt tâm.

“Đồ Từ Đẳng! Số hiệu 41, từ hôm nay trở đi cậu chính là lính hậu cần, phụ trách việc tạp vụ của lớp ba! Hiểu chưa?” Cô bé lớp trưởng ưỡn ngực, hai chân hơi dẹt, hai tay chấp sau lưng, mắt sáng như đuốc. Nhìn quả thật cũng có chút khí thế quân nhân.

“A...” Tôi còn chưa kịp phản ứng. Kết quả cô bé lớp trưởng lại lớn tiếng hơn nữa mà hỏi, “Hiểu chưa?”

“Hiểu!” Bị cậu lớp trưởng bên cạnh đập một cái, tôi lập tức phụ họa.

“Không đúng. Nói lại lần nữa!”

Cậu lớp trưởng nam nhỏ giọng nói bên tai tôi: “Phải gọi đội trưởng.”

“Hiểu, đội trưởng!”

Cô bé lớp trưởng gật gù đầu, hài lòng nói: “Đồng chí Đỗ, hoan nghênh cậu gia nhập đại gia đình lớp ba. Hiện tại tôi và đồng chí Tuấn Dật sẽ giúp cậu làm quen với hoàn cảnh, trong vòng một năm tới, chúng ta cùng giúp đỡ nhau, chung tay phát triển.”

Cậu lớp trưởng nam tên là Lý Tuấn Dật, có thể lên làm chức lớp trưởng, thành tích cũng phải nói là rất ưu tú. Cậu ta cũng cận thị khá nghiêm trọng, không có mắt kính thì cũng khó thấy gì được luôn.

Điều kiện trường học cũng rất tốt. Có đường chạy bằng nhựa dài cả nghìn mét, có sân cỏ đá bóng rộng lớn. Sân bóng rổ và sân quần vợt cũng có đủ cả. Ở phía bắc còn có ký túc xá cho học sinh.

Đi đến chỗ khá ít người, tôi hỏi lớp trưởng, “Cái bạn học đột nhiên vào lớp lúc giữa tiết là ai vậy?”

Cả hai lớp trưởng đều dừng bước, xoay người dùng ánh mắt quý dị nhìn tôi. Cậu lớp trưởng mở miệng nói: “Cậu thấy được cô ấy?”

Cô ấy không phải ma quỷ, sao tôi lại không thấy được. Mà cho dù có là quỷ thì tôi cũng vẫn nhìn thấy đó thôi. Thấy không dọa được tôi, cô bé lớp trưởng mạnh mẽ vỗ vai tôi, “Không tôi không tôi, cũng rất gan dạ đó. Nhìn cậu nhỏ con thế này, còn có bộ dáng như con gái, không ngờ lại rất bình tĩnh. Nhân tài nha!”

Cái lực tay kia thật sự mạnh đến mức muốn đánh tôi thành tàn phế luôn rồi. Tôi không dấu vết mà phui cái tay kia xuống, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Lính cần vụ số 41!” Cậu lớp trưởng đột nhiên hô, tôi đành phải lên tiếng. Nghĩ thầm rằng, tôi rốt cuộc phải chơi cái trò cosplay quân đội này với họ cho tới khi nào nha.

“Bây giờ chúng tôi giao cho cậu một nhiệm vụ gian khổ.”

Tôi vốn định phun ra một câu chửi thề, thế nhưng nhìn hai lớp trưởng nghiêm túc như vậy, thật sự không thể phá hư không khí. Cô bé lớp trưởng khoát hai tay lên vai tôi, ngữ điệu nghiêm trọng sâu xa mà nói: “Xin cậu giữ bí mật chuyện có thể nhìn thấy ‘cô ấy’.”

“A?”

“Cậu chỉ cần trả lời ‘Được’ hay ‘Không được’ thôi. Đồng chí Đỗ!”

“Được...”

“Rất tốt.” Cô bé lớp trưởng rất hài lòng mà vỗ vỗ tôi, sau đó buông tay.

Tôi chỉ đành xoay đầu lại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cậu lớp trưởng. Tôi cảm thấy vị Lý Tuấn Dật này không phải là người ngốc nghếch như cô bé trưởng lớp kia, chỉ là thấy thú vị cho nên mới diễn cùng thôi.

Lúc cô bé lớp trưởng xoay người đi về phía trước, hần xáp lại đây nhỏ giọng nói: “Thật ra Tiết Mẫn đang chấp hành nhiệm vụ bí mật. Cho nên cậu cứ coi như không có người này là được. Cũng đừng tiếp xúc với cô ấy, nếu không thì...”

Nhìn ánh mắt sắc bén sau cặp kính của hần, đẩy về cảnh cáo, tôi chỉ có thể ngậm người mà gật đầu. Nghĩ thầm này không phải là bắt nạt rồi sao. Cả lớp cùng nhau mà ‘Cắt chén’ một cô gái. (Chú: ‘Cắt chén’ trong tiếng Việt ý là cô lập.)

Nhớ tới việc trước kia đã trải qua, trong lòng tôi liền cảm thấy rất khó chịu.

Cô bé lớp trưởng đã đi cách chúng tôi vài chục bước, chúng tôi đang định đuổi theo, đột nhiên trước mắt xuất hiện một bóng dáng từ phía trên lao xuống. Tôi cảm thấy có thứ gì đó bắn ướt ống quần. Tôi cúi đầu, chỉ thấy đầy đất đều là chất lỏng màu đỏ trắng. Trong đám chất lỏng đó là một đôi mắt mở to, tròng mắt cũng muốn lòi ra ngoài, tràn ngập hoảng sợ và oán hận. Nhưng ánh sáng trong mắt cũng nhanh chóng tắt lịm.

Tiếp đó là những tiếng thét đinh tai nhức óc. Trên cửa sổ phòng học trên lầu có không ít học sinh nhô đầu ra, tiếng thét chói tai của nữ sinh liên tiếp vang lên. Lúc này tôi mới kịp phản ứng, có người nhảy lầu rơi xuống trước mặt chúng tôi.

Ống quần tôi dính đầy máu tươi của nam sinh kia. Cậu lớp trưởng đứng bên cạnh thì tôi không để ý, nhưng cô bé lớp trưởng đứng đối diện lúc nhìn thấy người chết thì sắc mặt cực kỳ khó coi, song cô ấy cũng không thét lên như mấy nữ sinh khác, ngược lại rất bình tĩnh mà giữ nguyên hiện trường.

Có học sinh lớn gan dùng di động chụp hình, lập tức bị cô bé lớp trưởng quát bảo dừng lại. Cậu lớp trưởng đứng một bên gọi tôi, bảo tôi đi tìm giáo viên đến.

Tôi không tự chủ được mà ngẩng đầu nhìn lên mái nhà bên cạnh, vừa lúc nhìn thấy một gương mặt đang lúi ra sau lan can. Đó là một người mà tôi biết, điều này quả thực khiến tôi cực kỳ kinh ngạc.

Người đầu tiên chạy tới là chủ nhiệm lớp tôi, ông chủ mặt than kia dường như rất có kinh nghiệm. Kêu bảo vệ kéo rào chắn, không cho học sinh tới gần, lại thông báo cho giáo viên các lớp không cho học sinh đứng ở cửa sổ ngó nghiêng và chụp ảnh.

Lúc tôi trở lại phòng học thì tin đồn đã bay đầy trời. Người chết hình như là học sinh lớp tôi, cũng chính là nam sinh ngồi ngang hàng với tôi. Không khí trong lớp rất quý dị, có mấy người có lẽ là khá thân với người chết nên khuôn mặt lộ vẻ bi thương. Bên cạnh đó, trong mắt mỗi người đều tràn đầy sợ hãi, tuy rằng bọn họ cố gắng che giấu nhưng tôi vẫn nhìn ra được.

Lúc này chuông di động tôi reo vang, trên màn hình hiển thị cái tên ‘Phong Lôi Tồn’. Tôi đi ra ngoài phòng học để nghe điện thoại.

“Tiểu Đằng, sao cậu lại ở đây?” Thanh âm nóng nảy của Phong Lôi Tồn vang lên ở đầu dây bên kia. Tôi phải để di động ra xa chút mới tránh được việc bị thùng mắng nhĩ.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không khai cậu ra đâu. Chẳng qua là một người bạn tốt thì tôi vẫn khuyên cậu nên đi đầu thú.” Đúng vậy, người vừa rồi tôi thấy trên nóc nhà chính là Phong Lôi Tồn. Trong đầu tôi liền tự biên tự diễn ra tình tiết cầu huyết bởi vì đuôi quỷ thất bại mà cậu ta giết luôn cổ chủ.

“Con mịe cậu ấy... Ông đây lúc nào thì phải đi tự thú hả?”

May là tôi đã né xa cái di động ra, nếu không chắc giờ tôi điếc luôn rồi. Bên kia truyền đến một giọng nói dịu dàng, vừa nghe liền biết chính là Trần Tịch. “Cậu lớn tiếng mắng Tiểu Đằng làm chi? Cậu ấy là đang quan tâm cậu mà.”

Sau đó trong di động vang lên tiếng Trần Tịch bảo tôi đến WC nam lầu năm. Bây giờ cách giờ lên lớp còn có năm phút, bắt quá nếu tôi có trốn tiết thì cũng không sao, cứ nói lạc đường là xong. Nhưng mà rốt cuộc thì đi đến chỗ đó để làm gì?

Rõ ràng là lầu năm cũng có lớp học, hơn nữa còn đang trong giờ học, WC lại không có một ai. Trong ấn tượng của tôi, cho dù không ai đi vệ sinh, thì cũng sẽ có vài tên nam sinh ngồi xôm trong góc hút thuốc lá, thế nhưng ở nơi này lại không thấy.

Tôi thấy không có ai tới, liền tính gọi điện cho Phong Lôi Tôn. Vừa lấy điện thoại ra, tôi liền cảm thấy có gì đó không đúng. Sau lưng như có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi không tự chủ được mà ngẩng đầu, vừa lúc đối diện một đôi mắt không có con ngươi, trắng trắng mắt phủ đầy tơ máu.

Con quỷ đầu tóc bù xù ghé vào phía trên khe cửa WC mà nhìn lên tôi. Không biết nó nhìn bao lâu, tóm lại nếu là người bình thường bị nhìn như vậy chắc chắn sợ đến chết khiếp luôn rồi.

Máu con quỷ kia từ trên khe men theo cánh cửa mà bắt đầu tuôn xuống. Nhanh chóng chảy lan ra khắp sàn nhà.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tại sao mọi người đều chỉ chú ý vụ gà mập mà không chú ý tuổi tác của sư phụ đại nhân chứ? Không ai muốn hỏi tuổi thật của ông ấy sao? Không ai cảm thấy một người mà ba quân đều làm qua thật rất trâu bò sao? Vì sao cũng chưa ai quan tâm cô bé và thiếu niên chụp hình chung với sư phụ là ai? @@

Cũng không ai quan tâm Tiểu Đổ Tử và anh họ cãi nhau... Nhân vật chính bị gà mập cướp sân khấu rồi...

+++

SPOIL (Về vấn đề công thụ)

Thật ra công thụ trong truyện này

Là lưỡng công nhất thụ.

Spoil xong! :v

Mấy thím hồi trước bị spoil sai nếu tức quá thì có thể xếp hàng chờ lấy bông gòn ném tui

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhàng Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Cùng Gốc Cội – 2

“Lâm – Binh – Đầu – Già – Giai – Sở – Tỏ – Tiền – Hàng.” Hai tay kết ấn, tôi niệm to Cửu Tự Chân Ngôn.

Tôi từng xem qua Cửu Tự Chân Ngôn trong hoạt hình rất nhiều lần, nhưng sử dụng ngoài đời thật thì lại khác. Xuất xứ từ 《Bảo Phác Từ Nội Thiên · Đăng Thiệp》 của Cát Hồng thời Đông Tấn, nếu niệm chú này thường xuyên thì có thể loại trừ hết thầy mọi tà ác. Thế nhưng lúc rơi vào tay Nhật Bản thì nửa câu sau lại bị sao chép nhầm thành ‘Giai – Trần – Liệt – Tại – Tiền’.

Cửu Tự Chân Ngôn: ver Nhật nhá, sao giống Naruto quá

cuu tu chan ngon

Mỗi chữ đều có một kết ấn khác nhau, lúc trước tôi cũng tốn không ít thời gian để học. Bất quá hiệu quả vẫn rất tốt, đủ để khiến mấy con quỷ không quá mạnh phải tạm thời lui tán. Con quỷ nằm bò trên cánh cửa quả thật rút lui rất nhanh, máu me trên đất cũng biến mất.

“A? Tiểu Đàng vậy mà không sợ, thật đáng tiếc a...” Giọng nói của Trần Tịch vang lên phía sau lưng. Tôi quay đầu liền nhìn thấy tổ ba thiếu niên trong công hội đang đứng ở trước cửa.

Trần Tịch dường có bình tĩnh như vậy được không, nơi này dù sao cũng là WC nam đó. ==

Nhìn cô ấy nghênh ngang bước vào, tôi có hơi nghi ngờ có khi nào mình đi nhầm WC rồi không. Ba người này đều mặc đồng phục mùa hè của trường học, nhưng tôi nhớ là Phong Lôi Tôn và Tô Cẩm Ngôn cùng tuổi với tôi mà, hiện giờ họ hẳn là đang học năm nhất đại học chứ.

“Các cậu muốn trải nghiệm lại cảm giác đau khổ của năm lớp 12 một lần nữa sao?”

“Ngủ ngược!” Phong Lôi Tôn đập một cái lên gáy tôi, “Chỉ có đồ ngu mới muốn trải nghiệm lại cái chuỗi ngày còn kinh khủng hơn địa ngục này!”

“Cậu mới ngu, cả nhà cậu mới là đồ ngu!”

Tôi nghe thấy Trần Tịch và Tô Cẩm Ngôn đứng bên cạnh cười trộm, đột nhiên cảm thấy có chút đau thương. Cãi nhau cùng cái loại bất lương như Phong Lôi Tôn quả nhiên sẽ hạ thấp IQ mà.

“Tiểu Đàng muốn học lại ở trường này sao? Rất biết chọn trường đó.”

Thần toán quả nhiên nói chuyện rất xuôi tai. Không đúng, nhớ tới chuyện vừa rồi sao tôi lại thấy câu này dù sao cũng mang theo ý trêu chọc nha.

“Vậy đúng là trường học này có lệ quỷ sao?” Tổ ba người thiếu niên của công hội mà ở nơi nào thì chắc chắn 90% rằng nơi đó có mấy con quỷ rất khó giải quyết.

“Hơn nữa còn rất mạnh đó.” Trần Tịch cố ý nhìn nhìn tôi, lại cười hì hì. Cái gì chứ, tôi không thêm sợ đâu.

“Vậy vừa rồi là Phong Lô Tồn thất bại mới khiến cho cô chủ nhảy lầu sao?”

“Câu mới thất bại! Tôi chỉ là đến muộn một bước...”

“Hẹn với mấy em gái sao không thấy cậu đến muộn nhì.” Tô Cẩm Ngôn rất lạnh lùng rất nhẹ nhàng mà phun ra một câu, xen lẫn ai oán.

“Tô Cẩm Ngôn, cậu muốn đánh nhau hả?”

Trần Tịch kéo tôi qua, dùng giọng khe khẽ mà cả hai đều có thể nghe thấy nói rằng, “Đừng để ý họ liếc mắt đưa tình, chúng ta đi bàn vấn đề chính.”

“Cậu nói ai liếc mắt đưa tình?” Hai người đồng thời then quá hóa giận.

Tôi nghe Trần Tịch giới thiệu tình huống trường này, đúng là quá dữ dội, nhưng không phải là nói đến ma quỷ. Từ khai giảng tới nay đã có năm học sinh tử vong, thêm người hôm nay nữa là sáu. Toàn bộ đều là tự sát, hơn nữa đều chết trong trường học. Người chết đa phần là học sinh lớp 12, cảnh sát cũng điều tra nhưng không phát hiện điều gì khả nghi, cho nên quy về nguyên nhân là do áp lực học tập hoặc thất bại trong tình cảm này nọ.

Bên trường học cũng có người chống lưng, cho nên mấy phương tiện truyền thông chỉ đăng tin có học sinh tử vong chứ vẫn chưa công bố tên trường học. Chẳng qua trên mạng đã xuất hiện không ít lời đồn đãi, chết nhiều người như vậy đương nhiên là không tầm thường, sớm hay muộn thì tin tức cũng sẽ lộ ra. Bên trường học cũng đang chịu áp lực, nên đành nhờ và công hội mau chóng tra tìm nguyên nhân và giải quyết vụ việc.

“Có thể là phương pháp dạy học có vấn đề không?” Cũng có mấy loại phương pháp giáo dục cực kỳ ‘tàn nhẫn’, khiến cho học sinh phải chịu áp lực quá lớn mà tự sát.

“Trường học này có lịch sử lâu đời, vẫn luôn xem giáo dục là gốc rễ, năm nay cũng không sửa chữa chế độ giáo dục, mà trước kia thì cũng rất ít khi gặp phải loại chuyện này.”

Sau khi nghe Tô Cẩm Ngôn nói xong, tôi dùng ngón tay chỉ chỉ gian WC có quỷ kia. Người sau tiếp tục nói: “Vị kia là người chết thứ hai, vốn là đau khổ vì tình nên cắt cổ tay tự sát, thế nhưng sau khi cắt xong lại sợ hãi muốn chạy ra kêu cứu, ai ngờ không cẩn thận mà té đập đầu, cứ như vậy đổ máu quá nhiều mà chết.”

“...” Thì ra là một con quỷ xui xẻo.

“Trước khi tìm ra sự thật, Tiểu Đẳng tốt nhất vẫn là đừng nên tới trường.” Biết Trần Tịch nói vậy là muốn tốt cho tôi, nhưng mà bây giờ tôi cũng học được vài phương pháp phòng thân rồi, hẳn là không có việc gì đâu.

“Tớ đã học được khá nhiều thứ từ sư phụ, lần này tớ cũng muốn giúp.” Lúc trước ba người họ đều từng giúp đỡ tôi, hiện giờ tôi cũng muốn báo đáp. Hơn nữa tình huống trong lớp cũng rất kỳ lạ, khiến tôi không thể nào yên tâm.

Nghe tôi nói vậy, Trần Tịch cũng không khuyên tôi nữa. Ba người chia ra vào ba lớp khác nhau, Tô Cẩm Ngôn và Phong Lô Tồn vào lớp một và lớp hai của khối 12, còn Trần Tịch thì vào khối 11. Tôi vừa nghe được một lượng tin tức rất lớn từ họ, nên nhất thời đầu óc còn chưa thể xử lý được hết.

Bình thường trong Mảnh quỷ trường học luôn có mấy tên không biết sống chết, không chơi trò bút tiên gọi hồn thì cũng đi chọc phá ác quỷ linh tinh. Hoặc là tự sát rồi hóa thành oán linh chết không nhắm mắt vân vân... Chẳng qua vụ án tự sát liên hoàn lần này cũng không giống vậy.

Người chết thứ nhất chính là cô em vừa rồi tôi nhìn thấy trong lớp học, là thất cổ tự tử trong phòng học. Còn cái chết của người thứ ba thì có chút ly kỳ, chính là chết vào lúc đang chơi trò gọi hồn.

Bọn họ chơi trò gọi hồn đều không phải là gọi bút tiên hay điệp tiên, mà là ở trong phòng tối, bốn người đứng ở bốn góc phòng, một người trong đó đi tới vỗ bả vai người phía trước, người nọ lại tiếp tục đi về phía trước vỗ bả vai người trước mặt. Cứ như vậy, chơi một lúc thì sẽ phát hiện là có nhiều thêm một người.

“Nhưng sau khi bọn họ bật đèn lại thấy thiếu một người. Người bạn học mất tích kia được phát hiện chết ở phòng học lầu một, là đập đầu vào tường mà chết, sau khi nghiệm thi thì kết quả là người đó đã chết từ lúc bắt đầu trò chơi. Thế nhưng ba người còn lại cứ khẳng khái nói là cho đến lúc bật đèn thì đều có đủ bốn người chơi.”

Lúc kể chuyện Trần Tịch vẫn luôn bày ra vẻ mặt âm trầm, kể đến đoạn cao trào còn chêm vào một nụ cười âm hiểm. Tôi thật không hiểu vì sao con gái lại cứ thích kể mấy chuyện ma quỷ thế này cơ chứ. (tiếng trêu: Vì cô ấy muốn dọa cậu.)

Người chết thứ tư là một nữ sinh, uống thuốc độc tự sát tại phòng ngủ. Chẳng qua điều kỳ lạ là cô ấy không có đau khổ vì tình, cũng chẳng có áp lực học tập. Bạn cùng phòng đều nói là thần kinh cô ấy có vấn đề.

Người thứ năm thì cầm dao tự đâm vào người, tôi thật không hiểu vì sao nam sinh kia lại nghĩ không thông mà đi học hỏi cách tự sát của Nhật Bản thế không biết. Người thứ sáu chính là bạn học nam trong lớp tôi. Hôm nay hẳn không đến trường, thế nhưng tôi cũng từng gặp qua hắn rồi, chính là cái tên được gọi là anh Cửu chuyên đi bắt nạt người kia. Dù thế nào tôi cũng cảm thấy loại người như vậy chỉ có bị tâm thần mới đi tự sát.

Ngoại trừ cái người chơi gọi hồn kia, mấy người khác nhìn không giống như là bị ma quỷ quấy phá, trái lại phương thức tự sát cũng không giống nhau, đều có thể tổng hợp lại thành bách khoa toàn thư nha.

Lúc tôi còn đang nghe Trần Tịch ba hoa chích chòe, lại phát hiện ánh mắt Tô Cẩm Ngôn vẫn luôn đặt trên người tôi, thấp thoáng bên dưới cặp kính kia chính là đôi mắt sắc bén khác hẳn với người thường, bị cậu ta nhìn như vậy tôi thấy có hơi ròn rợn.

Tôi hỏi cậu ta rốt cuộc là đang nhìn gì? Người sau thu lại ánh mắt, đẩy đẩy mắt kính.

“Thật ra ngoại trừ ủy thác của trường học, tớ còn lên nhận ủy thác của một bạn học. Vì bạn học đó là do khách quen của tớ giới thiệu tới. Lúc trước khi khai giảng, lớp trưởng tổ chức một buổi dọn dẹp vệ sinh cho cả lớp. Sau khi chấm dứt, bạn học kia phát hiện trong lớp có thêm một người. Nhưng cô ấy cũng không biết là nhiều thêm người nào. Cho tới khi khai giảng, tất cả mọi người không ai cảm thấy kỳ quái, cũng không có nhắc tới người dư ra kia. Ngay cả cô bạn kia cũng không biết có phải mình làm rồi hay không.”

“Vì bạn học này đến nay cũng không dám đến trường.” Tô Cẩm Ngôn nhìn tôi nói: “Tiểu Đằng, trên danh sách học sinh lúc nhập học của lớp cậu thật ra chỉ có 40 học sinh.”

Vừa nghe xong câu này lòng tôi liền không nhịn được mà cảm thấy rét run. Mã số học sinh của tôi là 41, nhìn thì không thấy vấn đề gì. Thế nhưng nghĩ kỹ lại, trong phòng học có 41 cái bàn, nói như vậy, trước lúc nữ quỷ chết thì cũng chẳng có cái bàn nào trống cả.

“Nghe có chút giống tình tiết trong anime kinh dị 《Another》. Cậu đừng nói là phải tìm được cái ‘người chết’ bị dư ra kia mới có thể dừng lại chuỗi sự kiện chết chóc này chứ?” Tôi cười ha hả, lại phát hiện về mặt Tô Cẩm Ngôn cực kỳ nghiêm túc.

Tô Cẩm Ngôn đẩy mắt kính, nói tiếp: “Tớ không hiểu cậu nói gì. Chẳng qua lớp các cậu đúng là dùng phương pháp rất kỳ quái. Cái chỗ ngồi bị dư ra kia đặt ở cửa quý phương bắc để gánh vác tai nạn, mà ‘người giấu mặt’ ngồi ở chỗ đó lại có thể tránh thoát tai ương. Chỉ có điều, tớ chưa từng nghe qua có thứ phương pháp này, có lẽ là không hiệu quả...”

Tuy rằng Tô Cẩm Ngôn nói vậy, nhưng mà tôi vẫn cảm thấy áy náy. Bởi vì tôi gọi tên Tiết Mẫn, cho nên trong lớp mới có người chết sao? Tôi có cảm giác như mình vừa hại chết một mạng người.

Yên lặng một lúc lâu, một bàn tay lại mạnh mẽ đè đầu tôi xuống, giọng nói của Phong Lôi Tồn khiến tôi hoàn hồn lại, “Ngu ngốc! Cậu lại đang buồn phiền đúng không!”

Tôi ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm Ngôn, người sau lại nói, “Bất luận là bằng phương pháp nào, nhưng việc lớp cậu dư ra một người chính là sự thật. Có lẽ cũng không quan hệ với sự kiện lần này, nhưng tớ vẫn hy vọng cậu có thể điều tra chuyện này một chút.”

Là người đầu tiên chứng kiến vụ việc, tôi còn chưa trở lại lớp học đã bị chủ nhiệm lớp lôi đi trợ giúp cảnh sát điều tra. Lần này rốt cuộc tôi cũng thấy được cảnh sát không phải là Chu Chính. Hai lớp trưởng đều ở đây, lời khai của chúng tôi cũng nhanh chóng được ghi chép lại.

Trên đường trở về lớp, tôi thấy xung quanh vắng vẻ, liền nhỏ giọng nói với cô bé lớp trưởng: “Thật xin lỗi, chuyện lần này là lỗi của tớ.”

Nếu thật sự là sử dụng vụ thuật thể thân, chắc chắn lớp trưởng sẽ biết. Dù sao cũng phải điều tra, tôi cứ bắt đầu từ cô ấy thử xem.

Cô bé lớp trưởng giật mình nhìn tôi, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, “Không liên quan gì tới cậu.”

Cô bé lớp trưởng mạnh mẽ bước về phía trước, rất có phong thái quan lớn. Mà cậu lớp trưởng thì vỗ vỗ vai tôi, cho tôi một ánh mắt trấn an. Hai người đó quả thật có thể mang đến cho người ta loại cảm giác đáng tin cậy.

Trở lại lớp học, không khí vẫn quỷ dị như cũ. Mọi người đều giống như đang sợ sệt điều gì. Lúc tôi vừa ngồi vào chỗ, cô bé lớp trưởng cũng bước lên bục giảng.

“Các bạn, tớ cảm thấy vô cùng khổ sở và tiếc nuối đối với sự việc xảy ra ngày hôm nay. Chúng ta sẽ cùng nhau tổ chức một hoạt động tưởng niệm...”

“Đợi chút đã, lớp trưởng!” Một nữ sinh rất xinh đẹp đứng lên, giọng điệu cực kỳ gay gắt, “Chẳng lẽ không có ai phải chịu trách nhiệm về việc này sao?” Nữ sinh nói xong liền dùng ánh mắt cực kỳ oán giận mà liếc tôi một cái, sau đó dùng ánh mắt càng thêm oán độc mà nhìn Tiết Mẫn. Trái ngược với vẻ áy náy của tôi, người sau lại tỏ vẻ khá là bình tĩnh.

“Đừng. Quả thật phải có người phụ trách hoạt động lần này.” Cậu lớp trưởng đứng bên cạnh, rất bình tĩnh mà lèo lái sang chủ đề khác, “Vậy đề lĩnh hậu cần số 41 và bạn Tiết Mẫn phụ trách đi.”

Tại sao tôi chỉ là tiểu binh mang số thứ tự, mà Tiết Mẫn lại được xưng là bạn hả? Không công bằng! >0< “Nhưng mà...” Nữ sinh xinh đẹp kia nhìn thế nào cũng không phải loại dễ chọc, nhưng lại bị khí thế kinh người của cô bé lớp trưởng chèn ép tới mức phải ngoan ngoãn ngậm miệng. Cả ngày hôm nay không khí lớp học đều cực kỳ nặng nề. Sau khi tan học tôi nhìn thấy Tiết Mẫn thu dọn đồ đạc đi về, liền vội qua ngăn cô ấy. “Không phải là định chuẩn bị hoạt động tưởng niệm sao?” Phải gánh cái nhiệm vụ này, tôi cũng đâu có muốn. Nhưng mà nếu không làm, thì chắc chắn sẽ chết với cô lớp trưởng

nhiet tinh kia. “Chiều thứ bảy không có khóa, cùng đi mua mấy thứ đồ cần thiết.” Tiết Mẫn hình như có chút mặt than nha, lúc nói chuyện hoàn toàn không để lộ biểu tình gì. Nếu con gái người ta đã nói vậy, tôi cứ lẳng nhẳng mãi cũng không tốt. Dù sao nhà tôi cũng là cửa hàng nhang đèn, muốn chuẩn bị nhang đèn, vòng hoa hay thứ gì cũng dễ. Còn chưa ra khỏi cổng trường đã bị tổ đội ba người công hội kia chặn lại. Nói đêm nay định đi thám hiểm ký túc xá nữ, muốn tôi đi chung. “Tại sao? “Chỉ có mình Trần Tịch, bọn tớ lo lắng.” Sau khi Phong Lôi Tôn bị Trần Tịch dùng khuỷu tay huých huých vào sườn, liền miễn cưỡng nói. “Các cậu không đi à?” Nhìn sao cũng thấy là lạ. Nghe xong lời tôi nói, trên mặt hai người lộ vẻ xấu hổ, Tô Cẩm Ngôn nói: “Ký túc xá nữ không cho phép nam sinh đi vào.” CMN! Ông đây cũng là nam mà! Tôi đang định bùng nổ, lại bị Trần Tịch kéo kéo tay, “Đi mà, Tiểu Đằng. Theo giúp tớ đi mà!” Tôi nhớ tới sự kiện lần trước, đúng là không thể để cho Trần Tịch đi một mình được. Cái trường này nói không chừng quả thật có gì cổ quái thì sao. Nhìn đôi mắt trong veo của cô ấy tràn đầy sự khẩn cầu, tôi thật sự không thể đỡ nổi mấy nữ sinh đáng yêu như thế này mà. Mà cũng kỳ lạ thật, tại sao nữ sinh làm gì cũng thích có người làm chung nhỉ. Đến nỗi đi WC mà còn thích kéo người khác đi cùng mà. “Được rồi. Tớ sẽ bảo vệ cậu.” Nghe tôi nói vậy, hai mắt Trần Tịch đột nhiên tỏa sáng. Trên mặt lộ ra biểu tình hưng phấn cùng chờ mong. “Thật sao? Vậy lập tức đi thay quần áo!” Mà Tô Cẩm Ngôn và Phong Lôi Tôn đứng một bên thì nhẹ nhàng thờ phào. Lúc tôi biết mình bị mắc mưu thì cũng đã quá muộn. Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật ra lớp trưởng có ý khiến tất cả mọi người hiểu lầm là đang dùng phương pháp trong Another, thật ra cô ấy đang chờ có người phá vỡ mọi quy tắc mà nói chuyện với Tiết Mẫn. Thật sự phương pháp kia mà dùng vào sự kiện lần này không hề hiệu quả. Ngoài ra, lần này Tiểu Đồ Từ không có mặt đồ nữ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cùng Gốc Cội – 3

Vì tôi nhất quyết không chịu mặc váy, nên Trần Tịch đành phải cho tôi thay quần ngắn và áo sơ mi thủy thủ ngắn tay.

“Quả nhiên rất đáng yêu!”

Tôi thật không hiểu tại sao Trần Tịch lại hưng phấn như vậy. Không phải chỉ là đồ thủy thủ thôi sao? Lại nhìn về phía hai người còn lại, Phong Lôi Tôn thì xoay lưng lại không biết có phải là đang cười trộm không. Mà Tô Cẩm Ngôn thì lắc lắc đầu, “Thiệt là tiếc quá...”

“Tiếc cái rắm gì?”

“Đáng tiếc là giới tính của cậu và Trần Tịch đều...” Vừa nói được nửa câu thì cậu ta im bặt, tôi quay đầu nhìn thấy Trần Tịch đang dùng ánh mắt vô cùng đáng sợ lườm Tô Cẩm Ngôn. Nhưng chỉ một giây sau liền trở lại khuôn mặt cười tươi như hoa.

“Da của Tiểu Đằng thiệt tốt nha.” Trần Tịch nâng mặt tôi lên, trái sờ phải soạng, khiến tôi có chút xấu hổ. Đang định đẩy tay cô ấy ra, cái tay kia lại sờ đến đùi tôi.

“Thiệt lảng nha, lạnh lạnh, giống như trái cây đông lạnh ấy. Cậu có thường wax lông không?”

Không ngờ tôi lại bị nữ sinh hỏi loại vấn đề này, đây là cô ấy đang quấy rối tôi sao? Chẳng qua làm nam sinh, bị nữ sinh quấy rối không phải là rất may mắn sao?

“Không...”

“Trời sinh như vậy?” Trần Tịch cực kỳ kinh ngạc, “Tiểu Đằng là nam sinh thiệt hả?” Nói xong thì tay đã luồn vào trong áo, sờ sờ ngực tôi.

“Oa đừng có sờ chỗ đó...” Oo cho dù là tôi, bị nữ sinh sờ như vậy cũng sẽ có phản ứng đó nha! Hơn nữa còn có người đang đứng xem.

Tôi ngẩng đầu nhìn hai người kia, hy vọng bọn họ tới cứu. Ai dè Phong Lôi Tôn bật mũi chạy ra, Tô Cẩm Ngôn thì đỏ bừng cả mặt, không phải là bị cảm nắng chứ hả?

“Đúng là không có ngực...” Trần Tịch có chút thất vọng mà buông tay.

Này này, cậu thất vọng cái quỷ gì hả? Có ngực thì không phải thành nhân yêu rồi sao. Cho dù tôi có ngực thì sao, chính cậu cũng có mà, sờ tôi thì có gì hay ho chứ. Tôi quả thực là không hiểu cô ấy đang nghĩ gì nữa.

Tôi và Trần Tịch cùng ăn com tối với hai cái tên bán đứng bạn bè kia. Tối nay bọn họ sẽ đi điều tra gian phòng học chơi trò triệu hồn kia, còn tôi và Trần Tịch thì đi đến ký túc xá nữ.

Ký túc xá của trường học nằm ở phía Bắc, trước đây cái ký túc xá cũ này chỉ có những học sinh nhà ở xa tới đây học mới có thể xin vào, còn lại đều là học sinh ngoại trú. Nhưng từ năm ngoái sau khi xây mới lại ký túc xá, chỉ cần là học sinh của trường thì đều có thể xin vào.

Chỗ ở của nữ sinh là ký túc xá mới, bốn người một phòng cũng khá rộng rãi. Bà di quản lý cũng chẳng thèm nhìn liền để tôi đi vào, tôi không biết là nên cảm thấy may mắn hay bị thương đây.

Nữ sinh uống thuốc độc tự sát ngụ tại phòng 401. Có một nữ sinh đứng ngay đầu cầu thang chờ chúng tôi.

“Cầm” Trần Tịch đưa cho nữ sinh kia một tờ tiền, người sau ném qua một cái chìa khóa, “Chìa khóa có thể giữ đến ngày mai. Chúc mấy người may mắn!”

Cô ấy trang điểm rất xinh đẹp, giống như đang chuẩn bị đi hẹn hò, vừa ngâm nga một bản nhạc vừa đi xuống lầu.

Cầm chìa khóa, chúng tôi leo lên lầu bốn. Phòng 401 nằm ở cuối hành lang. Trời đã tối đen, mỗi phòng ký túc xá đều sáng đèn, chỉ có đầu cuối hành lang là tối đen như mực, cứ như là một thế giới khác vậy.

“Tại sao cậu đưa tiền cho cô ta?” Tôi không hiểu gì mà hỏi.

“Cái ký túc xá kia sau khi truyền ra mấy chuyện ma quái liền trở thành địa điểm chơi trò thử thách lòng can đảm. Có hai học sinh ngụ ở đó cũng dọn ra ngoài, thế nhưng mấy cô ấy còn giữ chìa khóa, bây giờ thì di thu ‘phí vào cổng’ của mấy đối tượng muốn chơi trò thử thách can đảm hay mấy học sinh tò mò này nọ.”

Phí vào cổng... Học sinh thời nay cũng có đầu óc kinh doanh dữ. Tôi thật sự nghi ngờ hai học sinh ngụ trong ký túc đó vì muốn kiếm chác cho nên mới truyền ra chuyện ma quỷ trong ký túc xá à nha.

Nhưng cũng phải nói, ở tại một phòng nằm ở vị trí cuối hành lang thì không tốt, dễ tụ âm khí. Cho nên lúc người ta ở khách sạn đều không ai chọn phòng cuối cùng cả. Phòng 401 quả thật âm khí rất nặng, thế nhưng cũng không có gì đặc biệt.

Đèn điện vẫn còn, nhưng lúc tôi bật thì không cháy. Tôi đành mở đèn màn hình di động, trong phòng liền phủ một tầng ánh sáng màu xanh, càng làm tăng thêm sự quỷ dị.

“Không có gì cả.” Ngoại trừ một cái giường nằm bên tay trái, ba cái giường khác đều treo màn. Ngoài cửa sổ có ngọn gió nhẹ thổi vào, màn trắng ngẫu nhiên sẽ phát phơ.

“Phòng chỉ có ba người ở sao?” Cái giường bên tay trái hoàn toàn không có đồ vật gì. Vừa rồi tôi cũng chỉ nghe Trần Tịch nói có hai học sinh còn lại dọn ra ngoài.

“Không, nghe nói học kỳ đầu vẫn là bốn người. Chẳng qua có một người nghỉ học.” Trần Tịch vén lên tấm màn ở giường người chết. Nghe nói người chết lúc còn sống là một cô gái khá ăn chơi, còn đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, đến nay cũng không có ai tới nhận di vật.

Tôi nhìn Trần Tịch đi quanh phòng, cúi nhìn dưới gầm giường, mông nâng lên cao, lộ ra đôi chân dài dưới làn váy. Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, xấu hổ quay đầu đi, “Cậu đang tìm gì vậy?”

“Không có gì. Nhìn xem có thi thể bị đóng đinh dưới ván giường không thôi.” Trần Tịch vỗ vỗ hai chân, đứng lên, vẻ mặt thất vọng.

“Thi thể gì?”

“Cậu chưa nghe qua sao?” Trần Tịch liền rất hăng hái, lộ ra nụ cười quỷ dị, “Đó là câu chuyện ma rất nổi tiếng đó. Có một nữ sinh giết chết bạn cùng phòng, đem thi thể đóng đinh dưới ván giường. Sau đó có một học sinh mới nhập học, lúc ngủ ở trên chiếc giường kia luôn nghe được giọng nói ‘Lưng dựa lưng thật là ấm áp’ nha...”

Please, lần này là tự sát, không phải mưu sát được chứ. ═|||

Thấy tôi không phản ứng, bả vai Trần Tịch xiu xuống. “Tiểu Đằng, cậu không sợ chút nào sao?”

“Tại sao tớ phải...” Đột nhiên tôi liếc thấy phía sau Trần Tịch hiện lên một cái bóng đen khá lớn.

Tôi liền chụp lấy bả vai Trần Tịch, đẩy cô ấy ra sau, rút lá bùa ra kẹp giữa hai ngón tay. Đang chuẩn bị niệm chú thì lại phát hiện trước mặt chẳng có thứ gì cả.

Kỳ quái, nếu có thứ gì đó thì nhất định tôi sẽ nhìn thấy được. Nhưng vừa rồi tôi chắc chắn không phải nhìn lầm. Tôi cảm thấy cái bóng đen đó đang ngo ngoáy, giống như là...

“Tiểu Đằng, sao vậy?” Trần Tịch hoang mang nhìn tôi. Hiển nhiên là cô ấy chẳng thấy được gì cả.

“Không có gì.” Tôi lắc đầu, lại hỏi: “Trần Tịch, cậu có sợ gián không?”

Trong nháy mắt Trần Tịch liền dờ người ra, sau đó dùng sức vỗ lên đầu tôi, “Ai mà sợ thứ đó?” Nhìn bộ dáng thẹn quá hóa giận của cô ấy, có lẽ là cũng hơi sợ nhỉ.

“Có lẽ nỗi sợ của cậu đang chờ ở ngoài đó nha.”

Trần Tịch thờ dãi, dường như đã bó tay, “Tại sao bây giờ Tiểu Đằng chẳng đáng yêu chút nào hết vậy?”

Con trai đáng yêu mới là lạ đó. Tôi cũng chẳng hỏi đâu mà cái lại cô ấy, bắt đầu lục tìm mấy vật dụng của người chết. Người chết đèn tắt, thân thể về với cát bụi. ‘Niệm’ là năng lượng, năng lượng thì sẽ mãi trường tồn. Ý niệm khác với linh hồn, hồn về địa phủ, nhưng niệm vẫn sẽ lưu lại ở nhân gian.

Nếu người chết khi còn sống quá cố chấp với một thứ gì đó, ý niệm cũng sẽ được gửi gắm trong một vật tương tự vậy. Cho nên nhiều người sẽ đốt cho người chết những thứ đồ mà họ thích hoặc đã dùng qua lúc còn sống. Mà dùng đồ của người chết đôi khi cũng sẽ gặp được việc lạ.

Nữ sinh kia uống thuốc độc tự sát, nhưng hồn lại không lưu lại trường học, nên không có cách nào triệu hồi về để hỏi chuyện được. Vậy chỉ còn có thể đọc thông tin từ những vật dụng của cô ấy để biết được cô ấy đã trải qua những gì mà thôi.

Có lẽ vì để gia tăng sự kích thích cho trò thử thách lòng can đảm, cũng có thể là mấy học sinh dọn đi quá vội vàng, dù sao cũng có rất nhiều đồ vật vẫn chưa được thu dọn, còn giữ nguyên vị trí ban đầu.

Đồ dùng của con gái rất nhiều, các loại trang sức với đủ kiểu dáng, mỹ phẩm dưỡng da, còn có túi xách giấy nếp, đều là mấy thứ con gái thích. Nhưng mà cũng không lưu lại bất kì ‘niệm’ đặc biệt nào. Về phần quần áo thì Trần Tịch sẽ phụ trách, tôi cũng không phải mấy tên biến thái thích lục lọi nội y của người ta.

Lúc xoay người, khoe mắt tôi liếc thấy một thứ chuyển động rất nhanh, lướt ra phía sau tủ đầu giường. Tôi liền kéo ngăn tủ ra, bên trong không có thứ gì cả, ngoại trừ một cái ly sứ.

Cái ly tăn ra khí màu đen, xem ra tôi tìm đúng rồi.

Tôi vươn tay định lấy nó ra, tay vừa chạm vào liền cảm giác như bị côn trùng cắn. Trong đầu tôi bị nhét vào vô số hình ảnh. Còn có tiếng thét của con gái như muốn đâm thủng cả màng nhĩ.

Lúc bắt đầu chỉ là một chuyện nhỏ. Thiếu nữ A ngủ ở giường trên vô ý uống nhầm ly nước của cô ấy. Mà cô ấy lại có tính ưa sạch sẽ rất nghiêm trọng, thế nên một trận cãi vã là điều không thể tránh khỏi.

Thiếu nữ A không biết là đang tức giận hay là bối rối gì, sau khi đi đá bóng về cứ để người ngom bản thiêu mà ngồi lên giường cô ấy, lại là một trận cãi vã thậm chí là đánh nhau. Thiếu nữ A đương nhiên không phải đối thủ của cô ấy, bị đánh đến mình đầy thương tích. Giáo viên lại nghiêm khắc trách phạt cô ấy, hận thù cứ như vậy mà sinh ra.

Cô gái ăn chơi đó cũng quen biết không ít người, khắp chốn đều chĩa mũi nhọn vào thiếu nữ A. Châm chọc khiêu khích, cố tình khó dễ, vân vân... Còn chụp được hình khiêu *** của thiếu nữ A, uy hiếp cô ấy đến ký túc xá nam ngủ. Sau việc đó, thiếu nữ A liền thất cổ tự tử.

Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc. Cô ấy luôn nhìn thấy có côn trùng màu đen đậu trên đồ vật mình đã dùng qua. Cái ly, hộp cơm, bàn chải đánh răng, thậm chí là băng vệ sinh. Nhưng trong nháy mắt chúng liền biến mất. Loại việc này đối với cô nàng có tính ưa sạch sẽ như vậy quả thật là điểm trí mạng. Cô ấy gần như bị bức điên, không ngừng dùng thuốc sát trùng thoa khắp người.

Nhưng mấy con côn trùng đó lại vẫn cứ sinh trường rồi chui ra từ miệng của cô ấy, từ lỗ tai, lỗ mũi. Đến nỗi cô ấy còn cảm thấy chúng đang di chuyển dưới làn da mình. Cho nên cô ấy mua một bình thuốc trừ sâu, uống vào.

Trong đầu hiện lên hình ảnh một cô gái bị sâu bọ lúc nhúc phủ kín người, há miệng liền trào ra vô số côn trùng, thật sự khiến tôi rợn cả tóc gáy.

“Tiểu Đằng... Tiểu Đằng!”

Hai má đau đốn khiến tôi hoàn hồn lại. Nhìn thấy bàn tay Trần Tịch lại định đánh xuống, tôi nhanh chóng nghiêng đầu né tránh. “Đừng đánh, tớ tỉnh! Tớ tỉnh!”

“Cậu nhìn thấy cái gì?” Trần Tịch rất lo lắng, cô ấy nói tôi toàn thân run rẩy, còn tưởng bị quỷ nhập rồi. Bấm ngón giữa lại không thấy tôi phản ứng, cô ấy đành phải tắt cho tôi tỉnh.

“Không có gì. Cậu thật sự không sợ gián chứ?”

Mặt Trần Tịch đỏ lên vì tức giận, tàn nhẫn lườm tôi một cái. Người đẹp thì dù đang lúc tức giận cũng đẹp quá chừng.

“Lấy cái ly này đi tỉnh lọc chút đi.” Tôi không có mang chén xương bồ chín đốt, cũng không thể dùng nước muối, sợ sinh ra phản ứng hóa học. Chỉ có thể dựa vào bản thân chúng tôi mà đuổi cái ‘niệm’ này đi thôi.

Trần Tịch dí sát mặt vào cái ly kia, nhử mày, “Có ‘thứ gì’ sao?”

“Có nha, cậu nhìn kỹ vào.” Tôi ra dấu bảo cô ấy kê sát mặt vào tí nữa. Miệng người sau cũng gần như đụng vào vành ly.

Cô ấy đột nhiên kêu lên sợ hãi rồi lấy tay đánh rớt cái ly, nếu không phải tôi phản ứng nhanh mà giờ cái ly lên cao, chỉ sợ bây giờ nó đã văng xa rồi. Một sợi tơ hồng quấn lấy cái ly, lôi nó ra khỏi tay tôi, có vài sợi tơ hồng treo nó giữa không trung. Mấy cái chuông trên tơ hồng cũng không ngừng kêu vang.

“Côn trùng... Tiêu diệt tất cả!”

Tôi nhìn thấy bộ dạng của cô ấy mà giật mình. Không phải chỉ là côn trùng thôi sao? Cũng đâu cần làm quá lên như vậy, về thiếu nữ đáng yêu của Trần

Tịch nay đã hóa thành người máy sinh học Evangelion rồi.

“Bụi về bụi, đất về đất, hồn về địa phủ, niệm hóa hư vô.” Trần Tịch kéo tơ hồng, mấy sợi tơ liền phát ra ánh sáng màu đỏ, toàn bộ tập trung tại cái ly kia.

Trong chén đột nhiên tràn ra vô số côn trùng màu đen, dần dần tụ lại thành hình người.

【Côn trùng ... Đừng cắn tao...】

Côn trùng hóa thành hình người kêu gào thảm thiết, dùng ‘tay’ nắm lấy thân thể mình, móc rồi lại móc ra từng con côn trùng. Cho dù đã chết cũng vĩnh viễn phải chịu nỗi khổ bị vạn trùng gặm cắn.

Hai tay tôi chấp lại theo kiểu Kim Cang, niệm đi niệm lại: “Nam mô tam mạ đa Phật Đà nam, đạt ma đà đô, tát phạ bà phạ, câu hàm”

Đây là Tịnh Pháp Giới Chân Ngôn, có thể khiến tam nghiệp được thanh tịnh, tiêu trừ tội chướng. Thật ra vốn là không có thực thể côn trùng. Nghiệt từ tâm sinh, ma chướng của cô gái này đã hóa thành thứ mà cô ấy sợ hãi nhất, đến chết cũng không thể thoát ra.

tam nghiệp: tất cả hành vi, ngôn ngữ, tư tưởng trong đạo Phật gọi là nghiệp, thân nghiệp, khẩu nghiệp và ý nghiệp gọi chung là tam nghiệp.

Côn trùng dần dần tiêu tán thành tro bụi. Niệm cũng hóa thành gương mặt cô gái đang khóc, miệng hơi cử động, sau đó tan vào hư vô. Câu cuối cùng cô ấy nói chính là ‘Rất xin lỗi’. Thế nhưng người đáng phải nhận lời xin lỗi này cũng đã mất rồi.

Tôi quyết định mang cái ly kia đi. Trần Tịch nhìn hành động của tôi thì cảm thấy rất khó hiểu, thế nhưng cũng không hỏi nhiều. Dù sao cô ấy đã bị mấy con côn trùng kia làm cho sợ hãi, mặt mày còn xanh mét, cũng không còn sức để nói chuyện.

“Đánh nó! Coi nó còn dám lên mặt không!”

“CMN, con nhỏ này còn dám đánh trả!”

Lúc xuống đến lầu ba tôi loáng thoáng nghe được có tiếng thét của con gái và tiếng chửi mắng đầy giận dữ. Tiếng ầm ả là từ phòng uống nước truyền ra. Hai chúng tôi nhìn nhau, nhẹ tay nhẹ chân mà tiến đến cạnh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Cùng Gốc Cội – 4

Chỉ thấy có mấy nữ sinh đang vây đánh hội đồng một nữ sinh khác. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cảnh con gái đánh nhau thật sự. Nắm tóc, xé quần áo, cắn tay, có bao nhiêu thủ đoạn đều giờ ra hết, cực kỳ đáng sợ.

Cô gái bị đánh ngã ra đất đầu tóc rối bù, nội y cũng bị lộ ra. Nguy hiểm nhất chính là trên mặt đất còn đầy mảnh vỡ của bình giữ nhiệt, chỉ cần dè lên chắc chắn sẽ bị thương. Hiện giờ có lẽ cũng không kịp báo lên quản lý ký túc hoặc giáo viên nữa rồi.

“Cô ơi, bên này có người đánh nhau!” Tôi giờ lại trò cũ, không tin là nam sinh không trúng chiêu thì nữ sinh cũng không trúng.

Trong đám nữ sinh kia có một cô gái bộ dáng cao to khỏe mạnh lao ra, “Đứa nào kêu cô giáo đó? Muốn kiếm chuyện à!”

Tại sao ngay cả nữ sinh cũng không trúng chiêu vậy? TT

Tôi so với nữ sinh vừa lao ra kia còn lùn hơn phân nửa, chỉ sợ đánh cũng đánh không lại. Tôi lôi kéo Trần Tịch qua giúp đỡ, người sau lại bắt đầu dè dặt mà đỡ trán.

“Thì ra là mới tới, phải dạy dỗ tụi bây chút!”

Nữ sinh kia giờ bàn tay to tướng đánh qua đây, tôi né không kịp, bị tát đau muốn chết. E là mặt cũng bị sưng lên rồi.

Trần Tịch đột nhiên chụp lấy bả vai tôi, kéo tôi ra sau. Sau đó đá một cước vào đầu gối nữ sinh kia. Người sau đau đến mức phải ôm đầu gối mà ngã lăn ra đất.

Trần Tịch nhìn nhìn mặt tôi, trong mắt lóe lên tia lửa, hai tay chống nạnh nghênh ngang bước vào phòng uống nước, “Một đám đánh một người... Chậc chậc...”

“Con nhỏ lớp dưới, tao cảnh cáo mày đừng có nhiều chuyện.” Kẻ cầm đầu lại chính là nữ sinh xinh đẹp trong lớp tôi, còn người bị vây đánh là Tiết Mẫn.

Mấy cô gái này từng gặp qua tôi rồi, trong lòng tôi kêu to không tốt, kéo mạnh Trần Tịch, thế nhưng người sau lại hoàn toàn không thêm đề ý, “Thái độ của mấy người còn không làm cho người ta nhiều chuyện sao? Lúc này người của cô đánh bạn của tôi!”

“Đúng vậy rồi sao?”

“Cô thừa nhận cô ta là người của cô? Quả nhiên thuộc hạ của kẻ xấu xí cũng đều là thứ xấu xí!”

“Mày...”

Hai bên đối mặt, lửa xẹt tứ phía, đặng đặng sát khí, e là đại chiến có thể xảy ra bất kỳ lúc nào. Chiến tranh của con gái thiết kinh khủng quá đi ... 555 Tôi muốn về nhà!

“Rạch nát mặt nó, coi nó còn dám nói ai xấu xí!” Nữ sinh xinh đẹp ra lệnh. Mấy người khác lập tức nhào tới đánh Trần Tịch. Có người còn cầm mảnh vỡ của bình giữ ấm trong tay.

Tôi lấy di động định báo cảnh sát, ngẩng đầu lại phát hiện trên người cô gái đó tản ra một luồng khí đen. Khí tức cũng y như cái ly kia.

Đó là thứ gì?

Tôi còn đang do dự, nữ sinh xông lên đầu tiên đã bỏ nhào lên người Trần Tịch. Người sau hành động cực kỳ nhanh nhẹn, né người sang một bên, nâng đầu gối thúc vào bụng đối phương, cô gái kia lập tức ngã xuống.

Bộ thần côn thời nay đều được huấn luyện hết rồi hả? Bọn Phong Lôi Tôn thì khỏi phải nói đi, Tô Cẩm Ngôn cũng có võ nghệ cao cường, giờ Trần Tịch xem ra cũng không kém cạnh gì. Đánh đấm, xoay người, đỡ đòn, động tác nào cũng lưu loát và tàn nhẫn. Nhìn nhìn mấy người bị đánh, tôi chỉ đứng ngoài xem thôi mà còn cảm thấy đau nha.

Chỉ trong chốc lát đã giải quyết tất cả đối thủ, khiến họ nằm lăn ra đất không bò dậy nổi, Trần Tịch phui phui tay, đi đến trước mặt nữ sinh xinh đẹp, người sau run rẩy lùi về sau.

“Mày muốn làm gì? Đừng có tới đây...”

“Vừa rồi là ai nói muốn rạch nát mặt tôi?” Trần Tịch tung hứng cái mảnh vỡ của bình giữ ấm trong tay, không có ý tốt gì mà ép sát nữ sinh vào góc.

“Không... tao nói giỡn...”

“A...” Trần Tịch dùng mảnh vỡ cọ qua hai má nữ sinh, “Khuôn mặt này lại rất là tươi ngon mọng nước, rạch xuống chắc đã lấm đây. Tôi nên vẽ một con rùa hay là viết lên ba chữ ‘Kẻ xấu xí’ nhỉ?”

Khí thế của Trần Tịch rất đáng sợ, nụ cười trên mặt đầy tà khí, nhìn có chút bất thường. Tôi chưa từng thấy qua bộ dáng cô ấy như vậy. Nữ sinh kia bị dọa đến mặt mày trắng bệch, gần như muốn khóc thét lên.

“Đừng...”

“Vậy lúc cô đánh người sao không nghe được người ta nói ‘đừng’ hả?” Trần Tịch thật đáng sợ, đột nhiên nắm mảnh vỡ giơ lên cao, định đâm xuống.

“Trần Tịch, dừng tay!” Tôi đến đè lại tay cô ấy, người sau lại cực kỳ mạnh, tôi hoàn toàn không thể ngăn cản được. Bộ dạng như vậy thực rất không bình thường mà.

“Om mani padme hum!” Dưới tình thế cấp bách, tôi đành niệm Đại Minh Lục Tự Chân Ngôn. Thứ này có thể đuổi đi ma chướng, ổn định tâm thần. Tay phải tôi kết ấn trên trán cô ấy, ánh mắt người sau liền tỉnh táo lại, nghi hoặc nhìn nhìn tôi.

“Tiểu Đằng, cậu niệm Lục Tự Chân Ngôn làm gì vậy?”

“Cậu không sao chứ?” Tôi lo lắng hỏi cô ấy, người sau lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì.

Một mùi khai của nước tiểu bốc lên, tôi phát hiện nữ sinh xinh đẹp kia vậy mà sợ tới mức tiểu trong quần. Cô ta dùng ánh mắt ngập nước tàn nhẫn lườm chúng tôi. Trong ánh mắt kia tràn đầy oán hận, giống như muốn đem xé chúng tôi ra cả ngàn cả vạn mảnh vỡ, thật sự rất đáng sợ.

Tiết Mẫn không rên một tiếng mà bước ra khỏi phòng uống nước, tôi vội vàng đuổi theo. Trong nháy mắt lúc vừa bước ra phòng uống nước, tôi dường như thấy được cô bé lớp trưởng đang đứng cuối hành lang.

“Đừng xen vào việc của người khác.” Giọng nói yếu ớt của Tiết Mẫn truyền đến, tôi ngẩng đầu phát hiện cô ấy không hề quay đầu lại mà bước ra ngoài. Tôi lại nhìn sang hành lang bên kia, hoàn toàn chẳng thấy bóng dáng cô lớp trưởng đâu cả.

Việc này thật sự có chút kỳ quái. Chẳng qua cái cô Tiết Mẫn này vậy mà đến một lời cảm ơn cũng không có, quả nhiên là người dễ bị hiểu lầm rồi bị bắt nạt mà.

Trần Tịch đã ra khỏi phòng uống nước, chúng tôi nghe thấy nữ sinh xinh đẹp ở phía sau kêu lên: “Tụi mày nhớ kỹ cho tao!”

“Ha, muốn đến lúc nào cũng được!”

Lúc Trần Tịch còn muốn đổ thêm dầu vào lửa, tôi liền vội vàng kéo cô ấy đi. Ở cổng trường tôi gặp được bọn Tô Cẩm Ngôn, rồi lại cùng đi ăn khuya với họ. Đêm nay đúng là quá thê thảm, nữ sinh còn sống còn đáng sợ hơn nữ sinh đã chết nữa.

Chẳng qua bọn Tô Cẩm Ngôn trông cũng không khác hơn bao nhiêu, sắc mặt Phong Lô Tồn từ đầu tới cuối đều nhăn nhó. Tô Cẩm Ngôn lại như đang suy nghĩ điều gì, ngẫu nhiên sẽ liếc nhìn một cái, hai tầm mắt đụng nhau lại nhanh chóng dời đi. Dù sao thì không khí cũng rất kỳ quái.

“Mấy cậu có chuyện gì vậy?” Tôi từ trong món cháo Đinh Tử ngon lành mà hoàn hồn lại. Nhưng hai người kia cũng không thêm đề ý đến tôi.

“Bọn họ đang làm mình làm mẩy mà thôi, đừng xen vào.” Chỉ một mình Trần Tịch mà ăn hết cả khay bánh bao, bây giờ đang bắt đầu ăn tới mỳ hoành thánh. Sức ăn của cô ấy tốt thật, hẳn chỉ mạnh đến như vậy, chỉ cần một tay đã có thể nhắc bổng nữ sinh cao to cường tráng kia lên.

“Câm miệng!” Hai người này lại tâm ý tương thông mà cùng mở miệng. Tôi thật không hiểu rốt cuộc bọn họ phải nói là thân thiết hay là không thân thiết nữa.

“Tiểu Đằng, cậu không sao chứ?” Tô Cẩm Ngôn vươn tay đụng một cái vào bên mặt bị đánh sưng lên của tôi, đau đến mức tôi phải hít khí.

“Không sao đâu, về nhà xoa thuốc là ổn.” Thuốc trị thương sư phụ cho tôi có hiệu quả rất tốt, đến ngày mai chắc hẳn là sẽ ổn thôi. Thế nhưng tôi để thuốc lại trong cửa hàng rồi, đợi lát nữa đi lấy vậy.

“Nhắc đến là tức, con nhỏ kia lại dám đánh vào mặt Tiểu Đằng!” Trần Tịch dùng sức nắm đôi đũa tre khiến nó gãy đôi, “Lần sau nhất định phải cho cô ta biết mùi.”

“Quên đi, dù sao tớ cũng không sao cả. Cậu cũng đã dạy cho cô ta một bài học rồi mà.” Trần Tịch lúc nổi bão rất là đáng sợ đó, chẳng qua rốt cuộc luồng khí đen kia là thứ gì?

“Tiểu Đằng phải cẩn thận. Tình huống trong trường học có chút kỳ quái.” Tô Cẩm Ngôn lộ vẻ lo lắng, cậu ta cũng thấy thứ gì tương tự sao?

“Ai dám ăn hiếp cậu thì nói cho tôi biết! Ông đây trả thù cho cậu.” Quả nhiên thiếu niên bất lương chỉ nghĩ được nhiều đó thôi.

“Tớ biết rồi. Cậu cũng phải cẩn thận, uống nhiều trà lạnh, niệm nhiều chú tĩnh tâm một chút. Thời tiết như thế này dễ phát nhiệt lắm.” Tôi bung một ly trà lạnh đặt trước mặt Phong Lô Tồn. “Hôm nay cậu còn chảy máu mũi mà.”

Nghe xong câu này, Phong Lô Tồn vậy mà lại đỏ mặt. Tô Cẩm Ngôn thì hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác. Rốt cuộc họ bị sao vậy chứ?

Trở lại cửa hàng, sau khi bôi thuốc xong, tôi cảm thấy trên mặt cũng không còn đau đớn nữa. Sau khi đốt nhang cho bọn lão quý, tôi bắt đầu chuẩn bị hàng hóa cho mấy đơn hàng. Ban ngày tôi đi học nên không thể mở tiệm, vì vậy chỉ có thể dùng khoảng thời gian sau khi tan học để chuẩn bị hàng hóa và đi giao hàng.

Thật ra tôi từng nghĩ có nên mượn người tới giúp trông coi cửa tiệm hay không. Thế nhưng tôi cũng biết muốn mượn người thạo nghề thì cũng chẳng dễ dàng như vậy.

Chuẩn bị xong hàng hóa thì cũng đã rạng sáng. Chỗ này cách trường không xa, đêm nay tôi không về nhà bác cả, cứ ngủ ở trong tiệm một đêm vậy.

Tôi cũng chuẩn bị vài bộ quần áo trong cửa hàng rồi, cho nên ở một đêm thì hoàn toàn không thành vấn đề. Sau khi tắm xong, tôi tính đến phòng ông nội ngủ. Đột nhiên nhớ tới gian phòng ở lầu hai tôi chưa từng sử dụng qua. Lần nào tôi cũng là ngủ ở trên ghế sofa trong cửa hàng hết.

Mà hình như trong cửa hàng này còn có một ‘Cô gái ốc đồng’ thì phải.

“Làm ơn, nếu trước kia không hiện ra làm tôi sợ, thì về sau cũng đừng ra hù tôi nha.”

Tôi nằm trên giường ông nội mà thi thảo. Phòng rất sạch sẽ, giường còn có mùi nắng, rất thoải mái. Giống như là có người thường xuyên quét dọn vậy. Thật ra có một ‘Cô gái ốc đồng’ như vậy cũng không tệ. Tôi sẽ không nhìn lên cô ấy, khiến cô ấy phải rời đi đâu.

Ngẫu nhiên sẽ nghe được âm thanh bọn lão quý chơi mạt chược, còn có tiếng la to ‘Ấm soa đi tuần, người gặp nhường đường’. Cách cửa hàng không xa chính là âm lộ, nghe nói là tuyến đường chính của âm phủ, buổi tối có rất nhiều ma quỷ tới lui.

Trong bóng đêm vang lên tiếng động khê khằng, dường như có người nhỏ giọng rì rầm. Có thờ dài, có chờ mong, tiếng thì thầm nho nhỏ, quả thật là khiến người ta cảm thấy rờn rợn mà.

Lúc này có người ở chung là tốt nhất. Tôi bật dậy mở đèn đầu giường, lấy ra viên ngọc đeo ở cổ, gọi ra con gà mập Hử.

Tôi cứ luôn không dám triệu nó ra, sợ bị cười nhạo, mặt khác nó còn bị hội chứng bám mẹ nghiêm trọng, vừa ra liền dính lấy tôi không buông. Sau khi được gọi ra Hử rất vui vẻ mà lao qua đây, nằm bẹp trên đầu tôi.

Thức thần nhà người ta thì dùng để trừ tà đuổi quỷ hay làm việc nhà, thức thần nhà tôi lại chỉ có thể dùng để ‘ngủ cùng’. Ai...

Có sinh vật sống bên cạnh quả nhiên là không còn sợ hãi nữa. Nó béo ú nù, người rất nhiều thịt, mềm mềm sờ lên cực kỳ thoải mái. Mùa hè cũng không quá nóng, lông nó còn vừa êm vừa lạnh nữa chứ. Dưới thân tôi lại là chiếu trúc có lót đệm bông, cực kỳ dễ chịu, khiến tôi lập tức tiến vào mộng đẹp.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nữ sinh có thể vì một việc rất nhỏ mà cãi nhau. Chỉ cần trong ký túc xá có bạn cùng phòng đặc biệt ‘tuyệt vời’ thì chuyện này sẽ xảy ra thôi.

Mấy tình yêu không bị dọa sợ à. Sau đây là một tiểu kịch trường của nhà họ Đỗ.

Về đặt tên

Mẹ Đỗ rất thích hoa tử đằng, vì thế quyết định đặt tên cho đứa con sắp sinh là ‘Đằng’. Tiếng Việt đọc thì không thấy gì, nhưng sang tiếng phổ thông thì...

Cô giáo nhà trẻ: Bạn nhỏ, con tên gì?

Đằng: Đỗ Từ Đằng.

Cô giáo: Cái gì? Con đau bụng sao, đến đây, xoa chút dầu nào. (10' sau) Bây giờ có thể nói cho cô biết con tên gì không?

Đằng: Đỗ Từ Đằng.

Cô giáo: Còn đau? Chắc phải đưa đến bệnh viện rồi.

Bác sĩ (ghi chép vào bệnh án): Bạn nhỏ, con tên gì?

Đằng: Đỗ Từ Đằng...

Bác sĩ: Chú biết con đau bụng rồi, chú đang hỏi con tên gì?

Đằng: Con là Đỗ Từ Đằng thật mà QQ

Bác sĩ, cô giáo: Bọn này biết con đau bụng rồi mà...

Khi còn bé Tiểu Đằng vô cùng bất bình với cái tên của mình. Thế nhưng, sau khi nghe nói có một anh họ tên là Đỗ Từ Ngạc, bé cảm thấy bản thân mình cũng không phải người thảm nhất.

Đỗ Từ Đằng: đau bụng

Đỗ Từ Ngạc: đói bụng

P/s: Mấy cái “Tiếng Việt” trong đây với mấy chương trước không phải là Tiếng Việt Nam đâu, là tên gọi khác của tiếng Quảng đó @@

sau đây là trích đoạn: (>v

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cùng Gốc Cội – 5

Trong mộng, tôi đứng ở một nơi giao thoa giữa mặt nước và bầu trời. Mặt nước dưới chân như một tấm gương sáng, phản chiếu không trung xanh biếc trông như một dải lụa. Tôi cất bước, trên mặt nước sóng gợn thành từng vòng lăn tăn, nhưng tôi lại không chìm xuống.

Trong làn nước dưới chân tôi là những chú rồng nhỏ và cá nhỏ đủ màu rực rỡ đang mặc sức nô đùa, thỉnh thoảng chúng sẽ nhảy lên mặt nước, vẽ nên những vòng cung bằng nước cực kỳ xinh đẹp, bọt nước bắn tung tóe dưới ánh mặt trời lóe lên những tia sáng bảy sắc cầu vồng.

Có chú chim trắng lướt qua mặt nước, lông vũ nhẹ rơi, ánh nắng rọi vào khiến nó tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Phía trước có người ngồi xổm trên mặt nước, từ trong nước nhặt lên những viên đá đẹp đẽ đủ màu sắc sỡ, bỏ vào cái giỏ được bện từ cây lưu ly đặt kế bên người. Cây lưu ly là một loại thực vật thủy sinh trong truyền thuyết, những nhánh dây leo trong suốt gần như ẩn hình trong nước, nở rộ ra những đóa hoa đỏ sậm, rắn chắc trong suốt như thạch anh.

Loại thực vật này có yêu cầu rất cao về độ tinh khiết của nước, chỉ những nơi có linh khí dồi dào mới có thể sản sinh được loại cây lưu ly to lớn này.

Chẳng qua hiện giờ chúng đã gần như tuyết chúng, ngay cả thạch anh còn bị làm giả nữa mà.

Cái rổ bện từ cây lưu ly kia vô cùng xinh đẹp tinh xảo, có màu xanh biển. Còn người nọ thì có một mái tóc dài màu bạc, dưới ánh mặt trời trông như một dải lụa buông xõa trên vai. Trên người hắn mặc trường bào màu trắng, kéo lê trên mặt nước, bên trên thêu đầy những hoa văn phức tạp màu đỏ thẫm.

Tôi bước qua đó, đôi phương dường như nhận thấy có người tới gần, xoay đầu lại. Đó là một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, còn đẹp hơn cả Phong Khinh Vân hay là Tạ Tất An. Mây nhợt mắt sáng, đôi mắt xanh lơ trong suốt mà dịu dàng, cười rộ lên càng khiến người ta rung động. Nếu để nữ sinh nhìn thấy chắc chắn sẽ chết mê chết mệt. Đàn ông mà lớn lên xinh đẹp vậy thật đúng là tạo nghiệt chường mà.

“Tiểu Đằng, đệ xem, ta nhặt được rất nhiều viên đá đẹp này.”

Hắn gọi ‘Tiểu Đằng’ cũng không phải là nói tôi. Hơn nữa tôi hoàn toàn không quen hắn. Người nọ dường như nghe ‘Tiểu Đằng’ nói gì đó với hắn, ngây ngô cười lì lì.

“Đệ không phải cũng hái rất nhiều hoa sao? Đại nhân nhất định sẽ thích lễ vật của chúng ta.”

Tôi hoàn toàn không nhìn thấy được cái người tên ‘Tiểu Đằng’, chỉ có người tóc trắng vẫn luôn nói chuyện rồi cười ngây ngô, tựa như có người đang đùa giỡn với hắn. Tiếp đó gió nổi cuộn cuộn khắp tứ phía, kéo theo bọt nước văng khắp nơi. Mặt nước lặng yên chợt nổi sóng. Tựa như có gì đó từ không trung hạ xuống.

“Đại nhân đã trở lại, chúng ta đi nghênh đón nàng đi.” Người tóc bạc vươn tay về phía tôi. Thế nhưng tôi không nắm lấy tay hắn.

Sau đó tôi bị một tràng tiếng chuông điện thoại đánh thức. Hơi mở mắt ra, nắng sớm mang theo gió mát nhẹ thổi vào phòng. Tôi còn đang mơ màng, rất muốn trở mình ngủ tiếp.

Tay sờ được da thịt mát rượi, tôi nghĩ thầm anh họ còn đang ngủ sao? Hôm nay anh không đi làm sao? Thế nhưng cũng kỳ quái, tuy là vóc dáng anh họ đẹp nhưng cũng đâu tốt như thế này, dưới tay tôi là một thân thể săn chắc đầy cơ bắp.

Hơn nữa có điểm là lạ, cho dù mùa hè mặc ít đồ, nhưng cũng không thể không sờ được chút vải áo nào chứ.

Trong nháy mắt con buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan, tôi mở to mắt phát hiện mình đang ôm một người con trai xa lạ và trần – trụi. O o

May là trên người tôi coi như còn ăn mặc chỉnh tề. Tôi nhớ là hôm qua mình ngủ lại trong cửa hàng, nơi này đúng là phòng của ông nội mà. Thế nhưng tại sao trên giường lại mọc thêm một thằng con trai?

Không đúng, bộ dạng người này trông y hệt người thanh niên trong mộng. Hắn làm sao mà từ trong giấc mơ của tôi chạy đến hiện thực được vậy? Không đúng, trọng điểm là tại sao hắn không mặc quần áo?

Hôm qua tôi chắc chắn không uống rượu, lại càng không có chuyện say rượu loạn tính. Còn nữa, hôm qua tôi ôm gà mập Hừ ngủ mà.

Gà mập?

“Uhm...” Thanh niên chậm rãi mở mắt, đôi mắt xanh lam xinh đẹp như một viên đá quý, nhìn giống y đúc Hừ. Sau khi mắt đối mắt với hắn, tôi có linh tính chẳng lành, nhanh chóng lùi ra sau.

“Uhm hừm...”

Quả nhiên không sai mà, người sau đã lao tới, đè lên người tôi, ôm đầu tôi mà cọ qua cọ lại. Đã vậy còn phát ra âm thanh quỷ dị. Đáng sợ nhất chính là, ‘cái chỗ ấy ấy’ của nó còn chọc chọc vào tôi.

“Uhm... Ah...”

“Buông ra! Hừ, con gà ngu này, mau buông tao ra!”

Khó khăn lắm tôi mới đá văng Hừ ra, lúc tắm rửa nó cứ ở bên ngoài gõ cửa, phiền muốn chết. Tôi còn chưa thể tiếp nhận sự thực là nó đã biến thành cái dạng này. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy trời?

Lúc chuẩn bị ra ngoài mua đồ ăn sáng, tôi phát hiện cửa gỗ của tiệm đã mở, chỉ có tranh long còn đóng. Ánh mặt trời chiếu rọi vào nhà, trên bàn đã có một bữa sáng còn nóng hôi hổi, bao gồm một ***g bánh bao nhỏ, sủi cảo tôm và xú mại hập.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?” Trong bóp thiếu đi một ít tiền, là ‘Cô gái ốc đồng’ mua bữa sáng cho tôi sao? Còn pha một ấm trà rất thơm nữa.

Hừ vừa nhìn thấy đồ ăn thì hai mắt liền phát sáng, lập tức vọt tới bên bàn dùng hai móng bốc lấy bốc để, đem đồ ăn nhét vào miệng.

“Ngu ngốc! Chừa một chút cho tao coi!” Lúc tôi đi qua giành lại đồ ăn liền phát hiện có gì đó không đúng, “Này, trước tiên mày đi mặc quần áo cái coi, ở trong nhà không được lỏa – thể – chạy – rông!”

Hừ hoàn toàn không thèm để ý, ăn luôn cả ***g bánh bao, lại còn vươn bàn tay tội ác về phía sủi cảo tôm. Tôi nhanh chóng nhét sủi cảo vào miệng, còn

chưa kịp nuốt xuống thì cả người đã bị nó đè ra bàn.

Đầu lưỡi nó vói vào miệng tôi, bắt đầu giành miếng sủi cảo tôm kia.

“Ngốc... uhm...” Quả nhiên gà mập rất nặng, tôi đẩy mãi mà nó vẫn cứ bất động. Làn da mát rượi dán trên người tôi, cảm giác ma sát xuyên thấu qua quần áo, khiến tôi cảm thấy thật kỳ quái.

“Ồi, chúng tôi đến không đúng lúc rồi.”

Giọng nói này khiến tim tôi thiếu chút nữa là nhảy luôn ra ngoài. Ngẩng đầu nhìn thấy Phong Khinh Vân đang đứng ngoài tranh long, vẻ mặt cười cợt không chút tốt đẹp gì. Còn Phong Lôi Tôn thì đen mặt, mày nhăn lại, vẻ mặt mất hứng.

“Mau... mau cứu tôi!”

Sau khi đem sủi cảo trong miệng cho Hừ thì tôi mới đẩy được nó ra. Mở ra tranh long, tôi thật sự không có mặt mũi nào nhìn bọn Phong Khinh Vân. Lần này đúng là quá mất mặt rồi, bị thức thần của mình đè tới không dậy được cơ mà.

“Phạm vi ‘hứng thú’ của em càng ngày càng rộng nhỉ.” Phong Khinh Vân liếc nhìn sang Hừ đã bị tôi ép buộc mặc vào quần áo, đang không có chút hình tượng nào mà ngồi ăn điềm tâm.

“Mới không phải!”

“Làm người phải biết kiềm chế.” Phong Lôi Tôn vậy mà lại nói ra câu đó, “Quên đi, ít ra cũng phải hiểu được cái gì gọi là tiết tháo (nguyên tắc đạo đức) đã.”

“Đã nói là không phải!”

“Tiết tháo?” Phong Khinh Vân bật cười, “Tôn Tử, thời đại này còn nói đến ‘tiết – tháo’ gì chứ, thật là nực cười.”

“Đúng. Con không nên nói cái từ này trước mặt chú.”

“Cái từ này có thể cho con được gì? ‘Trinh – tiết’ sao?”

Hai người bắt đầu cãi nhau, Phong Khinh Vân càng nói càng ‘đôi trụ’, sắc mặt Phong Lôi Tôn đỏ bừng, thiếu chút nữa là rút kiếm. Tại sao tôi chỉ muốn yên tĩnh ăn bữa sáng mà cũng khó vậy hờ trời?

“Phiền quá đi! Im miệng hết lại cho tôi!” Tôi nhìn không được mà vỗ bàn cái rầm, hai người kia quả nhiên dừng lại nhìn tôi. Hừ vừa lúc ăn hết đồ ăn sáng, lập tức bu lại liếm liếm vụn đồ ăn trên môi tôi.

“Cút ngay! Cái con gà ngu này!” Khó khăn lắm mới thể hiện được hình tượng nghiêm khắc thì liền bị nó hủy hoại như thế đó.

Lại mua về bữa sáng, ba người chúng tôi, kể cả gà mập, vây quanh bàn cùng ăn.

“Em nói đây chính là thức thần?” Phong Khinh Vân sau khi biết được Hừ là thức thần thì nảy sinh hứng thú, “Tiểu Đằng rốt cuộc cũng có thể tạo ra thức thần mà chỉ có chế sư mới làm được sao? Lần sau tạo cho tôi một con đi.”

Tôi nhìn Hừ đang ăn rồi ăn không ngừng, mất hết cả hình tượng, thật là vừa ngốc vừa tham ăn, “Bán cho anh con này.”

Hừ dường như nghe được tôi muốn bán nó, lập tức ôm lấy tôi, cầm bánh bao trong tay lấy lòng mà dăng đến bên miệng tôi. Tôi cố tình muốn hù nó, nên nói với Phong Khinh Vân: “Một ngàn đồng một cân thì sao?”

“Quá mắc đi? Thế nhưng tác phẩm của chế sư thì cũng đáng cái giá này.” Phong Khinh Vân cười xấu xa, “Cánh tay này thật nhiều thịt, chặt xuống đem cân chắc cũng được mấy cân à nha.”

“Chú à, mua đùi thì lời hơn. Đùi gà ăn mới ngon.” Phong Lôi Tôn vậy mà có thể dùng vẻ mặt nghiêm túc đó để nói giỡn, tôi thật sự rất bội phục.

“Mông gà cũng có thể dùng để ninh cháo...”

Nhìn hai người bọn họ cười tà bước tới gần, Hừ kinh hãi, sống chết ôm eo tôi, đôi mắt xanh rung rung nước mắt, trông rất đáng thương.

Thật ra mà nói, khuôn mặt nó cũng rất đẹp. Giống y như người con trai tóc bạc trong giấc mộng của tôi. Thế nhưng khí chất Gà mập làm quái gì mà có khí chất chứ.

Tôi đành nói với hắn đây là thứ phẩm không thể bán. Thẳng cho tới khi bọn Phong Khinh Vân mua hàng xong rồi khỏi, Hừ mới chịu buông tôi ra. Vốn tôi định nhờ Phong Lôi Tôn xin phép nghỉ giùm, ai dè hôm nay cậu ta cũng trốn học luôn.

Tôi dẫn theo Hừ tới Suối Dây leo. Không biết vì sao nó lại biến thành hình người, hơn nữa tôi không có cách nào thu hồi nó về lại, đây mới là điều quan trọng nhất. Tôi định tìm sự phụ giúp xem thử coi có trục trặc gì không.

Ai ngờ sư phụ vừa đụng vào, nó liền biến trở lại thành viên ngọc. Chẳng lẽ là do ‘phương pháp tháo gỡ’ của tôi không đúng?

“Có phải con đã hù dọa nó gì không? Cho nên nó mới sợ là sau khi biến về thành ngọc thạch sẽ bị con bán.”

Thật như vậy sao? Thần kinh của con gà mập này tinh tế đến vậy hả?

Tôi xem xét bạch ngọc, rồi lại triệu Hử ra, bởi vì Từ Dạ nói phải giúp nó chỉnh sửa lông. Thế nhưng lúc biến ra vẫn là nhân hình, Từ Dạ nói không sao, chỉnh sửa tóc cũng tương tự vậy thôi.

Nhìn hai người đi ra sân, Từ Dạ giúp Hử trùm một tấm vải lên người rồi bắt đầu cắt tóc. Tôi quay đầu hỏi sư phụ, “Thế nhưng sao nó lại biến thành hình người?”

“Ngoại hình thức thần là do chính con tạo nên.” Sư phụ tiện tay cầm một tờ giấy trên bàn lên, vẽ vài nét bút rồi gấp lại, thổi một hơi vào nó, lập tức có một con rồng nhỏ đáng yêu xuất hiện.

“Ngoại hình thức thần vào lúc nó được tạo ra thì đã được xác định. Nhưng thức thần do chế sư làm ra là thượng phẩm, sẽ tùy theo tâm tư người sử dụng mà thay đổi.” Rồng nhỏ quấn quanh ngón tay, sư phụ nắm tay lại, lúc mở bàn tay ra thì rồng nhỏ đã hóa thành một con bướm bướm.

“Nói đúng hơn là Hử không chỉ có một hình thái?”

Sư phụ gật gù đầu, lòng tôi tràn ngập niềm vui, nói vậy là về sau Hử còn có cơ hội biến thành nhiều hình thái càng thêm oai phong khác nữa, sẽ không chỉ mãi là con gà mập nữa.

“Chẳng qua, không thể tin được là Đằng nhi lại thích loại hình này, lời đồn bên ngoài quả nhiên là thật.”

“Mới không phải!” Tôi cảm thấy không giải thích rõ ràng chuyện này thì thật sự không tốt chút nào. Không thể để cho sư phụ cũng hiểu lầm tôi được. Vì thế tôi liền kể lại giấc mơ của mình cho sư phụ.

“Mộng sao?” Sư phụ lại mơ màng như đi vào cõi thần tiên, tôi nghe ông ấy thì thào cái gì mà “Bộ dạng rất giống vị kia” “không thể nào” linh tinh.

Lúc này Từ Dạ dắt Hử đi qua. Sau khi cắt tóc thì Hử trông có vẻ hoạt bát sôi nổi hơn, tóc có chút xoăn rất hợp với mấy kiểu tóc thời thượng hiện nay, quả thật còn chói mắt hơn cả mấy người nổi tiếng nữa. Từ Dạ còn cho nó mặc quần áo mới. Dáng người thon dài của nó hình như rất hợp với mấy kiểu thời trang đang thịnh hành. Thì ra ở đây cũng có quần áo hiện đại nữa sao, tôi còn tưởng rằng đều là mấy bộ áo dài Đường trang không chứ.

Không biết sư phụ mặc vào quần áo hiện đại nhìn ra sao nhỉ? Trong ánh ông ấy mặc quần phục nhìn đúng là đẹp trai đến nỗi khiến người ta phải cảm phần luôn nha.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hôm nay xem được một cái weibo rất mạnh, một người cảnh sát nhận được tin weibo báo ở khu vực hắc quản lý có một người đàn bà rất sùng bái hồ tiên, con của bà ta báo án, cảnh sát khuyên nhủ cũng không có hiệu quả, kết quả đứa con của người đàn bà dưới con nóng giận yêu cầu cảnh sát truy nã hồ tiên về quy án, nếu không được thì sẽ khiếu nại lên cục.

Mỗ đạo sĩ trả lời: Xin báo địa chỉ khu vực của ngài.

Sau đó có vô số chuyển phát (chia sẻ ấy), đạo sĩ cùng cảnh sát cứ như vậy chiến đấu chống lại... Sau đó còn rất nhiều, siêu mạnh luôn. Miêu tả sáu đạo môn cùng liên hợp với một môn đạo khác.

+++

#ngumngugrocdai

Con thức thần gà mập mà bạn nghĩ là vừa ngu vừa vô dụng...

... thực ra là một mỹ nam vừa ngu vừa vô dụng vừa tham ăn

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Cùng Gốc Cội – 6

Buổi chiều tôi cùng với Tiết Mẫn đi mua đồ, đành phải thu hồi lại Hử. Nếu Hử thông minh một chút thì tốt rồi, có thể phụ giúp tôi việc trong cửa hàng, nhất định có thể lôi kéo được một đám khách hàng nữ cho xem.

Vừa đi tôi vừa nghĩ có nên dạy Hử cách tính tiền cùng phân biệt chủng loại hàng hóa không, còn phải huấn luyện thêm cho nó về cách phục vụ khách hàng nữa chứ. Nghĩ ngợi mãi đến suýt chút nữa tôi cũng ném Tiết Mẫn ra sau đầu luôn.

Cô ấy không nói tiếng nào, thật sự rất dễ bị bỏ quên. Trên mặt cô ấy còn dán băng cá nhân, bộ dáng trông rất thảm hại. Mấy cô nữ sinh kia cũng quá đáng, lại đem mặt cô ấy đánh thành thế này đây.

“Cậu khỏe chứ?” Tôi dừng lại, “Hay là cứ nói cho giáo viên đi.”

Tiết Mẫn hơi sững sốt, lại lắc đầu, “Không cần.”

“Nhưng mà mấy cô ấy sẽ đối xử với cậu thậm tệ hơn đó.” Mấy chuyện này mà cứ nhin mãi, đôi phương chắc chắn sẽ bắt nạt bạn càng dữ hơn.

Tiết Mẫn đột nhiên ngẩng đầu, đây là lần đầu tiên tôi mắt đối mắt với cô ấy. Trong đôi mắt kia không có nao núng hay e ngại mà người bị bắt nạt nên có, cũng không có phần nộ hay bị thương gì. Cô ấy rất bình tĩnh, thật ra cô bé này nhìn cũng không đơn giản như bên ngoài.

“Tại sao cậu lại giúp tôi?”

“Bởi vì...” vì tôi nhìn thấy bóng dáng của mình trên người cậu.

Lời đã chực chờ bên miệng nhưng tôi vẫn không thể thốt ra. Hồi ức bị đóng kín lại từng đợt từng đợt hiện lên, tôi vẫn luôn không muốn thừa nhận, rằng cái tên yếu đuối đang kêu khóc trong trí nhớ kia chính là bản thân mình.

“Việc cậu là nam mà giả gái lên vào ký túc xá nữ bị lộ ra cũng không vấn đề gì sao?”

“A?”

“Nếu nói cho giáo viên chuyện tôi qua, chắc chắn sẽ phải nhắc đến cậu.” Tiết Mẫn cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười ranh mãnh, hoàn toàn khác hẳn với cô nữ sinh cứng nhắc âm trầm trong ấn tượng của tôi.

“Tôi mới không có giả gái!”

“Tôi hiểu. Tôi hoàn toàn hiểu mà.” Tiết Mẫn vỗ vỗ vai tôi, “Cậu chẳng qua chỉ là thích lên vào ký túc nữ mà thôi.”

“Cũng không phải!”

“Đồ mặt rồi, đáng yêu thật.” Tiết Mẫn nháy mắt với tôi mấy cái, “Không sao, chị gái đây sẽ không khai cung ra đâu. Cung thích nữ sinh ngực bự chứ? Cup B hay cup C? Chị đây sẽ giới thiệu cho cung.”

“Cũng không phải! Cup G mới là tình yêu đích thực của tôi!”

Tôi thiệt muốn chôn mình luôn quá. Tại sao lại nói to ra chứ? Tiết Mẫn hơi sững sốt, rồi đột nhiên ôm bụng cười ha ha, khiến người đi đường không nhịn được mà nhìn sang đây. Tôi liền kéo cô ấy đến một cái ghế đá gần đó, cô ấy vẫn cứ cười không ngừng.

“Xin lỗi! Ha ha... Thật là lợi hại!” Cô nàng dường như rất cố gắng nhịn cười mà nói với tôi, “Không tưởng tượng được đáng vẻ nho nhỏ của cậu, khẩu vị lại rất nặng. Xem ra ngay cả người to nhất là Lâm Lâm cũng không thể thỏa mãn cậu rồi.”

Nhìn cô ấy cười đến mắt sặc sỡ hình tượng, tôi thật nghi ngờ ấn tượng trước mặt người khác lúc trước đều là do cô ấy cố tình tạo ra.

“Lâm Lâm là ai?”

“Nữ sinh ngực to nhất lớp chúng ta a. Chẳng qua cô ấy chỉ có C, không phù hợp với yêu cầu của cậu.” Thấy tôi còn bối rối, cô nàng lại nháy nháy mắt, “Chính là cô nàng cầm đầu đánh tôi ngày hôm qua đó.”

“A?” Người bình thường dễ nhắc tới kẻ bắt nạt mình đều là tức giận bất bình hoặc là chán ghét vô cùng, thế nhưng cô ấy lại dùng ngữ điệu rất bình thường mà nói đến, cũng không có cố ý hạ thấp đối phương.

“Thật ra cô ấy là một cô bé rất tốt, chỉ là hơi điều ngoa chút. Thân cao 1m65, số đo ba vòng là XX XX XX. Thích thú bông đáng yêu, sở thích là gieo thừa, rất kém mấy môn thể thao vận động. Thích nam sinh Lý Tuấn Đạt.”

“A—” Lượng thông tin quá lớn, thiếu chút nữa là tôi không thể tiêu hóa kịp, “Cô ấy thích cậu lớp trưởng sao?”

“Còn đang trong giai đoạn thăm nếm, nếu cậu nghĩ cup C không tệ thì cũng cứ đi thử lộ đi. Có khoảng 80% cơ hội.”

“Làm sao mà được? Cô ấy không phải gu của tôi nha.” Tôi đột nhiên ý thức được bây giờ không phải là lúc ngồi lê đôi mách, “Không đúng, làm sao cậu biết mấy điều này?”

Tiết Mẫn không trực tiếp trả lời, mà tiếp tục nói: “Lý Tuấn Đạt, thân cao 1m72, hiện còn đang học trung học, chiều cao vẫn còn có thể lên tới 1m80. Số đo ba vòng là XX XX XX, cận thị nặng. Yêu thích cờ vây, nấu ăn, thiên văn, có đai đen Karate. Thích nữ sinh... hiện giờ xem ra là Trần Yêu Quân.”

“Không thể nào?” Thanh âm của tôi lớn đến mức khiến người xung quanh tò mò nhìn sang, đành lập tức ngậm miệng.

Tiết Mẫn hiểu biết rất rõ về mỗi người trong lớp, thật không biết tin tình báo của cô ấy là từ đâu mà ra. Trò chuyện một lúc tôi mới phát hiện cô ấy là một người cởi mở mà lại rất có chủ kiến, thật không hiểu vì sao cô ấy lại giả bộ âm trầm. Lại càng không hiểu vì sao cô ấy cố tình chịu bị người ta bắt nạt nữa.

Tôi nói ra nghi vấn trong lòng cho Tiết Mẫn, người sau vỗ vỗ tôi: “Nhiệt tình là tốt, nhưng phải xem tình huống rõ ràng. Rất nhiều chuyện không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài đâu.”

Tôi cứ cảm thấy trong lời cô ấy còn ẩn chứa một hàm nghĩa nào đó, chẳng qua tạm thời tôi đoán không ra.

Ngày cuối tuần tôi cũng không mở tiệm buôn bán, mà là hẹn gặp mặt Chu Chính. Trong điện thoại hẳn hỏi tôi có phải lại bị quấy rối hay không. Tôi lập tức phủ nhận, chỉ nói là có chuyện rất quan trọng muốn nói với hắn.

Thật ra chủ yếu vẫn là chuyện vụ án. Trước tiên không nói đến mấy vụ tự sát nào khác, chỉ đơn giản nhìn vào vụ uống thuốc độc tự tử này liền thấy có chỗ kỳ quái.

Nếu đây là báo ứng, thì uy lực ma chướng do nghiệt sinh ra cũng không đủ để cho người ta xuất hiện ảo giác chân thật đến vậy. Nhiều lắm là chỉ chột dạ, hoặc gặp ác mộng hay bị áp lực tinh thần nặng nề mà thôi. Người có ý chí kiên định hoặc sát khí nặng thì hoàn toàn không bị chút ảnh hưởng nào.

Nhưng người chết lại sinh ra ảo giác chân thật như vậy, thậm chí còn vì thế mà tự mình hại mình. Uống thuốc trừ sâu để tiêu diệt côn trùng trong cơ thể là phương pháp mà người bình thường đều cho là rất ngu xuẩn. Điều này nói lên rằng lúc đó cô ấy đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Chu Chính đến cửa hàng đón tôi, hôm nay hắn không mặc cảnh phục, mà bận một bộ thường phục dành cho mùa hè. Áo sơ mi ngắn tay màu đen, quần jean xám bạc màu, thắt lưng và đồng hồ đều màu đen, trông cực kỳ thời thượng, tôn lên dáng người hắn. Cổ áo sơ mi cởi bỏ hai nút đầu, khiến hắn đẹp trai gọi cảm vô cùng.

Sao tôi cứ cảm thấy hôm nay hắn có chút khác nhĩ. Bình thường đều là bộ mặt nghiêm túc người lạ chớ đến gần, hôm nay tuy vẫn là bộ mặt người chết đó, thế nhưng vùng lông mày lại giãn ra không ít, ít nhất cũng không có nhãn thành hình chữ xuyên (川).

“Em muốn đi đâu?” Hắn vừa lái xe vừa hỏi.

“Đi chỗ nào yên tĩnh chút đi.” Nếu muốn kể một sự việc có thể sẽ trở thành một vụ án giết người, tốt nhất là đừng nên đến mấy chỗ đông đúc.

“Em cũng khá can đảm đó.”

“A?” Tôi nhìn qua kính chiếu hậu thấy được Chu Chính cong lên khóe miệng, cứ luôn cảm thấy trong ánh mắt hắn hàm chứa ý gì đó, không khí dường như có chút quỷ dị.

“Chẳng qua tôi cũng thích như vậy.”

Chu Chính là người sao Hỏa trốn xuống đây đúng không, sao tôi không thể nào nghe hiểu được hắn đang nói cái gì vậy. Mấy tên cảnh sát tên nào tên nấy đều bí hiểm hết nha.

Xe chuyển hướng vùng ngoại thành, chạy trên một con đường rợp bóng cây, bốn phía là đủ loại hoa cỏ. Xe dừng trước một tòa nhà kiểu cổ. Chu Chính nói với nhân viên phục vụ muốn một gian ghé lỗ nhỏ. Tòa nhà trang trí theo kiểu cổ sắc cổ hương, nhìn ra cửa sổ thủy tinh sát đất bên cạnh sẽ thấy một hồ nước, thanh tĩnh tao nhã. Tôi phát hiện dường như có rất nhiều cặp tình nhân đến nơi này.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy hai người chúng tôi thì mắt liền tỏa sáng. Tiếp đón rất ân cần, sau khi đem lên hết đồ ăn rồi đi ra ngoài còn đặc biệt giúp chúng tôi đóng cửa lại. Còn hỏi chúng tôi có muốn treo lên tấm biển ‘Xin đừng quấy rầy’ hay không.

Cũng không phải là khách sạn hay quán rượu, tại sao lại cần cái biển này chứ? Nhân viên phục vụ không phải là sẽ thỉnh thoảng vào xem khách hàng có yêu cầu pha trà này nọ hay không sao? Chẳng qua để tránh lúc vừa nói được một nửa thì có người đi vào, tôi cũng bảo cô ấy treo biển lên.

Nghe tôi nói vậy, dường như hai mắt Chu Chính lóe lên, sau đó lại cong cong khóe miệng cười. Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao? Mặt than nghiêm túc như Chu Chính vậy mà lại chịu nờ nự cười hơn ba lần kìa.

Đồ ăn ở đây rất ngon, người ở cái thành phố này khá chú trọng việc ăn uống, chưa bao giờ để đầu lưỡi và dạ dày của mình chịu thiệt cả. Chu Chính gấp cho tôi rất nhiều đồ ăn, được ăn đến sung sướng vui vẻ làm tôi thiếu chút nữa quên luôn chính sự.

“Thật ra hôm nay tôi tới là để nói cho anh một việc.” Tôi đặt đĩa xuống, bày ra một vẻ mặt mà tôi tự nhận là cực kỳ nghiêm túc.

Chu Chính dừng lại chờ tôi nói tiếp, nhưng không biết vì sao ánh nhìn chăm chú của hắn lại khiến tôi căng thẳng. “Anh ... sau khi anh nghe xong có thể từ chối!”

Đây là lần đầu tiên tôi muốn nhờ hắn một việc, nên không nhịn được mà có chút thấp thỏm bất an. Hắn vốn đã bận rộn lắm rồi, tôi còn nhờ hắn đi điều tra chuyện này nữa, cứ như là vẽ thêm chuyện cho hắn làm vậy.

“Không sao cả, tôi sẽ không từ chối.”

“Thật sao?”

Nhìn hần cười gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ cung chiều, khiến mí mắt tôi không nhận được mà giật giật. Mắt trái điềm lành mắt phải điềm hung, vậy bây giờ là...

Đột nhiên ngừng đầu, tôi phát hiện mắt của đối phương đã kề sát vào, khuôn mặt điển trai mà rần ròi nay trút bỏ vẻ lạnh lùng, thay vào đó là nụ cười dịu dàng, đôi mắt sâu thẳm mang theo sự chuyên chú và cung chiều, quả thật làm người ta không thể dứt ra.

“Nói đi.”

“A... đúng...” Dưới ánh mắt chăm chú của hần, tôi cảm thấy cả mặt mình đều nóng bừng. Để che giấu sự xấu hổ, tôi liền đặt cái ly lên bàn, “Xin nhờ anh giúp tôi kiểm tra cái ly này một chút!”

Chu Chính ngạc nhiên một lúc lâu, tôi lại lấy hơi kể một lượt hết mọi chuyện từ đầu tới cuối. Đương nhiên là đã cắt bỏ cái đoạn niệm chú tinh lọc kia rồi, chỉ nói là từ người bạn cùng phòng mà biết được là người chết nhìn thấy rất nhiều côn trùng không có thật, lại phỏng đoán đại khái lý do cô ấy uống thuốc độc.

Sau khi nói liền một hơi, tôi dốc cạn cả chén trà rồi mới có thể thở phào. Lại phát hiện sắc mặt Chu Chính rất khó coi.

“Hôm nay em là vì chuyện này nên mới hẹn tôi?”

Tôi gật gật đầu, sắc mặt của đối phương lại càng đen. Chẳng lẽ hần muốn thành Bao Công đòi thứ hai sao? Không đúng nha, cảnh sát thì nhiều nhất chỉ có thể làm Triển hộ vệ, quan tòa mới là Bao đại nhân.

Lúc áp suất của tên mặt đen nào đó tỏa ra thật lớn, tôi mới cảm thấy chắc chắn là mình làm sai chỗ nào rồi, chột dạ ghê gớm luôn.

“Rất xin lỗi... Nếu anh không tiện thì...” Đang định lấy lại cái ly, một bàn tay lớn lại đặt trên mu bàn tay tôi đang vờn ra.

“Chờ chút đã.”

Tôi nghe thấy Chu Chính nhẹ thở dài, trên mặt hần hiện lên một tia bất đắc dĩ và thất vọng. Lòng tôi cảm thấy cực kỳ không thoải mái, rõ ràng tôi có làm gì sai đâu, tại sao vẫn cứ cảm thấy vô cùng áy náy vậy chứ?

Đối phương đột nhiên vươn tay về phía miệng tôi, ánh mắt hần nóng rực. Ngón tay thon dài mang theo vết chai đụng vào môi, khiến trái tim tôi đập rộn rã. Gần quá, gần đến mức có thể ngửi được mùi nước hoa trên người hần, tôi cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của hần phả lên mặt, có chút ngứa ngáy.

“Em không rõ cảm nhận của tôi với em sao? Thật ra tôi luôn muốn...”

Mặt hần càng kề sát lại, tôi không tự chủ được mà nhắm mắt, thế nhưng ngón tay kia chỉ quét qua khóe miệng. Tôi mở to mắt, lại phát hiện Chu Chính đang cười gian, “Có hạt cơm này.” Nói xong còn liếm liếm ngón tay.

Tôi hoàn toàn xù lông rồi, không chỉ có mặt nóng bừng, mà ngay cả cổ, thậm chí là toàn thân từ đầu tới chân đều như bốc hơi nước luôn. Cái tên đáng giận này! Cái gì mà cảnh quan đại nhân lạnh lùng nghiêm túc chứ, hoàn toàn là một tên vừa phúc hắc vừa biến thái thì có!

Nghe tôi nói xong những điểm đáng nghi ngờ, Chu Chính đồng ý sẽ đem cái ly đi kiểm nghiệm.

“Thật ra tôi vẫn luôn muốn hỏi em, mấy vụ án này cũng không có quan hệ gì với em cả, tại sao em lại muốn bị cuốn vào chứ?”

Ai biết tôi mang thể chất Conan làm gì! Tuy là có thể trả lời vậy, nhưng tôi cũng không muốn chửi rửa chính mình.

“To speak for the dead, to protect the living.” Đây là những lời Lục Vân Phi đã từng nói với tôi. Cũng giống như pháp y, chúng tôi nếu có thể nhận được thông điệp từ người chết, vậy thì không thể cứ để cho sự thật bị cái chết che giấu được.

Chu Chính nhìn tôi chăm chú thật lâu, sau đó nói: “Cho nên tôi mới thích em.” Giọng nói của hần rất nhỏ, nhưng tôi vẫn nghe thấy được.

Một cảm giác như điện giật lan tỏa trong lòng tôi, tim tôi đập rộn lên. Chu Chính nói vậy tuyệt đối là phạm quy. Tôi giả vờ như không nghe thấy, mượn cớ đi vệ sinh mà trốn chạy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường

Tiểu Đổ Từ: Sur phụ, làm sao để có thể giống thư sinh trong liêu trai, gặp được điểm quý xinh đẹp?

Sur phụ: Rất đơn giản, con theo ta.

Tiểu Đổ Từ: Sur phụ, chỗ này là rừng núi hoang vu, ở đằng trước hình như là mồ mả...

Sư phụ: Lấy ra di động của con, mở Wechat lên, kiểm tra xem có ai ở gần đây không.

Tiểu Đổ Tử:

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Cùng Gốc Cội – 7

Nói tiếp sau hai ngày nghỉ cuối tuần là ngày đi học. Lúc tôi tới trường học vẫn còn rất sớm, ngoại trừ có mấy học sinh đang tập thể dục buổi sáng trên sân chạy thể thao của trường thì học sinh trong phòng học rất ít.

Nguyên nhân tôi tới trường sớm đến như vậy là do Tô Cẩm Ngôn hẹn tôi cùng đi điều tra sự việc của người chết thứ năm. Đối với lời mời của cậu ta, tôi có hơi bất ngờ, còn có chút cảm giác được sùng mà lo. Dù sao mấy chuyện này thì bọn họ có kinh nghiệm hơn tôi nhiều, cũng không nhất thiết cần tới sự trợ giúp của tôi.

Người chết thứ năm là tự sát tại câu lạc bộ mỹ thuật, hấn đâm mình bằng chính con dao rọc giấy. Lưỡi dao mỏng mà sắc nhọn, thường tạo thành miệng vết thương không dễ cầm máu, nếu như dùng để tự sát, thường thì người ta sẽ dùng để cắt cổ tay. Hiếm có ai lại muốn chơi nổi giống hấn.

Lúc đó trong câu lạc bộ mỹ thuật có vài học sinh đang vẽ tranh, mấy cô gái sợ đến mức té xỉu hết vài người. Sau đó câu lạc bộ mỹ thuật cũng lan truyền mấy sự kiện thần quái linh tinh.

Bởi vì chiều ngày thứ hai trong câu lạc bộ sẽ có hoạt động, cho nên buổi sáng trường câu lạc bộ sẽ tới chuẩn bị trước. Tô Cẩm Ngôn là muốn tìm hiểu một chút về tình huống lúc đó, cho nên mới chọn thời gian này mà tới.

Trường câu lạc bộ là một cô gái đeo mắt kính, trông khá nghiêm cẩn. Lúc chúng tôi tới, vừa lúc cô ấy đang dọn mấy thứ đồ không cần thiết ra để ngoài phòng. Tô Cẩm Ngôn liền bước tới chào hỏi, cùng cô ấy nói chuyện.

Cô gái mắt kính nhìn thấy Tô Cẩm Ngôn thì hai mắt liền tỏa sáng, lúc chuyển tầm mắt sang tôi, càng giống như là sói đói phát hiện được con mồi.

Tôi cảm thấy có chút không đúng lắm, thế nhưng Tô Cẩm Ngôn chỉ toàn lo nói chuyện trên trời dưới đất với cô ta, còn thỉnh thoảng khoát vai hoặc sờ sờ tóc tôi. Những lúc như vậy, cô nàng lại giống như cần phải thuốc lắc, hưng phấn muốn chết.

Tán gẫu trong chốc lát, Tô Cẩm Ngôn bảo tôi tránh đi một lúc. Cuối cùng cũng không còn bị bắn ‘sóng điện siêu nhân’ nữa rồi, tôi không nhịn được mà thờ phào. Đang lúc tôi xoay người chuẩn bị bước đi, Tô Cẩm Ngôn lại gọi tôi lại.

“Chớ đi xa, đừng rời khỏi phạm vi tầm mắt tớ.”

“A? A...” Tôi không hiểu vì sao cậu ta lại nói vậy, chẳng qua trong câu lạc bộ mỹ thuật dường như cũng có không ít tác phẩm, có thể đi vào tham quan một chút.

Sau khi đi vào trong, tôi nghe được cô gái mắt kính đứng ngoài cửa phát ra tiếng cười ha ha, khiến người ta rợn cả tóc gáy. Thật không rõ Tô Cẩm Ngôn vì sao lại chịu đựng được cô nàng.

Đại sảnh của câu lạc bộ mỹ thuật cũng khá rộng lớn, trưng bày không ít mấy pho tượng thạch cao. Còn chia ra hai phòng là phòng tranh Trung Quốc và phòng tranh sơn dầu.

Tôi nhìn thấy cửa phòng tranh sơn dầu nửa khép hờ, ánh mặt trời xuyên thấu qua cánh cửa sổ thủy tinh kéo trượt, rọi trên từng chiếc bàn vẽ. Tôi nhìn thấy giữa đồng bàn vẽ đó, có một người thiếu nữ đang ngồi vẽ tranh.

Cô ấy vẽ hết sức chuyên chú, lúc tôi bước tới gần cô ấy cũng không nhận ra. Cô ấy có một mái tóc đen dài như gấm, dùng ruy băng màu trắng buộc lên phần nửa. Đồng phục mùa hè mặc trên người, càng làm tôn lên dáng người cân đối xinh đẹp của cô ấy.

Cọ vẽ múa lượn trên giấy, tư thế tay cực kỳ xinh đẹp tao nhã, cảm giác không nhanh không chậm, lưu loát như nước chảy mây trôi.

Tôi định tới gần để nhìn rõ bức họa đủ sắc màu rực rỡ kia, thế nhưng một mùi thuốc màu hăng hăng thoảng qua, khiến tôi hắt xì liên tục vài cái.

Cô gái bị tôi làm kinh động xoay người lại, nắng sớm vàng rực hắt lên người cô ấy, vẩy theo gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào mà phát phơ, mái tóc dài cũng nhẹ bay bay. Người thiếu nữ trông như một tinh linh trong nắng sớm.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy cô ấy tôi liền giật nảy người. Nếu trên đời này có loại sắc đẹp khiến người ta chỉ vừa liếc mắt một cái liền cảm thấy đầu óc trống rỗng, vậy thì người trước mắt tôi chính là như vậy. Chẳng qua, tôi giật mình là vì đã từng thấy qua khuôn mặt này. Bộ dạng cô ấy giống y đúc người thiếu nữ chụp chung với sư phụ trong tấm hình ba người kia.

Bởi vì quá mức khiếp sợ, cả người tôi ngây phồng ra. Đến nỗi thiếu nữ phải gọi tôi mấy lần mới khiến tôi hoàn hồn lại được.

“...Thật xin lỗi! Tôi không có ý quấy rầy.” Đối mặt với cô gái xinh đẹp như vậy, tôi cảm thấy mình quá thiếu lễ độ rồi.

“Không sao cả.” Cô gái cười rộ lên trông như một đóa sen trắng, cực kỳ xinh đẹp thanh nhã. “Cậu muốn gia nhập câu lạc bộ mỹ thuật sao?”

“Tôi? Không... không phải.” Tôi vốn là không có dư thời gian để tham gia. Hơn nữa đối với mấy thứ hội họa này nọ thì tôi... Hiện giờ sư phụ còn đang phải tiến hành huấn luyện theo kiểu địa ngục để cho tôi vẽ được một bức họa ra hồn đây này.

“Vậy cậu tới chỗ này để...” Ánh mắt thiếu nữ mang theo chút nghi ngờ và phỏng đoán. Tôi không muốn khiến cô ấy hoài nghi, vội nói: “Có chút hứng thú với bức tranh, cho nên đến xem thử. Bức tranh này thật đẹp.”

Theo tầm mắt của tôi, thiếu nữ nhìn về bức họa của mình, “Cậu cũng cảm thấy vậy sao?”

Đó là một bức tranh hoa sen. Hoa sen vẽ theo kiểu Trung Quốc tôi đã từng xem nhiều, nhưng lại chưa từng thấy qua hoa sen phương Tây, màu sắc của nó không quá rực rỡ chói mắt, còn có sự phân lớp rất độc đáo, mang vẻ đẹp tinh tế khác hẳn hoa sen Trung Quốc.

Tranh hoa sen Trung Quốc tươi đẹp trang nhã. Mà bức tranh này thì lại cao quý trầm tĩnh, phô bày ra dáng vẻ đẹp dễ nhất. Chẳng qua chỗ giống nhau là hoa sen đều rất thanh khiết, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Chẳng trách vì sao Chu tiên sinh lại chỉ yêu thích duy nhất một loài hoa sen này. (chắc là Chu Ân Lai – thủ tướng TQ)

“Chúng sinh trong tam giới, lấy dục vọng để đầu thai hóa kiếp, còn thánh nhân cõi Niết bàn, lại lấy hoa sen mà hóa thân, từ văn dục hóa thành tinh khiết, từ ô trọc hóa thành thánh nhân, tâm từ phiền não thành thanh tịnh, mới có thể sớm lên cõi cực lạc.”

Thiếu nữ thì thảo tự nói, trong đôi mắt tràn ngập thành kính, nụ cười dịu dàng, trong ánh mắt trời tựa như một vị thánh nữ.

Cô ấy chính là người thân thiết nhất của sư phụ sao? Nhưng ngắm lại khoảng thời gian chụp ảnh, dường như khả năng này cũng không quá lớn. Hơn nữa Từ Dạ từng nói là sư phụ đã đánh mất bọn họ rồi. Người thiếu nữ này có lẽ chỉ là mang diện mạo giống vậy mà thôi.

Tôi còn định nói chuyện với thiếu nữ, lại nghe được tiếng chuông báo chuẩn bị vào tiết. Tôi nhớ tới cô bé lớp trưởng năng nổ nhiệt tình kia, dù sao đi nữa cũng không thể đến trễ được nha. Tôi nói lời tạm biệt với thiếu nữ, rồi vội vàng chạy ra khỏi câu lạc bộ mỹ thuật. Đột nhiên lại nhớ tới là chưa hỏi qua tên cô ấy, thế nên tôi liền lội ngược về.

“Tôi là Đỗ Tử Đằng học lớp ba khối 12, cho tôi biết tên bạn được không?” Câu này sao nghe giống lời tán tỉnh thế nhỉ, vì thế tôi lập tức bổ sung: “Kia... Tôi không có ý gì đâu, chỉ là muốn kết bạn thôi.”

“Liên.” Thiếu nữ cười hi hi trả lời: “Tớ tên Liên.”

Tôi còn muốn hỏi đầy đủ họ tên cô ấy, thế nhưng lại bị Tô Cẩm Ngôn bắt lấy cổ tay, “Không phải nói cậu không được rời khỏi tầm mắt tớ sao? Vào lớp mau, đi!”

Tôi hoàn toàn không kịp phản kháng, lúc bị lôi ra ngoài lại bắt gặp cô gái mất kính đang đứng cười trộm.

“Hôm nay cậu tới tìm tớ làm gì?” Cảm giác rất quái lạ, tôi thật sự nhịn không được mà hỏi Tô Cẩm Ngôn.

Nhìn cái vẻ mặt ‘cậu phải giải thích rõ ràng cho tớ’ của tôi, Tô Cẩm Ngôn nói: “Thật ra trường học hình như đã ban lệnh cấm bàn tán về sự kiện này. Mấy người ở câu lạc bộ mỹ thuật ngày đó đều nói năng rất thận trọng, muốn cạy miệng bọn họ ra thì tớ chỉ còn cách đánh vào sở thích của họ. Vừa lúc trường ban lại rất yêu thích thể loại tình cảm nam nam. Theo thuật ngữ chuyên nghiệp của mấy cô ấy thì gọi là ‘Đồng nghiệp nữ’. Cho nên...”

Lúc cái từ này xuất hiện, tôi liền hoàn toàn hóa thân thành nhân vật trong bức tranh 《Tiếng thét》.

Nhớ tới nụ cười quỷ dị của cô gái mất kính kia, tôi chắc chắn ngày mai sẽ được nhìn thấy tiểu thuyết CP của tôi và Tô Cẩm Ngôn cho xem. Tuyệt đối không thể hoài nghi hiệu suất YY của mấy cô nàng này được đâu.

“Mấy việc này về sau đừng kiểm tở, cậu đi tìm Phong Lôi Tồn đi.” Dù sau Phong Lôi Tồn da mặt cũng dày, hoàn toàn không sợ bị viết thành mấy thứ kia. Hơn nữa bộ dạng cậu ta cũng rất hung dữ, ai lại dám đi bắt nạt chứ.

Dường như Tô Cẩm Ngôn nhớ đến điều gì, cả gương mặt đỏ rần lên, giận dữ nói: “Ai muốn cùng cậu ta chứ!”

Thật không hiểu cậu ấy phản ứng mạnh mẽ vậy làm gì nữa. Hay vẫn là thấy tôi dễ ăn hiếp hơn? (Tiếng trời: là vấn đề công thụ đó mà.)

Sau khi tan học, Tô Cẩm Ngôn hẹn những người khác lên sân thượng nói chuyện. Nam sinh kia không phải là mỗ bụng, mà là dùng dao moi trái tim mình ra.

Việc này thật sự là vô cùng kinh khủng. Tuy là có câu nói ‘yêu đến có thể móc tim móc phổi ra’, nhưng thực tế cho dù có cái quyết tâm đó, người bình thường cũng không thể nào đi moi sống trái tim mình ra như vậy được. Bởi vì phía trường học chen ép, cho nên sự việc cũng chỉ được đăng tại một mục rất nhỏ trên báo chí mà thôi. Cảnh sát lại tới, nhưng bởi vì tại đó có nhiều người chứng kiến, cho nên người chết chỉ được nhận định là tự sát.

Sự việc diễn ra cũng có chút mâu thuẫn. Người chết là thành viên của câu lạc bộ mỹ thuật. Ngày đó hắn đang vẽ tranh, mà chủ đề vẽ tranh của bọn họ cũng không phải mấy thứ đen tối hù bại gì. Nam sinh kia đột nhiên phát điên, dùng dao rọc giấy đang cầm trên tay, đâm vào ***g ngực của mình. Nữ sinh ngồi bên cạnh thấy máu tươi trào ra, sợ tới mức hét lên một tiếng rồi té xỉu.

Tiếp đó hắn dùng tay móc trái tim mình ra, thân thể lại không lập tức ngã xuống, mà là nhe răng lộ ra một nụ cười quỷ dị. Những người khác đều sợ tới ngây người. Sau khi người chết ngã xuống, bọn họ mới ý thức được mà kêu hét, té xỉu hoặc là gọi giáo viên đến.

Dù sao thì ngày hôm ấy những người ở chỗ này đều bị dọa tới mất mật. Cho dù trường học không cấm bàn tán, bọn họ cũng không dám đi nói lung tung.

“Vậy nguyên nhân tự sát của người học sinh này là...”

Tôi chỉ vừa mở miệng, ba người kia liền đồng thời nhìn qua. Đột nhiên bị bọn họ nhìn chăm chăm vậy, tôi cảm thấy có chút mất tự nhiên.

“Tiểu Đằng vẫn còn bình tĩnh được.” Trần Tích mở miệng nói, trong mắt lại hiện lên vẻ thán phục. Bộ đây không phải là việc đầu tiên mà mọi người sẽ nghĩ đến khi nghe thấy loại chuyện này sao? Tự sát thì tất nhiên phải có lý do rồi.

“Không biết.” Tô Cẩm Ngôn thở dài, “Trường câu lạc bộ mỹ thuật cũng nói là cô ấy không biết. Người chết là một tên cao phú soái (cao ráo giàu có đẹp trai) điển hình, tính tình ngạo mạn, thích trắng hoa. Cho nên xem ra hắn không phải tự sát vì tình, mấy thứ như áp lực học tập thì càng không.”

Thứ duy nhất có khả năng liên quan chính là, trước kia hắn và người chết thứ sáu là anh Cửu có liên hệ khá mật thiết. Tên được gọi là anh Cửu kia cũng không phải dạng người lương thiện gì, quả nhiên là vật hợp theo loài, người phân theo đàn.

Thảo luận không mang lại kết quả gì, chúng tôi đành trở về phòng học. Lúc tan học, có một nam sinh đột nhiên kích động từ ngoài cổng trường xông vào. Tôi liếc mắt một cái liền nhận ra đó là tên đã cười nhạo tôi vào ngày đầu tiên tôi đến lớp – Tiểu Thất. Lúc chuông tan học còn chưa reo thì hồn của hắn đã vất trên cành cây rồi, đến lúc tan học thì liền chạy ra như bay, bây giờ lại chạy về, thật sự rất kỳ lạ.

“Thầy ơi! Cứu mạng!” Tiểu Thất bám chặt lấy vị giáo viên chủ nhiệm đang chuẩn bị bước ra khỏi cổng trường.

Ông chủ mặt than kia lại khá là bình tĩnh, “Em từ từ mà nói, không cần gấp.”

“Ngoài cổng trường có một đám người cầm mấy cây đao dài như vậy muốn chém em!” Cậu ta dùng hai tay ước chừng con đao, chiều dài cỡ khoảng 40 centimet.

Ông chủ mặt than không chút hoang mang mà dùng hai tay kéo ra khoảng cách cỡ một thước, “Vậy em cứ lấy cây đao dài như vậy chém lại họ là được.”

“...”

Thì ra là Tiểu Thất đụng phải bọn thanh niên bắt lương bên ngoài, trước kia còn có anh Cửu che chở, bây giờ hắn đã chết, đám người kia đương nhiên tìm đến Tiểu Thất gây chuyện. Thầy giáo giúp hắn báo cảnh sát, thế nhưng thằng nhóc này cũng chẳng dám về nhà, quyết định ở lại trường học. May là ký túc xá vẫn còn giường trống.

Tôi bước ra cổng trường, xã hội đen thì không thấy, thế nhưng lại đụng phải nhân vật còn nguy hiểm hơn cả xã hội đen. Nhìn thấy hắn tôi liền xoay đầu muốn chạy, nhưng áo lại bị kéo lại.

“Người đẹp bé nhỏ, tôi đói bụng rồi.”

Giọng nói nam tính quyến rũ còn đáng sợ hơn cả bùa đòi mạng của diêm vương vang lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Việc của Tiểu Thất chính là căn cứ vào sự kiện có thật ở trường trung học của tôi mà cải biên lại. Ông chủ mặt than kia chính là giáo viên Anh văn của tôi. Lúc đó một tên học sinh lớp dưới nói có người chờ ở ngoài trường để chém hắn, chúng tôi nghe thấy đều rất sợ. Thực bội phục thầy giáo vẫn bình tĩnh, còn nói giỡn với bạn học kia, chẳng qua có lẽ đối phương cũng cười không nổi.

Trước kia ở trung học mỗi sáng thứ hai chào cờ đều có thể nghe ngóng được đủ loại chuyện. Nữ sinh vò vét tài sản nam sinh, đến nhà bạn học trộm tiền bị bắt, hay kéo bè kéo lũ đánh nhau với trường học bên cạnh... Mỗi lần hiệu trưởng phát biểu nói mấy chuyện này ra đều rất bắt mắt. Có lần xui xẻo, một học sinh khu khác đến phòng chơi game cạnh trường tôi chơi, học sinh kia là con trai của vị quan chức nào đó trong bộ giáo dục, cho nên vị quan đó liền mang người tới bắt. Hắn bắt con trai mình về là được rồi, còn đi bắt cả mấy học sinh đang chơi game khác. Bọn nam sinh trường tôi là đứng mũi chịu sào mà gặp họa, sau đó là đến trường học bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Cùng Gốc Cội – 8

Trón!

Lúc trong đầu tôi xuất hiện cái từ này thì cũng đã quá muộn. Hay cánh tay rắn chắc uyển chuyển như hai con rắn đã mạnh mẽ cuốn chặt lấy tôi. Rõ ràng là người đi đường nhiều như vậy, thế nhưng lại không một ai chú ý tới bên này.

Tôi bị đối phương cứng rắn kéo vào trong ngõ nhỏ, cách cửa ngõ đông người qua lại chỉ có hai ba mét, thế nhưng ở giữa lại như bị ngăn cách bởi một lớp màng trong suốt vậy.

Đó là kết giới! Người bình thường hoàn toàn không thể nhìn thấy được trong này.

Bất kể kêu la như thế nào cũng không ai có thể nghe thấy được. Nghĩ đến đây đáy lòng tôi liền lạnh lẽo.

Tôi bị áp lên tường, gương mặt tuần mỹ của Trọng Hoa kề sát bên. Hắn không mặc quân phục, áo somi trắng ngắn tay không cài nút, lộ ra áo lót màu đen bên trong, trông như mấy tên thanh niên bất lương người ta thường thấy, thế nhưng tôi biết hắn cũng không phải con người.

Ở cái thế giới này mấy thứ cần nuốt linh hồn người ta có rất nhiều, yêu quái này, ác quỷ này, nhưng con người lại không có khả năng. Cho nên hắn chỉ là một tên mang bộ dáng con người, nhưng diện mạo chân thật lại giấu dưới lớp ngụy trang kia.

Trọng Hoa cứ như một con chó lớn tướng mà ghé vào trên vai tôi, từ hõm vai ngửi ngửi xuống tới cổ. Tôi nghe được tiếng hắn thở dốc, còn có chớp mũi phả ra hơi thở lướt trên làn da mang lại cảm giác ngứa ngáy, khiến tôi không nhịn được mà run rẩy.

“Anh... Rốt cuộc anh là thứ gì?”

Bây giờ ma quỷ bình thường còn không thể khiến tôi sợ hãi được. Nhưng tôi lại cảm thấy nỗi sợ của tôi với hắn là một loại trực giác, là phản ứng mà thân thể tự động sinh ra. Có lẽ sự sợ hãi của tôi không phải bắt nguồn từ việc hắn quái rối, mà là do một thứ gì khác.

“Thật đối... Em thật thơm quá...”

Một thứ ẩm ướt nóng bỏng lướt qua cổ, cảm giác đó khiến tóc gáy sau lưng tôi dựng thẳng, không tự chủ được mà vươn tay đẩy đẩy Trọng Hoa. Người sau lại không thêm đề ý, cứ tiếp tục liếm rồi lại cắn cổ tôi.

“Kia... Hôm nay tôi đổ nhiều mồ hôi lắm... Bẩn lắm đó... Sẽ tiêu chảy đó.” Mồ hôi chảy rất nhiều mồ hôi, khiến áo somi của tôi đều ẩm ướt, dính dính. Ngay cả mùi mồ hôi con gái cũng chưa chắc dễ ngửi, huống chi là nam. Hơn nữa trên da còn có thể bị dính bẩn này nọ nữa chứ.

Hắn cứ như vậy lấy lưỡi liếm... Hức, tôi muốn ói quá đi.

Chỉ hơi thất thần một lúc, vạt áo tôi đã bị vén lên, bàn tay to lớn luồn vào trong sò từ eo tới trước ngực tôi. Cái chỗ đang nhô lên bị ngón tay đối phương đùa giỡn, cảm giác rất kỳ quái. Không biết là vì thời tiết quá oi bức hay là sao, mà thân thể tôi cứ như đang bị thiêu cháy, đầu óc như bị nổ tung, hoàn toàn không thể suy nghĩ gì được.

“Chúng ta làm chút chuyện thoải mái đi.”

Cặp kính râm không biết từ khi nào đã được tháo xuống, suy nghĩ của tôi cũng trở nên rời rạc. Giọng nói quyến rũ thuần hậu vang lên bên tai, giống như một loại thuốc tê nào đó, khiến người ta say mê. Tay hắn lạnh lạnh, lướt trên làn da cực nóng rất là thoải mái. Thân thể tôi nhẹ hẫng, nghĩ thầm rằng cứ sa vào như vậy cũng không sao cả, sẽ rất vui vẻ đi.

Sau khi thân thể tôi thả lỏng, từng đợt nóng bỏng lại dâng trào, cái chỗ cực nóng nào đó bị bao vây trong một nơi ẩm ướt mềm mại, bị mạnh mẽ mút vào. Sự nóng bỏng trong thân thể không thể kìm nén được mà phá vỡ giới hạn, trong một giây đó khoái cảm liên lan truyền khắp toàn thân.

Tôi vòng tay ôm lấy hắn, còn muốn nhiều hơn nữa. Có vật cứng chọc chọc vào phía sau, chút cảm giác đau đớn khiến tôi chột tỉnh táo lại. Phát hiện hai chân mình bị mở rộng áp lên vách tường, còn có thứ gì đó đặt ở giữa.

Lúc tôi nghĩ ra được đó là thứ gì, thì đã không còn kịp nữa. Tôi đang định hét lên, đau đớn chột ngừng lại. Một nắm tay từ bên hông Trọng Hoa đánh qua, giống như cuồng phong bão tố quét ngang, khiến Trọng Hoa văng ra ngoài.

Tôi mất đi điểm chống đỡ liền theo bức tường trượt xuống. Người trước mắt đứng trên cao nhìn xuống tôi. Ánh nắng trên đầu hắn rọi xuống, tuy là đứng ngược sáng, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra rõ ràng người này đúng là Chu Chính.

Lúc này cả người hắn tản ra một loại khí thể khiến người ta hít thở không thông, con người sắc bén lúc nhìn thấy tình trạng của tôi liền dòi đi đường nhìn. Hắn cời đồng phục trên người thả qua cho tôi, “Em chờ ở đây.”

Tôi lúc này mới phát hiện mình nhếch nhác cỡ nào, quần hoàn toàn bị cời bỏ, toàn bộ nút áo somi đồng phục đều bị tháo ra, áo cời ra một nửa vắt trên cánh tay, nửa người dưới dính dấp, chất lỏng men theo đùi mà chảy xuống thật khó chịu. Tôi hốt hoảng khoác cái áo lên người, đồng phục của đối phương rất lớn, vạt áo dài che phủ qua đùi tôi.

Mặc áo xong ngẩng đầu lên tôi mới phát hiện Chu Chính đang trừng Trọng Hoa, trong mắt dấy lên ngọn lửa phẫn nộ. Người sau đã đứng dậy, khoe miệng bị rách, chảy ra tơ máu. Nhưng thứ khiến tôi phải kinh ngạc chính là đôi mắt hắn.

Cuối cùng tôi cũng thấy rõ được đôi mắt hắn. Ở mỗi bên mắt đều là hai con ngươi màu vàng, mà trong mỗi con ngươi đều mang đồng tử hẹp dài. Bốn con ngươi đều thông thấu sáng ngời như đá quý, dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng quý dị. Chẳng trách hắn tên là Trọng Hoa, hoa giả đồng dã, ý là nói đến người có nhiều con ngươi.

Cho dù hai mắt quý dị như vậy, nhưng không ảnh hưởng gì đến dung mạo của hắn cả, ngược lại còn khiến cho gương mặt tuấn mỹ tăng thêm chút tà khí, khiến cho người ta không nhìn được mà muốn nhìn thêm vài lần, rồi lại trong lúc không hay không biết mà bị cặp mắt yêu dị kia hút hồn.

Mà đôi mắt kia hiện tại cũng vì bị quá nhiều mà tràn ngập lửa giận, lóe lên ánh sáng đỏ rực.

“Chỉ là con người mà còn muốn phá hư việc ăn uống của tao sao, mày sẽ phải trả giá.” Trọng Hoa cong khoe miệng, vươn tay lau đi vết máu bên mép, lại đưa lên miệng liếm liếm. Nhìn cảnh đó tôi liền nhớ đến lúc hắn liếm tôi, không nhìn được mà đỏ mặt nóng tai.

“Hắn chính là tên biến thái luôn quấy rối em sao?” Lúc Chu Chính hỏi tôi cũng không hề nhìn qua, mà chỉ nhìn Trọng Hoa chăm chăm. E rằng hắn đã nhận định đối phương chính là tên biến thái kia rồi, cũng chẳng cần hỏi tôi làm gì.

“Anh theo tôi về cục một chuyến.” Chu Chính đặt ngón tay lên cò súng, bước từng bước về phía Trọng Hoa.

“Chờ chút, đừng qua đó!” Tôi định bước qua giữ chặt Chu Chính. Đừng có giỡn, ngay cả yêu quái còn không đánh lại hắn đó, huống chi Chu Chính chỉ là một con người bình thường.

Nghĩ đến đây tự nhiên tôi phát hiện ra một vấn đề, Chu Chính làm sao mà đi vào kết giới được? Lại nhìn về đầu ngõ, kết giới kia vẫn còn mà, chẳng qua dường như là xuất hiện thêm chỗ thủng. Chu Chính hẳn là cường ngạnh mà phá kết giới xông vào sao?

Thế nhưng hắn không phải chỉ là con người bình thường sao?

Tôi còn chưa suy nghĩ xong, bên kia đã ra tay. Hai người hình thể xấp xỉ nhau, có lẽ về mặt sức mạnh thì Trọng Hoa chiếm ưu thế. Nhưng Chu Chính lại thắng ở kỹ xảo. Nắm, bắt, đá, khóa, động tác nhanh như tia chớp, tôi hoàn toàn không nhìn rõ được. Chỉ biết là mỗi lần công kích của họ vừa chuẩn xác vừa tàn nhẫn, kinh phong uy vũ. Hai người ngang tài ngang sức, quả thực cứ như trận chiến giữa Thanh Long Bạch Hổ.

Tôi không ngừng lui về phía sau, muốn rời khỏi cái chốn phong ba bão táp này để tránh bị vạ lây. Nhưng vừa ngẩng đầu tôi liền kinh hãi. Hai đôi con ngươi của Trọng Hoa phát ra ánh sáng chói mắt, càng đánh càng hăng, bốn phía không ngừng có khí đen tụ lại, thứ đó là gì thì tôi cũng không biết, chỉ là có một loại linh cảm rất xấu về chuyện này.

Khí tức tà ác, sợ hãi dần dần dày đặc, trong không khí như trộn lẫn mùi máu, khiến người ta hít thở không thông. Chu Chính hình như khá là thảm hại, trên người bị thương rất nhiều. Động tác cũng chậm lại, nhưng ra tay càng tàn nhẫn hơn, mắt, yết hầu, vùng dưới thắt lưng, chuyên tấn công vào những điểm yếu của đối phương.

Mà trên người Chu Chính lại bao phủ một tầng ánh sáng màu vàng, lúc ánh sáng đánh vào trên người Trọng Hoa dường như khiến cho hắn cực kỳ đau đớn. Cho nên Trọng Hoa có vẻ khá kiên kỵ thứ ánh sáng màu vàng kia.

Khí đen tụ lại càng nhiều, dường như tôi còn nhìn thấy trong thứ khí tức đó có vô số gương mặt ác quỷ, tiếng nguyên rủa vang lên không ngớt bên tai. Cứ tiếp tục thế này thì không xong, trực giác bảo tôi phải ngăn họ lại.

“Mấy người dừng tay mau! Đừng đánh nữa!” Tôi vừa muốn tới gần, thế nhưng ‘bão táp’ thiệt đáng sợ, quyền cước đúng là không có mắt mà.

Nhớ tới lúc trước tại hoạt động ở ngã tư đường kia, tôi có dùng thức thần ngăn chặn được hai tên đại yêu quái. Có lẽ Trọng Hoa còn đáng sợ hơn mấy tên đại yêu đó nữa, thế nhưng hiện giờ cũng không phải lúc nghĩ nhiều như vậy. Nếu cứ thế này mãi thì sẽ xảy ra chuyện mất, cái thứ khí đen kia đã gần như tụ lại thành gió xoáy rồi.

Tôi lấy bạch ngọc gọi Hừ ra, “Đi thôi! Hừ, ngăn họ lại!”

Gà mập lao về phía ‘trung tâm bão tố’, trong nháy mắt lại bị bắn ra. May là nó da dày thịt béo, cứ như quả bóng cao su đập vào tường cũng không hề hấn gì.

“Con gà ngọc này!” Tôi vốn định dạy dỗ nó một trận, thế nhưng đôi mắt xanh lơ kia lại rung rung nước mắt, đáng thương hê hê mà lúi vào ngực tôi. Tôi không dễ bị dụ vậy đâu, con gà ngọc này căn bản còn chưa có dùng hết sức mà.

“Được rồi. Nếu mày làm được, một châu KFC, cho mày ăn đã đời luôn được chứ?”

Hừ lộ ra biểu tình (→→→), dám khinh bỉ tao à? Ủa mà đúng rồi, KFC không phải là đồng loại của nó sao? Đương nhiên là không ăn rồi.

“Vậy đổi lại, bánh ngọt do chính tay Từ Dạ chế biến, cho mày ăn đã luôn.” Không còn cách nào khác, dù là phải làm nũng bán manh hay gì, bất kể dùng bất cứ thủ đoạn nào tôi cũng phải bắt Từ Dạ giúp đỡ.

Dường như Hừ hơi dao động, nhưng vẫn giữ trạng thái ngạo kiều. Thiếu chút nữa là tôi không nhìn được mà nổi bão, bình thường là nó đã bị tôi xem như

là bóng cao su mà đánh rồi. Nhưng hiện giờ tình huống gấp gáp, đành nhịn xuống vậy.

“Vậy chứ mày muốn sao?”

Hừ dùng đầu cánh chia chia tôi, làm ra tư thế mang tạp dề nấu cơm. “Ý mày là muốn tao tự mình làm cho mày ăn?”

Gà mập gật lấy gật để. Thế nhưng cho tới bây giờ tôi có làm qua bánh ngọt bao giờ đâu, bình thường chỉ biết nấu mì mà thôi. Chẳng qua hiện giờ cũng chỉ đành đồng ý với nó trước.

“Được rồi. Nếu mày làm được đã...”

Gà mập liền cực kỳ hăng hái, lần thứ hai xông pha lao về phía ‘trung tâm bão tố’. Thân thể càng biến càng to ra, gần như đã chạm được tới bầu trời. Nó dùng cái tư thế áp trứng mà ngồi xuống, tôi hoàn toàn không thấy được hai người kia, chắc là bị xem như trứng mà đặt dưới PP (móng) thẳng nhỏ rồi.

Thật đáng thương... Hy vọng Hừ đừng nhè vào lúc này mà ị ra nha.

Sau khi tôi thu hồi Hừ, liền thấy hai tên kia lộ ra vẻ mặt ngẩn ngơ. Tôi vừa định giải thích với Chu Chính, hán lại đột nhiên rút còng tay ra chế trụ Trọng Hoa. Người sau dường như cũng không còn sức lực, nằm lăn ra đất thều thào cái gì mà ‘đói quá’ này nọ.

Đưa hán vào cục đường như cũng chẳng thăm tra gì được. Không lâu sau A Thụ liền mang theo ba tiểu quỷ đến đón Trọng Hoa. Sau khi nhìn thấy thảm trạng của Trọng Hoa liền ôm bụng cười lăn lộn trên đất.

“Rất xin lỗi, gây thêm phiền thoái cho cậu rồi.” A Thụ ngừng cười, nói với tôi: “Thủ trưởng của chúng tôi sẽ dạy dỗ lại anh ta.” Nói xong lại liếc nhìn Trọng Hoa một cái, quay đầu nhìn tôi mà cười, “Thật ra là anh ta đói muốn ngất luôn rồi, xin cậu tha thứ cho anh ta đi.”

Nhìn hán quả thật là bị đánh đến thảm thương, Chu Chính đúng là ra tay không chút lưu tình mà, khuôn mặt bị đánh thành đầu heo luôn rồi, quần áo cũng bị xé nát, trên người đầy thương tích, rất là đáng sợ. Trong lòng tôi dường như bị vụn xoắn lại, không thoải mái chút nào. Hơn nữa hán cũng chưa thực hiện được âm mưu mà.

“Xin các vị xử lý hán theo quy định.” Trong quân đội nếu vi phạm thì sẽ giao cho tổ chức nội bộ quân đội xử lý, thôi thì cứ tin tưởng bọn họ đi.

Thế nhưng sau khi hán bị mang đi, tôi mới nhớ là không thấy quần lót của mình đâu. Lúc trước bị Trọng Hoa cời, lúc tỉnh lại thì tìm không thấy. Hiện giờ tôi chỉ mặc có quần dài, cảm giác hơi là lạ.

“Cái tên biến thái đáng giận!” Vừa rồi bản thân mình ngu cổ nào mới cảm thấy thương hại hán chứ! Lần sau tôi nhất định phải bảo gà mập ị lên đầu hán. (tiếng trời: thức thần sẽ ị sao? 0 o)

So với Trọng Hoa thì Chu Chính bị thương nặng hơn rất nhiều, hình như là phải vào viện vì xương sườn bị gãy. Dù sao cũng là đánh nhau với cái tên Trọng Hoa người không ra người kia mà, Chu Chính như vậy thật ra là đã lợi hại lắm rồi.

Đã qua thời gian cơm tối, tôi còn chưa bỏ bụng thứ gì, có lẽ Chu Chính cũng vậy đi. Tôi mua com hộp và bánh ngọt đi đến bệnh viện.

Nhìn thấy hán nằm trên giường bệnh, cả người bị băng lại, trong lòng tôi cảm thấy cực kỳ áy náy. Trong lòng như bị vụn xoắn lại vô cùng đau đớn, đáng lẽ tôi nên ngăn họ lại từ đầu mới đúng.

“Rất xin lỗi... Đều là tại tôi...”

“Tại sao lại xin lỗi? Bất kể xấu là chức trách của bọn tôi mà.” Chu Chính vỗ vỗ chỗ trống bên giường, “Nếu thật sự muốn cảm ơn thì đến đây giúp đỡ đi. Tay tôi không tiện lắm, tạm thời không cầm thìa được.”

Tay phải hán cũng bị băng lại, tôi chỉ đành gạt đầu đồng ý rồi ngồi lên giường đút hán ăn. Cảm giác một thằng đàn ông đút com cho một thằng đàn ông khác hình như không được tự nhiên lắm. Thế nhưng hán dường như rất thích thú, vẫn cứ giương cao khóe miệng, không giống vẻ mặt nghiêm túc ngày thường.

Không khí yên lặng như vậy mãi cùng kỳ quái, tôi chỉ đành kiểm đề tài mà nói, “Cái kia... Anh không hỏi tôi chuyện của ‘gà mập’ sao?”

“Gà mập gì?” Chu Chính ngơ ngẩn.

“Anh không nhìn thấy?” Tôi hơi giật mình, “Vậy làm sao anh lại quỳ rạp trên đất?” Rõ ràng chính là gà mập đè họ nằm lăn ra mà.

“Nói cũng lạ, đột nhiên tôi có cảm giác giống như bị cả ngọn núi đè lên. Thế nhưng có lẽ cũng là do đánh mệt. Mà đây là lần đầu tôi gặp được một thằng điên giống vậy đấy.”

Đó cũng không phải là thằng điên, mà là một tên không phải con người. Nhìn hán nói như là đúng rồi, tôi cũng đành nén lại mấy câu chửi rủa. Dù sao hán cũng sẽ không tin đâu. Thế nhưng nếu Chu Chính là con người bình thường, tại sao trên người lại phát ra ánh sáng màu vàng chứ?

“Đúng rồi, thật ra hôm nay tôi tới tìm em, là vì có thứ muốn cho em xem.” Chu Chính lấy trong tủ quần áo đầu giường ra một xấp giấy đưa cho tôi. Đó là một phần báo cáo kiểm nghiệm.

“Sau khi kiểm nghiệm thì phát hiện trong cái ly kia còn sót lại một thứ, chính là Scopolamine.”

Scopolamine: Hơi thở của quý, một loại ma túy, đã từng được nhắc đến trong truyện.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường

Hừ: Chủ nhân, đây là thứ gì vậy?

Đặng: Mà đoán xem!

Hừ: Ct!

Đặng: Không đúng!

Hừ: Ct chó!

Đặng (giận): Không đúng!

Hừ: Ct mèo!

Đặng: Không phải ct!

(Nhìn ảnh đôi con người có hơi rùng rợn nên ko dám cop T.T)

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đèn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Cùng Gốc Cội – 9

Trong lòng tôi giật thót, chợt nhớ tới vụ án ở đường Lục Di. Từ đám tang thì mang đến cây La Sâm, người bào chế thuốc lại làm thành thuốc phiện, bất kỳ ai nào hít phải loại ma túy này chỉ cần có thêm ám thị thì loại chuyện như thế nào cũng làm ra được. Mà trên người người hít loại ma túy này cũng xét nghiệm ra Scopolamine.

Người bào chế thuốc trộm đi cái bài vị chế từ cây La Sâm kia, cuối cùng lại bị ám hại, cảnh sát cũng không tìm được khối gỗ La Sâm trên người hắn. Chẳng lẽ hai vụ án này có liên quan đến nhau sao?

“Hiện giờ không thể kết luận đây chỉ đơn thuần là án tự sát, ít nhất nó cũng có dính líu tới ma túy. Nhưng cũng không có bằng chứng nào chứng minh người đó bị sát hại. Tôi đã xem xét lại hồ sơ của những người tự sát khác, phát hiện có không ít điểm đáng nghi.”

Tôi bị lời nói của Chu Chính hấp dẫn, thực tế thì tôi cũng biết là những vụ tự sát khác đều có vấn đề, chẳng qua tôi cũng không phải người trong nghề, thật sự không biết phải điều tra từ đâu.

“Mà phải nhắc đến vụ nhảy lầu gần đây. Xem qua bản ghi chép bên trường học và khẩu cung của giáo viên, tôi không cho rằng một học sinh như vậy lại đi tự sát. Nhưng cảnh sát lại đi phán đoán là tự sát bởi vì họ tìm thấy trên sân thượng một bức di thư được đề dưới một cái di động. Chẳng qua di thư là được đánh máy, bên trên tuy là có dấu vân tay người chết, nhưng tôi không nghĩ rằng loại nam sinh mang tính cách như vậy lại đi đánh máy di thư, thậm chí là còn đi viết mấy thứ như di thư này nọ.”

Có một suy nghĩ lướt qua thật nhanh trong đầu tôi, “Anh mới vừa nói di động?”

“Đúng. Em sao vậy?” Có lẽ là chú ý tới sắc mặt của tôi, Chu Chính quan tâm hỏi.

“Không gì cả. Làm sao mà kết luận đó là di động của người chết được?”

“Trong ghi chép nói là giáo viên của người chết chỉ ra, cô ấy đã từng tịch thu di động của người chết. Mà bên trong cũng có không ít thông tin của bạn bè hắn.”

Tôi lại hàn huyên với Chu Chính trong chốc lát, hắn quyết định muốn đệ trình vụ án này chuyển qua cho đội mình điều tra. Tôi thấy com cũng đã dứt xong, liền đứng dậy từ biệt hắn.

“Vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của anh.” Bình thường chắc chắn là hắn cực kỳ bận rộn, những tư liệu này đều là hắn dùng thời gian riêng tư của mình để thu thập được, có lẽ còn lợi dụng quan hệ nữa. Chỉ vì một lời nhờ vả của tôi mà lại làm nhiều đến vậy, trong lòng tôi chợt cảm thấy nặng nề, có chút ê ẩm khổ sở, nhưng cũng không phải là muốn khóc.

“Tôi vẫn phải nói lại câu kia, bắt kẻ xấu vốn là chức trách của chúng tôi. Chẳng qua...” Chu Chính nhìn tôi chăm chú, “Không thể phủ nhận, rằng lúc bắt đầu là vì muốn lấy lòng em”

Câu nói này khiến hai má tôi đột nhiên nóng bừng, không nhìn được mà dời tầm mắt, “Nhưng tôi là nam”

“Phải không? Vậy để tôi tự mình kiểm tra chút xem”

Thanh âm truyền đến sát bên tai, toàn thân tôi như có một luồng điện chạy ngang, lập tức che lỗ tai nhảy ra, giữ khoảng cách hai thước với đối phương.

“Anh... rõ ràng là anh đã thấy.” Hôm nay bị hấn nhìn sạch trơn rồi, làm gì mà lại còn không biết giới tính của tôi kia chứ. Thế nhưng hấn lại mang vẻ mặt nghiêm túc mà nói ra một câu khiến tôi muốn học mấu.

“Thấy và sờ không giống nhau.”

“Biến thái!” Tôi xoay người chạy ra ngoài cửa, rầm một cái mà đóng sầm cửa phòng. Cái tên đáng giận này, sao lại mang vẻ mặt nghiêm túc mà nói cái chuyện biến thái như vậy được cơ chứ? Tôi xoa xoa gương mặt nóng bừng, phát hiện mình từ đầu tới cuối đều là bị Chu Chính đùa giỡn.

Không được, nhất định phải phản kích. Không thể để cho hấn kiêu ngạo vậy được.

Không biết là do ám đầu hay là do ý chí trả thù sục sôi, tôi lại trở lại phòng bệnh của Chu Chính, hấn có lẽ khá là kinh ngạc khi thấy tôi quay trở lại, nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

Tôi đột nhiên kéo áo hấn, cúi đầu hôn một cái lên má phải của hấn. Thật hài lòng khi thấy được bộ dạng trợn mắt há mồm của ai kia.

“Đừng hiểu lầm, này chỉ là một nụ hôn cảm ơn thôi!”

Nói xong tôi cũng không dám nhìn hấn mà lập tức lao ra khỏi cửa. Tôi cảm thấy bản thân mình thật kỳ lạ, trong đầu đủ thứ tạp nham khiến tôi không thể suy nghĩ gì được, chỉ có thể quy về nguyên nhân là do tiếp xúc với biến thái nhiều quá, cho nên bị lây bệnh mất rồi.

Hôm sau trước khi tới trường tôi tạt ngang qua bên sự phụ một chuyến. Mang theo bánh ngọt hôm qua nhờ Tử Dạ làm. Tay nghề nấu nướng của anh ta vẫn tốt như vậy. Lần sau nhất định phải theo học tập anh ấy mới được, gì chứ cái chuyện bị gạ mập khinh bỉ tài nấu nướng quả thật khiến tôi nuốt không trôi.

Tiểu Thất dường như cả đêm qua ngủ không ngon giấc, đôi mắt thâm quầng nghiêm trọng, nằm bẹp trên bàn. Tôi lấy bánh ngọt ra, cầm một cái đưa tới trước mặt cậu ta.

“Muốn ăn không?”

Hai mắt Tiểu Thất liền tỏa sáng, đoạt lấy bánh ngọt liền ăn ngấu nghiến. Sau khi ăn xong ba cái, cậu ta mới trở nên có sức sống hơn chút. Tuy rằng chỉ là mấy cái bánh, chẳng qua đối với kẻ ăn không quen đồ ăn ở trường như cậu ta mà nói thì không khác nào là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Người này lập tức trở nên cực kỳ niềm nở với tôi.

Hấn lại nhai một đồng chuyện nào là ký túc xá của trường đáng ghét như thế nào, muỗi nhiều muốn chết, hại hấn cả đêm không ngủ được linh tinh.

“Quả thực đúng là mấy thứ đồ công nghiệp rác rưởi. Đồ ăn khó ăn đến mức tôi muốn ói ra luôn.” Cậu ta khoát vai tôi, “Đi cà, bánh ngọt cậu mang đến đúng là siêu ngon luôn. Trong nhà làm sao?”

Tôi dùng ngón tay gầy gầy tay hấn ra, “Ai là đi cà của cậu?”

“Đừng giận, đừng giận được không? Khuôn mặt tức giận không đáng yêu đâu.”

Cái tên này đúng là mồm mép bừa bãi! Tôi cố nén giận, đi nói chuyện tào lao trên trời dưới đất với cậu ta. Cũng không còn cách nào, muốn nghe ngóng mấy chuyện của anh Cửu, chỉ có thể tìm đến mấy người quen thân với hấn. Nếu lúc trước anh Cửu che chở cho cậu ta, vậy chứng tỏ Tiểu Thất và anh Cửu cũng khá thân thiết.

“... Đánh chó còn phải nhìn mặt chủ, nếu như người sử dụng lợi hại, thì làm gì có ai dám trộm.” Khó khăn lắm tôi mới kéo qua chủ đề điện thoại di động được, may là Tiểu Thất cũng khá dễ dụ.

“Cũng không hấn. Có nhiều người cũng muốn cái điện thoại này đến phát điên rồi. Ngay cả anh Cửu cũng bị trộm...” Trong nháy mắt Tiểu Thất liền thay đổi sắc mặt, có lẽ là ý thức được mình vừa nhắc tới anh Cửu, lập tức ngậm miệng.

Lúc này cũng đã vào tiết, không thể tiếp tục đề tài này nữa. Lúc nghỉ giữa giờ tôi hẹn tổ ba người công hội kia đến WC của quý nam xui xẻo.

“Cậu nói người chết thứ sáu là bị mưu sát sao?”

“Đừng nói to như vậy được không?” Tôi bịt miệng Phong Lôĩ Tồn lại. Tuy là nơi này không có ai tới, nhưng mà giọng của Phong Lôĩ Tồn cũng lớn quá rồi.

“Thật ra buổi sáng hôm đó tớ có gặp qua hấn.” Ngày đầu đến trường xuất quân bắt lợ, gặp được đám người anh Cửu bắt nạt bạn học. Hình như là đang nghĩ ngơ tên nhỏ con kia trộm đi động. Nếu đi động của anh Cửu bị trộm, vậy hấn hoàn toàn không thể dùng đi động mà để lại di thư được.

Chẳng qua, trong bản ghi chép về thiếu niên bất lương này, nguồn gốc của cái điện thoại có lẽ cũng chẳng quang minh chính đại gì, nên lúc đánh mất nó hấn cũng không dám đi báo cảnh sát.

“Lúc cậu chạy lên sân thượng thật sự không thấy gì cả sao?” Lúc ấy trên sân thượng không phải là có Phong Lôi Tồn sao?

“Thật sự không có. Lúc tôi chạy lên, sân thượng không có ai cả. Chỉ có một tờ giấy đè dưới một cái điện thoại. Tôi nhìn xuống dưới mới biết là hấn nhảy lầu.” Phong Lôi Tồn nhớ lại.

“Đột nhiên cậu chạy lên sân thượng làm gì?” Hình như bọn họ đến để điều tra mấy vụ tự sát, cũng đâu biết được là anh Cửu muốn tự tử đâu.

“Thật ra chúng tớ chú ý người kia vài ngày rồi.” Tô Cẩm Ngôn tiếp lời: “Trên người hấn có khí đen quần quanh.”

Khí đen? Lúc mấy nữ sinh đánh nhau tôi cũng đã thấy qua. “Rốt cuộc đó là thứ gì?”

Tô Cẩm Ngôn lắc lắc đầu, “Tớ cũng không rõ. Không phải nghiệp chướng hay tử khí, tớ còn đang điều tra. Thế nhưng có thể chắc chắn rằng nó có liên quan đến sự kiện lần này.”

Ngày đó vốn là Phong Lôi Tồn đi theo anh Cửu lên lầu, thế nhưng chỉ sau một lúc sơ ý liền để mất dấu đối phương. Cậu ta đành phải đi tìm từng tầng, thế nhưng lúc tìm đến tầng thứ năm đã cảm thấy không ổn, liền gọi điện cho Tô Cẩm Ngôn. Người sau cũng biết là có chuyện không may, bảo cậu ta không cần tìm nữa mà cứ chạy thẳng lên sân thượng.

“Tớ gieo một quẻ, đại hung. Người nọ sẽ rơi từ chỗ cao xuống.”

Không chỉ là mưu sát, mà còn bị thứ không phải loài người quỷ phá sao? Tôi lại nghĩ tới cây La Sâm. Có thể nào anh Cửu là bị thứ thuốc chế từ cây La Sâm khống chế cho nên mới nhảy lầu không nhỉ.

Chẳng qua điều kỳ lạ nhất chính là, tại sao hung thủ còn đi trộm đi động của anh Cửu? Tại sao lại đặt vật kia lên trên bức di thư?

Buổi tối tôi quyết định cùng Phong Lôi Tồn đi một chuyến tới ký túc xá của anh Cửu, xem thử có thứ gì có thể sử dụng hay không. Trần Tích dường như rất vui vẻ, đề nghị nếu mà có thuận đường thì lại đến ký túc xá nữ lần nữa. Tôi liều mạng lắc đầu, đánh chết tôi cũng không dám tới nữa đâu.

Vừa về tới phòng học tôi liền phát hiện không khí không ổn. Lớp trưởng cũng không có ở đây, có lẽ là bị giáo viên gọi đi. Tôi nhìn thấy trên bàn Tiết Mẫn có một đồng rác rưởi, cô ấy lại đang lặng lẽ dọn dẹp. Không biết là ai đã đổ một đồng rác lên bàn cô ấy, thậm chí cả trong cặp sách cũng có.

Tôi định qua giúp đỡ, lại bị Tiểu Thất giữ chặt. Cậu ta đưa cho tôi một quyển sách, “Người anh em, đừng xen vào việc của người khác.”

Tôi phát hiện đó là vở bài tập của mình. Sau khi tan học phải nộp cho giáo viên. Trên bìa bị vẽ bậy lên, thế nhưng may là bên trong không bị sao cả.

“Là tôi cướp về cho cậu đó, bạn bè tốt chứ hả. Con bé kia cũng không dễ chọc đâu.” Cậu ta nói xong liền liếc mắt nhìn Lâm Lâm một cái.

Tôi nhìn thấy cô gái kia dùng tay chống cằm nhìn sang Tiết Mẫn, mang trên mặt một nụ cười khoái trá.

“Cô ta thật quá đáng! Tôi muốn nói cho giáo viên.”

“Ngu ngốc! Cậu làm gì có chứng cứ. Hơn nữa lần sau cô ta sẽ trả thù còn ác hơn.” Tiểu Thất vỗ vỗ tôi, “Chúng ta là đàn ông tốt thì không đấu với bọn đàn bà, cậu cứ nhắm một con mắt mờ một con mắt đi.”

“Làm sao mà được...”

Thế nhưng chuông vào học vang lên, nên tôi cũng không thể làm gì nữa. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiết Mẫn dọn dẹp xong rồi lại tiếp tục học. Trước mắt như hiện lên hình ảnh nhỏ bé yếu đuối của bản thân mình lúc trước. Và tôi vẫn không thể làm gì được cả.

Buổi chiều là khóa học bơi. Rất ít trường học lại đi thiết kế chương trình học như thế này, tôi lại lần nữa cảm thấy may mắn khi học ở một ngôi trường có điều kiện cơ sở hạ tầng để xây một bể bơi trong nhà như thế này.

Có Tiểu Thất che chở, tôi liền nhanh chóng quen biết được rất nhiều nam sinh trong lớp. Sau khi tiếp xúc, tôi phát hiện ngoại trừ mồm mép hấn hơi bừa bãi, thì tính cách cũng có thể xem như không tệ. Tiết Mẫn vẫn cứ lủi thủi một mình ngồi trong góc bể bơi, vẫn không có nữ sinh nào tới gần hay nói chuyện với cô ấy. Chẳng qua, tôi phát hiện cô bé lớp trưởng dường như rất để ý Tiết Mẫn. Nhất là lúc có nữ sinh muốn bắt ngờ đẩy Tiết Mẫn xuống nước, cô ấy liền lớn tiếng ngăn lại.

Sau khi tan học, tôi thay xong quần áo chuẩn bị ra khỏi bể bơi, lúc đi ngang qua phòng thay đồ nữ, lại nhìn thấy Tiết Mẫn ôm quần áo chạy ra. Chúng tôi thiếu chút nữa đụng vào nhau.

“Cậu sao vậy?” Tôi vội đỡ cô ấy lên, phát hiện quần áo cô ấy ôm trong tay dính đầy thuốc màu.

“Là ai bày trò?” Tôi giữ chặt cô ấy, “Tôi với cậu cùng đi nói giáo viên!”

Cô ấy lại không để ý tới tôi, bỏ tay tôi ra rồi chạy đi. Thật sự là không thể hiểu nổi cô ấy mà. Chẳng lẽ còn muốn bị bắt nạt như thế này mãi sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường (ngày hôm sau, sau khi Chu cảnh quan bị hôn)

Chú Lâm (tới thăm): Boss, mặt cậu bị sao vậy?

Chu Chính: Không có gì.

Chú Lâm: Nhưng mà mặt cậu rất đỏ, có phải phát sốt rồi không?

Chu Chính: Cũng không có.

Chú Lâm: Cậu xem báo còn xem ngược thế kia, tôi vẫn nên gọi bác sĩ tới khám cho cậu thôi.

Kết luận là: Thật ra Chu cảnh quan còn rất rất ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cùng Gốc Cội – 10

Ra khỏi hồ bơi, tôi nhìn thấy Tiết Mẫn vẫn đang mặc đồ bơi, đứng trước vòi nước mà giặt sạch bộ đồng phục bị làm dơ kia. Lúc định đi qua đó, tôi lại thấy một nam sinh bước đến cạnh cô ấy.

Vóc dáng nam sinh kia không cao lắm, khuôn mặt cũng rất tuấn tú, là loại hình thiếu niên xinh đẹp trắng nõn mà hiện nay rất được con gái ưa thích. Tôi nhận ra người này, cậu ta chính là cái người thấp bé bị đám người anh Cửu nghi ngờ chôm chia cái đi động kia. Hình như cậu thiếu niên đó đang nói gì với Tiết Mẫn, sau đó rồi đi trong chốc lát rồi lại chạy về. Cậu ta đưa thứ gì đó cho Tiết Mẫn, người sau nhận lấy rồi dùng để giặt quần áo.

Có lẽ là hai người đều đồng bệnh tương liên, cho nên bọn họ tán gẫu rất lâu.

Sau khi tan học tôi lại chạm mặt tổ ba người công hội kia, liền nhắc đến chuyện này với họ.

“Cái cô Tiết Mẫn này, rõ ràng là thờ ơ với tớ như vậy, vậy mà lúc nói chuyện với cậu chàng đẹp trai kia thì vui vẻ lắm.”

Ai ngờ ba người kia đồng thời ném ánh mắt kỳ quái về phía tôi.

“Mấy cậu nhìn gì?”

Tô Cẩm Ngôn như chợt nghĩ tới điều gì, liền hỏi: “Cậu chàng đẹp trai cậu nói là Lương Loan năm nhất đúng không?”

Cái tên này... không hiểu mấy bậc phụ huynh hiện nay đặt tên con cái theo tiêu chuẩn gì nữa. “Không biết tên. Chẳng qua là khuôn mặt rất đẹp, khỏe mắt có nốt ruồi.” Tôi chỉ chỉ chỗ khỏe mắt bên phải.

“Cậu ta là thành viên câu lạc bộ mỹ thuật, rất được yêu thích. Trường câu lạc bộ từng đặc biệt nhắc tới.” Tô Cẩm Ngôn nhìn tôi, “Trường câu lạc bộ từng nói cậu với cậu ta quả thực có thể xưng là hai viên ngọc quý của trường chúng ta.”

“À?” Là sao cơ? Tô Cẩm Ngôn có phải là bị lây bệnh độc của đám hủ nữ rồi không?

“Tiểu Đằng, cậu thật không hiểu bản thân chút nào cả.” Trần Tích lấy hai tay nâng mặt tôi, “Cô gái ngốc nghếch kia thật không biết nhìn. Được rồi được rồi, đừng ghen tị. Trở thành người của tớ đi, tớ nhất định sẽ đối xử thật tốt với cậu mà.”

Cô ấy nói xong liền nhào qua ôm lấy tôi, tôi vội vàng đẩy ra. “Oa Đừng có làm vậy.”

“Tôi cũng thấy cậu đáng yêu hơn cậu ta...”

Phong Lôi Tồn, cậu nói câu này rồi đỏ mặt ý là sao hả? Hắt hắt! Tôi rõ ràng là nam đó, bị khen là đáng yêu cũng không có chút vui vẻ nào đâu ha.

“Tớ không phải là ghen tị sắc đẹp với tên đó!!!” >... Sau đó Tiết Mẫn và Lương Loan thân thiết với nhau hơn. Cậu ta sẽ thường xuyên ghé qua lớp tôi. Dường như còn khá hợp gu với bọn nam sinh và Tiểu Thất. Mỗi lần cậu ta tới lớp tôi, ngay cả cô em quý treo cổ cũng bám lấy cậu ta, xem ra ma quỷ cũng thích trai đẹp nữa nha. Về phần Lâm Lâm thì cô ta càng ngày càng chúm chím Tiết Mẫn, các loại hình bắt nạt cũng thăng cấp. Dường như ở ký túc

xá cũng đánh nhau. Tuần này cảnh sát đã tới trường hai lần, đều là để điều tra vụ nữ sinh uống thuốc độc tự tử. Chắc là vụ án này đã được chuyển qua cho đội Chu Chính tiếp quản rồi. Rất nhanh đã đến kỳ thi giữa học kỳ, tôi cực kỳ lo lắng về thành tích kỳ thi lần này, cho dù mấy bài kiểm tra nhỏ trước tôi đều làm tốt cả. Nhưng nếu lại như trước đây, chắc chắn tôi sẽ khiến anh họ thất vọng lắm. Quyết tâm học lại cũng sẽ bị lung lay. Tiểu Thất ôm bà vai tôi, “Người anh em, đang lo về kỳ thi đúng không?” Thấy tôi gật đầu, cậu ta liền thần bí bí mật mà kê sát lại, “Là anh em nên tôi mới nói cho cậu biết, bọn tôi đều có tuyệt chiêu cho mùa thi hết nha.” Thấy tôi tỏ vẻ quan tâm, Tiểu Thất vỗ vỗ tôi, “Tám giờ tối nay đến ký túc xá của tôi. Muốn thì dẫn bạn theo cũng được, nhưng phải là người đáng tin cậy đó.” Tám giờ tôi tới theo đúng hẹn mà đến ký túc xá của Tiểu Thất, Phong Lôi Tôn sợ tôi bị bắt nạt, cho nên đi cùng. Cái tên này đúng là khoái lo bò trắng răng. So với ký túc xá nữ, ký túc xá nam đúng là một cái bãi rác. Trong ký túc xá đã có vài người đang đợi, tôi nhìn thấy Lương Loan cũng ở đó. Tôi nhỏ giọng hỏi Tiểu Thất, người sau trả lời: “Phương pháp kia là Lương Loan nói đó. Cậu ta sẽ dạy chúng ta phải làm như thế nào.” Phương pháp của họ chắc chắn lại là bút tiên. Lương Loan nói cậu ta đã thử qua, chiều hoàn được bút tiên thì nó sẽ nói cho bọn họ biết đề thi. Quả nhiên là giống trong mỗi tập Mãnh quỷ trường học đều có mấy tên ngu xuẩn không sợ chết mà đi chơi trò gọi hồn. Rõ ràng người chết thứ ba chính là chơi trò gọi hồn mà diễn thành màn tự sát đầy ly kỳ. Mấy cái tên này cũng không biết rút kinh nghiệm gì cả. Chẳng qua có Phong Lôi Tôn trong này rồi, cho dù có gọi được hồn thì cũng không phải sợ. Thật ra tôi cũng rất hiếu kỳ, nếu gọi hồn thật sự có thể biết được đề thi, vậy lần sau tôi cũng thử tự mình làm xem sao. Nói không chừng còn có thể đậu vào trường đại học nữa cơ. Đốt một ngọn nến, tắt hết đèn trong phòng đi, Lương Loan còn đặc biệt khóa cửa lại để phòng quản lý ký túc hoặc ủy viên sinh hoạt tuần tra. Cậu ta nói lần trước đang chơi thì đột nhiên ủy viên sinh hoạt lại chạy tới, làm bọn họ sợ tới mức suýt không thể tiến đưa bút tiên đi. Trên bàn bày một tờ giấy trắng và một cây bút. Trước kia tôi nghe nói là hai người phải áp hai mu bàn tay vào nhau để kẹp cây bút. Thế nhưng bọn họ có rất nhiều người, cho nên mọi người đều cầm cây bút để đứng trên tờ giấy. Tôi nhỏ giọng hỏi Phong Lôi Tôn, người sau nói chẳng sao cả. Bút tiên thật ra chỉ là một loại vu thuật lên đồng viết chữ, mở rộng cửa cơ thể mình ra, sau đó để quỷ nhập vào thân không chế tay để viết chữ. Làm việc này sẽ gọi đến vài con quỷ, nhưng chúng không thể hại người. Cho dù là ác quỷ thì cậu ta cũng có thể xử lý được. Phong Lôi Tôn khoanh tay đứng bên cạnh nhìn, tỏ vẻ cậu ta không muốn chơi. Tôi là do Tiểu Thất mời đến, không thể không chơi, cho nên cũng đặt tay lên cây viết. “Kiếp trước theo kiếp trước, tôi mời kiếp trước đến.” Niệm liên tục vài lần, tôi nhìn thấy ngọn nến đột ngột vụt tắt rồi lại bùng lên, cây bút chột di chuyển. Dưới ánh nến, trên mặt mỗi người đều mang một vẻ mơ hồ, âm dương giao thoa, vô cùng quỷ dị. Nhưng tôi cũng không hề nhìn thấy bất kỳ con quỷ nào xuất hiện. “Ngài là bút tiên sao?” Lương Loan là người đầu tiên đặt câu hỏi, cây bút di chuyển trên giấy viết câu trả lời. Mọi người biết đã gọi được bút tiên, đều trở nên cực kỳ căng thẳng. Tiếp theo chúng tôi hỏi vài vấn đề. Mọi người đều hỏi đề thi sẽ ra sao, bút tiên cũng trả lời ngắn gọn. Chủ yếu đều nằm trong phạm vi bài học mà giáo viên bảo phải chú ý, dường như nó thật sự linh nghiệm. Đến phiên tôi hỏi, tôi nhìn Phong Lôi Tôn, người sau khẽ gật đầu. Được rồi, để tao xem mục đích thực sự của mày là gì nào. Nghĩ vậy, tôi cong khóe miệng, hỏi: “Bút tiên, ngài là ai?” Tôi đây vừa hỏi, không khí lại đột nhiên ngưng trệ lại. Tiểu Thất dường như muốn trách cứ tôi vì sao lại hỏi vấn đề này. Nhưng cậu ta chưa mở miệng thì bút đã di chuyển. 【Quý đời mạng】 Nhìn dòng chữ viết tháo kia, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi. Nhưng tôi chắc chắn rằng trong ký túc xá hoàn toàn không có ma quỷ gì. Song tôi lại nhìn thấy chút khí đen từ ánh nến lặng lẽ tràn ra. “Vì sao chết?” Thanh âm Phong Lôi Tôn nhẹ nhàng, những người khác cũng nhìn hẩn chằm chằm. Dường như muốn nói ‘Không chơi đừng lên tiếng’. 【Thất cổ】 “Tại sao?” Thanh âm này là Lương Loan. Sau khi lên tiếng cậu ta liền biết mình nói sai, lập tức dùng tay bịt miệng lại. Nhưng đã quá muộn, cây bút kia lại bắt đầu di chuyển. 【Bất nạt, uy hiếp, cưỡng bức, di động】 Lúc viết tới từ cưỡng bức, cây bút run rẩy dữ dội. Tôi gần như không thể nắm chặt nó. Tiểu Thất sợ tới mức kêu to, “Mau mời bút tiên đi đi!” Thế nhưng cây bút hoàn toàn không thể điều khiển được, mang theo tay mọi người mà viết vẽ loạn xạ cả lên. Có người đụng ngã cây nến trên bàn, trong phòng liền tối đen như mực. Đột nhiên tôi liếc thấy ngoài cửa sổ có bóng người hiện lên trên hành lang. “Đừng chạy!” Cùng lúc đó Phong Lôi Tôn đang dựa vào cửa hô to một tiếng, mở cửa ra đuổi theo. “Phong Lôi Tôn, đừng đuổi theo!” Thế nhưng đợi tôi gọi đã muộn, cậu ta đã lao ra ngoài cửa, kêu lên: “Đứng chờ trong đó.” Cửa lại bị đóng, phát ra một tiếng rầm. Tôi mở đèn màn hình di động lên, đột nhiên chiếu tới một gương mặt vạm vỡ bên cạnh. Trong lòng tôi phát lạnh, sợ tới mức suýt chút là quăng luôn di động. “Lương Loan?” Lương Loan cầm trong tay một con dao gọt trái cây sắc bén, nhe răng cười, “Trà... Mạng... Cho... Tôi!” Nói xong giờ lên con dao đâm về phía tôi. Tôi nhanh chóng lùi về sau, tránh thoát trong gang tấc. Ánh sáng đèn ngoài hành lang chiếu vào trong phòng, loáng thoáng thấy được sau lưng Lương Loan còn một bóng người. Cổ rất dài, tóc tai bù xù, con quỷ treo cổ trong phòng học tới đây từ lúc nào vậy? Lương Loan lại nhấc tay lên, động tác cực nhanh. Tiểu Thất và mấy tên khác sợ tới mức rút lui ra sau. “Bút tiên à bút tiên, ngài có thể đi rồi!” Tiểu Thất hoảng hồn hoảng vía mà nói. Thế nhưng Lương Loan đã hoàn toàn điên loạn, cứ đâm về phía cậu ta. “Đừng sợ, cậu ta chỉ có một người, chúng ta cùng xông lên đè cậu ta lại!” Có một bạn học kêu to, xung phong lao qua đầu tiên. Lại vấp phải thứ gì đó trên đất, cả người ngã lăn ra. Lương Loan giẫm một cước lên người đó, đâm xuống một dao. Người bạn học kia kêu lên thảm thiết, máu tươi bắn khắp nơi. Lưỡi dao nhỏ máu, Lương Loan người cũng toàn máu, còn có nữ quỷ theo sau cậu ta nữa. Tình cảnh kia còn kinh khủng hơn phim ma gấp trăm lần. Bởi vì cậu ta đứng ngay phía cửa ra vào, nên cũng không ai dám bước qua cậu ta mà chạy trốn. Ngược lại có người hô to hy vọng bạn học ở phòng sát vách nghe thấy. Nhưng bây giờ còn chưa tới chín giờ, phần lớn người đều đang ở phòng tự học. Chỉ hy vọng người quản lý có thể nghe được mà tới đây. Cũng có bạn học gọi điện báo cảnh sát, chẳng qua nước xa không thể cứu được lửa gần. Đột nhiên Tiểu Thất rú lên, thì ra cậu ta đang bị Lương Loan kéo áo, “Đi chết đi!” “Oa Bút tiên, không phải tôi hại ngài mà, xin ngài tha cho tôi.” Tiểu Thất cố gắng nắm lại lưỡi dao, máu theo lưỡi dao nhỏ xuống tong tong. Cậu ta sợ tới mức mặt mày trắng bệch ra, nước mắt nước mũi ràn rụa. “Là mày! Đèn mạng cho tao!” “Cứu mạng! Nam mô a di đà phật...” Nếu như là do ma quỷ quỷ quái, tôi còn có thể lo liệu được phần nào, thế nhưng tình huống này lại không phải vậy. Cô em kia cần bản là không có nhập vào Lương Loan. Tuy rằng tôi không biết Lương Loan đang diễn cái trò gì, thế nhưng chắc chắn là hôm nay cậu ta không thấy máu sẽ không chịu bỏ qua. Đang suy nghĩ phải làm như thế nào, di động tôi đột nhiên reo lên. Vừa bắt máy thì liền nhận ra đó là giọng Trần Tịch. “Tiểu Đằng, mau rời khỏi ký túc xá! Cái tên Lương Loan kia có vấn đề.” Giọng điệu Trần Tịch vô cùng lo lắng, “Hắn là em trai của người chết thứ nhất! Còn là bạn trai của người chết thứ tư...” Trong lòng tôi rất muốn nói với cô nàng rằng bây giờ mới nói thì đã muộn rồi. Cúp điện thoại, tôi hô to với Lương Loan: “Đừng lại đi! Đừng làm hại người khác nữa, chị gái cậu khóc rồi.” Mũi dao đã kề sát ngực Tiểu Thất, Lương Loan cứ nhắc quay đầu lại, lộ ra nụ cười dữ tợn, “Chị gái, mày đang nói gì? Tao chính là chị gái của Lương Loan. Bị thằng khốn này hại chết!” “Đừng giả vờ nữa! Cậu hoàn toàn không bị nhập.” Tôi tiện tay cầm lên một tấm gương đặt trên bàn, niệm chú ngữ, đem gương xoay về phía Lương Loan, “Thấy rõ chưa, chị gái cậu luôn theo sát bên cậu, cô ấy đang khóc!” Cái gương trong những hoàn cảnh đặc biệt có thể phản chiếu được hình bóng của ma quỷ, Lương Loan nhất định có thể nhìn thấy, vị nữ quỷ kia đang vừa khóc vừa cầm tay cậu ta, muốn ngăn cản em trai mình giết người. Sắc mặt Lương Loan liền biến đổi, cậu ta đột nhiên kéo Tiểu Thất dậy. Đứng phía sau ghim lại cổ Tiểu Thất, lưỡi dao đặt trên cổ họng. “Các người đừng tới đây!” Không biết từ nơi nào tràn ra một lượng lớn khí đen, vây quanh Lương Loan. Giống y như đục loại khí tôi nhìn thấy ở ký túc xá nữ. Tôi cảm nhận được sự tà ác, kinh khủng và diêm xâu trong luồng khí đó. Nếu cứ để như vậy thật không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nữa. “Đủ rồi, chị gái cậu cũng không muốn cậu báo thù như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 67: Cùng Gốc Cội – 11

“Tôi còn có thể không trả thù sao?” Lương Loan đột nhiên cười lên ha hả, nhưng nụ cười lại vô cùng thảm hại, nước mắt không ngừng tuôn trào, “Chị hai... Tôi vẫn luôn mong chờ được học cùng trường trung học với chị. Khó khăn lắm tôi mới thi đậu, chị đột nhiên lại tự tử.”

“Tôi thăm dò bạn cùng phòng của chị mới biết, chị ấy vẫn luôn bị bắt nạt. Con ả kia ép chị đến ký túc nam. Mà đám người anh Cửu là lũ cầm thú, rõ ràng là bạn học cùng lớp, thế nhưng vẫn không lưu tình mà cưỡng bức chị ấy. Còn đám bạn cùng phòng không chỉ không cứu chị, còn giấu cọt chị, dùng di động chụp hình lại.”

“Tôi muốn bọn họ phải chết! Tôi muốn bọn họ phải chôn cùng chị gái tôi!”

Tiểu Thất hét ầm lên, “Không liên quan tới tôi. Tôi không biết gì cả! Tôi chưa bao giờ trọ ở trường!”

Đột nhiên tách một tiếng, trước mắt tôi đột nhiên sáng ngời. Chỉ thấy cửa phòng mở toang, cậu lớp trưởng đi tới mở đèn lên. Không ai lường trước được biến cố này, tất cả mọi người đều ngây ngốc cả ra.

“Mấy cậu đang đùa giỡn gì vậy hả?” Cậu ta không mang mắt kính, cúi đầu nhìn xuống cậu bạn nằm trong vũng máu trên đất, nhấc chân đá văng người nọ ra, “Trong ký túc không được uống rượu. Ai đi đồ rượu đồ đây sản thế này...”

Lớp trưởng, làm ơn đeo mắt kính lên dùm cái! (O □ O)

Bởi vì đột nhiên có người xuất hiện sau lưng, Lương Loan bị kích thích, chuyển lưỡi dao đâm về phía cậu lớp trưởng. Người sau đột nhiên ra tay nhanh như tia chớp, con dao liền chém lên mu bàn tay của Lương Loan.

Sau đó là âm thanh con dao rơi xuống đất, không chờ Lương Loan kịp phản ứng, cậu lớp trưởng đã vươn tay bắt được bả vai xinh đẹp của cậu ta rồi đánh ngã. Kẻ bị liên lụy là Tiểu Thất cũng đồng thời ngã nhào ra đất.

“Mau lấy mảnh vải hoặc dây thừng đến!” Cậu lớp trưởng hô to.

Tôi nhanh chóng xé một tấm chăn trên giường, hai người cùng nhau trói chặt cậu ta lại. Mấy giáo viên đứng chức chờ bên ngoài cũng ủa vào. Cậu học sinh bị Lương Loan đâm một nhát cũng không chết, sau khi cậu ta được xử lý khẩn cấp, xe cứu thương và cảnh sát cũng đến.

Chuyện lần này bị làm ầm ĩ cả lên, trường học rút cuộc cũng không thể che giấu được nữa. Ngày hôm sau dù là trên báo hay là trên internet, tin tức về chuyện lộn xộn trong trường học này đều tràn lan. Có cảnh sát can thiệp vào, bộ giáo dục cũng ra lệnh trường học ngừng mọi hoạt động giảng dạy, các học sinh đều phải tham gia khóa phụ đạo tâm lý.

Lương Loan thành khẩn khai nhận đã cung cấp một loại thuốc cho năm người đã chết. Sau khi biết được chị mình bị bắt nạt nên mới tự sát, cậu ta liền lập kế hoạch trả thù. Có người cung cấp cho cậu ta loại thuốc chỉ cần làm ra chút ám hiệu thì sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác. Vì thế cậu ta bỏ thuốc trong trà, đồ ăn hay là thuốc lá đưa cho nhóm người kia. Rồi lại làm ra chút ám thị kinh khủng.

Thật ra cậu ta cũng không biết thứ thuốc đó có tác dụng gì, thế nhưng quả nhiên là những người đó đều chết hết. Anh Cửu có tố chất tâm lý mạnh hơn người bình thường, cho nên cậu ta phải tự mình ra tay. Cậu ta hẹn anh Cửu đến phòng học trống ở lầu sáu, sau đó giả vờ bị quỷ nhập, rồi đẩy hẳn ta từ cửa sổ xuống.

Điện thoại và di thư đều do cậu ta chuẩn bị trước, nhằm làm cho cảnh sát chú ý tới chiếc di động kia. Trong đó còn lưu lại video mà chị gái cậu ta bị làm nhục. Tiếc là cảnh sát lại không hề mở ra xem xét.

“Tại sao không báo cảnh sát?”

Với câu hỏi này của cảnh sát, cậu thiếu niên chỉ lộ ra một nụ cười thê lương, “Anh nghĩ là anh Cửu chưa từng làm qua loại chuyện như thế này sao? Hẳn ta có cha mẹ ‘Tốt’ lắm...”

Lại đề cập đến việc vì sao cậu ta muốn giết Tiểu Thất, cậu ta liền trả lời là bởi vì chị gái cậu ta thích Tiểu Thất, thế nhưng lại bị Tiểu Thất từ chối, cho nên mới mất hết can đảm mà nghĩ tới chuyện tự sát.

Về phần nguồn gốc của thứ thuốc kia, Lương Loan lại nhất quyết không hề răng, bên cảnh sát cũng không ngừng thẩm vấn. Bởi vì không có số được phẩm còn thừa, vụ án này sẽ lại giống hệt vụ đường Lục Di, cảnh sát khó có thể chứng minh Lương Loan mưu hại nhiều người. Chỉ có thể lấy tội danh cậu ta mưu sát anh Cửu để khởi tố.

Sau khi phụ đạo tâm lý, tôi ra khỏi phòng hướng dẫn, nhìn thấy Tiết Mẫn đang đứng trong hành lang nói chuyện với cô bé lớp trưởng. Lúc tôi bước qua, trong chớp mắt lại không thấy cô nàng lớp trưởng đâu cả.

“Ngày đó vì sao cậu lại trốn ngoài phòng ký túc xá?” Phong Lôi Tồn nói cho tôi biết, bóng người ngày đó chúng tôi nhìn thấy ngoài cửa sổ ký túc chính là Tiết Mẫn. “Có phải từ đầu cậu đã biết Lương Loan muốn làm gì rồi không?”

Tôi càng ngày càng thấy cô gái Tiết Mẫn này rất khả nghi. Dường như cô ấy biết rất nhiều thứ, hơn nữa hành vi cũng rất kỳ quái.

“Tôi không biết.” Tiết Mẫn cười ha ha, “Chẳng qua là cậu ấy nói là muốn cho tôi biết phạm vi của đề thi năm ba. Tôi thấy hiếu kỳ, cho nên đi xem thử.”

Tuy là nam sinh không thể vào ký túc xá nữ, nhưng nữ sinh có thể tự do ra vào ký túc xá nam. Thế nhưng cái lý do này cũng khá là gượng ép.

“Rốt cuộc là cậu biết được bao nhiêu chuyện rồi?” Tôi nắm lấy cổ tay cô ấy, cứ có cảm giác rằng cô ấy với hai lớp trưởng như đang có kế hoạch gì đó. Lần đó cậu lớp trưởng xông vào cũng rất là đúng lúc.

“Yên tâm đi, chuyện sẽ chấm dứt sớm thôi.” Cô ấy thì thào: “Tôi sẽ không để cho trường học lại có người chết.”

Tôi còn muốn hỏi tới cùng, lại nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói gay gắt mỉa mai của nữ sinh, “Đứng ở đây không coi ai ra gì mà liếc mắt đưa tình, cũng chỉ có thứ không biết xấu hổ như tụi mày mới làm được.”

Lâm Lâm mang theo mấy nữ sinh bước tới. Tôi kéo Tiết Mẫn xoay người bước đi, lại bị mấy nữ sinh đó chặn lại.

“Vậy mà đã muốn chạy rồi sao?” Lâm Lâm không có ý tốt gì mà vòng ra trước mặt chúng tôi.

“Mọi người đều là bạn học cùng lớp, tại sao cô lại đi bắt nạt người ta?” Vừa nghĩ tới Lương Loan và chị gái cậu ta, lửa giận trong lòng tôi liền phùng lên, “Chẳng lẽ cô còn muốn xuất hiện thêm một người giống chị gái Lương Loan sao?”

Sắc mặt Lâm Lâm liền biến đổi, “Mày cút! Tao nhìn nó không vừa mắt đó rồi sao!”

Thứ khí đen kịt lại lượn lờ bốc lên, không có bất kỳ ai chú ý tới, trong mắt mấy nữ sinh kia chỉ có lửa giận và thù hận. Việc này thật sự rất quý dị. Không thể để cho chuyện này tiếp tục nữa.

“Mấy người...”

Đột nhiên rầm một tiếng, cánh cửa cạnh hành lang bị đóng sầm lại phát ra tiếng động thật lớn. Trần Tịch cười cười bước qua, “Là đứa nào không biết sống chết lại đi bắt nạt bạn bè tôi vậy?”

Mấy cô gái kia vừa nhìn thấy Trần Tịch thì sắc mặt liền thay đổi, bọn họ còn nhớ rõ một trận te tua lần trước nên lập tức xoay người bỏ chạy.

“Nhớ đó cho tao! Lần sau mày không may mắn vậy đâu.”

Lần nào cũng nói câu này, đúng là không có chút sáng tạo nào cả. Việc vặn hỏi Tiết Mẫn cũng xem như dở dang rồi. Trần Tịch nói sự kiện tự sát lần này cũng đã điều tra rõ, cho nên ba người họ cũng sẽ không đến trường nữa.

“Tiểu Đằng, về sau cậu phải cẩn thận đó.” Trần Tịch cứ như bà mẹ già mà dặn đi dặn lại mãi.

“Có người bắt nạt thì cứ tìm tôi.” Phong Lôi Tôn cũng bị lây bệnh rồi. Cứ như tôi là loại người dễ bị bắt nạt lắm ấy. Tôi dẫu sao cũng là nam tử hán đó nha.

“...” Tô Cẩm Ngôn nghĩ ngợi một lúc, nói: “Nhớ chú ý tới cái người thừa ra trong lớp cậu.”

Rốt cuộc cũng có người nói ra một câu xem như là có ích rồi. Không đúng, tôi căn bản cũng quên bằng người thừa kia luôn rồi. Tôi lo lắng nhìn Tô Cẩm Ngôn, người sau an ủi: “Đừng lo, người bị chết cũng không phải do nó làm hại. Hẳn là nó không phải kẻ xấu đâu.”

Sắp tới Trung Dương, gió thu đã về. Vốn cho rằng sự kiện động trời kia đã qua. Thế nhưng trong lòng tôi vẫn cứ mang cảm giác không thoải mái. Luồng khí màu đen kịt, nhất định không phải là thứ tầm thường.

Trung Dương: Ngày 9/9 âm lịch, còn gọi là tết trùng cửu.

Tôi thử hỏi sư phụ, đối phương vuốt cằm, “Con học trường XX đúng không?”

Thấy tôi gật đầu, trong mắt sư phụ hiện lên một tia sắc lạnh. Không nói gì mà lại hỏi tiếp, “Tiểu Đằng muốn chế thêm một con thức thần nữa không?”

“A?” Tôi không nhận được mà liếc nhìn cái con gà mập đang đùa giỡn quanh sân. Gà mập thì chỉ cần một con là đủ rồi, tôi cũng không muốn có thêm nữa đâu.

“Tiểu Đằng không muốn có người giúp con giặt quần áo nấu cơm chăm em bé sao?”

“...” Sư phụ, giặt quần áo nấu cơm là được rồi, chăm em bé lại là chuyện gì nữa vậy? Còn nữa, tạo ra thức thần cũng chưa chắc thông minh được vậy đâu, đến nhóc Hử kia còn hơi bị thiếu năng nữa cơ mà. (Hử: Chủ nào thức thần này.)

“Lần sau thử ở trong tiệm mà chế tạo đi, sẽ có hiệu quả bất ngờ đó.”

Cao nhân lúc nào cũng thích nói chuyện ẩn ý hết, khiến người ta nghe mà không hiểu mô tê gì luôn, cho nên mới gọi là ‘thể ngoại’ cao nhân. Cũng không biết gần đây sư phụ đang làm cái gì nữa, suốt ngày vẽ vẽ viết viết, tôi nhìn mà không hiểu gì sất.

Chẳng qua nếu sự phụ đã nói vậy thì tôi cũng nên bắt đầu chế tạo thôi. Lần này không làm dạng chim nữa, sau này cũng không thêm làm thức thần dạng chim nữa. Tôi nhớ tới Phong Lôi Tồn làm ra thức thần dạng sói, thật ra cũng khá oai phong đó chứ. Tôi đây cũng phải làm một con hình sói mới được. Phải có thật nhiều thật nhiều lông nha, mềm mềm ẩm ẩm, mùa đông còn có thể ôm để sưởi ấm nữa.

Ngày tết Trùng Dương, học sinh khối 12 vẫn phải đau khổ mà vác thân đi học, sau khi tan học tôi liền chuẩn bị trở về cửa hàng. Viên ngọc thạch thức thần màu đen tôi đã khắc xong, chỉ thiếu điều bày trận thức để triệu hồi nữa thôi. Đêm nay hẳn là có thể tạo được thức thần rồi.

Bây giờ tôi càng ngày càng quen với việc qua đêm trong cửa hàng, dù sao thì cũng có gà mập ngủ chung, có cô gái ốc đồng làm bữa sáng giặt quần áo cho tôi, cũng không có gì bất tiện cả.

Tôi vốn là nên dọn hẳn đến ở trong cửa hàng, như vậy sẽ không làm phiền nhà bác cả nữa, nhưng mà tôi lại lưu luyến anh họ. Dọn ra ngoài thì mai một không thể ngủ cùng anh nữa rồi.

Nhớ tới anh họ, gần đây tôi nghe được bác cả nói là hình như anh đã tìm được bạn gái. Lòng tôi lại cảm thấy buồn bực gì đâu.

Đi đến hành lang lầu một, tôi nhìn thấy Tiết Mẫn đang đi ở phía trước. Đang định gọi cô ấy, lại thấy có mấy nữ sinh đến chặn đường, lôi cô ấy đi. Trong lòng tôi có linh tính chẳng lành, vì thế liền đi theo.

Bọn họ lôi thẳng cô ấy lên sân thượng. Bầu trời tối đen, không có ánh trăng sao gì, có lẽ trời đang muốn mưa. Gió thu se sắt mang theo một mùi tanh thoang thoảng.

Tôi ló đầu ra khỏi cánh cửa sân thượng, nghe thấy giọng nói vô cùng gay gắt của Lâm Lâm, sau đó là tiếng bạt tai vang lên. Tôi nhìn thấy mấy nữ sinh đang ghì Tiết Mẫn lại, Lâm Lâm giờ tay lên tận nhãn mà tát vào mặt Tiết Mẫn.

“Này, mấy cô làm gì thế?” Tình huống này thì dù là bất kỳ ai cũng không nhịn được. Tôi lao ra chỉ vào bọn họ mà hét lớn.

“Lại là mày!” Lâm Lâm ra hiệu, hai nữ sinh cường tráng liền xông qua bắt lấy tôi.

Đừng giỡn, dù gì thì tôi cũng là đàn ông con trai, để nữ sinh ăn hiếp như vậy tôi còn mặt mũi mà sống sao? Tôi lách người né thoát một cô, tay đánh về phía mặt của một cô khác. Người sau hét lên một tiếng rồi nhắm mắt lại, tôi thừa cơ bước qua cô ta mà đi về phía Tiết Mẫn.

Lâm Lâm đột nhiên đề nửa người Tiết Mẫn ra ngoài lan can, “Đừng có tới đây, bước qua nữa là tao đẩy nó xuống!”

“Lâm Lâm, cậu điên rồi sao?” Nữ sinh bên cạnh hét lên, “Sẽ bị cảnh sát bắt đó.”

“Đừng có ồn! Tao có thể nói là do không cẩn thận mà đụng phải nó, là tự nó ngã xuống!” Gió tốc lên mái tóc dài của cô ta, khiến nó phấp phới trên không, oán hận trong mắt hoàn toàn không giống như của một nữ sinh xinh đẹp điệu ngoa, mà càng giống như lệ quỷ.

“Lấy điện thoại của nó!”

Hai nữ sinh kia nghe xong liền cướp điện thoại của tôi đi. Lúc này tôi phát hiện bốn phía đã tràn ngập thứ khí màu đen. Luồng khí càng ngày càng nồng đậm, ánh mắt mấy nữ sinh khác cũng bắt đầu có chút là lạ.

“Không liên quan tới cậu ấy, thả cậu ấy đi!” Tiết Mẫn vẫn còn rất bình tĩnh, lại bị Lâm Lâm tát qua một bạt tai, khóe miệng cũng chảy máu.

“Đừng có ra lệnh cho tao!” Lâm Lâm lấy ra một cây dao rọc giấy ép sát vào mặt Tiết Mẫn, “Mày nói coi tao nên viết chữ gì lên đây?”

Bọn họ không hề nhìn thấy, nhưng tôi lại thấy rất rõ ràng. Luồng khí màu đen như thủy triều mà tràn từ dưới lầu lên, ừ ừ kéo đến như muốn nuốt chửng hết thấy mọi người. Vô số khuôn mặt mang theo vẻ thù hận đang nguyên rủa, oán giận, la hét ‘Giết cô ta’, gần như khiến người ta điên loạn.

Tôi ôm đầu ngồi xồm xuống, trong ngực rất khó chịu, gần như không thể hít thở được. Đây không phải là nghiệp chướng, cũng không phải người chết, mà là tà khí! Mang đến tai họa, khiến người ta nổi điên!

Nên làm gì bây giờ? Tôi không thể trơ mắt nhìn thảm kịch xảy ra được. Thế nhưng bọn họ không phải ác quỷ, không thể xử lý bọn họ theo cách làm với ma quỷ được.

【 Cừu cừu Trọng Dương, đại hòa ẩn lui, tế lễ tham hòa 】 một thanh âm xa xôi thăm thì trong đầu tôi.

Lừa sao? Đúng rồi, dùng lừa có thể đánh lui tà ma. Tôi rút một lá bùa ra, niệm chú ngữ, “Năng mô tam mẫn đa mẩu đà nẫm, a bát ra đề, hạ đa xá...”

Lá bùa xèo xèo bốc cháy, tôi ném nó lên không trung. Lá bùa ầm một tiếng mà nổ tung, ánh sáng chói lóa xé toạc màn đêm, khiến bầu trời trông như ban ngày. Đó là Đại Hòa Luân Kim Cương chú, còn được gọi là Quang Minh Thần Chú, là chân ngôn cực kỳ hữu hiệu trong việc trừ yêu hàng ma.

Luồng khí đen hơi lui lại, tôi lại nghe thấy tiếng Lâm Lâm kêu hét. Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy tóc Lâm Lâm như bị thứ gì nắm kéo, vút cô ta ra ngoài lan can.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ông anh cửa tiệm sẽ lên sân khấu nhanh thôi. Nấu cơm giặt giũ ngủ chung ... không có em bé cho ảnh chăm. .

Nếu người tới bắt gian là anh họ chứ không phải là Chu Chính thì sẽ thế nào nhỉ? Câu chuyện kể tiếp « chiếc nhẫn » sẽ kể về anh họ nha, Tiểu Đổ Từ thất tình rồi TT bị tiểu công thừa cơ hốt luôn, XXOO...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cùng Gốc Cội – 12

“Á—” Mấy nữ sinh đứng một bên hét ầm lên.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Tiết Mẫn đã nhào nửa người ra ngoài lan can để giữ chặt Lâm Lâm đang treo lơ lửng giữa không trung. Bầu trời ảm đạm dần, luồng khí màu đen như vô số xúc tua, trườn bò về phía sân thượng. Tôi tin chắc rằng mấy nữ sinh kia cũng thấy được, bọn họ sợ tới mức mặt mày tái mét, la hét nhao nhao chạy trốn.

“Này, mấy người...” Tôi cũng không còn hơi đâu mà mắng họ, nhanh chóng chạy tới giúp Tiết Mẫn.

Thế nhưng cả hai người chúng tôi hợp lực cũng không thể kéo được Lâm Lâm lên, xúc tua màu đen vẫn cứ lòi cô ấy xuống.

“Cứu tôi...” Lâm Lâm đã sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, trong đôi mắt tràn ngập sự sợ hãi và thỉnh cầu.

【Đừng cứu à】

【Giết à】

【Có nhớ à đánh mày, làm nhục mày như thế nào không】

【Bây giờ là lúc trả thù】

Âm thanh nguyên rủa từ bốn phương tám hướng tràn tới, tôi cảm thấy tai mình như muốn đứt đặc, đầu đau như nứt ra, gần như muốn buông tay.

“Đừng buông tay! Kéo cô ấy lên!” Tiết Mẫn rống to. Tôi chưa từng nghe thấy cô ấy kêu lớn tiếng đến như vậy. Chỉ thấy hai mắt cô ấy đỏ ngầu, môi đã bị cắn nát, máu theo cổ tay chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt Lâm Lâm.

“Cậu bị thương?” Tôi kinh ngạc hỏi. Đột nhiên nhớ tới vừa rồi Lâm Lâm còn cầm dao rọc giấy.

Tôi không nhận được mà trừng mắt nhìn Lâm Lâm một cái, thật sự là tự làm vậy không thể sống mà! Cứ dứt khoát buông tay luôn cho rồi.

“Đừng buông tay!” Bị Tiết Mẫn rống vào mặt như vậy, tôi kinh hãi mà đồ mồ hôi lạnh. Vừa rồi tôi đang suy nghĩ đến chuyện gì vậy?

“Tại sao cậu lại liều mạng cứu cô ta? Rõ ràng là cô ta luôn bắt nạt cậu mà.” Tôi cũng không biết vì sao vào lúc này rồi mà tôi còn đi hỏi vấn đề này.

“Bởi vì chúng tôi là bạn học!” Tiết Mẫn cắn răng, trên trán đầy mồ hôi, nhưng cô ấy vẫn cố gắng nắm chặt tay Lâm Lâm, “Cùng trường chung lớp, cùng như sinh cùng gốc, phải giúp đỡ nhau.”

Đột nhiên trên trán Tiết Mẫn phát ra ánh sáng chói lòa, tiếng chuông trong trẻo vang lên sau lưng chúng tôi.

【Gió thổi bụi mờ, chỉ riêng mặt đất có thể che chắn】

【Chướng khí lắng đọng, chỉ riêng ngày mưa có thể gột rửa.】

【Ung nhọt khuếch tán, đắp thuốc mới có thể trị dứt】

Trong đêm đen vang lên tiếng người hát khúc ca dao, tiếng chuông trong trẻo hòa với bài ca dao thông thả truyền tới, lượn lờ bốn phương. Khí đen trong nháy mắt như đang sợ hãi điều gì, lập tức lui lại. Chúng tôi liền dễ dàng kéo Lâm Lâm lên lại sân thượng.

Cả ba người đều kiệt sức, mềm nhũn ngồi dựa vào lan can. Chỉ thấy giữa sân thượng là một cô gái mặc y phục nhà Hán rộng thùng thình, một tay nắm ngọn đuốc, một tay cầm nhánh thù du, thướt tha nhảy múa. Trên chân cô ấy đeo lắc chuông đủ màu, không ngừng phát ra âm thanh réo rắt như tiếng nước chảy.

【Yêu ma tác loạn, đốt lên ngọn đuốc mà ăn mình】

Thiếu nữ nhìn chúng tôi mà nở một nụ cười tao nhã, tôi hoảng hốt há to miệng. Người đó chính là cô bé lớp trưởng!

Cô bé lớp trưởng lấy trong tay áo ra một chén rượu, vẩy lên không trung, những giọt nước li ti liền phân tán khắp nơi. Cây đuốc cũng bị ném lên không, tia lửa văng tứ bề, hóa thành những đốm lửa nhỏ tấn công luồng khí đen kia. Tà khí không đánh lại đốm lửa, cứ thế mà bị đốt trụi.

Mây đen trên bầu trời dần tản đi, lộ ra sao trời lấp lánh. Thiếu nữ lặng yên đứng trong gió, ống tay áo bay bay, trông tựa như tiên nữ trên trời.

【Tiết Mẫn, cảm tạ cô đã hiệp trợ, để ta thuận lợi hoàn thành lễ trừ tà, đánh lui tà khí】 thiếu nữ nhìn Tiết Mẫn rồi hành lễ theo lối cổ xưa.

“Không cần cảm ơn, đây là việc tôi phải làm” Tiết Mẫn hoàn toàn không còn sức để đứng dậy, chỉ đành khẽ gật đầu chào hỏi.

“Đây... Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tôi đỡ lấy Lâm Lâm đã ngã đi, trợn mắt há mồm.

【Ta là Viêm Quân, kết giới do chủ nhân tạo ra, bái kiến chế sư đại nhân】 thiếu nữ hành lễ với tôi, 【lúc trước đã đắc tội, xin ngài lượng thứ】

“Đừng khách sáo. Thì ra cô chính là người bị dư ra trong lớp tôi.” Thật ra cũng không tính là người nhi. Tuy rằng không hiểu cái kết giới đó là gì, chẳng qua ‘cô ấy’ hẳn là có địa vị không khác mấy so với vị chủ ao Cửu Hương kia.

【Thỉnh đại sư giúp ta trấn an Long đại nhân. Viêm Quân cần tuân theo lệnh của đại nhân, vĩnh viễn thủ tại nơi này. Ngóng trông ngày có thể gặp lại Long đại nhân】

Thì ra là người quen cũ của sư phụ, tôi vội nói: “Tôi sẽ chuyển đạt lời cô.” Mặc dù tôi có rất nhiều điều muốn hỏi, thế nhưng lúc này còn có người bị thương, vẫn nên lập tức kêu xe cứu thương tới thì hơn.

Đang chuẩn bị xuống lầu, tôi lại thấy một thiếu nữ mặc đồ trắng đứng trước cửa sân thượng. Dung mạo cô ấy vô cùng diễm lệ, nụ cười trong màn đêm dịu dàng như nước.

“Liên?” Tuy rằng không hiểu vì sao cô ấy lại ở đây, chẳng qua có thêm người giúp đỡ cũng tốt. Chỉ mình tôi cũng khó mà đỡ lấy hai cô gái không thể cử động này.

“Mau tới giúp tôi, mấy cô ấy bị thương”

“Được thôi.” Liên cười cười bước tới, đang định đỡ lấy Lâm Lâm, Viêm Quân đột nhiên đẩy tôi ngã xuống đất.

Tôi quay đầu định nẮng cô ấy, lại nhìn thấy tay Liên đã xuyên qua ngực Viêm Quân. Liên chậm rãi rút tay ra, nụ cười vẫn dịu dàng như trước, nhưng đáng vẻ đầm máu đỏ lại khiến cô ấy trông vô cùng quỷ dị.

Viêm Quân lui đến trước mặt tôi, dùng thân hình bảo vệ chúng tôi, 【Người là thứ gì?】

“Tôi là Liên.” Ngón tay Liên thon dài xinh đẹp, nay lại dính đầy máu của Viêm Quân.

【Vì sao người...】

Liên vung tay lên, cả người Viêm Quân liền văng ra ngoài, đụng vào cạnh lan can. Tôi nhanh chóng rút lá bùa ra, thế nhưng đối thủ là kẻ mà đến cả thủ địa thần (thần trông giữ một khu) cũng không sợ, tôi không biết mình có thể đánh thắng được không.

“Rốt cuộc cô muốn gì?”

“Không gì hết nha.” Liên bước từng bước tới gần, “Tôi chỉ muốn ngày hôm nay, ngay tại đây, lại có thêm một người phải chết thôi.”

Cô ấy cười nói vô cùng tự nhiên, giống như chỉ là nói ngày hôm nay lại ăn thêm một cái bánh quy nữa thôi. Người đẹp như vậy, lại có thể nói ra lời ác độc đến thế, thật sự tương phản quá lớn.

“Cô... cô đừng làm vậy! Sư phụ tôi là Long Chấn Kiềm!” Không còn cách nào khác, tôi chỉ đành đem sư phụ ra đỡ đạn thôi. Là người được cả tam giới phải nể nhường ba phần, mượn uy danh sư phụ hẳn là có thể tạo chút uy hiếp đi.

Thiếu nữ hơi sững sốt, lại đột nhiên cười rộ lên trông vô cùng xinh đẹp, “Long Chấn Kiềm sao? Chúng tôi chính là đang muốn tìm hẮn báo thù đây!”

Nói xong liền lao về phía tôi, phía sau là bọn người Tiết Mẫn, tôi muốn tránh cũng không thể tránh. Tôi niệm hỏa diễm chú, lá bùa liền bốc cháy.

Lúc cô ta sắp sửa nhào tới trước mặt tôi, một bóng đen như sấm sét đã giáng xuống, che chắn trước người tôi. Thiếu nữ hét lên một tiếng, bị đánh văng ra.

Trên mặt nền sân thượng bị người vừa hạ xuống giẫm ra mấy cái khe, toàn bộ đều lõm xuống. Quân phục màu lục phát phơ theo gió, bóng dáng khôi ngô cao ngất kia vững chãi như một bức tường, bảo vệ chúng tôi.

“Trọng Hoa?” Tại sao lần nào hẮn cũng giáng từ trên trời xuống vậy, chẳng lẽ hẮn thật sự là người sao Hỏa sao?

Trọng Hoa không để ý đến tôi, lập tức nhào về phía Liên. Thiếu nữ hoàn toàn không phải đối thủ của hẮn, bị hẮn bóp cổ xách lên. Tay Trọng Hoa gia tăng lực, tựa như muốn cắt đứt cổ của cô ta.

“Tôi hỏi cô đấy!” Không biết từ bao giờ, A Thư cũng mang theo ba tiểu quỷ xuất hiện trên sân thượng. Tên lưu manh quân nhân họ Nghiêm cũng đồng thời bước ra từ một phía khác. Rốt cuộc bọn họ chui từ đâu ra vậy?

“Chủ nhân của cô là ai?”

Thiếu nữ nhe răng cười, cũng không trả lời.

“Cây La Sâm là do các người lấy sao?”

Thiếu nữ gật gật đầu. Tôi đột nhiên hiểu được, cô ấy là thành viên của câu lạc bộ mỹ thuật, mà Lương Loan cũng vậy, như vậy là cô ấy đã cho Lương Loan loại thuốc kia. Vụ tự sát liên hoàn là do cô ấy sắp đặt sao?

A Thư tiếp tục hỏi, “Dùng Thất Sát trận để phá hoại kết giới của tượng sư, rốt cuộc các người muốn làm gì?”

Thiếu nữ lại không hề trả lời, Trọng Hoa càng dùng thêm sức, vẻ mặt của Liên bắt đầu vặn vẹo. Nếu cứ siết nữa thì thiếu nữ này chết chắc. Cô gái này biết sư phụ, có lẽ cô ấy chính là người trong ảnh chụp chẳng?

Suy nghĩ tới đó tôi lập tức hô lên, “Đừng giết cô ấy!”

Thân thể Trọng Hoa hơi lung lay, nhưng chỉ trong nháy mắt này, tình huống đột ngột biến đổi. Từ bốn phương tám hướng, vô số mũi dùi dài màu đen đâm tới, nhóm quân nhân rồi rút tránh né. Trọng Hoa lại đột nhiên bỏ lại thiếu nữ, lao qua che chắn phía trước tôi.

Mũi dùi xuyên qua thân thể hắn, tôi giật mình rùng to. Máu phun ra như suối, máu từ miệng vết thương hắn ào ào chảy ra, nhỏ xuống mặt đất tạo thành một vùng nhỏ. Nhưng hắn lại như không hề hay biết, lấy tay che giấu mũi dùi, vẫn che chở phía trước chúng tôi.

Một người mặc áo dài trắng nhẹ nhàng bay xuống, hắn đáp trên những mũi dùi, tóc dài trắng xóa tung bay trong gió, dung mạo tuấn mỹ, tay áo phát phơ, trông như một vị thần trên trời giáng xuống. Bộ dáng người này rất giống thiếu niên trong bức ảnh ba người chụp cùng với sư phụ kia. Nói đúng hơn là phiên bản trưởng thành của thiếu niên kia.

Hắn nở một nụ cười dịu dàng, vung tay về phía thiếu nữ. Thiếu nữ rơi vào lòng ngực hắn, liền vui sướng ôm lấy hắn, “Anh Triều Nguyệt, em biết anh sẽ tới cứu em mà.”

“Không phải đã nói là em không cần ra tay hay sao?” Thanh niên vuốt mái tóc của thiếu nữ, trong mắt lộ vẻ cưng chiều.

“Nhưng mà còn thiếu một người! Chỉ cần thêm một người chết là hoàn thành pháp trận rồi.” Thiếu nữ có chút tủi thân, nũng nịu cọ cọ vào ngực thanh niên.

“Thêm một người chết, dễ thôi.” Thanh niên vung tay, Viêm Quân nằm ngay lan can đột nhiên bay lên. Tôi nhanh chóng qua kéo cô ấy lại, nhưng đã quá muộn, những mũi dùi từ tứ phía đâm xuyên qua thân thể cô ấy, máu tươi rơi xuống như mưa, nhỏ giọt trên mặt tôi.

Tiết Mẫn lớn tiếng thét lên. Tôi chỉ có thể ngây ngốc mà quỳ nơi đó, đã kích quá lớn khiến tôi không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào.

“Mất đi thủ địa thần, kết giới tự phá!” Thanh niên ôm lấy thiếu nữ, “Nhớ kỹ, em mới là quan trọng nhất.”

Thanh âm chưa dứt, trong nháy mắt người đã biến mất trên không trung.

Xe cứu thương chở Lâm Lâm và Tiết Mẫn tới bệnh viện. Tình trạng mấy cô ấy cũng không đáng lo ngại, một người bị chấn kinh, một người bị thương nhẹ mà thôi. Cậu lớp trưởng đang ở cùng hai cô ấy, hẳn là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Trước khi tới bệnh viện Tiết Mẫn đã kể rõ hết cho tôi mọi việc. Thật ra cô ấy mới là lớp trưởng, vào lúc nghỉ hè, Viêm Quân hiện thân thông báo cho cô ấy biết trường học sắp xảy ra biến động. Vì thế Viêm Quân hóa thành học sinh trà trộn vào lớp.

Phần lớn học sinh tự sát đều là những người chuyên đi bắt nạt người khác. Cho nên mấy cô ấy lập ra kế hoạch, Tiết Mẫn cố ý khiến người ta ghét bỏ, chấp nhận bị bắt nạt. Mà Viêm Quân thì giám sát những người bắt nạt Tiết Mẫn, xem thử cuối cùng thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Rồi họ nhanh chóng phát hiện những người chết đều có quan hệ với Lương Loan, và cũng từ những người bên cạnh Lương Loan, bọn họ phát hiện sự tồn tại của Liên. Lý Tuấn Đạt vẫn luôn theo sát Lương Loan. Mà Tiết Mẫn cũng rất lo rằng Lương Loan sẽ lại giết người. Cho nên hôm đó cậu lớp trưởng mới đến đúng lúc như vậy để ngăn chặn Lương Loan.

Viêm Quân đã đoán được mục đích của Liên là vào ngày cúng thất tuần của bảy người chết kia, cô ta sẽ phá giải kết giới ở trường học. Thứ khí đen kịt là vì cô ta muốn kế hoạch thuận lợi mà dẫn dắt ma khí tới, nhằm kích thích người ta, khiến họ trở nên liều lĩnh muốn nhìn thấy máu. Chỉ cần có một chút thù hận cũng sẽ hóa thành oán hận ngập trời.

Thế nhưng, Lương Loan bị bắt nên không thể tiếp tục giết người, cho nên chuyện của Lâm Lâm chính là sự kiện đột phá.

Hôm nay là lễ Trung Dương, vào ngày này người xưa sẽ hiến tế những ngọn lửa, kết giới của trường học cũng thuộc mệnh hỏa. Viêm Quân đúng lúc lại cầm lửa để cúng tế, thế nên trừ được một tai họa, đánh lui tà khí.

Tiếc thay cô ấy lại không lường được người thanh niên tóc trắng kia xuất hiện. Mất đi thủ địa thần, không biết sẽ như thế nào đây.

Tôi chợt nhớ tới câu nói của Tiết Mặc, “Cùng trường chung lớp, cũng như sinh cùng gốc, phải giúp đỡ nhau.”

Bất kể là anh Cửu hay là nữ sinh uống thuốc độc tự tử kia, hoặc là Lâm Lâm cũng vậy, chỉ cần họ biết kiềm chế bản thân hơn, khoan dung hơn, thì thứ mà ma ngoại đạo kia làm sao có thể thừa cơ lợi dụng họ được?

Vốn sinh cùng một gốc, bức nhau chỉ lắm điều.

Kết cục

Tôi lẽ từng bước chân mỗi một về cửa tiệm. Đêm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, tâm trí tôi còn đang rối bời, chỉ muốn được về nhà yên ổn nghỉ ngơi càng sớm càng tốt.

Tôi hoàn toàn không chú ý tới nguy hiểm đang chực chờ. Vào lúc ngực chợt cảm thấy đau đớn, tôi mới phát hiện một mũi dùi từ phía sau đâm xuyên qua ngực mình.

Trong nháy mắt máu đã trào ra, thấm ướt cả quần áo. Vào lúc tôi ngã ra đất liền trông thấy người thanh niên tóc trắng kia đang đứng trước mặt.

Đối phương vẫn giữ nụ cười dịu dàng như nước, giống như hắn không hề dính líu gì đến cái hành động tàn nhẫn này. Trong khoảnh khắc khi hắn biến mất, bốn phía xung quanh tôi liền xuất hiện vô số cự thủ màu đen, đôi mắt đỏ thẫm của chúng khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

Chúng nó nhìn tôi mà giương miệng, lộ ra răng nanh sắc nhọn. Tôi dùng chút sức lực cuối cùng lấy ra bạch ngọc triệu xuất Hư. Thế nhưng tôi đã không còn sức để sai bảo nó.

Không biết vì sao Hư lại biến thành hình người, trên lưng có một đôi cánh trắng thật lớn. Trước khi tôi nhắm mắt lại, có thể nhìn thấy nó đang hốt hoảng lo lắng mà kêu lên ‘Chủ nhân’.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật ra câu chuyện này là do tôi xem sự kiện đầu độc ở trường đại học mà nghĩ ra. Diễn biến khá nhanh, có nhiều chỗ chưa hoàn thiện, xin các bạn thông cảm.

Thò thè với mọi người tí, vị Viêm Quân kia vẫn luôn xưng là ‘Ta’, nhưng thật ra nó là nam đó. Cho nên lớp trưởng Lý, kỳ thật cậu không phải thẳng đúng không...

Chương này rốt cuộc đại Boss lộ mặt rồi. Vị đại Boss này có vương mặc rất sâu với sự phụ đó.

Thật ra đây là NP nha, vì sao cứ có tình yêu tưởng là 1V1 vậy? Tôi cho là Tiểu Đổ Tử tuy rằng khá lán cán với vị NP, nhưng lực miễn dịch của cậu ấy với mỹ nhân rất thấp, rất dễ bị dụ dỗ đó. Các vị tiêu công phải cố lên!

Mọi người cũng đừng lo cho Tiểu Đổ Tử, nhân vật chính lúc nào cũng bắt từ hết mà!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chiếc Nhẫn – 1

Xoay chiếc nhẫn tương tư, lại càng thêm tương tư, nguyện quân mãi như thế, trọn đời không đổi thay.

Đầy trời sao rơi, dải ngân hà rộng lớn tựa như được vị nữ thần bóng đêm rải xuống những hạt cát bạc lóng lánh trên nền trời xanh đen. Sao băng bay vụt qua, để lại chiếc đuôi trắng dài trên bầu trời. Những ngôi sao lấp lánh trên cao kia như đang thì thầm kể lại câu chuyện ái tình xa xưa.

Tôi nằm thả hồn dưới bầu trời xinh đẹp này, chợt những ngôi sao xa xôi kia lại bị một hình bóng che khuất.

“Sao đệ còn nằm ở đây? Dậy mau nào!” Người thanh niên tóc trắng vươn tay về phía tôi. Không, nói đúng ra người hắn muốn kéo không phải là tôi, mà là chủ nhân của giấc mộng này.

Tôi nhìn thấy một bàn tay nắm lấy tay của thanh niên tóc trắng, tầm mắt tôi lên cao dần và trải rộng dần ra. Bốn phía là cây cỏ sum suê, dòng nước chảy dài uốn lượn theo thảo nguyên, phản chiếu màn trời đầy sao, tựa như dải ngân hà trên mặt đất.

Còn trùng ẩn trong bụi cỏ mà hát ca, hòa cùng tiếng nước róc rách tạo nên một bản nhạc vui tươi. Xa xa có ánh lửa bập bùng, còn loáng thoáng truyền tới tiếng cười nói vui vẻ. Tôi đi theo thanh niên tóc trắng đến gần nơi có ánh lửa trại. Trường bào hắt mặt trên người lướt nhẹ qua những khóm hoa, vô số những chú đom đóm bay múa xung quanh chúng tôi, giống như đang reo vui theo điệu nhạc.

Càng đến gần, tiếng nhạc du dương càng rõ ràng hơn. Một chất giọng cao vút mà trong trẻo ngọt ngào vang lên, như tiếng thiếu nữ đang ca hát, còn một giọng trầm ấm mà ôn hòa thuần hậu, như tiếng thanh niên sang sảng cười. Đó là một khúc nhạc rộn rã với tiết tấu nhẹ nhàng, chất giọng trầm ấm kia như ẩn chứa nỗi sầu biệt ly.

“Đại nhân đã bắt đầu rồi. Điều tại đệ ngủ quên, bây giờ thì tốt rồi, muộn rồi đó.”

Thanh niên tóc trắng oán trách, lại bị chủ nhân giấc mộng kéo ngồi xuống, cũng không tới gần lửa trại. Có lẽ là không muốn quấy rầy đến những người đang nghe hát kia.

Khúc nhạc tươi đẹp mà đa dạng, lúc thì vui vẻ nói cười, mỹ mãn hạnh phúc, khi thì khóc than ca thán, sầu thương ly biệt. Tôi nhìn thấy một giọt nước nhỏ lên trên đóa hoa, quay đầu thì phát hiện thanh niên tóc trắng ngồi bên cạnh đang lặng lẽ rơi lệ. Giọt nước mắt lăn trên gò má hắt, khiến người ta liên tưởng tới sương sớm đọng trên cánh hoa.

Người con gái đẹp khóc thì tất nhiên sẽ khiến lòng người rung động, nhưng tôi lại không biết rằng đàn ông khóc cũng sẽ khiến người ta cảm thấy xúc động đến thế. Tôi muốn vươn tay lau nước mắt cho hắn, nhưng lại phát hiện mình không thể chạm vào người này.

“Ly biệt quả thật là thứ đau khổ nhất trên đời.” Hắn là đang dâng trào cảm xúc khi nghe khúc ca ly biệt kia, hay là còn thâm ý gì khác?

Chủ nhân giấc mộng vươn tay ôm lấy thanh niên, cho hắn dựa vào vai mình, dường như còn khẽ thì thầm gì đó. Thanh niên có hơi hoảng hốt mà nhìn qua.

Lúc này khúc nhạc trở nên vui tươi nhẹ nhàng, tình ý miên man, có thể nhìn thấy xa xa bên cạnh đồng lửa là bóng dáng từng đôi lửa. Lúc cúi đầu lần nữa thì tôi phát hiện hai má thanh niên đã ửng đỏ, đôi mắt sáng ngời.

Khi tôi mở mắt ra, trước mắt chính là khuôn mặt say ngủ của người thanh niên tuấn mỹ kia, khiến tôi phải chớp mắt mấy lần, tưởng mình vẫn còn trong mộng. Lại nhìn rõ hơn chút, thì ra là nhóc Hừ gà mập kia. Cho dù đã hóa thành hình người, lúc ngủ nó vẫn còn chảy nước miếng, không biết có phải đang mơ thấy được ăn ngon không nữa. Nó hoàn toàn đập đổ hình tượng mỹ nam tóc trắng trong mộng của tôi rồi.

Tôi vươn tay định nhéo mặt nó, lại phát hiện tay mình không cử động được. Mà tay phải dường như chạm phải một làn da căng mịn. Lạ nha, rõ ràng là Hừ nằm bên trái tôi mà.

Không phải như tôi đang nghĩ chứ?

Trong lòng có cảm giác không đúng, tôi cứng ngắc xoay đầu, quả nhiên bên phải tôi cũng có một người đang ngủ. Một đầu tóc đen xõa tung trên gối, thân dưới tôi cũng bị đè lên.

Trọng điểm là — tên này cũng là nam! Hơn nữa còn đang trần — truồng!

Mẹ nó! Mẹ nó mẹ nó mẹ nó! Tại sao lần nào tỉnh dậy kẻ bên đều là nam hết vậy? Chẳng lẽ không cho tôi một cô em xinh đẹp được hay sao? Thật ra yêu cầu của tôi cũng không nhất thiết phải là G-cup, C-cup, F-cup cũng được mà. (tiếng trời: Cậu không thấy yêu cầu của mình rất cao sao?)

Không đúng, cái này không phải trọng điểm! Trong đầu tôi hiện ra nụ cười âm hiểm của thanh niên tóc trắng kia, còn có đôi mắt đỏ thẫm của đám cự thú. Lúc đó cảm giác đau đớn trước ngực chân thật như thế mà, tuyệt đối không thể là mơ được.

Tôi cuống quýt cúi đầu thì phát hiện trước ngực mình hoàn toàn lạnh lạnh, không chút thương tích nào. Tôi sờ soạng hai lần cũng không phát hiện điều gì kỳ quái. Chỗ kỳ quái chính là trên người tôi trơn tru không một mảnh vải.

Rốt cuộc tối hôm qua xảy ra chuyện gì?

Lúc đầu óc tôi còn đang hoang mang rối loạn, chợt nghe thấy dưới lầu có tiếng bước chân. Giọng nói của anh họ vang lên bên ngoài cánh cửa đang khép hờ.

“Tiểu Đằng! Em ở đâu?”

“Ồ trong này.” Tôi trả lời theo bản năng, lại đột nhiên phát hiện mình đã phạm một sai lầm chết người. Tôi liền lập tức chữa cháy, nhưng đã muộn rồi.

Anh họ đẩy cửa bước vào, sau khi nhìn thấy tình cảnh trên giường liền ngậy ra như phồng. Tôi biết chắc chắn anh ấy sẽ hiểu lầm, liền hốt hoảng hô, “Anh họ! Không phải như anh nghĩ đâu!”

“Uhm...” Người con trai bên phải phát ra thanh âm trầm thấp, có hơi mơ màng, “Chủ nhân, ngài tỉnh rồi? Xin để kẻ bầy tôi này thay quần áo rửa mặt chải đầu cho ngài.”

Nói xong thì người con trai kia liền đứng dậy, thân thể trần trụi phô bày trước mắt tôi. Hắn thoải mái mà đi đến trước tủ quần áo mở cửa tủ ra. Trong đó có đồ vải bộ quần áo của tôi, không hiểu làm sao mà hắn biết được nữa.

“Em... Hân...” Anh họ chia chia tôi, lại chỉ vào người con trai tóc đen, nửa ngày cũng không thể thốt ra câu nào.

“Anh họ, thật sự là không như anh nghĩ đâu. Em hoàn toàn không quen hân!” Nhìn sắc mặt anh họ càng ngày càng đen, không biết vì sao mà tôi lại có cảm giác bị bắt gian tại giường, chột dạ quá chừng.

“Uhm huh...” Hừ dường như còn muốn vô gộp vui, ngái ngủ ngồi dậy, ôm lấy tôi cọ tới cọ lui, “Chủ nhân... uhm... tôi còn muốn...”

Tôi cảm nhận được một thứ áp lực vô hình như núi Thái Sơn đè nặng trên đầu, quả thực không dám ngẩng lên nhìn anh họ.

“Anh họ... Thật ra người này là... gà...” Tôi lắp bắp bỏ quên mất chữ ‘mập’, kết quả là sai một ly, đi ngàn dặm luôn.

“Đồ Từ Đẳng, anh mặc kệ bọn họ là gà hay vịt, anh không muốn bình luận về sở thích giới tính của cậu. Nhưng tối qua cậu cả đêm không về, gọi điện bao nhiêu lần cũng không bắt máy, cậu có biết bố mẹ anh lo lắng bao nhiêu không? Bọn họ còn đi hỏi láng giềng, còn gọi điện cho bạn bè cậu.”

“Lớp trưởng của cậu đã kể hết chuyện tối qua, còn nói cậu không sao, đã về nhà. Nhưng đợi cậu lâu như vậy đến cái bóng cũng không thấy. Thiếu chút nữa chúng tôi quýnh đến chết luôn rồi! Chúng tôi đi tìm cậu cả đêm, mà cậu lại đang...”

Nghe được tiếng bước chân đến gần, tôi vừa ngẩng đầu liền nhận luôn một bạt tai. Trên mặt đau đốn nóng rát, trong lòng như bị roi quật qua, càng đau đốn không thôi.

Tầm mắt tôi mơ hồ, thấy không rõ biểu tình của anh họ. Trong lòng tôi như nghẹn ứ, khiến tôi hít thở không thông.

“Em không phải...”

Chàng trai tóc đen vọt lại đây che chắn trước mặt tôi, lạnh lùng cất tiếng khiến anh họ lui ra sau. Hừ cũng ôm chặt lấy tôi kêu lên ‘Không được làm hại chủ nhân’. Thế nhưng tôi thật muốn kêu chúng nó cút ngay, đừng có làm anh họ tiếp tục hiểu lầm.

Chỉ nghe anh họ thở ra một hơi thật dài, “Cậu đã trưởng thành rồi, muốn làm gì thì làm đi. Anh đây không có tư cách xen vào.”

Tôi nghe thấy tiếng bước chân anh họ vang lên, lập tức đẩy ra hai tên kia, liều lĩnh mà bước tới vươn tay giữ chặt anh họ, thế nhưng tôi không thấy rõ khoảng cách, cho nên chỉ kéo được góc áo anh.

Góc áo cũng được, tôi sống chết níu chặt.

“Nghe em giải thích... thật ra...” Thật ra tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Rõ ràng là tôi đã chết rồi mới phải.

Lại cảm thấy góc áo trong tay bị giật đi, sau đó là tiếng cửa đóng sầm lại. Tôi nhìn bàn tay trống rỗng mà đờ đẫn, cho đến khi chàng trai tóc đen gọi thì tôi mới hoàn hồn.

Tôi chẳng thèm mặc quần áo vào mà cuống cuống chạy xuống lầu, tranh long bằng gỗ đã gãy, hai cánh cửa gỗ cũng ngã nghiêng. Nhưng tôi chẳng còn tâm trí đâu mà chú ý đến nó. Tôi lao ra khỏi cửa, trong ngõ nhỏ chỉ có đám lão quý đang ngồi đánh bài, anh họ đã đi mất không thấy bóng dáng.

“Chế sư đại nhân, tối qua ngài thật sự là dọa chết chúng tôi rồi...” Lão quý nhắc tới chuyện hôm qua, tiểu quý ngồi cạnh lập tức chen mồm ‘Ông còn có thể chết thêm lần nữa sao’.

“Anh họ tôi đi đâu rồi?” Ra khỏi con hẻm thì rẽ trái là về nhà, rẽ phải là tới bệnh viện. Tôi không biết anh ấy đi bên nào để đuổi theo nữa.

“Ngài hỏi anh chàng lúc nãy sao?” Lão quý nói: “Cậu ta là người thân của chế sư đại nhân nhì? Tối qua cậu ta ngồi ngoài này cả đêm.”

Nghe lão quý nói vậy, trong lòng tôi không nhịn được mà hoảng hốt.

“Tại sao anh ấy không vào trong?”

“Bởi vì kết giới của vị đại nhân kia, cậu ta không có cách nào vào trong được. Nhưng anh chàng đó cũng kiên nhẫn lắm, cứ chờ tới hừng đông...”

Tôi không còn nghe lọt mấy câu lời nhai cần nhẩn của lão quý nữa. Thì ra anh họ đã đợi bên ngoài cả đêm. Vừa rồi rõ ràng là tôi đã chú ý thấy mắt anh hân đầy tơ máu, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng tôi cứ khẳng khái muốn giải thích, cho nên bỏ qua.

Tôi đờ đẫn đi vào trong cửa hàng, ôm đầu gối ngồi trên sofa.

“Anh họ... Em xin lỗi...” Trước kia tôi cũng thường chọc anh họ tức giận, thế nhưng anh chưa bao giờ đánh tôi, cũng sẽ không nói với tôi như vậy. Vừa nghĩ tới việc anh họ chán ghét tôi, trong lòng tôi liền như bị hàng trăm cây kim chích vào, đau đốn không chịu nổi.

“Chủ nhân, đừng khóc.” Một đôi tay đưa qua ôm lấy tôi, tôi ngẩng đầu phát hiện là chàng trai tóc đen kia. Hân mặc Đường trang của ông nội, mang theo một loại cảm giác cổ điển tao nhã không nói nên lời.

“Lúc nãy người kia ăn hiếp chủ nhân, tôi đi cho hân một trận.” Hừ mang về mặt giận dữ, xắn tay áo bước ra cửa.

Thế nhưng bây giờ tôi không có tâm trạng cãi nhau với chúng. Tôi hỏi chàng trai tóc đen, “Tối qua là cậu tạo ra kết giới sao?” Người sau gật gật đầu.

Nó chính là ‘vị đại nhân kia’ chuyên bảo hộ cửa hàng mà những người khác thường nhắc tới nhỉ. Cũng chính là vì nó, cho nên anh họ mới không vào được. Chẳng biết vì sao trong lòng tôi có một ngọn lửa vô danh bùng lên, lập tức đẩy nó ra.

“Đừng chạm vào tôi!”

Tôi nhìn nó và Hử mà rống giận, không thèm để ý tới Hử đang kêu la mà chạy thẳng ra khỏi cửa hàng.

Thật ra trong lòng tôi cũng hiểu được cái này gọi là giận chó đánh mèo, nó vốn không làm gì sai cả. Nó chỉ muốn bảo vệ cái cửa hàng này mà thôi. Thế nhưng tôi không cách nào dập tắt lửa giận trong lòng, hoàn toàn không thể khống chế tâm tình của bản thân.

Hiện giờ tốt nhất vẫn nên rời khỏi nơi đó, để bản thân mình tự bình tĩnh lại.

Tôi lang thang không mục đích trên đường lớn, tựa như không hề hay biết phương hướng anh họ đi sau khi ra khỏi ngõ nhỏ. Trong nhất thời tôi cũng không biết phải đi về nơi nào.

Qua Trùng Dương, thời tiết lạnh dần, lúc này do vội vàng, tôi không để ý mà mặc vào trang phục mùa hè nên giờ chịu không nổi. Tôi quần chặt quần áo trên người, sờ sờ túi áo, bên trong không có lấy nửa đồng, di động cũng để quên trong cửa hàng.

Thế nhưng bây giờ tôi cũng không còn mặt mũi mà về. Trong lúc không hay không biết thì tôi đã bước vào trong kết giới của thế giới yêu quái. Nhìn thấy thuyền của bà há tôi liền không nghĩ ngợi gì mà bước lên. Người chèo đò vẫn ngồi ở đầu thuyền yên lặng khua mái chèo.

Cho đến lúc thuyền đã dừng mà tôi vẫn còn ngăn người, người hành khách ngồi đằng trước liền gọi tôi rời thuyền.

“Cậu bé, nên xuống thuyền rồi. Không nên để tượng sư đại nhân chờ lâu.” Ông chú kia nhìn mặt rất quen, mấy lần tôi ngồi thuyền đều gặp hắn.

“Hả? A...” Tôi còn hơi sững sờ, sau khi xuống thuyền mới nhớ là không có tiền trả. Sư phụ nói người lái đò này là một tên rất hung tàn, nếu bị nó cho vào sổ đen rồi thì mai sau đừng hòng ngồi thuyền nó.

Đang lúc tôi đứng ở bến tàu không biết phải làm thế nào, đã có người vươn tay trả tiền cho người chèo đò. Lúc quay đầu tôi liền nhìn thấy Tử Dạ đang lo lắng nhìn tôi.

“Tiểu Đẳng, cậu có khỏe không?” Thuyền chậm rãi rời bến, Tử Dạ khom lưng xuống mà nâng mặt tôi. “Sao cậu lại khóc? Ai ăn hiếp cậu?”

Tôi há miệng, cái mũi chua xót, cổ họng như nghẹn lại, không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể lặc đầu.

“Đến đây. Cậu còn chưa ăn gì đúng không. Con người ấy mà, lúc không có gì vào bụng thì tâm tình sẽ rất khó chịu.” Anh ta kéo tôi vào trong nhà.

Sư phụ đang ngồi trong nhà ăn mà ăn điểm tâm, hơi gật đầu với Tử Dạ một cái, sau khi đảo mắt nhìn mặt tôi thì sững sờ. Tử Dạ bảo tôi ngồi cạnh sư phụ, sau đó đi lấy điểm tâm cho tôi.

Trong nhất thời trong nhà ăn chỉ còn tôi và sư phụ, không khí yên tĩnh kia càng khiến người ta thêm khó chịu.

Sư phụ thở dài, gấp một cái tiểu long bao đưa đến bên miệng tôi, “Ăn đi, ăn no mới có sức khóc.”

tiểu long bao: Đây là một loại bánh bao nhỏ của Trung Quốc, có xuất xứ từ vùng ngoại ô Thượng Hải. Bánh có nhân làm từ hỗn hợp thịt lợn, cua và trứng cá.

“Con không có khóc!” Tôi không nhận được mà đứng lên rống to với sư phụ. Tại sao ai cũng nói là tôi khóc chứ? Rõ ràng là tôi không có chảy một giọt nước mắt nào hết.

Rõng xong tôi mới nhớ mình vậy mà lại dám nổi giận với sư phụ, lập tức hối hận không thôi. “Con xin lỗi... Sư phụ, thật ra con không...”

Còn chưa nói xong, tôi đột nhiên bị đôi tay mạnh mẽ của sư phụ kéo vào lòng. Giọng nói nam tính, thuần hậu mà trầm ổn mang theo ngữ điệu cung chiều từ trên đầu truyền đến, “Cái đứa nhỏ này, thật không làm cho người ta bớt lo. Được rồi, muốn khóc thì cứ khóc cho đã đi.”

Vòng tay của sư phụ thật rộng lớn ấm áp, khiến người ta cực kỳ yên tâm. Nỗi uất ức trong lòng tôi liền trào ra như đê vỡ, cuối cùng cũng không thể kìm nén được nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Đổ Tử coi như là thất tình rồi. Tuy rằng quá cầu huyết, nhưng mà nhóm công quân có thể thừa cơ mà vào nha.

Có tình yêu cảm thấy Viêm Quân chết là do lỗi của Tiểu Đổ Tử. Nếu Tiểu Đổ Tử không ngăn cản Trọng Hoa, nếu Liên bị bóp chết rồi, thanh niên tóc trắng cũng không có khả năng từ bỏ ý đồ đầu. Lúc đó không chỉ đơn giản là thủ địa thần chết đâu. Đại Boss sẽ đánh mấy người khác thành game over hết luôn.

Tiểu Đổ Tử thật ra là nghĩ tới cảm nhận của sư phụ mới ngăn lại Trọng Hoa giết thiếu nữ. Nếu thiếu nữ là người trong ảnh, nếu mà chết đi, sư phụ chắc

chấn sẽ đau lòng lắm. Đó chính là điều mà cậu ấy nghĩ đến đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chiếc Nhẫn – 2

Về sau mỗi lần tôi nhớ lại lúc mình chui trong lòng sư phụ mà gào khóc như một thằng nhóc chưa lớn, đều sẽ có cảm giác muốn đào một cái hố rồi chôn mình xuống luôn.

Chẳng qua sau khi khóc xong thì tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Từ Dạ làm rất nhiều món điểm tâm ngon lành. Tôi lập tức hóa đau thương thành sức ăn, ăn lấy ăn để. Sau khi ăn uống no say, hai mí mắt tôi bắt đầu đánh nhau, rõ ràng mới vừa tỉnh ngủ mà, tại sao giờ lại mệt mỏi vậy chứ?

“Muốn ngủ thì cứ ngủ đi, tỉnh lại sẽ không còn việc gì nữa.”

Giọng nói của sư phụ quả thật rất êm tai, trầm ổn mà dịu dàng, là thanh âm có thể khiến người ta cảm thấy cực kỳ yên tâm. Tôi dựa vào vai ông ấy, lập tức tiến vào mộng đẹp.

Lần này tôi không còn mơ thấy thanh niên tóc trắng nữa, mà là mơ thấy một đình viện ngập tràn sắc tím. Tôi nghe thấy tiếng thiếu nữ cười đùa, có tiếng thiếu niên cao giọng đọc thơ, còn có giọng nói trầm thấp của sư phụ mang theo vô hạn dịu dàng và vui thích.

Tôi phát hiện mình đang đứng dưới giàn hoa tử đằng, nhìn ba người trong đình viện trước mặt. Sư phụ với mái tóc đen nhánh bện thành đuôi sam gọn gàng, trông trẻ hơn rất nhiều so với hiện giờ.

Một người thiếu niên ngồi trước cây đàn tranh, vừa đánh đàn vừa ngâm thơ. Sư phụ cầm trường kiếm trong tay, theo từng câu thơ thiếu niên đọc và giai điệu của đàn mà múa kiếm. Còn có một thiếu nữ mặc quần áo màu xanh ngọc đứng cạnh thiếu niên, mỗi lần sư phụ múa ra một kiếm chiêu xuất sắc, thiếu nữ sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Sư phụ thỉnh thoảng cũng sẽ quay đầu về phía hai người, nhìn họ rồi cùng cười. Lúc này sư phụ chắc hẳn là rất hạnh phúc vui vẻ nhỉ. Bộ dáng ông ấy cao giọng nói cười như thế này tôi chưa từng được thấy qua.

Tại sao lại bị chia cách như bây giờ? Rõ ràng là sư phụ rất thương bọn họ cơ mà.

Đoạn cuối trong giấc mộng, tôi lại nhìn thấy tên thiếu niên tóc trắng kia. Tuy là hắn vẫn giữ nụ cười dịu dàng đó, nhưng nụ cười này không phải nụ cười xuất phát từ chân tâm như thiếu niên đánh đàn thuở ấy, mà chất chứa biết bao oán hận.

Sau khi tôi tỉnh lại, liền phát hiện mình nằm trong phòng sư phụ. Đôi mắt tôi có chút đau buốt, dường như không thể mở to ra được. Lại nhìn đến chính mình trong gương, ánh mắt sưng vù như quả đào, trông mới tệ hại làm sao.

“Con tỉnh rồi.” Giọng nói của sư phụ khiến tôi giật mình. Thì ra là ông ấy vẫn ngồi trên cái bàn học bên cạnh từ nãy tới giờ.

Ông ấy khép sách lại mà bước tới, vươn tay vò vò mái đầu vốn đã rối tung vì nằm ngủ của tôi. “Cảm thấy tốt hơn chưa?”

Tôi gật gật đầu, không dám nhìn sư phụ. Chuyện vừa rồi thật khiến tôi cảm thấy mất mặt quá đi.

“Vậy tốt nhất con nên trở về đi thôi. Có người tới đón con.”

Tôi cảm thấy hiếu kỳ là ai tới đón mình, liền theo tầm mắt sư phụ nhìn ra ngoài cửa sổ. Chỉ thấy có hai người đang đứng trong sân, Từ Dạ dường như đang tán gẫu với chúng nó.

“Con...” Lúc trước tôi gào lên với chúng nó như thế, bây giờ thật không biết đối mặt như thế nào nữa.

“Chúng nó rất lo cho con. Ta nhớ rõ từng nói với con là thức thần mới sinh rất yếu ớt mà đừng không. Cho dù nó là linh hồn đã tồn tại hơn 1000 năm, nhưng thân thể vẫn chỉ mới vừa được sinh ra mà thôi.”

“Sư phụ, con không hiểu người nói gì hết. Ai là thức thần mới sinh vậy?”

Sư phụ hơi sững sốt, rồi lại cười lên ha ha, “Tiểu đồ đệ nhà ta thật sự là một nhóc quý hồ đồ mà. Thế cái con màu đen kia không phải là con vừa mới tạo ra sao?”

“A—” Cái tên tóc đen kia cũng là thức thần do tôi tạo ra sao? Nhưng nó không phải là người bảo vệ cửa hàng à?

Rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì? Tôi chỉ nhớ mình đã dùng hết chút sức lực còn lại để gọi Hử ra, sau đó thì không còn nhớ được gì nữa. Có lẽ nên

bảo chúng nó kể rõ mọi việc ra.

Đã sắp tới giữa trưa, Tử Dạ làm một bàn đồ ăn thật lớn. Hừ nhìn thấy đồ ăn thì hai mắt liền tỏa sáng, chạy tới bên bàn tính ăn vụng, tay vừa đuổi tới cái đĩa, trước mặt đã có một bóng dáng thành linh hiện ra, tay nó bị đánh mạnh một cái.

“Sao lại đánh tôi chứ? Đau quá đi!” Hừ rống giận với chàng trai tóc đen. Người sau đứng ở bên cạnh nó trông rất bình tĩnh tự nhiên, giống như mình chưa từng làm gì cả.

Chàng trai tóc đen mặc Đường trang của ông nội tôi, hành lễ với sư phụ, “Long đại nhân, đã lâu.” Tư thế nó cực kỳ tao nhã, hẳn là đã được giáo dục rất tốt.

“Quả thật rất lâu không gặp. Hôm nay đúng là khó có dịp tụ hội như thế này. Đến đây, uống rượu nào.” Sư phụ dẫn đầu ngồi xuống, tôi cũng đến ngồi cạnh ông ấy, Tử Dạ đứng bên cạnh rót rượu cho ông, lại bung lên một ly mời chàng trai tóc đen.

Sau khi chàng trai tóc đen ngồi xuống, Hừ cũng lập tức ngồi vào bàn. Nó vừa định vươn móng vuốt về phía món cá trắm cỏ hấp, nhận thấy chàng trai tóc đen đang lườm nó, liền lập tức rút tay về.

Rốt cuộc cũng có người quản lý được con gà mập này rồi, thế nhưng người đó lại không phải là tôi – chủ nhân của nó. Giờ tôi nên cảm thấy may mắn hay bất hạnh đây?

Thật ra tôi càng muốn biết chuyện xảy ra tối hôm qua hơn cơ, nhưng mà không thể chen ngang bọn họ nói chuyện được. Có lẽ nó và sư phụ đã quen biết khá lâu, cứ tán gẫu về mấy thứ mà tôi nghe không hiểu.

Bởi vì đầu óc mãi suy nghĩ, tôi cũng không động tới chiếc đĩa. Thế nhưng trong bát vẫn đầy áp thịt và đồ ăn. Chàng trai tóc đen cứ vừa nói chuyện vừa gấp đồ ăn cho vào bát tôi. Rõ ràng là một người đàn ông mà gấp đồ ăn cho người đàn ông khác thật sự có hơi quái, nhưng nó lại hành động vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ chỗ nào không hợp lý cả.

Lúc gấp thịt cá nó đều lấy xương ra xong mới bỏ vào bát tôi. Nó thật sự rất biết chăm sóc người khác. Nhớ tới chuyện hồi sáng này, trong lòng tôi càng thêm áy náy. Thật ra nó vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc và bảo vệ tôi.

Chẳng qua, người mà tôi nghĩ là cô gái ốc đồng hóa ra lại là nam, thật sự thất vọng quá đi mất. Quả nhiên chỉ có ảo tưởng là tốt đẹp, còn hiện thực lại rất tàn khốc.

Vào lúc mọi người ăn gần xong, Hừ liền phát huy sở trường của nó, như gió thu cuốn hết lá vàng mà quét sạch tất cả đồ ăn trên bàn. Nhìn nó ăn ngấu ăn nghiêng, tôi thiết nghĩ ngờ là mình không phải đã tạo ra thức thần, mà là tạo ra một con thực thần (thần ăn) có dạ dày như cái lỗ đen vũ trụ.

Tôi cũng bỏ ý định hỏi Hừ chuyện tối qua, cái chỉ số thông minh đáng thương của nó còn chưa đủ để nó nhớ được chuyện xảy ra nửa cơ mà. Chỉ còn cách hỏi chàng trai tóc đen mà thôi. Cái ông anh cửa hàng này trông cũng có vẻ khá thông minh, chắc là biết hết mọi việc rồi.

Có lẽ phát hiện ra tôi nhìn nó, chàng trai tóc đen liền xoay đầu vừa lúc mắt đối mắt với tôi. Tôi cuống quýt xấu hổ quay đầu đi.

“Có việc gì dặn dò sao? Thưa chủ nhân.”

“Đừng gọi tôi là chủ nhân. Nghe giống như đang chơi trò chơi hay gì ấy.” Cũng chính là vì cái kiêu xưng hồ này nên mới khiến anh họ hiểu lầm. (Tiếng trời: Rõ ràng là cậu nói ‘gà’ này nọ cho nên mới bị hiểu lầm.)

“Thiếu gia.”

Bộ cậu là Sebastian Michaelis hả? Tôi khụ khụ hai tiếng, nói: “Gọi tôi Tử Đằng là được. Cậu tên gì?”

Sebastian Michaelis: anh này chắc ai cũng biết rồi

Chàng trai tóc đen im lặng, trên mặt lộ ra biểu tình tổn thương. Điều này khiến tôi cảm thấy khổ sở quá chừng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Tôi quay đầu xin sư phụ giúp đỡ, người sau cười vỗ vỗ tôi, “Con còn chưa đặt tên cho nó.”

“À?”

“Linh hồn của nó bám vào trên hắc ngọc dùng để chế tạo thức thần, do đó nó có được thân thể. Nhưng dù sao nó cũng chỉ là thức thần mới sinh, phải được con – chủ nhân của nó đặt tên cho.”

Thật khó tưởng tượng nó là do viên hắc ngọc kia biến thành. Toàn bộ trận thức và chú văn tôi đã khắc xong lên viên hắc ngọc kia, chỉ còn một bước nữa là hoàn thành. Thế nhưng tôi nhớ là mình chưa khởi trận triệu hoán cơ mà. Thôi quên đi, trước tiên cho nó cái tên đã. Cứ như vậy cũng rất khó xưng hô.

“Vậy cứ đặt tên trước đã.” Vốn định tạo một con thức thần hình sói, cho nên tôi đã sớm nghĩ tên cho nó rồi, đã vậy thì cũng không nên lãng phí.

Nó quỳ một gối xuống đất, tôi đứng trước mặt nó, hai tay kết ấn, sau đó đập lại ngón trỏ và ngón giữa điểm lên trán nó, “Bảo hộ chi linh, nhữ danh Nha.” (Linh hồn bảo hộ, tên là Nha.)

Một tia sáng từ trần Nha lóe lên rồi khuếch tán dần, bao lấy toàn thân nó. Trên cổ nó hiện lên một đồ đằng màu đỏ, đó là ấn ký Tử Đằng của tôi. Mái tóc đen dài như gấm rủ xuống vai, trải dài trên đất. Khuôn mặt tuấn tú mang theo khí tức cổ điển tao nhã. Mi mắt khẽ rũ, đôi mắt đen láy như mặc ngọc, dường như cả khi người này đứng im hay cử động, nhàn nhạt hay cười rộ đều có thể tạo thành một bức họa.

Chẳng qua tôi cũng chưa từng có ý nghĩ muốn nặn thức thần của mình thành cái dạng này, có lẽ đây là bộ dạng của chính bản thân nó đi.

“Nha, có thể nói cho tôi biết chuyện xảy ra tối qua không?”

Nha gật đầu, đều đều cất tiếng, “Tối qua Hử ôm chủ nhân cả người đẩy máu xông vào cửa hàng cầu cứu. Phía sau có khá nhiều mãnh thú đuổi theo, bao vây cửa hàng. Kẻ bề tôi không có thật thể, chỉ có thể ngăn chặn mãnh thú ngoài cửa hàng, nhưng không thể phát huy sức mạnh để cứu chủ nhân.”

“Máu chủ nhân dính trên hắc ngọc, trợn thức trên ngọc cũng đã khởi động. Kẻ bề tôi tự tiện kết hợp với hắc ngọc để hóa thành thực thể, thỉnh chủ nhân giảng tội!”

Nhìn nó vẫn cứ quỳ một gối trên đất, bày ra bộ dạng chịu đòn nhận tội, khiến tôi càng thêm áy náy. “Mau đứng dậy. Cậu không làm gì sai cả. Không, phải nói là làm rất tốt. Cảm ơn cậu đã cứu tôi!”

Có lẽ sau khi nó đạt được thực thể đã vận dụng sức mạnh để cứu chữa cái người đang hấp hối là tôi. Thiết lập kết giới cũng là để ngăn chặn mấy con cự thú màu đen kia. Vậy mà sáng nay tôi còn giận chó đánh mèo với nó, thật tệ quá.

“Rất xin lỗi, sáng nay lại phát giận với cậu...”

“Kẻ bề tôi không thể giải thích rõ ràng, chủ nhân tức giận là phải.”

“Đã nói đừng gọi ‘chủ nhân’ gì rồi mà, còn nữa, không được xưng là ‘kẻ bề tôi’!” Làm tôi lần nào cũng nghĩ đến danh xưng của mấy thiếu niên Nhật Bản, quả thật cứ thấy kỳ kỳ.

“Chủ nhân...” Dưới ánh mắt nghiêm túc của tôi, tên thức thần nào đó rớt cục cũng sửa miệng, “Tử Đằng, tôi đã nhớ.”

“Đúng rồi, Hử cũng không được gọi tao là ‘chủ nhân’, biết chưa?” Tôi lấy tay vỗ lên ót Hử đang cúi đầu gặm điểm tâm, khiến nó suýt chút là sặc. Người ta thì đang nói chuyện đứng đắn, cái thằng nhóc này thì ngược lại, ăn uống vui vẻ như vậy. Điểm tâm gần như đều bị nó ăn sạch.

“Uhm huh...” Hử vỗ vỗ ngực thật lâu mới có thể nuốt trôi điểm tâm, rung rung nước mắt nhìn qua đây, “Đằng Đằng...”

“Mây đau cái gì? Đau bụng à?” (chữ Đằng đồng âm với đau)

“Ngài không phải là Đỗ Tử Đằng sao?” @@

“...”=||| Gà mập chết tiệt, đã thiếu năng còn nào tàn, tao nguyên rửa mày!!!

Lúc rời khỏi Suối Dây leo, tâm tình tôi đã khá hơn. Tôi hạ quyết tâm sau khi về nhà liền lập tức giải thích rõ ràng với anh họ. Bất luận ra sao cũng không thể khiến anh họ hiểu lầm được. Sáng nay tôi mới phát hiện ra, thì ra trong lòng tôi anh họ quan trọng đến như vậy, thậm chí có chút vượt qua cả tình cảm anh em.

Bình tĩnh suy ngẫm lại, việc này rất không bình thường, rốt cuộc tình cảm của tôi với anh họ là gì? Mà anh họ trong mắt tôi lại là gì?

Tôi bảo Hử và Nha về cửa hàng trước, Nha rất quen thuộc với chuyện trong cửa hàng, có thực thể rồi thì càng có thể làm thêm nhiều việc. Xem ra không cần thuê người làm, đã vậy còn có bảo mẫu trông nom Hử nữa chứ.

Về đến nhà, anh họ vẫn chưa về. Tôi giải thích với bác cả và bác gái, bọn họ cũng không trách móc gì tôi cả. Nhưng tôi vẫn nhận ra được sự lo lắng trong mắt bác cả.

“Thật ra trước kia thỉnh thoảng ông nội con cũng sẽ như vậy. Bọn bác chỉ là lo lắng cho con, dù sao Tiểu Đằng cũng còn trẻ tuổi. Nếu con không thể gánh vác được, tạm thời cứ đóng cửa hàng cũng không sao cả.”

“Không sao đâu ạ, có người giúp con rồi. Cảm ơn bác cả.”

Bác cả có thể hiểu cho tôi thật tốt quá. Nhưng còn anh họ...

Bác cả nói anh ấy làm ca sáng, giờ này chắc cũng sắp về, có lẽ là có việc bận đột xuất. Kết quả là hôm đó anh ấy cũng không về ăn cơm tối, nói là có hẹn. Tôi thấy bác gái mang vẻ mặt vui mừng, sinh động mà kể với bác cả việc có thể anh họ đã có bạn gái. Bác cả cũng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Cũng đúng, dù sao anh họ đã không còn nhỏ tuổi gì nữa. Người anh họ con bác hai cũng đã kết hôn từ lâu, bây giờ có con cái cả rồi. Mà anh họ đến giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, bác cả với bác gái có thể không sốt ruột sao? Vốn dĩ tôi cũng phải cảm thấy vui mừng thay cho anh ấy mới phải. Thế nhưng tôi lại không vui vẻ nổi.

Trong lòng thật phiền muộn, giống như bị ghen ứ. Nhất là hôm nay còn xảy ra cái chuyện lộn xộn kia, càng làm tôi đứng ngồi không yên. Buổi tối tôi

cũng không dám ngủ, vẫn cứ thức đợi anh về.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vốn muốn viết nguyên hình của Nha là một con vịt đen, Hừ và Nha đứng chung sẽ thành tổ hợp gà vịt. Nhưng mà vịt thì màu vàng vẫn đáng yêu hơn... Cho nên sẽ không chọn dùng. Nhưng nguyên hình của nó cũng đáng yêu lắm nha, không thua kém gì Hừ đâu.

+++

Tiểu Đẳng thích anh họ @^0^@!!!! Công quân!!! Vợ mấy anh muốn chơi incest nè!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chiếc Nhẫn – 3

Cho tới khi đêm đã khuya, tôi mới nghe được âm thanh chìa khóa cắm vào ổ. Tiếng bước chân quen thuộc bước vào phòng, trong bóng đêm vang lên tiếng quần áo ma sát. Có lẽ anh họ đang lấy quần áo chuẩn bị đi tắm.

Trái tim tôi đập như trống dồn, mở miệng định gọi anh họ, lại chợt ngửi thấy một mùi hương.

Áo khoác của anh họ vắt lên chiếc ghế dựa ngay đầu giường, tôi có thể ngửi thấy rất rõ ràng một hương thơm lạ lùng từ chiếc áo khoác đó tản ra. Mùi không quá nồng, trong bóng đêm nhẹ nhẹ tỏa hương.

Là nước hoa sao? Anh họ làm bác sĩ nên tuyệt đối sẽ không sử dụng nước hoa, do đó ắt hẳn mùi hương này là vương lại từ người khác. Vừa nghĩ tới chuyện ban nãy anh ấy ở bên một cô gái khác, lòng tôi liền đau nhói.

Tôi cố gắng đè nén để không gọi to tên anh, hốc mắt nóng rát, trong lòng vô cùng khó chịu. Anh họ tắm xong thì mở đèn bàn lên, tôi nhanh chóng nhắm mắt giả bộ ngủ, rồi lại nhịn không được mà hé mắt nhìn lên anh.

Anh họ cầm di động ngồi dưới ánh đèn nhần tin, khoe miệng gọi lên thành một độ cong xinh đẹp. Khuôn mặt tuấn đạt dưới ánh đèn trở nên vô cùng nhu hòa, cả người anh tản ra khí tức ôn nhu, chính là loại khí tức vẫn luôn khiến tôi cảm thấy an tâm. Thế nhưng bây giờ sự ôn nhu này không còn dành riêng cho tôi nữa, mà là cho cô gái anh đang nhắn tin kia.

Tôi biết trước kia anh họ cũng từng có vài cô bạn gái. Nhưng sau đó lại chia tay vì nhiều nguyên nhân khác nhau. Cũng vì công việc của bác sĩ ngoại khoa bận rộn quá mà.

Có lẽ bọn họ sẽ chia tay sớm thôi. Tuy là suy nghĩ này có chút xấu xa, nhưng tôi không có cách nào kềm chế bản thân mình được.

Sau khi nhắn tin xong, anh họ có chút không nổi mà đặt di động xuống. Lúc anh ấy gãi tay lên, tôi nhìn thấy trên ngón trỏ tay trái anh có đeo một chiếc nhẫn. Bởi vì là bác sĩ ngoại khoa, anh cũng không có thói quen đeo bất kỳ thứ đồ trang sức nào, thế mà hiện giờ trên ngón tay lại mang một chiếc nhẫn, thật sự làm tôi quá đỗi kinh ngạc.

Mà điều càng khiến tôi thêm khiếp sợ chính là, anh ấy lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên chiếc nhẫn một cái, thậm chí một câu. Tuy rằng rất khê, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy. Chỉ là một câu rất đơn giản, nhưng lại chan chứa biết bao tình cảm.

Trong lòng tôi ghen ứ như muốn nổ tung, cái mũi chua xót khó chịu, tôi nhắm chặt mắt lại, nhưng vẫn có thứ chất lỏng nào đó trào ra khỏi khóe mắt.

Tôi cảm thấy một bên giường lõm xuống, anh họ vươn tay xoa xoa trán tôi. Ngón tay thon dài dịu dàng vuốt ve mái tóc tôi, lại trượt xuống bên gò má hôm nay bị đánh, anh dùng ngón cái lau đi giọt nước mắt vừa lăn xuống.

“Xin lỗi, Tiểu Đẳng...” Anh họ nhẹ nhàng thở dài, sau đó xoay người ngủ.

Rất nhanh liền truyền đến tiếng hít thở đều đều của anh, mà tôi lại trần trọc cả đêm, chẳng thể ngủ được.

Hôm sau tôi mang đôi mắt gấu trúc mà ngồi ăn điểm tâm. Anh họ còn rất quan tâm mà hỏi mặt tôi còn đau không, “Rất xin lỗi, là do ngày hôm qua anh nóng nảy quá. Không biết đó là người giúp việc em mới thuê.”

“A?”

Tôi vốn có thuê ai đâu chứ. Anh họ lại nói tiếp: “Sau đó một người trong đó gọi điện giải thích rõ ràng cho anh. Nếu thuê người giúp việc, mở tiệc chúc mừng thì cũng đúng thôi. Nhưng em không biết uống rượu thì đừng uống chứ, lại đi say xỉn thế kia. Hại bọn anh lo lắng cả đêm.”

Chắc là Nha gọi điện cho anh ấy đi. Chỉ có Nha mới có chỉ số thông minh cao như vậy, tôi vốn không còn trông chờ gì vào con gà mập kia rồi. Nếu mà là nó thì dám còn bịa ra thứ vớ vẩn gì nữa lắm...

“... Nếu có lần sau, hừ hừ, chắc em biết hậu quả rồi nhỉ?” Anh họ vươn tay nheo nheo mắt tôi, nụ cười lạnh đầy tính uy hiếp này khá là đáng sợ, tôi liền gật đầu lia lịa.

“Mai mốt em không dám nữa!”

Lúc anh họ rút tay về, tôi nhìn thấy chiếc nhẫn đeo trên ngón trỏ của anh. Chiếc nhẫn làm từ bạch ngọc, ôn nhuận trong suốt, còn phản chiếu chút ánh hồng. Không hiểu vì sao, tôi cảm thấy chiếc nhẫn này rất chướng mắt. Đàn ông mà mang loại nhẫn bạch ngọc này thật rất không phù hợp.

“Anh họ, chiếc nhẫn này là ai tặng vậy? Không vương vít khi làm việc sao?”

Anh họ cười cười, cầm áo khoác và cặp công sở đi lướt qua tôi, còn lấy tay vò vò đầu tôi, “Thằng quý nhỏ này, lo nhiều quá nhỉ?”

Nhìn theo bóng dáng anh vừa hát khê vừa nhanh nhẹn bước ra khỏi cửa, tôi cảm thấy lòng mình chơi vơi. Có lẽ tôi nên dọn đến ở trong cửa hàng luôn, cứ như vậy mà cùng sống dưới một mái hiên thì thật sự rất khổ sở. Sau này, nếu anh họ cưới vợ rồi, cuối cùng thì tôi cũng sẽ phải dọn đi, thôi thì dọn trễ không bằng dọn sớm luôn cho xong.

Tôi nói việc này với bác cả, người sau mang theo về âu lo trong mắt.

“Thật sự không sao chứ? Không phải Tiểu Đằng đã quen ở đây rồi sao?”

“Không sao đâu ạ. Bên kia cũng có người chăm sóc cho con mà.”

Bác cả vẫn còn chút lo lắng, yêu cầu tôi mỗi tuần ít nhất phải về ăn cơm một lần. Loại yêu cầu này đương nhiên không thành vấn đề, chẳng qua, nếu mai này anh họ cưới vợ rồi, như vậy thì bữa cơm có lẽ sẽ khiến tôi khó chịu lắm.

Mày nhất định sẽ quen thôi, Đỗ Tử Đằng. Tôi không ngừng tự thôi miên bản thân, dù cho không có anh họ bên cạnh, tôi cũng có thể sống tốt, không thể cứ mãi tham luyến sự ôn nhu của anh vậy được.

Ngày hôm nay không cần đến trường, tôi đem vật dụng cá nhân dọn vào cửa hàng. Vừa đến ngõ nhỏ liền phát hiện có rất nhiều khách hàng đứng trước cửa. Trước kia việc làm ăn cũng rất tốt, nhưng mà dù sao cũng là cửa hàng nhang đèn, nên chưa bao giờ có cảnh tượng đông như vậy hồi thế này.

“Xin mọi người xếp hàng... Oa Đứng sò bậy chứ...”

Từ xa đã nghe được giọng nói của Hừ, đầy đau khổ và bất đắc dĩ, còn mang theo chút ngượng ngùng. Nó bị rất nhiều khách hàng vây quanh, có mấy cô gái trẻ hưng phấn hét chói tai ‘Anh đẹp trai nhìn qua đây’ ‘Anh đẹp trai chụp hình với em’ linh tinh. Vô số tim hồng bắn tứ tung, nhưng không chỉ phát ra từ mấy thiếu nữ, mà còn có mấy bà nội trợ, mấy bác gái và lão bà...

Lúc nó trông thấy tôi, đôi mắt liền ửng đỏ, đột phá vòng vây toàn người là người mà nhào về phía tôi.

“Đằng Đằng!”

Nhìn thấy bộ dạng thừa nước đục thả câu của nó, tôi lập tức né người sang bên, khiến nó ngã nhào ra đất.

“Đằng Đằng... Ôi...” Con người xanh lơ của nó rung rung nước mắt, đáng thương hê hê mà nhìn tôi. Mà điều này đương nhiên khiến mấy khách nữ kia chú ý đến.

Hâm mộ, ghen tị, ghen (?), hưng phấn (?), chờ mong, đủ loại ánh mắt bắn qua đây, tôi cảm thấy mình nên hành động ngay lập tức mới được.

Tôi nâng Hừ dậy rồi phui phui bụi trên người nó, người sau dường như được sủng mà kinh, cứ nhìn tôi trân trân.

Sau khi chỉnh lý ổn thỏa cho Hừ, tôi bình tĩnh thì lễ với mấy quý cô quý bà, “Chào các vị, hoan nghênh đã đến cửa hàng chúng tôi. Hôm nay cửa hàng có hoạt động thúc đẩy tiêu thụ, để người nào mua sản phẩm tại cửa hàng, đều có cơ hội giao lưu tiếp xúc chụp ảnh với linh vật của cửa hàng...”

Lúc tôi dùng tay ra hiệu giới thiệu Hừ là linh vật, mấy khách hàng lập tức vọt vào cửa tiệm bắt đầu chọn mua hàng. Bất kể là giấy tiền vàng bạc hay là nhang đèn, tất cả đều bị tranh mua hết.

Tôi đứng sau quầy thu tiền muốn rụng cả tay, không thể không bảo Nha giúp đỡ. Kết quả khách hàng vây quanh quầy tính tiền càng nhiều thêm. Thậm chí còn có khách hàng nam hỏi số điện thoại của Nha nữa chứ.

Thế giới này quả nhiên là rất – không – bình – thường!

Bận rộn đến giữa trưa, rốt cuộc cũng xong việc. Tôi ngồi phịch trên sofa, mệt đến mức không muốn động đậy. Hôm nay quả thực quá chán động rồi, không thể tưởng tượng được là cửa hàng cho người chết lại bị người sống cần quét dữ dội như thế.

Hừ biến trở lại thành gà mập chui vào góc ngồi khóc rầm rức, xem ra là khiếp hãi quá rồi. Trên đám lông màu trắng còn vương đầy vết son môi, quả nhiên là quá mức ‘hung mãnh’ mà.

Tôi nhớ lời sư phụ dặn, vẫn là đừng bắt nạt nó quá mức. Tôi tới ôm lấy nó, vuốt vuốt lông. “Đừng khóc, mấy cô ấy thích mày nên mới làm vậy mà.”

Đôi mắt trong veo như đá quý trào ra một giọt nước mắt thật to, nó khóc đến cả người run rẩy, khiến lòng tôi dâng tràn cảm giác tội lỗi. “Được rồi, là tại tao không tốt.”

Thế nhưng gà mập khóc càng dữ dội hơn, nước mắt thấm ướt quần áo tôi. Đang lúc chân tay tôi lúng cuống không biết làm sao, Nha bưng một đĩa mì lạnh đặt trên bàn trà.

Gà mập lập tức ngừng khóc, dồn hết sự chú ý lên cái đĩa kia, nhanh chóng lần tới ăn nhiệt tình.

Đầu tôi nỗ lực chữ thập, thì ra công sức tôi an ủi và giải thích còn không bằng một đĩa mì lạnh. Tôi nắm lấy hai chân gà mập, chống ngược nó lên.

“Người ngọm con gà này bẩn quá, phải đem đi tắm thôi.” Tôi cố ý lộ ra biểu tình tà ác, “Nha, chuẩn bị nước sôi, lần này có thể dễ dàng lột lông nó ra rồi.”

Gà mập cảm nhận được nguy hiểm, mắt trừng thật to, liều mạng huơ cánh gãy dựa. Nha đứng bên cạnh bỏ thêm một câu, “Muốn làm gà hấp muối hay gà luộc?” Tôi thật sự quá bội phục nó khi mà có thể giữ vẻ mặt nghiêm túc như vậy để đùa giỡn.

Hừ bùm một cái biến thành hình người, sống chết ôm chặt thắt lưng tôi không buông.

“Đằng Đằng! Đừng ăn tôi mà... 555... Tôi sai rồi... Ngài muốn phạt tôi làm cái gì cũng được hết...”

Cả một buổi chiều tôi bắt đầu dạy nó làm mấy việc, kể cả việc phụ giúp chế tạo các loại tiền giấy và nhang. Còn cho nó xem mấy phim tình cảm, để nó học tập khả năng hấp dẫn nữ giới. Dù sao thì khuôn mặt trắng trẻo này cũng không thể dễ không được, chỉ cần nó đứng trước cửa cười một cái, nhất định có thể đem đến nhiều tài lộc hơn nữa.

Nha là một tên cực kỳ nghiêm túc cẩn thận, nó còn thật sự đi đun một nồi nước sôi. Nhìn nồi nước sôi kia, Hừ đang ằm ỉm đòi ăn bữa trà chiều cũng lập tức im re, tiếp tục liều mạng chăm chỉ học tập.

Có Nha giúp đỡ, tôi cũng hiểu biết hơn về cái cửa hàng này. Lúc trước ông nội chế tạo rất nhiều mặt hàng khác nhau, kho hàng ở sân sau tôi cũng chưa từng mở ra. Nhờ có Nha giúp một tay mà chúng tôi bắt đầu quét dọn lại. Dọn dẹp càng nhiều thì tôi càng phát hiện, thật ra chúng tôi hoàn toàn không hiểu gì về ông nội cả.

Tôi cứ như vậy mà cư ngụ trong cửa hàng, tay nghề bếp núc của Nha không hề thua kém gì Từ Dạ cả, việc nhà nó đều biết làm, hơn nữa còn vô cùng cẩn thận, quan tâm chăm sóc tôi từ những chi tiết nhỏ nhất. Sư phụ quả nhiên là thế ngoại cao nhân mà, đúng như ông ấy dự tính, tôi rốt cuộc cũng có được một thức thân biết giặt quần áo nấu cơm rồi.

Song thỉnh thoảng vào những lúc cô quạnh, tôi vẫn nhớ tới anh họ, tôi hoàn toàn không có cách nào buông được anh, chỉ có thể để thứ tình cảm này tự phai nhạt đi theo thời gian.

Tiết Mẫn và Lâm Lâm lần lượt xuất viện. Lâm Lâm không nhớ gì về chuyện ngày hôm đó cả, rõ ràng là đã bị xóa ký ức rồi. Tiết Mẫn lại tới tìm tôi. Đem một cái hộp gỗ giao vào tay tôi.

“Tôi và Lý Tuấn Dật cùng nhau lên sân thượng gom góp lại, đây là toàn bộ.”

Tôi mở hộp phát hiện bên trong là một cây bút lông bằng ngọc. Bút lông bị gãy ở khúc giữa, gần như vỡ vụn. Trên cán bút còn có thể lờ mờ nhìn thấy hai chữ ‘Viêm Quân’.

“Đây là... lớp trưởng?” Thật ra Viêm Quân cũng không phải là lớp trưởng, chẳng qua tôi đã quen kêu như vậy, trong nhất thời cũng chưa đổi được. Thì ra nguyên hình của nó là một cây bút lông.

Đối với việc nó rời đi, lòng tôi dù sao vẫn thấy nó rất mạnh mẽ và may mắn, cảm thấy nó vẫn có khả năng trở về, dù sao nó cũng không phải là con người. Thế nhưng bây giờ xem ra khả năng đó quá nhỏ. Tôi nhớ tới Mặc Ngọc – chủ ao Cửu Hương, còn có Liêu Nha ở ngôi đền dưới lòng đất kia, và mấy tinh linh vì bảo vệ con người mà không tiếc đánh cược với tính mạng của mình, thế nhưng con người lại không hề hay biết.

Chẳng qua nếu quan sát kỹ thì sẽ phát hiện, tuy rằng bút lông đã vỡ vụn, nhưng cho dù là mảnh vụn nhỏ nhất cũng được thu gom đầy đủ. Hai người họ nhất định là mất rất nhiều thời gian để tìm kiếm, dùng nhịp cẩn thận mà nhặt nhạnh từng mảnh từng mảnh. Cho dù chỉ là trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng tình cảm với Viêm Quân đã khắc sâu trong lòng bọn họ.

Tiết Mẫn nói là trong một lần tình cờ, cô ấy tìm được cái hộp này trên nóc giá sách phòng hiệu trưởng. Chiếc hộp phủ đầy bụi, sau khi mở ra liền nghe được thanh âm của Viêm Quân.

“Viêm Quân hy vọng có thể trở lại bên cạnh vị đại nhân kia, thỉnh cầu cô hãy giao ta cho ngài ấy.”

Nhìn thấy trên cây bút có khắc ba đường ngang đơn giản, đó là ký hiệu của sư phụ. Tôi gật gật đầu, “Tôi nhất định làm được.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vốn định triển khai một câu chuyện để kể về việc đã xảy ra, còn có mục đích của thanh niên tóc trắng trước kia. Chẳng qua, câu chuyện này khá ngắn, thôi cứ nói ở đây là được rồi.

Chương 72: Chiếc Nhẫn – 4

Tôi vốn định điều tra tới cùng chuyện của Liên, thế nhưng bên trường học hoàn toàn không có ghi chép gì về học sinh này. Người bên câu lạc bộ mỹ thuật hoặc là không biết hoặc cũng chưa từng thấy qua Liên. Tiếc là tôi không có cơ hội tiếp xúc với Lương Loan, nếu không thì ít hẵn là có thể hỏi cậu ta chút chuyện rồi.

Tôi quyết định đến chỗ sư phụ một chuyến, có lẽ sẽ có lời đáp cho hết thắc mắc này.

Vào ngày nghỉ tôi đem theo chiếc hộp đến Suối Dây leo, sư phụ đang xem một tấm thiệp. Đó là một tấm thiệp viền vàng, được làm rất tinh xảo.

Tôi đặt chiếc hộp lên bàn học, “Sư phụ, cái này trả lại cho ngài.”

Sư phụ buông tấm thiệp, vươn tay vuốt ve nắp hộp, “Là Viêm Quân sao? Cũng đã 50 năm rồi, cậu vất vả rồi.”

Tôi dường như có thể thấy được Viêm Quân đang mỉm cười nói với sư phụ ‘Đây là chức trách của ta’, liền nhịn không được mà hỏi sư phụ, “Có thể sửa chữa không ạ?”

“Cái đó còn phải xem bản lĩnh của con.” Sư phụ đẩy chiếc hộp lại cho tôi, “Chẳng những phải phục hồi thân thể nó, mà còn phải chữa trị linh hồn nó, chuyện này chỉ có chế sư mới có thể làm được.”

“A?”

“Ta sẽ dạy con.”

Sư phụ xoa xoa tóc tôi, tôi trịnh trọng mà cầm lấy chiếc hộp, cảm thấy thứ trong tay như nặng cả ngàn cân. Chẳng qua Viêm Quân đã trở nên như vậy, tôi cũng có trách nhiệm. Rõ ràng là tôi cũng có mặt tại hiện trường, thế nhưng lại không thể cứu được nó, vậy sai lầm này cứ để tôi gánh vác đi.

Tôi kể chuyện xảy ra đêm đó cho sư phụ nghe, cảm thấy cực kỳ tò mò về mối quan hệ của sư phụ với họ, đồng thời cũng muốn biết nguyên nhân họ làm như vậy.

Sư phụ im lặng lắng nghe, đôi lông mày vốn đã nhăn nhu lại giờ càng nhăn chặt hơn, rơi vào trầm tư. Tôi gọi ông ấy vài lần mới khiến ông ấy hoàn hồn.

“Con không cần quan tâm. Chuyện này ta sẽ giải quyết.”

Tôi không tin được là sư phụ lại nói như vậy để cho qua chuyện. Thật quá đáng mà! Tôi lo lắng đến như vậy, ông ấy còn bảo tôi đừng quan tâm sao? fukurou275

“Làm sao mà được?” Đêm đó người thanh niên tóc trắng kia suýt chút nữa là cho tôi đi bán muối rồi, tuy là trước kia tôi cũng từng bị tập kích nhiều lần, nhưng lần này thì khác hẳn. Rõ ràng mục tiêu của hắn chính là tôi, sát khí và thái độ thù địch đó rõ ràng đến vậy mà.

“Đây chỉ là một lời cảnh cáo mà thôi. Bảo Hử theo sát con đi, không có việc gì đâu.”

Biết ngay là sư phụ không chịu nói cho tôi biết mà, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy thất vọng.

“Sư phụ, con là đồ đệ của người. Một ngày vì sư, cả đời vì phụ. Trong lòng con sư phụ là người nhà, rất quan trọng với con, nếu có thể, con cũng muốn góp sức vì người.”

Tôi nhớ tới ngữ khí oán giận của Liên khi nhắc đến sư phụ, nếu sư phụ biết thì có lẽ sẽ đau buồn lắm. Tôi thật sự không muốn lại nhìn thấy sư phụ đau lòng nữa đâu.

Dưới ánh mắt sáng rực của tôi, sư phụ chỉ đành thở dài, “Nếu đồ đệ đã có lòng như vậy, thế thì giúp ta làm một chuyện đi.”

“Được ạ. Bất kể là chuyện gì, con nhất định cũng sẽ làm được.” Tôi vỗ ngực đồng ý.

Sư phụ đưa tấm thiệp trên bàn cho tôi, “Hiệp hội nghiên cứu huyền học mời ta tham gia hoạt động này. Thế nhưng mấy ngày nay ta không rảnh, con thay ta đi đi.”

Bên trên thiệp có in ”Hội nghị giao lưu quốc tế về huyền học”, bên trong viết mấy lời hoa mỹ, mời sư phụ đến làm khách mời. Sư phụ cả ngày đều ở trong nhà, làm sao mà không rảnh được? Toàn là viện cớ, cho dù bây giờ ông ấy có chịu bước ra khỏi Suối Dây leo, nhưng vẫn không muốn xuất hiện tại

mấy dịp trang trọng.

Chẳng qua tôi đã trót đồng ý rồi, cũng chỉ làm khách mời thôi mà, đâu có khó khăn gì đâu.

“Chỉ sợ người ta không thêm đề ý đến con thôi.” Dù sao tôi cũng là tiểu bối, mà mấy chỗ như Hiệp hội nghiên cứu huyền học chắc chỉ toàn người lớn tuổi thôi, mà tôi cũng có biết gì về thứ đó đâu, đi làm khách mời dám sẽ bị xem thường lắm.

“Không sao cả. Lần này là hội nghị giao lưu, con không lên tiếng cũng được. Hơn nữa có thi đấu hữu nghị dành cho thiếu niên, người tham gia cũng xấp xỉ tuổi con, thậm chí còn nhỏ hơn nữa. Không phải là sự kiện quan trọng gì đâu, đến đó giải trí chút đi.”

Sau khi tôi thờ phào mới chợt phát hiện, chuyện này hình như đâu có liên quan gì tới việc tôi nói lúc đầu đâu, lại bị sư phụ lừa gạt nữa rồi.

Ngày tham gia thi đấu, sư phụ đặc biệt dặn dò Tử Dạ đem quần áo tới đây.

“Rốt cuộc là vì sao phải mặc cái thứ này? Nhất định là anh lấy nhầm rồi!” Tôi nhìn thấy quần áo liền nổi bão, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tử Dạ.

Người sau lại cực kỳ bình tĩnh mà cười nói: “Tuyệt đối là đúng mà. Tô tiên sinh ở Hiệp hội huyền học sau khi nghe nói đệ tử của tượng sư đại nhân tới làm khách mời, liền sai người đặc biệt chuẩn bị đó.”

“Ông ấy nhầm giới tính của em rồi.” Tôi nhìn cái váy trong tay Tử Dạ, tức muốn học máu.

“Tô tiên sinh tuyệt đối không hề nhầm lẫn. Sư phụ nói ông ấy làm vậy là có dụng ý, cứ làm theo là được.” Tử Dạ lấy di động ra, “Còn nữa, để tôi chụp một tấm hình đem về nào. Tiểu Đăng, em mặc thử xem, chắc chắn là đáng yêu lắm.”

Sư phụ, người ... quả nhiên là lolicon sao?

“Xin để tôi thay quần áo giúp ngài.” Nha cực kỳ hứng thú mà cầm lấy cái váy kia, Hừ dường như cũng có chút chờ mong.

Chẳng lẽ chúng nó không cảm thấy quái lạ lắm sao? Tôi không biết nên làm thế nào, đành phải nghe theo sắp đặt.

Thứ này cũng không khác mấy với cái váy mà Phong Khinh Vân cho tôi mặc lúc đi bãi sư, chẳng qua chiếc váy lần này là có tay áo. Tay áo rộng bằng lụa mỏng, lúc thân thể hơi chuyển động thì nó cũng sẽ lay động theo, váy áo vẫn ngắn như cũ, hơn nữa còn rất nhẹ, cực kỳ không an toàn. Tôi bị Tử Dạ lôi kéo chụp vài tấm ảnh, dùng Wechat gửi cho sư phụ.

Lúc trước sư phụ còn không biết di động là cái thứ gì. Bây giờ lại học theo người ta bắt đầu chơi Wechat, quả thực là cực kỳ khó tin mà.

Người bên Hiệp hội nghiên cứu huyền học lái xe tới đón tôi, xem ra chất lượng phục vụ cũng không tệ. Địa điểm hội nghị là tại tổng bộ của Hiệp hội. Tòa nhà trông khá là khí phái, đình đài lầu các, cỏ cách cỏ hương, quy mô cũng rộng lớn.

Trong ấn tượng của tôi, người làm về huyền học hẳn đều sẽ ăn mặc theo lối cổ xưa, nói chuyện nho nhã, giống như mấy lão yêu quái từ cổ đại xuyên qua. Hoàn toàn không chút dính dáng với cái từ hiện đại hóa. Nhưng lạ lùng thay, bên trong lại có đầy đủ các loại thiết bị hiện đại, người tới người lui tuy rằng đều mặc Đường trang nhưng Iphone, Ipad đều trang bị đủ cả.

Có một vị đại sư được xưng tụng là thiết bản thần toán, căn bản không có bàn tính, ông ấy liền cầm ngay cái Apple mà xem. Ngay cả lão thầy tướng số cũng tiên tiến dữ nha...

Bước vào hội trường tôi liền trông thấy Tô Cẩm Ngón, cậu ấy nhìn thấy trang phục của tôi thì hơi sững sốt, “Cậu... sao cậu ăn mặc như thế này?”

“Còn không phải do ông nội cậu ban tặng hả.”

Thấy tôi có chút ừ ừ, có lẽ cậu ấy cũng muốn an ủi tôi, “Thật ra bộ đáng thế này... cũng đẹp lắm.”

Đẹp cái đầu cậu chứ đẹp! Ông đây là nam! Thế nhưng tôi không có tâm trạng đấu khẩu với cậu ấy. “Cậu nha, có phải bị Phong Lôi Tồn lây bệnh rồi không. Ngay cả giọng điệu cũng giống...”

“Không có!”

Tôi không ngờ được cậu ấy lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, có lẽ cậu ấy cũng cảm thấy mình thất thố, liền đẩy đẩy mắt kính, lập tức kiềm nén lại tâm tình, nói: “Vào trong rồi nói.”

Cậu ấy đưa tôi vào hội trường, giới thiệu ông nội Tô cho tôi biết. Cụ Tô chính là hội trưởng hội nghiên cứu huyền học, trông rất ôn hòa, là dạng mấy ông cụ dễ tính hay cảm chén trà pha trò chọc người ta. Lúc tôi hành lễ với ông ấy liền bị ông đánh vào mông, nói tôi mặc thứ này rất hợp. Quả nhiên là ông già biến thái mà.

Mấy vị đại sư cao tuổi sau khi nghe nói tôi là đệ tử của tượng sư đại nhân, đều sẽ tới gần hỏi thăm sư phụ vài câu. Lúc nghe xong câu trả lời của tôi thì sẽ lắc đầu thờ dài. fukuru275

Trong hội trường có rất nhiều người nước ngoài, chủ yếu là đi trao đổi thảo luận học thuật. Bọn họ toàn là bàn về trận thức phong thủy, tôi nghe chẳng

hiểu gì ráo. Ít ra cũng còn Tô Cẩm Ngôn ngồi bên cạnh, nếu không chắc giờ tôi lăn ra ngủ khò rồi quá.

Phần lớn thời gian, bọn họ đều thảo luận về một thứ trận pháp gọi là “Thất sát trấn tà”. Dùng bảy thi thể của những người cùng hung cực ác đặt trong quan tài, bày thành trận pháp trấn áp một vật còn hung tàn hơn nữa. Có đại sư nói là thứ đó phần lớn dùng để trấn áp vị trí đầu rồng của long mạch.

Long mạch trong thiên hạ đều xuất phát từ Côn Lô, lại đi qua không biết bao nhiêu là núi non trùng điệp, phần lớn khí của long mạch đều tập trung ở phía dưới, ở vị trí đầu rồng là nơi cực hung. Thường thì các nơi đều không thể thừa nhận loại khí này, nó chắc chắn sẽ mang đến tai ương. Cho nên có người nghiên cứu ra loại trận thức này. Người hung ác có sát khí nặng, an táng tại đầu rồng tựa như cung cấp chất dinh dưỡng cho rồng, khiến nó ngủ say. Mà những nơi kia nhất định sẽ được nhận ân trạch từ long khí, trở nên cực kỳ phồn thịnh.

Cho dù nó thật sự hiệu quả, nhưng tôi vẫn thấy đây là trận thức cực kỳ tà môn. Có rất nhiều người phát biểu ý kiến, trong đó có một người nước ngoài đưa ra một ý kiến nghe khá là kinh khủng.

“Các người xếp quan tài tại bảy góc theo hình ngôi sao bảy cánh. Tôi không hiểu lắm về phong thủy của Trung Quốc mấy người, nhưng ở phương Tây, ngôi sao bảy cánh chính là trận pháp triệu hồi ác quỷ...”

Sau khi hắn nêu lên ý kiến liền bị không ít người công kích. Tuy rằng mặc âu phục, dùng Iphone, nhưng thật ra rất nhiều đại sư vẫn ngoan cố gìn giữ những thứ tổ tông truyền lại.

Sau khi cuộc thảo luận buổi sáng kết thúc, Tô Cẩm Ngôn dẫn tôi đi ăn cơm. Chúng tôi vừa đi vừa tán gẫu về cuộc thi đấu hữu nghị dành cho thiếu niên vào chiều nay. Lần này có người ở những quốc gia khác tới dự thi, cho dù là thi đấu hữu nghị nhưng cũng có liên quan tới vấn đề mặt mũi của cả một dân tộc. Trong đám người trẻ tuổi, Tô Cẩm Ngôn cũng khá là nổi bật, cho nên áp lực cũng không phải như người bình thường.

Tôi tính vào WC trước khi ăn cơm. Kết quả là hành lang chỗ này kết cấu quá phức tạp, tôi lập tức lạc đường. Đừng nói đây là phong thủy trận gì đó nha, tôi có biết gì đầu trời.

Vào lúc băng qua một loạt cánh cửa vuông bằng gỗ, tôi nghe được bên trong có người nhắc tới tên sư phụ.

“Kết giới của tượng sư chỉ còn lại ba chỗ, bị phá hủy hoàn toàn chỉ còn là vấn đề thời gian.”

Giọng nói người này rất quen, hình như chính là quân nhân tên A Thư kia. Nhưng mà tại sao người của quân đội lại ở đây? Tiếp đó, giọng nói của một cô gái vang lên.

“Wilson tiên sinh, như ngài đã nói, Thất sát trấn tà trận thật ra là triệu ma trận. Chẳng qua...”

Cái tên Wilson hình như là người nước ngoài vừa nãy mới nêu ý kiến rằng ngôi sao bảy cánh chính là triệu ma trận. Chẳng qua điều khiến tôi kinh ngạc là cô gái kia lại hào phóng thừa nhận Thất sát trấn tà trận chính là trận pháp triệu hồi ác quỷ. Thế nhưng, vì sao lại bày trận pháp này ở đầu rồng của long mạch chứ?

Tuy rằng tôi rất muốn nghe tiếp, nhưng mà núp bên ngoài nghe lén thì không có đạo đức lắm, nếu bị người ta bắt được sẽ khiến sư phụ mất mặt. Cho nên lúc tôi đang chuẩn bị chạy lấy người, bả vai lại bị người ta vỗ một phát.

Tôi suýt chút nữa là hét ầm lên, quay đầu thì thấy Tô lão tiên sinh dùng ngón tay bảo tôi đừng lên tiếng, lại vẫy vẫy tay với tôi ra hiệu cho tôi đi cùng ông ấy.

Tôi đi theo ông ấy rẽ qua vài khúc ngoặt, rồi vào trong một cái đình. Tuy rằng trong lòng đầy nghi vấn, nhưng tôi cũng không dám hỏi.

“Cháu chưa nghe được gì cả. Cho dù nghe thấy cũng không hiểu!” Trong hoàn cảnh này, chắc tôi sẽ không bị giết người diệt khẩu gì chứ hả?

“Sư phụ con có khỏe không?”

Thật không ngờ ông ấy lại hỏi một vấn đề hoàn toàn không liên quan. Song tôi cũng thành thật trả lời, dù sao nơi này cũng là địa bàn nhà người ta mà.

“Sư phụ tốt lắm ạ, hiện giờ đang cố gắng kiêng rượu.”

Tô lão tiên sinh ha hả cười rộ lên, “Không dính rượu thì còn là Long Chấn Kiềm sao? Quý nhỏ, kỹ thuật nói dối còn phải luyện thêm.”

Người này rất hiểu sư phụ, tôi hỏi: “Tô tiên sinh, người rất thân với sư phụ con sao?”

Nghe nói trong giới không có vị nào lớn tuổi mà lại không biết sư phụ, chẳng qua người có thể nói là quen thân cũng không nhiều lắm, bạn tốt thì càng hiếm.

Tô tiên sinh gật gù đầu, “Hồi trẻ từng là bạn tốt.” Trong con người ngập tràn tang thương của ông ấy ánh lên một tia hoài niệm và cô đơn, còn có áy náy và tiếc hận. Đó là thứ tình cảm khá phức tạp, tôi không tài nào đoán được chuyện mà họ đã trải qua.

Ông ấy dùng từ ‘đã từng’, thế thì hiện giờ không còn như thế nữa sao? Tuy rằng tôi rất hiếu kỳ, thế nhưng là hậu bối, đi hỏi mấy việc này cũng không lễ phép lắm. Nếu trước kia ông ấy là bạn bè của sư phụ, có lẽ tôi có thể hỏi thăm về chuyện của Liên và thanh niên tóc trắng kia.

“Nếu trước kia Tô tiên sinh là bạn của sư phụ, cháu xin được hỏi về chút chuyện của hai người này.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiếp theo, Tô tiên sinh kể lại chuyện năm đó...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Chiếc Nhẫn – 5

Sau khi thấy Tô tiên sinh gật đầu, tôi liền lựa lời mà nói, “Tô tiên sinh có biết một thiếu nữ tên Liên và một người thanh niên tuấn tú với mái tóc màu trắng không?”

Trong mắt Tô tiên sinh hiện lên vẻ sợ hãi, lại mang chút nghi hoặc, tuy rằng chỉ là chột lóe qua, nhưng tôi đã kịp nhìn thấy. “Cháu thấy họ ở đâu?”

Tôi kể ngắn gọn sự kiện ở trường học cho ông ấy, chột nhớ là Tô Cẩm Ngôn cũng vì vụ án đó mà trà trộn vào trong trường, nên hẳn là Tô tiên sinh cũng biết được chút tình hình.

Tô tiên sinh thở dài, “Thật sự là nghiệt duyên mà. A Kiền nói sao?”

Tôi đương nhiên không thể nói là sư phụ bảo tôi đừng quan tâm, liền lảng tránh: “Lão tiên sinh biết họ sao?”

Ông ấy gật đầu, “Thanh niên mà con nói là đệ tử của A Kiền, còn thiếu nữ tên Liên thì...” Ông ấy dừng một lúc rồi nói tiếp: “Con gái của A Kiền tên là Long Liên. Nhưng ông không chắc thiếu nữ con nói có phải là Long Liên không, bởi Long Liên đã chết từ 47 năm trước.”

Tên tuổi của tượng sư Long Chấn Kiền trong giới này không ai lại không biết tới. Thế nhưng lại xuất hiện một vị chế sư tên tuổi có thể sánh ngang với ông — Phụng Triều Nguyệt.

Hắn ta trời sinh đã có năng lực của chế sư, bái tượng sư làm thầy trên danh nghĩa, lấy tài trí và thiên phú trời sinh, sớm đạt được năng lực không hề thua kém sư phụ mình. Hắn là ái đồ mà Long Chấn Kiền cực kỳ kiêu ngạo, ông còn muốn gả đứa con gái yêu quý Long Liên cho hắn. Bởi vì tuổi Long Liên còn nhỏ nên hai người chỉ mới đính ước, đợi đến lúc Long Liên trưởng thành thì sẽ làm lễ thành hôn.

Hai vị danh sư đã từng hợp tác chế tạo ra không biết bao nhiêu là tác phẩm, khi đó bất kể là yêu quái hay là thuật giả, đều cầu cho được một vật phẩm có ấn ký của song sư để lấy làm vinh hiển.

“Vậy tại sao Phụng Triều Nguyệt lại...” Tôi nghĩ tới ấn ký trắng rằm trên Sáo Ngọc, hẳn là do sư phụ và Phụng Triều Nguyệt hợp tác tạo ra. Nếu bọn họ có mối ràng buộc sâu sắc đến vậy, vì sao hôm nay lại trở nên như thế này?

“Bởi vì cái chết của Long Liên.”

Vào 47 năm trước, nơi này đã xảy ra đại sự. Một đêm đen kia chính là con ác mộng mà người trong giới không bao giờ muốn nhắc lại. Gần như tất cả những con người tài năng trong giới đều bỏ mình. Rất nhiều gia tộc vì vậy mà không gượng dậy nổi, thậm chí còn bước trên con đường diệt vong. Chuyện này khiến cho nhân số trong giới suy tàn, tiếp theo lại là mười năm biến động, cho tới tận bây giờ vẫn chưa thể khôi phục lại sự hưng thịnh lúc xưa.

Long Liên chính là tử vong trong sự kiện kia. Gần như tất cả mọi người đều không tin sự thật này. Thế nhưng sự thật vẫn là sự thật, không ai có khả năng dễ thay đổi.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Cụ Tô nhắm mắt lại, tựa hồ nhớ tới hồi ức kinh khủng nào đó, biểu tình thống khổ, cứ đứng mãi như vậy, khiến tôi không nhìn được mà hỏi.

“Thất sát trần tà trận.”

Nghe thấy những từ này, hô hấp của tôi lập tức ngừng lại. Chẳng lẽ nó có liên quan tới thứ được thảo luận hôm nay sao?

Cụ Tô hít vào một hơi thật sâu, “Khi đó có một nhà phát triển địa phương khai quật được bảy cỗ quan tài, sau đó mấy việc lạ cũng liên tiếp xảy ra. Công hội liền phái người Tô gia đến xem thử, lúc ấy ông vừa nhìn thấy liền biết đó là thứ trận thức kia.”

“Mỗi một chiếc quan tài đều là huyền quan trần tà, bên trên khắc trận pháp và ký hiệu rất rõ ràng. Nắp quan tài còn dùng trần hồn đỉnh của Nghiêm gia để phong bế lại. Hẳn là vị cao nhân chế tạo ra trận thức đã mời người Nghiêm gia làm ra. Vậy bên Nghiêm gia ắt hẳn là có ghi chép lại.”

Huyền quan: hay còn gọi là nhai mộ, trong tiếng Trung Quốc đều có nghĩa là quan tài treo trên vách núi đá.

“Cho nên bọn ông đi đến nhà họ Nghiêm. Thế nhưng vị chủ nhà kia dường như không muốn nói rõ tình hình cụ thể. Ngược lại đi báo cáo chuyện này với

bên quân đội.”

“Roi vào đường cùng, bọn ông đành phải tự mình giải quyết. Vốn nghĩ cứ chôn quan tài về chỗ cũ là xong chuyện. Thế nhưng tên thương nhân kia lại nảy lòng tham, cho rằng mấy chiếc quan tài đó đều là đồ cổ, cho nên lấy thi thể bên trong ra, đem quan tài đi rao bán.”

“Cháu có biết lúc đó bọn ông khiếp sợ bao nhiêu không? Bên trong những cái quan tài đó đều toàn là chu sa, còn có bùa trấn tà. Thi thể đều là những tên tội đồ cùng hung cực ác, cứ như vậy mà chôn xuống thì sẽ gặp thi biến ngay. Công hội phải phái tới rất nhiều người mới có thể tạm thời xử lý vụ này.”

“Nhưng đáng sợ hơn là chuyện đang chờ đợi phía sau...”

Lúc này, cụ Tô đột nhiên dừng lại, cảnh giác mà nhìn về một phía. Nhìn theo tầm mắt ông ấy, tôi lại không thấy có gì cả. Sau đó ông ấy cũng không nói tiếp việc này, chỉ bảo tôi nhanh đi ăn cơm để còn tham gia thi đấu hữu nghị vào chiều nay.

Cụ Tô à, ngài thật biết phá hư khẩu vị của người ta đó. Kể chuyện gì mà kể có một nửa, lại còn dừng ngay thời khắc mấu chốt nữa chứ, hại tôi ngứa ngáy cả tâm can, hoàn toàn không có tâm trạng ăn uống gì.

Địa điểm cuộc thi đấu hữu nghị buổi chiều là ở trong đình viện, lấy hình thức ‘Xạ Phú’ mà tiến hành. Đây là một trò chơi cổ điển mà người học 《Kinh Dịch》 vì dễ nâng cao kỹ năng bói toán đồng thời có thể vui chơi mà sáng tạo nên, ‘Xạ’ nghĩa là phỏng đoán, ‘Phú’ nghĩa là che đậy. Phú giả (người che) sẽ dùng cái chén, lọ, hoặc một chiếc hộp để che giấu thứ gì đó bên trong, xạ giả (người đoán) sẽ thông qua bói toán mà suy đoán ra trong đó là vật gì.

Người dự thi có thể dùng máy tính, dùng quả cầu thủy tinh, còn có người dùng cả bài để xem bói. Dù trò đủ loại, phương thức gì cũng có. Mà người dự thi đều rất trẻ tuổi, thậm chí có đứa nhỏ vài tuổi cũng đến, làm cũng rất có bài có bản. Nhưng có thể đoán đúng thì chỉ ít ỏi không được mấy người.

Tuy chỉ là một trận đấu không chính thức, không khí cũng nhẹ nhàng, ngẫu nhiên còn có tiếng trẻ con quấy khóc và tiếng cười đùa, chẳng qua bởi vì có sự tham dự của các quốc gia khác nhau, cho nên không khí cạnh tranh cũng khá rõ rệt.

“... Đoài là kim, Tốn là Mộc, thứ đó là một cây dao găm.” Một thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt trong tay, bộ dáng kiêu ngạo tự mãn, hơn nữa tuy rằng đáng vẻ hấn là người phương Đông, nhưng cũng không giống người trong nước.

Đoài, Tốn: hai quẻ trong bát quái.

“Mau giờ ra, đừng lãng phí thời gian của bọn thiếu gia.”

Sau khi tấm vải được vén lên, bên trong quả nhiên là một chiếc dao găm, trọng tài tuyên bố hấn được điểm tối đa.

Người đi cùng hấn đều mặc âu phục, ngẫu nhiên còn nghe bọn họ nói vài câu tiếng Nhật. Bởi vì tôi đang quan sát hấn, mà đối phương cũng vừa lúc xoay sang đây, nên ánh mắt cả hai liền chạm phải nhau.

Thiếu niên kia vậy mà lại nở một nụ cười kiêu ngạo với tôi, còn nhìn tôi chăm chăm nữa chứ. Ánh mắt kia nóng bỏng mà thô bỉ, còn cái đầu củ cải đỏ kia nữa, thật sự trông rất đáng ghét.

Cuối cùng đến phiên Tô Cẩm Ngôn. Vì thiếu niên Nhật Bản thi trước cậu ấy đoán chính xác, cho nên lúc này áp lực của cậu ấy rất lớn. Đương nhiên tôi cũng hy vọng cậu ấy có thể thắng, cho nên đứng bên cạnh cổ vũ.

Ông lão trọng tài viết gợi ý xuống tờ giấy đặt trên bàn: ‘Ngươi’.

Tô Cẩm Ngôn suy nghĩ một chút rồi nói: “Chữ ngươi bỏ đi bộ nhân thành chữ vậy, mà tờ giấy đặt trên bàn bạch ngọc, chữ vậy phía dưới thêm chữ ngọc là tỷ. Vật ấy là ngọc tỷ.”

Giải thích: chữ ngươi 你 bỏ bộ nhân 亻 thành chữ vậy 尔, thêm ngọc 玉 bên dưới thành chữ tỷ 玺

Trọng tài chỉ cười cười không nói gì, khẽ lắc đầu, vén tấm vải lên. Chỉ thấy bên trong là một cái thạch tỷ (ấn bằng đá).

“Cậu đoán gần đúng. Tiếc rằng cái bàn này không phải bằng ngọc thật, mà là bằng cẩm thạch. Cẩm thạch là đá cẩm thạch, cho nên câu trả lời đúng là thạch tỷ. Tôi chỉ có thể cho cậu bốn điểm.”

“Cảm ơn tiền bói chỉ bảo.” Tô Cẩm Ngôn cung kính hành lễ. fukurou275

Ngay cả Tô Cẩm Ngôn cũng không thể lấy trọn số điểm, sắc mặt của nhóm người cao tuổi có hơi khó coi. Còn không phải tại mấy ông ra đề khó quá sao, đây thật ra chính là câu gài bẫy chứ gì.

Trận đấu kết thúc, tôi nhìn thấy Tô Cẩm Ngôn âm thầm rời đi, trong lòng cảm thấy không thoải mái lắm, vừa định bước qua an ủi vài câu, lại nghe thấy bên chòi nghỉ có người cao giọng nói: “Xem ra là Trung Hoa quá thiếu thốn nhân tài rồi. Một đất nước rộng lớn như thế, vậy mà ngay cả một trò chơi nhỏ nhỏ cũng chơi không xong. Vậy mà còn dám tự xưng là chốn khởi nguyên của Kinh Dịch.”

Trong lòng tôi như có một ngọn lửa vô danh bùng lên, cái người đang nói chính là thiếu niên Nhật Bản kia. Người nọ vênh váo tự đắc, mắt như mọc trên đỉnh đầu. Vốn là đã khó chịu hấn từ đầu rồi, nay điều càng khiến tôi thêm tức giận chính là, hấn lại dám phỉ báng đất nước chúng tôi.

Lập tức liền có người dự thi khiêu chiến với hắn, dẫn tới không ít người vây xem. Nhưng đứa nhỏ kia cũng không thể thắng được. Bởi vì đây là trận đấu của đám người trẻ tuổi, mấy trưởng bối cũng không tiện nhúng tay. Chẳng qua nếu không đánh bại nhục khí của tên này, đám hắn còn phát ngôn mấy lời khó nghe hơn nữa.

Vào lúc này lại có một nhóc mập mập từ chòi nghỉ chạy ra, tôi vươn tay tóm được áo nó.

“Này, nhóc chờ tí.”

Nhóc mập kia quay đầu nhìn tôi, lập tức mặt mũi đỏ bừng, lộ vẻ thẹn thùng.

“Kia... Nam nữ thụ thụ bất thân...”

Đầu tôi đầy hắc tuyến, nhóc mập này tên Tiền Quán, là đứa trẻ nhỏ nhất của Tiền gia. Nghe nói Tiền gia có sở trường gieo quẻ về tài vận, bề ngoài thì họ chỉ là những thương nhân làm ăn đứng đắn. Nhóc mập này trông có vẻ khá là sợ phiền phức đấy, uy hiếp nó vài câu là giải quyết được rồi.

“Tôi hỏi nhóc, cái thằng mất mọc trên đỉnh đầu kia là ai?”

Nhìn đến cái người tôi chỉ vào kia, Tiền Quán nói: “Hắn là người dự thi đến từ Nhật Bản, tên là Kikuta Taro (phiên âm tiếng Trung: Cúc Điền Thái Lang), hắn lợi hại lắm, đoán chính xác hết nên lấy được trọn điểm luôn.”

“Lợi hại cái rắm!” Nhóc mập này thật rất biết nâng chí khí người khác diệt uy phong chính mình mà. “Tiền Quán, giúp tôi một chuyện.” Tôi cầm tay Tiền Quán, nghiêm túc nói. Khuôn mặt mồm mỉm của người sau liền đỏ bừng, gật đầu lia lịa.

Lúc tôi đến gần chòi nghỉ, cái thằng ‘cúc hoa’ kia còn đang làm ầm ĩ. Những người khác đều không thèm để ý tới hắn, lục tục rời đi. Có mấy người không phục thì tới khiêu chiến với hắn, tiếc là đều thua.

“Còn ai không phục thì cứ sang đây.”

“Tôi không phục!”

Tôi lướt qua mọi người mà bước vào chòi nghỉ, đặt mông ngồi lên trên bàn đá. Có lẽ hành động của tôi hơi bị khác người, cho nên ánh mắt những người khác đều tập trung vào tôi.

Kikuta nhìn tôi không chớp mắt, thế nhưng lúc cảm nhận được ánh mắt hắn đặt trên người mình, tôi lại thấy thật ghê tởm, cố ý hỏi: “Vừa rồi là thằng khốn nào chém gió vậy?”

“Vị tiểu thư này, cô muốn khiêu chiến tại hạ sao?” Kikuta đi đến trước mặt tôi, miệng thì mỉm cười, nhưng mắt lại không cười.

“A, thì ra cậu là thằng khốn đó.”

Kikuta cũng không tức giận, hai tay đặt trên bàn, giam tôi lại giữa ***g ngực hắn và cái bàn, “Tiểu thư, tôi đây rất vui khi nhận được khiêu chiến của em.”

Hành động khiêu khích rất nhẹ nhàng, trong lòng tôi thầm rủa mười tám đời tổ tông nhà hắn! Thế nhưng tôi vẫn giữ nguyên nét mặt mà nói: “Nếu cậu thua thì hãy xin lỗi mọi người ở đây. Thừa nhận lời nói lúc trước của mình là sai.”

“Được, nhưng nếu người thua là em thì sao hả cô bé?” Kikuta kê sát mặt vào tôi mà cười tà.

“Tùy cậu xử lý.”

“Một lời đã định.”

Những người khác phát hiện có trò vui để coi, liền bu lại xem náo nhiệt. Kikuta hỏi: “Không biết tiểu thư muốn thi đấu bằng cách nào? Tiếp tục dùng Xạ Phú sao?”

“Tùy cậu.” Tôi cố ý bắt chéo chân lên, váy quá ngắn, cứ thế mà lộ đùi ra.

Trong mắt Kikuta lóe lên vẻ đòi bại, nói: “Vây cứ dùng Xạ Phú đi. Chẳng qua ở đây cũng không có gì để che lại đồ vật. Không bằng...” Tầm mắt hắn đảo qua chiếc váy của tôi, “Thôi thì chúng ta cứ đoán màu sắc nội y của tiểu thư đi vậy.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, cái tên biến thái đến từ đảo quốc nhỏ bé đúng là bị ám ảnh nặng nề với mấy thứ pantsu này nọ mà! Hừ hừ, cứ đắc ý đi, gằm vào bầy rồi mà còn không hay biết.

Bốn phía xôn xao, phần lớn mọi người đều chỉ trích Kikuta, nhưng cũng có người huýt sáo trêu ghẹo tôi. Ra đề kiểu này cũng âm hiểm quá mà, bởi vì đáp án chỉ có mình tôi biết. Nếu tôi nói đáp án của Kikuta là sai, vậy thì không thể không chứng minh kết quả thực tế cho những người khác thấy. Nhưng mà tôi cũng có phải là nữ đâu, đương nhiên chẳng hề hấn gì cả.

“Không thành vấn đề, cứ chọn đề tài này đi.”

Có lẽ không nghĩ rằng tôi sẽ đồng ý, Kikuta tuy là xấu xa tùy tiện, nhưng cũng trở nên cảnh giác hơn, hấn kiềm nén lại cảm xúc, bắt đầu gieo quẻ.

“Quẻ tượng là sơn thủy mờ ảo. Quẻ dụng là Cấn, đại diện cho thổ. Thẻ quẻ là Khảm, đại diện cho thủy. Khảm là màu đen, nhưng vì quẻ dụng là thổ, thổ khắc thủy. Cho nên nước này không sâu, mà là nước cạn, nước nằm giữa đất tạo thành dòng suối nhỏ, nhưng nước thì vô sắc.”

Nói tới đây thì mặt của Kikuta liền có chút hồng.

“Đó là cái cúc hoa gì, tôi chờ đến sắp ngủ luôn rồi này. Cậu còn chưa có kết quả sao?” Tôi thúc giục.

Kikuta hoàn hồn lại, hỏi: “Tiểu thư thật muốn tôi nói ra sao?”

“Nói đi. Có gì mà không thể nói?”

Kikuta bước đến trước mặt tôi, “Hôm nay tiểu thư mặc quần lót trong suốt màu đen.”

“Tiếc quá! Cậu đoán sai rồi.”

Tôi đẩy hấn ra, nghiêm túc nói: “Tiếc quá nhỉ, ông đây hôm nay không mặc quần lót. Cho nên cậu thua.”

“Cái...”

Không chỉ có Kikuta, mà tất cả người vây xem đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Tôi bất chéo đuôi phải gác lên chân trái, vén lên phần tà xẻ bên hông, lộ ra một bên eo, chứng tỏ tôi không mặc quần lót. Dù sao đều là nam, có gì đâu mà ngại.

“Còn nữa, tôi chưa từng nói mình là nữ! Ngay cả nam nữ cũng không biết, còn không biết xấu hổ mà ở đó to mồm.”

Bốn phía liền lộ ra vẻ mặt 囧, Kikuta cũng hoàn toàn hóa đá.

“Mau xin lỗi!” Tôi không nể nang gì mà đập đập Kikuta đã hóa đá. Người sau cũng coi như biết giữ chữ tín, sau khi khiêm tốn nói lời xin lỗi liền nhanh chóng lùi mất.

“Mẹ, trốn còn nhanh hơn thỏ.” Tôi đứng dậy, phát hiện ánh mắt của những người khác đều lơ đãng mà liếc về phía nữa – người – dưới của mình.

Lần này đến phiên tôi trốn nhanh như thỏ. CMN, không mặc quần lót nên phía dưới mát quá chừng, cứ có cảm giác bước một bước là sẽ lộ ra. Đứng là mất mặt quá, vẫn phải nhanh nhanh tìm Tiền Quán lấy lại quần lót mới được.

Thế nhưng nhóc mập lại không có ở nơi đã hẹn trước. Trước mắt tôi là mấy khóm hoa đỗ quỳen phượng Tây, những cánh hoa đỏ tím roi đầy đất. Có một người ung dung ngồi trên chiếc ghế gỗ bên cạnh. Áo dài màu đen, giày boots đen, găng tay cũng đen, cả người hấn như bao phủ một màu đen mà mị, bốn phía lại là hoa đỗ quỳen điểm lè, khiến người ta hoài nghi phải chăng mình đã lạc bước vào Ma giới.

Hấn vron tay ngấm ngấm một đóa đỗ quỳen màu tím, nhìn tôi mà cong lên khóe miệng, “Đẹp lắm, đúng không?”

Người này... người này tại sao lại ở đây? Tôi vừa định xoay người đào tẩu, lại nghe thấy phía sau cất lên thanh âm: “Vật em muốn tìm ở chỗ tôi này.”

Đối phương giờ ngón tay đang treo một chiếc quần lót màu xám lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trọng Hoa quân, thật ra ngài cuồng thu gom quần lót đúng không...

+++

Editor cũng có lời muốn nói: Đạo này tui bỏ bê bên Âm Dương quá rồi!!!(

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chiếc Nhẫn – 6

Tôi rửa một câu CMN, kiên trì lếch qua, vron tay muốn cướp lại quần lót, thế nhưng đối phương lại lập tức đứng dậy. Bởi vì vóc dáng hấn cao lớn, tôi hoàn toàn với không tới.

“Sao anh lại ở đây? Mau trả lại cho tôi!”

“Nhóc mập kia vừa rồi có việc gấp phải đi. Nhóc đó bảo tôi giữ thứ này cho em.”

Tôi không thèm tin đâu, nhất định là người này uy hiếp Tiền Quán thì có. Tôi nhảy lên muốn bắt lấy cái quần lót đang treo lơ lửng kia, lại nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười xấu xa, “Ài da, người đẹp bé nhỏ, lộ hàng rồi kia.”

Tôi kinh hãi, lập tức kéo vạt áo mình, mặt đỏ bừng, nhìn chằm chằm đối phương, “Cái đồ biến thái nhà anh! Lần trước bị đánh chưa đủ đúng không?”

Khí tức trên người Trọng Hoa chợt biến đổi, hắn lập tức xách cả người tôi lên bằng ghế dài. Tôi vừa định giãy dụa, hơi thở của hắn đã áp sát.

“Tên kia là ai?”

“A?”

“Cái tên mặc đồng phục cảnh sát kia! Em và hắn có quan hệ gì?”

Đây rốt cuộc là chuyện quái gì vậy? Quả nhiên suy nghĩ của mấy tên biến thái thì người bình thường khó mà hiểu được.

“Mắc mớ gì tới anh? Dù sao nếu anh lại dám quấy rối tôi nữa, anh ta sẽ còn tiếp tục tới bắt anh.” Tôi dùng tay đẩy đẩy hắn, tạm thời kéo giãn khoảng cách, “Hừ hừ, com tui không dễ ăn... Uhm...”

Tôi còn chưa dứt lời, môi đã bị đối phương bịt kín. Đầu lưỡi hắn uyển chuyển luồn vào, quét qua những vị trí yếu ớt nhất trong miệng. Tuy rằng rất khó chịu, nhưng tôi lại chợt cảm thấy một xúc cảm tê dại truyền khắp thân thể.

Thứ cảm giác quý dị này là sao đây?

Vào lúc tôi gần như không thể hít thở được nữa, đối phương rốt cuộc cũng chịu buông ra. Hắn dùng ngón tay lướt qua khóe miệng tôi, tay kia thì vuốt vào đùi trong, mỗi nơi hắn chạm vào đều nóng như thiêu đốt.

“Uhm... Anh định làm gì?” Tôi nhanh chóng dè lại cái váy, đối phương lại buông lỏng tay ra.

“Em là của tôi, nhớ kỹ đấy.”

Giọng nói quyến rũ, tựa như tiếng gọi đầy mê hoặc của ác quỷ, xuyên thấu cả linh hồn, dường như có thể khiến người ta đắm chìm trong đó. Lúc tôi tỉnh táo lại đã bị hắn ôm lên, nhảy lên bức tường.

Không đợi tôi kịp kêu cứu, hắn chỉ nhảy vài bước đã đến bãi đỗ xe, nhét tôi vào ghế pho lá, thắt dây an toàn cho tôi.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Thả tôi ra!”

Ngồi vào ghế lái, Trọng Hoa đột nhiên kè sát lại đây, cười tà: “Xem ra tôi nên làm chút chuyện để khiến em cảm miệng nhỉ.”

“Cái tên A Thư kia rõ ràng đã nói là sẽ báo cáo lão Đại của mấy người để dạy dỗ lại anh mà. Bây giờ lại dám tái phạm, thật là không biết giữ uy tín gì cả.” Tôi lùi lại, quay mặt qua chỗ khác, cố gắng giữ khoảng cách với hắn.

“Đúng vậy, quả thật là tôi đã bị một trận rất thảm, cho nên bây giờ rất đói bụng.” Tôi thấy hắn cười râm, hai đôi con ngươi màu vàng như phát sáng, tôi liền theo bản năng mà kẹp chặt hai chân.

“Đừng... Xin anh...”

Hắn vươn tay qua, nhưng cũng không làm gì khác người, chỉ là xoa xoa mái tóc tôi, “Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không làm chuyện đó.”

Trong giọng nói hắn tràn đầy tiếc nuối, nhìn hai đôi đồng tử tà mị cứ dán mắt vào cái váy của tôi kia, tôi thấy bây giờ tốt hơn hết là vẫn cứ ngậm miệng lại vậy.

“Rốt cuộc anh tìm tôi làm gì?” Tuy là A Thư cũng đang ở trong Hiệp hội nghiên cứu huyền học, song người này có bao giờ đi chung với bọn họ đâu. Phải nói là hắn chỉ thích hành động đơn lẻ. Nếu không phải vì ‘Ấn’, vậy chắc hắn là có việc gì khác cần tìm đến tôi rồi.

“Theo tôi đến một chỗ.”

Xe dừng bên một bờ sông, nơi có những nhành liễu rũ xuống, phát phơ theo gió. Hai bên đều là những căn nhà lầu nhỏ nhỏ san sát nhau, mang theo hơi thở cổ xưa. Chúng tôi cứ đợi cho đến khi màn đêm buông xuống, đèn hoa được thắp lên, không ít quầy hàng bán đồ ăn đã bắt đầu bán bữa tối.

Trọng Hoa bước xuống xe mua đồ, sau khi trở về liền đưa cho tôi một túi bánh mì.

“Ăn đi.”

“Rốt cuộc phải chờ đến lúc nào? Còn nữa, anh đang chờ thứ gì?” Com tối chỉ có một túi bánh mì, thật sự khiến cái khẩu vị được chăm bẵm kỹ lưỡng hồi nào giờ của tôi cảm thấy bị thương quá chừng.

“Muốn tôi dứt em hả?” Thấy tôi cầm cái bánh mì nửa ngày cũng chưa chịu ăn, Trọng Hoa cười xấu xa mà xấp lại. Tôi cuống quýt nhét bánh mì vào miệng, “Không cần!”

Thấy tôi gặm bánh mì, hắn cũng vươn tay cầm qua cắn ké một miếng. Tôi có thể nhìn thấy rất rõ ràng mấy cái răng nanh trong miệng hắn, trong lòng không nhịn được mà run rẩy. Chẳng hiểu vì sao tôi vẫn luôn có chút cảm giác sợ hãi với hắn, nhưng nguyên nhân cũng không hẳn là do hắn thường xuyên quấy rối tôi.

Cắn được vài miếng, đôi lông mày xinh đẹp kia nhíu lại, “Không ngon chút nào.” Sau đó rất tự nhiên mà trả lại bánh mì cho tôi, “Ăn nhiều chút, phải ăn cho no đó.”

Người anh em à, nếu biết ăn không ngon thì tại sao còn kêu tôi ăn hả? ═══

Tôi cực kỳ bất mãn mà lia ánh mắt sắc như dao về phía hắn, khoe miệng người sau lại cong cong, bốn con ngươi vàng rực lóe sáng trong bóng tối, tựa như muốn nói ‘Em ăn no đi rồi đến lượt tôi ăn’.

Tôi chỉ đành ngậm miệng, tiếp tục yên lặng cúi đầu gặm bánh mì.

“Rốt cuộc anh muốn tôi làm gì? Tôi còn phải về nhà làm bài tập đó!” Đã gần tám giờ rồi, tôi thật sự chờ không nổi nữa rồi. Bất kể là môn Toán hay môn Anh vẫn đều có một đồng bài tập đang chờ kia kia.

“Muốn mượn đôi mắt em”

“Hai mắt tôi cũng chưa cận thị, chưa bao giờ mang mắt kính. Anh nên thỉnh vị cao nhân khác đi.” Tôi vừa định bước xuống xe, lại bị hắn giữ lại.

Ở đây từ đôi mắt và mắt kính đồng âm nên bé Đẳng mới hiểu lầm.

Tôi không nhịn được mà ngẩng đầu định mắng hắn, lại cảm thấy có một thứ mềm mại ướt át chạm vào mí mắt, khiến tôi không thể không nhắm mắt lại. Sau đó tôi liền biết được đó là thứ gì, người này đột nhiên liếm qua đây làm chi vậy trời!

“Anh...” Trên mặt nóng bừng, tôi vội vàng đẩy hắn ra. Người sau lại nhếch miệng cười, dùng ngón tay mon trón mí mắt tôi.

“Tôi là muốn mượn nơi này của em”

Hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Tôi đột nhiên hiểu ý, liền nhìn theo tầm mắt của hắn. Ở bờ bên kia, đèn hồng liễu xanh, dòng người qua lại như mắc cửi, ở cửa các quán ăn đều có người phục vụ tươi cười chào mời khách.

“Em thấy gì?”

Tôi dựa vào cửa xe, cảnh sắc bờ sông bên kia cũng rất bình thường, chẳng có gì đặc biệt cả.

“Ngoại trừ rất nhiều quán cơm và quán trà, cũng không có gì đặc biệt.”

“Thật sao?”

Thanh âm khẽ sát bên tai, hắn đang ở ngay phía sau tôi, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, chúng tôi dựa vào nhau thật gần. Mùi vị đặc trưng của đàn ông bao phủ xung quanh, khiến tôi đập dồn dập, chỉ đành cố gắng tập trung vào bờ sông bên kia.

Tôi phát hiện tại bên cạnh một quán mì là một tòa nhà lớn. Mái ngói lưu ly đỏ au vô cùng đặc biệt, nhưng vì nó nằm ở cuối bờ sông, đèn đóm mờ mờ, nên lúc này tôi không hề chú ý tới.

Trên cánh cửa lớn bằng gỗ có treo hai lẵng hoa, trông cực kỳ thanh lịch mà độc đáo. Bảng hiệu dùng sơn đỏ viết ba chữ “Thảo Thiết Yến”.

Xem ra cũng là một quán ăn, vùng này có rất nhiều quán ăn thích trang hoàng theo lối cổ điển. Mà người địa phương cũng khá quan tâm tới văn hóa ẩm thực. Một nơi trang hoàng tao nhã lịch sự như vậy, ắt hẳn là có món ăn đặc sắc nào đó đi.

Có ba chiếc xe hơi đậu trước cửa lớn. Từ trong xe có tám người ăn mặc sang trọng bước xuống, ba người trong số đó mỗi cái giơ tay nhắc chân đều lộ vẻ khí thế quyền quý.

Bên trong lập tức có cô nhân viên phục vụ và đứa bé giữ cửa ăn mặc theo lối cổ điển bước ra nghênh đón. Một cô gái xinh đẹp mặc sườn xám đỏ thêu hoa văn vàng tươi cười bước tới gần ba người kia, nói gì đó với người đàn ông thấp gầy đứng đầu, người sau mỉm cười gật gật đầu. Thậm chí còn lơ đãng sờ soạng tay cô gái nọ.

Ba người kia nhìn khá quen, dường như họ thường xuất hiện trên mấy tin thời sự trên TV hoặc báo chí, đều là nhân vật có máu mặt của thành phố.

Tiếp đó mấy người khác cũng theo đuôi ba người kia đi vào cửa. Đứa bé giữ cửa ở lại hướng dẫn xe chạy ra phía sau tòa nhà, có lẽ là dắt đến bãi đỗ xe.

Mấy chuyện này cũng rất bình thường, cho dù có vấn đề cũng không phải là thứ có thể khiến loại người như Trọng Hoa để tâm. Chẳng qua, tôi đột nhiên chú ý, trên vách tường đường như chỉ in bóng tám người vừa xuống xe kia, còn mấy nhân viên thì...

Có lẽ là cách quá xa nên không thể thấy rõ đi, tôi cố gắng thuyết phục bản thân.

“Em nhìn thấy chứ?”

Tôi vừa nghiêng đầu liền chạm phải con người vàng rực kia, bốn con người tuy rằng hơi nhỏ nhưng lại vô cùng xinh đẹp, ở giữa đều là đồng tử hẹp dài, nhất là mỗi khi hân cười lên, dường như chúng lại phát ra một thứ ma lực nào đó khiến người ta bị hấp dẫn.

“Bên kia có một tiệm ăn tên là ‘Thao Thiết Yến’ rất đặc sắc. Anh muốn mời cấp trên đến dùng cơm à?”

Trọng Hoa hoàn toàn chẳng phải con người, tôi cảm thấy hân cũng chẳng có hứng thú gì với mấy món ăn của loài người cả. Chẳng lẽ lão Đại nhà hân phạt hân phải đi tìm mấy món ăn ngon sao? Đây cũng ác quá đi... Hân hân là đầu có nếm được hương vị đồ ăn ngon của con người đâu.

“Có người đi vào không?”

“Có ba người, anh không nhìn thấy sao? Vừa mới vào đó.” Có tới bốn con người mà còn có thể nhìn sót được, tôi phục lần luôn rồi.

Hân lại hỏi tôi đó là những ai, sau khi báo tên báo tuổi bọn họ ra, hân cuối cùng cũng hài lòng mà sờ sờ đầu tôi. Tôi đẩy ra cái tay định sờ xuống phía dưới của hân, “Tôi về nhà được chưa?”

“Chưa được.”

“Tại sao?” Tôi lớn tiếng kháng nghị. Không phải chỉ là tìm món ngon thôi sao? Tại sao cứ muốn kéo tôi vào mớ bòng bong này chứ. “Nhiều nhất là tôi chỉ có thể giới thiệu mấy trang web ẩm thực cho anh thôi, trên đó có đủ địa điểm bán món ngon hết đó. Tự anh tìm đi!”

Trọng Hoa nghe xong thì có chút mù mờ, “Chỉ có em là món ngon của tôi thôi. Đi tìm gì nữa?”

Quả nhiên, đầu óc của mấy tên biến thái đúng là khó hiểu mà... (Tiếng trời: Là cách hiểu của cậu có vấn đề mà thôi.)

“Vây ít nhất... ít nhất cho tôi mặc quần lót vào đi.” Vây quá ngắn, ngồi trên xe như thế này, vô ý một chút là váy sẽ trượt lên gốc đùi. Cái chỗ mẫn cảm kia bị lộ vài dẹt mềm mại bao quanh, tôi thật sự không mấy thoải mái.

Hân không tốt lành gì mà nhìn chăm chăm vào chiếc váy của tôi, khiến tôi không nhìn được mà khép chặt hai chân, giận nhưng không dám nói.

Cứ chờ rồi chờ, tôi chơi đi động đến môi cả cổ, ngẩng đầu lại thấy Trọng Hoa đang im lặng mà nhìn ra bên ngoài. Ngọn đèn rơi lên sườn mặt hân, ngũ quan hoàn mỹ như một tác phẩm điêu khắc, lúc này bởi vì vẻ mặt không chút biểu tình, trông hân như bị bao phủ bởi một thứ khí tức lạnh lùng. Con người vàng rực kia ngoại trừ vẻ trống rỗng còn mang theo chút chán nản.

Đột nhiên tôi cảm thấy hân cũng khá là đáng thương. Tuy là chẳng biết gì về lai lịch của hân, nhưng tôi vẫn có cảm giác rằng hân không thuộc về cùng một thế giới với chúng tôi.

Tôi chỉ biết rằng, những thứ không phải con người vẫn luôn sinh sống giữa thế giới loài người, nhưng phần lớn đều gặp phải kết cục bi thảm. Theo như mấy con yêu quái nói thì: Cứ hễ dây vào loài người thì không gặp được chuyện gì tốt cả. Thế nên, cho dù bọn chúng xen lẫn trong xã hội loài người, nhưng đều cố tránh tạo nên mối quan hệ mật thiết với con người.

“Anh không hút thuốc lá à?” Thường thì vào những lúc chờ đợi như thế này, phần lớn mọi người đều sẽ hút điếu thuốc để nâng cao tinh thần.

“Ngửi thấy mùi vị quá tệ.”

Ý là hân hoàn toàn chưa từng hút qua sao? Trong lòng tôi có hơi thất vọng, song vẫn chưa chịu bỏ ý định mà hỏi: “Có muốn thử một lần không?”

Trọng Hoa đột nhiên cong lên khóe miệng, vươn ngón tay muốn sờ cằm tôi.

“Tại sao?”

Tôi đẩy tay hân ra, “Không... Nói chơi thôi.” Người này có cần phải nhạy bén vậy không chứ.

Đương nhiên tôi không muốn khiến hân hoài nghi, dù sao hút thuốc cũng có hại cho sức khỏe. Thật ra cái việc hân ghét hút thuốc như thế này nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi cứ luôn cho rằng hân là loại người thích hút thuốc chứ. Dù sao thì mẫu đàn ông như hân, trong tay kẹp điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ, chắc chắn là ngẫu đã man luôn.

Rốt cuộc tôi đang suy nghĩ cái gì vậy? Hân ngẫu hay không thì liên quan gì tới tôi đâu!

“Nếu em thích thì tôi sẽ thử.”

Đối với câu nói của hân, tôi chỉ có thể giả làm đờ đẫn mà ngó lơ. Cái tên này nhất định chẳng chịu nói rõ hàm ý bên trong câu nói đó đâu.

Tôi cố tình lảng sang chuyện khác, “Mấy thứ vừa rồi ấy, anh không nhìn thấy chúng sao?”

Hắn gật đầu, “Chỗ đó có kết giới, ngoại trừ những người đặc biệt, những người khác đều không thấy được.”

“Vậy tại sao tôi lại thấy được?” Tôi không thêm làm cái người đặc biệt gì đó đâu. Nếu vừa rồi tôi không đếm sai mấy cái bóng, vậy thì quán ăn kia quả thực là thứ rất tà môn.

“Đồng loại của người bày ra kết giới có thể nhìn thấy.”

Tôi gạt mình, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ. Lập tức hỏi Trọng Hoa: “Ý anh là kẻ bày kết giới cũng là chế sư?”

Tuy rằng không biết trong thành phố này rốt cuộc có bao nhiêu chế sư, thế nhưng tôi lại lập tức nghĩ tới cái người hôm nay vừa được nghe nói đến, đệ tử trước của sư phụ — chế sư Phượng Triều Nguyệt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Rốt cuộc cũng có tiến triển rồi, hẹn hò, là hẹn hò đó! (Thiên âm: Là theo dõi thì có...)

Kính chiếu hậu: Tôi chỉ thấy được bọn họ liếc mắt đưa tình.

Quần lót: Tôi thiệt thâm, nằm trong túi của y nên không thấy được gì.

Ghế xe: Tôi sướng nhất, thấy không sót thứ gì. ^V^

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chiếc Nhẫn – 7

“Hắn lại muốn làm gì?”

Từ sau vụ tự sát tại trường học, tôi đại khái có thể đoán được mục tiêu của mấy quân nhân chính là Phượng Triều Nguyệt. Nếu như là hắn cố tình tạo ra hàng loạt sự kiện như thế này, vậy có thể xem hắn như phần tử khủng bố rồi. Chẳng trách quân đội lại truy bắt hắn, thế nhưng, tôi lại cảm thấy những sự kiện này không chỉ đơn giản như vậy.

Trọng Hoa không trả lời, có lẽ vì chuyện này thuộc về cơ mật quân sự. Tôi quay đầu vừa lúc nhìn thấy cửa lớn Thao Thiết Yến mở ra. Tám người vừa vào kia đang được nhân viên phục vụ hộ tống ra ngoài.

Trông họ dường như khá vui vẻ, ai cũng đều mang theo nụ cười thỏa mãn trên môi. Thế nhưng, không biết có phải là ảo giác không, tôi lại thấy người đi đầu kia hình như hơi gầy xuống.

Đáng lẽ ra, một người ít nhất phải gầy hơn 10 cân (5kg) mới có thể thấy được sự khác biệt. Thế nhưng, ở khoảng cách xa như vậy mà tôi còn có thể nhận ra hắn đã gầy đi, chứng tỏ hắn không chỉ gầy có 10 cân. Chỉ trong thời gian ăn một bữa cơm mà thay đổi nhanh đến vậy, chẳng lẽ nơi đó không phải là tiệm ăn mà là trung tâm giảm béo sao? Nhưng người này vốn đã gầy rồi, hoàn toàn đầu cần phải giảm béo thêm.

Lòng tôi đầy áp nghi ngờ, kể cho Trọng Hoa nghe những gì mình vừa nhìn thấy. Người sau gật gật đầu, ấn phím di động, bắt đầu báo cáo với người ở đầu dây bên kia những thứ tôi kể cho hắn.

Tôi nhàm chán mà nhìn ra ngoài cửa sổ. Ba chiếc xe kia đã rời đi, mà cửa lớn Thao Thiết Yến cũng đóng lại. Vốn cho rằng chuyện đã xong, có thể về nhà rồi, thế nhưng tôi lại chứng kiến một sự việc vô cùng đáng sợ.

Tôi nhìn thấy một người thanh niên xuất hiện bên bờ sông, đi về phía cửa lớn của Thao Thiết Yến. Hắn đứng đối diện cửa lớn, có chút lo lắng mà xem đồng hồ. Sau một lúc, hắn lấy di động ra bấm bấm.

Tiếp đó, cửa Thao Thiết Yến mở ra một khe nhỏ. Cô gái mặc sườn xám đỏ thêu hoa văn vàng ra tiếp khách lúc trước bước ra ngoài. Cô ấy chậm chậm đi về phía thanh niên. Bọn họ nói chuyện một lúc, cô gái rất vui vẻ mà nắm tay chàng thanh niên. Hai người chậm rãi đi dạo bên bờ sông.

Tôi cứ nghĩ là mình nhìn lầm, nhưng đến khi người thanh niên kia đứng dưới ánh đèn đường, tôi rốt cuộc cũng không thể lừa gạt bản thân mình nữa. Hình dáng quen thuộc, nụ cười dịu dàng, dung mạo tuấn đạt, đó là anh họ của tôi — Đổ Tử Lãm.

Lúc tôi dán sát vào cửa sổ xe để nhìn cho rõ, xe đã chuyển bánh, thoáng cái đã bỏ lại bờ sông ở phía sau.

Trái tim tôi nặng nề như vừa trải qua một cơn phong ba bão táp, trong đầu chỉ còn nụ cười dịu dàng thâm tình của anh họ. Anh họ vẫn thường xuyên cười với tôi như thế. Thế nhưng, chỉ cần so sánh một chút là có thể nhận thấy rất rõ ràng, bản chất nụ cười kia vẫn có sự khác biệt.

Đột nhiên tôi cảm nhận được hơi thở nóng bỏng kề sát bên mình, chợt ngừng đầu, lại vừa lúc đối diện với hai đôi con ngươi vàng rực kia. Khuôn mặt tuần tú khiến người ta phải ganh tỵ, gần trong gang tấc, dường như chỉ cần cử động một chút là có thể chạm vào.

Tôi theo phản xạ có điều kiện mà lấy tay đẩy mặt hắn ra, “Anh định làm gì?”

“Nếu em không muốn xuống xe thì chúng ta làm chút chuyện vui vẻ đi.”

Tôi hất cái tay đang sờ lên mặt mình ra, “Không phải! Tôi đang suy nghĩ chút chuyện.” Vừa rồi trong lòng cứ nghĩ tới chuyện của anh họ, tôi hoàn toàn không chú ý rằng mình đã về đến hẻm nhỏ chỗ cửa hàng rồi.

“Thế nhưng tôi không thích...”

Cầm tôi lập tức bị nắm chặt, khiến tôi không thể không ngừng đầu đối diện với ai kia. Con ngươi hẹp dài sắc bén, dường như có thể nhìn thấu hết thảy mọi chuyện.

Ngón tay hắn lướt qua môi tôi, rồi lại vươn tay kia ra, dùng ngón tay vuốt ve hai má. Mí mắt hắn hơi rũ xuống, hai đôi con ngươi sắc bén cũng dần trở nên nhu hòa, nhỏ giọng lầm bầm “Giống như muốn khóc vậy, tôi không thích...”

Trái tim tôi như bị vặn xoắn lại, sau đó đập thành thịch như trống dồn, trên mặt cũng nóng bừng lên. Đôi mắt đang áp sát tôi kia thật sự rất xinh đẹp, thậm chí tôi còn có cảm giác muốn ôm hôn hắn nữa chứ. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc tôi đang hết sức bối rối, đột nhiên nghe được giọng nói của Nha.

“Từ Đẳng thiếu gia.”

Chẳng biết từ lúc nào mà Nha đã đứng ngay đầu xe, nhìn chúng tôi qua lớp cửa kính chắn gió. Tôi nhanh chóng đẩy đối phương ra, mở cửa xe lao thẳng ra ngoài.

“Nha, cậu đứng đây từ hồi nào vậy?” Dưới ánh mắt sâu xa của Nha, chẳng hiểu vì sao mà tôi lại có cảm giác chột dạ. (Tiếng trời: Bị bắt gặp đang yêu đương vụng trộm?)

“Từ lúc hắn bắt đầu xáp tới định hôn cậu...”

“Oa” Tôi có ý lớn tiếng đề át đi giọng nói của nó. Không biết vì sao lại thấy xấu hổ quá chừng.

Trọng Hoa dường như không vui, một tay gác lên thành cửa sổ, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Nha, người sau cũng không lộ vẻ yếu thế, con ngươi đen lay lập tức trùng lại.

Trên không trung dường như lóe lên vô số ánh chớp, bầu không khí ngột ngạt đến mức khiến người ta gần như hít thở không thông. Quả thực rất giống thứ gọi là “đấu trường Tu La”. Tôi quá phục mình khi mà vào lúc này còn có thể nghĩ tới cái gì đâu không. Nếu để họ đánh nhau, chắc mấy con phố này ngày mai cũng biến mất khỏi Trái Đất luôn quá.

Tôi một tay giữ chặt Nha, lúi lúi kéo kéo hắn đi vào ngõ nhỏ. “Đi thôi đi thôi, cũng khuya rồi, tôi muốn về nghỉ ngơi sớm chút.”

Nha nhìn nhìn cái tay đang bị tôi kéo đi, nói: “Được. Nơi này hơi tối, xin ngài cẩn thận dưới chân.”

Tôi cảm thấy không khí hết sức căng thẳng vừa rồi dường như biến mất không dấu vết, này cũng hơi bị nhanh rồi đó. Tôi quay đầu nhìn về phía Trọng Hoa, bởi vì ngõ nhỏ không có đèn đường, mà chỗ kia lại khá tối, tôi nhìn không rõ biểu tình của hắn, chỉ biết là hắn vẫn cứ quay kiếng xe xuống, nhìn về phía này.

Tôi dùng khẩu hình nói ra hai chữ. Cũng chẳng biết hắn có thấy được không nữa, tóm lại chút nữa tôi cứ ra một chuyến xem sao.

Trở lại trong cửa hàng, Nha nói Hừ bị khách hàng bám lấy cả ngày nay, bây giờ đã ngủ. Tôi thật hâm mộ gã mập chỉ biết ăn với ngủ, hoàn toàn không có chút phiền não nào.

Tôi nói muốn ăn khuya, Nha đáp lời rồi liền đi xuống bếp. Nó đối xử với tôi cực kỳ tốt, cho dù không phải là cô gái ốc đồng, nhưng tôi cũng cảm thấy rất thỏa mãn. Vậy mà tôi lại cố tình lừa nó tránh đi, thật cảm thấy tội lỗi quá.

Tôi cảm lấy thứ mình đã chế tạo xong từ trước, vội vàng chạy ra ngõ nhỏ, quả nhiên xe vẫn còn đậu ở đó. Tôi chỉ mới nói một câu ‘Chờ tôi’, hắn vậy mà lại ngoan ngoãn chờ thật, điều này khiến tôi có hơi bất ngờ.

Tôi cảm nhận được cặp mắt vàng kia trong bóng đêm vẫn luôn chăm chú nhìn vào mình. Trong lòng tôi vẫn còn hơi căng thẳng, nhiệt độ vừa rồi cũng chưa biến mất. Hắn không nói năng gì, im lặng đến đáng sợ. Hôn nữa về mặt của hắn cũng không hề đáng thương chút nào, thậm chí còn có chút kinh khủng. Thế mà vì sao tôi lại thấy hắn cứ như con chó lớn bị vứt bỏ ấy nhỉ?

“Cho anh này.”

Tôi đưa cho hắn một chiếc hộp gỗ nhỏ,. Chiếc hộp đẹp làm bằng gỗ lê, trên nắp hộp có khắc mấy chữ ‘Ít hút thuốc có lợi cho sức khỏe’, bên hông hộp có logo ‘Hữu Duyên Đường’, mặt sau hộp cũng được tôi khắc lên ấn ký của mình. Tất cả đều là do tôi tự tay cẩn thận khắc từng chút từng chút một lên, ngay cả hộp gỗ cũng do tôi thiết kế và tạo ra, tuy rằng không tinh xảo mấy, nhưng đều là tâm huyết đó.

Hắn có chút kinh ngạc, nhú nhú mày, tựa như đang hỏi ‘Đây là cho tôi sao?’

Sau khi thấy tôi gật đầu, hắn mới nhận lấy chiếc hộp. Mở ra bên trong là hai hàng thuốc lá.

“Lúc chế luyện thì sợi thuốc đã được tẩm máu của tôi vào, khi nào đói anh cứ hút một điếu.” Tuy rằng không biết vì sao lúc đói Trọng Hoa lại muốn ăn thứ XX của tôi, thế nhưng sự phụ nói sức mạnh của chế sự thật ra là nằm trong máu thịt, đương nhiên phía thân dưới cũng chứa một phần. Nếu hắn muốn hút lấy sức mạnh, có lẽ máu là một lựa chọn khá tốt.

Tôi không nhìn rõ vẻ mặt hắn, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt sáng rực kia từ đầu tới cuối luôn tập trung trên người mình. Tôi nhanh chóng nói ‘Tạm biệt’ rồi xoay người, gần như là chạy bước nhỏ về cửa hàng.

“Cám ơn!”

Chỉ là hai chữ, nhưng lại như khắc sâu vào trái tim tôi. Tựa như có thứ mềm mại nào đó chạm vào nơi thật sâu trong tâm hồn, khiến tôi sinh ra cảm giác ấm áp mà vui sướng, nỗi phiền muộn vừa rồi như tảng đá lớn đè nặng trong lòng cũng bỗng chốc hóa hư không.

Sau khi trở lại cửa hàng tôi vẫn còn cảm thấy lâng lâng, bữa ăn khuya Nha làm cũng đặc biệt ngon lành. Cho đến khi đi tắm tôi mới phát hiện có chỗ là lạ.

“Biến thái chết tiệt! Trà quần lót cho tôi!” >O< Nha dường như cũng phát hiện trong đám quần áo dơ của tôi không có quần lót, thế nhưng nó cũng không nhiều lời. Không biết là nó hiểu lầm cái gì, sau đó lại đi đặt mua trên mạng một cái quần lót trong suốt cho tôi, còn nói “Chủ nhân, bất kể thói quen cá nhân ra sao, đều xin ngài nhất định phải chú ý vệ sinh.” Nằm lên giường, tôi cảm thấy tiếng gáy của gà mập bên cạnh cũng không còn đáng ghét như xưa, tâm trạng bỗng dưng tốt đẹp lạ thường. Rõ ràng vừa nãy tôi còn vì chuyện của anh họ mà khó chịu vô cùng, tại sao bây giờ lại quên sạch thế này? Hiếm khi tôi lại đi suy ngẫm vấn đề này, vậy mà gà mập mặt đầy nước miếng lại xáp tới. Tôi nắm mặt nó nặn nặn nhéo nhéo thành đủ hình thù kỳ dị. Gà mập vậy mà cũng không tỉnh, cái mũi còn thổi bong bóng nữa chứ. Tôi ôm lấy nó, thứ mềm mại trong tay sờ thật thích mà. Hiện giờ đã là cuối thu, trời đêm cũng lạnh dần, có thứ bông xù mềm mại này bên người quả nhiên thật thoải mái. Giường cũng thay thành đệm mềm, còn có tấm chăn mang theo hương vị mặt trời. Nha thật sự là tri kỷ tốt mà! Tiếc là nó không phải người giúp việc, nếu không thì tôi chắc chắn sẽ tăng lương cho nó. Mà dường như tôi cũng không thể làm gì để cảm ơn nó cả. Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên thanh âm quý dị. Vào thời gian này mỗi đêm tôi đều sẽ nghe được đủ loại tiếng động. Có kẻ cao giọng hô: “Ấm soa đi tuần, người gặp nhường đường.” Nơi này gần với lối vào âm phủ, cho nên gần như đêm nào cũng có sứ giả cõi âm đi ngang đây để ra ngoài làm việc. Trước kia phần lớn ma quỷ đều chỉ thăm thì nói nhỏ hoặc rì rả rì rầm, nghe quen thì không sao, dù sao cũng có Nha ở đây, chúng nó tuyệt đối không vào được. Thế nhưng, đêm nay lại có tiếng nữ quỷ cười đến rộn cả tóc gáy. Tuy là bây giờ tôi học được khá nhiều thứ, đáng lẽ cũng không cần sợ hãi ma quỷ nữa. Thế nhưng, đại khái là trước đây tôi có khá nhiều kỷ niệm không hay ho liên quan đến nữ quỷ, cho nên giờ cứ nhắc tới chúng thì sẽ khiến tôi cảm thấy hãi hùng. Tôi theo bản năng mà ôm chặt gà mập, nghe thấy dưới lầu dường như có tiếng móng tay cào lên ván gỗ. Cái cửa kia sau khi bị Hử phá hư, không biết Nha đã dùng cách gì để sửa lại. Hiện giờ không biết là có thứ gì bên ngoài không nữa. “Nha...” Thật ra lúc trong lòng cảm thấy sợ hãi thì tôi có thể niệm Đại Minh Lục Tự Chân Ngôn, chẳng qua tôi lại không tự chủ được mà gọi tên Nha. Thế nhưng giọng tôi rất nhỏ, có lẽ nó cũng không nghe thấy đâu. Lúc này, cửa bị gỗ nhẹ vài cái, sau khi tôi lên tiếng trả lời, một ngọn đèn leo lét từ phía sau cánh cửa tiến vào. Sau ngọn đèn kia là khuôn mặt tuần tú của một người thanh niên, nó mặt áo dài màu đen, bước đến cạnh giường, “Từ Đàng thiếu gia, ngài có gì dặn dò?” “Xin... xin lỗi. Trễ vậy rồi mà còn gọi cậu.” Thì ra nó có thể nghe thấy. Nhưng mà cũng đúng thôi, nếu nó là căn nhà này, vậy bên trong xảy ra chuyện gì thì nó đều rõ như lòng bàn tay. Vậy là, bất kể là lúc tôi đi WC, tắm rửa hay đi ngủ, nó đều ở bên cạnh mà nhìn hả? Suy nghĩ này thật kinh khủng quá, tôi liền theo bản năng mà lờ đi. “Không sao cả. Có thể nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra không?” Dưới ánh đèn, Nha nở nụ cười dịu dàng, khiến người ta cảm thấy thật yên tâm. “Đêm nay hơi lạnh...” Tôi đâu thể nói với nó rằng thật ra là tôi cảm thấy sợ hãi được. Chắc chắn sẽ bị nó chê cười cho xem. “Đêm thu khá lạnh, để tôi lấy thêm chăn nệm cho thiếu gia.” Tôi ngồi trên giường, dùng tay chống cằm, nhìn nó lấy chăn đệm từ trong chiếc rương trên nóc tủ rồi lại thuần thục mà trải ra. “Nha, cậu ở ngục trong này bao lâu rồi?” “Rất lâu.” “Ông nội có biết đến sự tồn tại của cậu không?” “Biết.” Hình như nó là loại người kiêu ngạo như vàng nhĩ, tôi hoàn toàn chẳng tìm được đề tài nào để nói cả. Sau một lúc nó đã trải chăn xong, tuy rằng rất ấm áp, nhưng mà đây đâu phải mục đích của tôi. “Nha, cậu có nguyên hình không?” Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường Nghiêm lưu mạnh nhìn thấy Trọng Hoa hút thuốc. Nghiêm: Lão Đại, không phải là anh không hút thuốc sao? Trọng Hoa: Anh mày đâu có hút thuốc. Nghiêm: Chẳng lẽ cô đơn quá rồi? Trọng Hoa mặt không đổi sắc mà lắc lắc đầu: Là đang kiểm chế... Kiểm chế không đi hút XX của thiếu niên nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chiếc Nhẫn – 8

Động tác của Nha chợt ngừng lại, “Thiếu gia có ý gì?”

“Có thể đừng gọi tôi là thiếu gia không?” Cách gọi này cứ khiến tôi nghĩ tới Sebastian. “Ý tôi là, trước khi Hử biến thành người thì mang bộ dạng này. Vậy có lẽ cậu cũng có một hình thái khác nhỉ.”

Thật ra trước đây khi chế tạo thức thần tôi cũng muốn tạo thành hình dạng sói. Mà đến nay tôi cũng chưa thấy được hình thái khác của Nha, nếu nó là

một con sói oai phong thì tốt quá.

Chẳng hiểu sao mà khỏe miệng Nha hình như hơi co rút, “Xin ngài nghỉ ngơi sớm đi.”

Thấy nó muốn đi, tôi nhanh chóng vươn tay giữ chặt tay áo nó. “Chờ chút đã!”

Nha xoay người lại nhìn tôi, ánh sáng đèn êm dịu rọi lên khuôn mặt nó, càng khiến nó trông tuấn mỹ lạ thường. Đôi mắt đen láy lấp lánh, nó bắt đầu dī thờ dài, “Từ Đàng thiếu gia nhất định phải thấy sao?”

Tôi gật gật đầu, nhưng thật ra cũng không phải là muốn thấy cho lắm, chỉ là muốn nó nán lại lâu chút mà thôi.

Ánh sáng chột lóe lên trước mắt tôi, chàng trai tóc đen tuấn tú trước mặt đã biến mất, dưới giường xuất hiện một quả bóng lông tròn tròn. Quả bóng lông có màu đen, thân thể béo mập, bốn chân nộn thịt.

Trông như một chú cún nhỏ mũm mĩm.

“Nha?”

“Là tôi.”

Trong miệng chú cún phát ra thanh âm, thật sự kinh dị quá đi!

Tại sao? Rốt cuộc là tại sao? Không phải là gà mập thì cũng là cún mập. Trả lại cho tôi thức thần sói đen oai phong lắm liệt đi!!!

Tôi bày ra vẻ mặt giống nhân vật trong bức tranh 《tiếng thét》. Có lẽ Nha đoán được tôi sẽ thất vọng, cho nên lặng lẽ ngấm cái đèn vào miệng mà chuẩn bị đi ra ngoài. Tôi lập tức gọi nó lại, “Cái kia...”

Tôi vén lên một góc chăn, nói với Nha: “Cái kia... Cậu muốn ngủ chung với tôi không? Hình dạng đó chắc sẽ ấm hơn nhiều.”

Chú cún dựng thẳng cái tai nhỏ đáng yêu, đôi mắt tròn xoe chớp chớp nhìn tôi, bộ dạng cực kỳ dễ thương.

“Không tiện lắm thì phải?”

Tôi biết đang nó ám chỉ đến việc ngày đó ngủ chung rồi bị anh họ bắt gặp. “Hình dáng như vậy thì không sao cả.”

Có lẽ là do tôi mời gọi quá nhiệt tình, Nha rốt cuộc cũng co co cái chân nhỏ nộn thịt rồi nhảy phóc lên giường. Nhìn thân thể beo béo của nó cuộn tròn trong chăn, thật sự đáng yêu quá đi mà. Tôi vuốt ve đám lông trên lưng nó, sờ cũng thoải mái ghê, còn mang theo mùi hương dễ chịu như lúc nó còn ở hình người nữa chứ.

Quả nhiên chỉ có như vậy mới khiến tôi yên tâm được phần nào. Tôi đắp chăn lên, nói: “Nha, ngủ ngon.”

Sau khi nghe thấy Nha chúc ngủ ngon, tôi nhắm mắt lại, lập tức rơi vào mộng đẹp. Thế nhưng tác dụng phụ lại là, sáng sớm hôm sau tôi vẫn phát hiện mình bị hai tên trần trụi kẹp ở giữa.

Tin tức ngày hôm sau khiến tôi có chút khiếp sợ. Đầu đề chính là cáo phó của một vị lãnh đạo. Trong tấm ảnh chụp kia chính là cái vị dẫn đầu đám người đi vào Thao Thiết Yển hôm qua.

Trong báo nói là hán đột ngột phát bệnh mà chết. Tôi rốt cuộc cũng cảm thấy có điểm lạ. Thế nhưng đến trường quan trọng hơn, tôi cũng không để ý nhiều nữa. Buổi tối tôi còn trở về nhà bác cả một chuyến, vừa lúc anh họ phải đi trực ban nên không về.

Sau khi ăn cơm xong, bác gái chuẩn bị canh để đưa đến bệnh viện cho anh họ. Hiên nhiên tôi liền xung phong nhận việc. Lúc trước cũng luôn là tôi đưa canh đấy thôi. Từ sau khi dọn ra ngoài thì tôi cũng không còn làm việc này nữa, bây giờ trái lại có thể ôn lại kỷ niệm xưa một chút, cũng thừa dịp nói chuyện với anh họ luôn thể.

Anh họ vẫn bận bịu như ngày thường, tán gẫu với tôi chưa được mấy câu liền bị chuông báo gọi bác sĩ kêu đi, ngay cả canh cũng không có thời gian để ăn. Tôi chỉ đành ngồi trong văn phòng chờ anh ấy.

“Quả nhiên chỗ nào có người đẹp bé nhỏ là chỗ đó có đồ ngon để ăn.” Lục Vân Phi mặc áo blouse trắng bước vào phòng, trông vẫn cứ như lần đầu tiên tôi gặp mặt hắn.

Chẳng qua người này cũng không phải là bác sĩ, lúc này trên người hắn còn mang theo một thứ mùi quý dị nữa chứ.

“Không được đụng vào!” Tôi ôm bình giữ nhiệt né ra, “Bắn chết đi được!”

Lục Vân Phi mở hai tay ra, “Đầu có đâu, tôi rửa sạch lắm rồi mà. Hơn nữa trước khi giải phẫu đều đeo bao tay.”

“Trên người anh dính thứ gì vậy? Thối quá đi!” Tôi ghét bỏ mà lùi ra xa cách hắn hai thước.

Người sau cũng ngửi ngửi quần áo của mình, “Quả là có chút lạ. Nhưng mà không sao đâu.”

“Đừng có lại đây! Tôi bảo anh đừng có lại mà!” Nhìn hấn bước tới gần, tôi nhảy lên trên bàn, “Anh còn bước qua nữa là tôi gọi điện cho Chu Chính ngay, nói là anh quấy rối tôi!”

Nụ cười tí tởn trên mặt Lục Vân Phi liền cứng ngắt, “Được rồi được rồi, tôi không lại gần nữa. Cậu nha, té ra là có loại quan hệ đó với boss sao?” Hấn dùng ngón tay để diễn tả, rồi lại cười đầy đen tối.

“Mối... mối không phải!” Không biết vì sao lúc nói câu này tôi lại có chút chột dạ. Không phải chỉ mới hôn có một cái sao, đương nhiên sẽ không có cái chuyện vượt quá quan hệ nào với cái tên vừa hung dữ lại còn trong ngoài bất nhất kia.

“Vậy thì có thể chia chút canh cho tôi không?”

“Tại sao phải chia cho anh? Đây là của anh họ tôi!”

“Được rồi. Chúng ta trao đổi đi, chia cho tôi chút canh, rồi tôi dẫn cậu đi xem thứ này hay lắm.”

Thứ mà hấn cảm thấy hay ho thì với người bình thường tuyệt đối là chẳng tốt đẹp gì. Thế nhưng tôi cũng có chút tò mò. Vì thế tôi liền chia cho hấn chút canh.

“Thật ra lần trước bên bờ đê, anh cũng có thể thấy được cô bé kia đúng không?”

Tôi nhớ rất rõ là hấn kéo tôi qua để giúp đỡ. Sau đó lại còn cố tình quán lấy Chu Chính, để cho tôi có thêm thời gian nói chuyện với cô bé kia. Nếu hấn hoàn toàn không thấy được thì tuyệt đối sẽ không làm vậy. Hơn nữa họ của hấn...

“Thấy cũng không rõ lắm.” Hấn vừa gặm mẩu xương heo trong canh vừa nói. Điều này ít nhiều cũng chứng tỏ hấn có đôi mắt âm dương.

“Thật ra anh là người của gia tộc nuôi tiểu quý kia đúng không?”

“Tôi sẽ không nuôi.”

Hấn quả nhiên là người của Lục gia, nhưng chẳng lẽ hấn vẫn luôn quái gở như thế này sao. “Tại sao? Rõ ràng là anh thấy được chúng mà.”

Hiện tại nhân số trong giới khá là ít ỏi, nhân tài như lá mùa thu. Cũng chẳng có gia tộc nào lại muốn bước trên con đường diệt vong cả, cho dù chỉ là người có chút tài năng về phương diện này thì tuyệt đối cũng sẽ bị kéo vào giới.

Hấn dùng ống tay áo chùi chùi khóe miệng, nhe răng cười nói, “Tôi học y, chỉ tin vào khoa học.”

Quả nhiên là vật hợp theo loài người sống theo đàn, hấn quả thật là cùng một dạng với tên Chu Chính kia mà. “Chỉ là lừa mình dối người thì có. Nếu anh thật sự không tin, lần trước cũng sẽ chẳng tìm tôi đến giúp làm gì.”

Hấn lắc lắc ngón tay, “Lấy góc độ nào để xem xét vấn đề là chuyện của riêng tôi.”

Tuy rằng tôi không thích tên Lục Vân Phi này lắm, nhưng vẫn có thể nói chuyện được với hấn, vì vậy cũng khá là tin tưởng hấn. Thế cho nên vào lúc đi theo hấn đến phòng giải phẫu tôi mới bắt đầu thấy hồi hận.

Vừa bước vào cửa tôi thiếu điều bị xông đến bất tỉnh luôn. Tôi còn mới ăn cơm xong nữa chứ, thật muốn chạy ra ngoài ới cho đã rồi thôi. Hấn đưa khẩu trang cho tôi, tôi lắc đầu lia lịa quyết chết cũng không thêm bước tiếp nữa. Người sau liền trực tiếp lướt qua tôi, khóa luôn cánh cửa phía sau.

“Thả tôi ra, anh muốn làm gì?”

“Đừng sợ. Qua bên này đi.”

Nhìn nụ cười rộng tới mang tai lại mang theo vẻ trêu chọc của hấn, tôi thật muốn lôi hấn đi thủ tiêu quách cho xong. Thằng ngu cũng biết là trong phòng giải phẫu pháp y có chứa thứ gì.

Trên bàn giải phẫu quả thật có đặt một thi thể, khô quắt khô queo như thể chỉ còn da bọc xương.

“Giải phẫu người ngoài hành tinh à?” Không tin được là tên pháp y này cũng phải làm việc như vậy để kiếm thêm thu nhập à nha.

“Ha, lúc hấn được đưa tới tôi cũng tưởng vậy. Còn oán trách lão Đại quá rảnh rồi nên rước việc vào người, ngay cả vụ án không thuộc thẩm quyền của chúng tôi mà cũng nhúng tay vào.”

Quả thật là mấy thứ ngoài hành tinh không thuộc thẩm quyền của Chu Chính. Thế nhưng nếu hấn đã đem thứ này tới, vậy chứng tỏ thi thể này không phải người ngoài hành tinh, mà là người vùng này.

“Cậu biết vì sao hấn chết không?” Lục Vân Phi cầm dao phẫu thuật cắt mấy đường chỉ may tạm trên cái xác ra. Tôi cực kỳ không muốn nhìn, chỉ muốn nhanh nhanh chạy lấy người.

“Albumin phân giải quá độ dẫn đến các cơ quan chức năng trong cơ thể suy kiệt.” Lục Vân Phi đẩy mấy sợi chỉ ra, phía dưới lớp da chỉ còn trơ lại khung xương, “Nói theo cách thông thường thì chính là chết đói.”

Vậy cũng không có gì kì quái, thời đại này cũng có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến chết đói. Bị người ta giam cầm đến đói chết, người ăn mà không thể cử động cũng sẽ từ từ đói chết. Tôi không hiểu thứ này gọi lên hứng thú gì ở cái tên biến thái Lục Vân Phi này nữa.

Nhưng khiến hắn cảm thấy thú vị chỉ có duy nhất một loại khả năng, chính là cái chết của kẻ này vô cùng ly kỳ.

Khuôn mặt kẻ này tuy rằng đã quắt queo như bộ cốt khô, nhưng vẫn còn có thể nhận ra chút diện mạo ban đầu. Hắn vậy mà lại là người tôi biết, sáng nay tôi còn xem cáo phó của hắn trên báo đây mà.

Tôi qua lúc tôi trông thấy thì hắn đã rất gầy rồi, nhưng cũng không đến nỗi nghiêm trọng như thế. Tại sao chỉ trong một đêm lại trở nên như vậy?

Lục Vân Phi lấy một tấm ảnh chụp ra cho tôi xem, “Đây là dáng vẻ của hắn hai tuần trước.”

Tôi thật sự không thể tin được, dáng vẻ người trong ảnh tròn vo trông cứ như một con quay vậy. Nếu không phải tôi có thể nhận ra khuôn mặt hắn, không chừng tôi còn cho là Lục Vân Phi đang lừa gạt tôi nữa chứ.

“Kia... Hắn dùng loại thuốc giảm béo đặc biệt nào đó sao?” Thứ thuốc này có lẽ sẽ trở thành hàng bán chạy được mấy cô gái mập mạp tranh mua đây.

“Giảm béo? Đương nhiên cũng có khả năng.” Lục Vân Phi dùng nhíp gấp ra một thứ màu trắng từ trong khoang bụng của thi thể, “Cậu cảm thấy đây giống cái gì?”

Đó là một vật hình bầu dục lớn cỡ móng tay, trông như một cái trứng.

“Hắn nhiễm ký sinh trùng hả?” Tôi nhớ rõ lúc trước cũng có rất nhiều máy đưa bé bị nhiễm ký sinh trùng, do không được cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng mà gầy trơ xương. Thế nhưng cũng đâu thể nào gầy nhanh như vậy được.

“Cậu rất thông minh, chẳng qua đây không phải là trứng ký sinh trùng bình thường.” Hắn đặt trứng trùng lên đĩa nuôi cấy bằng thủy tinh rồi đưa tới trước mặt tôi, “Người đẹp bé nhỏ, con trùng mang dáng vẻ như vậy khiến cậu nghĩ tới điều gì?”

Sự phụ ghét nhất là côn trùng, gặp mấy con côn trùng lạ thì nhất định sẽ giết hết. Trên thực tế thì yêu quái côn trùng cũng có rất nhiều, nhưng bây giờ chúng lại rất ít khi tác oai tác quái hại con người. Đồng thời thuốc trừ sâu của con người cũng quá hiệu quả, đến gián còn sống không nổi, huống chi là mấy loài sâu bọ khác.

Mặt khác, các loại ô nhiễm của con người cũng khiến cho môi trường biến đổi, không còn thích hợp để chúng sinh sống nữa, dần dần đẩy chúng đến bờ vực diệt vong. Rất nhiều yêu trùng đều dọn đến chốn rừng sâu núi thẳm. Mà những loài buộc phải phụ thuộc vào con người thì gần như đều biến dị hoặc tuyệt chủng.

Nhìn cái trứng trùng trên đĩa nuôi cấy, tôi nghĩ côn trùng hại người vẫn còn một loại nữa.

“Cỗ?” Tôi nghi hoặc nhìn Lục Vân Phi, thì ra đây chính là nguyên nhân khiến hắn cảm thấy hứng thú, “Bộ không phải anh chỉ tin vào khoa học sao?”

“Thì tôi có nói gì đâu nào. Chỉ là xin ý kiến của cậu thôi.”

Đột nhiên tôi nhớ tới Thao Thiết Yến, chẳng lẽ đây là ‘chuyện tốt’ Phượng Triều Nguyệt làm ra ư? Chẳng trách sao Trọng Hoa lại muốn theo dõi chỗ đó.

“Đúng rồi, anh quen một người tên A Thư không?” Tuy rằng nuôi tiểu quý không hẳn là độc quyền của Lục gia, thế nhưng có lẽ A Thư cũng là người Lục Gia nhỉ.

“A... Anh trai tôi tên là Lục Vân Thư.”

“Mấy chuyện này không phải cứ hỏi anh ta là được rồi sao? Tìm tôi làm gì?” Trên thực tế, tìm tôi còn không bằng đi tìm công hội đi, cho dù tôi có muốn giúp thì cũng chỉ hữu tâm vô lực mà thôi. Mấy chuyện như xử lý cỗ thì tôi cũng đâu có biện pháp nào.

“Anh ấy sẽ không nói cho tôi biết.” Lục Vân Phi vuốt tay, “Cứ nói là mấy chuyện này liên quan đến cái thứ cơ mật quốc gia quái quỷ gì đó. Người đẹp bé nhỏ, cậu không muốn giúp lão Đại bắt được tội phạm sao? Nếu cậu mặc kệ, lão Đại tiếp nhận vụ án này cũng sẽ gặp nguy hiểm đó.”

Tôi không hiểu vì sao Chu Chính lại đi nhận vụ án này. Cái tên không tin vào quỷ thần như hắn lại chịu tin vào cỗ thuật hại người sao? Chẳng qua, ngay cả bọn người Trọng Hoa cũng không thể xử lý Phượng Triều Nguyệt, con người bình thường đương nhiên càng không có cách nào đối phó được.

Tuy rằng tên kia vừa hung dữ vừa lạnh lùng, nhưng tôi vẫn không thể nào yên tâm được. Chu Chính không tin quỷ thần, lại càng sẽ không mời người công hội tới. Nếu tôi không giúp, chỉ sợ hắn chết như thế nào cũng không biết.

Vừa nghĩ tới chuyện hắn chết đi, trong lòng tôi liền rất khó chịu, trái tim đau đớn như bị ai bóp chặt. Dáng vẻ của cái thi thể kia, tôi tuyệt đối không muốn nhìn thấy nó xảy ra trên người Chu Chính chút nào. Hơn nữa anh họ...

Tôi nhìn lướt qua chiếc nhẫn ngọc bích đeo trên ngón tay thi thể, không biết vì sao lại thấy chiếc nhẫn ngọc xanh biếc còn ánh một tia đỏ tươi kia trông rất giống chiếc nhẫn của anh họ.

Tôi nhìn Lục Vân Phi mà gật đầu, “Hiểu rồi, tôi sẽ cố hết sức.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Dù là Hử hay Nha cũng đều rất đáng yêu, quả nhiên mấy thứ mồm mồm vẫn xứng với Tiểu Đổ Từ nhất.

Tiểu kịch trường

Phong Khinh Vân: Thức thần của em cũng xứng đôi vừa lứa quá chứ.

Tiểu Đổ Từ: Tại sao? 00

Phong Khinh Vân: một con là cầm một con là thú.

Tiểu Đổ Từ: Hử, Nha, đuổi cái tên cầm thú đích thực này ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chiếc Nhẫn – 9

Tôi đến chỗ sư phụ tìm kiếm thật nhiều tư liệu về cổ trong mấy cuốn sách xưa, cũng mua không ít nguyên liệu để làm thuốc đối phó với đám cổ. Mặc dù xem như là đồng ý giúp đỡ Lục Vân Phi, thế nhưng tôi cũng có lý do riêng của mình. Bởi vì anh họ bị liên lụy vào chuyện này, cho nên tôi không dám làm việc qua loa chút nào.

Gần đây thái độ của anh họ đối với tôi cũng khác hẳn trước kia. Nghe bác gái nói càng ngày anh về càng muộn, thậm chí đôi khi còn không trở về nhà.

Cái tên quan chức đã chết kia là một ví dụ rất tốt. Có một loại cổ gọi là ‘Phệ’, triệu chứng của người bị hại cũng được miêu tả khá giống với hắn.

Người trúng thứ cổ này sẽ bị một loại sâu bọ gặm nhấm từ bên trong, thân thể sẽ càng ngày càng gầy đi, cuối cùng chỉ còn trơ lại da bọc xương. Nhưng hắn cũng sẽ không hề hay biết chút gì, mà còn cảm thấy tràn trề năng lượng hơn cả lúc trước. Cuối cùng những con sâu bọ sau khi ăn xong sẽ phá bụng mà ra, người bị hại liền tử vong.

Chẳng qua loại cổ này cũng cần có một key khởi động. Bình thường chúng đều trong trạng thái ngủ say, cho nên người bị hại cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ khi kích thích đến cái key này thì chúng mới bắt đầu gặm cắn. Mấy cô gái người Miêu chuyên dùng thứ này để phòng ngừa chồng mình đi ăn vụng. Chỉ cần người chồng có suy nghĩ *** tà với người con gái khác, loại sâu này sẽ trừng phạt hắn, nhưng cũng không khiến hắn chết ngay, mà sẽ cho hắn cơ hội sửa đổi. Chỉ khi hắn không biết hối cải mà tiếp tục làm chuyện vụng trộm thì mới có thể tử vong.

Còn có một loại gọi là tình cổ, có thể làm cho đôi phương nhanh chóng yêu thương mình. Nếu cô gái kia đều sử dụng cả hai loại cổ này trên người anh họ, tôi đây nhất định phải tìm biện pháp giải quyết nó. Không chỉ vì anh họ sẽ bị cô ta mê hoặc, mà ngay cả tính mạng anh ấy cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Tiểu Đẳng, em mua nhiều lưu huỳnh vậy để chế thuốc nổ à?” Từ Dạ vừa bước vào cửa hàng liền che mũi lại, dường như anh ta khá ghét mùi lưu huỳnh.

“Từ Dạ, sư phụ? Sao hai người đến đây?” Tôi nhìn thấy sư phụ tới, lập tức đứng dậy nghênh đón.

Hiện giờ sư phụ vẫn rất ít khi đi ra ngoài, việc ông ấy đột nhiên tới nơi này thật sự khiến tôi có chút kinh ngạc. Lúc sư phụ bước vào trong cửa hàng, tôi trông thấy bọn lão quỷ ở bên ngoài đều cung kính quỳ rạp xuống đất.

“Có muốn sư phụ dạy con làm mấy thứ vũ khí mạnh hơn nữa không?” Sư phụ vừa ngồi xuống liền ôm tôi ngồi lên đùi ông ấy.

Tôi biết tôi rất lùn, nhưng dù vậy cũng đâu phải là con nít đâu. Cái tư thế này thật sự khiến người ta xấu hổ quá đi mất. Thế nhưng sư phụ hoàn toàn chẳng chịu nghe lời kháng nghị của tôi gì cả, lần nào cũng đều ôm tôi lên như vậy. Về sau tôi cũng lười nói.

“Không cần!” Sư phụ, người có biết tàng trữ hoặc tự chế tạo vũ khí có lực sát thương lớn là phạm pháp không vậy?

Nha cầm thuốc bột đã nghiền nát bước ra ngoài, nhìn thấy sư phụ liền lập tức hành lễ.

“Nha xin ra mắt Long đại nhân.”

Hai người cứ khách sáo qua lại. Thái độ của Nha đối với sư phụ rất tôn kính, nhưng dường như sư phụ cũng khá là khách khí với Nha. Bất kể là người hay yêu quái, tôi chưa bao giờ thấy sư phụ khách khí với ai giống vậy cả. Rốt cuộc Nha mang thân phận gì?

Lần này sư phụ dường như cũng là đặc biệt đến thăm Nha. Từ Dạ còn đem rất nhiều quả cáp tới. Đồ đặc cho Hử và Nha cũng rất nhiều. Có quần áo, giày dép, còn có rất nhiều đồ ăn.

“Thức thần cũng thích đồ ăn ngon à?” Tôi đang không biết làm thế nào để cảm ơn sự giúp đỡ của Nha bấy lâu nay.

“Đương nhiên là thích. Nhất là điểm tâm do chế sư làm ra sẽ còn được yêu thích hơn nữa.” Từ Dạ dứt đồ ăn cho gà mập, cười nói.

Vậy lần sau phải theo Từ Dạ học làm điểm tâm thật tốt để cảm ơn Nha mới được.

Sư phụ vốc lên một nhúm bột phấn do Nha nghiền, dùng ngón tay xát xát, neho mắt nói: “Con muốn một mình tự đấu với kẻ không chế cô sao?”

“Không phải!” Sư phụ thật khí phách quá, không phải tự tạo vũ khí thì cũng là tự đấu một mình. Nhưng mà kẻ làm đồ đệ này còn chưa đạt tới năng lực đó đâu. Không phải ai cũng lợi hại như ngài đầu ă.

“Kẻ không chế cô đó dám ức hiếp đồ đệ nhỏ nhà ta sao? Từ Dạ.”

“Vâng. Thuộc hạ sẽ ‘xử lý’ thỏa đáng.” Từ Dạ cười lạnh, trong con ngươi đen tuyền lóe lên ánh sáng màu tím.

“Đã nói không phải mà!”

Tôi chỉ đành kể lại đầu đuôi câu chuyện cho bọn họ nghe, chẳng qua lại theo bản năng mà che giấu chuyện của Phượng Triều Nguyệt. Lúc trước sư phụ đã bảo tôi không cần quan tâm rồi. Mà trực giác cũng nói cho tôi biết, sau khi sư phụ biết được chuyện này thì sẽ đau buồn lắm.

Sau khi nghe xong, sư phụ nhú mày, “Con nói là cái chỗ bên kia bờ đê à?”

Tôi gật gật đầu, sư phụ nhìn tôi bằng đôi mắt đầy ẩn ý, ánh mắt đó mang theo áp lực rất lớn, làm tôi chột dạ lắm. Chẳng lẽ ông ấy phát hiện ra tôi giấu giếm chuyện của Phượng Triều Nguyệt rồi sao? Nhưng mà làm sao ông ấy biết được?

“Nếu con đã muốn tự mình đấu, vậy sư phụ sẽ dạy con tạo ra vũ khí có sức mạnh thật lớn. Đệ tử của Long Chấn Kiền ta không thể thua bất kỳ kẻ nào được.”

Hình như lời tôi nói lúc này đều là vô ích hết thì phải... ==|||

Sở dĩ Thao Thiết Yến có thể hấp dẫn mấy vị có máu mặt kia, chính là bởi vì cái tiệm ăn đó cũng rất xứng với tên gọi của nó. Trong 《Bài phú về lão tham ăn》 của Tô Đông Pha có viết: “Thao Thiết khoác lên vẻ yêu mỹ, dùng để nuôi ta lão tham ăn.” Thao Thiết là một con thú xấu xí hung ác nhưng rất thích ăn đồ ngon, cho nên những món ăn của nơi này còn được người ta miêu tả là món ăn đến từ thiên đường, đặc biệt là mấy món thịt nơi đây.

Chẳng qua, cho dù thức ăn ngon đến đâu đi nữa, nếu phải dùng cả tính mạng để đổi lấy, tôi tuyệt đối sẽ không ăn.

Phố vừa lên đèn, mỗi quầy bán thức ăn đều đông như trẩy hội, chỉ có cánh cửa lớn của tiệm ăn này vẫn đóng chặt, chỉ để lại hai nhân viên phục vụ xinh đẹp đứng canh cửa. Tuy rằng khách hàng rất ít, nhưng người nào người nấy toàn là mấy kẻ giàu có lái xe hơi nhập khẩu, ví dụ như những người vừa mới vào đây, ai nấy đều trông vô cùng khí phái.

Trong giới yêu quái cũng đồn đãi rất nhiều về quán ăn này. Nghe nói nơi này có một vị chủ nhân rất lợi hại, cho nên phần lớn yêu quái chẳng dám tới gần. Tôi nghe ngóng được Thao Thiết Yến là theo chế độ hội viên, toàn bộ hội viên đều phải được người khác giới thiệu mới có thể đi vào. Nếu muốn lên vào thì quả thật không dễ dàng gì.

Người bình thường cũng không thể nhìn thấy cửa tiệm này, chỉ có những người mang theo tín vật mới có thể thấy được. Mà tín vật chính là chiếc nhẫn ngọc lục bảo người chết kia đeo trên ngón tay, màu sắc cũng không giống với chiếc nhẫn anh họ tôi đeo.

Chẳng qua, dù cho cửa chính có giăng kết giới thì cũng chẳng hề gì, tôi vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Chúng tôi đi vòng qua bên bãi đỗ xe. Nha nhảy lên tường, sau đó vẫy vẫy tay về phía tôi ra hiệu là không có trở ngại gì. Hử, nay đã hóa thành hình người, mở rộng đôi cánh ôm tôi bay vào trong.

Đây là lần đầu tiên tôi hành động một mình kể từ khi báỉ sư đến nay, nhưng có chúng nó bên cạnh thì dù gặp chuyện gì tôi cũng không cần sợ hãi nữa.

Trong đình viện được bày trí rất đẹp và độc đáo, những khóm hoa đan xen, nước chảy róc rách, chiếc cầu ngoằn ngoèo uốn lượn. Bên trong cánh cửa kiểu cổ khắc hoa lóe ra ánh đèn hiu hắt, rọi xuống mặt đất tạo thành những hoa văn cầu kỳ phức tạp. Trong không khí tràn ngập mùi vị thức ăn, thỉnh thoảng còn nghe được bên trong gian phòng truyền tới tiếng động leng keng khi ly tách chạm vào nhau, còn có tiếng cười nói của đám người. Thật sự trông không khác gì những nhà hàng cao cấp khác.

Vừa bước vào đình viện tôi liền cảm nhận được một dòng khí trong lành đang chuyển động. Nơi này hẳn là có một con suối tụ khí nào đó. Nhìn từ góc độ phong thủy, mức độ phong phú của một thành thị thật ra có liên quan rất lớn tới thứ này.

Sư phụ từng nói thành phố này có thể phồn thịnh tới hàng ngàn năm dài như vậy, chính là do người xưa đã dựa vào long mạch mà thiết kế phong thủy cho cả thành phố. Dòng sông trong thành phố là để khai thông long khí, không những vậy, chúng còn phân bố thành những con suối nhỏ, tạo phúc cho dân chúng.

Nhưng hiện giờ bộ mặt thành phố thay đổi quá nhanh, bất kể là sông hay suối đều dần dần biến mất, nhường chỗ cho nhà cao tầng. Có thể tìm được một

dòng khí còn sót lại trong đám rừng bê tông này quả thật cũng không phải là dễ dàng gì.

Vậy cái tiệm ăn này rốt cuộc là...

Chúng tôi núp trong góc tối, nhìn những nhân viên phục vụ bung món ăn nối đuôi nhau tới lui. Trên dãy hành lang kia, tôi trông thấy một người.

Chàng trai đó mặc Đường trang màu trắng, cầm trong tay một bó sen trắng đi ngang qua cây cầu hình vòm. Diện mạo hấn tuấn tú, ánh mắt nhìn đóa sen trắng dịu dàng như nước.

Đó là Phụng Triều Nguyệt!

Tôi vừa định theo sau, lại bị Nha đề lại bả vai. Nó vung tay lên, những bụi hoa xung quanh tôi liền phát sáng.

“Tôi đi theo tra xét, xin thiếu gia đừng rời khỏi kết giới.”

Nhìn bóng dáng Nha chìm dần vào màn đêm, trong lòng tôi lại cảm thấy thấp thòm bất an. Cái cửa tiệm này không biết còn đang che giấu thứ gì, cứ như vậy mà để lại tôi và con gà mập ngốc nghếch...

Liếc mắt nhìn sang bên cạnh, tôi liền phát hiện cái con gà mập vốn luôn ngồi xõm kế bên giờ lại không thấy đâu. Oo

Cái con gà mập tham ăn chết tiệt này, về nhà nhất định phải làm thịt nó luôn!

Tôi lấy lá bùa ra, niệm chú ngữ.

“Bươm bươm ẩn mình, tìm khắp bốn phương, tìm người tôi nghĩ, đi!” Lá bùa kẹp giữa hai ngón tay tôi bay lên, hóa thành một con bươm bươm với đôi cánh đầy hoa văn trong suốt. Bây giờ tôi đã không cần dùng dao để khắc bươm bươm trên giấy nữa, chỉ cần nghĩ đến trong đầu liền có thể hóa ra thật thể.

Bươm bươm nhẹ nhàng bay lượn, tôi đi theo phía sau, cẩn thận mà tránh né người phục vụ. Lần trước quả thật tôi không hề nhìn lầm, phần lớn nhân viên phục vụ đều không có bóng, mà cho dù có thì cũng không phải hình người.

Lúc rẽ qua một khúc ngoặt, đột nhiên tôi phát hiện có người đang đi ở phía trước, liền lập tức nép người trốn ra sau cây cột.

Người nọ tôi cũng đã từng gặp qua, chính là một trong hai tên viên chức lần trước đi cùng với người chết kia. Bộ dáng vị Lý cục trưởng này cũng gầy đi rất nhiều. Hấn cứng ngắc mà bước về phía trước, dù có nhân viên phục vụ đi sát bên người cũng không hề hay biết.

Rốt cuộc người này định đi đâu? Tiếp tục đi về phía trước thì không còn là khu vực ghé ló dành cho khách hàng ăn uống nữa. Bốn phía vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có, không khí cực kỳ quỷ dị.

Người nọ bước vào một căn phòng, tôi lén chạy tới bên cửa sổ. Bởi vì ở đây đều là cửa sổ giấy nên tôi có thể bắt chước phim truyền hình, lấy ngón tay thấm nước miếng rồi đục ra một cái lỗ nhỏ.

Nhìn qua lỗ nhỏ, tôi phát hiện sàn nhà bên trong được vẽ lên một pháp trận cực kỳ phức tạp, còn có một thùng chứa được đặt bên cạnh. Trên sàn nhà cũng có vài vết bẩn trông như vết máu khô.

Một cô gái xinh đẹp đứng trong pháp trận, cô ta vẫn mặc bộ sườn xám điểm lệ kia, nhưng trên tay lại đeo một đôi găng tay. Cô gái này không phải là bạn gái của anh họ sao? Cô ta muốn làm gì?

Tôi vẫn luôn cảm thấy nụ cười của cô gái này mang theo chút âm trầm, trong mắt tràn đầy ngoan độc, trông không hề giống một con người tí nào cả.

Lý cục trưởng nằm giữa pháp trận, tôi phát hiện ánh mắt hắn ngây dại, tựa như hoàn toàn không có tri giác.

Bốn phía là mùi nhang khói nồng đậm, cô gái niệm chú ngữ, cả người Lý cục trưởng đột nhiên co rút, bụng phình to ra như đàn bà có chửa. Thứ nhô ra kia vẫn cứ tiếp tục di chuyển lên phía trên, cái miệng hấn chọt mở to, một con sâu màu trắng rất lớn từ trong miệng hấn chậm rãi bò ra. Tình cảnh kia thật kinh khủng, quả thực khiến tôi cực kỳ buồn nôn.

Cô gái dùng hai tay nâng con sâu bỏ vào thùng chứa. Thân thể của Lý cục trưởng kia cũng khô quắt lại. Cô gái cầm thùng chứa chuẩn bị ra khỏi phòng, thấy vậy tôi liền vội vàng trốn vào trong một bụi hoa. Tôi nhìn cô gái bước ra khỏi cửa, vào lúc cô ta xoay người, ánh mắt như có như không mà lướt qua chỗ tôi trốn.

Rõ ràng đã được bụi hoa rậm rạp che chắn, nhưng tôi vẫn cứ có cảm giác cô ta có thể nhìn thấy mình. Cô gái thân nhiên mỉm cười, cầm thùng chứa rồi đi. Tôi nhanh chóng theo sau. Chỉ thấy sau khi rẽ qua vài cái hành lang, cô gái đi vào một căn phòng có khói dầu bốc lên.

Không ít nhân viên phục vụ cầm chén đĩa đi ra từ nơi này, trong không khí ngập tràn hương vị thức ăn. Tôi nghĩ nơi này ắt hẳn là phòng bếp.

Tôi leo lên một cánh cửa sổ khá cao mà nhìn vào, cảnh tượng bên trong khiến tôi kinh hoàng. Chỉ thấy một người đàn ông lực lưỡng đang vung dao phay chặt thịt. Thế nhưng bóng người đàn ông đó in trên tường rõ ràng lại có một cái đầu heo.

Lại nhìn xuống miếng thịt nó đang chặt, bên ngoài trắng bóng còn vương tơ máu, bên trong đỏ tươi, còn có những đường vân mỡ màu trắng xen giữa các thớ thịt, trông không khác gì thịt heo bình thường.

Trong chốc lát, cô gái kia đã đem thùng chứa đưa tới trước mặt người đàn ông, “Anh Chu, mấy thứ này là Lý cục trưởng. Bọn họ muốn ăn thịt xào chua ngọt, sườn heo kho tàu, anh phải làm nhanh chút đây.”

“Được rồi!” Bàn tay to bè của người đàn ông cầm lấy con sâu thấy lên tấm thớt gỗ, chặt một dao xuống, bên trong lộ ra rất nhiều vân mỡ trắng đục, người đàn ông nói: “Xem ra là làm sườn heo không được rồi, thằng cha Lý cục trưởng này lắm mỡ quá. Làm Phết khiêu tường thì còn được.”

“Vậy thì trông cậy vào anh Chu.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Chiếc Nhẫn – 10

Cô gái cười duyên rồi rời đi. Tôi nghe được bọn họ nói chuyện mà cảm thấy rợn cả tóc gáy, lập tức nhớ tới tin mật thám của lũ yêu quái nói rằng món ăn ngon nhất trong Thao Thiết Yến chính là các loại thịt. Bất kể là món thịt bình thường cỡ nào cũng có thể được chế biến thành một món cực ngon.

Thì ra thứ thịt đó là từ mấy con sâu này, mà thịt của sâu cũng lại là thịt của chính khách hàng. Thứ những quan chức đó ăn chính là thịt trên người họ, rồi sau đó bản thân họ cũng bị những con sâu kia gặm sạch. Tiếp đó sâu lại bị bọn phục vụ mang đến cho những khách hàng khác ăn, vòng tuần hoàn cứ thế mà lặp lại, cho đến khi tất cả họ đều bỏ mạng.

Tôi cảm nhận được một trận khuấy đảo trong dạ dày, nếu không dùng tay bịt miệng lại thì chắc giờ đã nôn ra rồi. Nhưng vào lúc này, bả vai tôi lại bị ai đó vỗ một phát.

Tìm tôi thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi cỗ hòng. Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, tôi quay đầu liền phát hiện đó là Hử. Nó đang cầm trong tay một cái chén sứ, bên trong là thịt xào thơm ngào ngạt.

Hử như thể đang hiển bảo vật mà đưa cái chén tới trước mặt tôi, “Đằng Đằng, cái này ăn ngon lắm.”

Thứ này khiến tôi lập tức nghĩ tới con sâu béo mập kia, rốt cuộc cũng không nhịn được mà nôn ra. Tiếng nôn mửa của tôi làm những người trong phòng bếp giật mình, lập tức có người vòng ra ngoài đi về hướng cửa sổ bên này.

“Ai đang ở đó?”

“Mau nói cho chị Xích Hoa, tao nghe thấy có tiếng người.”

Hai tên đàn ông lực lưỡng hùng hổ chạy tới đây. Tôi cảm thấy không ổn, liền giật cái chén sứ trong tay Hử ném về phía chúng nó.

“Hử, mau dẫn tôi đi!”

Hử ôm lấy tôi bay lên trời, nhưng dường như đụng phải thứ gì đó, nên không thể bay cao hơn được nữa. Giữa không trung tựa như có một bức tường trong suốt, mỗi lần Hử đụng vào, nó đều sẽ mơ hồ hiện ra một trận thức màu lam. Vừa rồi lúc chúng tôi lên vào rõ ràng là không có thứ này mà, chẳng lẽ là chúng nó khởi động hệ thống phòng ngự sao?

Một mũi tên bắn qua, may là Hử nhanh nhẹn lách mình tránh thoát. Người bên dưới bắt đầu dùng cung tên bắn về phía chúng tôi.

Bộ chúng tôi vừa mới xuyên đến triều đại nào rồi hở trời? Chẳng qua là mấy mũi tên kia đều lóe lóe ánh sáng màu lam, bị bắn trúng chắc chắn toi đời.

Hử vừa ôm tôi né trái tránh phải, vừa đấu đá với đám người trên hành lang. Nếu không phá được kết giới, chúng tôi chắc chắn không thể trốn thoát. Phải nhanh chóng tìm ra Nha mới được, có lẽ nó có biện pháp.

Hử cố ý lao về phía khu ghế lô dành cho khách hàng. Tại một ngã rẽ, nó buông tôi xuống, “Đằng Đằng, cậu trốn trước đi. Tôi đánh lạc hướng đám người kia.”

“Chờ chút!”

Tôi chưa kịp nói xong thì Hử đã lại bay đi. Đám người kia đang ở sát phía sau, tôi không còn cách nào khác, chỉ đành trốn vào gian ghế lô bên cạnh. Hy vọng người bên trong có thể nể tình đồng loại mà không đi tố giác tôi.

Ai ngờ vừa xông vào lại phát hiện trên bàn ăn đều toàn là người quen. Tôi không còn thời gian giải thích nên lập tức chui xuống dưới gầm bàn. Dường như tôi lại tái diễn tình huống ở quán Từ Vị rồi thì phải.

Tôi nghe được bên ngoài có tiếng bước chân bọn người kia đi ngang qua, có một tên phục vụ mở cửa tiến vào hỏi. Khách hàng trả lời chưa thấy qua, tên phục vụ kia liền tin. Tôi vừa định thở phào một cái, lại bị một bàn tay to lớn lôi ra ngoài.

“Giải thích chút được chứ?”

Thanh âm nghiêm nghị lạnh lùng khiến tôi như bị tạt một xô nước lạnh. Vừa định chui lại vào cái bàn bên kia, tôi lại bị người ta xách áo lên, lôi ra khỏi gầm bàn.

Tôi vừa ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt nghiêm nghị của Chu Chính, lập tức sợ tới mức trái tim bé nhỏ nhảy nhót liên hồi. (tiếng trời: Cậu thận trọng thì có.)

“Có thể giải thích vì sao em ở đây không?”

Chu Chính xách tôi ngồi lên ghế. Tôi nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy có ba người đang ngồi bên cạnh, trông họ đều khá quen thuộc, Lục Vân Phi còn vẫy tay chào tôi. Những người này đều là cảnh sát, nhưng hiện giờ lại không mặc đồng phục.

“Tôi... thấy rất tò mò, cho nên lên vào đây.” Lúc nói chuyện tôi đương nhiên là chẳng dám nhìn Chu Chính lấy một lần, bị cảnh sát hỏi cung cũng đâu phải là chuyện giỡn chơi.

Chu Chính vừa định hỏi lại, lại nghe một vị trung niên ngồi trên bàn ăn nói: “Quên đi, chúng ta tìm người đưa cậu ta ra ngoài, tiếp tục nhiệm vụ đi.”

Nhiệm vụ? Chẳng lẽ là bọn họ giả làm khách hàng vào đây điều tra sao?

Trên bàn bày mấy đĩa đồ ăn, vị trung niên kia cầm đũa dường như chuẩn bị gấp thức ăn. Tôi thấy ông ta gấp lên một miếng thịt chua ngọt, lập tức nghĩ đến cảnh tượng trong phòng bếp.

“Chờ đã!” Tôi quát bảo ông ta ngừng lại, “Thứ này không thể ăn.”

Mọi người trong gian phòng đều dùng ánh mắt nghi hoặc mà chăm chú nhìn tôi, bị mấy ánh mắt sắc bén kia đồng loạt nhìn vào thật sự không dễ chịu chút nào cả. Tôi run rẩy nói: “Thịt này... có vấn đề...”

“Em tốt nhất là nên nghĩ cho kĩ rồi hãy nói.” Chu Chính ngồi bên cạnh nói nhỏ vào tai tôi, trong giọng nói còn mang theo uy hiếp. Quả nhiên là đồ không thể ăn bậy, nói không thể nói bậy mà. TT

Không thể nói thịt này thật ra là cỏ trùng được. “Thật ra, thịt bọn họ dùng có vấn đề...”

Tôi nhớ rõ lúc trước từng xem một tin tức, nói là có một cô gái ăn lẩu cay và bún tàu bị nhiễm khuẩn nghiêm trọng lâu năm, dẫn đến tất cả các cơ quan nội tạng và dưới da đều là vi khuẩn, gan bị ăn mòn chỉ còn lại một mẩu. Dùng lý do như có cỏ thì chắc chắn là không được rồi, thật ra tôi thấy dùng loại lý do này nói không chừng còn tốt hơn.

Sắc mặt người trung niên không tốt lắm, lập tức thu lại đôi đũa mà nói: “Nếu thật là như thế, vậy chuyện này thuộc phạm vi quản lý của bộ công thương.”

“Chú Trương.”

Người trung niên nhìn thấy sắc mặt Chu Chính liền lập tức im lặng. Chu Chính nắm lấy cổ tay tôi, “Em thấy rõ chứ?”

Tôi gật đầu lia lịa, “Chẳng qua... hình như họ còn bỏ thêm loại thuốc gây ảo giác nào đó...” Tôi kể lại chuyện của Lý cục trưởng, rõ ràng lúc đó hắn đã mất hết ý thức. Có lẽ chuyện này còn liên quan đến vụ thuốc phiện lần trước cũng nên.

Chợt có tiếng xôn xao bên ngoài, Chu Chính mở cửa ra xem tình huống ngoài đó. Tôi nhìn thấy một luồng sáng trắng phóng lên cao. Rồi lại thấy Hừ dường như đang bị thứ gì đó cuốn lấy giữa không trung, đang không ngừng gãy dựa.

“Hừ!”

Con gà mập chết tiệt kia, mới vừa rồi còn chạy giỡn hay lắm mà! Về nhà nhất định phải làm thịt nó! Tôi cũng chẳng thêm lo nghĩ gì nhiều, lập tức lao ra ngoài, chạy như điên về phía Hừ.

Chu Chính ở phía sau lớn tiếng gọi tôi, tôi cũng nghe được bên cạnh cũng có rất nhiều tiếng động sột soạt đang tới gần. Trong bụi cỏ um tùm dường như có rất nhiều thứ đang bò tới.

Tôi lấy trong túi ra thuốc đuổi côn trùng đã chuẩn bị sẵn mà ném vào bụi cỏ. Tiếng động soàn soạt kia nhanh chóng lùi lại. Tiếp đó liền có một đám người trên hành lang chạy qua muốn bắt lấy tôi.

Tôi né trái tránh phải, thế nhưng mấy thứ kia đều không phải con người, thân thể cũng rất linh hoạt. Vào lúc tôi gần như sắp bị bắt sống, một đôi bàn tay to khỏe đã ôm tôi lên. Bên tai là thanh âm của Chu Chính, “Đừng sợ! Che lỗ tai lại.”

Tôi còn chưa kịp bịt tai, một tiếng súng đinh tai nhức óc đã vang lên. Chu Chính nổ súng lên trời cảnh báo, “Tất cả mọi người không được nhúc nhích!”

Cảnh sát đến làm công vụ theo thông lệ!”

Lục Vân Phi đứng bên cạnh lấy ra giấy xác nhận, “Đây là lệnh điều tra, xin các vị phối hợp!”

Thế nhưng những nhân viên phục vụ đó đều không phải là con người, cảnh sát cũng không làm cho chúng sợ được. Trong mắt chúng lộ ra sự hung ác, cầm vũ khí trong tay từ từ tới gần.

“Lão Trương, bảo người bên ngoài xông vào.” Chu Chính cảnh giác chĩa súng vào đám nhân viên phục vụ, hét to với người trung niên.

“Không liên lạc được!” Người trung niên không ngừng bấm di động, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng.

“Bảo quản lý của các người ra đây!” Chu Chính chỉ vào một người phục vụ trong đó, người sau lại chẳng thèm đếm xỉa tới hắn.

“Rốt cuộc là kẻ nào tới phá rối cửa hàng?” Cô gái mặc bộ sườn xám điểm lệ đẩy ra đám người mà thông thả đi tới. Càng nhìn gần lại càng thấy cô ta xinh đẹp động lòng người, chả trách sao anh họ bị cô ta mê hoặc tới thất điên bát đảo như thế.

“Cô là người quản lý của nơi này sao? Chúng tôi tới chấp hành công vụ.” Lục Vân Phi cầm tờ lệnh khám xét bước ra. Cô ta chỉ nhìn lướt qua, sau đó liền nhìn sang phía tôi.

Tôi cảm nhận được ánh mắt cô ta nhìn tôi mang theo ẩn ý, thế nhưng lại hoàn toàn không hiểu đó là ý gì. Sau đó cô gái dời tầm mắt về phía Chu Chính, “Tôi là Xích Hoa, là quản lý nơi này. Anh cảnh sát, cửa hàng tôi kinh doanh theo đúng quy định của pháp luật, cũng chẳng làm gì phạm pháp cả, có lẽ là có sự hiểu lầm nào đó.”

“Không làm gì sao?” Ánh mắt sắc bén của Chu Chính đảo qua mấy thứ vũ khí trên tay đám nhân viên phục vụ, “Bây giờ tôi lại nghi ngờ các người...”

Hai bên giằng co, dẫn tới nhiều vị khách tò mò vây xem. Tuy là khách hàng không nhiều, nhưng cũng đều là nhân vật tai to mặt lớn, lại còn nắm giữ những chức vị cao.

Tình thế khá là bất lợi, Hử còn đang giãy dụa không ngừng, nhưng kết giới trên không trung lại ngăn cản nó chạy trốn. Cũng bởi vì cái kết giới này nên bọn người Chu Chính mới không thể nào liên lạc với bên ngoài.

Nha đi đâu mất rồi? Nếu có nó ở đây...

Tôi chợt phát hiện chẳng biết từ bao giờ bản thân lại ý lại vào Nha đến thế. Có lẽ là do nó chăm sóc tôi quá tốt, cho nên tôi dần quen với việc không cần phải bận tâm về bất cứ chuyện gì. Như vậy thì thật không tốt chút nào, tôi vẫn phải học cách tự lực cánh sinh chứ.

Mấy chuyện phá vỡ kết giới như thế này tôi chưa từng thử qua. Chẳng qua, sự phụ của tôi là người khiến tam giới phải nhường nhịn ba phần – tượng sư Long Chấn Kiền, phận làm đồ đệ như tôi cũng không thể làm mất mặt sư phụ được.

Cho dù cô ta dùng bất kì loại pháp trận nào để thiết lập kết giới, tôi chỉ cần đốt trụi pháp trận đó là có thể phá giải. Thế nhưng tôi còn cần một người trung gian để đánh vào pháp trận. Tôi nghiêng đầu nhìn Chu Chính đang cầm súng lục trong tay.

Rất đúng lúc!

Hai tay kết ấn, tôi niệm chú ngữ, “Nam mô tát phạ đất tha nghiệt đề ti được, tát phạ mục khế ti được...”

Đây là Bất Động Minh Vương Hóa Giới Chú, dùng để đốt sạch hết thấy nghiệp chướng. Kết ấn trên tay tôi lập tức sáng lên, hai tay tôi nắm lấy tay Chu Chính đang cầm súng, người sau kinh ngạc nhìn tôi, nhất thời không kịp phản ứng.

“Em muốn làm cái...”

“...đất la trá, ya!” Tôi đột ngột dùng sức nâng tay Chu Chính lên, ngón tay chạm vào cò súng trên tay hắn, hướng lên không trung mà bóp cò.

Tiếng súng vang rền, ngọn lửa như sao băng lao về phía bầu trời, đánh vào pháp trận trên không trung, trong nháy mắt bùng lên một ngọn lửa hùng hực. Những đường hoa văn phức tạp phát ra ánh sáng đỏ rực, lúc này tôi mới thấy được hóa ra kết giới kia lớn đến thế, đó là một mái vòm hình nửa vòng cung bao trùm cả cửa hàng.

“Không—” Xích Hoa hét lên, đám nhân viên phục vụ đồng thời lao về phía chúng tôi.

Người trung niên reo lên: “Điện thoại đã thông.”

Tiếp đó bên ngoài truyền tới tiếng còi hụ cảnh sát, dường như có không ít người xông vào. Trong lúc rối loạn có người nổ súng, thế nhưng mấy kẻ phục vụ kia hoàn toàn không đếm xỉa tới, vẫn tiếp tục tấn công.

Lúc này tôi còn đang lo lắng cho tình trạng của Hử, con gà mập kia đã trốn đi từ lúc kết giới bị phá bỏ. Thế nhưng Chu Chính lại ôm tôi chặt muốn chết, tôi muốn thoát ra cũng không được.

“Thả tôi xuống!”

“Không được!” Chu Chính dùng một tay ôm chặt tôi, giờ chân đá một tên phục vụ đang cầm dao lao qua khiến nó ngã lăn. Bởi vì phải che chở cho tôi nên hẳn không thể hành động tự nhiên được, có mấy lần còn suýt bị dao chém trúng.

“Buông ra. Anh sẽ bị thương mắt!”

“Tôi đã nói là sẽ bảo vệ em!”

Những lời này như đánh vào một nơi thật sâu trong lòng, tôi cảm thấy tim mình như như bị xoắn vặn lại, có một thứ tình cảm mãnh liệt chợt dâng trào. Tim tôi đập rất nhanh, trên mặt nóng bừng. Thứ cảm xúc xuất hiện không đúng lúc này là sao đây?

Không thể cứ vậy được, tôi ép buộc bản thân mình dời sự chú ý đến thứ khác. Đột nhiên tôi nhìn thấy bóng dáng Xích Hoa trốn ra hành lang phía sau.

“Bắt giặc phải bắt vua trước. Nhanh đi bắt cô ta!” Tôi chỉ về phía Xích Hoa đào tẩu mà hô to. Chu Chính liền xoay người đuổi theo.

Chúng tôi nhanh chóng chạy đến cửa sau của tiệm, băng qua ngõ nhỏ kia chính là đường lớn. Tôi thấy được Xích Hoa đã sắp chạy ra tới đường lớn. Nơi đó người đến người đi, chỉ cần cô ta lẫn vào đám người, muốn lũng bắt cũng không dễ dàng gì.

“Không được nhúc nhích! Chạy nữa là tôi nổ súng!” Chu Chính giờ súng chĩa vào Xích Hoa, người sau lại không thèm để ý mà chạy tiếp.

Ngon đèn đường phía trước rọi vào con ngõ nhỏ, Xích Hoa cũng hoàn toàn không có bóng. Tôi lấy ra pháp bảo mà sư phụ hướng dẫn chế tạo đưa cho Chu Chính, “Thầy thứ này qua.”

Đó là một quả bóng kim loại nhỏ hình bầu dục, Chu Chính không chút nghĩ ngợi liền cầm lấy ném trúng Xích Hoa. Người sau kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã nhào ra đất.

Ôi, ông anh à, tôi đâu có bảo anh dùng thứ này như cục gạch đâu! ═|||

Xích Hoa vừa định đứng lên, trong quả cầu kim loại đã có mấy sợi dây thừng phóng ra trói chặt lấy cô ta. Chu Chính thả tôi ra, khom lưng muốn lôi cô ta dậy.

“Ngoan ngoãn chút cho tôi!”

Xích Hoa vẫn còn đang giãy dụa, hung tợn trừng chúng tôi, “Các người cho là thứ này có thể trói buộc được tôi sao?”

Trên da cô ta tựa như có thứ gì đó đang đi chuyển, toàn bộ gân xanh đều nhô ra. Khuôn mặt xinh đẹp trở nên tái nhợt, đồng tử giãn to bao phủ toàn bộ con mắt.

Chu Chính tuy rằng khá sững sốt nhưng cũng không buông tay. Tôi bước đến trước mặt cô ta, “Cô không thoát được đâu, sẽ chỉ làm bản thân càng thêm đau đớn mà thôi.”

Xích Hoa hét lên đầy thảm thiết, sợi dây thừng đang trói cô ta chợt lóe ra ánh sáng vàng rực, càng siết chặt vào làn da đang chuyển động của cô ta, sau đó tỏa ra một làn khói đen. Cô ta đau đớn đến mức nằm rạp trên đất, không ngừng run rẩy.

“Khôn Tiên Tác? Cậu là...”

Đôi mắt nay đã hoàn toàn bị màu đen bao phủ bỗng tròn to, nhìn chăm chăm vào tôi. Khuôn mặt cô ta trở nên cực kỳ kinh khủng và đáng sợ.

“Tôi là Đỗ Tử Đằng.” Tôi vươn tay nâng mặt cô ta lên, “Nói đi, tại sao cô lại muốn hại người?”

“Chế sự Đỗ gia à, câu hỏi của cậu thật buồn cười. Xích Hoa tôi có hại ai bao giờ đâu!” Xích Hoa đột nhiên kích động, lại bị Chu Chính dùng sức đè lại. Cô ta cười to, “Bọn chúng đều là gieo gió gặt bão, đúng người đúng tội!”

“Được rồi, đổi câu hỏi. Cô dùng loại cổ gì để mê hoặc anh họ Đỗ Tử Lãm của tôi?” Thật ra tôi cũng chẳng quan tâm đến chuyện của mấy tên quan chức kia, đây mới là điều tôi muốn hỏi nhất.

Phải biết chính xác được loại cổ mới có thể đúng bệnh hốt thuốc, cho dù tôi không chắc chắn trăm phần trăm, nhưng vẫn có thể nhờ sư phụ giúp đỡ.

Đôi mắt Xích Hoa đột nhiên tròn to, cười lên một tiếng thật thê lương, “Cậu nói tôi dùng cổ mê hoặc anh ấy? Tôi làm sao làm được đây? Tôi thương anh ấy! Anh ấy cũng yêu tôi!”

Một con tức giận chợt trào dâng trong lòng, tôi nhịn không được mà đánh một bạt tai lên mặt cô ta, “Còn nói là không có! Chiếc nhẫn kia...”

“Mấy người đang làm gì?” Giọng nói quen thuộc tựa như một chậu nước đá, xối tôi ướt đầm từ đầu tới chân. Tôi quay đầu lại, chỉ thấy trước ngõ có một người đang đứng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xem ra có khá nhiều người ủng hộ sư phụ... Mọi người cảm thấy sư phụ và Tiểu Đỗ Tử thật sự hợp sao? ‘Hợp’ ở đây là chỉ kích cỡ ấy.

Tiểu kịch trường

Tiểu Đổ Tử quyết định đi rù quên sư phụ

Đằng: Sư phụ, người ngủ một mình không thấy cô đơn sao? Đằng nhi ngủ cùng người được không?

Long: Ha ha, Đằng nhi lớn như vậy còn sợ tối kìa.

Đằng: ==||

Đằng: Sư phụ, cùng tắm được không? Con giúp người chà lưng.

Long: Cũng được.

Sau khi cởi sạch, kích cỡ chênh lệch khá lớn

Long: Đằng nhi phát dục không tốt lắm nhì, muốn sư phụ dạy con phối thuốc điều trị chút không?

Đằng (tôn nghiêm của người đàn ông bị tổn thương nghiêm trọng) TT

Thân thể bé nhỏ của Tiểu Đổ Tử hoàn toàn không thể gọi lên chút hứng thú nào của lão yêu quái.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chiếc Nhẫn – 11

Anh họ kinh ngạc nhìn chúng tôi, cất bước đi nhanh tới. Anh không thèm để ý đến Chu Chính quát bảo dừng lại mà ôm lấy Xích Hoa, “Các người muốn làm gì?”

Ánh mắt tức giận của anh họ sắc bén như dao, anh ấy lớn tiếng chất vấn Chu Chính, người sau nói cho anh biết đây là công vụ theo thông lệ của cảnh sát, còn bảo anh ấy buông tay, nếu không thì sẽ lấy tội danh cản trở cảnh sát thi hành công vụ mà dẫn anh về đồn.

“Tôi mặc kệ vì lý do gì, các người không thể ngược đãi cô ấy như vậy!” Anh họ tức giận nói: “Mang danh nghĩa bắt bớ tội phạm, vậy mà lại sử dụng tư hình, tôi nhất định phải khởi tố anh!”

“Anh họ... thật ra cô ấy...”

Tôi đột nhiên phát hiện, ánh mắt anh họ sao lại xa lạ đến thế, tựa như anh đang nhìn vào kẻ thù của mình, tựa như muốn xé nát đối phương ra. So với vẻ ôn hòa dịu dàng ngày thường thì anh của hiện tại trông cứ như hai người khác nhau. Trái tim tôi chợt cảm thấy như bị nhấn chìm trong địa ngục băng giá.

Có lẽ cảm nhận được tâm trạng tôi không tốt, Chu Chính vỗ vỗ lưng tôi, “Sau khi về đồn sẽ từ từ thăm vấn cô ta.”

Tôi không biết mình về đến đồn cảnh sát bằng cách nào. Đêm đã khuya, tôi lủi thủi một mình ngồi trên hành lang, nhìn thấy Phụng Triều Nguyệt mang theo một luật sư đi vào trong phòng thẩm vấn.

Một lúc sau luật sư theo chú Lâm đi ra làm thủ tục. Lúc Phụng Triều Nguyệt bước ngang qua tôi, hần thấp giọng nói: “Đừng xen vào việc của người khác.”

Tôi ngẩng phắt đầu lên, người sau nở một nụ cười dịu dàng, “Thay tôi gửi lời hỏi thăm đến sư phụ.”

Xích Hoa đang được anh họ dìu ra khỏi phòng thẩm vấn. Anh ấy cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi dù chỉ một lần, cứ thế mà bước ngang qua. Tôi vội vươn tay kéo anh, lại bị anh mạnh mẽ rút vạt áo trong tay về.

“Từ Lâm?” Xích Hoa dường như rất yếu ớt, vẫn cứ dựa vào người anh họ. Cho nên lúc anh họ dừng lại, cô ta cũng không thể bước tiếp.

“Đi thôi.” Anh họ lãnh đạm quét mắt nhìn tôi một cái, sau đó lại tiếp tục đỡ cô ta rời đi. Ánh mắt lạnh lùng kia như một con dao sắc bén, chạm rai khoét sâu vào trái tim tôi.

Tôi một mình bước ra khỏi đồn cảnh sát, đêm đã khuya lắm rồi, nhưng tôi vẫn cất bước đi về phía chợ Thanh Bình, chợ đêm của yêu quái hiện giờ mới bắt đầu mở cửa. Lần trước lúc đi mua nguyên liệu với sư phụ, tôi nhớ rõ có một cửa hàng bán rượu. Nơi đó có một loại rượu tên là ‘Vong Ưu’ (quên sầu).

Lúc ấy tôi đã hỏi sư phụ, loại rượu này thật sự có thể giúp người ta quên đi sầu muộn sao. Sư phụ chỉ cười khỏ, Từ Dạ lập tức thúc giục ông ấy đi mau lên.

Tôi mua mấy bình, bình rượu này trông rất quen thuộc, chỗ của sư phụ có rất nhiều chai rỗng giống vậy. Sau đó lại bị Từ Dạ lấy toàn bộ đem đi bán đồng nát.

Mặc kệ nó có tác dụng thật hay không, tôi cũng chỉ có thể thử xem. Cái loại cảm giác này thật khó chịu quá, nếu cứ tiếp tục như vậy tôi sợ mình sẽ đi điên mất.

Tôi ngồi trên băng ghế đá công viên mở nắp bình rượu ra, hương rượu thơm nồng lập tức xông lên mặt. Rượu uống vào cũng không cay, mùi vị tinh khiết mà nhẹ nhàng, thân thể tôi chợt nóng lên, có một loại cảm giác thoải mái dâng trào.

Quả nhiên là Vong Ưu, khiến người ta nhìn không được mà cứ muốn uống mãi, uống đến say mềm mới thôi.

Không biết đã qua bao lâu, đầu óc tôi trở nên lơ mơ, cảnh vật trước mắt cũng mờ ảo. Dường như có một người đỡ tôi dậy, gọi tên tôi. Tôi mơ màng đáp lời, cảm nhận được hơi thở tươi mát trên người đối phương, liền không nhìn được mà dán sát người vào.

Cảm thấy cả người mình bị ôm lên, tôi nắm chặt lấy quần áo người nọ, chui vào lòng ngực đối phương. Sự tiếp xúc thân thể này mang đến cho tôi một thứ cảm giác thích thú vui vẻ.

Tôi không ngừng cọ vào làn da đối phương, bắt đầu cảm thấy quần áo thật vướng víu. Tôi vươn tay cởi nút áo mình, cởi cả quần áo. Đối phương dường như muốn ngăn động tác của tôi lại, nhưng tôi cứ mặc kệ hấn đấy. Tôi muốn được đụng chạm nhiều hơn nữa, chuyện thoải mái như vậy, đừng có ngăn cản tôi chứ.

Ngón tay tôi chạm phải điểm nổi lên trước áo soni của đối phương, lập tức dùng ngón tay không ngừng xoa nắn nơi đó, hình như chơi cũng vui lắm nha. Tay tôi bị đối phương dùng sức nắm lại, nhưng tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, lại cắn một cái lên mặt hấn.

“Uhm...”

Người nọ phát ra tiếng rên rỉ, tôi thừa cơ ngẩng đầu lên, nhìn không rõ lắm, nhưng hấn là Chu Chính. Hấn đỏ bừng từ mặt tới cổ, thật sự rất đáng yêu. Cái bộ mặt nghiêm túc đó mà cũng có ngày được gắn với từ ‘Đáng yêu’, thật khiến tôi cảm thấy buồn cười quá chừng.

Tôi đùa giỡn ngửa đầu lên hôn hấn. Môi thật mềm, rõ ràng là một người đàn ông cứng cáp, thế nhưng môi lại cứ như viên kẹo mềm ấy. Tôi liếm một chút, sau đó lại mạnh mẽ mút lấy.

Đối phương cứng đờ người, để mặc tôi liếm tới mút lui. Bên dưới tay tôi là một cơ thể rắn chắc nóng bỏng, tôi thật muốn chạm vào làn da của hấn. Nghĩ vậy tôi liền luồn tay vào trong vạt áo hấn, sờ soạng tới chỗ gồ lên trước ngực,捏 mạnh một chút.

Rồi cảm thấy thật vừa lòng khi nghe được tiếng hít khí của đối phương.

“Đồ Từ Đẳng, em biết mình đang làm gì không?”

Giọng nói nam tính thuần hậu mang theo chút khàn khàn, dường như đang kiềm nén thứ gì. Cảm nhận được thân thể người nọ đang khẽ run, tôi cảm thấy rất thú vị, “Anh đang sợ sao? Sao lại sợ? Cảnh quan đại nhân vốn đâu sợ hãi thứ gì.”

“Đồ孽 nhà em!”

Sau khi nghe được hấn nổi giận gầm lên một tiếng, tôi liền cảm thấy môi mình bị mạnh mẽ mút vào. Nụ hôn của hấn giống như bão tố quét ngang. Cho tới khi tôi cảm thấy hít thở không thông hấn mới chịu buông tha.

“Em đúng là đồ孽.”

Đầu lưỡi ướt át liếm láp khóe miệng tôi, tôi không nhìn được mà vươn lưỡi ra quấn lấy hấn. Lại thêm một nụ hôn tiêu chuẩn, ướt át mà nhiệt tình khác, đối phương cũng bắt đầu thờ dốt.

“Mau dừng lại...”

“Dừng! Ôm lấy em... đừng buông ra...” Trong cơ thể tôi như có một ngọn lửa đang rực cháy, làn da tựa như sắp bị thiêu đốt, trong lòng ngứa ngáy, không chỗ phát tiết.

Chỗ làn da tiếp xúc mặc dù có thể làm dịu bớt sự nóng bỏng kia, thế nhưng dường như có một luồng nhiệt đang hướng về phía nửa người dưới của tôi, gần như muốn khiến nó nổ tung. Tôi cởi bỏ quần, nắm lấy chỗ kia, lại phát hiện tay mình cũng nóng rực.

Trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ, thân thể cũng thuận theo mà làm. Tôi kéo tay của đối phương đặt vào chỗ đó của mình, quả nhiên thật thoải mái.

“Xin... anh...”

“Đừng thử thách sự tự chủ của anh!”

Tiếng rống của hắn khiến lỗ tai tôi phát đau, thế nhưng tôi vẫn muốn đấu với hắn, cứ giữ chặt lấy tay hắn không buông, thân thể cũng tự động cọ xát.

“Ah...” Khẽ ngân nga một tiếng đầy vui sướng, tôi không nhận được mà gia tăng tốc độ trên tay. Vào lúc trong đầu tôi lóe ra ánh sáng màu trắng, đối phương cũng gầm nhẹ một tiếng.

“Em... Đừng có hối hận!”

Tôi mới không thêm hối hận đây! Nghĩ vậy tôi lại lần nữa dán sát vào làn da khiến mình cảm thấy thoải mái kia.

Đêm hôm đó tôi mơ thấy đủ loại mộng đẹp, so với mấy đĩa AV tôi xem còn kích thích hơn cả trăm lần. Thân thể trần trụi của đối phương mang theo màu lửa mạch khỏe khoắn, nhưng không biết vì sao người bị đè ở dưới lại là tôi.

Đối phương thích tư thế cưỡi ngựa cũng không sao nha. Thật là một người đẹp biết chủ động mà, tôi ôm lấy đối phương làm thật nhiều thật nhiều chuyện vui sướng. Mà đối phương cũng bắn ra trong cơ thể tôi rất nhiều rất nhiều lần, còn thay đổi vô số tư thế nữa chứ.

Chờ chút đã! Tại sao đối phương lại ở bên trong tôi, mà không phải là tôi ở bên trong đối phương? OO

Đột nhiên bùng tỉnh giấc, nắng sớm ngoài cửa sổ đã chiếu vào trong phòng, gió nhẹ thổi khiến bức màn trắng đung đưa.

Quả nhiên chỉ là một giấc mộng sao? Không đúng, bức màn trong phòng tôi đâu phải màu trắng, phòng anh họ cũng không phải!

Tôi vừa định đứng dậy, lại phát hiện cả người đau nhức, hoàn toàn không thể nhúc nhích được. Vừa vươn tay tôi liền chạm vào một ***g ngực rắn chắc, còn có thể nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn. Tôi phát hiện cả người mình đang dựa sát vào người hắn.

Đúng vậy! Hoàn toàn không có ngực, trăm phần trăm là giống đực!

Này là cái tình tiết thúc đẩy đầy bi thảm trong tiểu thuyết đam mỹ đây mà, mỗi lần nam chính thức giấc nhất định đều là nằm chung trên một cái giường với một thằng đàn ông trần trụi khác. TT Nói thật chứ, tôi cảm thấy thứ tình tiết này rất thối nát rất không sáng tạo chút nào. (Hà Mễ: Không tới lượt cậu nêu ý kiến!)

Cái chỗ dùng để bài tiết không có bất kỳ cảm giác gì, thật khiến tôi hoài nghi có phải mình bị trĩ rồi không. Nhưng vừa cử động lại cảm thấy như có thứ gì đó bên trong, song thứ đó lại có nhiệt độ, không biết có phải là...

Hoàn toàn không thể tin được, cả người tôi cương cứng không dám nhúc nhích gì nữa. Xào lại đồng ký ức ngày hôm qua, tôi quả thực không tin được là bản thân mình lại làm ra cái chuyện như thế này.

Đây nhất định là ác mộng!!!!

“Uhm...” Đối phương phát ra giọng mũi trầm thấp, dường như đang chuẩn bị thức dậy. Tôi hoàn toàn chẳng dám ngẩng đầu nhìn hắn, mặt nóng đến mức sắp cháy rụi.

Có lẽ là do phản ứng bình thường của đàn ông vào mỗi sáng, cái chỗ nào đó của hắn lại ngẩng đầu dậy. Bị hắn động chạm như vậy, cái chỗ kia của tôi vừa đau lại vừa cảm nhận được một cơn tê dại lan truyền khắp sống lưng.

Đừng nhúc nhích nha! Đừng có cứng lên nữa nha! Khôn nạn! Hại tôi cũng có phản ứng rồi.

Bàn tay to lớn lướt nhẹ trên lưng tôi, trượt dần xuống mông. Hắn nắm lấy nơi đó, nhấp nhấp hai cái, phát ra tiếng rên rỉ đầy sung sướng, khiến tôi run rẩy cả người.

Cứ vậy nữa là toi!

“Mau tỉnh! Chu Chính!” Tôi vừa mở miệng liền phát hiện giọng mình giống như tiếng bánh răng bị rỉ sét, thật sự muốn khóc lên luôn.

Tôi vừa gượng đứng dậy lại đúng lúc đối diện với đôi mắt mờ to của Chu Chính, ánh mắt sắc bén còn có chút mơ màng, thiếu đi sự sắc lạnh ngày thường, đôi mắt ấy trong nắng sớm lại có vẻ dịu dàng đến kỳ lạ. Trong chớp mắt liền khiến tôi mê mẩn.

Cho đến khi bị ai đó đè đầu xuống hôn môi, tôi mới hoàn hồn trở lại. Lập tức lấy tay đẩy hắn ra, “Anh... anh...”

Vừa nãy hai người hôn đến mức phát ra âm thanh môi lưỡi giao hòa, Chu Chính dường như rất hài lòng, híp mắt giống như hồ ly trộm được gà, “Em thật đáng yêu...”

Đáng yêu cái đầu anh!

“Rút cái thứ biến thái của anh ra!”

“Hả? À...” Hắn dường như chợt bừng tỉnh, ánh mắt hiện lên vẻ tập trung, trên mặt vậy mà lại ửng đỏ, “Bây giờ... lập tức đứng lên...”

Hắn đột ngột đứng dậy, cái tư thế này càng khiến thứ kia vào sâu hơn. Tôi phát ra tiếng rên rỉ, có thể là nơi kia không tự chủ được mà co rút, cho nên đôi phương cũng nhăn nhu mày.

“Đừng thử thách sự tự chủ của anh!”

Hơi thở của hắn bắt đầu trở nên nặng nề, cái tên này chẳng lẽ còn muốn...

“Đừng...”

“Anh cũng không muốn. Em đừng có quyến rũ anh nữa.”

“Ai quyến rũ anh chứ! Đồ khốn này!”

Một lát sau chúng tôi mới phát hiện mình đang tiến hành một cuộc đối thoại vô nghĩa cỡ nào, còn cái chỗ nên rút ra kia thì lại kết hợp càng sâu thêm.

“Chậm chút...”

Hắn đỡ lấy thắt lưng tôi chậm rãi nhấc lên, kết quả là nơi đó lại theo phản xạ mà co rút lại. Tôi phát ra thanh âm mơ hồ không rõ, cảm thấy nhiệt độ nơi kia càng tăng cao.

Khó khăn lắm mới rút ra được. Tôi nằm bẹp trên giường thờ hồn hên, cảm thấy có ngón tay đẩy vào nơi đó, lập tức trong lòng hốt hoảng.

“Anh... anh định làm gì?”

“Xin lỗi, bị thương rồi. Ngày hôm qua là lần đầu tiên của anh, có làm em đau không?”

Nhìn hắn tràn đầy áy náy mà dùng hai ngón tay lấy ra chất lỏng ở nơi đó. Tôi cảm thấy mặt mình như cháy rụi luôn rồi, lập tức vùi đầu vào gối, “Đi chết đi!”

Tại sao lần đầu của tôi lại là với tên đàn ông cứng nhắc này chứ? Rõ ràng có người đẹp trai hơn...

Không đúng! Tại sao tôi lại nghĩ đến thằng khác đẹp trai hơn chứ? Nhất định là tôi điên rồi. Aoi Sora của tôi ơi!! 555... (tiếng trời: Aoi Sora hình như đâu có liên quan gì.)

Bởi vì vẫn còn thẹn thùng, tôi cứ cúi gầm mặt xuống, tùy ý để Chu Chính bế tôi đi tắm, rửa sạch cái chỗ kia, mặc vào quần áo.

Lúc ăn được bữa sáng tự tay hắn làm, rốt cuộc tôi cũng hoàn hồn.

“Ăn ngon!”

“Thật sao?”

Hắn tháo tạp dề ra, ngồi xuống đối diện tôi. Khóe miệng hắn cong cong, dường như tâm trạng rất tốt, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn. Thật ra lúc hắn cười lên trông rất đẹp, đáng lẽ ra nên cười nhiều hơn mới phải.

“Còn ngon hơn món Nha làm.”

“Nha?” Hắn hơi nhăn mày.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cuối cùng vẫn là cùng với Chu Chính...

Không biết mọi người có chú ý tới Chu Chính nói là ‘Lần đầu tiên’ của hắn không? Xử nam a, Tiểu Đổ Từ cũng không bị thua thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhàng Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chiếc Nhẫn – 12

Tôi đột nhiên có hơi chột dạ, “Kia... là người giúp việc trong tiệm.”

“Sau này anh đến làm cho em ăn, được chứ?”

“A?”

“Anh nói là, anh sẽ chịu trách nhiệm.”

Mất một lúc lâu sau tôi mới phản ứng được, rốt cuộc đầu óc người này cấu tạo như thế nào vậy? Nói ra một câu như vậy, anh ta muốn thấy tôi xấu hổ chứ gì. Tôi mới không thèm xấu hổ đâu!

Nhiệt độ trên mặt khó khăn lắm mới biến mất giờ lại xuất hiện, tôi cúi đầu hoàn toàn chẳng dám nhìn anh ta, “Vây... anh...”

Tôi hoàn toàn chẳng biết nên trả lời thế nào cả!

Thấy tôi im lặng, Chu Chính nói: “Thật ra... em cũng không cần trả lời ngay lập tức đâu. Anh có thể chờ.”

Tôi vừa ngẩng đầu liền đối diện với một đôi mắt đen láy, sâu xa mà kiên định, dường như đôi mắt đó có thể nhìn thấu hết thấy mọi sự. Nắng sớm chiếu rọi, trên người anh ta ánh lên một thứ ánh sáng êm dịu. Không giống như anh họ, đây là loại ánh sáng vàng rực rỡ trông như ánh mặt trời.

Tôi từng nghe sư phụ nói kia thật ra không phải là ánh sáng, mà là khí trắng do cơ thể con người phát ra. Loại người như anh họ có khí trắng sinh mệnh khá là đặc biệt. Nó sạch sẽ mà nhu hòa, thể hiện ý chí kiên định và tâm tính dịu dàng thiện lương của người đó. Sư phụ nói người như vậy rất thích hợp tu hành.

Còn người phát ra khí xanh nghĩa là thân thể người nọ không tốt, vận số thấp, dễ gặp quý. Mà khí đen thì chính là tử khí hoặc tà khí. Tương tự như thứ khí trên người Trọng Hoa phát ra chính là tà khí. Mà loại ánh sáng vàng rực này chỉ những người có tu vi mới có thể phát ra, nó có thể xua tan mọi loại khí trắng tà mà ngoại đạo khác.

Chẳng qua Chu Chính hoàn toàn không có khả năng tu hành, anh ta không hề tin vào quý thần. Tuy là cảnh sát có khí trắng mạnh mẽ hơn người bình thường, nhưng cũng sẽ không mang sắc vàng chói lọi như vậy.

Vây chỉ còn một khả năng...

Tôi còn đang thả hồn đâu đâu, chuông cửa lại đột ngột vang lên. Chu Chính ra mở cửa, tôi bỗng nghe được một giọng nói quen thuộc.

“Tôi đến đón thiếu gia về nhà.”

“Nha?” Ngồi trong phòng khách có thể nhìn ra cửa chính, tôi thấy Nha mặc quần áo ngày thường, tóc dài buộc lên, đứng ngay trước cửa cúi chào Chu Chính. Nhưng về mặt nó có chút không tốt.

Ánh mắt nó lướt qua bả vai Chu Chính mà nhìn về phía tôi, biểu tình lập tức trở nên nhu hòa, nó đẩy Chu Chính ra rồi nhanh chóng bước vào. Giữa đôi mày hiện lên vẻ lo lắng, nó quý một gối xuống, “Thiếu gia, xin tha thứ cho sự chậm trễ của tôi.”

“Không sao cả, đứng dậy nhanh nào.” Tôi cũng không muốn bị Chu Chính xem như kẻ lập dị đâu, “Đã bảo cậu đừng gọi tôi là thiếu gia mà.”

Nha lại đáp tiếng thất lễ, sau đó nó nâng mặt tôi lên, kề sát vào mà ngửi, rồi nhú mày nói: “Thiếu gia, trên người cậu có mùi máu, cậu bị thương sao?”

Máu... không phải là chỗ kia chứ. Hình như cả cơ thể tôi cũng chỉ có mỗi chỗ đó bị thương thôi.

“Tôi thật sự không sao hết. Chỉ là trầy da chút xíu thôi.”

“Chỗ nào? Để tôi thoa thuốc cho cậu.”

“Thật không cần mà!” Đè lại cánh tay Nha đang chuẩn bị cởi quần áo của tôi ra, tôi liếc sang Chu Chính với vẻ mặt đen thui, lập tức nói: “Nha, không phải cậu tới đón tôi sao? Chúng ta về nhà đi, tôi cảm thấy hơi mệt.”

Nha lập tức gạt đầu, ôm lấy tôi đi ra ngoài. Khi lướt qua bên cạnh Chu Chính, tuy rằng nó có gạt đầu chào hỏi, nhưng tôi vẫn cứ cảm thấy không khí có gì là lạ. Tóm lại, Nha là vô duyên vô cớ mà ghét Chu Chính.

“Chờ chút.” Rốt cuộc Chu Chính cũng mở miệng, Nha nhướn mày trừng mắt nhìn anh ta, tựa như muốn nói ‘Anh không ngăn được tôi đâu’.

Chu Chính đi vào phòng ngủ cầm di động và mấy thứ phụ kiện linh tinh ra nhét vào tay tôi, “Quần áo anh sẽ giặt sạch, hôm khác đem trả em.”

Nói xong còn nhanh nhẹn cúi đầu hôn lên mặt tôi một cái, “Có việc gì thì gọi điện cho anh.”

Ngay tại trước mặt Nha thế này, người này rốt cuộc muốn làm gì chứ hả? Tôi cảm thấy mặt mình lại nóng lên nữa rồi, không dám nhìn Chu Chính, tôi vội kéo kéo áo Nha, “Chúng ta đi thôi.”

Về lại cửa hàng, gà mập liền lao vào lòng tôi mà khóc nức nở không ngừng. Nha nói tối qua tiệm ăn xảy ra sự cố, một đám cảnh sát xông vào bắt người. Chúng nó khó khăn lắm mới thoát ra được nhưng lại phát hiện tôi mất tích, thế nên cực kỳ lo lắng. Bởi vì Hừ tiêu hao quá nhiều sức lực nên biến trở lại thành gà mập, thế nhưng nó vẫn cứ khẳng khái cố chấp muốn tìm tôi.

“Đừng khóc. Không phải tao không có chuyện gì rồi sao?” Tôi vuốt ve lớp lông mềm mại của gà mập, phát hiện nhóc này vậy mà ngủ mất tiêu rồi. Cảm thấy an tâm liền ngủ khò, thật hăm mộ nó quá chừng.

“Rất xin lỗi, khiến các cậu lo lắng rồi.” Tôi cảm thấy vô cùng áy náy vì cứ mãi khiến người bên cạnh phải lo lắng thế này. Lần trước là anh họ, lần này lại là Nha và Hừ. Chắc hôm nào phải đi mua di động cho chúng nó thôi, cứ có việc là có thể nhắn tin thông báo.

“Không. Là thuộc hạ không thể bảo vệ thiếu gia, xin thiếu gia trách phạt.”

Đã nói là đừng hờ chút là quỳ xuống rồi mà, sẽ khiến người ta xem như đồ lập dị đó. Tôi vỗ vỗ bả vai nó, “Cậu cũng mệt mỏi rồi. Đi nghỉ ngơi đi.”

“Nha không mệt. Xin để Nha hầu hạ thiếu gia tắm rửa thay quần áo.”

“Không cần đâu. Tôi đã tắm rồi.”

“Nhưng mà, trên người ngài vẫn còn hương vị của người đàn ông kia.”

Xin cậu đừng có dùng bộ mặt ngay đơ đó mà nói ra mấy câu như vậy được không? Tôi vốn nghĩ thần không hề biết gì về mấy chuyện này, nhưng nhìn sao cũng thấy Nha hình như là hiểu hết thì phải.

Lúc tôi vào tắm, nó còn nói phải giúp tôi thoa thuốc. Tôi sợ tới mức lập tức từ chối, hô to gọi nhỏ không cho nó vào.

Nó còn đứng bên ngoài nói là nếu không xử lý chu đáo thì rất có hại, vết thương sẽ sinh ra lở loét, sẽ nhiễm trùng, sẽ hoại tử... Thiết đáng sợ, tôi không muốn bị bác sĩ dùng dao cắt cái chỗ đó đâu. <> Cuối cùng tôi không thể không thỏa hiệp mà để nó giúp một tay. Tôi giả làm đã điều vui mặt vào trong gối, cảm nhận được Nha đem ngón tay đẩy thuốc mỡ đưa vào trong. Nó rất cẩn thận, không làm tôi đau chút nào cả. Thế nhưng tại sao tôi lại cảm thấy có chỗ là lạ nhỉ? Đặc biệt là vào lúc ngón tay chuyển động mà thoa thuốc lên vách tường bên trong, dường như đã đụng chạm vào chỗ kỳ quái nào đó. Thân thể tôi lại bắt đầu nóng lên. “Cậu... đừng cử động.” Thế nhưng ngón tay kia vẫn cứ xoay xoay bên trong cơ thể tôi, còn tăng lên hai ngón. Lúc tôi gần như nhảy dựng lên, ngón tay kia lại đột nhiên rút ra. “Quả nhiên là thứ này.” Tôi quay đầu liền phát hiện trên ngón tay Nha đang kẹp một con sâu dài nhỏ màu đỏ. Trong nháy mắt chợt có ánh lửa bùng lên, con sâu nhỏ đang giãy dụa cũng nhanh chóng bị đốt trụi. Sắc mặt Nha rất khó chịu, ánh mắt lộ ra sát ý, “Tên điều khiển cổ đáng ghê tởm, dám làm vậy với thiếu gia. Tôi nhất định sẽ bắt hắn phải trả giá gấp trăm lần.” Tôi sợ tới mức đầu óc cũng đơ ra luôn, trong nhất thời không kịp phản ứng. Cho đến khi Nha lại tiếp tục thoa thuốc mới khiến tôi hoàn hồn, “Đó là thứ gì vậy?” “Là *** cổ.” Rốt cuộc là tôi bị trúng chiêu từ lúc nào chứ? Hình như tôi cũng đâu có ăn gì trong cái tiệm đó đâu. Đúng rồi, lúc tôi nâng mặt cô gái kia, ngón tay đã chạm vào cô ta. Thế nhưng, tôi không nghĩ rằng lúc đó cô ta còn dư sức lực mà hạ cổ tôi. Vậy nói đúng ra là có một kẻ khác hạ cổ lên người tôi. Nhưng đó là ai? Một suy nghĩ trong đầu chợt lóe qua. Lúc ấy tôi ngồi trên hành lang đồn cảnh sát, Phụng Triều Nguyệt đã vỗ vai tôi. Lúc đó hắn còn bảo tôi đừng xen vào việc của người khác. Rất có thể là hắn. Hắn còn nói gì nữa nhỉ? Bảo tôi hỏi thám tử phụ giúp hắn, nếu kẻ hạ cổ là hắn, vậy những lời này có ý... Tôi chợt cảm thấy rung mình, quả thực không dám tưởng tượng tiếp nữa. Mấy thứ *** cổ như thế này, nếu không được diệt trừ, bất kể là kí chủ hay người cùng làm chuyện đó đều sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng. Không biết cơ thể Chu Chính có chịu ảnh hưởng gì không nữa. Nếu như tôi hôm qua tôi đến chỗ sư phụ... Đương nhiên, tôi không nghĩ là sư phụ nhìn tình trạng đó của tôi mà lại không đoán ra được. Vậy rốt cuộc là Phụng Triều Nguyệt muốn làm gì? “Người kia thật sự quá thô lỗ. Thiếu gia thích loại người như vậy sao?” Nha nhỏ giọng nói một câu khiến tôi hoàn hồn lại, tôi liền theo bản năng mà trả lời, “Không phải!” “Hắn cưỡng ép thiếu gia?” Giọng nói của Nha tràn ngập phẫn nộ, dường như muốn lập tức lao đi xé xác Chu Chính. “Muốn thuốc hạ xử lý hắn không?” Quay đầu nhìn thấy đôi mắt đen như mực kia lóe lên sát khí, tôi đột nhiên phát hiện thật ra Nha cũng là rất đáng sợ. “Không phải! Thật ra...” Thật ra tôi cũng không biết phải nói sao nữa. Chu Chính không hề ép buộc tôi. Mà hình như tôi còn là người chủ động nữa. Tuy rằng lúc đó đầu óc tôi cũng không được tỉnh táo cho lắm, nhưng tôi vẫn còn nhớ rõ cả quá trình, sau khi tỉnh lại cũng không cảm thấy hối hận. “Thiếu gia thích hắn?” Tôi định nói ‘Không phải’, nhưng lại phát hiện mình không tài nào phun hai từ đó ra khỏi miệng. Tôi chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp Chu Chính tại đồn cảnh sát, anh ta nhìn tôi mà tra hỏi, rồi về bắt đắc dĩ của anh ta khi trả lời câu hỏi của tôi. Anh ta lại còn vì tôi mà đánh Trọng Hoa nữa. Trong đầu tôi lần lượt hiện ra từng thước phim, tuy rằng người này rất đáng giận, nhưng thật ra tôi cũng... Thấy tôi không trả lời, Nha càng áp sát lại, “Thiếu gia, nếu muốn thỏa mãn dục vọng, Nha có thể giúp cậu.” “Không... cần...” “Nha sẽ thật dịu dàng mà. Sẽ không thô lỗ như người nọ, sẽ làm thiếu gia thật thoải mái mà.” Tôi đột nhiên nhớ lại lúc sư phụ giảng giải về công năng của thức thần bao gồm ‘hầu cơm giặt giũ’ và ‘bảo vệ chủ nhân’, hình như đâu có nói đến ngủ chung đâu. “Nha, cậu hiểu lầm rồi!” Tôi dùng tay đẩy cậu ta ra, “Tuy rằng tôi cũng rất thích Nha, nhưng không phải muốn làm chuyện đó với cậu. Cậu và Hừ đều rất quan trọng với tôi!” Nha sùng sốt một lúc, sau đó lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ, “Tôi hiểu rồi. Người kia chính là nam sủng của thiếu gia, đúng không?” Cũng không phải... Tư duy của Nha quá thiên nhiên là có vấn đề. (Tiếng trời: Chủ nhân nào thức thần này.) Tôi ngủ thẳng một giấc cho tới chiều, sau đó thì tinh thần tốt hơn hẳn, bắt đầu suy xét về chuyện của anh họ và Xích Hoa. Thái độ của anh họ khiến tôi buồn vô cùng, thế nhưng bản thân tôi cũng có chỗ quá đáng. Đối với Xích Hoa, tôi đã quá chủ quan khi cứ khẳng định cho rằng cô ta là người xấu. Song vào thời đại ngày nay, con người sinh sôi phát triển vô cùng cường thịnh. Mấy chuyện yêu ma hại người trên cơ bản đều có nguyên do. Nhất là ma quỷ, nếu hại người sống thì chúng nó phải trả một cái giá rất đắt. Tôi phải tìm cho ra nguyên nhân cô ta làm như vậy. Tôi hỏi Nha, “Cậu cảm thấy cô gái tên Xích Hoa kia là quỷ hay là yêu?” Chắc chắn cô ta chẳng phải là người sống rồi. Nha đáp: “Là quỷ, một con quỷ tu hành trăm năm.” Đã có trăm năm đạo hạnh, cho dù không thể thăng thiên cũng có thể làm một địa tiên cơ mà, có sao lại đi hại người làm tăng nghiệp chướng bản thân? Tôi nghe nói quy chế hiện nay đã thay đổi, cũng không cần phải tu hành cả nghìn năm, trải qua kiếp nạn mới có thể thành thần tiên nữa. Con người không còn tin thờ quỷ thần, lại khiến cho thiên tai nhân họa xảy ra liên tục. Nghe nói công tác trên thiên đình cũng nặng nề chồng chất, nhân thủ thiếu hụt nghiêm trọng, thần tiên chính quy hoàn toàn không xoay sở nổi. Rất nhiều nơi đều xuất hiện chức vị còn bỏ trống, trên cơ bản thì địa tiên đều được chọn thông qua chế độ thi cử. Chỉ cần là người có khả năng, đạt được tiêu chuẩn của cuộc thi thì đã có thể trở thành ‘Nhân viên công vụ’. Không giống như ở nhân gian còn phải đi đường vòng ngoắt tất linh tinh. Cũng giống như trường hợp của ông nội tôi đây, khi còn sống thì đã có bộ ngành liên quan đến mời vào, sau khi chết thì có lẽ đã trực tiếp đi nhậm chức luôn rồi. Đương nhiên, quý lão Đại khu tây trông như vô công rồi nghề cũng là có nhiệm vụ hẳn hoi. Hơn nữa, quản lý cả một vùng như vậy, thật ra cũng đâu có gì khác mấy so với địa tiên đâu. Đa phần những con quỷ có tu hành đều không muốn đi đầu thai, mà đều muốn đi làm cái chức địa tiên kia cả. Chẳng qua, chỉ cần là yêu quái hoặc ma quỷ đã từng hại người, bất kể chúng nó đã tu hành bao lâu, dù có năng lực tốt thì trong hồ sơ cũng sẽ lưu lại vết nhơ. Sợ là rất khó làm được địa tiên. Còn nếu muốn đầu thai, xuống địa phủ cũng phải chịu khổ để trả nợ nghiệp chướng. Chỉ cần là ma quỷ, thông tin của chúng đều sẽ được ghi chép trong hệ thống ở địa phủ. Chỉ cần kiểm tra một chút là có thể biết hết. Vấn đề là phải đi mượn con quỷ soa nào cái Iphone để xem đây? Cũng không thể trực tiếp đi nói với Tạ Tất An hay Phạm Vô Mệnh rằng cho mượn cái di động của anh xài chơi xui coi. “Hi! Chết sư đại nhân, đã lâu không gặp.” Thật sự là nghĩ tới thứ gì thì thứ đó liền xuất hiện, chỉ thấy Phạm Vô Mệnh thân mặc âu phục đang đứng trước cửa chào hỏi, còn Tạ Tất

An thì đang đỗ xe bên ngoài. Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường Hai quý soa uống xong trà. Phạm: Điện thoại di động của tôi không thấy đâu cả. Nha: Vừa rồi hai vị có đi tàu điện ngầm hay xe bus không? Nơi đông người dễ bị kẻ trộm thừa cơ móc túi lắm. Tạ: Không có. Chỉ có xếp hàng lấy sản phẩm dùng thử thôi. Thì ra là vậy, thảo nào cô gái đứng cạnh cậu có hơi là lạ. Phạm: Vậy tại sao cậu lại không nhắc nhở tôi? Tạ: Tại tôi thấy bộ dạng cậu đứng bên cạnh người ta rất high mà. Phạm: Thằng sáu... đồ sương nha!!! Tôi nào có nha? Tiểu Tạ, cậu có thể hiểu lầm nhân phẩm của người ta, nhưng không thể hiểu lầm tình cảm người ta dành cho cậu nha! Tạ: Hừ! Bên kia. Đằng: Cái này là hệ điều hành kiểu gì vậy? Di động Apple quả nhiên thật khó dùng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chiếc Nhẫn – 13

“Này này, mấy người không thể đậu xe ở đây được.” Ngõ nhỏ này rất chật hẹp, sẽ gây tắc đường mất. “Anh muốn tôi buôn bán kiểu gì đây?”

“Đừng vậy mà, nhìn xem chúng ta là quan hệ gì chứ?” Phạm Vô Mệnh vẫn như vậy, bộ dáng khoát vai tôi cứ như là quen thuộc lắm.

Bọn họ là vô sự bất đắc tam bảo điện, nhất định là có vấn đề. Hơn nữa mỗi lần dính dáng đến quý soa thì chẳng gặp được chuyện gì tốt đẹp cả. Nếu không phải là muốn mượn Iphone thì tôi thật chẳng muốn cho họ vào tí nào.

Vô sự bất đắc tam bảo điện: Không có việc thì không tới tìm.

“Có chuyện gì? Nói đi. Đừng có cản trở việc buôn bán của tôi.” Tôi bắt đầu làm ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

Người sau bày ra biểu tình đau khổ, “Chế sư đại nhân lạnh lùng như vậy, thiệt khiến người ta đau lòng quá...” Nói xong còn dùng ngón tay nâng cằm tôi lên, cố ý tôi gần, tựa như muốn hôn.

Tôi vừa định hất tay hắn ra, chợt gương mặt Phạm Vô Mệnh đã bị một cái khay chặn lại. Nha đứng phía sau tôi, tay cầm cái khay bưng trà, lạnh lùng nói: “Trong tiệm cấm trêu ghẹo ông chủ.”

Chẳng biết vì sao nghe xong những lời này tôi lại không thể nào cảm thấy thoải mái được, cứ như tôi thường xuyên bị trêu ghẹo không bằng. (Tiếng trời: Thật sự là vậy mà.)

Tạ Tất An kéo áo Phạm Vô Mệnh, thấy hắn qua một bên, cúi chào tôi một cái rồi nói: “Đã vô lễ rồi, xin chế sư đại nhân tha thứ.”

Thật ra tôi cũng chẳng tức giận gì, cái cúi đầu này của Tạ Tất An thật sự tôi không dám nhận. Nói sao thì người ta cũng là quý soa của địa phủ, sau này chết đi tôi cũng phải đền đó báo danh thôi, không thể để chuyện bé xé ra to được.

“Không sao cả. Rốt cuộc các anh đến có việc gì?” Có thể khiến cho Tạ Tất An ăn nói khép nép thế này, chắc chắn là có việc hệ trọng rồi. Giống như lúc trước bọn họ lần đầu tìm tới cửa ấy, còn có chuyện của Lục tiên sinh nữa, chỉ cần là địa phủ tìm đến thì mấy vụ làm ăn này tôi không thể không nhận.

“Thành thật mà nói, hiện giờ chính bản thân tôi cũng đang sút đầu mẻ trán đây, chuyện của hai vị có thể phải dời lại.”

Hai người kia nhìn nhau một cái, Tạ Tất An nói: “Thật ra cũng không phải việc khó khăn gì. Chúng tôi chỉ muốn mượn một thứ của chế sư đại nhân thôi.”

Quả nhiên! Hiện giờ tôi cũng đâu có thời gian chế tác mấy thứ này nọ đâu. Chuyện của anh họ... Tôi chợt phát hiện Nha đang không ngừng nháy mắt nhìn tôi ra dấu.

“Vậy mời các anh ngồi xuống nói chuyện vậy.” Tôi mời hai vị quý soa kia ngồi xuống, dặn Nha đi châm trà.

“Chúng tôi muốn mượn Khổn Tiên Tác của chế sư đại nhân dùng một chút.”

Lời mở đầu cũng đi thẳng vào vấn đề quá chứ. Tạ Tất An làm việc có hiệu suất thật, không giống tên Phạm Vô Mệnh kia, thật chẳng biết hắn định làm cái quỷ gì nữa. (Tiếng trời: hắn chỉ là muốn trêu ghẹo cậu thôi.)

“Mượn thì không thành vấn đề...” Địa phủ hầu như đều dùng công tay, cho dù là ác quỷ cũng không nhất thiết phải dùng Khổn Tiên Tác đi. Thế nhưng tôi cũng không muốn xen vào việc của người khác.

Tôi vừa định đồng ý, đã thấy Nha không ngừng nháy mắt với mình. Tôi nhìn Tạ Tất An, “Chẳng qua, đây là hàng không bán của cửa tiệm chúng tôi, không thể cứ cho người khác mượn được...”

“Giá cả cứ tùy chế sư đại nhân quyết định.”

Oa Hào phóng thiệt nha, tôi thật muốn ném trái cái mùi vị hét giá trên trời quá đi. Thế nhưng Nha lại dùng ánh mắt nghiêm khắc quét qua, áp lực thiệt lớn

quá chừng.

“Tôi không thiếu tiền.” Nói ra câu này đúng là dối lòng mà, tiền của tôi (>O

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chiếc Nhẫn – 14

Tôi vừa nghĩ tới anh họ, trong lòng liền nhói đau. Nếu anh họ biết bọn họ không còn cơ hội ở bên nhau, nhất định anh sẽ đau khổ lắm.

“Thiếu gia, cậu nên biết rằng kẻ đã rơi vào ma đạo thì không còn cách nào cứu trở về.”

“Vậy cứ để mặc cô ta ở trong này phát điên sao? Sẽ tạo nên thương vong mất!” Tôi muốn giãy ra khỏi vòng tay đang ôm mình của Nha, thế nhưng người sau lại ôm rất chặt, trong nhất thời tôi cũng không thể động đậy gì được.

“Cứ để những người chuyên nghiệp xử lý đi.”

Theo tầm mắt của Nha, tôi nhìn thấy trên đầu tường bốn phía chẳng biết từ lúc nào đã có vài quân nhân đang đứng. Trọng Hoa dẫn đầu đám người lao về phía cô gái kia, đánh một quyền vào bụng cô ta.

Thế nhưng tay hấn lại như bị thứ gì hút vào, một đám sâu bọ từ trong bụng cô ta ào ào tràn ra bò khắp trên tay Trọng Hoa.

“Trọng Hoa!”

Nghe thấy tôi gọi hấn, người sau ngẩng đầu nhìn qua. Chẳng hiểu vì sao, ánh mắt sắc bén đằng sau cặp kính râm kia lại khiến tôi cảm thấy tội lỗi không thôi, cứ như mình đã làm sai chuyện gì vậy. Trong ánh mắt đó là sự sắc bén, tức giận, nóng nảy, tôi thật không biết tại sao hấn lại giận dữ như thế.

Trọng Hoa không đếm xỉa gì đến lũ sâu bọ trên tay, nhấc chân đá về phía cô gái kia. Người sau bị hấn đá văng ra, đụng vào vách tường trong sân. Quân nhân lưu manh và mặt trẻ con lập tức nhảy xuống tường vây lấy cô ta.

Đối mặt với trấn hồn đình, Xích Hoa vẫn khá là kiêu kị. Trong thân thể cô ta trào ra vô số sâu bọ, quân nhân lưu manh dùng một cái đinh nhỏ đánh lên trên mặt đất, ngăn cản cỏ trùng xông qua.

Nhưng tình huống của Trọng Hoa bên này lại không mấy lạc quan. Những con sâu bám đầy trên cánh tay nhanh chóng gặm cắn da thịt hấn, Trọng Hoa nhìn tay mình mà có chút sững sờ. Chẳng lẽ hấn không cảm thấy đau đớn gì sao?

“Trọng Hoa!”

Tôi cuối cùng cũng giãy khỏi tay Nha mà chạy tới. Chỉ thấy cả cổ tay hấn nay đã máu thịt lẫn lộn, những con sâu chui vào trong da thịt, cực kỳ ghê tởm. Tôi không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức nắm lấy tay hấn, lấy ra bột thuốc diệt sâu đã chuẩn bị sẵn, cẩn thận rắc lên.

“Ngu ngốc! Bộ anh không biết né đi há?” Nhìn hấn bị thương như vậy trong lòng tôi cũng không thoải mái gì, cứ cảm thấy tim như bị vụn xoắn lại.

Thuốc bột vừa chạm đến những con sâu liền tỏa ra khí đen, không ít sâu bọ từ trong da thịt rơi ra, trên cổ tay bị gặm cắn đã lộ cả xương trắng. Thế nhưng trong thịt vẫn còn rất nhiều sâu bọ, chúng vẫn không ngừng chui càng sâu vào phần da thịt bên trong.

Nếu như đám sâu trùng này chui vào đến tim thì Trọng Hoa cũng không còn đường cứu. Chẳng lẽ bây giờ phải chặt tay hấn xuống sao?

“Anh cũng tự mình nghĩ biện pháp đi chứ! Còn ở đó cười cái gì?” Tôi thì đang gấp muốn chết, thế nhưng cái tên kia chỉ ở đó nhìn tôi, nhếch miệng cười.

“Em quan tâm tôi.”

“Ngu ngốc! Nếu cứ như vậy nữa thì chỉ còn cách chặt cánh tay anh đi thôi.” Nói vậy để coi anh còn cười được không. Thế nhưng suy nghĩ của biến thái đúng là thứ tôi không tài nào hiểu được mà.

Trọng Hoa dùng cánh tay lành lặn còn lại vuốt ve khuôn mặt tôi, áp sát vào thối khí bên tai tôi, “Nếu là chính tay em chặt thì tôi sẽ cảm thấy rất dễ chịu.”

Ai cũng được hết, mau tới bắt biến thái dìm tôi cái đi! >O< “Này này, bên kia đừng có liếc mắt đưa tình nữa dìm tôi! Mau tới giúp coi!” Quân nhân lưu manh gào to, đám sâu càng ngày càng chổng chất, biến thành một bức tường bằng côn trùng, bọn họ gần như không thể chống đỡ nổi nữa. Nha đột nhiên từ phía sau ôm lấy tôi, nhảy lùi lại mấy thước. Ngay trong khoảng khắc này, cổ tay của Trọng Hoa bỗng nhiên bốc cháy. Ngọn lửa đỏ rực tựa như có sinh mệnh, chui vào trong máu thịt nơi cổ tay, trong nháy mắt cả cổ tay đều cháy sạch chỉ còn trơ lại xương cốt. “Trọng Hoa!” Nghe được tiếng Trọng Hoa kêu lên đầy thảm thiết, trái tim tôi tựa như rơi xuống vực sâu, tôi đẩy Nha ra mà chạy tới, cởi áo khoác định dập tắt ngọn lửa trên tay hấn. Trọng

Hoa để lại cổ tay mà quỳ rạp trên đất, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hân khôn khổ như thế. Ngọn lửa đã tắt, có một cô gái mặc quân phục xuất hiện trước mặt hân. Giày da quân dụng màu đen bao lấy đôi chân thon dài của cô ta, mái tóc ngắn chỉnh tề, một đôi mắt phượng ác liệt sắc bén, tràn đầy vẻ kiêu ngạo. Bọn người quân nhân lưu manh trông thấy cô ta, lập tức nín nọt kêu lên: “Chị đại! Cuối cùng chị cũng tới rồi!” Người được xưng là ‘Chị đại’ quét mắt nhìn Trọng Hoa, ha hả cười nói: “Trọng Hoa, cậu sơ suất quá.” Kính râm của Trọng Hoa đã rớt, hai đôi con ngươi vàng rực mang theo vẻ hung tàn mà trừng cô gái kia. Trong đôi mắt tràn đầy thù hận và oán độc, giống như chỉ muốn lao lên xé xác cô gái này thành hàng ngàn hàng vạn mảnh. Bọn họ không phải là cấp trên cấp dưới sao? Tại sao lại trông như kẻ thù thế này? “Chị đại, bây giờ không phải là lúc liếc mắt đưa tình đâu, mau tới cứu bọn tôi!” Quân nhân lưu manh lại gào lên. Trên thực tế thì bức tường còn trùng kia đã lan ra khắp bốn phía. Nếu bây giờ không ngăn chúng lại, nhà dân và cửa hàng quanh đây cũng sẽ bị liên lụy. Tôi lấy di động ra chuẩn bị thông báo cho công hội. Đám trùng đột nhiên bùm một tiếng mà bốc cháy, trông y như ngọn lửa đã thiêu cháy cổ tay Trọng Hoa, đỏ thắm tiền diễn, tựa như mang theo sinh mệnh. Nữ quân nhân kia búng ngón tay một cái, ngọn lửa như một con rồng cuộn quanh Xích Hoa. “Nói cho tôi biết, tên họ Phượng kia đâu?” Xích Hoa cũng không trả lời, phóng thích cổ trùng ra, nhưng sau khi chạm tới ngọn lửa chúng liền bị thiêu trụi. Cô ta trông như cực kì đau đớn, không ngừng phát ra tiếng ni non. Có lẽ sau khi nhập ma cô ta đã mất đi lý trí, hiện tại chỉ còn mỗi khao khát sống còn. “Không nói sao?” Nữ quân nhân cong cong khoe miệng, lại búng ngón tay một cái. Rồng lửa lập tức lao đến trước mặt Xích Hoa, người sau gào lên thảm thiết. Rồng lửa cắn nuốt làn da cô ta, lộ ra từng đám sâu bọ lớn ngổn bên dưới làn da. Tôi thật sự không đành lòng nhìn tiếp, đành phải dời tầm mắt đi. Từng tiếng gào thảm thiết bất lực truyền vào tai, tựa như có ai đó cầm búa gỗ từng nhát vào tim tôi. “Tam Muội Chân Hóa của Viên gia quả là danh bất hư truyền.” Giọng nói nam tính dịu dàng tựa như một dòng nước trong trẻo, dường như trong nháy mắt đã khiến không khí áp lực dịu bớt. Tiếng gào thảm thiết chậm rãi biến thành tiếng rên rỉ yếu ớt. Tôi ngừng phát đầu lên, chỉ thấy một thanh niên mặc đồ trắng chậm rãi bước vào trong ngọn lửa, thông dong tựa như đang tản bộ, hoàn toàn không xem nữ quân nhân ra gì. “Vậy chế sư đại nhân muốn thử một lần không?” Nữ quân nhân cời bao tay ra, để lộ làn da xăm đầy chú ngữ phức tạp. Phượng Triều Nguyệt mỉm cười lắc đầu, “Hôm nay không rảnh.” Làm ơn đi, cô ta đâu phải là mời anh đi hẹn hò đâu! Ngay cả tôi cũng không nhận được mà rửa thắm, nữ quân nhân kia đương nhiên là nổi giận rồi. Một con rồng lửa thật lớn phóng từ trong tay cô ta ra, lao thẳng về phía Phượng Triều Nguyệt. Người sau không nhanh không chậm mà vươn tay, đột nhiên nhắc Xích Hoa lên che chắn phía trước. Rồng lửa cắn nuốt Xích Hoa. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, cho tới khi tôi kịp phản ứng thì đã không còn kịp nữa. “Xích Hoa!” Nghe thấy tôi gọi, cô ta cũng nhìn sang. Ngọn lửa đã thiêu đốt đám sâu bọ phủ kín trên khuôn mặt, tôi rốt cuộc có thể nhìn thấy biểu tình chân thật của cô ta. Đó là một nụ cười bình yên, miệng cô ta khẽ động đậy, cuối cùng khép mắt lại. Trong nháy mắt kia, tôi dường như có thể nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của anh họ. Phượng Triều Nguyệt phui phui tro tàn trên tay, nói rằng: “Con nhóc nhà họ Viên, cảm ơn cô. Thay tôi giúp cô ta thực hiện nguyện vọng, khiến cô ta không còn phải chịu nỗi khổ luân hoàn nữa.” Nếu đúng như Phượng Triều Nguyệt đã nói, nếu đó đúng là Tam Muội Chân Hóa, bây giờ ắt hẳn Xích Hoa đã hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh nữa rồi. Vậy cô ta với anh họ cũng không còn cơ hội gì nữa. “Hừ, bắt lấy hân cho tôi!” Nữ quân nhân ra lệnh một tiếng, những quân nhân khác liền bao vây Phượng Triều Nguyệt. Người sau cười lạnh, “Chỉ bằng các người thôi sao? Viên gia đúng là đời sau không bằng đời trước!” Mặt đất xung quanh hân chợt nổi cuồng phong, trên không xuất hiện một vết nứt, bên trong tràn ra bảy con mãnh thú màu đen. Trong nháy mắt đám quân nhân liền rơi vào vòng chiến. Trọng Hoa ôm lấy tôi tránh thoát một con mãnh thú vừa lao tới. Nha ở bên kia cũng vừa đánh ngã một con, thế nhưng vì số lượng bọn thú rất nhiều, nó vẫn không có cách nào sang đây với bọn tôi được. “Thiếu gia, đi mau!” Mãnh thú càng ngày càng nhiều, Trọng Hoa ôm lấy tôi nhảy lên tường. “Chờ chút, Nha còn đang...” Trọng Hoa chẳng thèm để ý tới tôi, nhảy ra ngoài tường, lao về phía trước chạy như điên. Phía sau truyền đến tiếng động thật lớn, tôi nhìn qua vai hân liền thấy trong Thao Thiết Yên bùng lên một cột lửa cao ngất trời. Bởi vì có hỏa hoạn nên khiến cho đường phố trở nên hỗn loạn. Xe cứu hỏa, xe cảnh sát, xe cứu thương, các loại xe phát ra tiếng còi inh ỏi không ngừng. Trọng Hoa chạy thẳng đến một con hẻm nhỏ mới chịu buông tôi xuống. “Anh không sao chứ?” Hân thật sự rất lạ, trên người nhẹ tóa ra từng luồng khí đen. Tôi vươn tay muốn nắm vai hân, lại bị hân giữ chặt cổ tay ấn lên trên tường. Hân đem mặt vui vào vai tôi, hít một hơi thật sâu. Cảm giác nóng bỏng kia khiến tôi có chút ngứa ngáy. “Trọng Hoa... tay anh...” Tôi phát hiện tay hân đã hoàn toàn lạnh lại, vừa rồi rõ ràng chỉ còn tro bụi xương cốt, bây giờ lại không nhìn ra được thương tích gì. “Là mùi của thằng khốn nào?” “A?” “Là thằng khốn nào lưu lại mùi trên người em?” Hân đột nhiên kéo áo tôi, cuồng nhiệt thô bạo mà ấn lên môi tôi một nụ hôn. Lúc tôi suýt chút là tắt thở, một vị ri sắt dần lan ra. Hân vậy mà dám cắn rách môi tôi, tôi đau đến mức hít vào một hơi khí lạnh. “Đau...” Cổ cũng bị gặm cắn, bên tai tôi truyền đến giọng nói đầy tức giận, “Làm sao hân dám để lại dấu vết trên người em? Cũng để tôi...” Tôi cảm thấy da thịt trên cổ bị hân cắn mạnh, có thể cảm nhận được răng nanh sắc nhọn kia cắm sâu vào làn da, giống như muốn xé rách cả da thịt tôi ra. “Không! Dừng tay!” Nỗi sợ trong lòng tôi dần lan rộng, tôi dùng sức đẩy hân ra, thế nhưng sức tôi hoàn toàn không thể sánh được với hân. Quần áo bị xé rách, bàn tay to lớn luồn vào trong quần, thô lỗ nói rộng nơi kia ra. Trước kia tôi vẫn cảm thấy Trọng Hoa rất đáng sợ, nhưng lại chưa bao giờ sợ hãi hân giống như lúc này. Tôi hoảng sợ mà vung tay loạn xạ đánh lên người hân, dùng chân đá hân, thế nhưng tên kia vẫn không nhúc nhích. Hân dường như đã hóa thành một con thú hoang, chỉ biết nghe theo bản năng, điên cuồng cắn xé con mồi. Khí đen tràn ra bao phủ khắp bốn phía xung quanh, cuộn quanh người chúng tôi, thứ kia tràn đầy tà khí. Không thể cứ tiếp tục như vậy nữa, tôi móc ra lá bùa niệm to chú ngữ. Tôi cảm lá bùa dùng sức vỗ vào trán hân: “Cút ngay!” Lá bùa lóe ra ánh sáng màu vàng, Trọng Hoa kêu thảm một tiếng rồi buông tôi ra. Trong nháy mắt lá bùa liền bốc cháy, trên trán hân có dấu vết tựa như vết cháy xém. Thế nhưng hai đôi con ngươi vàng rực kia lại càng thêm sắc bén, tràn đầy vẻ ngông cuồng và tàn nhẫn, hân như một con thú đói khát mà nhìn chăm chăm tôi. “Em vậy mà lại khước từ tôi sao?” Hân vươn tay lau vết máu trên khoe môi, xong lại liếm liếm ngón tay, chậm rãi áp sát tôi. Áp lực mạnh mẽ kéo đến như thủy triều, tôi sợ đến mức run lấy bầy. Đột nhiên tôi phát hiện lúc này mình vẫn chưa niệm Minh Vương Hàng Ma chú. “Trọng Hoa!” Tôi gọi to tên hân, nếu như hân là bị tà ma bám lấy thì... “Em gấp gấp đến vậy sao?” Tóc bị hân nắm lấy, tôi không thể không ngẩng đầu lên, cảm thấy vết thương trên cổ như được dầu lười ẩm ướt liếm qua. “Mùi vị thật tuyệt... Uhm... Quả nhiên mùi vị của em là tuyệt nhất.” Hân mút lấy thứ chất lỏng ấm nóng trên cổ tôi, mùi máu tươi xen lẫn mùi vị trên người hân tràn ngập khắp bốn phía. Hết thấy thanh âm đều như trở nên vô cùng xa xôi. “Sau khi ăn em là tôi có thể thức tỉnh hoàn toàn...” Câu nói của hân thật mơ hồ, “Bé ngoan... Đừng từ chối tôi...” Giọng nói mê người, ngữ điệu mỉa mai, dường như muốn nhấn chìm người ta trong bể mê say, đó chính là tiếng thì thầm của ác ma. Thân thể tôi không tự chủ được mà thuận theo động tác của hân. Thế nhưng, tôi không muốn như vậy... Đây không phải là Trọng Hoa mà tôi biết. Trước mắt tôi mơ hồ, nước mắt nóng hổi lăn trên má, rơi xuống ngón tay hân. Hân đột nhiên cứ như bị điện giật mà dừng lại động tác. Nhìn chăm chăm bàn tay một lúc, Trọng Hoa đột nhiên che mặt lại, “Ghe tởm... Tại sao lại...” Khí đen trên người hân phát ra càng ngày càng nồng đậm, giống như muốn nhuộm đen hết thấy những thứ xung quanh. Hân ngửa đầu gào lên thảm thiết, rồi đột nhiên xoay người nhảy lên tường, phi nhanh rồi đi. Mất đi điểm tựa, tôi mềm oặt ngã xuống đất. Chuyện sau đó tôi không nhớ rõ, hình như là Nha đã tìm được tôi, ôm tôi về lại trong cửa hàng. +++

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Kết Thúc Chiếc Nhẫn + Phiên Ngoại 1

Trận hỏa hoạn kia cũng không lan đến nhà dân và cửa hàng gần đó. Chẳng qua Thao Thiết Yến đã hóa thành tro tàn, giống như chưa từng tồn tại. Nhà chức trách giải thích là do bình gas bị nổ mạnh, quan chức nào đó và cấp dưới của ông ta đang dùng cơm bên trong cũng gặp nạn mà tử vong.

Anh họ mấy ngày nay vẫn chưa từng chớp mắt, liên tục đến hiện trường tìm kiếm Xích Hoa. Tiếc là anh ấy sẽ không bao giờ tìm được, bởi vì nơi đó cho tới bây giờ đều chưa từng có người sống nào tồn tại cả.

Nhìn thân thể tiêu tụy của anh họ bốc tung trong đồng phế tích mà tìm kiếm, tôi cảm thấy thật đau lòng. Thế nên tôi bảo Hử nhẹ nhàng đi đến sau lưng anh ấy rồi đánh ngất anh.

Chúng tôi đỡ anh họ nằm trên băng ghế dài bên bờ sông, bởi vì gần đây xảy ra hỏa hoạn nên nơi này cũng chẳng có ai tới gần. Tôi nhớ rõ trước khi Xích Hoa hôn phi phách tán, cô ta từng nói một từ: “Chiếc nhẫn”.

Tôi cảm thấy cô ta là muốn ám chỉ chiếc nhẫn trên ngón tay anh họ. Chỉ có chiếc nhẫn đó là không giống với nhẫn của những khách hàng khác.

Anh họ đeo chiếc nhẫn trên ngón áp út, chỉ khi kết hôn người ta mới đeo nhẫn trên ngón đó. Xích Hoa có lẽ cũng không nói dối tôi, anh họ thật sự rất yêu cô ta.

Tôi cới chiếc nhẫn trên ngón tay anh họ ra, phát hiện bên trong có khắc chú ngữ và pháp trận. Tôi chưa từng học qua loại chú ngữ này, trông không giống chú ngữ phương đông cho lắm. Thế nhưng tôi lại biết rõ pháp trận đó, nó là dùng để dưỡng hồn.

Trong chiếc nhẫn này vậy mà có một hồn. Là hồn ai thì tất nhiên mọi người đều hiểu. Nhưng ba hồn bảy vía mà chỉ còn lại một hồn, lại phải nuôi thành linh hồn hoàn chỉnh, loại chuyện này đúng là chưa từng nghe qua.

Tại góc nhỏ bên trong chiếc nhẫn có khắc một hoa văn, đó là hình một cung trăng non tinh xảo. Đường vân màu đỏ bên trong bạch ngọc có lẽ là máu của chế sư đi. Tại sao Phượng Triều Nguyệt lại mất công làm chuyện như thế này chứ?

Thật không hiểu rốt cuộc hắn là người tốt hay kẻ xấu nữa.

Trước tiên bỏ qua mấy việc này đã, nhìn bộ dạng này của anh họ, dù thế nào thì tôi cũng không thể trơ mắt nhìn anh ấy như vậy được. Tôi đeo lại nhẫn cho anh họ, sau đó lay tỉnh anh.

“Anh họ, lúc trước anh nói em không được để cho mấy người bác cả lo lắng, thế nhưng chính anh cũng đâu có làm được.”

Anh ấy vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, đôi mắt có chút trống rỗng, giống như không có tiêu cự. Hai tay tôi nắm chặt anh, nhìn anh vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, tôi thở dài, dù sao mối quan hệ của chúng tôi cũng chỉ có thể là anh em mà thôi.

“Em cũng rất lo cho anh, xin anh nhất định phải tỉnh táo lại.”

Tôi niệm chú ngữ triệu hồn, linh hồn trong chiếc nhẫn liền hiện ra. Linh hồn trong suốt đó cực kỳ yếu ớt, nhưng khuôn mặt cô gái ấy vẫn xinh đẹp như thuở nào.

Đôi mắt anh họ dần lấy lại được thần thái, “Xích Hoa?”

Anh vươn tay muốn chạm vào đôi phương, nhưng lại phát hiện đây chẳng qua chỉ là một cái bóng.

“Cho dù chỉ là một cái bóng cũng được. Rốt cuộc em đi đâu rồi? Em có biết anh...”

Cô gái vươn tay chạm khẽ lên môi anh họ, mỉm cười ý bảo anh đừng nói gì cả. Sau đó, cô ta vươn tay nắm chặt tay anh họ, đôi môi khép mở, thanh âm trong trẻo êm tai vang lên khắp không gian.

Cho dù phải đời đời kiếp kiếp chịu đau khổ, tình yêu của em với anh vẫn mãi không đổi thay, hy vọng anh cũng như thế với em.

Xích Hoa nếu tiếp tục đầu thai thì nhất định sẽ không thể có cơ hội ở bên anh họ. Nhưng nếu bây giờ hồn cô ta thật sự có thể trọng sinh, thì một linh hồn hoàn toàn mới cũng sẽ mang một vận mệnh mới. Trong một tương lai không xa, họ luôn có cơ hội gặp lại nhau.

Đây không hẳn là một phương pháp hoàn toàn ổn thỏa, có thể nói là tử rồi lại sinh. Phượng Triều Nguyệt vậy mà dám dùng phương pháp này để hoàn thành tâm nguyện cho Xích Hoa, chỉ có thể nói hắn thật sự là một người rất kỳ quái.

Không lâu sau đó, một đám quan chức bị quần chúng tố cáo tham ô nhận hối lộ. Một quan viên may mắn sống sót trong sự kiện ở Thao Thiết Yến cũng dính líu trong vụ đó. Bọn họ cho dù là tìm được đường sống trong chỗ chết nhưng vẫn không chịu bót phóng túng, thế nên toàn bộ đều bị bắt về quy án.

Cho dù không có cổ độc ‘Tham’, kẻ hại dân cũng tất bị trừng phạt.

Sau Tết Trung thu, tôi vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện của sư phụ, vì thế lại ghé tới trước cánh cửa lớn khắc hoa kia. Chẳng biết vì sao, vòng gỗ cửa bằng đồng hình hoa sen dường như chỉ để làm màu với tôi, tôi vừa đẩy thì cửa liền mở toan.

Bàn trang điểm, chiếc tủ bằng gỗ lè, hết thảy đều giống như lần trước, chẳng hề thay đổi. Chẳng qua so với trước đây thì chúng đều được lau dọn sạch sẽ như mới, hẳn là mỗi ngày Tử Dạ đều có quét dọn.

Tôi đẩy cửa sổ ra, những chùm hoa tử đằng nở rộ đầy sân, cánh hoa tím nhạt rải rác trên khung cửa sổ hình bán nguyệt, những nhánh hoa xum xuê tựa như muốn trào hân lên khung cửa sổ mà leo vào phòng.

Đây là căn phòng có thể nhìn thấy được cảnh sắc tươi đẹp nhất trong sân, là khuê phòng của cô con gái Long Liên mà sư phụ cưng chiều nhất.

Tôi vốn định đi lấy cái hộp gấm đựng ảnh chụp kia, nhưng lúc đi ngang qua bàn trang điểm, quét mắt qua tấm gương trên bàn, tôi lại phát hiện có điều khác thường. Tôi bước đến trước tấm gương, mặt kính bằng phẳng bỗng dưng gợn sóng, như thể có nước nhỏ giọt trên mặt hồ.

Lúc tôi vừa định nhìn kỹ lại, đột nhiên có hai cánh tay từ trong mặt kính vươn ra kéo tôi vào bên trong.

Tôi nhện không được mà hét to đầy sợ hãi, lại nhận ra mình vẫn đang bình yên đứng trong phòng. Tử Dạ từ ngoài cửa bước nhanh vào bên trong, “Có chuyện gì xảy ra?”

“Gương...” Tôi ôm chặt Tử Dạ, chỉ vào gương mà nói, “Trong gương có một cô gái.”

Tử Dạ nghiêm túc nhìn vào gương, sờ sờ cằm, “Uhm... Đúng là một cô gái rất xinh đẹp, chẳng qua nhìn dáng vóc như vậy thì không thể gọi là cô gái được, cùng lắm chỉ là thiếu nữ thôi.”

Đây không giống những lời Tử Dạ sẽ nói chút nào cả. Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta, chớp chớp mắt.

Người sau điểm nhẹ lên mũi tôi, “Tiểu thư, Tử Dạ biết cô muốn mau chóng lớn lên để gả cho Phượng đại nhân. Nhưng mà, lão gia cũng sẽ lưu luyện cô lắm đó.”

“Anh nói cái gì?” oo

“Chẳng lẽ Tử Dạ nói không đúng sao?” Tử Dạ nói xong liền rất quen thuộc mà bước đến trước tủ quần áo chọn đồ, sau đó lấy ra một cái váy màu hồng nhạt thêu hoa văn vàng.

Chuyện kinh khủng này khiến não tôi đơ ra mất năm phút. Cho tới khi bị Tử Dạ kéo đến trước gương chải đầu, tôi mới nhìn rõ được bộ dạng của bản thân.

Tấm lịch treo trên tường cho thấy hôm nay là giao thừa năm 1955, thảo nào trong nhà lại mang không khí phấn khởi vui mừng như thế. Trên cửa treo câu đối vàng, trên cửa sổ cũng dán đầy hoa giấy trang trí màu đỏ, ngoài cửa lớn còn dán chữ “Phúc” thật to.

Trong phòng khách bày bốn chậu quất, bên trên trang trí bằng rất nhiều bao lì xì đỏ. Còn có hoa lay ơn, hoa thược dược, hoa ngân liễu thường được trưng trong dịp Tết. Có thể thấy được Tử Dạ đã dồn biết bao nhiêu tâm huyết vào việc trang hoàng cho căn nhà này.

hoa ngân liễu:

Tử Dạ khi đó không giống như Tử Dạ bây giờ, trong mắt không có ưu thương mà là tràn đầy lạc quan. Cả tòa nhà cũng không vắng lặng như hiện nay, cho dù đang là mùa đông, hoa tử đằng vẫn nở rộ đến rực rỡ, trong vườn đều là những chùm hoa đang bung xòe khoe sắc mặc cho tiết trời rét lạnh, khắp nơi căng tràn nhựa sống.

“Sư... A, vậy... cha em đâu?” Suýt chút nữa là lòi đuôi rồi, tôi sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh.

“A? Tiểu thư, không phải cô nói lão gia hôm nay có ca trực, cho nên muốn tự tay làm điểm tâm để đi thăm bọn họ sao?”

Ca trực? Sư phụ có công việc sao? Hình như tôi vừa nghe được một từ rất ghê gớm, trong đầu liền không nhận được mà tưởng tượng đến dáng vẻ sư phụ làm việc.

Công việc mà có ca trực ấy à... Bác sĩ? Lái xe? Người bán vé ở nhà ga? Nghĩ tới nghĩ lui hình như chỉ có hai nghề là cảnh sát và bảo an là thích hợp với ông ấy thôi.

“Tiểu thư, nếu không nhanh chút thì trời tối mất.” Tử Dạ ở một bên thúc giục.

“Vậy... làm điểm tâm thôi nào... ha ha...”

Khi còn bé tôi thích nhất là dịp năm mới, không chỉ bởi vì được người lớn cho tiền, mà còn vì có rất nhiều đồ ăn ngon. Nhất là ở cái thành thị cực kỳ coi trọng việc ăn uống này. Bánh mặn nhân thịt, bánh bao chiên, bánh bột trứng, bánh tổ... Dù các món ăn vật với đủ loại màu sắc hương vị khác nhau, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến người ta phải ứa nước miếng.

bánh bột trứng: là một loại bánh bột mì của Quảng Đông, bao gồm trứng, bột mỳ và mỡ lợn được chiên xoắn lại, có thể nhúng trong mạch nha mà ăn.

Chẳng qua là, tôi chỉ biết ăn chứ có biết làm đâu. Tuy rằng đã rất cố gắng học hỏi, thế nhưng nhìn vào đồng bánh nhân thịt hình thù quái dị, bánh củ cải

khét nghệt... tôi thật muốn trốn luôn dưới gầm bàn.

Từ Dạ cũng rất chu đáo, tìm một hộp gấm đen đặt điểm tâm vào.

“Không sao cả, những thứ này đều là tấm lòng của tiểu thư, cho dù khó ăn đến mức nào, lão gia và Phụng đại nhân cũng sẽ ăn cho bằng sạch.”

Muốn ăn thì tôi cũng đừng nói trắng ra như vậy được không? TT

Từ Dạ nói nếu sư phụ không đi làm nhiệm vụ ở bên ngoài thì sẽ ở trong văn phòng cảnh sát. Văn phòng cảnh sát hồi đó cũng không phải là đồn công an như hiện giờ, mà cũng có một phần là của quân đội, bởi vậy thay vì nói là trị an bắt cướp thì không bằng nói là truy bắt phần tử gián điệp của địch.

Quang cảnh phố phường cũng khác hẳn so với hiện giờ. Hai bên con đường lát đá phần lớn là nhà trệt, không có bao nhiêu nhà cao tầng. Ra đến đường lớn, hai bên đều là nhà lâu ba bốn tầng, cửa sổ Mãn Châu khắc hoa vẫn giữ nguyên vẻ cũ nát, không giống như bây giờ đã được sửa sang lại y như mới. Bảng hiệu của các cửa hàng cũng đều để đứng, ô tô tuy rằng không nhiều, nhưng lại có kẻ đến người đi, trông khá là nhộn nhịp.

Thành thị vẫn chưa phát triển thành rừng bê tông như hiện nay, rất nhiều nơi vẫn còn lưu giữ linh khí cổ xưa, ví dụ như lúc vừa rồi tôi đi ngang qua bốn ngôi miếu trên đường lớn, hai con sư tử đứng ở hai bên miếu còn nháy mắt với tôi. Yêu quái trên đường cũng nhiều hơn bây giờ, phần lớn chúng đều đang sinh sống giữa xã hội loài người.

Phong thủy của thành phố này tất nhiên đã được những vị tổ tiên tài năng sắp đặt cho, từ ngàn năm trước cho tới nay, trung tâm thành phố gần như chưa từng thay đổi, cơ quan chính phủ nơi này cũng là ở gần đây. Nghe nói chỗ kia nằm tại vị trí long mạch, không phải công trình kiến trúc nào cũng có thể chống đỡ, cho nên đã trở thành khu đất thuộc quyền sử dụng của chính phủ.

Tôi cũng không mấy khó khăn để tìm ra nơi đó. Dường như bảo vệ cũng nhận ra tôi, cho nên bảo tôi tự đi vào. Quẹo trái rẽ phải một hồi tôi cũng vào được văn phòng của sư phụ, chẳng qua bên trong chỉ có một thanh niên đeo kính đang đóng giữ, còn sư phụ thì chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

“Xin hỏi... Có Long Chấn Kiên ở đây không?”

“Ôi, người đẹp bé nhỏ đây mà, hôm nay sao lại e thẹn như thế, đáng yêu đến nỗi chú đây muốn cướp cô bé về nhà luôn.”

Phía sau truyền đến thanh âm khiến tôi hoảng sợ. Vừa quay đầu lại tôi liền đối diện với một đôi mắt đào hoa, người mới tới kéo kéo tay tôi, “Người đẹp bé nhỏ, cha bé không ở đây, thôi thì đi chơi với chú đi.”

Người nọ trẻ trung tuấn tú, vừa nhìn là biết có quan hệ huyết thống với Phong Khinh Vân, đều là mắt hoa đào mặt mỹ nhân. Tóc dài tới vai được buộc hờ, cổ áo quân phục trên người không cài nút, dây lưng cũng không thắt, khoác áo bành tô, lộ ra bộ dạng lưu manh, hoàn toàn không giống chút nào cái khí chất cậu ấm trên người Phong Khinh Vân.

“Phong Ly Huyền, giờ cậu lại chuyển sang lừa gạt thiếu nữ vị thành niên à?” Thanh niên mang kính buông tài liệu trong tay xuống, nở một nụ cười nhẹ.

“Thì sao?” Phong Ly Huyền nhướn một bên mày, kéo kéo tay tôi, tựa như muốn nói “Tôi cứ lừa đó, rồi sao nào”.

“Vậy thật tốt quá. Rốt cuộc tôi cũng có lý do để bắt cái tên mặt người dạ thú cậu rồi.” Trên mặt thanh niên vẫn mang theo nụ cười, nhưng lúc nheo mắt lại rất có lực uy hiếp. Tôi cảm thấy cậu ta khá giống Tô Cẩm Ngôn.

Dường như tôi đã từng thấy hai người này trong ảnh chụp cũ của sư phụ. Người thanh niên đeo kính kia là ông nội của Tô Cẩm Ngôn sao?

“Tốt thôi, nếu như cậu có thể bắt được lời nói của tôi.”

Hai người đối mặt nhau, không khí có chút quỷ dị. Xem ra oan gia không chỉ mới kết từ đời Tô Cẩm Ngôn và Phong Lôi Tồn nha.

Tôi không muốn cứ đứng nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình thế này, liền bắt đầu gõ tay phát biểu: “Xin hỏi...”

“Liên tiểu thư, đừng có động đến tên mặt người dạ thú này. Lại đây ngồi đi, tôi pha trà cho cô bé.” Về mặt thanh niên đeo kính xoay chuyển rất nhanh, lập tức thay vào bộ dạng hòa ái thân thiện, “Chỗ này có đậu phộng và hạt dưa đó.”

“Đậu phộng và hạt dưa đều cứng như vậy, ăn có gì ngon đâu? Để chú dắt bé đi dạo chợ hoa.”

“Tôi muốn tìm cha trước đã, được không?” Vẫn cứ nhanh nhẹn tìm được sư phụ mới là chính sự. Có lẽ sư phụ có biện pháp giúp tôi xuyên trở về.

Thanh niên mất kính nói: “Đội trưởng đang chấp hành công vụ, tiểu thư không thể đi theo.”

“Nhưng mà...”

“Tôi đi pha ấm trà nóng, tiểu thư có thể ở trong đây chờ.” Nói xong còn dùng ánh mắt sắc bén quét qua Phong Ly Huyền một cái. Người sau chẳng hề hấn gì mà đứng cười ha ha.

Dụng phải cái tên cứng nhắc này, tôi hoàn toàn chẳng còn cách nào khác, đành phải đi năn nỉ Phong Ly Huyền, “Chú có thể mang tôi đi không?”

Người sau cười cười vuốt tay, “Bé cũng thấy rồi đó, tôi mà bắt cóc bé là bị ai đó lôi vô ngục liền.”

Nhìn dáng vẻ dẫn đo của tôi, Phong Ly Huyền lập tức xáp lại nói nhỏ: “Tôi rất sẵn lòng cống hiến sức lực cho người đẹp bé nhỏ nha. Chẳng qua bé cũng phải trả chút thù lao cho tôi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Phiên Ngoại 2

Đừng nói là hấn đang có mấy thứ ý định như lấy thân báo đáp nha? Tôi lui ra sau hai bước, dùng ánh mắt như nhìn biến thái mà trừng hấn, người sau tựa như cũng ngẫm hiểu, vội vàng khoát tay, “Tôi cũng không dám ra chủ ý bậy bạ gì với mỹ nhân bé nhỏ đâu. Chỉ cần chia cho tôi một chút điểm tâm trong tay bé là được.”

Tôi cảm thấy tim mình đập mạnh một chút, tại sao hấn biết trong tay tôi đang cầm điểm tâm? Cũng có thể là đồ ăn hoặc canh hầm này nọ mà. Người thời trước ăn cơm tối rất sớm, lúc này đến bữa cơm cũng không có gì lạ cả.

“Uhm... Vậy chú đoán xem bên trong là món điểm tâm gì?” Tôi quyết định thử hấn.

“Cái này tôi đoán không ra.”

“Không đoán ra thì không cho. Tôi tự đi tìm cha.” Dù sao với danh tiếng của sư phụ thì hấn là yêu quái ở gần đây đều biết tới.

Tôi giả bộ bước đi, lại bị đối phương nắm cổ tay, “Được rồi, tôi đoán mà. Nếu đoán đúng thì bé phải cho tôi thêm một phần nữa nha.”

“Được.”

Kết quả là Phong Ly Huyền đoán được toàn bộ điểm tâm bên trong, thế nên mỗi loại điểm tâm tôi đều lấy ra cho hấn một phần. Sau đó lại dùng bọc giấy gói lại một phần khác đặt trước mặt người thanh niên trên bàn.

Phong Ly Huyền nhìn thấy hành động của tôi thì trong mắt liền lóe lên chút kinh ngạc. Sau đó nhanh chóng che giấu mà bước qua, “Tại sao bé lại cho hấn? Không phải nói là cho tôi hai phần sao?”

“Trong lòng chú hiểu rõ mà.” Lúc đầu tôi không nghĩ là Phong Ly Huyền có thể đoán trúng. Người này nhất định là đã thông đồng với thanh niên mất kính rồi.

Nếu thanh niên mất kính đó là ông nội Tô, vậy hấn có thể bói ra được tôi sẽ tới nơi này thì cũng chẳng có gì kỳ lạ cả. Hơn nữa cái trò Xạ Phú đoán ra bên trong hộp giấu là điểm tâm gì đối với hấn là rất dễ dàng. Chẳng qua tôi không hiểu vì sao họ lại phải tốn công lừa điểm tâm của tôi làm gì, thế nhưng xem ra bọn họ cũng không đến nỗi thù địch nhau như thế hệ con cháu của mình.

Tôi vươn tay kéo kéo Phong Ly Huyền còn đang ngó người ra, “Chúng ta đi thôi. Chú đồng ý dẫn tôi đi tìm cha rồi.”

“A... Được.”

Hấn hoàn hồn trở lại, dùng một tay ôm tôi lên, khiến tôi giật nảy mình, “Này, chú làm gì vậy? Tôi có thể tự đi mà.”

“Uhm huh, mỹ nhân bé nhỏ hôm nay đặc biệt đáng yêu nha, hại chú lại yêu bé hơn rồi.”

“Phải không?” Tôi tiến đến sát tai hấn mà nói: “Tôi sẽ đem chuyện ngày hôm nay, còn có những lời chú nói, từ đầu tới cuối đều kể hết cho cha nghe.”

Phong Ly Huyền lập tức lộ ra vẻ mặt đau khổ, “Làm ơn đừng mà.”

“Vội đi nhanh đi! Hứa da!” Tôi làm bộ vỗ đầu hấn một tí. Người sau dùng ánh mắt tỏ vẻ bản thân không phải là ngựa, sau đó lại thấy ra bốn lá bùa, niệm to chú ngữ.

“Đông tây nam bắc, lưu hành bốn phương, tới chỗ tôi cần, đi!” Hấn vung tay một cái, bốn lá bùa bay về bốn phía, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một pháp trận.

Pháp trận phát ra ánh sáng chói lòa, cảnh sắc trước mắt tôi trong thoáng chốc đã biến đổi. Thì ra trận thức của Phong gia lợi hại đến như vậy, cứ như là cánh cửa thần kỳ của Doraemon ấy. Đáng tiếc một điều, trận thức hấn là không được lưu truyền lại, vì Phong Khinh Vân cho dù bị tắc đường cũng không hề sử dụng trận thức này.

Hai bên đường lớn bày đầy các sạp bán hoa, các loại hoa xuân tươi tắn nở rộ, người đến người đi đều ôm trong tay một hoặc nhiều bó hoa, phổ xá vô

cùng náo nhiệt. Từ xưa tới nay nơi này đều được xưng là chợ hoa, đó là một loại đặc sắc của tết âm lịch nơi đây, được bày bán liên tục trong ba ngày giáp tết. Hôm nay còn có biểu diễn hí kịch, cho nên du khách cũng đặc biệt nhiều.

“Cha đâu?” Tôi quay đầu hỏi Phong Ly Huyền, người sau lắc đầu, “Không biết. Người quá đông, chúng ta qua bên kia xem thử đi.”

Chỉ chốc lát mà trong tay đã bị nhồi đầy mấy thứ đồ chơi, nhìn bộ dáng hứng thú bùng bùng của hân, tôi thật hoài nghi hân là đến đây để vui chơi thì có. Đang suy nghĩ có nên tự mình đi tìm không, tôi lại vô ý đụng vào một người đang đi tới.

Tôi cuống quýt xin lỗi, người sau lại vội vàng rời đi. Người kia có hơi kỳ lạ thì phải. Hân vừa từ sân khấu kịch bên kia đi ra, mà hiện giờ nơi đó đã đầy ắp người, chuẩn bị chờ xem biểu diễn.

Vừa rồi tôi còn trông thấy hân đứng một lúc lâu bên mấy chậu hoa cúc cạnh sân khấu, thế nên không nhìn được mà bước qua xem thử. Nhìn thấy trong chậu hoa là một hộp thuốc lá, lúc tôi nhặt lên, lại thấy rất rõ ràng phía dưới hộp thuốc lá là một ngòi nổ.

Tôi định nói chuyện này cho Phong Ly Huyền, nhưng lúc quay đầu lại không thấy bóng dáng hân đâu. Phải truy bắt cho được người kia, không biết ở đây còn bao nhiêu kíp nổ nữa.

Tôi chạy về phía người nọ rồi đi, thời đại này không có điện thoại di động thật sự bất tiện quá chừng. Tôi vừa chạy vừa tháo cái kẹp bướm bướm trên đầu xuống, cắn ngón tay rồi nhả máu lên đó. Trên đồ trang sức của Long Liên đều có khắc pháp trận, cũng không chỉ mang chức năng duy nhất là để trang trí.

Niệm xong chú ngữ, tôi thổi một hơi vào con bướm, “Nhanh đi thông báo với Phong Ly Huyền.”

Bướm bướm bay lên, tôi cũng thấp thoáng thấy được kẻ vừa rồi. Hân đang rẽ vào một con hẻm nhỏ, tôi liền đi theo vào. Trên người kẻ này tràn ngập một thứ khí màu đen, cho nên tôi mới cảm thấy hân cổ quái.

Rẽ qua một khúc ngoặt tôi mới phát hiện, trong hẻm nhỏ hoàn toàn không có lấy một bóng người. Tôi bị mất dấu rồi sao?

Không khí nơi này rất quỷ dị, rõ ràng là ở ngay bên cạnh phố xá sầm uất, nhưng lại hoàn toàn không có lấy một âm thanh người sống. Trời đã về chiều, ánh tà dương đỏ rực hắt trên mặt đất, trông như những vệt máu loang lổ. Không đứng, cho dù là nắng chiều cũng không thể có màu sắc thế này.

Tôi ngẩng đầu liền phát hiện cả không trung đều đỏ rực như máu, hoàn toàn không nhìn thấy thứ gọi là mặt trời đâu cả.

Trên mặt đất trông như biển máu đột nhiên vuren ra một đoạn cánh tay bằng xương khô, nắm lấy mắt cá chân tôi. Tôi vừa định rút chân ra, mặt đất xung quanh lại như bề mặt nhám thạch núi lửa, phóng ra từng đám hơi nước. Mả chân tôi cũng không tài nào rút ra được.

Từ trong lòng đất lại nhô lên một đám đầu lâu, đôi mắt trống rỗng tràn ngập tà khí lóe lên sắc đỏ, tiếng cười sắc nhọn phát ra từ cái miệng đầy răng nanh.

【Điểm tâm thật ngon...】

【Máu thật ngon, xem như món tráng miệng nhĩ】

【Tao muốn trái tim của nó, không tên nào được giành với tao】

Nhìn những bộ xương khô dần dần bao vây xung quanh, tim tôi như rơi xuống vực sâu. Cho dù có vũ khí, tôi cũng không thể đối phó với một đám xương khô đông như vậy. Mấy thứ này cũng không phải là yêu quái, mà là tà ma. Trên người chúng tràn ngập khí đen nồng đậm, càng nhìn càng khiến cho lòng người rét lạnh.

Tôi giờ hộp gấm trong tay lên, dùng sức nện vào cái tay xương xẩu đang nắm lấy mắt cá chân mình, cái tay kia liền bị đánh gãy. Tôi nhanh chóng chạy ra ngoài đầu hẻm, phía trước lại lòi ra thêm một đồng đầu lâu, ngăn chặn đường lui của tôi.

Tôi lấy ra bao thuốc lá ném vào đám xương khô kia, chờ xem không biết nó có tác dụng gì không. Đáng tiếc, hộp thuốc kia cũng không có bất kỳ phản ứng gì. Xem ra nó không phải là kíp nổ rồi.

Tôi lui đến sát góc tường, suy nghĩ xem có nên trèo tường hay không. Bên trên chột có vài giọt nước nhỏ xuống, tôi vừa vuren tay sờ, lại thấy trên tay đều là máu. Tôi ngẩng phát đầu lên, liền đối diện với một cái đầu lâu chống ngược đang bám trên tường.

“Oa” Tôi lập tức giờ hộp gấm đánh qua, khiến cái đầu kia rơi xuống. Thế nhưng bộ xương đã nhanh chóng liền lại, vuren tay muốn bắt lấy tôi.

Đánh vậy mà còn không chết sao? Quả thực còn khó đối phó hơn tang thi nữa.

【Mày là của tao】

Khi đầu ngón tay của bộ xương kia đã gần như chạm đến cổ tôi, mặt đất phía sau nó đột nhiên nổ mạnh, tiếng nổ đinh tai nhức óc kia khiến đầu tôi choáng váng.

Là hộp thuốc lá kia phát nổ, chất lỏng màu đỏ ghê tởm nào đó bắn tung tóe lên khắp người tôi, xương cốt vỡ vụn rơi đầy đất.

Tôi thừa cơ chạy ra khỏi con hẻm, lại phát hiện bên ngoài không phải là đường cái, mà là một đầm nước lớn màu đỏ. Vô số xương khô từ trong đó bò ra. Tôi xoay người liền thấy bộ xương vừa nãy muốn bắt mình đang bước từng bước tới gần.

【Điểm tâm... điểm tâm đừng chạy...】

Tao đâu phải điểm tâm lót dạ cho mày đâu chứ! >< Tôi rút cái trâm cài trên đầu ra rồi niệm Bất Động Minh Vương Hàng Ma chú, chuẩn bị liều mạng với bọn chúng. Không thể có một cuộc xâm lăng của Ma tộc trên quy mô lớn như vậy được, thế nên trong mấy bộ xương khô này ắt hẳn chỉ có một con là thật. Sau đó tôi mới biết rằng mình đã nghĩ sai, chuyện Ma tộc tập kích với quy mô lớn cũng sẽ lại xảy ra vào thời điểm không lâu sau này. Chẳng qua, lúc đó tôi cũng không đến nỗi quá ngốc, đúng là chỉ có một con xương khô mới là hàng thật. Tôi cảm trâm cài tóc mạnh mẽ đâm xuyên qua cái đầu lâu của bộ xương khô kia. Bộ xương liền phát ra tiếng thét chói tai, giương nanh múa vuốt nhào qua. Đột nhiên trước mắt tôi lóe lên một tia sáng, bộ xương khô kia liền bị chém thành hai nửa. Một lưỡi thương dài cắm sâu trên mặt đất, thân thương đen tuyền, hai bên lưỡi thương sắc bén phát ra ánh sáng lạnh lẽo, bên trên lưỡi thương còn được khắc một dòng chữ ngũ màu đỏ. 【Long Nha... Tượng sư Long Chấn Kiên?】 Bộ xương khô đã đứt đôi nửa người nhưng vẫn có thể cử động, nó vừa ngẩng đầu lên liền bị một người mới nhảy xuống giẫm một cước nát bậy. Người mới tới mặc một bộ quân trang cổ đứng màu xanh lục, vạt áo khoác bành tồ của quân đội trên người khẽ phất phơ trong gió, mái tóc đen ngắn chỉnh tề, mày kiếm nổi lên với đôi mắt thâm thúy mang theo sự uy nghiêm khó cưỡng, tựa như có thể nhìn thấu hết thảy. Dường như trông còn đẹp trai hơn cả cái người trong trí nhớ của Vương Thiết Hán, đã vậy còn rất có sức quyến rũ, dùng từ ngữ đang lưu hành của giới trẻ hiện nay thì có thể gọi là “Nam thần”. Lúc tôi còn đang ngẩn người, một bàn tay to lớn đã đặt lên trên đầu tôi, dùng sức xoa, “Cái con bé này, thật không biết nghe lời.” Động tác của sư phụ có chút thô lỗ, nhưng trong mắt lại tràn đầy cưng chiều. Về điệu dáng trên mặt và động tác dưới chân ông ấy hoàn toàn tương phản, cái đầu lâu kia vẫn đang phát ra tiếng vụn vỡ rã rạc. Tuy rằng tôi rất muốn gọi ông ấy một tiếng “Sư phụ”, sau đó nói hết tất cả mọi chuyện cho ông ấy, thế nhưng, lời vừa chực chờ bên miệng, tôi lại không tài nào thốt ra được. Nhìn trong mắt ông ấy chỉ có mỗi hình bóng của mình, đáy lòng tôi như có một giọng nói vang lên “Thật ra làm con của sư phụ cũng không đến nỗi tệ”. 【Khắc khắc khắc...】 Một tràng cười quỷ dị cất lên, chất lỏng màu đỏ dưới chân như dòng nước đang sôi trào, một lưỡi dao bằng xương cực kỳ sắc bén đột ngột vọt ra, từ phía sau sư phụ đâm tới. Tôi không nhìn được mà kêu lên, sư phụ lại vẫn vững vàng bình tĩnh đứng đó, chẳng hề quay đầu. Một con sói trắng to lớn từ bên cạnh lao qua, cắn nát lưỡi dao bằng xương kia. Theo sói trắng nhảy xuống là một người đàn ông hình thể linh hoạt mạnh mẽ, không ngừng vung đại đao trong tay chém nát toàn bộ lưỡi dao bằng xương đang được phóng ra. Trong chất lỏng đỏ thẫm kia lại liên tục có những con quái thú xương xấu xông ra. Con sói trắng nọ liền đánh nhau với quái thú, đập đá gặm cắn, cứ như một chiếc máy ủi đất mà đánh nát thứ kia. Thế nhưng, những khúc xương đó vẫn tiếp tục liền lại rồi xông lên tấn công. Sư phụ vươn tay cầm cây thương dài cắm trên đất, chân đá một đầu thương, trường thương liền xoay nửa vòng cung rồi lộn đầu lại. Toàn bộ xương khô đang đến gần đều bị chém thành hai khúc, vết cắt trông cực kỳ gọn gàng. Sau đó ông ấy lại đưa tay sờ sờ đầu tôi, “Con ngoan ngoãn đứng đây đợi, sẽ sớm xong thôi.” Sau đó ông vung trường thương lên, vẽ một vòng tròn xung quanh tôi, vòng tròn liền phát sáng, thứ chất lỏng màu đỏ kia liền lập tức lùi ra bên ngoài vòng. Sư phụ quả thật rất lợi hại, chỉ cần tiện tay liền có thể tạo ra một kết giới. Người đàn ông cầm đao cũng huýt sáo một cái, con sói trắng kia liền nhảy đến trước mặt tôi, canh giữ bên ngoài kết giới. Sau khi sư phụ đánh nát một con xương khô, liền xoay người nháy mắt với tôi mấy cái: “Không được ngang bướng nữa nha.” Chỉ lo nói chuyện với tôi, ông ấy hoàn toàn chẳng thèm để ý đến đám quái vật đang tới gần, tôi vì ông ấy mà lo đến toát mồ hôi hột. “Cẩn thận phía...” Không đợi tôi hô xong, người đàn ông cầm đại đao đã chém nát một con quái vật. Sư phụ dường như rất tin tưởng người nọ, cũng không nói gì mà chỉ liếc mắt nhìn. Sau đó tiếp tục nói với tôi: “Con đồng ý với cha đã!” “Con đồng ý, cha mau tập trung chiến đấu đi!” Tôi gấp đến độ muốn giậm chân, người sau thấy tôi đồng ý thì rốt cuộc mới chịu xoay người ứng chiến. Động tác sư phụ vung trường thương lưu loát như mây trôi nước chảy, lại cứng cáp hữu lực, oai phong凛冽. Rõ ràng là sử dụng binh khí dài nhưng dường như ông ấy lại rất thích cận chiến, toàn sử dụng nắm đấm khiến cho quân địch phải rơi rụng. Ông ấy đứng giữa một đám xương khô mà đánh đấm, tựa như không thèm để ý đến phía sau, thỉnh thoảng cũng sẽ rơi vào tình huống nguy hiểm. Chẳng qua những lúc ấy đều có người đàn ông cầm đao giải quyết. Người đàn ông trung niên nọ có khuôn mặt lạnh lùng, mày rậm mắt to, có chút giống với lão Trương. Hắn giống như cái bóng của sư phụ, sư phụ khiếm khuyết chỗ nào, hắn sẽ bổ sung chỗ đó. Sau lưng sư phụ để lộ sơ hở dẫn tới nguy hiểm, hắn cũng sẽ ngăn chặn lại toàn bộ. Hai người phối hợp ăn ý không chê vào đâu được, dưới công kích của bọn họ thì đám xương khô đều hóa thành tro tàn, không thể liền lại được. Mà đám xương khô cũng phát hiện ra tình trạng này, chúng nó lập tức ngừng tấn công, kéo nhau phi lên không trung. Càng ngày càng có nhiều bộ xương hợp lại với nhau, thân thể chúng cũng dần trở nên không lồ, gần như che khuất cả bầu trời. Sau đó một bộ xương khô hình rồng cực kỳ to lớn xuất hiện trên không trung. Nó sải rộng đôi cánh bằng xương, lao thẳng xuống phía hai người bọn họ. “Đầu là của tôi.” Sư phụ nói với người đàn ông kia. Đối phương gật đầu, rút ra một cây đao khác ở bên hông. Hai tay hai cây đao, người đàn ông như sao băng mà lao vút lên trên, né qua đầu rồng, chui vào khe hở giữa những khớp xương trên lưng rồng. Mà sư phụ cũng xách trường thương đang đặt bên cạnh lên. Vào lúc lao lên đánh thẳng vào đầu rồng, sư phụ lại đột ngột chuyển hướng, nhảy lên rồi đáp trên đầu nó. Bộ xương rồng quét qua mặt đất rồi lại lao vút lên trời, càng không ngừng giãy dụa, muốn hất sư phụ ra khỏi đầu. Thế nhưng người sau vẫn cứ đứng vững như núi Thái Sơn. Chỉ thấy trên thân bộ xương rồng chợt lóe ra tia sáng sắc lạnh, cả một khung xương to lớn đã bị chém thành mảnh nhỏ. Vào lúc bộ xương rồng rơi xuống, sư phụ cũng đâm sâu trường thương xuống pháp trận màu đỏ trên trán rồng. Khí đen từ trong pháp trận chọt ủa ra, sau đó bộ xương cũng rơi xuống đất, vỡ vụn thành bụi phấn. Trong đôi mắt xích của bộ xương rồng có một người đàn ông nằm, không, phải nói là một bộ xương khác. 【Là tên tượng sư, đặt ta sống lại, chắc chắn bảo thủ】 Cả bộ xương kia tỏa ra tà khí mãnh liệt, lại còn phun ra những lời ác độc tàn nhẫn. “Thật đáng tiếc, mày không có cơ hội rồi.” Sư phụ một cước giẫm nát cái đầu lâu của nó. Không gian bắt đầu sụp đổ, mặt đất lộ ra vô số đường vân màu vàng, trông như một loại pháp trận nào đó. Thứ chất lỏng đỏ thẫm trên đất tựa như bị thứ gì đó hấp thụ, kể cả mảnh xương vụn cũng bị hút vào bình sứ trong tay một gã thanh niên. Thanh niên kia có khuôn mặt tuấn tú, thanh tao nho nhã, hẳn chính là Phượng Triều Nguyệt. 【Vô dụng... Ha ha... Đợi đến lúc ta thu tóm cả thế gian này... Các ngươi đều phải chết...】 Lời trăn trối cuối cùng của bộ xương còn chưa dứt, cả người hắn đã bị hút vào trong bình sứ. Phượng Triều Nguyệt đập nắp lại, nắp bình trong tay vừa xoay, lập tức hoàn toàn dung hợp với thân bình, không để lại một khe hở nào. Trên khắp bình sứ đều được khắc chữ ngũ, ngay cả bùa niệm phong cũng tiết kiệm. Âm thanh nào nhiệt khắp bốn phía lại vang lên. Nơi đây vẫn là con hẻm nhỏ nằm cạnh chợ hoa. Tôi đột nhiên nhớ tới cái bao thuốc lá kia, lập tức kéo tay sư phụ nói: “Có người thả bom ở chợ hoa!” “Đội trưởng!” Phong Ly Huyền từ đầu hẻm chạy vào, phía sau còn dẫn theo mấy người quân nhân. Sư phụ nghiêm túc nói với hắn: “Lần theo mả khí mà tìm, xử lý toàn bộ bom, một quả cũng không được để sót.” “Vâng!” Phong Ly Huyền nghiêm kính chào theo nghi thức quân đội, trông hắn hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ cả lơ phất phơ ban nãy. “Không cần. 47 quả bom đã hoàn toàn được xử lý, Long đội trưởng dường như đã đến muộn một bước rồi.” Từ trong hẻm nhỏ bên kia có một tiểu đội quân nhân bước ra, ông lão dẫn đầu chậm rãi nói: “Giao phạm nhân ra đây, chúng tôi nhất định phải biết được âm mưu của kẻ chủ mưu và đồng bọn. Kẻ địch dám ở chợ hoa làm ra hành động tấn công khủng bố như vậy, nhất định không chỉ có một tên.” “Dựa vào đâu? Đây là kẻ mà chúng tôi bắt được.” Phong Ly Huyền lập tức bước ra, lại bị sư phụ ngăn cản, “Viên cục trưởng, không ngờ tin tức của ông cũng nhanh nhạy thật. Chúng tôi vừa phát hiện được hắn chưa tới 15 phút, người của ông đã đến. Quả nhiên cứ như sấm rền gió cuốn ấy nhỉ.” “Ngài có ý gì?” Một cô gái trẻ đứng sau ông lão tức giận nói. Hai bên giương cung bạt kiếm, tựa như một giây tiếp theo là có thể lao vào đánh nhau. Lúc này, Phượng Triều Nguyệt lại bước lên trước, xoay xoay cái bình sứ nọ trong tay, mấy quân nhân đối diện cũng căng thẳng nhìn theo bình sứ. “Nếu Viên cục trưởng muốn, thì cứ bắt lấy đi này.” Phượng Triều Nguyệt vỗ một cái vào đáy bình, cái bình nọ liền bay về phía mặt ông lão. Cô gái bên cạnh không nhìn được mà kêu lên một tiếng, ở trong ấy đang phong ấn một tên ma đầu, trên đường cái thế này mà làm vỡ bình thì không phải là

chuyện giỡn chơi đâu. Tuy rằng cuối cùng họ cũng chụp được cái bình, chẳng qua mấy tên quân nhân kia cũng bị một trận luống cuống tay chân. Phụng Triều Nguyệt thật không thiện là đệ tử của sư phụ mà, hai người đứng là thích làm xằng làm bậy y như nhau. >< Đợi đến lúc những người đó đi rồi, Phong Ly Huyền vẫn còn vô cùng phẫn nộ bất bình, oán trách Phụng Triều Nguyệt không thôi. Người sau lại chẳng biết lấy từ đâu ra một cái bình trông y như đúc, “Cái này mới là thật.” Nhìn mấy người chúng tôi cảm như sắp rớt xuống đất, hần dắc ý cười, “Mỡ đã treo trước miệng mèo thì có sao còn phải dâng cho kẻ khác?” Sau đó hần nhìn sang tôi, nụ cười kia khiến cho lòng tôi rét lạnh. “Cô nhóc này, còn nhớ sáng nay anh nói gì với em chứ?” Rõ ràng là hần đang cười, thế nhưng tại sao tôi lại liên tục lùi ra sau theo bản năng thế này? Nụ cười kia trông cứ y như lúc anh họ cầm dao mổ ấy. (Tiếng trời: Cái này gọi là “Sự dịu dàng chết người”.) Tôi lùi ra trốn sau lưng sư phụ, người sau lại bắt tôi lại rồi kéo ra ngoài, “Con nói bọn ta phải phạt con như thế nào đây hửm?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Phiên Ngoại 3

“Con...” Tôi vừa nói được một từ, Phong Ly Huyền đứng bên cạnh đã lập tức đỡ lời: “Là lỗi của tôi. Tôi không nên dẫn tiểu thư tới nơi này.”

“Đương nhiên cậu cũng trốn không thoát trách nhiệm đâu.” Sư phụ cong khóe miệng, Phong Ly Huyền thấy thế liền run rẩy.

“Đội trưởng, thôi cứ phạt tôi tới nay đi trực ca thay ngài đi. Đêm giao thừa mà để tiểu thư ăn tối một mình, đáng thương lắm...” Ánh mắt Phong Ly Huyền nhìn tôi tràn đầy thương xót.

Về mặt sư phụ liền nhu hòa hẳn, vỗ vỗ Phong Ly Huyền, “Mẹ cậu còn đang chờ cậu về nhà kia.”

“Không sao cả đâu!”

Phụng Triều Nguyệt liếc nhìn hần một cái, sau đó nhỏ giọng nói với sư phụ: “Nghe nói đêm nay Trần Bình tiểu thư của Trần gia sẽ mang vài món đồ tới thăm hỏi những quân nhân trực ban trong đêm giao thừa.”

“À...” Sư phụ gật gù đầu, hai người dùng ánh mắt đen tối cùng nhìn về phía Phong Ly Huyền, khiến người sau ù ù cạc cạc.

“Đêm nay phải nắm chắc cơ hội nha, chúng tôi chờ uống rượu mừng của cậu đó người anh em”

Phong Ly Huyền bị sư phụ vỗ vỗ vai mà đỏ mặt, “Không phải như anh nghĩ đâu...”

Sau khi Phong Ly Huyền đi rồi, sư phụ nói với người đàn ông lạnh lùng bên cạnh: “Hôm nay cậu cũng về nhà nghỉ ngơi đi.”

Người đàn ông vẫn chưa mở miệng, lại nhìn về phía đám người, tôi cảm thấy hần đúng là một kẻ trầm mặc kiêu ngạo, nhưng sư phụ dường như không cần hần nhiều lời cũng có thể hiểu ý.

“Đừng lo, bên này tôi sẽ bảo Viêm Quân trấn thủ, không có vấn đề gì đâu. Hôm nay là giao thừa, cậu sớm về với vợ con đi.”

Người đàn ông gật đầu, tầm nhìn chuyển sang tôi, một lá bùa kẹp giữa hai ngón tay cháy lên, hóa thành một thứ thân sỏi trắng nho nhỏ. Nhóc sỏi này chỉ lớn cỡ chừng một bàn tay nam giới, là phiên bản thu nhỏ của con sỏi trắng to lớn kia, nhưng lại cực kỳ đáng yêu.

Hần đưa sỏi trắng nhỏ tới trước mặt tôi, sư phụ nói: “Chú Trương cho con đó, còn không mau cảm ơn chú đi.”

Tôi nhận lấy sỏi nhỏ, nói: “Cảm ơn chú Trương.”

Đôi môi mím chặt của người đàn ông hơi cong lên, còn sờ sờ đầu tôi, sau đó liền nhảy lên sỏi trắng cười gió mà đi. Quả nhiên là hần có quan hệ huyết thống với lão Trương.

Con sỏi trắng nhỏ kia cũng thật đáng yêu, ôm rất ấm, khiến tôi quên hẳn đi nỗi sợ hãi vừa rồi. Chợt tôi cảm thấy như bị ai đó ôm lên, sau đó sư phụ vươn tay gõ gõ mũi tôi.

“Đừng tưởng rằng chuyện vừa rồi đã xong.”

Phụng Triều Nguyệt cũng bày ra vẻ mặt nghiêm khắc. Tôi nghĩ đến lúc này họ nói muốn phạt mình... rốt cuộc phải làm sao thì họ mới chịu tha cho tôi chứ?

“Con... con chỉ là muốn đến đưa điểm tâm thôi mà.” Vừa nói ra tôi mới nhớ, điểm tâm khó khăn lắm mới làm được đã mất rồi, sư phụ còn chưa ăn được miếng nào mà.

Tuy là làm không ngon lắm, nhưng ít nhất gì tôi cũng muốn sư phụ nếm thử một miếng. Bây giờ thì lãng phí hết rồi.

Nhìn thấy tôi mang về mặt thất vọng, sư phụ cười nheo nheo hai má tôi, “Được rồi, cha không tức giận đâu. Năm mới mà, đừng có làm ra vẻ đưa đám đó. Chúng ta kêu Tử Dạ cùng đến quán Tử Vị ăn cơm thôi. Buổi tối thì đi dạo chợ hoa.”

“Thật sao?” Tôi chỉ mới ăn ở quán Tử Vị có một lần, thật sự là ngon vô cùng. Mà tôi cũng cảm thấy rất thích thú với chợ hoa, xung quanh đó đều treo rất nhiều ***g đèn, buổi tối ắt hẳn sẽ thú vị lắm đây.

“Sư phụ, người đã đồng ý với con là sẽ không nuông chiều cô ấy nữa.”

Nào giờ tôi vẫn luôn ghét Phụng Triều Nguyệt, cái tên này thật sự rất đáng giận mà! Tôi thò đầu qua vai sư phụ mà nhìn mặt với hán, người sau hơi ngạc nhiên, sau đó cười cười lấy tay búng mũi tôi.

Bị sư phụ bẻ nên tôi không dám lộn xộn gì, thế nên cái mũi cứ bị hán vừa nheo vừa búng. Tôi lấy tay che lại cái mũi, người sau cười nói: “Chuyện hôm nay nên phạt em như thế nào đây?”

“Cha, anh ấy ăn hiếp con.” Tôi lập tức méc, giờ tôi có chỗ dựa rồi, không thêm sợ hán nữa đâu.

“Không phải con thích nó lắm sao?”

“Ai thích?” Lời vừa nói ra, tôi mới chợt nhớ hiện giờ mình đã biến thành Long Liên. Hình như Long Liên rất thích Phụng Triều Nguyệt. Nhưng tên này đâu phải người tốt. Tuy là bây giờ hán còn chưa làm gì. Tôi có nên lên lút cảnh báo sư phụ không nhỉ?

Ngẩng đầu vừa lúc đối diện với ánh mắt của Phụng Triều Nguyệt, tôi cảm thấy hình như hán đang nhử mồi. Chẳng hiểu vì sao trong lòng lại chợt nhói một cái.

“Em còn nhớ sáng nay anh nói gì không? Nếu lại tự đặt mình vào tình huống nguy hiểm, trong vòng một tuần anh sẽ không nói chuyện với em.”

Thật sự là một hình phạt khiến người ta không thể tưởng tượng được đó nha. Dù sao không nói chuyện với hán thì tôi cũng chẳng chết chóc gì.

Một thiếu niên mặc quân phục bước tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Thiếu niên kia trông rất quen, nhìn rất giống...

“Báo cáo trưởng quan, trong vòng ba thước đã được dọn sạch, toàn bộ thuật giả bên địch đã bị bắt.” Thiếu niên liếc mắt nhìn tôi một cái, trên mặt liền lộ ra nụ cười vui vẻ.

Tôi thiếu chút nữa là hô to ‘Lớp trưởng’ rồi. Cô ấy không phải là nữ sao? Tôi nhớ rõ hình như cô ấy tự xưng là ‘Ta’, đó là cách xưng hô của nam giới thời xưa. Phát hiện ra sự thật kinh người này, tôi bản khoả không biết lúc về có nên nói cho cậu lớp trưởng không đây.

Thiếu niên bước tới nhét vào tay tôi một cái chong chóng màu đỏ, “Lúc này vị đại nhân ở miếu Tam Nguyên tặng cho, tiểu thư cầm chơi đi.”

Cái chong chóng đó trông rất đẹp, tôi thổi vài cái, chong chóng lập tức xoay tròn.

Tôi nhớ lúc trước khi Viêm Quân nhìn thấy Liên trên sân thượng trường học thì rất đổi kinh ngạc, lập tức hỏi ‘Người là thứ gì’. Nếu bọn họ đã quen nhau từ lâu, hẳn là sẽ không hỏi như vậy. Nhưng Viêm Quân lại thật sự hỏi, hơn nữa còn hỏi là ‘Thứ gì’ chứ không phải là ‘Người nào’, vậy nói đúng ra cô gái tên Liên đó không phải là con người, cũng không phải là Long Liên mà Viêm Quân quen biết.

Thế nhưng, nhìn vào thái độ của Phụng Triều Nguyệt thì...

Càng nghĩ càng thấy lạ, tôi liếc nhìn Phụng Triều Nguyệt, ánh mắt người sau lại đang nhìn vào cái chong chóng trong tay tôi. Sau đó, hán nói với sư phụ là phải về trung đoàn thăm vấn tên ma vật trong cái bình sứ kia, cho nên không thể đi ăn cùng với chúng tôi.

Nhưng sư phụ lại giữ hán lại, “Đều là người một nhà, giao thừa thì phải cùng ăn cơm chứ.”

Thật ra tôi chẳng muốn đi ăn chung hán tí nào cả, chẳng qua hán cũng là người thân rất quan trọng đối với sư phụ, cho nên tôi cũng nói giúp vài câu.

Phụng Triều Nguyệt đúng thật là chẳng thêm nói với tôi câu nào, hán nói với sư phụ rằng sau khi ăn cơm xong vẫn sẽ về lại trung đoàn.

Mấy món ăn ở quán Tử Vị dường như còn ngon hơn cả lần trước tôi tới ăn. Đồ ăn cùng thịt thà đều rất độc đáo, không có chút hương vị phụ gia nào. Sau khi ăn xong, Phụng Triều Nguyệt về trung đoàn. Sư phụ dẫn tôi và Tử Dạ cùng đi dạo chợ hoa.

Thì ra sư phụ không phải là dẫn tôi đến chợ hoa của loài người, mà là chợ hoa của yêu quái nằm ven sông. Dưới bầu trời đêm, cây đại thụ trăm năm giữa sông được treo đầy ***g đèn đỏ rực, cái bóng phản chiếu dưới nước, trông như một nhánh cây lớn mọc trong nước đang nở đầy hoa sen rực rỡ.

Những con thuyền chất đầy hoa tươi và chậu hoa không ngừng cập vào bến. Máy công nhân vận chuyển dùng tấm ván gỗ để bắc giữa thuyền và bờ, trên thuyền bày đủ các loại đèn ***g đủ màu, ánh ngược dưới làn nước trông như ánh cầu vồng, cực kỳ xinh đẹp.

Không chỉ có thuyền bán hoa, trên sông còn có mấy thuyền nhỏ bán cháo Đinh Tử và các món ăn vặt khác. Các quầy sạp đều đã bày hàng. Con thuyền của quán Tử Vị là có nhiều người ghé đến nhất. Còn có thuyền của các cửa tiệm Tri Chức, Vong Ưu Cư Đẳng. Tôi vậy mà còn nhìn thấy một con thuyền treo bảng hiệu Hữu Duyên Đường.

Tuy rằng tôi rất muốn qua đó xem thử, nhưng mà có đủ loại yêu quái và tiên gia không ngừng đến chào hỏi sư phụ, sau đó nhét vài món đồ nhỏ nhỏ hay đồ ăn cho tôi, đương nhiên tôi cũng phải lễ phép đáp lại, cho nên hoàn toàn chẳng có thời gian đâu mà nói mình muốn đi chỗ nào.

Khó khăn lắm mới được yên tĩnh, nhưng sư phụ dường như lại gặp được bạn bè, bị người ta kéo đi uống trà đêm. Ngồi trên thuyền vừa uống trà ăn điểm tâm, vừa thưởng ngoạn cảnh sắc bên sông, cảm giác này thật sự rất tuyệt.

Cái người gọi là Lữ đạo sĩ kia còn rất hăng hái mà hẹn sư phụ đến Hồ Công Quán. Làm đạo sĩ mà còn trần tục như vậy, bạn nhận cái gì kia chứ. Còn lão tiên sinh họ Cát là một người rất tốt bụng, cho tôi mấy món điểm tâm đều mang theo mùi vị xương bồ chín đốt. Thấy tôi có vẻ thích thú, ông ấy nói trong nhà còn rất nhiều, nếu thích thì cứ tới nhà ông hái lúc nào cũng được.

Thế nhưng cái chỗ ông ấy nói kia, bây giờ vẫn còn sao?

Đang trò chuyện vui vẻ, tôi chợt nghe có một khúc nhạc từ nơi xa xăm vọng tới. Một chiếc thuyền lớn chậm rãi chèo tới gần, cả thuyền sơn đỏ, thân thuyền được họa một con rồng đỏ nằm vuốt, mũi thuyền cũng là một cái đầu rồng với đôi sừng dài nhọn.

“Là Hồng Liên thuyền của Ngao gia.” Có người kêu lên.

Vài người khác cũng lục tục đứng dậy, sư phụ dường như rất vui mừng, đi đến đầu thuyền cất cao giọng nói: “Đời người có mấy cái trăm năm, nuôi tiếc những ngày lành cảnh đẹp, để mộng qua nhanh.”

Bên kia có một người đàn ông mặc trang phục màu đen đứng ở mũi thuyền, trả lời: “Mời bạn bè cùng đến xem, trước chén thơm uống cạn, ca vang.”

“Cứ say tràn, mặc cho hai vầng nhật nguyệt, qua lại như thoi đưa.” Hai người nói cùng một lúc, sau đó cười lên ha hả, người đàn ông kia nhảy từ đầu thuyền xuống, thân thủ nhanh nhẹn, bước chân vững vàng, ngay cả khi thân tàu thoảng lác lư cũng không lộ vẻ bối rối.

Bản edit có sự tham khảo qua bài thơ của Nguyên Hiếu Vãn.

Những khách hàng trên thuyền đều hành lễ với người này. Người đàn ông đó mặc Đường trang màu đen, bên trên thêu hình rồng năm móng bằng chỉ vàng trông cực kỳ sống động. Mỗi cử chỉ của người nọ đều tràn ngập quý khí và uy nghiêm, khí thế trên người có thể sánh ngang với sư phụ. Người đó còn mang một đôi con ngươi màu xám hẹp dài mà sắc bén, không giận tự uy, chắc chắn không phải người tầm thường.

Những người khách khác đều gọi người nọ là “Ngao đại nhân”, chẳng lẽ là Long tộc?

“Con bé Liên này, mấy tháng không gặp, chẳng lẽ quên tại hạ rồi?”

Lời nói của người đàn ông khiến tôi hoàn hồn trở lại, vội nói: “Không phải. Liên nhi xin ra mắt Ngao thúc thúc.”

“A... Thôi biết rồi.” Người đàn ông quét mắt khắp người tôi một lượt, ánh mắt sắc bén kia có thể so được với tia X quang.

“Hôm nay người yêu không ở cạnh, thảo nào mắt hờn mắt vía như thế.” Chẳng đợi tôi kịp phản bác, người kia đã quay sang nói với sư phụ: “Xem ra là con gái lớn khó giữ, chén rượu mừng này chắc sang năm là tôi được uống rồi.”

Sư phụ ha hả cười nói: “Còn sớm.”

Người nọ và sư phụ là bạn bè lâu năm, cực kỳ thân thiết. Nghe nói hẳn là vị chủ nhân thứ hai của một dòng họ lớn thuộc Long tộc. Vị chủ nhân đứng đầu gia tộc đang mang thai, cho nên không tiện xử lý việc trong tộc, thế nên có chuyện gì đều giao cho hắn xử lý.

Dường như giống cái trong Long tộc rất ít, cho nên chuyện vị nữ chủ nhân đứng đầu gia tộc kia mang thai được xem là việc lớn trong tộc.

“Tôi dự định tạm dời toàn tộc sang Hồng Kông.”

Sư phụ vì những lời này của đối phương mà kinh ngạc không thôi, “Chùng nào đi?”

“Sang năm liền đi. Tôi sẽ qua bên kia chuẩn bị trước, chuyện di dời cả một tộc như thế này cũng phải mất nửa năm mới xong được.” Người đàn ông uống cạn ly rượu, dường như có chút bất đắc dĩ, “Trong tộc không chỉ có một người đang mang thai, chúng tôi phải tìm đến nơi có hoàn cảnh yên ổn.”

“A Kiền, anh cũng đi cùng tôi đi. Hiện giờ cục diện chính trị khá rối ren, tôi cảm thấy dường như sẽ có việc lớn xảy ra, người nọ cũng không đáng tin.”

Sư phụ lại lắc đầu, “Tôi không thể đi. Ngay cả tôi cũng đi thì còn ai bảo vệ nơi này nữa?”

Người đàn ông thở dài, vỗ vỗ vai sư phụ, “Vậy phải cẩn thận.”

“Không sao cả. Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, tôi lại đi tìm anh.”

Cuối cùng, người đàn ông dặn dò sư phụ phải chú ý đến lão quân nhân họ Viên kia. “Cái lão già họ Viên dường như đang có kế hoạch gì đó, anh phải đề phòng người này.”

Bởi vì sự phụ uống say, cho nên tôi không thể nói với ông ấy chuyện tôi thật ra không phải là Liên. Chúng tôi trở lại ngôi nhà bên Suối Dây leo, nằm trên giường gỗ khắc hoa, tôi cứ cảm thấy là lạ, trong lòng dường như quên mất điều gì rất quan trọng, có một loại cảm giác mất mát không nói rõ được.

Lăn qua lộn lại cả buổi trời cũng không thể ngủ được, tôi nhìn những chùm hoa tử đằng xinh đẹp bên ngoài cửa sổ đang lặng lẽ tỏa sắc trong đêm, đột nhiên phát hiện trên khung cửa sổ có một cái chong chóng đủ màu sắc sỡ.

Không giống cái của Viêm Quân cho tôi, cây chong chóng này có cán bạc, còn được đính mấy vật trang trí bảy màu, nhìn kỹ sẽ phát hiện trên chong chóng còn được chạm hoa văn, khi xoay tròn lại càng đẹp hơn.

Sáng nay hoàn toàn chẳng có thứ này, là ai đặt nó ở đây?

Tôi xoay xoay cái cán chong chóng bằng bạc, lại nhìn thấy bên dưới có khắc ký hiệu trắng non. Tôi bế sói nhỏ ra khỏi phòng, lúc bước xuống lầu thì nhìn thấy Từ Dạ đang cầm một hộp gấm đựng đồ ăn đi vào phòng bếp.

“Từ Dạ, trễ vậy rồi còn đưa cơm cho ai thế?” Tôi nhìn không được mà đi hỏi Từ Dạ.

“Tiểu thư còn chưa ngủ sao?” Từ Dạ nói, “Tiểu thư là quên cầm hộp cơm về đúng chứ. Vừa rồi Phượng đại nhân đem về giùm.”

Tôi nhìn hộp gấm kia, đúng là cái hộp mà hôm nay tôi dùng để đựng điểm tâm, nhưng nó bị mất rồi mà. Tôi mở nắp ra, phát hiện điểm tâm bên trong không còn một miếng.

“Vậy... anh ấy đang ở đâu?”

“Phượng đại nhân đang uống rượu trong sân, có lẽ lát nữa sẽ về phòng.”

Chẳng hiểu vì sao mà chân tôi lại tự động chạy về phía đình viện, Phượng Triều Nguyệt đang ngồi uống rượu một mình trên bàn đá. Nhìn bóng dáng lẻ loi cô quanh cửa hán, trái tim tôi cảm thấy đau đớn vô cùng. Đó không phải là cảm xúc của tôi, mà là của Long Liên.

Cô gái này chắc hẳn là thích Phượng Triều Nguyệt vô cùng.

“Anh không lạnh sao?” Tôi ôm sói trắng nhỏ ra, đặt trong tay hán, “Cho anh sưởi tay này.”

Người sau không trả lời, tôi nhớ rằng hán đã bảo là sẽ không nói chuyện với tôi trong vòng một tuần. Tôi tự động ngồi lên trên ghế đá, cho dù quần áo tôi rất dày, nhưng vẫn cảm nhận được cái lạnh khi ngồi lên ghế.

Một đôi tay luồn dưới nách mà bế tôi lên, Phượng Triều Nguyệt ôm tôi vào lòng, cũng thả lại sói nhỏ vào trong tay tôi.

“Mấy cái điểm tâm đó là anh ăn hết sao?”

Người sau gật đầu, cọ cọ lên vai tôi. Người này đặc biệt đi tìm hộp gấm về, còn ăn hết mấy thứ điểm tâm không đẹp mắt kia, cũng vì thứ đó là do chính tay Long Liên làm. Cái chong chóng kia cũng vậy, bởi vì Long Liên yêu thích thứ người khác tặng cho, thế nên hán liền ghen tị, lập tức đi làm một cái tốt hơn.

Mùi rượu hòa lẫn với mùi hoa tử đằng tràn ngập trong không khí, khiến tôi cảm thấy bản thân dường như cũng có chút say. Đầu óc tôi bắt đầu mơ hồ, nhưng có một câu nhất định phải nói cho hán biết.

“Hứa với em, đừng làm ra bất cứ chuyện gì phản bội lại sự phụ.”

Tôi cảm nhận được động tác của hán hơi cương cứng, sau đó càng ôm tôi chặt hơn. Thật ra tôi cũng không hiểu, rõ ràng là hán thích Long Liên đến thế, vì sao sau này lại làm ra chuyện như vậy? Vì sao lại oán hận sự phụ?

Tôi nặng nề chìm vào giấc ngủ, lần nữa tỉnh giấc, lại phát hiện mình vẫn đang ở trong phòng Long Liên. Nhưng chỗ tôi ngủ cũng không phải là trên giường, mà là trên bàn trang điểm.

Tôi trong gương vẫn là Đỗ Tử Đằng, mà có lẽ kia chỉ là một giấc mộng Nam Kha.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Phong Ma Môn – 1

Tôi lại mơ thấy anh chàng tóc trắng đẹp trai trông giống Hử kia. Thế nhưng lần này không giống lúc trước, khí tức bốn phía rất hỗn loạn, trên không trung có một khe hở rất lớn hiện ra.

Cái khe tối đen, bên trong có vô số ma thú tràn ra, đánh về phía những sinh vật trên mặt đất, găm cắn xâu xé chúng. Loài người la hét chạy trốn tán loạn khắp nơi, những binh lính mặc áo giáp dùng giáo dài và kiếm sắc cố gắng ngăn chặn sự tấn công của đám ma thú.

Máu tươi nhuộm đỏ khắp đất trời, từng nhóm binh lính trẻ tuổi ngã xuống. Thi thể họ bị lũ ma thú phân nhau găm cắn, đầu lâu bị ma vật hình người cầm lấy chơi đùa.

“Chúng ta phải nhanh chóng tới giúp đỡ Chủ Thượng.” Giữa đôi lông mày của chàng trai tóc trắng chột hiện vẻ lo lắng, hần đột nhiên cúi người lao xuống đám mây.

Tôi vừa định gọi hắn, lại thấy cả thân thể hắn trong nháy mắt đã hóa thành một con bạch xà cực lớn, những chiếc vảy xinh đẹp lấp lánh ánh sáng, thân hình tao nhã xoay quanh uốn lượn trong không trung, đầu đuôi không thể phân biệt.

Tầm mắt tôi hoàn toàn bị bạch xà hấp dẫn, bị dáng vẻ tao nhã của nó thu phục, trong lòng tràn đầy ngưỡng mộ. Tôi biết, kia không phải là ý nghĩ của tôi, mà là tâm tư của chủ nhân giấc mộng này.

Tôi theo bạch xà cùng đáp xuống nhân gian, chiến đấu giữa đám Ma tộc, cắn nuốt vô số ma vật, giẫm nát bọn chúng dưới gót chân.

Trong lúc chém giết, tôi nhìn thấy hình bóng một người con gái. Cô ấy mặc chiến bào, oai phong凛冽. Tôi nhớ rõ chàng trai tóc trắng từng đi thu nhặt từng viên đá sắc sỡ đủ màu cho cô, mà chủ nhân giấc mộng này cũng từng hái hoa cho cô ấy.

Cô gái này chính là chủ nhân của bọn họ. Mà lúc này, trên chiến bào của cô gái đã dính đầy máu tươi. Trên mặt cô cũng lộ vẻ mệt mỏi.

Bạch xà đứng bên cạnh bảo vệ cô ấy, trên người đầy thương tích. Những chiếc vảy xinh đẹp cũng bị rách xuống ào ào, máu thịt lẫn lộn. Tôi nghe thấy tiếng hét to đầy lo lắng của chủ nhân giấc mộng. Thế nhưng hắn cũng đang bị quá nhiều ma vật bao vây, không thể tới bên cạnh chủ nhân của mình được.

Tôi nhìn thấy một tên Ma tộc mặc chiến bào màu đen rút ra bảo kiếm, giao chiến với cô gái kia. Người sau rõ ràng không phải là đối thủ của hắn, dần dần lộ ra sự yếu thế.

Chủ nhân giấc mộng lại gào thét, sự đau đớn tê liệt trên thân thể khiến tôi cảm thấy bản thân gần như muốn chết đi. Tên Ma tộc kia lại giương kiếm, tôi không nhìn được mà hô to một tiếng ‘Dừng tay’.

Ma tộc kia hơi sững sốt, chậm rãi xoay đầu lại. Đối diện với ánh mắt đó, trái tim tôi tựa như ngừng đập. Trong mỗi con mắt của đối phương là hai con ngươi vàng rực, hẹp dài sắc bén trông như dã thú.

Nó vậy mà lại có thể thấy được bản thân tôi trong giấc mộng sao? Mà quan trọng là, nó thế mà có hai đôi con ngươi như Trọng Hoa.

Ma vật kia nheo nheo mắt, nhìn tôi mà cười tà. Trường kiếm trong tay lại giờ lên, thế nhưng trong khoảnh khắc ngừng lại này, cô gái kia đã chiếm được thời cơ chuyển bại thành thắng.

Cô ấy giờ lên song kiếm chặn lại trường kiếm của ma vật, bạch xà dưới chân cũng đột ngột bật dậy, lao thẳng lên trời.

“Không –”

Tôi nghe được một giọng gầm rú khàn đặc, sự tuyệt vọng và bi thương của chủ nhân giấc mộng truyền khắp lòng ngực tôi. Hắn chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn cô gái và bạch xà sử dụng kiếm để dẫn dụ ma vật kia đi vào trong khe hở trên không trung, vô số ma tộc theo sau cũng kích động tiến lên muốn cứu vị vua của chúng ra. Một trăm thuật sĩ đứng niệm chú dưới cái khe nứt không gian kia, khiến nó dần dần khép lại.

Tôi bị tiếng ồn ào dưới lầu đánh thức. Khó khăn lắm mới có được một ngày nghỉ cuối tuần, tôi còn định ngủ thêm một chốc nữa, không biết là tên khốn kiếp nào mới sáng sớm đã quấy âm ỉ như vậy. Tôi quờ quạng mò tìm đi động đặt bên gối, lại phát hiện bàn tay đã chạm tới một làn da trơn mịn ấm áp.

Cái chuyện này tôi tập mãi thành quen rồi, thế nên liền đẩy cái tên bên cạnh ra, “Hử, mau đi giúp Nha giải quyết tên khách hàng ồn ào kia đi.”

Gà mập lèm bèm gì đó rồi không tỉnh nguyện mà thức dậy, nắng sớm từ cửa sổ chiếu vào bóng lưng to lớn của nó, phác họa lên những đường cong rắn chắc xinh đẹp.

“Chào buổi sáng Đẳng Đẳng!”

Nó hôn chụt tôi một cái, khuôn mặt xinh đẹp đủ để khiến cho biết bao cô gái nhìn thấy đều phải chảy nước miếng kia chột nở một nụ cười ngây thơ. Tuy là khí chất nó còn kém xa so với anh chàng đẹp trai tóc trắng trong giấc mộng của tôi, thế nhưng cũng đã rất mê người rồi. Chỉ cần nó xuất trận, cho dù chỉ đứng một bên cười ngu, cũng có thể khiến mấy cô gái đánh đá kia phải ngoan ngoãn nghe lời.

“Đừng có mê nheo nữa, đi nhanh đi!” Cho dù nó có dùng mỹ nam kế thì cũng vô dụng, tôi không mềm lòng đâu. So với loại hình này của nó ấy hử, tôi còn thích mấy anh đẹp trai, lạnh lùng, kiên nghị, còn biết nấu cơm giặt giũ hơn cơ.

Kỳ lạ, sao cứ thấy giống giống Chu Chính ấy nhỉ. Gần đây suy nghĩ của tôi càng ngày càng quái dị, lại đi nghĩ xem mình thích loại hình trai đẹp nào, chứ không phải là gái đẹp. TT

Hừ thất vọng mếu máo mà xoay người đi ra ngoài. Tôi liền nhanh chóng gọi nó lại, “Mặc quần áo vào đi, cái tên cuồng khoe hàng này!”

Sau khi Hừ xuống lầu, tôi cũng đứng dậy đi tắm. Thế nhưng tiếng ồn ào dưới lầu cũng không dừng lại, có một giọng nữ khá quen thuộc vang lên.

Sao cô ta lại ở đây? Tôi nhú mày, quyết định đi xuống lầu xem thử.

Không nhìn không biết, vừa thấy đã giật mình. Ngoài cửa tiệm dưới lầu có hai quân nhân đang đứng canh hai bên, quân nhân lưu manh đứng khoanh tay dựa vào vách tường bên trái sofa, mặt trẻ con ngồi trên bậc cửa. Ba tiểu quỷ của A Thư đang ngồi xôm ngoài cửa mà chơi, còn hần thì đang đứng trước quầy tranh luận với Nha chuyện gì đó.

Mà đầu lĩnh của bọn họ, cái cô nữ quân nhân kia thì bắt chéo chân ngồi trên sofa hút thuốc, còn thảnh thơi nhìn sang Hừ đang đứng một bên mà ngoắc ngoắc tay, người sau có chút sợ hãi, liền dâng lên cái gạt tàn thuốc cho cô ta.

“Đây là đến đập tiệm hay là xét nhà?”

Thanh âm của tôi vừa vang lên liền đưa tới một loạt tầm mắt. Tuy rằng không thể so với cảnh sát, chẳng qua ánh mắt của mấy quân nhân này cũng khiến tôi cảm thấy khá là áp lực.

“Mấy vị quân gia, cửa tiệm nhỏ của chúng tôi là kinh doanh hợp pháp, giấy phép đều treo ở đó cả. Tiền thuế cũng nộp đúng hạn, tuyệt đối không làm gì phạm pháp.” Tôi chỉ chỉ vào giấy phép buôn bán treo trên tường, lại lấy ra chứng minh thư tỏ vẻ mình là một công dân lương thiện bậc nhất.

“A? Cậu mới chỉ 18 tuổi sao? Tôi còn tưởng Trọng Hoa thích một đứa nhóc vị thành niên chứ.” Nữ quân nhân kẹp chứng minh thư giữa hai ngón tay mà trả lại cho tôi.

“Thiếu gia, bọn họ...” Tôi biết Nha có thể sử dụng sức mạnh để tống cổ bọn họ ra ngoài. Trên thực tế nếu bọn họ không sử dụng thủ đoạn cứng rắn, hoàn toàn sẽ chẳng có cơ hội bước vào đây.

Chẳng qua chúng tôi cũng không nhất thiết phải trở mặt với người của quân đội. Mấy người bọn họ xông vào đây lúc sáng sớm như thế này ắt hẳn là có nguyên nhân.

“Xin hỏi các vị ghé thăm cửa hàng nhỏ này là có việc gì cần sao?”

Bọn lão quý thường ngày hay tụ tập ngoài cửa nay cũng không thấy đâu, ngược lại có không ít quý soa chấp hành công vụ đi ngang qua, trông thấy tình huống này thì liền ngừng đầu ngó quanh quất.

Tôi còn nghe thấy chúng nó bàn tán xôn xao, “Quân nhân bắt yêu bắt luôn tới đây.” “Nơi này chính là lối ra vào địa phủ, họ dám không nể mặt chúng ta.” “Hay à nha, cửa hàng của chế sư cũng dám tới quấy. Lão quý họ Viên ăn gan hùm mật gấu rồi đúng không.” “Không phải, hình như tao chỉ thấy có một con nhóc ranh thôi.” “Đúng rồi, 28 tuổi mà còn độc thân, đúng là cộp cái không ai thèm.”

Tôi không tưởng tượng được quý soa cũng nhiều chuyện đến vậy. Sắc mặt của nữ quân nhân càng ngày càng khó coi, cuối cùng vỗ cái rầm lên bàn, một con rồng lửa liền vọt ra, đám quý soa bên ngoài cũng tan tác chim muông.

“Vậy... xin hỏi Viên tiểu thư hôm nay đến...” Lẽ nào là hôm nay cô ta mất cân bằng sinh lý nên tới đây đập phá hả?

“Giao hần ra đây!”

Câu đối thoại này, còn có cục diện này, còn có vẻ mặt của tiểu thư Viên gia nữa... Tinh tiết cầu huyết trong phim truyền hình chợt lóe lên trước mắt tôi.

Tôi nhỏ giọng hỏi Nha, “Bộ cậu lừa đi vị hôn phu nhà người ta hả?”

Nha hắc tuyến, “Tôi còn đang định hỏi thiếu gia đây.”

“Không phải là tôi cũng không phải là cậu, vậy nhất định là...” Hai chúng tôi đồng thời dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía Hừ đang đứng đắn mặt ra. Người sau ù ù cạc cạc, nhìn tôi mà hé ra một nụ cười ngu.

“Quả thế.”

“Tùy theo tình huống mà hành sự.”

Hai người chúng tôi lập tức phân công nhau hành động. Nha bước tới xách Hừ lên, tôi hành lễ với nữ quân nhân, “Xin lỗi xin lỗi, kẻ giúp việc nhà tôi không hiểu chuyện, chúng tôi giao nó cho cô trông trị, chỉ cần đừng giết chết, còn lại muốn làm gì nó cũng được.”

Hừ lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, tuy rằng nó hoàn toàn không hiểu tình huống, nhưng lại biết chúng tôi đã bán đứng nó rồi. Thế nên nó lập tức khóc đến chết đi sống lại, “Đằng Đằng, đừng vứt bỏ tôi mà! Xin cậu mà, bất kể là nện hay roi da tôi đều chấp nhận thử hết. Dù cậu muốn tôi liếm XX của cậu, còn có mút OO của cậu, tôi đều sẽ ngoan ngoãn làm mà...”

Rốt cuộc Hừ đã coi cái thể loại phim gì trong máy tính vậy? Không phải tôi chỉ bảo nó đi xem phim Hàn thôi sao?

Tôi cảm nhận được vô số ánh mắt đen tối ở bốn phía bắn lại đây, liên triếp để hắc tuyến. “Mấy người hiểu lắm...”

“Đủ rồi!” Nữ quân nhân lại đập lên cái bàn trà. (Bàn trà: Tôi muốn nứt ra luôn rồi đó!)

Cô ta đứng dậy, dùng một cái roi da chẳng biết lấy từ đâu ra mà nâng cằm tôi lên, “Đừng có giả ngu, đem giao Trọng Hoa ra đây!”

Nha dùng ánh mắt “Thì ra là thiếu gia cậu lừa mắt ông xã nhà người ta nha” nhìn sang tôi, tôi đáp lại bằng ánh mắt “Tôi có biết gì đâu”. Người sau lại nhìn qua “Đừng xảo nữa, thì ra ngoại trừ cảnh sát còn có quân nhân”. Tôi lại nhìn lại “Tháng sáu đồ sương nha, tôi bị oan mà”.

Một ngọn lửa âm một cái mà lao tới trước mặt, ngăn giữa tôi và Nha.

“Mấy người có thể đừng dùng ánh mắt biến thái đó liếc mắt đưa tình không hả, tôi nhìn mà nổi hết cả da gà rồi.”

Đây là lần đầu tiên tôi bị người ta mắng là biến thái đó, trước đây đều là tôi nói người ta không mà. Không tin được rằng biến thái quả nhiên cũng là một thứ bệnh truyền nhiễm à nha.

“Chị hai à, từ lúc xảy ra hỏa hoạn đến giờ tôi chưa từng gặp hấn.” Tôi giật mình, “Lẽ nào từ lúc đó hấn vẫn chưa trở về?”

Lúc đó bộ dáng hấn có chút kỳ lạ. Thế nhưng tôi nghĩ rằng ít nhất thì quân đội cũng sẽ không để mặc cho hấn chạy loạn, sẽ phái người đi đón hấn về.

Sắc mặt nữ quân nhân rất khó coi, cô ta đứng bật dậy rồi đi ra ngoài, những quân nhân khác cũng đuổi theo. Tôi cũng chạy ra tới cửa, “Rốt cuộc Trọng Hoa có chuyện gì?”

Bước chân của nữ quân nhân chợt dừng, quay đầu lại nói: “Không liên quan đến cậu.”

Tôi nhìn bọn họ đi ra đầu ngõ, cái câu ‘Không liên quan đến cậu’ kia quả thực đã giẫm trúng chỗ đau của tôi rồi. Trọng Hoa cũng không thể xem như bạn bè của tôi, thậm chí tôi còn có chút sợ hấn. Thế nên chuyện hấn mất tích chẳng có liên quan gì tới tôi cả, mà tôi cũng không có lý do gì để đi tìm hấn.

Thế nhưng... Tôi rất lo lắng. Trong lòng có một loại linh tính chẳng lành, tôi cảm thấy không thể cứ bỏ mặc hấn như vậy được. Thứ khí quái quanh người hấn chắc chắn là ma khí, lẽ nào hấn vốn là ma vật sao?

Nếu như hấn là ma vật, quân đội hoàn toàn không có khả năng để cho hấn sống cho tới tận bây giờ. Từ thời xa xưa, tà ma ngoại đạo là thứ mà người người đều truy giết. Cho dù là ở thời hiện đại, nếu như công hội phát hiện có yêu quái nhập ma cũng sẽ lập tức tụ tập nhân thủ tới tiêu diệt, huống chi là quân đội.

Tôi trở lại trong cửa hàng, Nha đã dọn dẹp sạch sẽ những thứ mà mấy người đó bày bừa. Nó bung lên bữa sáng nóng hổi hấp, “Thiếu gia, nhân lúc còn nóng mà ăn nhanh đi.”

Hừ vừa nhìn thấy đồ ăn thì hai mắt liền phát sáng, nó dùng tốc độ mà mắt thường không thể thấy được ngồi vào bàn, bắt đầu gặm bánh bao. Nhìn nó vô tư tự nhiên thế, tôi thật ngưỡng mộ quá chừng. Chẳng qua, lo lắng mãi cũng vô dụng. Sau khi ăn sáng xong thì lại nghĩ biện pháp tiếp.

Tôi cầm lấy tờ báo trên bàn, vừa xem báo vừa ăn sáng. Cũng đã bước vào tháng 12 rồi, khí trời đã lạnh se sắt, thế mà ở phía tây thì xảy ra động đất, phía bắc lại có lũ lụt.

Làm sao có thể? Ở phía bắc hiện giờ hấn là phải có tuyết rơi mới đúng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Phong Ma Môn – 2

“Thời tiết quá mức khác thường. Quả nhiên là tận thế đến thật rồi...” Vào tháng 12 năm nay các loại tin đồn về ngày tận thế bay ngập trời. Hồi năm 1999 cũng đã có sự việc tương tự xảy ra, bây giờ lại thêm lần nữa, chẳng hiểu vì sao con người lại thích tận thế đến như vậy.

Lúc giờ ra 《Linh Nhật báo》, cái tiêu đề bự chẳng làm tôi thiếu chút nữa là phun ra.

《Tận thế đang đến》, 《Hạng mục những việc cần chú ý khi tận thế xảy ra》, 《Sổ tay sinh tồn ngày tận thế》, tóm lại là đủ loại tuyên truyền cho ngày tận thế. Mà cho dù có tận thế thật, địa phủ cũng đâu có mắc mớ gì đâu? Yêu quái cũng đâu phải sẽ chết luôn đâu.

Xem ra kẻ bị ám ảnh bởi ngày tận thế không phải chỉ có mỗi loài người.

Thế nhưng, nếu xem xét kỹ lại thì sẽ phát hiện ngày tận thế mà chúng nói không phải là cùng một chuyện với loài người. Tận thế của đám yêu quái u linh chính là việc kết giới của tượng sư đại nhân sắp bị sụp đổ.

“Bởi vì kết giới của tượng sư đại nhân chỉ còn lại hai chỗ, cho nên các bộ ngành có liên quan đang tăng cường sửa chữa và điều tra nguyên nhân...”

Trước kia tôi cũng đã từng nghe người ta nói không biết bao nhiêu lần rằng kết giới của sư phụ sắp bị sụp đổ. Nhưng cho dù nó có bị sụp thiệt đi chăng nữa, không phải đã có sư phụ ở đây rồi sao? Ông ấy cũng đâu có chết đâu, có thể lập tức sửa chữa mà.

“Sau khi kết giới sụp đổ sẽ có chuyện gì đáng sợ xảy ra sao?”

Những lời này là tôi đang hỏi Nha, thế nhưng người sau lại giả vờ như không nghe thấy, chỉ giúp tôi lấy thêm sữa rồi lảng qua chuyện khác. Sau khi ăn sáng xong tôi còn định hỏi lại, thế nhưng Nha lại bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất đầu đầu. Tôi thấy cái đà này nếu muốn biết chuyện thì chỉ còn cách đi hỏi người khác thôi.

Chẳng hiểu vì sao bọn người lão Trương lâu như vậy mà chưa ghé qua lần nào. Có lúc tình cờ ghé đến thì cũng vội vàng vàng, có khi còn bảo tôi giao hàng hóa đến nơi nào đó, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng họ đâu cả.

Phong Lôi Tồn và Tô Cẩm Ngôn cũng rất bận, gần đây tôi chỉ có thể tán gẫu với Trần Tịch qua điện thoại. Cô ấy nói dạo này công hội đang lo liệu việc lớn, cho nên bảo tôi đừng chạy lung tung.

Tôi vừa nghĩ đến đây, đã nghe ngoài cửa chính truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Tiểu Đổ Tử, dâng trà!” Một người đàn ông mặc áo khoác lông cao cấp bước vào, co người ngồi trên ghế sofa.

“Nha, đuổi cái tên mặt người dạ thú này ra ngoài!”

“Tuân lệnh!”

“Tiểu Đổ Tử, sao em nữ tuyệt tình đến thế. Người ta nhớ em đến tan nát con tim thế này. Em lại đối xử với người ta vậy sao...” Phong Khinh Vân thật đúng là cái tên mồm mép bừa bãi, hấn làm ra bộ dạng cần khẩn tay, “Người ta không thèm nghe theo đâu”

Từ ‘Đâu’ còn chưa hát xong, cái mông hấn đã bị nhấc khỏi sofa. Nha cực kỳ nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh mà tôi ban ra. Phong Khinh Vân kêu to, “Chờ chút! Tôi đa thì không cần dâng trà thôi...”

Tôi ho nhẹ một tiếng, Phong Khinh Vân rốt cuộc cũng được ngồi lại trên sofa, thế nhưng câu nói tiếp theo lại khiến tôi quyết tâm muốn đá hấn ra ngoài.

“Lại đây nào, cho chú đây hôn một cái.”

“Cút!”

Phong Lôi Tồn ôm kiếm đi vào, “Chú nhỏ, chú đừng có quậy nữa. Chúng ta có chính sự đang chờ kia.” Đã lâu không gặp, tôi vẫn cảm thấy cậu ta đáng tin hơn Phong Khinh Vân nhiều.

“Cái gì hả, cho tên cảnh sát kia hôn mà sao không cho tôi hôn?”

“Anh nói gì?”

“Không phải sao? Tiểu Đổ Tử dạo này đang quen với tên cảnh sát kia đúng không? Tôi thấy hết rồi, hai người hẹn hò ở quảng trường XX, hấn ta còn hôn em”

Người này làm sao mà thấy được? Rõ ràng là trời đang rét căm căm, thế nhưng trên mặt tôi lại nóng bừng. “Hẹn hò cái gì chứ. Tôi chỉ là đến trao đổi tin tình báo của vụ án thôi.”

Ngày đó tôi thật sự đi báo cáo với Chu Chính về chuyện của Thao Thiết Yến. Trước khi rời đi còn hôn một cái...

“Còn hôn lười nữa, tôi thấy rõ lắm nha.”

Tôi cảm thấy mặt mình muốn cháy rụi luôn rồi, liền cầm lấy cái gối ôm trên sofa mà đánh hấn, “Bộ anh theo rình lén hả? Biến thái!”

Kết quả là tôi bị hấn kéo vào trong ngực, “Cho tôi ôm chút đi, sưởi ấm tí thôi mà, cái thời tiết quỷ quái này, tôi muốn đông thành đá luôn rồi.”

Rõ ràng là đang mặc áo khoác lông mà còn dám la lạnh, mấy tên con ông cháu cha này thật đáng giận. Thế nhưng bàn tay hấn quả thật rất lạnh, trong ngực cũng chẳng ấm áp gì hơn.

Tôi thấy Phong Lôi Tồn cũng lộ ra bộ dáng cứng người vì lạnh, chẳng lẽ hai người họ ngại người bên ngoài rất lâu sao? Mà ở những nơi âm khí nặng có lẽ còn lạnh hơn nữa.

Nha rất tri kỷ mà bùng trà nóng lên cho bọn họ. Bên trong cửa hàng không có hệ thống sưởi ấm, cửa cũng mở rộng.

“Muốn ấm áp thì tôi có cách nè.”

“A? Cách gì?”

“Dùng thân thể sưởi ấm cho nhau là được rồi.” Tôi vừa nói dứt câu, Phong Lôi Tôn vậy mà lại đỏ mặt, lập tức nói ‘Không cần’. Mà Phong Khinh Vân dường như rất vui mừng, “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Được rồi. Hừ!”

Phong Khinh Vân ôm gà mập, mặt không đổi sắc mà ngồi trên ghế sofa, tôi hỏi hân: “Bây giờ ấm chưa?” Người sau im lặng gật đầu.

Nha đã chuẩn bị xong hàng hóa mà họ cần, Phong Lôi Tôn liền đứng dậy từ biệt. Tôi vội hỏi: “Rốt cuộc gần đây có việc gì xảy ra? Mấy người đều đang làm chuyện gì vậy?”

Phong Lôi Tôn nói: “Đừng xen vào chuyện của người khác. Vào mấy ngày này, buổi tối không được ra đường.”

“Tại sao?”

“Tóm lại, nói không được ra thì không được ra, đừng hỏi nhiều.”

Phong Khinh Vân ném lại gà mập lên ghế sofa, vẫy vẫy tay chào tạm biệt, “Tiểu Đỗ Tử phải ngoan ngoãn nghe lời đó. Lần sau chú đây mua kẹo cho ăn.”

Bất kể là Phong Khinh Vân hay là Phong Lôi Tôn đều trông không có vẻ thoải mái như họ biểu hiện ra bên ngoài. Dễ nhận thấy nhất là hai người họ đều mang theo đôi mắt thâm quầng, hơn nữa trên khuôn mặt cũng tràn đầy vẻ mệt mỏi. Hai người đặt mua rất nhiều bùa và mấy thứ đồ tình lọc trừ ma. Thế nhưng lần đặt hàng gần đây nhất của họ chỉ mới qua ba ngày, nhanh như vậy mà đã dùng hết lượng hàng dành cho nửa tháng, vậy chắc chắn đã có chuyện rất nghiêm trọng xảy ra.

Tôi cứ có cảm giác như sóng gió sắp nổi lên, thế nên quyết định ghé qua chỗ của sư phụ một chuyến. Có lẽ ông ấy sẽ nói cho tôi biết sự thật về những chuyện đang diễn ra.

Thế nhưng sư phụ lại không có ở nhà. Từ Dạ nói ông ấy đã đến quảng trường khu tây. Sư phụ rất ít khi ra khỏi cửa, mà cho dù có ra ngoài thì cũng chỉ đến những nơi cực ít người. Đột nhiên ông ấy lại đến khu thương mại của loài người thế này, thật sự khiến tôi cảm thấy quá khó tin.

Quảng trường khu tây nằm trong khu thương mại cực kỳ náo nhiệt dành riêng cho người đi bộ, hồi xưa là nơi mà 13 cửa hàng nổi tiếng tọa lạc, nơi đó vẫn còn lưu giữ những kiến trúc lịch sử cổ xưa như mấy ngôi nhà lầu kiểu châu Âu hay cửa sổ Mãn Châu khắc hoa.

Tô Cẩm Ngôn từng nói, phong thủy của thành phố này nhất định đã được những kì nhân dị sĩ tài ba thiết kế qua, qua mấy ngàn năm nhưng trung tâm thành phố gần như không thay đổi gì. Ở phía dưới khu thương mại đều có thể tìm được tầng tầng di tích của những khu buôn bán phồn hoa thuở xưa.

Quảng trường khu tây là một con phố thương mại sầm uất. Thế nhưng điều kỳ lạ là, trên đường rõ ràng người người chen chúc, nhưng chỗ quảng trường lại vắng như chùa bà đanh, hoàn toàn đối lập với cảnh tượng trên phố lúc này.

Tình huống này rất không bình thường. Có khá nhiều người đồn rằng nơi này phong thủy không tốt, thường có “Thiên ngoại phi tiên” (người nhảy lầu), cho nên người ta hay thấy ma quỷ lảng vảng gần đây. Mấy cửa hàng bên trong quảng trường cứ được cho thuê đi thuê lại, nhưng buôn bán thứ gì cũng không xong. Hiện giờ cả quảng trường rộng lớn chỉ có tiệm kinh doanh thạch anh và cửa hàng bán si đồ ngọc. Có người nói là vì đồ ngọc có thể trấn tà.

Trong mắt tôi, cả quảng trường hoàn toàn chẳng có ma quỷ gì, mà ma quỷ cũng sẽ chẳng dám tới gần nơi này. Bởi vì cả khu đều bị bao phủ một luồng khí đen, bước vào trong sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu. Rất nhiều cửa hàng đều treo gương bát quái bên ngoài, chẳng qua có mấy chiếc gương đã bị ma khí ăn mòn, nếu không nhanh chóng đổi cái khác thì sẽ rất nguy hiểm.

Mấy chỗ bán thạch anh và ngọc hầu hết đều là sản phẩm nhân tạo, thứ được khai thác trong tự nhiên cũng không nhiều. Sư phụ tới đây chắc chắn không phải để mua ngọc. Tôi đang chuẩn bị tìm một chỗ vắng dùng thuật tìm người, trước mắt đột nhiên có thứ gì đó rơi xuống, nặng nề đáp xuống mặt đất phía trước. Máu tươi đỏ thẫm và óc não trắng toát văng đầy đất, còn bắn một ít lên chân tôi.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi chứng kiến tình huống như thế này, lúc trước ở trường học tôi đã từng được trải nghiệm qua, thế nên trong lòng cũng đã được miễn dịch phần nào. Tôi lập tức lấy di động ra gọi điện báo cảnh sát, và mặc dù biết người nọ không thể cứu được nữa, nhưng tôi vẫn gọi 120.

Rất nhiều người tụ tập vây xem, có người còn dùng di động chụp ảnh. Bảo vệ của quảng trường lập tức chạy tới, xua tan đám người hiếu kỳ, còn bày biện rào chắn.

Đứng trước rào chắn, tôi quay đầu nhìn thấy trên thân thể người chết có một luồng khí đen lượn lờ. Khi linh hồn của hắn thoát ra khỏi cơ thể, khí đen kia lại hóa thành một con rắn, há mồm nuốt trọn linh hồn vào trong.

Cảnh tượng trước mắt quả thật rất đáng sợ. Tôi thấy đám khí đen hình con rắn kia dường như hơi to ra, rồi lại nhàn nhã bò về phía đám đông. Nhìn nó bắt đầu quần lên thân một người thanh niên khác, tôi chạy tới định cảnh báo đối phương, thế nhưng một cái chân không biết từ đâu đột nhiên đưa tới, đập lên thân thể đen ngòm của con rắn. Chủ nhân của cái chân niệm vài câu chú ngữ, con rắn kia liền uốn éo thân thể hóa thành một làn khói đen rồi tiêu tán.

“Sur phụ!” Người niệm chú đứng là sur phụ, tôi nhanh chân chạy tới.

“Sao con lại tới đây?” Sur phụ hơi nhướn mày.

“Con tới tìm người. Rốt cuộc ở đây...” Chẳng biết vì sao khi khước mắt quét qua đám người, tôi liền chợt nhận thấy một hình bóng yêu kiều nhỏ nhắn.

Cô gái xinh đẹp mặc đồ trắng đứng trong đám người, nhìn tôi mà nở một nụ cười thần nhiên. Đó chính là Long Liên, tại sao cô ta lại ở đây? Không đúng, có lẽ cô ta cũng không phải là con gái của sur phụ.

Có thể là chú ý thấy ánh mắt của tôi là lạ, sur phụ chậm rãi quay đầu nhìn theo tầm mắt tôi. Khi tôi ý thức được không ổn thì đã quá muộn.

Biểu tình trên mặt sur phụ cứng đờ, không dám tin mà nhìn thiếu nữ. Thiếu nữ nhìn ông ấy cười cười, sau đó xoay người hòa vào đám đông.

“Sur phụ, đừng đi!”

Thế nhưng, sur phụ đã nhanh chóng đuổi theo hướng cô gái kia rồi đi. Tôi vội vàng chen lấn giữa đám người mà chạy theo, nhưng sau khi chen được ra khỏi đám đông, tôi lại chẳng thấy bóng dáng sur phụ đâu.

Cô gái này xuất hiện chứng tỏ Phượng Triều Nguyệt cũng đang ở đây. Bất kể hẳn định làm gì, để sur phụ chạm mặt hẳn nhất định sẽ không có chuyện tốt. Tôi gọi vào di động của sur phụ nhưng lại không có ai bắt máy. Trong lòng tôi chợt cảm thấy kinh hoàng, vội lùi vào góc vắng mà lấy ra lá bùa.

Thuật tìm người có vài loại. Loại dễ nhất chính là thông qua quan hệ huyết thống mà tìm kiếm. Lần trước tôi cũng dùng cách này để tìm ra anh họ. Hừ và Nha đều là thức thần của tôi, trong quá trình chế tạo cũng đã hấp thu máu tôi, cho nên dùng cách này cũng có thể tìm ra.

Thế nhưng sur phụ lại không phải là thân thích máu mủ của tôi, phương pháp này không thể thực hiện được. Vậy đành phải thử cách khác, đây là lần đầu tiên tôi sử dụng loại phép thuật cấp cao như thế.

“Thiên địa huyền hoàng, tứ phương lưu chuyển, tìm thứ của tôi.” Tôi cắn ngón tay quét qua lá bùa, rồi lại xé nát nó, niệm to chú ngữ. Những mảnh bùa sau khi bốc cháy liền hóa thành hàng trăm con bướm bướm.

“Đi tìm sur phụ.”

Quảng trường quá lớn, bao nhiêu dây bướm bướm vẫn không đủ. Thế nhưng hiện giờ tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ còn có thể dựa vào chúng. Nếu lúc này có Tô Cẩm Ngôn ở đây thì tốt rồi, ít nhất cũng có thể tính ra được một phương hướng để còn đi tìm.

Thế nhưng, hiện giờ có lẽ cậu ta cũng đang rất bận. Tôi mơ hồ cảm nhận được thứ khiến bọn họ bận rộn gần đây có liên quan đến chuyện này. Lúc này cảnh sát đã tới, xe cứu thương cũng dừng cản ngang thì thể đi. Tôi nhìn thấy quỹ soa đứng ngoài quảng trường hơi dừng lại, nhưng cũng không tiến vào, mà là bắt đầu đi rồi đi.

Tôi trông thấy Chu Chính trong đám cảnh sát, trái tim liền đập mạnh một cái. Chỗ nào có người này xuất hiện thì không còn là án tử vong ngoài ý muốn thông thường nữa. Chẳng lẽ người chết vừa này là bị sát hại sao?

Thế nhưng người kia trông như là bị ma khí quần lấy cho nên mới nhảy lầu. Trong mắt người bình thường thì cũng không khác gì tự sát.

Dưới tình huống này tôi cũng không muốn chạm mặt Chu Chính, vì thế liền rời khỏi quảng trường lớn, quẹo vào một dãy cửa hàng nhỏ. Việc làm ăn của quảng trường này thực âm đạm quá, mấy cửa hàng bên trong cũng chẳng buôn bán gì. Ngay cả đèn đóm cũng chấp chờn lúc có lúc không, quả thực trông có chút âm trầm.

Khu nhà đã rất cũ nát, vừa tường cũng tróc ra, lộ ra một mảng xi măng lớn. Trong không khí tràn ngập một thứ mùi hôi thối, nơi này thật khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái, tôi rất muốn rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng trước hết phải tìm cho được sur phụ đã.

Tôi gọi điện cho Từ Dạ bảo anh ta lập tức tới đây, tình huống này quả thật không ổn. Tôi lại gọi tới cửa hàng tìm Nha. Nếu thực sự gặp phải Phượng Triều Nguyệt, tôi cũng không muốn chết thêm lần nữa.

Tôi đi đến cuối dãy, phía trước cũng không còn đường đi nữa. Lúc tôi bước trở về, đột nhiên liếc mắt nhìn thấy ở một lối rẽ dường như có người đang đứng. Nhìn kỹ lại thì chẳng thấy gì cả, vừa rồi rõ ràng là tôi có thấy mà. Nhìn thân hình và quần áo thì có hơi giống Trọng Hoa.

Tôi đi vào lối rẽ kia, rất nhanh đã đến cuối đường. Hai bên đều là cửa kính thủy tinh của cửa hàng. Không phát hiện được thứ gì nên tôi định quay trở về, lại đột nhiên nhìn thấy một con bướm bướm bay vào trong tầm cửa kính kia.

Cánh cửa thủy tinh vốn dày như thế, làm sao nó có thể bay vào được? Bướm bướm đập cánh, nhưng làm thế nào cũng không bay ra được. Tôi vươn tay chạm vào lớp cửa kính, cả bàn tay liền xuyên thấu qua.

“Là kết giới!”

Tiểu Đẳng: Sư phụ, đừng đi!

Tiểu Đẳng (vội vã chạy theo): Chờ con với!

Sư phụ: Bát Giới, con đừng đuổi theo ta.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đẳng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Phong Ma Môn – 3

Kết giới chỉ có thể vào mà không thể ra. Tôi rút ra một con dao nhỏ, dùng máu ở đầu ngón tay vẽ lên trên dao một dòng phù chú, “Trời cao ban cho tôi vận linh uy chấn, để chấn lôi mạnh mẽ giáng xuống nhập vào tôi, quý nghe thấy đầu óc tan vỡ, lời nói ra kinh động thần linh, lập tức tuân lệnh.”

Tôi ném dao nhỏ trong tay vào cánh cửa thủy tinh, một tia sấm sét màu xanh lam lập tức bắn tới, cửa thủy tinh phát ra âm thanh răng rắc rồi vỡ tan, một cái lỗ thật to xuất hiện. Thứ kia hoàn toàn chẳng phải thủy tinh, mà là một lớp ngụy trang bên ngoài của kết giới, ở đằng sau nó là một hành lang dài.

Tôi nhanh chóng chạy vào trong, buồm bướm trước mặt bay lượn vờn quanh, chứng tỏ sư phụ đang ở ngay đây.

Rẽ qua một khúc cua, cảnh tượng trước mắt khiến tôi không nhận được mà hô to. Sư phụ đang ngã về phía sau, trước ngực cắm một con dao sắc nhọn, máu chảy như suối, nhiều thành một vũng lớn trên mặt đất. Long Liên thì đang liếm liếm ngón tay dính máu, nở một nụ cười xinh đẹp điểm lệ.

Tôi nhanh chóng lao qua đề lại miệng vết thương của sư phụ để cầm máu, thế nhưng lưỡi dao sắc bén kia lại cắm ngay giữa tim.

“Sư phụ!”

Sư phụ gian nan thở dốc, vừa định lên tiếng lại phun ra một bùm máu tươi, cuối cùng chẳng nói được gì.

“Không... Đây không phải là sự thật. Sư phụ...” Tôi vội áo khoác bịt lại miệng vết thương, phải mau đưa sư phụ đến bệnh viện. Đứng rồi, xe cứu thương nhất định vẫn chưa đi.

Tôi trông thấy Long Liên xoay người rồi đi, liền nhìn không được mà quát to, “Rốt cuộc vì sao cô lại làm như vậy? Sư phụ yêu thương cô như thế...”

Long Liên cười lên ha hả mà nói: “Tôi chẳng hiểu cậu đang nói gì cả. Ông ta là kẻ gây trở ngại cho anh Triều Nguyệt, cho nên tôi phải diệt trừ ông ta.”

Tôi không biết cô ta rời khỏi từ lúc nào, chỉ mãi lo nhớ lại những điều anh họ dạy mà giúp sư phụ xử lý khẩn cấp vết thương, cũng không ngừng lớn tiếng kêu cứu. Tiếp đó Chu Chính liền dẫn theo người đến đây. Nhân viên y tế nâng sư phụ lên cáng, tôi cảm thấy bản thân gần như sắp sụp đổ, sợ hãi đến cả người run rẩy.

Nếu sư phụ chết thì sao? Nếu tôi có thể tìm thấy ông ấy sớm hơn thì tốt rồi. Nếu không phải tại tôi, sư phụ cũng sẽ không để ý tới Long Liên...

Trong đầu đầy áp “Nếu như” khiến tôi gần như phát điên, còn có vô số giọng nói truyền vào tai.

【Giết Long Liên báo thù cho sư phụ.】

【Giết cô ta.】

【Xé nát cô ta ra, xem quả tim kia là trắng hay đen.】

Những lời kia như tiếng thì thầm của ác quỷ, dường như ẩn chứa một sự thôi thúc đầy mãnh liệt. Bỗng nhiên có một thứ sức mạnh ghim chặt lại cổ tay tôi, trước mắt tôi lóe lên ánh sáng vàng rực, xua tan thanh âm bên tai.

Tôi phát hiện cả người mình đang bị Chu Chính ôm chặt, mà tay cũng bị anh ấy nắm lại, một khẩu súng rơi trên mặt đất. Đó là súng của anh ấy sao? Vừa nãy tôi lấy súng của anh ấy làm gì? Nhận thức được điều này khiến tôi kinh hãi.

“Không sao cả. Đừng sợ... Có anh bên cạnh em, không sao cả.”

Giọng nói nam tính trầm ổn bên tai không ngừng dỗ dành tôi, ánh sáng vàng rực rờ trên người Chu Chính chậm rãi xua tan khí đen xung quanh.

Trên trán chợt có cảm giác như bị hôn, cái ôm ấm áp khiến tôi dần cảm thấy an tâm, đột nhiên cũng muốn ôm hôn anh ấy. Nghĩ vậy tôi liền ngẩng đầu dùng môi chạm vào anh ấy, người sau hơi sững sốt, sau đó liền nhiệt tình đáp lại tôi.

Sau khi hôn đến thỏa thích tôi mới chợt nhớ ra, hình như ở đây là nơi công cộng mà, vì thế liền cuống quýt đẩy anh ấy ra, “Anh... sao anh lại ở đây?”

Cảm nhận được ánh mắt đen tối ở bốn phía không ngừng bắn tới, tôi gần như muốn tìm một chỗ nào đó mà chui vào luôn cho rồi. Chu Chính lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc, trùng mấy cảnh viên ở bốn phía một cái, mấy người sau liền ngoan ngoãn lui ra.

“Vừa đi vừa nói.”

Sau khi leo lên xe Chu Chính, anh ấy nói cho tôi biết hôm nay đã là vụ nhảy lầu lần thứ mười hai trong tuần này. Gần như là một ngày hai vụ, chuyện như thế này thì kẻ ngốc cũng hiểu được là có gì đó không bình thường. Cấp trên nghi ngờ là có người sắp đặt chuyện này, cho nên phái bọn họ đến điều tra.

“Chỉ sợ anh phải đi một chuyến vô ích rồi.” Việc mà tà ma làm ra, cảnh sát làm sao tra được.

Đã tới bệnh viện, anh ấy đỗ xe sát vào bên đường, sau đó đặt tay lên thành ghế ngồi của tôi, giam tôi giữa cánh tay anh, “Em biết được những gì?”

“Không... anh sẽ không tin đâu.” Tôi không nhận được mà dùng mắt miêu tả lại từng đường nét trên gương mặt anh, ai bảo anh ấy đưa mặt lại gần quá làm gì.

“Đừng để bản thân rơi vào tình huống nguy hiểm.” Anh ấy dùng ngón tay nhẹ lướt trên khuôn mặt tôi, khẽ nhăn mày, trong đôi mắt nghiêm nghị hiện lên vẻ lo lắng.

Ánh mắt như thế này tôi đã từng thấy qua, đó là lúc Phượng Triều Nguyệt nói với Long Liên ‘Đừng để bản thân gặp nguy hiểm’, ánh mắt hần cũng y như vậy.

Trong lòng tôi chợt rung động, thật muốn hôn lên đôi mắt anh ấy, khiến anh ấy không còn dùng ánh mắt đó mà nhìn tôi nữa.

“Nếu làm không được thì sao...” Tôi chợt dạ hỏi.

Anh ấy cong cong khóe miệng, áp sát vào liếm lên vành tai tôi, “Thì anh sẽ không khách sáo mà ‘Trừng phạt’ em.”

“Ah...” Lỗ tai tôi bị anh ấy cắn nhẹ, tuy rằng đau đớn, nhưng sau đó lại bị liếm, khiến một cơn khoái cảm từ từ dâng lên, truyền khắp sống lưng tôi.

Tôi che lại lỗ tai mà đẩy anh ấy ra, “Anh... anh học ở đâu ra vậy hả?”

“Không thích sao?” Chu Chính cười lên thật sự rất đẹp, giống như núi băng đột nhiên tan chảy thành mùa xuân vậy. Nhưng nụ cười hiện giờ lại không giống vậy, đôi mắt nheo nheo mang theo chút vô lại mà khiêu khích, nụ cười trêu chọc, loại cảm giác này khiến tôi lập tức nghĩ tới Trọng Hoa.

Nhớ tới hần thì trong lòng tôi lại nhói đau, rốt cuộc hần đi đâu rồi?

Khi tôi đến được phòng phẫu thuật, cuộc giải phẫu đang tiến hành giữa chừng. Tôi lại gọi điện giục Tử Dạ mau tới, còn bảo Nha không cần tìm tôi, cứ đến quảng trường điều tra vài việc.

Thế nhưng chỉ một chốc sau Tử Dạ đã tới. Tôi kể lại tất cả mọi chuyện từ đầu tới đuôi cho anh ta biết.

“Rất xin lỗi, Tử Dạ. Em không thể ngăn được mọi việc.” Cảm giác áy náy này khiến tôi thật khó chịu. Nhưng hiện giờ quan trọng hơn là phải làm rõ một chuyện.

“Em không sai, là em cứu ông ấy.”

“Thế nhưng sư phụ còn đang trong phòng phẫu thuật...” Không biết rốt cuộc có cứu được không nữa. Tôi nuốt trở lại nửa câu sau, cảm thấy nếu nói ra thì sẽ trở thành điềm xấu mất.

“Lão gia còn cường tráng hơn em nghĩ đó, sẽ không dễ chết như vậy đâu.”

Tôi quả thật không biết anh ta lấy sự tự tin này ở đâu ra, dao găm đâm vào tim, nếu là người bình thường thì đã sớm đến địa phủ báo danh rồi.

Nhìn thấy tôi vẫn còn lo lắng, Tử Dạ vỗ về lưng tôi mà nói: “Trái tim của lão gia nằm ở bên phải.”

“A?” Tôi kinh hãi mà nhìn Tử Dạ, “Vậy... Long Liên biết không?”

Bị tôi hỏi vậy, Tử Dạ liền kinh ngạc, “Tiểu thư đương nhiên biết.”

“Còn Phượng Triều Nguyệt thì sao?”

“Tôi nghĩ là cũng biết.”

Sự việc có chút quái lạ. Sát ý của Long Liên chắc chắn là có thật, lúc ấy cô ta cũng thật sự muốn đẩy sư phụ vào chỗ chết. Thế nhưng con dao kia lại đâm sai chỗ. Chuyện đó tuyệt đối không có khả năng, trừ phi cô ta không biết trái tim của sư phụ nằm bên phải.

Vậy là cô ta không phải con gái của sư phụ, chỉ là có diện mạo giống nhau mà thôi. Thế nhưng vì sao thái độ của Phụng Triều Nguyệt đối với cô ta lại...

Là vật thay thế sao? Đúng như cụ Tô nói, Long Liên đã chết. Bởi vì quá nhung nhớ người yêu mà Phụng Triều Nguyệt tìm kiếm kẻ thay thế thì cũng không có gì kì quái. Vậy là, hành động lần này rốt cuộc là do Phụng Triều Nguyệt sai khiến hay là Long Liên tự ý làm ra?

Nếu như là Long Liên tự ý làm ra thì không cần phải nói nữa, nhưng nếu như là Phụng Triều Nguyệt sai khiến, chỉ làm cho sư phụ bị thương nặng nhưng không đẩy ông ấy vào chỗ chết. Nói đúng ra là hẳn chỉ muốn khiến sư phụ không thể cử động được.

“Tứ Dạ, vì sao sư phụ lại đến quảng trường khu tây?”

Tứ Dạ dường như muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn về phía ánh đèn của phòng phẫu thuật, cũng không trả lời.

“Thất Sát Trấn Tà.”

Sau khi tôi nói ra bốn chữ này, sắc mặt Tứ Dạ liền thay đổi, cực kỳ kinh ngạc mà nhìn tôi. Thấy được một tia hy vọng, tôi liền nói tiếp.

“Phong ấn đã sớm bị phá vỡ rồi.” Ma khí tràn ra rất nghiêm trọng, e rằng chỗ đó là nơi phong bế một tên đại ma đầu.

“Em đang bày tôi sao?” Sắc tím trong đôi mắt Tứ Dạ chợt lóe, tản ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo, ẩn sau cặp kính là một con ngươi hẹp dài sắc bén.

Tôi chưa từng nhìn thấy Tứ Dạ lộ ra ánh mắt này, trên người anh ta còn lượn lờ một thứ khí đen nhàn nhạt. Rõ ràng là một người quen thuộc đến thế, hiện giờ lại khiến cho tôi cảm thấy có chút sợ hãi.

“Sư phụ phải đi xem tình hình của phong ấn.” Tôi kiên trì nói tiếp, “Nhưng Phụng Triều Nguyệt lại có kế hoạch khác, hẳn muốn cho sư phụ không thể cử động, cho nên đã phái Long Liên tới ám sát ông ấy.”

“Được rồi, người kia cũng không phải Long Liên. Ít nhất thì không phải là con gái của sư phụ. Long Liên thật sự đã chết. Đó cũng chính là nguyên nhân mà Phụng Triều Nguyệt đoạn tuyệt quan hệ với sư phụ.”

Tứ Dạ cong cong khóe miệng, dùng tay nâng cằm tôi lên, “Em biết cũng nhiều đấy.”

Thường thì sau khi nói xong những lời này kẻ sát nhân sẽ bắt đầu màn giết người diệt khẩu. Bị đôi mắt kia nhìn chăm chăm, trong lòng tôi như nguội lạnh. Nhìn nụ cười kia, tôi đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật sự sắp bị giết rồi.

“Tứ Dạ...”

“Sợ sao? Tiểu Đẳng thiết đáng yêu!” Anh ta đột nhiên ôm lấy tôi mà cọ cọ, “Dọa em sợ rồi, xin lỗi. Phản ứng vừa rồi của em đáng yêu quá, tôi nhìn không được nên muốn hù em chút thôi.”

“Thật quá đáng!” < Bầu không khí vốn nặng nề nghiêm túc bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi. Lúc này đèn phòng phẫu thuật cũng đã tắt, bác sĩ và hộ sĩ đi ra. Chúng tôi lập tức bước tới hỏi thăm. “Bệnh nhân đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, may là không đâm trúng bộ phận quan trọng. Nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện để tiếp tục quan sát.” Bác sĩ nói bởi vì quá trình xử lý khẩn cấp được làm rất tốt, cho nên không có hiện tượng chảy máu quá nhiều dẫn tới nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng thật ra là do khả năng bình phục của sư phụ quá mạnh thì đúng hơn. Sư phụ được chuyển vào phòng bệnh bình thường. Tứ Dạ nói sẽ trông nom ông ấy, còn khuyên tôi đừng lo lắng. Tứ Dạ nói tôi đã đoán trúng phần lớn sự việc. Nhưng điểm mấu chốt của sự kiện kia anh ta cũng không biết rõ lắm. Vào hơn 40 năm trước, người ta đào được phía dưới quảng trường kia bảy chiếc quan tài. Tình tiết cũng không khác mấy so với những gì cụ Tô đã kể. Chỗ đó không những là đầu rồng, mà còn là một cánh cửa. Đó chính là cánh cửa thông đến Ma giới. Vào thời cổ đại nơi đây từng diễn ra một cuộc chiến khốc liệt, những vị đại sĩ tài ba đã phong ấn cánh cửa thông tới Ma giới đó lại. Thế nhưng qua hàng nghìn năm dài, phong ấn nứt ra, thỉnh thoảng sẽ có ma khí rò rỉ. Những tên ma vật này cũng cần ẩn vào hồn phách, cho nên thường dẫn tới những sự kiện đổ máu. Cũng chính lúc đó xuất hiện một loại thuật, chọn ra bảy người cùng hung cực ác phong ấn vào quan tài bày thành Thất Sát Trấn Tà trận. Thế nhưng, lại qua trăm năm nữa, quan tài bị đào lên rồi bán đi. Pháp trận mất đi hiệu lực, kết giới cổ xưa đã hoàn toàn rạn nứt, tà ma tràn ra. Công hội và quân đội phái ra số lượng lớn thành viên đến bao vây toàn quảng trường tiêu diệt ma vật. Cuối cùng thì loài người đã phải trả một cái giá rất lớn mới dẹp yên được cuộc xâm lăng của bọn tà ma. Người tài trong giới hầu như đều đã hi sinh, có vài gia tộc cũng theo đó mà tàn lụi. Ngày đó sư phụ vừa ra ngoài thăm bạn bè, lúc về đến thì đã quá muộn. “Tiểu thư lần đó đã chết trong cuộc chiến. Phụng đại nhân cũng rời đi không rõ lý do. Lúc lão gia trở lại thì trông như một cái xác không hồn.” Tứ Dạ thờ dài, trong mắt tràn đầy bi ai. Đột nhiên mất đi hai người thân, đối với anh ta cũng là một đả kích rất lớn. “Tôi cũng đã từng hỏi về chuyện xảy ra đêm hôm đó, thế nhưng vẫn không có được đáp án. Sau đó lão gia mấy ngày liền không ngủ không nghỉ mà ở lại thành phố này chế tạo kết giới. Cuối cùng tôi cũng bị phong ấn mà ngủ say bên trong căn nhà. Cho đến khi lão gia muốn thu em làm đồ đệ, tôi mới được giải trừ phong ấn.” “Tôi thật sự không dám tưởng tượng mấy năm nay ông ấy đã sống như thế nào.” Nghe xong câu chuyện cũ đầy xót xa này, lòng tôi như thể có hàng trăm con sóng nhỏ gợn trào, rất lâu sau đó cũng chưa thể bình tĩnh lại được. Tôi nhớ lão Trương đã từng nói, ông nội hẳn mất đi từ khi cha hẳn còn rất trẻ. Trương gia bọn họ trước đây cũng là một dòng họ lớn trong giới này, khi đó chỉ còn lại một mình cha hẳn, cho nên cha hẳn khi còn trẻ đã phải cưới vợ sinh con cũng là vì nguyên nhân này. Tiếc là cho đến đời hẳn, Trương gia cũng không thể thoát khỏi số phận suy sút. Người đàn ông họ Trương lạnh lùng nghiêm nghị đó chính là chiến hữu của sư phụ. Ngày đó, có lẽ sư phụ không chỉ mất đi người thân, mà còn có cả anh em chiến hữu của mình. Thế nhưng sợ rằng sự việc không chỉ đơn giản như vậy, nếu như là may mắn sống sót, Phụng Triều Nguyệt cũng sẽ không căm hận sư phụ đến mức ấy. E là còn có nguyên nhân nào khác. Khi tôi ra khỏi bệnh viện thì trời đã sẩm tối. Trên đường quay về cửa hàng, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Xét cho cùng thì tôi cũng phải ghé thăm cụ Tô một chuyến. Chuyện này thì tôi chỉ có thể nhờ cậy Tô Cẩm Ngôn mà thôi. Gọi điện thoại tới, tôi nghe được thanh âm Tô Cẩm Ngôn dường như rất mệt mỏi. “Sao bỗng dưng lại muốn gặp ông nội tôi?” “Bởi vì...” Tôi vừa định giải thích, nhưng lại nghe được ở đầu dây bên kia truyền đến tiếng gầm gừ của thú hoang. Sau đó là một hồi não loạn, tôi loáng thoáng nghe thấy có người kêu gào thảm thiết. Bất kể tôi hét lớn vào máy bao nhiêu lần, chỉ

có duy nhất tiếng tút tút đáp lại. Tôi lại gọi thêm lần nữa nhưng không cách nào nổi máy. Rót cuộc bọn họ gặp phải chuyện gì? Tôi lại gọi vào di động của Phong Lôi Tồn, bên kia cũng không thể kết nối. Di động của Lão Trương thì không ai nhận, của Phong Khinh Vân cũng không thông. Tôi chợt cảm thấy rùng mình, nhất định là Phụng Triều Nguyệt đã bắt đầu hành động rồi. Thực sự quá nhanh, tôi hoàn toàn trở tay không kịp. Phía bầu trời chỗ quảng trường tây khu đã tràn đầy khí đen, lẽ nào lịch sử lại tái diễn nữa sao? Thế nhưng, lần này trong giới cũng không còn bao nhiêu thuật giả tài năng để có thể ứng phó.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Phong Ma Môn – 4

Tôi chạy về cửa hàng, vừa vào tới cửa liền hô to, “Nha! Hử!”

Nha thấy tôi kích động xông vào, liền nhanh chóng tiến lên hỏi, “Thiếu gia, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nha, mau đi cứu người! Người bên công hội gặp nguy hiểm rồi!” Tôi nín chặt vạt áo nó, người sau vỗ vỗ lưng tôi, “Không sao đâu, nói cho bọn tôi biết có chuyện gì xảy ra.”

Lúc này Hử cũng mang vẻ mặt nghi hoặc mà bước xuống lầu. Trông thấy tôi thất kinh như vậy, nó cũng lộ ra vẻ lo lắng.

“Ai ăn hiếp Đằng Đằng? Hử giúp cậu trả thù.”

Tôi lấy bản đồ trải ra trên bàn trà. Trên Linh Nhật báo nói là kết giới chỉ còn lại ở hai nơi. Tôi cảm thấy có lẽ công hội đã phái người đến bảo vệ hai nơi này.

Tôi không biết hai kết giới này nằm ở nơi nào, chẳng qua có thể từ mấy kết giới trước mà phỏng đoán được vị trí đại khái. Chỗ của chủ ao Cửu Hương là kết giới thứ nhất, miếu thờ trong lòng đất của họ nhà chuột là cái thứ hai, trường học nơi Viêm Quân đóng giữ là cái thứ ba. Sau khi vẽ ra ba địa điểm trên lên bản đồ, tôi có thể rất dễ dàng tìm được hai chỗ còn lại, bởi vì năm kết giới này nhất định sẽ được sắp xếp theo hình dạng ngôi sao năm cánh.

Kết giới dựa trên ngũ hành tuần hoàn, mà trong ngôi sao năm cánh đó còn có thêm ba kết giới nhỏ, đại diện cho tam tài thiên địa nhân, Thao Thiết yển có lẽ là một trong số đó, còn hai vị trí khác là quảng trường thương mại, mà hẳn là nó đã sớm bị phá hủy rồi.

Tôi bảo Nha đi đến chỗ kết giới phía đông. Tôi và Hử sẽ đến cái phía tây. Nha vẫn rất lo lắng, “Nếu không thì tôi và thiếu gia đi cùng nhau, còn Hử thì đến chỗ khác?”

“Không được. Hử nhất định sẽ không biết phải làm gì, phải có người trông chừng nó.”

Xét chỉ số thông minh của gà mập, chắc chắn sẽ lại y như cái lần tại Thao Thiết Yển cho xem.

“Vậy thì thiếu gia nhất định phải cẩn thận.” Nha lấy trong ngực ra một lá bùa đưa cho tôi, “Chỉ cần vò nát nó, tôi sẽ lập tức trở về bên cạnh thiếu gia.”

Hử ôm lấy tôi giang cánh ra chuẩn bị bay đi, nhưng Nha lại giữ chặt tay tôi lại, “Thiếu gia, xin ngài nhất định phải bình an trở về!”

Tâm tình của Nha như truyền qua đầu ngón tay, tôi đột nhiên nhớ tới người trong giấc mộng lúc mất đi chủ nhân và thanh niên tóc trắng, trong lòng hẳn tràn ngập bi thương và tuyệt vọng. Tôi nắm chặt tay Nha, “Tôi hứa với cậu!”

Kết giới phía tây không phải là một tòa nhà bình thường, mà là một cái giếng ba miệng. Trong hẻm nhỏ khu tây vẫn còn rất nhiều giếng cổ được bảo tồn, mà cái giếng này cũng là một trong số đó. Từ trên cao nhìn xuống, có thể phát hiện xung quanh giếng đã được giăng một kết giới hình bán nguyệt.

Giếng ba miệng:

Phạm vi kết giới cũng chỉ trong vòng bán kính 10 mét quanh giếng, song nó vẫn đang tiếp tục thu nhỏ lại. Ngoài kết giới, nhóm người công hội đang bị những con thú màu đen bao vây tấn công, chiến đấu kịch liệt.

Tôi nhìn thấy Phong Lôi Tồn đang vùng vằng kiếm, chỉ cần một nhát đã chặt đứt đầu con quái thú, gọn gàng lưu loát. Thế nhưng một con khác lại từ đằng sau phóng tới.

“Phong Lôi Tồn, cẩn thận phía sau!” Tôi ném ra một lá bùa, triệu hồi thức thần đến hỗ trợ.

Kết quả là, một con gà mập to như ngọn núi xuất hiện, trực tiếp đè bẹp con quái thú kia. Con thức thần gà mập đó cũng rất bình tĩnh, còn nhìn lên trời kêu khanh khách, khiến mấy nhân viên công hội đều phải ghé mắt dòm qua.

Tôi hoàn toàn tuyệt vọng rồi. Phong Lôi Tồn dùng một tay xách tôi qua, “Sao cậu lại ở đây?”

“Bởi vì... Tôi gọi điện cho mấy cậu... thế nhưng bất kể là cậu hay là Tô Cẩm Ngôn, Trần Tịch, lão Trương, Phong Khinh Vân, không ai chịu nghe máy...”

Nhìn bộ dạng hung thần ác sát của Phong Lôi Tồn, tôi thật muốn lùi về sau rồi đào tẩu luôn cho nhanh. Nhưng người sau lại đột nhiên vùng kiếm lên, đâm về phía tôi, lúc này tôi muốn tránh cũng không còn kịp nữa. Song Hử trong nháy mắt đã chặn ở giữa tôi và Phong Lôi Tồn, “Không được ăn hiếp Đằng Đằng.”

Thế nhưng kiếm lại lướt qua sát mặt chúng tôi, đâm vào trên trán một con quái thú đứng phía sau đang chuẩn bị đánh lên.

“Chỗ này rất nguy hiểm. Mau rời khỏi đây!”

“Không muốn!” Tôi niệm Hòa Diệm chú, ném một lá bùa bốc cháy về phía con quái thú, nói: “Tôi muốn giúp các cậu. Tuyệt đối không thể để kết giới bị sụp đổ.”

Bên kia có người gọi tên Phong Lôi Tồn. Cậu ta kéo tôi đi về phía kết giới hình cung kia, đẩy tôi vào trong.

“Đợi ở trong đó.”

Ở giữa kết giới chính là cái giếng ba miệng, mà Phong Khinh Vân và vài người bị thương đang ngồi bên cạnh giếng. Tôi bảo Hử canh giữ ngoài kết giới, đừng để quái thú đến gần.

Phong Khinh Vân bị thương, trên người loang lổ vết máu, lại vẫn cứ chấp tay làm thủ ấn. Kết giới xung quanh chính là do hắn dựng nên. Nhưng vì hắn bị thương cộng với quái thú càng ngày càng nhiều thêm, phạm vi kết giới cũng dần dần thu nhỏ lại.

Thế nhưng, người công hội sẽ không ngốc đến mức để quái thú vây đánh như vậy, e là còn có nguyên nhân gì đó. Lúc này tôi nghe được một người ở bên ngoài lo lắng hỏi: “Tin hiệu phóng chưa? Sao người quân đội còn chưa tới?”

“Phóng lâu rồi. Nửa cái bóng cũng chả thấy, CMN lũ quân nhân đúng là không đáng tin chút nào mà.”

“Đã sớm nói là không tin được bọn chúng rồi. Ông đây cũng chỉ có cái mạng quèn này thôi, hôm nay cứ liều mạng.”

Chỉ bằng người công hội mà muốn bảo vệ hai cái kết giới thì thật ra có hơi quá sức, cho nên bọn họ nhất định là có viện quân. Nếu tôi là Phượng Triều Nguyệt thì cũng sẽ nghĩ đến chuyện ngăn chặn viện quân tới tiếp ứng.

Sắc mặt Phong Khinh Vân càng ngày càng tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra. Không thể cứ để như vậy nữa, phải có biện pháp xoay chuyển tình thế chứ.

Tôi đi về phía cái giếng ba miệng nằm ở chính giữa kia, cho dù đã qua một thời gian rất dài, nhưng tận sâu trong giếng vẫn có thể thấy được nước suối trong vắt. Mỗi kết giới của sư phụ chắc hẳn đều có người canh giữ. Bất luận là Viêm Quân hay Liêu Nha, tôi cảm thấy những người canh giữ đều có được khả năng xua đuổi tà ma.

Nếu như tìm được người canh giữ nơi này, có lẽ sẽ có biện pháp xua tan quân địch chỉ trong nháy mắt.

Tôi hô to vào trong giếng: “Ngài ở đâu? Đại nhân canh giữ kết giới!”

Thanh âm tôi dội vang trong giếng, thế nhưng không có một ai đáp lại. Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gọi: “Kẻ địch đã xông tới cửa, nếu ngài vẫn không phát uy thì sẽ phụ sự phò thác của tượng sư.”

Vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chẳng lẽ không ở trong giếng này sao. Tôi lại hô to vào hai miệng giếng kia, nhưng cũng vô dụng. Tình hình chiến đấu bên ngoài ngày càng ác liệt. Đã có người công hội bị giết, mùi máu tươi tràn ngập bốn phía, quái thú ngửi được vị máu càng thêm điên cuồng.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, trong lòng tôi nặng như chì, đến mức gần như không thể thở nổi. Tuyệt đối không thể ngồi đây chờ chết được.

Tôi leo lên miệng giếng, nghe thấy Hử ở phía sau gọi mình, thế nhưng đã không còn bao nhiêu thời gian nữa. Tôi nhanh chóng nhảy vào trong giếng, chỉ chốc lát sau cả người đã chìm vào dòng nước lạnh như băng. Thật sự rất lạnh, tay chân tôi dường như cũng bị lạnh đến đông băng lại.

Tôi liều mạng vùng vẫy hai tay, muốn vịn vào vách đá, nhưng lại phát hiện trên vách đá phủ đầy rêu xanh, trơn trượt ẩm ướt, hoàn toàn không có chỗ để bám vào.

Tôi đột nhiên nhớ tới Sadako cũng là bị nhốt trong giếng như vậy, trên vách giếng đầy vết móng tay khi cô ấy giãy dụa. Trong nước dường như thật sự có thứ gì đó, ý nghĩ này lập tức khiến đáy lòng tôi lạnh lẽo.

Chỉ cần hé miệng một cái là nước tràn vào ngay, tôi chỉ đành ngậm chặt mồm, ngừng thở chìm vào trong làn nước.

Dưới đáy nước tối đen như mực, nhưng ở một nơi sâu thẳm lại lóe lên ánh sáng bạc. Tôi lập tức lặn xuống đó, lúc đến được chỗ có ánh bạc lấp lóe, lại chỉ thấy một vùng tối đen không nhìn ra được bất kỳ thứ gì.

Đột nhiên, ánh bạc lại chột lóc. Tôi trông thấy được một đôi mắt.

Đôi mắt với đồng tử hẹp dài dựng thẳng cách tôi không tới hai cm. Đừng nói thủy quái là có thật nha? Tôi sợ đến suýt chút nữa là hét to, liều mạng che miệng lùi lại. Chẳng qua đôi mắt kia cũng không di chuyển. Ánh bạc lại lóc lên, tôi liền phát hiện đó là một cái đầu rồng chứ không phải là thủy quái như trong tưởng tượng.

Tôi vươn tay sờ sờ, lại phát hiện nó làm bằng kim loại, lặn xuống phía dưới là một cái chuỗi dài. Vật này hình như tôi đã từng thấy qua.

Không khí trong phổi ngày càng ít đi, tôi đã không còn cách nào gắng gượng tiếp. Thế nên tôi liền không chút nghĩ ngợi mà nắm lấy cái chuỗi dài kia.

Thế nhưng làm sao nó cũng không chịu di chuyển, tôi chỉ còn có thể tiếp tục sờ xuống phía dưới, hy vọng có thể mò tới phần đầu. Tôi cũng chẳng biết thứ này có ích lợi gì hay không, nhưng nếu nó đã ở dưới đáy giếng như vậy, nhất định là có lý do đặc biệt.

Cái chuỗi dài cỡ chừng hai thước, tôi không thể lặn xuống sâu hơn nữa, ngực đã rất khó chịu rồi, gần như đã sắp nổ tung ra. Tôi dùng một tay nắm lấy cái chuỗi dài, một tay lặn mò xuống phía dưới. Chợt ngón tay đụng phải một thứ sắc bén.

Cái chuỗi trong tay tôi đột nhiên rung động dữ dội, trong đầu tựa như có thứ gì đó đang nói chuyện.

【Người là người phương nào, vì sao quấy nhiễu giấc ngủ của ta? 】

Tôi không có cách nào dùng miệng trả lời được, chỉ có thể nghĩ thầm: “Ngủ cái đầu của mày chứ ngủ, kẻ địch xông tới cửa rồi kia kia!”

Một tràng tiếng cười đầy cuồng ngạo vang lên trong đầu, khiến tôi gần như muốn ngất xỉu.

【Còn có việc này nữa sao, rốt cuộc lão phu đã chờ được đến ngày này rồi 】

【Thằng nhóc mang dòng máu chế sư kia, dùng máu người triệu hoán ta, cho ta ra ngoài đầu một trận thống khoái đi. 】

Tuy rằng chẳng biết phải làm sao, nhưng nó đã nói là cần máu rồi. Tôi liền vươn tay nắm chặt lấy cái nơi sắc nhọn kia, trong lòng hô lớn, “Mau tỉnh lại! Trường thương Long Nha!”

Mặt đất bốn phía rung chuyển dữ dội, một thứ sức mạnh khổng lồ nâng tôi lên phóng về phía trước. Trong nháy mắt khi thoát ra khỏi mặt nước, một tiếng nổ vang lên, tôi cảm thấy như mình đang bay. Bốn phía gió lạnh ủa tới, tôi mở mắt, lại phát hiện mình đang ngồi trên lưng một con hắc long.

Những phiến vảy đen nhánh lấp lóe phát sáng, trên thân thể to lớn mang theo đủ loại hoa văn phức tạp màu đỏ thẫm, trông y như đóa hoa văn trên trường thương Long Nha của sư phụ.

Toàn bộ người công hội đều giật mình nhìn hắc long. Hừ nhanh chóng bay về phía tôi, ôm tôi rời khỏi lưng rồng.

Hắc long gầm to một tiếng, lao về phía những con quái thú trên mặt đất. Nó há mồm nuốt chửng một đám quái thú, còn vươn móng vuốt bắt lấy mấy con rồi bóp nát.

Tôi nghe thấy Phong Lô Tồn hô to, “Diệt sạch chúng nó, xông lên!” Những người khác lập tức ra tay, dốc toàn lực mà tấn công.

Này hình như đầu phải đang đánh quân Nhật Bản đầu... .

Tôi cũng không còn thời gian rửa thắm nữa. Bởi vì không biết từ khi nào mà Phượng Triều Nguyệt đã xuất hiện trên không trung, hấn đứng đó cứ như dưới chân là mặt đất trong suốt. Trắng khuyết treo lơ lửng giữa trời, ánh trắng trắng xóa rơi lên người hấn, tay áo màu trắng phát phơ, trông tựa thần tiên.

Hấn cong cong khóe miệng mà đứng quan sát tình hình chiến đấu bên dưới, lộ ra chút vẻ quan tâm, nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo.

Quái thú bên dưới hầu như đã bị hắc long và người của công hội quét sạch. Vào lúc thắng lợi đã gần ngay trước mắt, Phượng Triều Nguyệt lại chậm rãi gợn tay lên.

Lòng tôi thầm kêu không ổn. Quả nhiên một tia sáng sắc lạnh đã vạch ngang nền trời, trong tay hấn xuất hiện một trường kiếm màu bạc. Cả thân kiếm là màu trắng bạc, mũi kiếm dưới ánh trắng lấp lóe ánh sáng bảy màu. Tại đầu chuỗi kiếm có gắn hai chiếc lông vũ đủ màu rực rỡ, vô cùng xinh đẹp.

Trường thương Long Nha cũng giống như ngoại hình của nó, là mạnh mẽ kết hợp với cương nghị, mà thanh trường kiếm này thì là tao nhã mà sắc bén.

“Là Phượng Hoa kiếm, mọi người mau tản ra!” Trong đám người công hội có một lão thuật giả đang bị thương kêu to, những người khác lập tức tản ra bốn phía.

Thanh trường kiếm trong tay Phượng Triều Nguyệt trong nháy mắt đã hóa thành một con phượng hoàng thật lớn, lao thẳng về phía hắc long. Hắc long hình dáng quá to lớn, thân thể không linh hoạt, tránh cũng không thể tránh, chỉ còn có thể đứng im chịu đòn.

Long Phượng triển đầu, hắc long rõ ràng là đang yếu thế, bị không kịp sự nhanh nhẹn linh hoạt của phượng hoàng, bị mổ vào những nơi hiểm yếu, ngửa đầu thét dài. Phượng hoàng xòe móng vuốt, vô số vảy đen rơi rụng trên đất.

Tôi không thể can thiệp vào trận đánh giữa hai thần thú này được. Nếu muốn giúp đỡ, tôi cũng chỉ có thể nghĩ ra cách bắt giặc phải bắt vua trước, trước hết phải lật đổ Phụng Triều Nguyệt đã. Tôi lấy ra lá bùa, bảo Hử bay về phía Phụng Triều Nguyệt.

“Nam mô tát phạ đất tha nghiệt đề ti được...”

Tôi niệm Bất Động Minh Vương Hỏa Diệm chú, hơn nữa còn dùng Tật Phong (gió mạnh) chú, khiến lá bùa đang bốc cháy như một mũi tên mà lao thẳng về phía Phụng Triều Nguyệt. Người sau liền rút ra một cây dao găm bằng băng, bên trên có khắc chú ngữ màu lam. Hử hoàn toàn không cần niệm chú, trực tiếp cầm lưỡi dao lia ngang một nhát, lá bùa đang bay qua tựa như đụng phải một trận thức trong suốt màu lam, đông lại thành một khối băng rồi rơi xuống.

“Tôi đã cảnh cáo cậu, đừng xen vào việc của người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Phong Ma Môn – 5

Tại sao một người trông thì ôn văn nho nhã lại có thể phát ra khí thế đáng sợ như vậy, trực giác mách bảo tôi phải mau chóng chạy trốn. Bên tai không ngừng truyền đến tiếng hắc long đồm đồm gầm gào thét. Tuy rằng tôi không nghĩ là mình có thể đánh thắng, thế nhưng bây giờ cũng chỉ còn có thể bất chấp tất cả mà lên thôi. (Tiếng trời: Cậu có thể ‘lên’ nổi à?)

Chẳng qua, tôi vẫn còn một tuyệt chiêu. Tôi móc ra một lá bùa, đang định niệm chú ngữ, một tia sáng sắc lạnh đã chợt lóe lên trước mắt. Hử nhanh chóng bay ra phía sau, dao găm của Phụng Triều Nguyệt vừa lúc chém đứt vài sợi tóc mái của tôi.

Đối phương chém một dao không trúng, liền áp sát tiếp tục tấn công. Lưỡi dao găm bằng băng mỏng trong tay hấn vung lên, nhẹ nhàng mà sắc bén, có mấy lần còn suýt qua hai bên má tôi.

Tôi ra lệnh cho Hử nhanh chóng lùi ra sau, thế nhưng tốc độ của Phụng Triều Nguyệt càng nhanh hơn. Dao găm trong tay chuyển động, hấn lập tức đâm qua đây.

Tôi rút đầu xuống, lưỡi dao xẹt qua ngay trên đỉnh đầu. Rốt cuộc tôi cũng hiểu được cái gì gọi là “Nguy hiểm suýt qua bên đầu”, cái đầu tôi thiếu chút nữa cũng bị đối phương chặt xuống luôn rồi.

“Hử ngốc, mày không thể bay nhanh một chút để tránh há?” Tôi tức giận.

Đạo quang kiếm ảnh, Hử suýt chút nữa là khóc lên luôn, ôm lấy tôi càng tăng nhanh tốc độ né tránh, một chốc lại theo gió mà lên, một chốc lại lao xuống, khiến tôi gần như đầu váng mắt hoa.

Cái tay vừa rồi bị Long Nha cắt vào vẫn còn rất đau, máu nhuộm đỏ cả lá bùa. Tôi khó khăn lắm mới niệm xong chú ngữ, liền ném ra tám bùa.

Một đám gà mập màu đỏ thật lớn lao về phía Phụng Triều Nguyệt nỗ lực chèn ép hấn. Trên không trung từng đám gà lớn chen chúc vây lấy hấn bên trong, càng chen lại càng xuất hiện nhiều thêm. Đối phương dường như chịu không nổi sự bao vây của gà mập mà rơi xuống đất.

Tốt nhất là dè chết hấn luôn đi. Tôi vừa lau mồ hôi trên trán, đã nghe thấy hắc long ngâm lên một tràng dài, âm thanh đinh tai nhức óc vang dội khắp nơi. Thân rồng khổng lồ rơi xuống, đè sập vô số căn nhà xung quanh cái giếng ba miệng. Ở khu dân cư gần đó dường như có không ít người chú ý tới tiếng động lạ, rồi rít chạy ra xem có chuyện gì xảy ra. May là bụi đất tung lên khiến cho bọn họ không thể nhìn thấy được gì.

Tôi thầm kêu không ổn. Bốn phía chợt xuất hiện sương mù, hơn nữa càng ngày càng dày, có lẽ là do người công hội tri triển thuật tạo sương.

Tôi bảo Hử bay về phía bắc nơi hắc long rơi xuống. May mắn làm sao, trong mấy ngôi nhà bị phá sập đó không có người, có thể là do công hội đã di dời bọn họ đi.

Thế nhưng trong đám gạch vụn cũng không thấy được thân rồng khổng lồ kia đâu, mà trên tầng đá lại có cắm một cây trường thương Long Nha bị gãy lìa.

Hiện giờ tuyệt đối không thể để cho nó chết được, chỉ cần thần thú địa chết, kết giới cũng sẽ tự động bị phá bỏ. Tôi vuốt ve chuôi thương, phát hiện mắt rồng ở đầu chuôi còn mở to, dường như còn động đậy.

“Long Nha, mày nghe thấy đúng không?”

【Lão phu khinh...】

【Bị thẳng nhóc súc sinh kia đâm lên.】

Thì ra nó còn chưa chết. Tôi thờ phào một hơi, “Mày còn kiên trì được không?”

【Bản thân ta đã bị tổn hại, nhất định phải mau chóng được chữa trị.】

Bây giờ không biết sư phụ đã tỉnh lại chưa, mà cho dù đã tỉnh cũng đâu thể nào chữa trị cho nó được. Hơn nữa cũng không thể mang nó tới chỗ sư phụ được.

“Tiểu Đằng, cậu không sao chứ?” Phong Lôi Tôn nhảy qua tảng đá, bước đến bên cạnh tôi.

“Không sao cả. Những người khác đâu?”

“Cùng đi vây đánh Phượng Triều Nguyệt rồi. May mà có thức thần của cậu giúp.” Cậu ấy vỗ vỗ tôi, khuôn mặt dính máu nở một nụ cười tán thưởng.

Xem ra thức thần gà mập cũng có chút tác dụng. Tuy rằng ở đây còn có một con vừa tham ăn vừa nhát gan khác. Chẳng qua, lời của Phong Lôi Tôn như tiếp thêm sức mạnh cho tôi. Thế này thì hẳn là tôi có thể quyết đoán mà ra tay rồi.

“A Tôn, tớ muốn chữa trị có cái trường thương này, cậu có thể canh giữ giúp tớ không?”

Phong Lôi Tôn nhìn trường thương trong tay tôi, vỗ vỗ ngực, “Đương nhiên là không thành vấn đề rồi, có tôi ở đây đảm bảo cậu sẽ không có việc gì.”

“Cám ơn.”

Chúng tôi trở lại bên cạnh giếng ba miệng, nơi này khí mạch rất mạnh, hẳn là có thể mượn khí ở đây để giúp chữa trị cho trường thương. Vì để chữa trị cho Viêm Quân, sư phụ đã dạy tôi rất nhiều phương pháp, hiện giờ hẳn là tôi có thể dùng tới chúng rồi.

Người của công hội bày trận tại xung quanh giếng ba miệng, cho nên mấy vật phẩm cần thiết đều có đủ cả. Tôi mượn Phong Lôi Tôn một chút chu sa để vẽ pháp trận trên mặt đất, lại gánh lên một thùng nước giếng, lấy trường thương đã gãy thành hai đoạn ngâm vào trong nước.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, tôi dùng dao nhỏ cứa sâu vào miệng vết thương trên tay. Dòng máu đỏ tươi ứa ra nhiều giọt trên thân trường thương, xuôi theo chuôi thương mà chậm rãi chảy vào trong nước.

Máu bị trường thương hấp thu, chú ngữ đỏ thẫm bên trên thương lập tức sáng lên. Tôi rút một đoạn thương ra, dùng dao nhỏ gọt nhẵn nơi bị gãy. Rõ ràng là kim loại cứng rắn, nhưng lúc gọt lại cứ như một khúc gỗ vậy.

Tựa như nghe được tiếng hắc long oán giận than đau, tôi reo gọi: “Thì mày cứ coi như là đang cắt bụi trĩ đi, sẽ xong nhanh thôi mà.”

【Ta không có bụi trĩ.】

Tôi dường như có thể nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ tràn đầy hắc tuyến của hắc long, cảm thấy có chút buồn cười. Sau khi gọt nhẵn xong chỗ gãy của đoạn trường thương còn lại, tôi cầm hai đoạn dùng sức ghép chúng lại với nhau. Chiều dài có lẽ sẽ ngắn hơn chút, nhưng mà hiện giờ cũng không còn cách nào khác.

“Mày cứ nghĩ là do ngâm nước nên hơi co lại đi, không ai để ý đâu.”

Tôi truyền linh lực vào chỗ kết hợp kia, cảm thấy vật trong tay nóng hầm hập như đang cầm bàn ủi, hai đoạn trường thương bắt đầu dung hợp. Sau khi cảm thấy chúng đã hoàn toàn dung hợp xong, hai tay tôi trượt về hai đầu chuôi.

“Ta lấy danh của chế sư, hồi sinh mệnh ngươi. Trường thương Long Nha, đáp lại lời triệu hoán của ta!”

Pháp trận vòng quanh chuôi bắt đầu chuyển động, chia làm hai hướng mà bắt đầu lóe lên. Đầu rồng trên đỉnh chuôi thương phát sáng, trường thương lạch cạch chuyển động, phát ra tiếng rùng rùng.

Cuối cùng cũng xong, tôi cảm thấy toàn thân không còn sức lực, ngã bệt ra đất. Phong Lôi Tôn vội vàng chạy tới đỡ tôi, Hừ để tôi ngồi dựa vào trong ***g ngực nó.

“Cậu không sao chứ?” Cậu ấy lo lắng hỏi han.

“Mệt quá!” Tôi thở ra một hơi thật dài. Đây là lần đầu tiên tôi vận dụng năng lực chế sư để sửa chữa đồ vật, vậy mà cũng thành công, thật là may quá.

Đã không còn vấn đề gì nữa, kết giới hẳn là có thể được bảo vệ rồi.

Suy nghĩ vừa hiện ra trong đầu rất nhanh đã bị sự thật trước mắt phá vỡ. Nơi bầu trời phía tây chợt hiện lên một cột sáng màu đen.

“Đó là... kết giới phía tây!” Phong Lôi Tôn lo lắng đến mức cánh tay lấy ra điện thoại cũng run rẩy, suýt chút nữa là làm rơi đi động xuống đất. Không cần nghĩ cũng biết là cậu ta nhất định đang gọi cho Tô Cẩm Ngôn.

Bên kia dường như cũng không có ai bắt máy, cậu ta vẫn không ngừng bấm số. Tôi chưa từng nhìn thấy bộ dáng lo lắng đến điên cuồng của cậu ta như lúc này.

“Đáng giận!”

Nhìn cậu ta thiếu chút nữa là đập di động, tôi liền lấy ra một lá bùa đưa cho cậu ta, “Bình tĩnh một chút, sai thức thần qua thăm dò thử xem sao.”

Nếu như tôi tự tạo ra thức thần thì chắc chắn vẫn sẽ là gà mập cho xem. Phong Lôi Tồn cũng hơi sùng sốt, vẻ mặt như vừa bùng tỉnh, nhận lấy lá bùa tạo ra một thức thần hình chim bay về phía tây.

Phía tây phù đầy khí đen nồng đậm, tôi cảm thấy cột sáng kia rất giống thứ phát ra lúc Trọng Hoa đánh nhau lần trước. Đừng nói là hắn...

Tôi còn chưa nghĩ xong, ở nơi gần đó đã truyền đến một tiếng nổ mạnh. Một ngọn lửa phóng lên cao, cuồng phong thốc tung lên đám đá vụn xung quanh. Trong làn sương mù dày đặc chợt xuất hiện hình bóng một người.

Quả nhiên là Boss chính có rất nhiều máu mà, đánh hoài không chết. Một đám gà mập đông như vậy mà đều bị hắn làm cho nổ banh hết. Vài người bên công hội cũng chạy tới bao vây xung quanh hắn. Thế nhưng lại bị hắn nhẹ nhàng đánh văng.

Thanh kiếm trong tay hắn thật sự rất lợi hại, không hổ là thứ mà chế sư làm ra. Chẳng qua, Long Nha cũng không kém cạnh gì. Tôi rất tin tưởng vào bản lĩnh của sư phụ.

“Vậy mà có thể tay không chữa trị cho Long Nha, cậu cũng rất có tài.” Hắn cầm kiếm bước từng bước về phía tôi.

Hử cảnh giác nhìn chằm chằm hắn, sau đó liền chuẩn bị ôm tôi chạy trốn. Chẳng qua nếu đối thủ là Phụng Triều Nguyệt, tôi không nghĩ là có thể dễ dàng thoát như vậy.

“Sư huynh quá khen.” Tôi nhìn hắn mà chấp tay. Hiện giờ toàn thân tôi rã rời, ngay cả đứng cũng không đứng nổi, càng không thể đấu với hắn.

“A.” Hắn cười lạnh một tiếng, “Không ai nói cho cậu nghe, tôi và Long Chấn Kiên đã đoạn tuyệt quan hệ rồi sao?”

“Một ngày là thầy cả đời là cha, một khi đã gắn bó, muốn rời cũng khó có thể cắt đứt. Sư phụ vẫn còn rất nhớ mong anh.” Tôi nhìn Phong Lôi Tồn ở phía sau đang dần áp sát Phụng Triều Nguyệt. Một chút nữa thôi, tôi chỉ phải kiên trì thêm một chút nữa thôi.

“Câm miệng!”

Một cơn cuồng phong lướt qua hai má tôi, da mặt tôi đau rát, có chất lỏng nóng hổi nhỏ xuống. Có lẽ là máu, tôi còn có thể gắng gượng bao lâu nữa đây?

Tôi không nhịn được mà dựa sát vào trong lòng Hử, người sau càng ôm chặt tôi hơn, xòe ra đôi cánh.

“Không được nhắc tới cái người máu lạnh đó trước mặt tôi, ông ta không có tư cách đó!”

Mặt nạ tao nhã của Phụng Triều Nguyệt tựa như chỉ trong thoáng chốc đã bị vỡ nát, phần nộ, bi thương, tuyệt vọng và thống khổ, trong thoáng chốc đó tôi nhìn thấy rất nhiều biểu cảm lướt qua. Nội tâm người thanh niên này nhất định đã phải chịu đựng rất nhiều sự giày xéo của hiện thực tàn khốc.

“Sư phụ... rốt cuộc đã làm gì anh?” Tôi tin sư phụ tuyệt đối không phải là một người vô tình lạnh lùng, bất luận là dĩ vãng hay hiện tại, ông ấy đều là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa.

“Tôi không nhất thiết phải nói cho cậu biết.” Ánh mắt Phụng Triều Nguyệt chợt điên cuồng, khuôn mặt tuấn tú cũng vặn vẹo, “Đúng rồi, nếu cậu chết, ông ta sẽ ra sao nhỉ?”

Khi hắn từ từ tới gần, sát khí cũng ngày càng dày đặc, tôi thậm chí còn có thể trông thấy được khí đen mờ hồ quanh thân hắn. Trong ánh mắt tràn đầy điên loạn, gần như mất đi ý thức, chỉ biết giết chóc, đó là dấu hiệu nhập ma.

“Phụng Triều Nguyệt!” Tôi gọi to tên hắn, “Đừng để bị tâm ma mê hoặc! Nam mô tát đất tha...” Lúc này tôi cũng không biết niệm 《Lăng Nghiêm chú》để đuổi đi tâm ma có còn tác dụng gì không, chỉ có thể cố gắng chữa ngựa chết thành ngựa sống mà thôi.

Trường kiếm của Phụng Triều Nguyệt đã giơ lên cao, ngay lúc hắn vừa định chém xuống thì bỗng nhiên dừng lại.

Hắn không dám tin mà mở to hai mắt, quay đầu lại. Lúc tôi nhìn rõ được người phía sau hắn cũng cảm thấy kinh hoàng. Chỉ thấy sau lưng Phụng Triều Nguyệt có một người đang chắn lại, mà trường kiếm của Phong Lôi Tồn xuyên qua thân thể người nọ đâm về phía Phụng Triều Nguyệt.

“Liên nhi...”

Phong Lôi Tồn nhận ra kẻ địch không bị thương nặng, liền nắm chặt trường kiếm dùng hết sức đâm vào càng sâu. Phụng Triều Nguyệt phần nộ xoay người vươn tay kẹp lấy mũi kiếm của Phong Lôi Tồn.

Trong nháy mắt mũi kiếm liền vỡ thành bột phấn. Phong Lôi Tồn kinh hãi, không kịp đỡ đòn, bị đối phương đánh ngay chính diện, cả người văng ra

ngoài.

Phượng Triều Nguyệt ôm lấy Long Liên đang ngã vào trong ***g ngực mình. Máu từ trong ngực Long Liên ồ ạt chảy ra. Miệng cô ta khép mở, nhưng ngoài trừ phun ra mấy bụm máu thì chẳng thể nói được câu nào.

Tôi không nhìn thấy biểu tình của Phượng Triều Nguyệt, nhưng có lẽ hẳn cũng biết, đó không phải là Long Liên thật sự. Người thiếu nữ đó đã chết vào mấy chục năm trước.

“Cho dù giống đến thế nào, cô ta cũng không phải người mà anh yêu thương.”

“Đúng... cậu nói đúng...” Cô gái trong ngực Phượng Triều Nguyệt dần dần hóa thành tinh tiết, chỉ để lại một mảnh ngọc trong lòng bàn tay hắn. Cuối cùng thì mảnh ngọc hình hoa sen kia cũng vỡ nát.

Hắn đột nhiên bật cười, khí đen bủa vây quanh người càng dày đặc. Hắn che một bên mắt mà đứng dậy, nụ cười kia cực kỳ méo mó, ánh mắt tàn nhẫn tràn ngập sát ý, nhìn chằm chằm vào tôi.

“Cậu hoàn toàn chọc giận tôi rồi!”

Trên thực tế thì cảm giác mà Phượng Triều Nguyệt mang đến cho tôi là, thật ra hẳn cũng không ôn văn nho nhã như vẻ bề ngoài của mình. Nếu như nói sự phụ giống như ánh mặt trời, đầy nhiệt tình và bộc trực, vậy thì hẳn sẽ giống như ánh trăng, trông thì ôn nhu bình thản, nhưng thực tế lại vô cùng lạnh khốc, thậm chí còn có một bộ mặt điên cuồng mà không ai biết đến.

Chọc giận hẳn tuyệt đối sẽ không gặp được chuyện gì tốt. Tôi thật sự là tự chuốc họa vào thân rồi.

“Hừ, chạy mau!” Hiện tại hẳn đã đặt toàn bộ sự chú ý vào tôi, hẳn là không còn thời gian để tâm đến chuyện phá vỡ kết giới nữa. Chỉ cần dẫn dụ hắn rời khỏi đây, kết giới sẽ được an toàn.

Hừ đã chờ đợi mệnh lệnh này từ rất lâu rồi, lập tức xòe cánh đào tẩu. Mới vừa bay lên không trung, một chiếc gai nhọn màu đen đã lao tới, xuyên qua đôi cánh trắng của nó.

Hừ phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi rơi xuống. Gió lạnh thốc qua mặt, chúng tôi nhanh chóng cảm nhận được thân thể mình đang rơi tự do. Ngã từ độ cao này xuống thì tan xương nát thịt là điều không thể nghi ngờ.

Tôi đã không còn sức lực để niệm Tật Phong chú, chỉ có thể vươn tay điểm trên trán Hừ, một luồng sáng bao phủ khắp người nó, thân hình người thanh niên trên không trung dần hóa thành gà nấp, bộ dạng như vậy mà ngã xuống thì hẳn là không sao cả, sẽ chỉ giống một quả bóng cao su mà nảy nảy lên thôi.

Chẳng hiểu vì sao mà tôi còn có thể cười được. Tôi cũng sẽ không may mắn sống sót như nó, người nhảy lầu chết tôi cũng đã gặp được hai lần. Cái kiểu chết này thật sự hơi bị... .

Nhắm mắt lại, trong đầu tôi hiện lên rất nhiều hình ảnh. Anh họ, Phong Khinh Vân, Phong Lôi Tồn, Tô Cẩm Ngôn, còn có Trần Tịch, sau khi thừa kế Hữu Duyên Đường, tôi được gặp gỡ tiếp xúc với đủ dạng người, trải qua biết bao nhiêu là chuyện khó có thể tưởng tượng được.

Thật ra thì nửa năm nay tôi đã sống rất vui vẻ. Có lẽ phải cảm ơn ông nội đã để cho tôi thừa hưởng năng lực chế sư này.

Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt Chu Chính. Nếu tôi chết, khuôn mặt lạnh lùng kia sẽ có biểu cảm như thế nào? Anh ấy có khóc không? Tôi thật sự rất muốn xem thử.

Vậy thì Trọng Hoa sẽ thế nào? Hai đôi con ngươi vàng rực ấy sẽ mang sắc thái ra sao? Không biết hẳn đi đâu rồi, tôi thật muốn gặp hắn... .

Trong lòng tôi chưa xót, cảm xúc ào ạt dâng trào. Thật ra tôi hoàn toàn không muốn chết! Tôi muốn được gặp lại bọn họ!

Đột nhiên tiếng gió bên tai chợt ngừng, thân thể tôi ngã vào trong ngực một người. Người nọ dùng hai tay ôm lấy tôi thật chặt, tựa như muốn đem tôi dung nhập vào trong thân thể.

Sau khi mở mắt ra tôi liền đối diện với hai đôi con ngươi màu vàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu công tôi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Phong Ma Môn – 6

“Trọng Hoa!” Tôi vừa mừng vừa sợ, không nhận được mà hô to tên hắn. Thế nhưng người sau lại chẳng có phản ứng gì.

Hai đôi con ngươi màu vàng kia dường như càng thêm sắc bén sáng ngời, hắn vẫn đang mặc quân phục, nhưng khí thế trên người lại khác hẳn. Quanh thân hắn mờ mờ tỏa ra một luồng ma khí màu đen, khóe miệng chỉ hơi cong, song phối với khuôn mặt tuấn mỹ đó càng lộ ra sắc thái tà mị.

Tôi cảm nhận được hắn đang rất không bình thường, liền nắm lấy vạt áo hắn, “Trọng Hoa, anh làm sao vậy? Thời gian qua anh đã đi đâu?”

Tôi đột nhiên phát hiện có một chuỗi hoa văn phức tạp màu đỏ quấn quanh cổ hắn, chợt nhớ tới tên Ma tộc với hai đôi con ngươi trong mộng kia, trên người hắn ta cũng có loại hoa văn như thế này.

“Anh...”

Bị đối phương đột ngột ngậm lấy môi, tôi cũng không tài nào nói tiếp được nữa câu sau. Tôi cảm nhận được đầu lưỡi ẩm ướt linh hoạt kia đang tàn sát bờ môi trong khoang miệng, cuốn lấy đầu lưỡi tôi, khuấy động chạm tới những chỗ nhạy cảm trong miệng.

“Uhm...” Bị ép hé miệng, nước bọt tôi từ khóe miệng chậm rãi chảy xuống, thân thể lại không nhận được mà dâng lên một cơn khoái cảm, nửa bụng dưới cũng cảm thấy nóng bừng.

“Quả nhiên chỉ có hương vị của em mới là tuyệt nhất...” Hắn buông tha cho đầu lưỡi tôi, lại chưa thỏa mãn mà liếm láp nước bọt đang chảy xuống khóe miệng, liếm thẳng một đường tới chiếc cổ mảnh khảnh.

“Không...” Bị liếm đến ngứa ngáy, cả người tôi nổi da gà. Bàn tay hắn đặt phía dưới eo tựa như truyền đến một luồng điện, nửa người dưới tôi chợt cảm thấy tê dại.

Như vậy rất không bình thường, chỉ là bị chạm vào mà thôi, thân thể tôi cứ như vậy mà có phản ứng. Chẳng lẽ người nọ là xuân dược sống sao?

Thế nhưng bây giờ chúng tôi còn đang lơ lửng trên không trung, nếu gãy khỏi hắn thì tôi té xuống là cái chắc. Nhưng cũng không thể để cho hắn làm chuyện này ở đây được. Tôi không có loại hứng thú XXOO trên không trước mắt bao người như thế này đâu.

Lúc tay hắn luồn vào bên trong quần áo, tôi rốt cuộc cũng không thể nhận được nữa.

“Đừng làm vậy!”

“Tại sao? Không phải em cũng rất thích sao?” Hắn vẫn đang gặm cắn cổ tôi.

Tôi vươn tay đè lại móng vuốt đang sờ soạng bên trong quần áo mình, chợt cảm thấy cổ tê rần, người này thế mà dám cắn tôi.

“Ah... Anh...”

Một tia sáng bắn từ dưới mặt đất lên, Trọng Hoa dùng một tay ôm tôi, một tay vươn ra, không nhanh không chậm che chắn phía trước. Trên không trung liền xuất hiện một trận thức, cản lại tia sáng kia.

“Ngươi là tên nào, sao dám quấy rầy việc ăn uống của bản tọa?”

Phượng Triều Nguyệt chia kiếm vào người tôi, “Ta muốn cậu ta chết!”

“Nếu bản tọa không cho thì sao?” Trọng Hoa hừ lạnh.

Người sau cười nhạt, “Đừng quên là nhờ ai phá vỡ mấy cái kết giới đó, ngươi mới có thể nhớ ra mình là thứ gì.”

“Hình như bản tọa chưa bao giờ nhờ tới ngươi cả.”

“Nếu ta có thể phá hư kết giới, cũng sẽ có biện pháp để dừng lại. Ngươi cứ tiếp tục làm tay sai cho mấy tên quân nhân kia đi.”

“Chỉ là một tên chế sư mà cũng dám uy hiếp bản tọa?”

Những lời hai người kia nói tôi nghe mà chả hiểu được câu nào, nhưng có thể chắc chắn rằng, Trọng Hoa và Phượng Triều Nguyệt không phải là cùng một phe. Tôi còn chưa suy nghĩ xong, hai tên này đã lao vào đánh nhau.

Thật ra cũng không tính là đánh nhau, bởi vì Trọng Hoa chỉ cần một chiêu đã giải quyết xong đối thủ. Lúc Phượng Triều Nguyệt rút kiếm ra dùng hết sức mà đâm tới, Trọng Hoa không né cũng không tránh, chỉ vươn hai ngón tay ra kẹp lấy mũi kiếm.

Đầu ngón tay hắn phóng ra một tia sét màu đen cuốn lấy thân kiếm, cả thanh kiếm trong thoáng chốc liền vỡ vụn. Đồng thời trong tay hắn cũng xuất hiện một quả cầu màu đen đánh về phía Phượng Triều Nguyệt. Người sau còn chưa kịp phản ứng, đã bị đánh ngay chính diện, lập tức rơi xuống.

Này cũng quá mạnh rồi đi. Trước kia tuy rằng Trọng Hoa cũng rất mạnh, nhưng chắc chắn không thể đạt tới loại sức mạnh như thế này.

“Anh... thật sự là Trọng Hoa sao?” Đột nhiên tôi cảm thấy hắn thật xa lạ.

Hắn lại cúi đầu liếm liếm hai má tôi, “Thật muốn ăn em ngay lập tức. Nhưng mà...” Hai đôi con ngươi chột trở nên sắc bén khi nhìn đến cái giếng ba miệng phía dưới kia, trên tay hắn lại xuất hiện một quả cầu màu đen.

“Vẫn nên sớm giải quyết cho xong.”

Lúc tôi nhận ra được ý đồ của hắn thì đã muộn. Quả cầu màu đen rơi xuống đất liền nổ mạnh, sau khi vụ nổ kết thúc, chỗ cái giếng ba miệng kia giờ chỉ còn lại một cái hố to.

Kết giới cuối cùng cũng đã bị phá vỡ, tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra đây? Lòng tôi chợt cảm thấy lạnh lẽo. Vì sao Trọng Hoa lại làm như vậy? Không phải hắn là quân nhân sao?

Tôi hoảng hốt mà nhìn hắn, người sau lại ngửa đầu cười dài. Trong nháy mắt mây đen đã bao phủ, luồng khí đen nơi bầu trời quảng trường phía tây cũng cuộn cuộn như ốc xoáy.

Một vật màu đen phóng lên cao, hướng thẳng về phía tâm ốc xoáy. Trên không trung có thể nhìn thấy rất rõ ràng, thứ kia trông như một cây cột tạo thành bởi những con rắn to quấn lấy nhau. Trên cây cột nọ còn có hàng trăm viên ngọc đang phát sáng.

“Đó là thứ gì?”

Tuy rằng không biết đó là gì, nhưng tôi lại theo bản năng mà cảm thấy cây cột kia thật kinh khủng. Cảm nhận được hơi thở ở sát bên cạnh, tôi vừa xoay đầu liền bị Trọng Hoa ôm hôn. Cái hôn khiến người ta hít thở không thông kia lại càng khiến tôi thêm sợ hãi, khí đen trên người hắn tỏa ra càng dày đặc. Hôn nữa tóc hắn cũng mọc ra rất dài, tung bay trong gió, trong như những sợi tơ mỏng.

Tôi dùng sức cắn đầu lưỡi hắn, người sau bị đau mà lùi lại. Hắn không còn giữ bộ dạng như vừa rồi nữa, tóc dài đen nhánh như gấm, làn da tái nhợt ẩn hiện những chuỗi hoa văn màu đỏ, ẩn kỹ phức tạp trên trán, trông hắn y như tên Ma tộc trong giấc mộng của tôi.

“Anh không phải Trọng Hoa, buông ra!”

Tôi liều mạng giãy dụa, dùng ngón tay đâm vào mắt hắn. Chu Chính đã từng dạy tôi vài kỹ thuật phòng thân, bất kể là kẻ mạnh đến cỡ nào, đôi mắt chắc chắn vẫn là điểm yếu.

Vì muốn né tránh sự tấn công của tôi, hắn liền vươn tay giữ chặt tôi lại, tôi thừa dịp mà thúc đầu gối vào nửa người dưới của hắn. Chúng tôi cứ thế mà vật lộn trên không trung, rốt cuộc cảm thấy cánh tay bên eo có chút nổi lông, tôi liền xoay người thoát khỏi sự kiềm hãm của hắn, cả người liền rơi xuống.

Hiện giờ tôi rốt cuộc cũng đã hồi phục chút sức lực, liền niệm to Tật Phong chú, lúc lá bùa còn chưa kịp rút ra, một thứ sức mạnh to lớn đã bao bọc lấy tôi.

Tôi bị ai phát hiện, mình đã hoàn toàn chọc giận đối phương rồi. Hai đôi con ngươi nguy hiểm nhìn tôi cứ như đã thú đang xem xét con mồi không biết nghe lời, sau đó trong nháy mắt sẽ cắn xé rồi nuốt luôn vào bụng.

Bị ép lên vách tường trong ngõ nhỏ, tôi chợt cảm thấy cảnh tượng này có hơi quen quen, dường như lúc trước hắn cũng đã từng làm qua chuyện này rồi thì phải.

“Buông ra!” Tôi vẫn không chịu nghe lời mà tiếp tục giãy dụa, nhưng chút sức lực yếu ớt của tôi hoàn toàn chẳng có tác dụng gì.

“Bỏn tọa vốn định sau khi thu hồi nguyên thần mới ăn luôn em, nhưng em lại không chịu nghe lời, vậy thì đành phải dạy dỗ lại...”

Lúc quần áo bị xé toạc tôi vẫn chưa kịp phản ứng, dù sao tôi cũng không phải là con gái, vốn chẳng có ngực. Nhưng cái chỗ kia lúc bị liếm thì vẫn sinh ra phản ứng mãnh liệt. Thì ra đầu nhũ của nam giới cũng vẫn cảm đến vậy.

“Anh làm gì vậy? Biến thái! Đừng mút chỗ đó... Ah...”

Nửa người dưới của tôi chợt cảm thấy mát lạnh, quần áo bị xé thành từng mảnh nhỏ, tôi muốn khép lại hai chân, nhưng lại bị đối phương mở lớn ra như chân ếch. Thân thể mở rộng bị người ta thị *** quả thật rất khó chịu. Tôi vừa thẹn vừa giận, nhấc chân định đá hắn. Người sau lại dùng tay banh chân tôi rộng ra hơn.

“Buông ra! Đừng...” Tôi càng giãy dụa, hắn lại càng hưng phấn, con ngươi màu vàng dường như lóe lên sắc đỏ.

Tầm nhìn của tôi nhanh chóng bị nước mắt làm cho mờ hồ, thật ra tôi cũng ôm tâm lý ăn may, lần trước vì thấy tôi khóc nên hắn liền dừng tay. Thế nhưng lần này hắn lại không hề ngừng lại.

“Đừng khóc... Vì sao lại khóc? Tôi sẽ khiến em sung sướng...” Hắn liếm liếm nước mắt trên khóe mi tôi.

“... Anh không phải Trọng Hoa...”

Tôi không thể nhìn thấy biểu tình của hắn lúc này, nhưng rõ ràng là hắn có hơi sùng sốt, ngữ điệu càng thêm âm trầm, “Tôi là tôi, đây mới thật sự là tôi. Cảm nhận đi, hiện giờ kẻ đang ôm em chính là tôi.”

Tôi để ý thấy cách xưng hô của hắn thay đổi, thế nhưng cũng không thể hiểu được điều này mang ý nghĩa gì. Nơi kia bị khoang miệng nóng bỏng ẩm ướt vây lấy, dùng sức mút vào. Chỗ lõi vào cũng bị đùa giỡn khiêu khích, phát ra tiếng động ướt át đáng xấu hổ.

Vào lúc tôi nhắm mắt lại chuẩn bị nhận lấy đau đớn, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng súng.

“Không được nhúc nhích! Giơ tay đặt lên tường!”

Giọng nói lạnh lùng như lưỡi dao sắc nhọn cắt ngang không khí *** mỹ, tôi không nhận được mà hô tên người vừa tới, “Chu Chính!”

Thế nhưng vui sướng trong lòng lại bị tình cảnh trước mắt phá tan. Tôi hiện tại đang vô cùng nhếch nhác, cả người trần trụi nằm dưới thân một người đàn ông khác. Anh ấy sẽ chán ghét tôi mất.

Nghĩ như vậy tim tôi liền cảm thấy đau như bị dao cắt, xấu hổ và đau đớn khiến cả người tôi run rẩy, lập tức xoay mặt sang bên kia không muốn anh ấy nhìn thấy bộ dạng của tôi.

“Đừng sợ, anh sẽ nhanh chóng cứu em ra!” Giọng nói trầm ổn của Chu Chính dường như có thể làm cho người ta cảm thấy an tâm, sau đó anh ấy giật dờ hét lên với Trọng Hoa: “Nếu không thả em ấy ra, tôi sẽ nổ súng!”

Trên thực tế thì lời còn chưa dứt anh ấy đã bóp cò. Thế nhưng viên đạn lại hoàn toàn chẳng gây tổn hại gì tới Trọng Hoa. Hắn thậm chí còn dùng tay không chụp lấy viên đạn rồi ném sang một bên.

“Là hắn đúng không?” Trọng Hoa thô bạo nắm lấy cằm tôi, nâng mặt tôi lên nhìn về phía Chu Chính, “Là tên để lại dấu vết trên người em.”

Trên người hắn tản ra sát khí dày đặc, tôi hô to với Chu Chính, “Chạy mau!”

Vậy mà có người có thể dùng tay không đỡ đạn, Chu Chính dường như cũng rất kinh ngạc, nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh lại, rút ra gậy cảnh sát giắt bên hông mà bước qua.

Trọng Hoa vuron tay nắm lấy cây gậy Chu Chính vừa vung tới. Cây gậy kia có thể phóng ra điện cao thế, khiến cho phạm nhân tê liệt mà ngã gục trong nháy mắt.

Chu Chính một tay cầm gậy, tay kia thì đã rút ra còng tay, nhưng lại bị giáng một đòn nghiêm trọng vào ngay chính diện, cả người văng ra, nặng nề va đập vào bức tường.

“Chu Chính!” Chu Chính là con người, không thể chịu đựng nổi một đòn nặng như thế. Tôi gắng sức giãy dụa, ngẩng đầu cắn phập vào tay Trọng Hoa, trong miệng lập tức tràn ngập mùi vị máu tươi.

“Em lo lắng cho hắn đến vậy sao?” Giọng nói nam tính trầm thấp đầy quyến rũ ẩn chứa sự phẫn nộ mãnh liệt, sát khí càng tăng lên, nhưng hắn cũng không ra tay ngay lập tức.

“Không cần gấp... Cứ cho hắn nhìn thật rõ chúng ta làm tình như thế nào, làm những việc hắn chưa từng làm qua, dùng tư thế thật sâu mà hắn chưa từng dùng để quan hệ.” Trọng Hoa vung tay, một thông lọng màu đen lập tức trói chặt Chu Chính lên vách tường.

“Không... Buông...” Nỗi sợ hãi xâm chiếm khiến tôi run rẩy càng thêm dữ dội, trên người hắn phát ra khí thế mạnh mẽ, chèn ép tới mức khiến tôi gần như không thể thở nổi, hoàn toàn không còn sức lực phản kháng.

Lúc tôi cảm nhận được vật cực nóng kia đặt ở lõi vào, chỉ còn có thể cầu xin, “Xin anh... đừng ở nơi này...”

Thế nhưng cơn đau như xé toạc thân thể ngay sau đó lại khiến tôi hoàn toàn tuyệt vọng. Cắn chặt răng không thể bản thân phát ra âm thanh, tôi hy vọng Chu Chính ngắt quãng đi để không phải nhìn thấy hình ảnh này. Thế nhưng, Trọng Hoa dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, lại càng ra sức khiêu khích. Trong thân thể tôi như có một cơn thủy triều nóng bỏng tràn tới, phá vỡ phòng tuyến bản thân.

Không biết từ khi nào, cơn đau đớn lại bị khoái cảm thay thế, tôi bắt đầu say mê mà kêu thành tiếng. Trong lúc đó tôi dường như nghe được tiếng Chu Chính rống giận, nhưng dục vọng bỏng cháy đã hoàn toàn thiêu đốt suy nghĩ tôi, tựa như tất cả mọi thứ đều bị ngăn cách bởi một lớp màng chắn, mọi âm thanh đều như không thực. Tôi chỉ có thể nghe được rõ ràng tiếng rên rỉ của bản thân, còn có tiếng hôn hên thờ gấp của một người đàn ông khác.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trọng Hoa quân bắt đầu ngược, giáo chủ uy vũ

Thật ra là hắn đánh đổ bình dấm rồi, phát hiện mình không phải là người đầu tiên của ai kia, cho nên giận thiệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Phong Ma Môn – 7

Không biết đã qua bao lâu, tôi cảm thấy thân thể như đã chết lặng, chỉ còn dục vọng tán loạn trong cơ thể vẫn chưa bị dập tắt, càng tham lam mà khao khát nhiều hơn.

“Cút xuống người em ấy ngay!”

Vật chôn trong cơ thể tôi nhanh chóng rút ra, phát ra tiếng phốc. Ánh sáng vàng rực rỡ khiến tôi gần như không mở mắt nổi. Lúc tôi còn chưa kịp hoàn hồn, hai người đã xông vào đánh nhau.

Tuy rằng Trọng Hoa vẫn khá kiêng dè thứ ánh sáng vàng kia, nhưng hắn vẫn chiếm được lợi thế. Chỉ thấy trong tay hắn ngưng tụ thành mấy quả cầu màu đen mà ném về phía Chu Chính. Người sau chật vật tránh né, cuối cùng lại bị một quả cầu bắn trúng đùi mà ngã xuống, máu từ miệng vết thương ồ ạt chảy ra.

Lại một quả cầu đen khác ném trúng bả vai, anh ấy phát ra một tiếng hét thảm.

“Không ngờ có thể gặp được thần tướng hạ phạm lịch kiếp.” Trọng Hoa bóp cổ Chu Chính, ngón tay chậm rãi siết chặt, “Chẳng qua, thần tướng gà mờ làm sao giết được bốn tào.”

Tôi muốn bò dậy, nhưng thân thể lại không còn tí sức lực nào. Cả người tôi đau đớn không thôi, tựa như từng phần cơ thể đã bị tách rời.

“Không! Đừng giết anh ấy! Xin anh...” Dường như mỗi lần tôi van xin hắn thì kết quả đều hoàn toàn trái ngược, nhìn Chu Chính bị siết cổ đến mức sắc mặt cũng biến đen, nếu tôi không nhanh cứu anh ấy thì sẽ không còn kịp nữa.

“Tôi hận anh!” Tôi dùng hết sức mà gào lên, “Nếu anh giết anh ấy, cho dù anh là Trọng Hoa hay là bất cứ thứ gì, tôi còn sống ngày nào thì nhất định sẽ tìm cách giết anh để báo thù.”

Trong khoảnh khắc đối diện với hai đôi con ngươi vàng rực kia, bị thương và tuyệt vọng trong đôi mắt ấy khiến tôi chột hoi hận. Trọng Hoa đột nhiên buông Chu Chính ra, ngửa đầu lên trời rít dài, toàn thân bị tà khí tối đen bao phủ.

Tôi phát hiện trên đầu hắn mọc ra một cặp sừng, đồng tử hẹp dài biến thành màu đỏ thẫm như máu, càng thêm sắc bén chói lòa. Một đôi cánh màu đen thật to giăng rộng sau lưng, ranh năng dài ra, khuôn mặt cũng trở nên dữ tợn tà ác.

Hắn xoay người bước tới gần tôi. Lòng tôi kinh hoàng, thế nhưng thân thể lại không tài nào nhúc nhích nổi, tôi biết chắc rằng có trốn cũng không thoát, chỉ còn có thể mở to mắt nhìn hắn vươn móng vuốt về phía mình.

Đột nhiên xuất hiện một lưỡi thương màu đen đâm xuyên qua ngực hắn, theo sau đó là tiếng rỗng ngấm vang rền.

“Đừng tới gần hắn!”

Một giọng đàn ông trầm thấp mạnh mẽ từ phía sau truyền đến, lúc tôi trông thấy người cảm thương thì trong lòng chợt cảm thấy vui sướng, “Sur phụ!”

Sur phụ gạt đầu với tôi, thấy cho tôi một ánh mắt yên tâm. Trọng Hoa tuy là bị đâm một thương nhưng vẫn không chảy máu. Hắn vung tay thấy một quả cầu đen ra phía sau, sur phụ chỉ có thể nhảy sang một bên né tránh. Sau khi trường thương rút ra, miệng vết thương của hắn nhanh chóng khép lại.

“Lại là tên tượng sư chết tiết nhà ngươi!” Trọng Hoa hung hãn trừng sur phụ, trên người tràn đầy sát ý, “Lần này nhất định phải xé ngươi thành trăm mảnh!”

Sur phụ xoay trường thương chống lên mặt đất, thản nhiên cười nói: “Bại tướng dưới tay ta mà còn dám khoác lác!”

Trọng Hoa nhíu mày, đột nhiên cười to, “Ta ngửi được mùi máu, ngươi bị thương.” Hắn nhe ra hàm răng nanh sắc nhọn, “Không biết máu thịt mang sức mạnh của tượng sư có mùi vị thế nào nhỉ? Thật muốn nhanh chóng nếm thử.”

Vết thương của sur phụ có lẽ cũng chưa lành hẳn, ông ấy bị như vậy mà còn chạy đến đây, thật sự là làm bậy mà. (tiếng trời: Có cậu làm bậy thì có.)

Nhưng về mặt sur phụ vẫn không thay đổi, chỉ khiêu khích nhìn Trọng Hoa, tựa như muốn nói ‘Ngươi thử thì biết’. Người sau đương nhiên cũng không khách sáo, vừa định ra tay, mặt đất dưới chân đột nhiên vỡ vụn, một ngọn lửa đỏ rực từ trong khe phóng ra.

Trọng Hoa nhanh chóng nhảy lên tránh né, ngẩng đầu, “Tam Muội Chân Hỏa, thì ra ngươi còn chưa chết, con nhóc nhà họ Viên.”

Nha ôm nữ quân nhân từ trên không trung nhảy xuống, nữ quân nhân kia chân vừa chạm đất liền hất Nha ra mà lao tới Trọng Hoa, cùng một đám hỏa long đánh về phía hắn.

“Đi chết đi!”

Trên quân phục của nữ quân nhân dính đầy máu, rõ ràng là đang bị thương rất nặng. Thế nhưng cô ta vẫn không chùng bước, vung roi xông lên tấn công Trọng Hoa.

Nha chạy tới cởi áo khoác phủ lên người tôi, ôm lấy tôi, “Thiếu gia, xin tha thứ cho sự chậm trễ của tôi, để cậu phải chịu khổ rồi!”

“Nha, cậu không sao chứ?” Tôi sờ sờ mặt Nha, quần áo nó rách bươm, đã vậy còn loang lổ vết máu.

“Thiếu gia, tôi không sao.” Nó ôm tôi thật chặt, trong đôi mắt tràn đầy phiền muộn, cắn phẫn và lo lắng, nó cắn răng nói: “Kẻ nào dám tổn thương thiếu gia, tôi nhất định sẽ bắt hắn phải trả giá gấp trăm lần!”

Nói xong nó còn hung hãn trừng Trọng Hoa đang né tránh cái roi của nữ quân nhân. Người sau dường như cũng cảm nhận được, nghiêng đầu liếc nhìn nó một cái, cong cong khóe miệng.

“Bốn tọa không có thời gian đùa với các ngươi.” Trọng Hoa giang hai cánh ra, tức thời cuồng phong liền nổi lên, thoáng chốc hắn đã bay lên trên không hướng về phía cây cột ở khu tây kia.

“Đừng hòng trốn!” Nữ quân nhân lao ra đầu ngõ, một chiếc xe quân dụng vừa lúc đỗ lại, tôi nhìn thấy A Thư đang lái xe cũng bị thương trên đầu, máu me đầy mặt. Nữ quân nhân nhảy lên xe quân dụng, đuổi theo Trọng Hoa.

Tôi bảo Nha đi xem tình hình của Chu Chính. Tuy rằng bị thương rất nặng, nhưng anh ấy cũng chỉ ngất đi thôi. Lúc Nha đang chữa trị cho anh ấy, sư phụ đột nhiên quỳ một gối xuống, không ngừng ho khan.

Trong lòng tôi hốt hoảng, chỉ vừa lấy lại chút sức lực liền cố gắng bò qua, nhìn thấy giữa những kẻ tay sư phụ dùng để che miệng rỉ ra máu tươi.

“Sư phụ!” Tôi quay đầu hét lớn với Nha: “Mau gọi xe cấp cứu!”

Sư phụ khoát tay với tôi, “Không có gì đáng lo cả.” Ông ấy chậm rãi ngồi xuống, dựa vào tường mà thở, “Không còn nhiều thời gian nữa, phải nhanh chóng ngăn lại hắn.”

“Nhưng mà... sư phụ...”

“Tuyệt đối không thể để cho hắn thực hiện được mưu đồ, nếu cánh cửa Ma giới mở ra, thế giới này sẽ...” Sư phụ chống trường thương định đứng dậy, chỗ ngực áo nơi miệng vết thương đã bị máu nhuộm đỏ.

“Sư phụ... người...” Tôi vươn tay kéo áo ông ấy, “Là gạt Từ Dạ lên đi ra đây đúng không?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng tôi lập tức tự mắng mình ngu ngốc, đã lúc nào rồi mà còn đi hỏi cái vấn đề ngớ ngẩn này chứ. Đương nhiên là ông ấy lên ra đây rồi. Không đúng, đây không phải trọng điểm!

Sư phụ hơi sững sốt, sau đó liền cười lên ha ha, sờ sờ tay tôi, “Xem ra tiểu đồ đệ còn cứng đầu hơn sư phụ nhiều nhì.”

Lúc này Nha cũng bước tới đỡ lấy sư phụ, “Xin để tôi chữa trị vết thương cho ngài.”

Thuật trị liệu của Nha rất lợi hại, tôi nhớ rõ lúc trước cũng là nó cứu tôi từ bờ vực cõi chết trở về. Tuy rằng nơi này không phải là địa bàn của nó, uy lực sẽ giảm, nhưng ắt hẳn cũng có thể tạm thời chữa lành cho sư phụ.

Sau khi dọn dẹp xong hiện trường, chúng tôi cũng không tìm thấy được Phượng Triều Nguyệt, cứ như là hắn đã biến mất vào không khí rồi vậy. Người bên công hội cũng thương vong hơn một nửa, nghe nói ở kết giới phía tây càng có nhiều người tử vong hơn. Phong Lôi Tồn dù đang bị thương rất nặng vẫn cứ năng nặc đòi sang bên kia. Có lẽ cậu ấy đang lo cho Tô Cẩm Ngôn. Thật ra tôi cũng rất lo cho Trần Tịch và lão Trương, không biết bọn họ thế nào rồi.

Hỏi Nha thì chẳng có kết quả, vì nó cũng không đến được kết giới ở khu tây. Lúc nó đang trên đường đi thì gặp người quân đội đang bị ma vật tập kích với quy mô lớn. Những ma vật đó đều nghe theo mệnh lệnh của Trọng Hoa, mà hình như Trọng Hoa cũng khá là hiểu biết về những người trong quân đội, lần nào cũng có thể đánh trúng điểm yếu của bọn họ, đám quân nhân kia hầu như bị diệt sạch.

Chẳng qua Trọng Hoa dường như cũng không hiểu chiến, hắn rời khỏi chiến tuyến rất sớm. Nha và những quân nhân còn lại giải quyết sạch sẽ đám ma vật, tránh để chúng làm hại tới con người. Thế nhưng nó vẫn cứ luôn tự trách vì không thể tới sớm hơn để cứu tôi.

“Không sao cả, Nha đã cứu được tính mạng rất nhiều người.” Tôi nắm tay nó mà nói.

“Nhưng mà... không thể cứu được người quan trọng nhất trong lòng, cứu được những người khác thì có ích lợi gì?” Nó ôm lấy tôi, giọng nói có hơi run rẩy, “Thiếu gia, rất xin lỗi!”

Hử cũng biến trở về hình người mà lao qua đây. Ngoại trừ bên ngoài có chút xây xát thì cũng không phải chịu thương tích gì nghiêm trọng. Nó ôm lấy eo tôi, khóc bù lu bù loa.

“Không sao cả, bây giờ không còn việc gì nữa...” Tôi vỗ về an ủi chúng nó. Thật ra tôi mới là người cần được an ủi đây này, bây giờ cục hoa nhỏ còn đang rất đau, trình tiết của tôi! TT (Tiếng trời: Trình tiết của cậu mất từ hồi nào rồi mà.)

Xe cứu hỏa, xe cảnh sát, xe cứu thương tề tụ đông đủ tới đây. Một vòng người vây quanh Chu Chính làm sơ cứu khẩn cấp. Mà hành động của Nha và

Hử làm cho mọi người đều phải liếc nhìn, thật sự khiến tôi muốn tìm một cái hố mà chui vào luôn.

Rất nhanh đã sơ cứu xong, Chu Chính cũng không bị nguy hiểm đến tính mạng, được đưa lên xe cứu thương chở tới bệnh viện, tôi rút cuộc cũng có thể thở phào. Lúc Trọng Hoa nói anh ấy là thần tướng hạ phạm lịch kiếp, tôi nhớ lại mà thấy buồn cười. Rõ ràng anh ấy có thêm tin vào mấy chuyện ma quỷ thần tiên gì đâu.

Bên chính phủ dường như có bộ ngành chuyên xử lý những vụ việc như thế này, cho nên lần này giới truyền thông quy kết là do hỏa hoạn bùng phát trên diện rộng, cũng không nhắc tới mấy đề tài như Ma tộc hay rồng rắn gì cả. Đương nhiên, loại chuyện này có lẽ chẳng giấu giếm được bao lâu, dù sao quảng trường khu tây cũng còn đang ở vào tình thế nghiêm trọng.

Thế nhưng may là công hội đã có chuẩn bị trước, giăng kết giới ở quảng trường khu tây, cho nên tạm thời không ai có thể nhìn thấy được cây cột kia. Mà quảng trường cũng đã sớm bị đóng cửa, nơi đó hiện giờ không còn ai ra vào.

Bên quân đội điều tới rất nhiều quân nhân bao vây xung quanh quảng trường khu tây. Công hội cũng kiểm kê lại những thành viên vẫn còn khả năng chiến đấu, chuẩn bị tiến vào trong đó.

Tôi vốn định đi đến đó cùng Phong Lô Tồn, nhưng lại bị sự phụ gọi tới chỗ ông ấy.

“Ta có việc muốn nhờ con.”

Sự phụ lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc màu đen đưa cho tôi. “Cầm thứ này đến nhà Ngao gia số XX đường Long Tân mà tìm Ngao Ứng. Nói cho lão biết, hiện giờ là lúc nên hoàn trả lại ân tình năm xưa.”

Tôi cầm lấy miếng ngọc, gạt đầu thật mạnh, “Con nhất định làm được.”

Bàn tay to lớn của sự phụ đặt lên đầu tôi, vò vò mái tóc của tôi, “Đồ đệ nhỏ đáng yêu của ta, nhờ gặp được con mới có thể giúp ta nhớ tới quãng thời gian hạnh phúc đã qua, giúp ta bước ra khỏi thế giới tuyệt vọng kia. Cảm ơn con!”

Tôi có cảm giác là lạ, cứ như là sự phụ đang nói lời vĩnh biệt ấy, tôi ôm chặt lấy ông ấy, “Sự phụ, con rất thích người! Cho nên người nhất định không thể chết được.”

Sự phụ cười ha hả vỗ vai tôi, “Long Chấn Kiền ta cũng không phải yếu ớt đến như vậy. Ta là tượng sư khiến cả tam giới phải nhún nhường đó.”

“Chẳng qua...” Sự phụ trêu chọc: “Ai mà ngờ được Đằng nhi lại có cái sở thích này chứ, vậy chúng ta có thể coi như là phụ tử luyến rồi.”

“Sự phụ, ngu ngốc!” o(

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Phong Ma Môn – 8

“Cho dù cậu đi đến đó thì có thể giúp được gì? Còn không phải sẽ trở thành đồ ăn cho đám Ma tộc đó à?”

Nghe được thanh âm từ phía sau truyền tới, tôi dừng bước.

“Dù biến thành đồ ăn cho chúng cũng còn tốt hơn đi làm một con rùa rụt cổ!” Tôi xoay người thất vọng nhìn Ngao Ứng, “Ông lại muốn vứt bỏ nơi này thêm lần nữa sao?”

Nếu ông ta rời đi một lần, rồi lại tiếp tục trở về, điều đó chứng tỏ nơi này rất quan trọng đối với ông ta. Nhưng bây giờ ông ta lại muốn bỏ mặc nơi này thêm lần nữa. Tôi thật sự không thể hiểu nổi.

“Chú hai, anh ta nói đúng! Hồng Liên gia chúng ta sao có thể bị người khác cho rằng phải xa xứ vì trốn tránh Ma tộc cơ chứ?” Một thằng nhóc khoảng chừng mười tuổi xông vào, hai bên hông giắt song đao, trang bị đầy đủ.

“Thiếu gia Ngao Liệt!” Quân gia bảo thằng nhóc trở về phòng, nhưng nó vẫn không chịu đi. Thằng bé bước đến trước mặt Ngao Ứng, quỳ một gối xuống, “Khi còn sống mẹ vốn đã không muốn rời xa nơi quê cha đất tổ này, lúc lâm chung cũng ôm nỗi tiếc hận vì không thể một lần nhìn lại quê hương. Nay Ngao Liệt xin chú hai nghĩ lại, đừng lặp lại sai lầm năm xưa.”

“Hỗn xược!” Quân gia lớn tiếng quát bảo thằng bé dừng lại, nhưng bị Ngao Ứng ngăn cản.

Ông ta thu lại nụ cười giễu cợt, nghiêm túc nói với tôi, “Cậu thấy rồi đấy, trong tộc ta cũng có phụ nữ và trẻ em. Không thể nắm chắc được phần thắng, ta nhất định sẽ không mạo hiểm bản thân, xem nhẹ sự an toàn của người trong tộc.”

Nhìn đứa nhỏ đang quỳ trên đất, tôi nhớ rằng sư phụ từng nói Long tộc muốn có con nối dòng không hề dễ dàng. Năm đó cũng bởi vì rồng cái của Hồng Liên gia mang thai, cho nên bọn họ mới phải chuyển nhà tị nạn. Quả thật không thể trách bọn họ được.

“Nhưng tại sao ông lại nói rằng không thể nắm chắc phần thắng?” Rõ ràng là có quân đội và người công hội hợp tác chiến đấu, lại có nhân vật lợi hại như sư phụ, chẳng lẽ còn không thể thắng sao?

Ngao Ưng chậm rãi lắc đầu, “Sự kiện Phong Ma Môn năm đó ta cũng không có mặt ở hiện trường, nhưng đã được nghe kể lại. Công hội, quân đội điều động hàng trăm thuật giả, người nào người nấy đều là tinh anh, nhưng kẻ sống sót lại không được bao nhiêu. Tiếp đó tình hình chính trị lại gặp phải biến động, những thuật pháp hùng mạnh đều bị thất truyền, toàn bộ giới đều suy sụp nghiêm trọng, không còn cơ hội khôi phục lại. Ta không nghĩ hiện nay loài người còn có phần thắng nào nữa.”

“Chẳng lẽ ngay cả sư phụ cũng không thể...”

“A Kiền là tượng sư, không phải chiến tướng. Mà cho dù sức chiến đấu có mạnh hơn đi nữa, cũng không thể một mình đối phó với bao nhiêu là Ma tộc như vậy. Hơn nữa ông ấy còn mang một nửa dòng máu con người, sau khi mất đi người thân, những năm gần đây ông ta già đi rất nhanh, đúng không?”

Tôi nghĩ đến mái đầu bạc trắng của sư phụ, chợt cảm thấy lo lắng. Chẳng lẽ thật sự phải ngồi chờ chết sao? Tôi ngẩng đầu lên, phát hiện mặc dù sắc mặt Ngao Ưng lộ vẻ ác liệt, nhưng trong đôi mắt rỗng với đồng tử hẹp dài kia lại lóe lên sự ranh mãnh.

Tôi giật mình, nhớ tới trong sân mặc dù đậu rất nhiều xe, nhưng lại không thấy có người nào thu dọn hành lý hay gì cả. Chẳng lẽ lão già này...

Tôi bước đến trước mặt Ngao Ưng mà quỳ xuống, “Nếu ngài có biện pháp giành được thắng lợi, xin hãy gọi ý vài điều.”

“A, sao cậu biết được tôi có phương pháp chiến thắng? Nếu thật vậy, tôi cũng đâu cần di dời toàn tộc.”

“Bởi vì phương pháp chiến thắng kia phải là do chính tôi thực hiện.” Người này vẫn luôn thăm dò quyết tâm và ý chí chiến đấu của tôi. Xem ra phương pháp kia nhất định là rất khó khăn.

“Cho dù mất mạng cũng không tiếc sao?”

Nghe nói vậy, bàn tay Nha đặt trên vai tôi chợt siết mạnh. Hừ cũng căng thẳng nhìn sang tôi.

“Đúng!” Tôi gật mạnh, hiện giờ cũng không còn tâm trạng suy xét gì nhiều nữa.

Ông ta đột nhiên cười to, “Được, rất can đảm! Xem ra A Kiền đã thu được một đồ đệ rất khá.”

Sau đó Ngao Ưng bảo quản gia dắt thằng bé kia đi, lại trải một tấm bản đồ ra trên bàn. Bắt đầu kể lại ngọn nguồn câu chuyện.

Vào giai đoạn sơ khai, con người và thần linh cùng sinh sống. Có thần tiên rơi vào ma đạo biến thành Ma tộc, làm hại nhân gian. Thần Nữ Oa dẫn binh càn quét, dắt theo thuộc hạ là Đàng Xà, Bạch Li, còn có thần tướng trên thiên giới, cùng với thuật sĩ nhân gian hợp sức trừ ma.

Nhưng thủ lĩnh Ma tộc cũng đã từng là thần tiên, vô cùng hùng mạnh. Thần Nữ Oa trong nhất thời cũng không thể giành được thắng lợi. Thuật sĩ liền nghĩ ra một biện pháp, tại đầu rồng của long mạch mở ra một cánh cửa dẫn tới dị giới, lừa Ma tộc vào trong đó rồi phong ấn lại.

Trong trận chiến cuối cùng, vô số thiên binh thần tướng và thuật sĩ đã hy sinh, Nữ Oa liều chết để dẫn dắt thủ lĩnh Ma tộc cùng rơi vào cánh cửa dẫn tới dị giới. Thuật sĩ khôi động kết giới phong ấn lại cánh cửa, gọi là Phong Ma Môn. Bởi vì cánh cửa trông rất giống khe hở nứt ra trên bầu trời, cho nên từ đó xuất hiện truyền thuyết Nữ Oa vá trời.

Thời đại thay đổi, loài người dần quên đi biến động kinh khủng và trận chiến thảm khốc thời viễn cổ ấy. Kết giới từ thuở xa xưa cũng từ từ mất đi hiệu lực. Các thế hệ kỳ nhân dị sĩ không ngừng tìm mọi cách khai thác lợi ích của mảnh đất long mạch này.

Thất Sát Trấn Tà trận không thật sự trấn tà, mà chỉ như vật cung cấp chất dinh dưỡng cho Ma Môn, cho nên người nước ngoài kia nói trận thức ngôi sao bảy cánh dùng để triệu ma thật ra cũng có lý do chính đáng.

Chẳng qua, trận pháp này chỉ là dùng sát khí để tế ma, xoa dịu đám Ma tộc khiến chúng chìm vào giấc ngủ sâu, chứ không phải là triệu hoán chúng tới. Mà mảnh đất này có Ma tộc trấn giữ, những thứ tà ma ngoại đạo khác không dám xâm chiếm, yêu quái không dám làm càn, thiên giới lại càng không dám giáng xuống tai ương vì sợ phá hư trận pháp. Thế nên nơi đây tự nhiên sẽ mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Mà hơn 40 năm trước, một đám người đã phá hỏng trận thức này, khiến cho Ma tộc thức tỉnh, kết giới cổ xưa cũng đã không còn bao nhiêu tác dụng. Ma Môn mở rộng, Ma tộc tàn sát bừa bãi. Công hội và quân đội điều tới lực lượng tinh nhuệ nhất để trấn áp. Nhưng thật ra trận pháp bị phá vỡ là do bên quân đội cố tình làm ra.

Tôi nghe đến đó mà cảm thấy kinh hãi, tại sao quân đội lại làm ra loại chuyện bất chấp hậu quả như thế này cơ chứ.

Ngao Ưng cười lạnh, “Tầng lớp thống trị của thế giới loài người luôn xảo quyệt như thế đấy, vì để bảo vệ bản thân thì loại chuyện nào mà chẳng làm được?”

Người bên quân đội đứng sau việc này chính là một thuật sĩ họ Viên. Nghe đồn hắn là con cháu của Viên Thiên Canh, cực kỳ nổi tiếng ở phương bắc. Kẻ này lòng dạ độc ác, vì để đạt được mục đích mà có thể hy sinh cả tính mạng của người bên phe mình.

Viên Thiên Canh: sống vào cuối đời Tùy, đầu đời Đường, được xem là “đệ nhất phong thủy đại sư” của Trung Quốc thời cổ đại.

Những thuật sĩ trong giới cũng không biết đây là cái bẫy, đầu đến một mắt một còn với đám Ma tộc, máu nhuộm đỏ cả mặt đường. Tổng cộng có 108 người chết trận, trọng thương vô số. Nhà họ Viên bắt đầu khởi động trận pháp, mặt đất hấp thu máu của thuật sĩ mà mọc lên một thứ dây leo thật lớn, xiềng xích giam cầm linh hồn của 108 người này, đây là trận pháp phục ma cấp cao nhất, gọi là La Hán Hàng Ma trận.

Bọn họ thành công trói buộc được thủ lĩnh Ma tộc, sau khi giết chết hắn liền chặt thi thể thành bảy khúc, nguyên thần cũng phân ra phong ấn vào từng mảnh xác chết mà đưa đi. Quảng trường khu tây chính là nơi phong ấn cái đầu của hắn, cũng là nguyên thần cốt lõi nhất.

“Thế nhưng La Hán Hàng Ma trận chỉ hàng phục Ma tộc, không phải để phong ấn Ma Môn. Chỉ cần ngày nào Ma Môn còn chưa bị phong lại, Ma tộc vẫn có thể ngóc đầu dậy, giải cứu thủ lĩnh của chúng. Sư phụ cậu sau đó lại chế tạo kết giới dựa trên ngũ hành tuần hoàn, dùng để phong ấn lại Ma Môn và La Hán Hàng Ma trận, khiến những kẻ khác không thể chạm tới.”

“Nhưng mà, hiện nay kết giới kia đã bị phá vỡ. Nếu La Hán Hàng Ma trận cũng bị phá hủy, thủ lĩnh Ma tộc sẽ có thể thu hồi được nguyên thần cốt lõi nhất của hắn. Mà sau đó chắc chắn hắn sẽ tìm đến loài người để báo thù, chỉ sợ lại là một trận gió tanh mưa máu nữa xuất hiện.”

Sau khi nghe xong câu chuyện, tôi cảm thấy sốc nặng. Nhớ tới Trọng Hoa, tôi lại cảm thấy lo lắng. Thì ra hắn chính là tên thủ lĩnh Ma tộc kia, lại từng bị đối xử tàn nhẫn như thế. Nhưng tôi vẫn còn rất nhiều chỗ không thể hiểu được.

“Quân đội muốn thi thể tên Ma tộc kia để làm gì?”

“Máu thịt Ma tộc đều mang sức mạnh rất lớn. Có rất nhiều phương pháp sử dụng, chẳng qua, nếu đã bị chia thành bảy khúc, có lẽ là để làm một Thất Sát Trấn Tà trận khác, ai biết được.”

Nếu quảng trường khu tây, nơi phong ấn cái đầu của tên Ma tộc, chỉ là một trong số bảy tế điểm của Thất Sát Trấn Tà trận, vậy thì cái trận thức này nhất định sẽ cực kỳ lớn. Chỉ sợ lãnh thổ cả nước cũng...

Vừa nghĩ tới ảnh hưởng của Thất Sát Trấn Tà trận, trong lòng tôi liền run rẩy, không dám nghĩ tiếp nữa. Xem ra vì củng cố sự thống trị của mình, loài người có thể lợi dụng cả Ma tộc.

“Vậy... vì sao sư phụ không ngăn lại?”

Ngao Ưng im lặng, tôi biết mình đã hỏi đúng vấn đề trọng tâm rồi. Mà có lẽ vấn đề đó cũng khiến ông ấy không thích thú gì lắm thì phải.

“Tôi chỉ là hỏi chút thôi... không nói cũng...”

“Không...” Ông ấy thờ dài, ngồi xuống, “Là lỗi của ta. Lúc ấy ta mời ông ấy đến Hồng Kông. Sự việc xảy ra vào đúng ngày ông ấy không có mặt ở đó. Mà ta cũng là cố ý che giấu tin tức. Khi ông ấy chạy về đó thì đã quá trễ.”

Đôi mắt rỗng rập dề lần đầu tiên lộ ra vẻ chán chường, “Ta cũng chỉ là muốn cứu ông ấy thôi...”

Nếu lúc ấy sư phụ cũng ở đó, có lẽ cũng sẽ gặp nạn, không phải bị Ma tộc giết hại, mà là bị quân đội ám sát, linh hồn sẽ trở thành một phần của trận thức. Có lẽ sư phụ cũng hiểu, nhưng chỉ là không cách nào chấp nhận được sự thật này mà thôi.

Sau đó ông ta nói cho tôi biết chuyện về kết giới thời viễn cổ. Nó là do một chế sư chế tạo ra, cho nên cũng chỉ có chế sư mới có thể dụng lại. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trong một thành phố không chỉ có một chế sư. Chế sư nhà họ Đỗ không di truyền qua huyết thống, mà giống như một loại chức quan, được truyền lại từ thời cổ đại cho các thế hệ sau.

“Người thời viễn cổ biết được chuyện này sẽ xảy ra, cho nên đã lưu lại một tia hy vọng cho người đời sau.” Ông ta hướng dẫn tôi cách sửa chữa phong ấn từ thời viễn cổ kia. Tôi ghi lòng tạc dạ từng lời ông ấy nói.

Cuối cùng ông ta nói: “Đây là kế sách rất nguy hiểm, có thành công hay không đều phụ thuộc vào bản thân cậu. Ta sẽ xuất động toàn bộ người, cố gắng kéo dài thời gian giữ chân bọn Ma tộc, cho nên không có cách nào thoát ra giúp cậu được, cậu phải cẩn thận.”

“Cám ơn Ngao đại nhân hỗ trợ.”

Ông ta cười tự giễu: “Thằng nhóc nhà cậu thật thú vị, ta cho cậu đi chết, cậu còn cám ơn ta là sao?”

“Không...” Tôi lắc đầu, “Là tôi tự nguyện làm, không liên quan tới đại nhân. Tôi là cám ơn đại nhân đã nể tình bạn bè mà thực hiện lời hứa với sư phụ, ra tay hỗ trợ.” Chuyện năm đó có lẽ đã khiến cho bọn họ không thể nhìn mặt nhau nữa.

Ông ta hơi sùng sốt, sau đó cười khổ: “Nhưng lần này ta bảo tiểu đồ đệ mà ông ấy yêu thương đi chịu chết, ông ấy nhất định sẽ không tha thứ cho ta nữa.”

Tôi còn định nói tiếp, chẳng qua đã không còn thời gian. Có người chạy vào bẩm báo bên ngoài có rất nhiều ma vật bao vây căn nhà. Máu thịt Long tộc

cũng là một trong những món khoái khẩu của lũ Ma tộc.

Ngao Ứng ra lệnh cho người trong tộc chuẩn bị chiến đấu. Quân tiên phong của Long tộc xông ra giết sạch đám ma vật không còn manh giáp. Thằng nhóc mười tuổi kia cũng tham chiến, vung song đao đánh cũng rất có bài có bản, hoàn toàn không thua gì người lớn cả.

Tốt lắm, tôi cũng không thể để thua kém một thằng nhóc được.

“Nha, Hử, các cậu dựa theo kế hoạch mà đến địa điểm đã định, tìm kiếm tàn tích của kết giới rồi khởi động nó!”

Thân thể chúng nó là từ ngọc Âm Dương đắp nặn thành, cho nên mỗi người sẽ chia ra nắm giữ sức mạnh âm và dương, chỉ có chúng mới có thể khởi động hai mắt trận của kết giới. Chúng nó đáp lời tôi, nhưng lại chậm chạp không chịu đi.

“Hai cậu còn làm gì nữa, còn không mau đi đi!”

“Đằng Đằng!” Hử đột nhiên ôm chặt lấy tôi, “Cậu tuyệt đối tuyệt đối không được chết. Đừng bỏ Hử...”

“Thiếu gia, cậu đã hứa nhất định sẽ không rời bỏ tôi...” Nha cúi xuống hôn lên trán tôi một cái, “Xin cậu nhất định phải giữ lời.”

Nhìn biểu tình nài xin của Nha, tôi chợt nhớ tới giấc mộng ngày hôm qua. Cô gái thân khoác chiến giáp kia có lẽ chính là Nữ Oa. Mà anh chàng tóc trắng đẹp trai là Bạch Li. Đó chính là giấc mộng của Nha, tại sao tôi lại không nghĩ ra kia chứ.

“Sẽ không đâu. Tôi sẽ không để cho cậu bị bỏ rơi thêm lần nào nữa.” Tôi nắm tay nó, cảm thấy lòng bàn tay thật ấm áp.

Khó khăn lắm tôi mới đá được gà mập ra khỏi người, nói cho nó biết nếu không làm cho tốt thì không có cơm ăn, bánh ngọt cũng miễn luôn, người sau cực kỳ tủi thân mà ngoan ngoãn rời khỏi. Nha cũng khởi hành đi đến một mắt trận khác của kết giới cổ xưa.

Vậy là đến phiên tôi, mục tiêu chính là quảng trường khu tây!

“Chuẩn bị xong chưa?”

Thấy tôi gật đầu, Ngao ứng liền bế tôi lên đặt trên vai, “Ngồi cho vững, đừng ngã xuống.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, thoáng cái ông ta đã hóa thành một con hắc long thật lớn phóng lên không trung. Mấy người đi cùng cũng hóa thành hình rồng thấp tùng phía sau.

Cự long chao liệng trên bầu trời, gió nổi mây giăng, hắc long giang ra đôi cánh rộng lớn. Rồng phương đông vốn không có cánh, chẳng qua ứng long nghìn năm quy tiên lại có được đôi cánh đen nhánh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có tình yêu vẫn cảm thấy Tiểu Đằng rất yếu, Phượng Triều Nguyệt cũng như con gà bệnh. Thật ra bất kể là chế sự hay là tượng sư, đều thuộc hệ nhân viên văn phòng không thể chiến đấu mà.

Cho dù lợi hại như sư phụ, so với chiến tướng Ngao Ứng từ thời viễn cổ, cũng chỉ đáng mặt làm hậu cần mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Phong Ma Môn – 9

Tình hình chiến đấu ở quảng trường khu tây rất kịch liệt. Người của quân đội đã bao vây toàn bộ khu phố, công hội cũng dựng nên kết giới không cho người bình thường nhìn thấy bên trong. Tất cả mọi người đều đang cố gắng ngăn cản đám Ma tộc không ngừng tràn ra.

Tôi trông thấy Tô Cẩm Ngôn và Trần Tịch đang ở bên trong, hẳn là bọn họ tạm thời cũng không có vấn đề gì. Trên cây cột được bện từ một đám dây leo kia, sư phụ và nữ quân nhân cùng vây đánh Trọng Hoa, thế nhưng bọn họ rõ ràng là đang trong tình huống bất lợi.

Long tộc gia nhập trận chiến khiến cho cục diện biến đổi. Ngao Ứng đáp xuống, đè nát một đám Ma tộc bên dưới. Tôi thừa dịp nhảy xuống khỏi lưng rồng, “Ông nhanh đi giúp sư phụ đi.”

Cự long phóng lên cao, vừa lúc đỡ được sư phụ đang ngã xuống. Sư phụ dường như khá là kinh ngạc, sau khi bọn họ trao đổi vài câu, sư phụ liền lo lắng liếc nhìn sang tôi một cái.

Tôi cười cười nhìn ông ấy gật đầu, người sau dùng khẩu hình miệng nói một câu, sau đó bước lên đầu rồng, vùng trường thương tiếp tục xông lên tấn công Trọng Hoa.

【 Nhóc đồ đệ không biết nghe lời, trở về sẽ phạt con. 】

Con nhất định sẽ trở về, sư phụ. Nhưng có thể đừng phạt con không vậy? TT

Cái đầu của thủ lĩnh Ma tộc hẳn là ở nơi nào đó bên trong đám dây leo kia. Tôi phóng ra vài lá bùa triệu hồi mấy con thú thần, “Mở đường, xông lên!”

Một con gà mập to như quả cầu lăn về phía trước, đè bẹp toàn bộ ma thú trên đường đi, mở ra một con đường. Tôi theo sát phía sau chạy về hướng đám dây leo.

“Tiểu Đăng, cậu không sao chứ?” Tơ hồng của Trần Tích lướt sát qua bên hông đánh về phía ma thú phía sau tôi.

Tô Cẩm Ngôn cũng dùng súng bắn chết mấy con, “Tiểu Đăng, cậu định đi đâu?”

“Cám ơn các cậu. Tớ muốn đi sửa chữa kết giới!” Tôi phát phát tay với họ, “Cho nên, các cậu che chắn để tớ tới được gốc của đám dây leo kia đi.”

Một con ma thú từ trên trời lao xuống bị bỏ thành hai nửa, Phong Lôi Tôn cầm một thanh Đường kiếm đứng chắn phía trước tôi, “Cậu nói cần đến cái chỗ quỷ kia hả? Bộ cậu điên rồi sao?”

Đường kiếm: Kiếm thời nhà Đường, nhìn khá giống kiếm Nhật.

“Dù sao cũng phải có người làm việc này chứ.” Tôi vỗ vai Phong Lôi Tôn, “Mở đường đi, tiên phong!”

“Hả? Cậu đứng là không biết khách sáo ha.” Nói xong Phong Lôi Tôn liền xông lên trước, chém sạch đám ma thú đang lao tới.

“Là bạn bè thì khách sáo gì chứ.”

“Nói hay lắm!” Tô Cẩm Ngôn và Trần Tích đứng hai bên trái phải bảo vệ tôi.

Bên trong quảng trường trải đầy dây leo, trông cứ như là một thế giới khác. Thỉnh thoảng có thể thấy giữa đám dây leo có một quả cầu đang phát sáng, đó chính là linh hồn của những thuật sĩ kia. Có lẽ trong cả trăm quả cầu ánh sáng này nói không chừng cũng có con gái của sư phụ.

Tuy rằng tôi vẫn còn nhiều thắc mắc về chuyện năm đó, nhưng hiện giờ không phải là lúc truy tìm đáp án. Tôi nhìn đi động, cách thời gian đã hẹn chỉ còn một tiếng. Một tiếng sau, Hừ và Nha sẽ cùng khởi động mắt trận của kết giới cổ. Mà vào lúc đó tôi cũng phải khởi động trung tâm kết giới, làm cho kết giới sống lại lần nữa.

“Đừng dừng lại, nhanh lên.” Phong Lôi Tôn mở ra cánh cửa thoát hiểm, Tô Cẩm Ngôn bật nắp điện thoại di động, hai người đi phía trước, tôi theo sát phía sau, Trần Tích đi sau cùng.

“Đi xuống đây là bãi đỗ xe ngầm, cậu chắc chắn nó ở dưới này sao?” Tô Cẩm Ngôn vừa đi vừa nói.

“Có lẽ vậy...” Thật ra tôi cũng không biết chắc nó ở đâu, Ngao Ứng chỉ nói là ở phía dưới quảng trường. Tóm lại trước tiên cứ tới tầng hầm xem thử đã. Đừng nói là phải xuống hầm, dù cho xuống tới tận cổng thoát nước cũng phải tìm cho ra.

Bởi vì nơi này đã cắt điện, cho nên bốn phía xung quanh tối đen như mực, cực kỳ yên tĩnh. Không khí lạnh từ bốn phương tám hướng ủa tới, cứ vậy mà đi thẳng một đường xuống hầm, tựa như đang tiến vào chốn u minh địa phù vậy.

Nếu như chỉ có một mình, tôi tuyệt đối sẽ chẳng dám đi xuống. Có bạn bè sẵn lòng đồng hành với mình như thế này thật tốt quá.

“Dừng lại...” Trần Tích đột nhiên nhỏ giọng nói, mọi người liền ngừng bước, tôi vừa định hỏi cô ấy, người sau lại dựng thẳng ngón tay ý bảo đừng nói gì. Cô ấy dùng đi động gõ vài chữ rồi đưa cho chúng tôi xem.

【 Tám cái chân. 】

Chúng tôi cộng lại vừa đủ tám chân, vậy thì sao? Tôi vừa định mắng, lại nhìn thấy vẻ mặt cô ấy cực kỳ nghiêm trọng, dưới ánh đèn di động mờ ảo, càng khiến người ta cảm thấy rét lạnh. Trong lòng tôi không hiểu sao chợt sinh ra một loại cảm giác sợ hãi. Chẳng lẽ nơi này có thứ gì đó?

Sắc mặt Tô Cẩm Ngôn cũng thay đổi, chỉ có tôi và Phong Lôi Tôn ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

Trong bóng đêm truyền tới tiếng động rất khẽ, tôi cảm thấy dường như cổ mình bị ai đó đụng nhẹ một cái. Tôi nhìn sang Phong Lôi Tôn đang đứng bên cạnh, không hiểu vì sao cậu ta lại sờ cổ tôi. Cậu ta muốn sờ thì đi mà sờ Tô Cẩm Ngôn ấy.

Người sau cũng nhìn tôi đầy khó hiểu, đột nhiên tôi phát hiện có gì đó không đúng. Ở giữa hai người chúng tôi có một sợi tơ bạc rủ xuống.

“Chạy!” Tô Cẩm Ngôn hét lớn một tiếng, tiếp theo đó là một loạt tiếng súng nổ vang bên tai. Tôi liếc thấy Tô Cẩm Ngôn đang giơ súng chìa vào bên trên hành lang mà bắn, sau đó là một tiếng gào sắc nhọn vang lên.

Đang định nhìn kĩ lại, tay tôi đã bị Phong Lôi Tôn kéo mạnh, chạy xuống hành lang bên dưới.

“Đừng dừng lại!”

Dường như tôi nghe thấy tiếng Tô Cẩm Ngôn gọi với theo ở phía sau. Ánh sáng di động hắt lên vách tường, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy trên trần nhà có mấy cái bóng quỷ dị, cứ như là có mấy con quái vật nhiều chân đang ngo ngoáy bò tới bò lui trên đỉnh đầu.

Tôi chẳng còn thời gian đâu mà đi đoán đó là thứ gì, Phong Lôi Tồn dùng hết sức mà kéo tôi chạy, phía sau vẫn không ngừng truyền tới tiếng sấm của Tô Cẩm Ngôn.

Nghe được phía trước có tiếng mở cửa, tôi liền biết đã tới bãi đỗ xe ngầm. Tôi bị Phong Lôi Tồn kéo chạy ra ngoài, tiếp theo đó là Trần Tịch. Cô ấy vừa chạy ra thì liền dùng sức đóng cửa lại, còn dùng tờ hồng quân lấy chốt cửa, sau đó dùng bùa phong lại. Cánh cửa vẫn đang không ngừng bị va đập mà phát ra tiếng rầm rầm.

“Tô Cẩm Ngôn đâu?” Tôi thở hổn hển, phát hiện thiếu mất một thành viên, trái tim liền như rơi xuống vực sâu.

“Cậu ấy có thể giải quyết được, chúng ta đi tiếp đi!” Phong Lôi Tồn mạnh mẽ kéo tay tôi. Hành động của cậu ta liền chứng thực suy nghĩ của tôi.

“Chúng ta quay lại cứu cậu ấy!” Tôi vừa định giẫy khỏi tay Phong Lôi Tồn, người sau đã quay đầu giận dữ trừng tôi.

“Ngu ngốc! Cậu muốn khiến cho mọi nỗ lực của cậu ấy đều thành uổng phí hết sao?”

“Nhưng mà...”

“Nghe cho kỹ đây! Chúng tôi tin vào cậu, cậu cũng phải tin tưởng chúng tôi.”

Tôi cảm nhận được bàn tay Phong Lôi Tồn khẽ run rẩy, cậu ta cắn chặt răng tựa như đang cố gắng kiềm chế bản thân. Thật ra người lo lắng cho Tô Cẩm Ngôn nhất vẫn là cậu ấy.

Tôi nắm chặt tay cậu ấy, nói: “Tớ hiểu rồi, tiếp tục đi.”

Bãi đỗ xe rất rộng, những chiếc xe bị dây leo quấn siết, trở thành những hình dạng méo mó quỷ dị. Đột nhiên phát hiện ở phía trước có hai đốm sáng, chúng tôi từng bước tới gần. Nhưng đốm sáng lại đột nhiên biến mất.

“Cậu muốn đến chỗ nào?”

“Tớ không chắc lắm, có lẽ là chỗ có ma khí dày đặc.” Tôi vốn định đề nghị tìm thử xung quanh, thế nhưng nơi này thật sự không thích hợp để hành động riêng lẻ.

“Vậy thì, tớ dùng tờ hồng tìm thử xem.” Trần Tịch nói xong liền dùng hai tay làm thủ ấn, tờ hồng từ trên cổ tay cô ấy từng vòng từng vòng khuếch tán ra ngoài, phát ra ánh sáng đỏ yếu ớt, kéo dài vào chỗ sâu trong bóng tối.

Tôi và Phong Lôi Tồn một trước một sau vây quanh cô ấy, đề phòng bị đánh lén. Khóe mắt tôi đột nhiên liếc thấy bên cạnh có hai đốm sáng lướt nhanh qua.

Đó là thứ gì? Mấy thứ lằng lằng như đom đóm này nọ hình như chẳng liên quan gì tới cái chốn quỷ này hết nha.

Chuông nhỏ reo vang, tờ hồng đột nhiên bị kéo, hơn nữa sức kéo còn rất mạnh, Trần Tịch bước tới vài bước định ghi lại tờ hồng. Hai đốm sáng lướt qua bên dưới, cô ấy đột nhiên trượt chân, lập tức bị tha đi.

“Trần Tịch!” Phong Lôi Tồn đến thời gian chém đứt tờ hồng cũng không có. Chúng tôi nhanh chóng chạy về phía cô ấy bị lôi đi.

Những đốm sáng xung quanh lướt qua ngày càng nhiều. Tôi cảm thấy rất không bình thường, vừa chạy vừa lấy lá bùa ra niệm Bất Động Minh Vương Hòa Giới chú.

Phụt một tiếng, lá bùa phát ra ánh lửa chói lòa, chiếu sáng bốn phía xung quanh. Những đốm sáng kia hoàn toàn chẳng phải đom đóm gì sất, mà là những đôi mắt đầy quỷ dị. Từng con từng con quái vật thấp bé bao vây xung quanh chúng tôi, chúng nó đều có làn da đen thui, tai nhọn, trông cực kỳ xấu xí.

Những con quái vật đó dường như rất sợ ánh sáng, lập tức lùi về chỗ ánh lửa chiếu không tới. Thứ kéo Trần Tịch đi dường như cũng ngừng lại, Phong Lôi Tồn liền nhảy qua, giờ kiểm chặt đứt sợi tơ.

Ánh lửa lụi tàn, những con quái vật đó liền lập tức lao qua đây. Phong Lôi Tồn vung Đường đao chém giết, ánh sáng sắc lạnh lóe lên, trong bóng đêm vẽ ra từng tàn ảnh màu bạc.

Tôi lấy ra một xấp lá bùa chuẩn bị hỗ trợ, tay lại bị Trần Tịch giữ chặt.

“Chạy mau!” Cô ấy không nói không rằng liền kéo tôi chạy trốn. Tôi phát hiện có một sợi tơ hồng nhỏ kéo dài về phía trước đang phát sáng.

Tôi quay đầu lại nhìn Phong Lôi Tồn, cậu ta còn đang ra sức ngăn cản mấy con quái vật kia. Tôi quay đầu định bảo Trần Tịch dừng lại, lại phát hiện vẻ mặt nghiêm trọng của cô ấy, thật sự không tài nào mở miệng được.

Tôi không nên kéo bọn họ vào trong này. Trong lòng tôi cảm thấy thật khó chịu, áy náy chùng chãi khiến cho bước chân tôi cũng chậm lại.

Đột nhiên một tia sáng sắc lạnh lướt qua, Trần Tịch đẩy tôi ngã lăn ra đất. Ở bên cạnh, một sợi dây leo thật lớn vừa bị chém đứt, bức tường bên đó cũng vỡ tung. Trên trần nhà có không ít đất đá rơi xuống.

Tôi ngẩng đầu, chỉ thấy có một người cầm trường đao trong tay đang đứng trước mặt. Lòng tôi thầm hô không ổn, thật là oan gia ngõ hẹp mà. Người vừa tới cũng hơi sững sốt, lại lập tức lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, “Ai mà ngờ được cậu lại tự tìm đến cái chết cơ chứ.”

Người đó chính là Phụng Triều Nguyệt, trên tay hắn cầm một thanh trường đao trông rất bắt mắt. Người này đúng là có nhiều pháp bảo thật.

Thiệt không công bằng! Rõ ràng tôi mới là nhân vật chính, tại sao nam phụ cũng có thể có bản tay vàng, còn tôi chỉ có được ngón tay sắt! (tiếng trời: Không, cậu còn có ngón chân sắt. PS: Hắn là BOSS, không phải nam phụ.)

Hiện giờ tôi phải bắt chấp tới cùng, mục tiêu không phải là thắng, mà là an toàn trốn thoát. Cái mục tiêu này quả thật rất thấp. Tôi kéo Trần Tịch ra sau lưng, nói với Phụng Triều Nguyệt: “Không liên quan tới cô ấy. Có gì thì giải quyết với tôi!”

Tóm lại trước mặt con gái người ta thì nhân vật chính phải thể hiện phong độ chứ, tuy rằng trong lòng tôi cũng không nắm chắc.

Ai dè Trần Tịch lại bước lên một bước, che chắn phía trước tôi, “Tiểu Đằng, nơi này có tờ giải quyết rồi, cậu mau chạy đi!”

“Không được!”

Thế nhưng Phụng Triều Nguyệt hoàn toàn chẳng chừa cho chúng tôi chút thời gian nào mà tranh chấp, hắn đã vung trường đao xông tới. Trần Tịch đẩy mạnh tôi một cái, mà bản thân cô ấy cũng lách người né tránh đòn tấn công.

Uy lực của thanh trường đao kia vô cùng lớn, lập tức chém gãy một cột đá, trần nhà liền sụp xuống, tro bụi bay mù mịt. Bốn phía lại tối đen, hoàn toàn chẳng nhìn rõ được gì.

Trần Tịch kéo tôi chạy như điên. Phía sau truyền đến tiếng ầm ầm, tên kia vẫn đang tiếp tục phá hoại. Hắn điên rồi sao? Nơi này thật sự sẽ sập mất!

Mặt đất phía trước nứt ra, vô số dây leo chính là từ nơi này vươn ra. Tơ hồng kéo dài vào tận sâu bên trong cái khe rồi biến mất vào bóng tối. Trong bóng đêm không ngừng toát ra ma khí, bốn phía xung quanh gần như bị thứ khí đen kia nhồi đầy, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Trung tâm kết giới có lẽ chính là tại nơi này.

Khe nứt nhỏ hẹp trên mặt đất kia chỉ có thể để cho một người lách người tiến vào. Tiếng động phía sau càng ngày càng gần, tôi vừa quay đầu thì cả người đã bị đẩy mạnh vào trong khe nứt.

“Trần Tịch?”

Trần Tịch nắm lấy tay tôi, ngồi xổm bên cạnh khe nứt, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, “Tiểu Đằng, tớ chỉ có thể đưa cậu đến đây thôi, đoạn đường kế tiếp cậu phải đi một mình rồi.”

“Chẳng lẽ cậu định...” Tôi nhìn thấy sự quyết tâm trong đôi mắt cô ấy, liền hô lớn: “Đừng, cậu không đánh lại hắn.”

“Không thử làm sao biết được?” Trần Tịch vươn tay kia sờ sờ mặt tôi, ánh mắt sáng sủa lưu chuyển, “Tiểu Đằng...”

Được cô ấy nhìn một cách thâm tình như vậy, trong lòng tôi chợt cảm thấy vui sướng, rồi lại chua xót không thôi. Tại sao tình tiết cứ luôn cầu huyết như vậy chứ, nhân vật chính cứ phải gặp sinh ly tử biệt thì mới được nữ chính yêu?

“Thật ra tớ vẫn luôn có một bí mật...” Trần Tịch nhìn chằm chằm vào tôi, “Đợi đến lúc cậu bình an trở về, tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rốt cuộc năm đó chuyện gì đã xảy ra? Vì sao Phụng Triều Nguyệt lại hận sư phụ? Rốt cuộc Long Liên chết như thế nào, chương tiếp theo sẽ tiết lộ mọi việc.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Phong Ma Môn – 10

Trần Tịch nói xong đột nhiên buông tay, tôi cảm nhận được thân thể mình đang rơi xuống. Khuôn mặt cô ấy nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại bóng đêm vô tận.

Cũng chỉ còn lại một mình tôi sao?

Tôi mở to mắt, trong lòng nhẹ thờ phào, may là không té quá đau. Tôi cử động tay chân, lại phát hiện mình không tài nào nhúc nhích nổi. Mới nãy trước khi Trần Tịch đẩy tôi xuống, vừa lúc trên tay tôi đang cầm lá bùa, bây giờ còn có thể dùng.

Tôi niệm Bất Động Minh Vương Hóa Giới chú, một tia sáng lóe lên trên tay. Trước mặt tôi là một đôi mắt chỉ còn lại tròng trắng, khiến tôi sợ đến mức suýt hét lên. Chẳng qua dù có hét cũng vô dụng, ở nơi này sẽ không có ai tới cứu tôi cả.

Tôi lập tức gia tăng độ lửa trên tay, đốt cháy đoạn dây leo đang cuốn lấy tay chân mình, dường như còn nghe được có tiếng vật gì rơi xuống. Sau khi đáp xuống đất tôi mới phát hiện, chủ nhân của đôi mắt kia vĩnh viễn không còn khả năng làm hại tới tôi được nữa.

Thứ đã chết kia chỉ còn lại da bọc xương. Ngoại trừ cái thi thể này, vẫn còn rất nhiều cái khác bị dây leo quấn chặt, tất cả đều là Ma tộc với hình dạng kỳ quái. Gần như có thể xây được một tòa nhà triển lãm thi thể Ma tộc luôn.

Tôi từng nghe Từ Dạ nói Ma tộc cấp thấp đều được sinh ra từ tà khí, cho nên sau khi bị giết sẽ không còn hài cốt. Nhưng những con cấp cao thì khác. Cũng giống như loài người hay yêu quái rơi vào ma đạo vẫn còn thân thể máu thịt. Mà những con cấp bậc cao, được sinh ra từ bóng đêm, còn có được sự hùng mạnh của Ma tộc, máu thịt càng mang theo sức mạnh to lớn. Hơn nữa chỉ cần nguyên thần không bị tiêu diệt thì chúng không thể nào chết được.

Cho nên những vật “Triển lãm” ở đây đều là ma vật cấp cao, khác hẳn với mấy thứ lờ lờ trên đường lớn. Có thể tưởng tượng được trong cuộc chiến phong ma năm đó, ngoại trừ loài người, Ma tộc cũng đã phải trả một cái giá rất đắt.

Chẳng qua hiện giờ cũng không phải lúc để cảm thán, lúc này cách thời gian đã hẹn chỉ còn không tới nửa tiếng, phải nhanh chóng tìm được trung tâm trận pháp. Tôi còn đang suy nghĩ thì chân đã bị trượt một cái, cả người lại treo trên cái dây leo ở trước mặt.

Khó khăn lắm mới bò dậy được, tôi đánh rớt mấy cái dây leo đang trườn lên người, liền phát hiện trên đất có vật gì đó lóe sáng. Vừa rồi lúc tôi đốt dây leo quả thật có nghe thấy thứ gì đó rơi xuống.

Tôi ngồi xổm xuống phủi đám tro bụi và cành cây khô sang một bên, phát hiện thứ đang phát sáng chính là một hạt châu. Tôi cẩn thận cầm nó lên, hạt châu này rất đẹp, trắng nõn không tỳ vết, phát ra thứ ánh sáng êm dịu. Ở chốn mịt mờ đáng sợ này trông lại càng giống như một ngôi sao xinh đẹp.

Có lẽ là linh hồn của một vị thuật sĩ nào đấy, thậm chí nói không chừng còn là người quen của sư phụ. Ở trong đám rễ dây leo khổng lồ này hẳn là vẫn còn rất nhiều linh hồn bị giam cầm để cung cấp sức mạnh cho trận pháp.

Cho dù có mất đi linh hồn nào hay không thì kết giới cũng sẽ nhanh chóng bị phá vỡ thôi. Tôi thật cẩn thận dùng khăn tay bọc kỹ hạt châu lại rồi bỏ vào túi, sau đó gạt ra đám dây leo mà đi về phía khí đen phát ra.

Tôi đi thẳng một đường mà không bị tấn công gì, chỉ là giữa những thi thể Ma tộc kia còn trộn lẫn con người, trông họ cứ như sắp sửa bật sống dậy. Rốt cuộc tôi cũng tìm được trung tâm trận pháp tại một cái rễ cây thật lớn.

Đó là một cái đài cao được hình thành từ một đám rễ cây, bên trên có quán một cái đầu người. Xung quanh dán đầy bùa, còn có chu sa và mấy cây phướn trần hồng. Vây quanh đài cao có cấm một loạt Hàng Ma kiếm khắc đầy chú văn, trông khá giống thanh kiếm trước kia của Phong Lôi Tôn.

Trên cái dây leo bên cạnh đài cao còn có không ít ngọc hồn, xanh lá, xanh lam, vàng, trắng, phát ra đủ loại ánh sáng êm dịu. Tôi bước đến trước đài cao, cái đầu kia được bảo tồn rất tốt, hai mắt nhắm lại, dường như chỉ đang say ngủ. Đã qua một khoảng thời gian dài như vậy, nó vẫn tràn đầy sức mạnh, phát ra tà khí dày đặc.

Trông nó giống hệt như thủ lĩnh Ma tộc trong giấc mộng của tôi, dung mạo tà mị đẹp đẽ, khoe miệng dường như vẫn còn giữ nguyên nụ cười châm chọc, tựa như muốn nói: Chờ xem, rồi có một ngày ta sẽ đòi lại món nợ mà các ngươi đã gây ra.

Tôi vươn tay về phía cái đầu kia, lúc đã gần chạm được đến nó, đột nhiên cảm nhận được tiếng gió sau lưng. Trực giác mách bảo tôi né sang bên cạnh, con cuồng phong kia chợt lướt qua, đài cao thoáng chốc đã bị tước mất một góc.

Tôi quay đầu nhìn lại, suýt chút nữa là linh hồn cũng nhảy ra luôn. Chỉ thấy Phượng Triều Nguyệt đang cầm trường đao trong tay bước từng bước tới gần.

“Thì ra là ở đây, cảm ơn cậu đã dẫn đường.” Phượng Triều Nguyệt nở một nụ cười điên loạn.

“Anh... Tại sao anh lại ở đây?” Con lo lắng từ lúc nãy giờ lại như thủy triều mà dâng tràn, bất kể là Trần Tịch hay Phong Lôi Tôn, Tô Cẩm Ngôn, tôi đều hy vọng bọn họ không gặp phải chuyện gì.

“Chỉ bằng đám quỷ nhỏ kia mà có thể ngăn được tôi sao?”

Tôi không muốn mất đi bất cứ người nào trong số họ cả, chẳng qua tôi càng hy vọng Trần Tịch không sao. Phượng Triều Nguyệt hẳn là sẽ không lãng phí thời gian với Trần Tịch đâu.

Phượng Triều Nguyệt lại giơ trường đao lên, “Chỉ cần phá bỏ nơi này, kết giới sẽ hoàn toàn sụp đổ!”

“Anh điên rồi sao? Như vậy sẽ khiến Phong Ma Môn mở ra, Ma tộc sẽ lại xâm lấn nhân gian, sinh linh đồ thần, anh không quan tâm sao?” Tuy rằng

người này đã có chút dấu hiệu nhập ma, thế như bây giờ hắn vẫn còn là con người mà. Tôi tin hắn vẫn còn giữ lại được chút nhân tính.

“Ha ha... Tôi chỉ muốn phá vỡ kết giới này mà thôi, dù có chuyện xảy ra thì liên quan gì tới tôi nào?”

Hắn vung đao chém về phía đài cao, nếu để hắn thực hiện được ý đồ, vậy thì vĩnh viễn cũng không thể khởi động kết giới cổ kia nữa. Hơn nữa nguyên thần của Trọng Hoa sẽ được thả ra, đến lúc đó thì cũng không còn cách nào ngăn cản được Ma tộc.

“Dừng lại!” Tôi lao qua ôm lấy eo hắn, một đao kia chém hụt, liền chặt đứt một cái rễ cây bên cạnh. Phía trên rơi xuống không ít nhánh cây và tro bụi, thì thể Ma tộc cũng rào rào trượt xuống.

“Kẻ cản trở phải chết!”

Hắn lại giơ lên trường đao, đánh xuống phía tôi. Hiện giờ tôi không có bất kỳ vũ khí nào, muốn vuron tay đi lấy mấy lá bùa cũng không còn kịp nữa.

Vào lúc thanh đao gần như bổ tới trên mặt, trước mắt tôi đột nhiên lóe lên một luồng sáng trắng. Lúc tôi mở mắt lần nữa, lại phát hiện mình đang đứng trên đường lớn.

Tôi kinh ngạc nhìn hai tay của mình, phát hiện bàn tay đã thành trong suốt. Vừa rồi rõ ràng là đang ở trung tâm kết giới dưới lòng đất cơ mà, chẳng lẽ tôi đã chết, giờ thì biến thành quỷ luôn rồi? @@

Ý thức được sự việc kinh khủng này khiến tôi ngu người. Về chuyện cần làm tiếp theo, thật ra tôi cũng rất quen thuộc. Bởi vì thỉnh thoảng tôi cũng sẽ tán gẫu với đám quý soa hay đi ngang qua bên ngoài cửa hàng.

Nói chung ở dưới đó có người quen, chắc cũng sẽ được lo liệu đầy đủ hết nì.

Không đúng! Lo liệu cái con khỉ! Tôi không thể chết được, tôi còn phải ngăn cản cái tên Phượng Triều Nguyệt chết tiệt kia nữa. Bóng người vội vàng lướt qua trước mắt khiến nội tâm đang gào thét của tôi chợt dừng lại.

Người nọ có thân hình cao lớn, mặc Đường trang màu đen, tóc tai lộn xộn, bối rối cuống cuống. Hoàn toàn không giống vị sư phụ trầm ổn điềm tĩnh mà tôi biết chút nào.

Tôi đi theo phía sau sư phụ, ông ấy nện bước chạy như điên, nếu không phải là tôi đang bay thì chắc chắn cũng không tài nào theo kịp. Phố xá cũng không giống như bây giờ, là quang cảnh thành phố vào hơn 40 năm trước.

Thế nhưng, đây dường đều là xác người, có con người cũng có Ma tộc. Máu tươi nhuộm đỏ mặt đường, trên tường còn lưu lại dấu tay khi người ta gãy dựa, trên cửa sổ và ban công treo lơ lửng mấy cái thi thể không hoàn chỉnh. Cả thế giới trông hết như địa ngục sống.

Ở phía trước có mấy tên Ma tộc hình người dường như đang đá thứ gì đó. Sư phụ cầm Long Nha bước qua, mấy tên Ma tộc đó liền phát ra tiếng cười nhạo báng.

【Lại thêm một tên tới chịu chết.】

【Mày nghĩ là nên chặt đầu nó đặt ở mộ, nhét giữa đùi, hay là cắt bỏ XX rồi nhét vào mồm?】

Những câu tục tĩu kia đột nhiên im bật, Long Nha nhuộm máu, đầu của tên Ma tộc hình người bị chém đứt lìa. Tiếp đó những tên khác cũng không thể trốn thoát số phận, bị băm thành từng mảnh.

Khuôn mặt sư phụ bị bắn đầy máu, trong đôi mắt thâm sâu lóe lên sự lãnh khốc vô tình, cảm thương đâm xuống thi thể của đám Ma tộc, chọc thành như tổ ong.

Tôi chưa từng nhìn thấy bộ dạng sư phụ đáng sợ như vậy, quả thực trông như Tu La dưới địa ngục. Ông ấy ngồi xuống ôm lên thứ lúc nãy bị đám ma vật kia đá lăn.

Lúc này tôi mới nhìn rõ được đó là một cái đầu người. Tuy rằng máu me bết bết, nhưng tôi vẫn nhận ra, đó là người đàn ông lạnh lùng họ Trương kia, cũng chính là chiến hữu luôn sống vai với sư phụ, ông nội của lão Trương.

Sư phụ đưa lưng về phía tôi, cho nên tôi không thấy được vẻ mặt của ông ấy, hơn nữa tôi cũng không đành lòng nhìn. Ông ấy dùng áo khoác bọc lấy đầu người, đặt xuống trung tâm kết giới được vẽ trên mặt đất.

Xa xa có tiếng người kêu cứu, sư phụ cảm thương lao qua. Lúc này tôi mới chợt nghĩ đến, nơi này chính là hiện trường của Phong Ma Môn vào hơn 40 năm về trước.

Vì sao tôi lại ở đây? Nếu như tôi không phải đã chết, vậy thì có lẽ đây là một giấc mơ, có lẽ tôi đã thấy được giấc mộng hay ký ức của người nào đó, nhưng đó là ai?

Tôi chợt nghe thấy tiếng sư phụ gào thét, liền bước nhanh lần theo âm thanh, chỉ thấy ông ấy đang quỳ trên đất, trong ngực ôm một người.

Tôi lướt tới phía trước liền phát hiện người đó là Phong Ly Huyền. Bộ dạng của hắn trông rất thảm, cả bụng đều bị đâm xuyên, nội tạng rơi ra. Chẳng

qua hán cũng đã kéo được một đám Ma tộc làm đệm lưng.

Hán vậy mà vẫn còn sống, nhưng là đang hấp hối. Sư phụ chuẩn bị sử dụng phép thuật, nhưng dường như đôi phương đang nói gì đó. Tôi không nghe được âm thanh, Phong Ly Huyền có lẽ cũng chẳng còn sức lực, tôi chỉ có thể đọc khẩu hình miệng mà đoán được ý hán muốn nói.

【Đừng lãng phí thời gian, mau đi tìm Liên nhi.】

Hán nhếch nhếch khóe miệng, tựa như muốn cười, đôi mắt lại trợn to.

Tôi không tin được người đàn ông kiên cường cứng cỏi như sư phụ cũng sẽ rơi lệ, khiến cho lòng tôi đau đớn như bị thứ gì đó đâm vào. Ông ấy vượt xuống đôi mắt đang mở to của Phong Ly Huyền, cũng thiết lập kết giới ở xung quanh, không để Ma tộc tới gần.

Tiếp tục đi về phía trước, thi thể càng nhiều, có người mặc quân phục, đạo bào, cũng có quần áo bình thường. Trong số đó có không ít người quen của sư phụ, nhưng ông ấy vẫn liều mạng tìm kiếm, chỉ có thể đè nén nỗi đau mà không nhìn tới bọn họ.

Tôi không thể hiểu được là thứ gì đã chống đỡ sư phụ bước tiếp, mỗi một bước, ông ấy đều sẽ chứng kiến được một sự thật thảm khốc. Mà có lẽ sự thật khiến ông ấy sợ hãi nhất vẫn còn đang ở phía trước.

Trong đồng thi thể phát ra một thứ ánh sáng yếu ớt, sư phụ bước một bước dài tiến lên, đẩy ra những cỗ thi thể chông chênh. Thứ phát ra ánh sáng chính là một mảnh ngọc bội hoa sen, cũng chính mảnh ngọc đó đã hình thành nên một cái kết giới nho nhỏ.

Sư phụ vươn tay vào trong kết giới bế lên chủ nhân miếng ngọc, ôm vào trong lòng. Ông ấy không ngừng kêu to tên của Long Liên, hai tay run rẩy lấy một con dao găm trong túi ra.

“...Liên nhi... Con nhất định phải chịu đựng... Bây giờ cha sẽ cứu con...”

Thế nhưng Long Liên vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, thật ra tôi có thể nhìn thấy rất rõ linh hồn Long Liên đã rời khỏi thân thể. Mối liên hệ giữa linh hồn và thân thể đã đứt, cô ấy đã không thể cứu được nữa.

Sư phụ vậy mà lại dùng dao nhắm ngay ngực phải của mình, đó chính là vị trí trái tim. Tuy rằng tôi không biết ông ấy định làm gì, nhưng có lẽ tượng sư có phương pháp phá vỡ quy luật sinh tử trong tự nhiên.

Sư phụ đột nhiên dừng lại, sững sờ nhìn về phía hồn phách của Long Liên. Người sau cúi xuống ôm lấy sư phụ.

【Mau cứu anh ấy!】

Long Liên chỉ vào trong đám thi thể, sư phụ hơi sững sốt, vươn tay lôi ra một người. Phượng Triều Nguyệt máu me đầy mình, vừa rồi hán nằm trên người Long Liên, thế nhưng sư phụ hoàn toàn chẳng chú ý tới.

【Cha, xin người!】

Long Liên khóc, trong đôi mắt tràn ngập vẻ không cam lòng và khẩn cầu, từng tiếng từng tiếng, khiến cho lòng người như vỡ nát.

Một người là con gái, một người là đồ đệ, hai người này đều là người thân thiết nhất của ông ấy. Thế nhưng lại chỉ có thể cứu lấy một người, phải chọn lựa giữa một trong hai thật sự còn đau đớn hơn cả cái chết.

Tôi không nhịn được mà ôm chầm lấy sư phụ khóc lớn. Tại sao lại tàn nhẫn như vậy? Tại sao chuyện như vậy lại xảy ra với sư phụ kia chứ.

Sư phụ đột nhiên ngửa đầu lên trời hét dài, hét đến khản cả giọng, đau thương chông chênh. Ông ấy cầm dao găm đâm vào ***g ngực mình, máu nhỏ lên chỗ trái tim của Phượng Triều Nguyệt.

“Ta lấy danh tượng sư, lập khế ước trợn đời, dữ từ đồng mệnh, cộng sinh cộng tử.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiết lộ cũng nhiều rồi, cũng ngược sư phụ nhiều rồi, cho nên cũng sắp kết thúc rồi.

Sư phụ hạ chú đồng sinh cho Phượng Triều Nguyệt, là một loại phép thuật thời cổ đại, nhưng mà chỉ có thể dùng một lần với một người duy nhất.

+++

Sư phụ của tui (づ____

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Phong Ma Môn – 11

Sau đó ông ấy vẽ một pháp trận ngay tại vị trí trái tim dính máu mình của Phụng Triều Nguyệt. Trận thức phát ra ánh sáng vàng rực, bao phủ lấy Phụng Triều Nguyệt. Vết thương trên người hắn bắt đầu khép lại, ngực cũng khẽ phập phồng.

Sư phụ quỳ nơi đó khóc không thành tiếng, bởi vì lựa chọn của bản thân, ông ấy đã mất đi người con gái mình yêu thương nhất. Hồn phách Long Liên ôm lấy sư phụ, nhẹ giọng nói lời cảm ơn với ông ấy, sau đó nói câu tạm biệt.

Thế nhưng hồn phách lại đột nhiên bị một thứ sức mạnh to lớn kéo đi, hóa thành một quả cầu ánh sáng bay về phía chân trời. Sư phụ hốt hoảng, nhanh chóng bật dậy đuổi theo.

Hơn một trăm quả cầu tụ tập một chỗ, trên bầu trời nứt ra một khe hở màu đen, Ma tộc không ngừng tràn ra. Tên thủ lĩnh Ma tộc với hai đôi con ngươi đang chiến đấu kịch liệt với mấy quân nhân.

Sau khi quân nhân ngã xuống thì linh hồn cũng hóa thành những quả cầu ánh sáng rồi tụ lại. Cuối cùng chỉ còn lại một ông lão, thủ lĩnh Ma tộc vừa muốn vung lên một kiếm giết chết lão, trường thương của sư phụ đã phóng tới ngăn chặn.

【Tượng sư, rút ngay!】Ma tướng tức giận rống to, vung trường kiếm chém về phía kẻ cản trở mình.

Sư phụ vội vàng giơ thương lên che chắn, động tác của Ma tướng lại cực nhanh, khiến cho sư phụ không còn thời gian để mà thở. Nhưng vào lúc này, trên mặt đất lại hiện ra một pháp trận cực lớn, những quả cầu linh hồn cũng tụ tập bên trong.

“Viên Triệu, chẳng lẽ ông định...”

Ông già họ Viên kia cũng không thêm để ý, tiếp tục khởi động pháp trận. Sắc mặt sư phụ nhanh chóng thay đổi, vừa định tiến lên lại bị giành trước. Ma tướng nhảy lên, vung trường kiếm chém một đường từ vai Viên Triệu xuống, rõ ràng là muốn chém đôi thân thể ông ta.

Máu tuôn như suối, nhanh chóng tràn xuống đất, chảy vào pháp trận. Viên Triệu cũng chưa ngã xuống, miệng lão mấp máy gì đó, khinh miệt liếc nhìn sư phụ một cái, cuối cùng trên mặt lộ ra biểu tình thỏa mãn. Linh hồn lão cũng hóa thành quả cầu ánh sáng, hơn nữa thêm quả cầu này là vừa đúng 108 quả cầu linh hồn.

Những quả cầu linh hồn chuyển động vòng quanh pháp trận, trên mặt đất đột nhiên mọc lên một thứ dây leo màu đen khổng lồ, trên dây leo hiện ra chữ văn màu đỏ. Thủ lĩnh Ma tộc kinh hãi, vừa định lùi ra phía sau, lại bị sư phụ ngăn cản.

Sư phụ cứ như phát điên mà tấn công hắn, trên mặt người sau rốt cuộc cũng lộ ra vẻ kinh hoàng. Dây leo cực kỳ nhanh, chỉ trong thoáng chốc đã quấn lấy toàn thân thủ lĩnh Ma tộc.

Những quả cầu linh hồn bị dây cuốn nhập vào thân cây, chữ văn màu đỏ hiện lên trên không trung, xung quanh là từng sợi xiềng xích. Phần lớn Ma tộc thấy thủ lĩnh gặp nguy, liền tiến lên cứu viện, nhưng toàn bộ chúng lại trở thành thức ăn cho dây leo.

Thủ lĩnh Ma tộc bị quấn ở giữa dây leo, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Sư phụ cầm lấy trường thương bước từng bước một tới gần, Long Nha cũng dần biến đổi, lưỡi thương trở nên vừa dài vừa sắc nhọn.

Ông ấy nhảy lên, vung trường thương quét ngang cổ của thủ lĩnh Ma tộc. Cái đầu của Ma vật bị chém xuống, dây leo nhanh chóng cuốn lấy rồi vùi vào sâu bên trong thân cây.

Tôi cố gắng tự nhủ rằng tên Ma tộc này không phải là Trọng Hoa, thế nhưng trong lòng lại không nhịn được mà cảm thấy đau đớn như bị ai vặn xoắn.

Sấm sét rạch ngang bầu trời, mưa to tầm tã, gột sạch máu tươi trên mặt đất và trên hải cốt. Sư phụ ném Long Nha sang một bên, thất tha thất thểu chạy về nơi vừa rồi tìm thấy Long Liên và Phụng Triều Nguyệt.

Trên con đường ngồn ngộn phế tích, có một người ôm di thể Long Liên chậm rãi lê từng bước. Sư phụ đứng trước mặt hắn, người sau lại như cái xác không hồn, biểu tình trống rỗng.

“Ông... vì sao không cứu em ấy?”

Sư phụ cứng đờ người đứng ở đằng kia, cơn mưa thấm ướt quần áo ông ấy, cũng xối lạnh thấu tim ông. Ông ấy cứ muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể thốt ra một câu.

“Xin lỗi.”

“Tại sao? Em ấy là con gái ông mà! Tại sao ông không cứu em ấy? Tôi có chết cũng không tiếc, nhưng em ấy...” Trên mặt Phụng Triều Nguyệt không biết là mưa hay nước mắt, hiện giờ hắn đã mất đi lý trí, cứ như một con thú trong con khốn cùng mà gào thét với sư phụ.

“Ông vậy mà còn trợ giúp lão ta hoàn thành kết giới... Bây giờ đến cả cơ hội chuyển sinh em ấy cũng không còn...”

“Xin lỗi.”

Đổi lại là ánh mắt tràn đầy oán hận và phẫn nộ của Phượng Triều Nguyệt, hấn ôm Long Liên lướt ngang qua sư phụ.

“Ông không cần em ấy, tôi dẫn đi. Kể từ nay, tôi và ông ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Sư phụ cứ như một bức tượng đá mà đứng lặng trong mưa, tôi cũng không dám nhìn về mặt ông ấy. Bị thương và phẫn nộ trong lòng trào dâng tới cực điểm, nhưng lại nghẹn ứ trong ngực không thể nào trút ra. Tôi muốn ôm chặt lấy sư phụ mà khóc thật to, thế nhưng hiện nay không phải lúc làm chuyện này.

Tôi quay đầu nhìn Long Liên đang đứng bên cạnh, “Chuyện cô muốn tôi làm, tôi nhất định sẽ làm được!”

Long Liên nhìn tôi mỉm cười, mấp máy môi, tựa như muốn nói ‘Cảm ơn cậu’.

Sau đó một luồng sáng quét qua trước mặt, lúc tôi mở mắt ra, phát hiện mình vẫn đang ở tại trung tâm kết giới bên dưới lòng đất. Người đang che chắn phía trước lại làm cho tôi kinh ngạc không thôi.

“Chu Chính?” Tôi quả thực không thể tin vào hai mắt mình.

Chỉ thấy Chu Chính đang giơ gậy cảnh sát lên chặn lại trường đao của Phượng Triều Nguyệt. Anh ấy vẫn còn mặc bộ đồng phục cảnh sát dính đầy máu kia, nhưng trên người lại phát ra thứ ánh sáng vàng rực chói lòa, ngay cả chiếc gậy kia cũng bị ánh sáng bao phủ.

Nghe thấy tôi gọi, anh ấy nghiêng đầu qua, “Em không sao chứ?”

“Sao anh lại ở đây?” Tôi nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian mình ngắt đi cũng không lâu lắm, chỉ mới có vài phút mà thôi.

Anh ấy dùng sức ngăn lại trường đao của Phượng Triều Nguyệt, móc súng lục ra nhắm về phía đối phương mà bắn, người sau vung trường đao hình thành một cái kết giới chặn lại.

Chu Chính che đàng trước tôi, cảnh giác nhìn Phượng Triều Nguyệt, nói: “Anh cũng không biết. Trong lòng vừa nghĩ tới em, cảm thấy em đang gặp nguy hiểm, muốn tới cứu em, sau đó liền ở chỗ này.”

Tôi nhớ hình như Trọng Hoa từng nói anh ấy là thần tướng hạ phàm. Tình tiết sẽ không cầu huyết vậy chứ. Hơn nữa ở vào thời khắc quan trọng nhất như vậy, chú cảnh sát lại lên sàn, quả thực là phá hỏng định luật vĩnh hằng của phim ảnh rồi.

“Xin lỗi, anh đã không bảo vệ em thật tốt.”

“A?”

Trong đôi mắt anh ấy lộ ra áy náy và tự trách. Điều này khiến cho tôi chợt nhớ tới hình ảnh trong ngõ nhỏ kia, có lẽ anh ấy đã thấy hết rồi.

“Em...”

Mới vừa mở miệng tôi liền bị Chu Chính đẩy ra, đao phong xẹt qua, dây leo bên cạnh tôi bị chặt thành mấy đoạn.

“Đừng hòng cản trở tôi! Tất cả đi chết hết đi...” Khí đen lượn lờ quanh người Phượng Triều Nguyệt ngày càng dày đặc, hấn đã đứng trước bờ vực nhập ma, chỉ còn một bước nữa là sẽ rơi vào ma đạo.

Không biết bây giờ còn kịp không, tôi lấy quả cầu linh hồn trong túi ra ném về phía hấn, “Vật anh muốn tìm đây, chụp lấy!”

Hấn theo bản năng mà giơ đao lên, trái tim tôi cũng muốn vọt lên cuồng hống, suýt chút nữa là hét ra tiếng. Nhưng vào giây tiếp theo, thời gian lại như ngưng đọng, hấn cứng người đứng ở nơi đó, cho đến khi quả cầu chạm vào ngực, trong thoáng chốc hấn liền ném thanh đao đi, dùng hai tay chụp lấy.

Quả cầu nhẹ nhàng đáp xuống lòng bàn tay hấn, phát ra thứ ánh sáng thuần khiết như một đóa sen trắng. Ánh sáng ảm áp ấy ánh vào trong mắt hấn, tựa như ánh mặt trời chiếu rọi vào băng tuyết ngàn năm, sự tuyệt vọng và điên cuồng bên trong đôi mắt ấy dần tan ra.

“Liên nhi...” Hấn dường như không dám tin mà nhìn linh hồn rất lâu, lại cầm hạt châu đặt lên nơi trái tim mình, nước mắt thấm ướt khóe mi.

Rốt cuộc lần này tôi cũng có thể xem như là gặp may, vậy mà lại nhặt được một giải thưởng lớn, viên linh châu kia đúng là linh hồn của Long Liên. Là cô ấy tái hiện lại chuyện xảy ra ngày đó cho tôi xem.

“Đúng là em... Liên nhi...” Hấn quỳ rạp trên đất, đau thương khóc rống lên. Khí đen trên người cũng dần phai nhạt theo ánh sáng của quả cầu linh hồn rọi tới.

Máu lạnh cũng được, tàn nhẫn cũng được, hấn làm hết thảy mọi việc đều chỉ vì một mục đích, giải trừ La Hán Hàng Ma trận, giải phóng cho linh hồn của Long Liên. Vì để đạt được mục đích mà thậm chí hấn suýt rơi vào ma đạo.

Cũng bởi vì quá yêu Long Liên, lúc biết được sư phụ vì cứu mình mà bỏ mặc Long Liên, hấn mới sinh ra hận thù. Hận sư phụ, căng hận bản thân không thể bảo vệ Long Liên.

Tôi vừa định bước qua, lại bị Chu Chính ngăn lại. Dù sao cũng chỉ mới đây thôi hẳn vẫn còn là một nhân vật nguy hiểm. Tôi đành phải đứng cách vài bước nói chuyện với hắn.

“Sur huynh, thật ra chính anh cũng hiểu được, lúc đó sur phụ lựa chọn Long Liên, chứ không phải là anh.”

Hắn cũng không đáp lại, chỉ là cả người hơi run lên, tôi biết hắn vẫn đang nghe.

“Nhưng cuối cùng sur phụ vẫn cứu anh. Tại sao? Bởi vì Long Liên cầu xin ông ấy!” Nhớ tới chuyện lúc đó mà tôi chợt cảm thấy lo lắng, sur phụ đã phải hạ bao nhiêu quyết tâm mới có thể chịu đựng được những chuỗi ngày sau đó?

Phượng Triều Nguyệt mạnh ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng. “Phải! Tôi đương nhiên biết là Liên nhi cầu xin ông ta! Nhưng chỉ vì vậy mà vứt bỏ Liên nhi, tôi không thể chấp nhận được. Hơn nữa ông ta còn giúp lão già khốn kiếp kia hoàn thành trận pháp, khiến Liên nhi vĩnh viễn không thể chuyển sinh!”

“Ông ta là đồ máu lạnh, luôn tự cho mình là đúng, nghĩ mình là Chúa cứu thế! Cứu mọi người lại không cứu lấy con gái mình. . .”

Tôi thật sự không thể nhìn được nữa, cũng bắt chấp tất cả, bước lên tát cho hắn một bạt tai.

“Là ai máu lạnh? Là ai tự cho mình là đúng?” Tôi xách cổ áo hắn, thật muốn đâm tên này một nhát, “Sur phụ là dạng người gì, không phải anh càng hiểu rõ hơn tôi sao?”

“Sur phụ mất đi những chiến hữu cùng sinh cùng tử, những người anh em, cùng với những người thân thiết nhất. Việc mất đi những thứ không thể tìm về được, ông ấy thấu hiểu hơn bất cứ ai khác, cho nên không muốn những người khác cũng phải chịu đựng nỗi đau khổ như mình, thế nên mới có thể hoàn thành cái pháp trận kia.”

Thật ra lúc sur phụ chặt đầu tên Ma tộc kia xuống, tôi đã hiểu được, ông ấy không muốn mất đi bất kì người nào nữa. Bất kể là Phượng Triều Nguyệt hay những người còn sống sót khác, ông ấy muốn bảo vệ họ, cho nên không thể để cho Ma tộc tàn sát bừa bãi. Lúc ấy, ngoại trừ hoàn thành pháp trận thì hoàn toàn chẳng còn biện pháp nào khác.

Phượng Triều Nguyệt như quả bóng bị xì hơi, ngồi bệt dưới đất. Tôi cũng không có thời gian đâu mà để ý tới hắn. Đã đến thời gian hẹn trước với Hử và Nha, tôi tuyệt đối không thể thất bại.

Tôi đi đến trước đài cao, rút một loạt Hàng Ma kiểm ra. Tuy rằng đã hơn 40 năm, nhưng kiếm sur phụ chế tạo vẫn còn lóe lên ánh sáng sắc lạnh, vẫn bén nhọn như lúc ban đầu. Lúc đó, ông ấy đã kiềm nén nỗi đau trong lòng, tạo ra Hàng Ma kiểm, lại còn tự tay giăng ra kết giới ngũ hành tuần hoàn.

Bây giờ đến lượt con, sur phụ. Tuy rằng con không được xuất sắc như Phượng Triều Nguyệt, nhưng làm đệ tử của người, loại chuyện như sửa chữa kết giới thì con nhất định sẽ làm được.

Lúc tôi đưa trường kiếm tới gần cổ tay, tay đột nhiên bị nắm chặt. Tôi ngẩng đầu liền đối diện với đôi mày cau chặt của Chu Chính, “Em định làm gì?”

Trên khuôn mặt lạnh lùng kia tràn đầy lo lắng, tôi đột nhiên ôm lấy anh ấy, mạnh mẽ hôn lên đôi môi kia. Người sau chợt mở to hai mắt, vào lúc tôi đưa đầu lưỡi tiến vào, anh ấy liền nhanh chóng quấn lấy tôi.

Cái hôn mê say nhưng ngắn ngủi, lúc tôi cảm lá bùa dán lên trên cổ anh ấy, người sau giật mình mà nhìn tôi.

Thân thể Chu Chính dần dần trượt xuống, tôi đỡ anh ấy cùng quỳ đến trên đất, lại nâng khuôn mặt anh ấy lên, hôn một cái.

“Xin lỗi, đã để anh thấy cảnh tượng đáng xấu hổ đó của em rồi. Có lẽ anh sẽ chán ghét em nhỉ? Em nghĩ là mình rất thích anh, nhưng vẫn không thể bỏ mặc hắn được.”

Lá bùa kia gọi là ‘Nhập mộng’, có thể làm cho người ta nhanh chóng rơi vào giấc ngủ. Chẳng qua nó không có tác dụng với thuật sĩ, chỉ có thể dùng cho người bình thường. Tuy rằng Chu Chính có thể là thần tượng chuyển sinh, chẳng qua hiện giờ anh ấy cũng chỉ là một con người bình thường mà thôi.

Tôi đặt anh ấy xuống đất, người sau vẫn cố chịu đựng không nhắm mắt lại, tôi dùng tay phủ lên trên đôi mắt anh, “Cám ơn anh đã tới cứu em! Ngủ đi, mộng đẹp nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Phong Ma Môn – 12

Tôi lại bước đến trước đài cao, may là vừa kịp lúc. Phải có tôi đứng ở nơi này khởi động trung tâm trận thức, Nha và Hử mới có thể khởi động hai mắt

trận của kết giới cổ.

Pháp trận thời viễn cổ chính là Âm dương bát quái trận. Hai mắt trận kia là hai cực âm và dương, mà Nha cùng Hử là được hình thành từ ngọc Âm dương, cho nên có được sức mạnh của lưỡng nghi. Thế nên để chúng sử dụng sức mạnh khởi động mắt trận là thích hợp nhất.

Mà muốn khởi động pháp trận này, quan trọng nhất vẫn là ở chỗ tôi.

Tôi cắn răng dùng sức cầm trường kiếm vạch một đường ngay động mạch, máu tươi lập tức trào ra, nhỏ giọt trên thân Hàng Ma kiếm.

“Tôi lấy danh chế sư, dùng máu của mình, hiến tế ma nguyên, khởi động Thái Cực, phong ấn Ma Môn!”

Giờ lên trường kiếm cổ sức đâm vào cái đầu của thủ lĩnh Ma tộc, tôi dùng hết sức lực, gần như cả thanh kiếm đều cắm sâu vào. Máu trên tay tôi tiếp tục trào ra chảy xuôi theo thanh kiếm mà nhỏ giọt trên đất.

Từ chỗ kiếm đâm vào, một tia sáng chợt lóe lên rồi khuếch tán rộng dần. Những tia sáng giăng chằng chịt khắp chốn, hoa văn phức tạp đan xen nhau trông như sơ đồ kinh mạch, nhưng thực tế đó chính là phù chú thời cổ đại. Pháp trận này vô cùng lớn, kéo dài liên tục hơn mấy trăm dặm, nhưng cần phải có đủ sức mạnh để khởi động.

Máu của chế sư có tác dụng tạo ra và phục hồi một sinh mệnh. Lấy nguyên thần của Ma tộc làm tế phẩm, tuy rằng có thể khởi động pháp trận, nhưng tôi không biết sức mạnh của mình rốt cuộc có đủ hay không. Cho dù máu trong cơ thể có chảy ra hết thì có lẽ cũng chỉ có thể cầm cự trong chốc lát mà thôi.

Nhưng chỉ cần thành công, hết thảy mọi thứ đều sẽ trở lại như cũ. Thật ra trong lòng tôi vẫn không muốn Trọng Hoa biến thành tên thủ lĩnh Ma tộc kia tí nào, đó không phải là Trọng Hoa mà tôi biết.

Không biết đã qua bao lâu, tôi bắt đầu cảm thấy vầng đầu hoa mắt, hai chân như nhũn ra, thân thể như đang trôi bồng bềnh trên không trung, nhưng tôi vẫn không thể buông tay ra. Tôi liệu chết mà nắm chặt chuôi kiếm, cho dù trước mắt đã bắt đầu hóa thành màu đen.

Cắt cổ tay tự sát đúng là rất đau đớn. Không thể buông tay, tôi chỉ cần gắng gượng thêm chút nữa thôi. Tôi liếc nhìn Chu Chính đang nằm một bên, cho dù đã ngủ thì đôi mày kiếm vẫn nhíu chặt, bộ dáng lo lắng không yên. Không biết lúc anh ấy tỉnh lại rồi nhìn thấy tôi, khuôn mặt lãnh khốc kia sẽ lộ ra biểu tình như thế nào.

Trước mắt tôi như bị một luồng khí đen che phủ, dần dần không thể nhìn rõ Chu Chính nữa. Rõ ràng đã chuẩn bị tinh thần trước rồi, nhưng trong lòng tôi lại trào dâng cảm xúc bi thương và không cam lòng.

Tôi vẫn chưa muốn chết. Tôi và anh ấy chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi, còn Trọng Hoa nữa, tôi muốn gặp lại hắn, cho hắn một trận nên thân, sau đó nói cho hắn biết thật ra tôi...

Ý thức tôi bắt đầu lẩn lộn mơ hồ, trước khi chìm vào cơn mê, tôi chợt nghe có tiếng người nói bên tai: “...Để tôi giúp cậu một tay vậy.”

Giọng nói kia sao lại nghe giống Phượng Triều Nguyệt nhỉ?

Lúc mở mắt ra lần nữa, tôi phát hiện mình đang nhẹ nhàng trôi nổi, hơn nữa là còn đang lơ lửng trên không trung. Dưới chân tôi là những ngôi nhà san sát nhau, những con đường được quy hoạch ngăn nắp. Tôi có thể nhìn thấy rất rõ chuôi phù chú thời cổ đại to mấy trăm dặm kia đang từ dưới mặt đất khuếch tán dần ra.

Cây cột khổng lồ màu đen được bện từ dây leo dần dần ủa tàn, từ trung tâm phù chú hiện lên những đường ánh sáng hình chữ S cực kỳ xinh đẹp, chia mặt đất thành hai nửa, một bên là trắng một bên là đen. Mà ở phía đông và phía tây đều có một cột sáng phóng lên cao, bên màu trắng là cột ánh sáng màu đen, còn bên màu đen là cột ánh sáng màu trắng.

Tiếp đó các chuôi phù chú trên mặt đất tại bốn phía dần dần hình thành nên bốn trận thức, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện bốn thần thú. Mà bên trong pháp trận thì xuất hiện trận đồ bát quái.

Thái Cực sinh Lưỡng nghi, Lưỡng nghi sinh Tứ tượng, Tứ tượng sinh Bát quái, Bát quái biến hóa ra vạn vật. Âm dương bát quái trận rốt cuộc đã khởi động thành công.

Cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ, cho dù chết thì tôi cũng có thể yên tâm được rồi. Vừa nghĩ vậy, tôi lại phát hiện cây cột bằng dây leo bên kia có ánh lửa bập bùng, một con hắc long bay lượn vòng quanh cây, thỉnh thoảng lại lao vào tấn công.

Liếc mắt một cái tôi liền thấy được hắc long đang chiến đấu với Trọng Hoa, hắc giương đôi cánh đen nhánh đã bị tàn phá thảm hại, bởi vì không thể thu hồi nguyên thần, pháp trận lại áp chế sức mạnh của hắn, cho nên trông hắn có vẻ vô cùng khó nhọc. Nhưng hai đôi con ngươi kia lại tỏa ra sức chiến đấu kinh hồn, khiến cho tà khí trên người hắn tăng thêm, càng đánh càng hăng, chiêu nào chiêu nấy đều hung tàn ngoan độc.

Tôi bay đến gần hắc long, chỉ thấy trên người nó đã có vài chỗ bị thương, mà sư phụ đang đứng trên lưng nó thì quần áo đã bị máu nhuộm đỏ, quỳ một gối xuống, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, cũng không thấy nữ quân nhân họ Viên kia đâu.

Tôi muốn bay đến đỡ sư phụ, nhưng tay lại xuyên qua, hoàn toàn không thể chạm vào ông ấy. Mà sư phụ cũng không thể nghe thấy tiếng gọi của tôi.

Đám Ma tộc phía dưới cũng biết đã đến thời khắc quan trọng, càng tấn công điên cuồng hơn. Những thuật sĩ bên công hội và quân nhân không thể không lùi về sau, tổn hại nghiêm trọng.

Nếu cứ tiếp tục chiến đấu như thế này nữa thì cũng chỉ lưỡng bại câu thương. Chỉ cần chờ một lúc nữa thôi, pháp trận sẽ khởi động xong, sẽ phát huy sức mạnh chân chính của nó.

Lúc này Trọng Hoa chợt vươn tay hướng lên không trung, ngửa đầu rít dài. Một tia sấm sét màu đen giáng lên người hắn, rồi dần dần tụ lại trong lòng bàn tay.

Thanh âm Ngao Ứng vang lên bên tai tôi, “Nếu quả cầu sấm sét kia rơi xuống, vài trăm dặm quanh đây đều sẽ hóa thành bụi đất, không ngờ hắn vẫn còn sức mạnh to lớn đến vậy. Ông bạn à, cho dù hôm nay phải vì thân già tại đây cũng phải ngăn cản hắn.”

“Hắn cũng đã là nỏ mạnh hết đà, cho nên muốn kéo chúng ta chết chum hết luôn đây mà.” Sư phụ lại cảm thương đứng dậy, “Đề ông cùng lão già tôi đây dắt tay nhau về trời như vậy, thật sự có lỗi quá.”

“Không sao cả, là tôi thiếu ông.”

Hắc long lượn mình trên không, lao tới tấn công Trọng Hoa. Trường thương của sư phụ cũng đồng thời đánh vào quả cầu sét màu đen kia, một con sóng xung kích mãnh liệt bùng nổ, tôi gần như cũng bị đánh văng ra ngoài.

Ánh chớp màu đen lập tức bao phủ sư phụ và phần đầu của hắc long, bọn họ dường như cực kỳ đau đớn, nhưng vẫn cố đứng vững. Khuôn mặt Trọng Hoa cũng vặn vẹo, trong mắt chỉ còn lại giết chóc điên cuồng.

Cây cột bằng dây leo đã hoàn toàn sụp đổ, trên không trung xuất hiện một khe nứt thật lớn, có thể thấp thoáng trông thấy lũ ma thú ẩn nấp trong bóng tối đang chực chờ xông ra. Phù chú cổ xưa trên mặt đất phát ra ánh sáng, chiếu rọi lên cái khe trên không trung, tựa như muốn lấp kín nó lại.

Chỉ một chút nữa thôi! Tôi đã không còn tâm trạng đầu mà để ý nhiều như vậy, lập tức lướt qua sư phụ, bỏ nhào lên người Trọng Hoa, ôm chặt lấy hắn.

“Dừng! Như vậy thì tất cả mọi người sẽ chết mất...” Tôi cũng mặc kệ hắn có nhìn thấy mình hay không, kè sát mặt vào hắn, “Xin anh hãy dừng lại!”

Trọng Hoa không có phản ứng, nhưng tôi vẫn tiếp tục gọi hắn, “Trọng Hoa! Em không cho phép anh chết, em còn chưa tha thứ việc anh làm trong ngõ nhỏ lần trước đâu, không được chết!”

Gân xanh trên mặt hắn nổi lên, răng nanh dài ra lộ khỏi khóe miệng, bộ mặt dữ tợn, nhưng tôi không cảm thấy sợ hãi, vẫn vươn tay xoa mặt hắn, “Khi đó đã nói những lời tổn thương anh, xin lỗi. Thật ra em...”

Tôi nâng khuôn mặt hắn lên rồi hôn xuống. Bốn con ngươi màu vàng đồng thời co lại. Tôi nhắm chặt mắt tiếp tục hôn môi hắn. Nhớ tới mỗi lần gặp nhau, đều bị hắn đè ra làm mấy việc biến thái.

Tuy rằng người này rất khó ưa, song chính hắn đã cứu tôi rất nhiều lần. Đáng ghét thật đấy, thế nhưng mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của hắn, tôi đều không tài nào cầm hận hắn được.

Hắn là thủ lĩnh Ma tộc bị phong ấn giam giữ cả ngàn năm, lúc thức tỉnh lại bị con người tàn nhẫn phanh thây, di thể bị người ta lợi dụng, nguyên thần không thể thu hồi. Chỉ có thể như một cái xác không hồn mà sống ở nhân gian, bị con người chèn ép.

Mỗi khi nghĩ như vậy, tôi lại cảm thấy lo lắng cho hắn, trong lòng cũng bùng lên một con lửa giận không thể dập tắt. Tôi khởi động phong ấn thật ra cũng có lý do riêng, hy vọng Trọng Hoa sẽ không thu hồi nguyên thần, không biến thành Trọng Hoa mà tôi không quen biết. Nhưng tôi tuyệt đối không muốn hắn chết.

“Trở về đi, Trọng Hoa.”

Tôi ôm hắn thật chặt, hy vọng nỗi lòng của bản thân có thể truyền sang hắn. Rồi lại chợt cảm nhận được một đôi bàn tay to lớn xoa xoa trên lưng, đôi phương chậm rãi dùng sức, kéo tôi vào trong lòng.

Tôi vừa mở mắt liền đối diện với hai đôi con ngươi vàng rực xinh đẹp, sự hung tàn bên trong đôi mắt ấy đã biến mất, thay vào đó là sự vui sướng, ánh sáng vui tươi lấp lánh trong con ngươi, trông còn xinh đẹp hơn cả những viên đá quý.

Trong nhất thời tôi nhìn đến ngây người, hoàn toàn không chú ý tới những tia sét màu đen xung quanh đã biến mất. Lúc tôi hoàn hồn lại, pháp trận đã bộc phát ra một thứ sức mạnh thật lớn. Khe nứt trên không trung hoàn toàn bị phong ấn lại.

Trên người Trọng Hoa cũng bị những chuỗi chú văn phát sáng bên trong pháp trận cuốn lấy, đôi cánh màu đen từ từ biến mất, khuôn mặt trở lại như lúc ban đầu. Trong lòng tôi cảm thấy vui sướng, vừa định ôm lấy hắn, lại phát hiện thân thể mình đang dần tan biến.

Thứ cuối cùng tôi nhìn thấy chính là biểu tình kinh hoàng của Trọng Hoa.

Tôi mơ thấy một giấc mộng rất dài. Trong mộng, tôi nhìn thấy một cây cầu, có rất nhiều người đang xếp hàng qua cầu. Trên ngói miếu trước cầu có viết “Cầu Nại Hà”.

Quả nhiên là tôi đã chết rồi sao?

Đang xót thương phận mình, bên cạnh tôi đột nhiên lại có một đám người đi qua. Người thanh niên đứng đầu dùng một cái loa phóng thanh nói: “Mọi người trong đoàn xin chú ý, nơi này chính là cầu Nại Hà trong truyền thuyết, là cửa vào âm phủ.”

Sau đó đám người kia lại hào hứng đứng trước đền thờ cạnh cầu mà chụp ảnh. Người thanh niên nọ còn nói tăng đá bên cạnh cầu chính là “Đá Tam Sinh”.

Tôi giật mình, nghe nói chỉ cần trên đá Tam Sinh có khắc tên mình và tên người mình yêu, kiếp sau hai người liền có thể bên nhau trọn đời. Tôi bước đến trước đá Tam Sinh, đã thấy có một đám người đang đứng khắc tên.

Trên tảng đá kia khắc chi chít toàn chữ với chữ, cái gì mà ‘XX đã từng đến đây’, số điện thoại hẹn hò, số QQ, đủ thứ tạp nham trời ơi đất hỡi. Máy thứ này thiệt khiến người ta hoàn toàn mất luôn hứng thú khắc tên lên đó. Xem ra quần chúng trong nước cho dù đã xuống địa phủ cũng không sửa được thói quen phá hoại muôn thuở.

“Xin mọi người trong đoàn theo sát, qua cầu chính là Phong Đô.” Người thanh niên kia giơ một lá cờ nhỏ dẫn đầu đám người đi qua cầu. Vốn là tôi cũng vừa định đi theo, lại bị người thanh niên kia nhìn thấy.

Phong Đô: là nơi đầu thai chuyển kiếp.

“Cậu bạn nhỏ này, cậu không ở trong đoàn chúng tôi mà.”

“Kia... tôi... tôi chuẩn bị đi báo danh.” Đến địa phủ báo danh, chắc là đi đúng rồi nhì.

“A. Cậu nhầm đường rồi. Bên này là địa chỉ cũ của địa phủ, là thắng cảnh tham quan du lịch.” Thanh niên chỉ vào con đường lớn phía trước cầu, “Trung tâm quản lý linh hồn nằm bên kia.”

Thì ra địa phủ thật sự có đoàn tham quan du lịch. Trước kia tôi còn tưởng là Phạm Vô Mệnh bị tâm thần nên nói bậy. =|||

Con đường rất rộng lớn, hai bên cũng có không ít nhà cao tầng, phía bên kia còn vây rào chắn thi công tàu điện ngầm. Đủ loại quảng cáo địa ốc treo đầy hai bên đường, còn có cả kinh doanh hàng hóa gì đó nữa. Thật sự là rất hiện đại hóa, đô thị hóa.

Này thiệt khiến tôi hoài nghi đây thật sự là địa phủ sao?

Ma quỷ ngày càng nhiều, tôi đi theo bọn nó tiến vào một tòa nhà trông rất khí phái và hiện đại. Bên trong vô cùng rộng lớn và sạch sẽ, tuy là ma quỷ rất đông, nhưng lại không cần phải xếp hàng.

Một nhân viên mặc đồng phục đang hướng dẫn đám ma quỷ vào trong phòng chờ, trong đó bày biện hàng trăm cái ghế dựa. Cô gái ở trung tâm phục vụ khách hàng cũng rất hòa nhã kiên nhẫn mà giải thích quy trình cho mấy tên quỷ bất thành linh mà chết.

Cứ như là ngân hàng vậy, trước tiên từng tên quỷ sẽ đến trước một cái máy mà lấy số, chờ cho bảng điện tử hiển thị số của mình rồi đến trước quầy đăng ký tư liệu, sau đó máy tính sẽ sắp xếp nơi đầu thai. Nếu như là ma quỷ mang trọng tội sẽ bị nhân viên công tác dẫn tới điện thờ tra hỏi, sau đó bị đẩy xuống địa ngục. Địa phủ vậy mà lại hiện đại đến như vậy, thật sự khiến cho tam quan của tôi hoàn toàn thay đổi rồi.

Tam quan: Nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan.

Ngay lúc tôi muốn hỏi thăm cô gái tại quầy phục vụ khách hàng vài chuyện, lại nghe thấy có người gọi mình. Quay đầu lại tôi liền nhìn thấy Tạ Tất An và Phạm Vô Mệnh đang dẫn theo một tên quỷ khác.

Nhìn thấy mấy khuôn mặt quen thuộc, tôi suýt chút là cảm động đến phát khóc luôn. Không biết dưới này có người quen thì có thể chen ngang đầu thai sớm chút không.

“Hey, Tiểu Đằng, cậu tới du lịch hả? Đi nhầm chỗ rồi.” Phạm Vô Mệnh rất nhiệt tình bước qua chào hỏi tôi. Mà Tạ Tất An thì giao lại tên quỷ kia cho nhân viên công tác vừa mới bước qua.

“Không phải.” Tôi cố gắng làm ra vẻ đáng thương, “Tôi... tôi chết rồi! 5555...” Nói xong tôi liền khóc rống lên, “555... Tôi không nỡ bỏ lại ba mẹ...”

Sau đó tôi liền bỏ nhào vào trong lòng Tạ Tất An, túm lấy quần áo của hắn mà cọ tới cọ lui, “555... Tôi muốn đầu thai... muốn về với ba mẹ...”

Nếu để bọn họ biết tôi chết một cách đột ngột như vậy, không biết sẽ đau buồn đến mức nào nữa. Tôi hy vọng vẫn còn có thể tiếp tục làm con trai của ba mẹ.

Tôi vốn chỉ định giả bộ khóc, ai dè vừa nghĩ tới ba mẹ, liền thật sự khóc bù lu bù loa lên luôn. Lúc trước tôi chỉ nghĩ đến việc dựng lại kết giới, lưu luyến bọn Chu Chính, lại không nghĩ tới chuyện ba mẹ bị tôi làm đau lòng như thế nào, tôi thật sự là thằng con bất hiếu nhất quả đất mà.

Tiếng khóc của tôi khiến không ít quỷ soa và ma quỷ nhìn qua. Bọn Tạ Tất An có chút bối rối, đành phải dẫn tôi tới văn phòng. Văn phòng của quỷ soa cũng không khác mấy so với phòng làm việc của người bình thường. Có cái bàn rất bừa bộn, cũng có bàn rất ngăn nắp, còn có rất nhiều bức ảnh hoặc tờ note này nọ dán trên mấy tấm vách ngăn.

Có vài quý soa cũng quen biết tôi, liền gật đầu chào hỏi. Nhìn thấy đáng vẻ nức nở của tôi, chúng đều phóng tới ánh mắt nghi hoặc.

Bọn Tạ Tất An là thủ trưởng, cho nên có văn phòng riêng. Bên trong phòng có cửa sổ thủy tinh chạm đất và mấy loại cây kiểng, còn được dọn dẹp rất gọn gàng ngăn nắp. Tôi ngồi trên ghế sofa, đợi Phạm Vô Mệnh ra ngoài mua ca cao nóng cho mình.

“Cảm thấy khá hơn tí nào chưa?”

“Ừ...” Tôi dùng khăn giấy lau sạch nước mũi, có chút ngượng ngùng, “Không sao đâu, cảm ơn!”

“Cậu mới nói cậu đã chết à?” Biểu tình của Phạm Vô Mệnh có chút kỳ quái.

Tôi gật gật đầu, kể sơ qua chuyện lúc trước. “Cho nên, tôi cứ như vậy mà chết luôn rồi! 555...” Tôi nói xong, vừa định khóc nức lên, lại thấy Phạm Vô Mệnh đăm đăm bàn làm việc mà cười to, còn Tạ Tất An cũng bày ra bộ dáng cố gắng nhịn cười.

“Mấy anh cười cái gì?” Người ta chết, mấy người này còn cười, thật bất lịch sự quá chừng.

“Xin lỗi.” Tạ Tất An lộ ra một nụ cười áy náy, đưa Ipod cho tôi, “Theo như ghi chép thì cậu chưa chết đâu.”

Bên trên chỉ ghi là tôi bị hôn mê, hiện giờ đã được đưa đến bệnh viện chữa trị. Cuối cùng lại là Phurong Triều Nguyệt cầm máu giúp tôi, sau đó hấn dùng máu chính mình tiếp tục khởi động pháp trận. Chẳng qua trong ghi chép cũng không nói hấn đã chết hay chưa.

“Người sắp chết thì hồn lìa khỏi xác cũng không có gì lạ cả. Có muốn sẵn dịp đi tham quan địa phủ tí không? Nếu đến địa ngục thì chắc hấn Lục đại nhân sẽ mời cậu ăn cơm đó.”

“Không cần.” Tôi lập tức từ chối lời đề nghị của Tạ Tất An. Ai mà muốn xuống địa ngục chứ hà!

“Vậy sao... Tôi còn định nhân cơ hội này mà trả lại ân tình cho cậu.” Tạ Tất An vuốt vuốt cằm, bộ dạng như đang suy nghĩ điều gì. Lúc này tôi mới chợt nhớ ra chuyện bọn họ mượn Khổn Tiên Tắc.

“Thật ra... tôi cũng có việc muốn nhờ mấy anh giúp đỡ.” La Hán trận bị phá, linh hồn của những thuật sĩ kia hấn là đều có thể trở về địa phủ nhỉ.

Sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, tôi bị Hử và Nha nhào tới ôm chặt. Hử khóc rống không ngừng, khóc liên tục cho tới khi mệt đến không chịu được mà biến về thành gà mập mới thôi. Nha kể lại những việc xảy ra trong lúc tôi bị hôn mê.

Pháp trận thành công phong ấn lại khe nứt kia, Ma tộc bị tiêu diệt. Những người bị thương toàn bộ đều được đưa tới bệnh viện có quan hệ với công hội. Bên quân đội cũng dẫn Trọng Hoa trở về.

Tôi rất lo lắng cho tình huống của Trọng Hoa. Nha nói hình như có một vị tai to mặt lớn nào đó trong quân đội tới, giao hẹn gì đó với Trọng Hoa, quân đội không chỉ không động tới hấn, mà còn cho hấn thăng chức, tiếp nhận chức vị của nữ quân nhân kia.

Nữ quân nhân họ Viên kia cũng bị Trọng Hoa đánh đến trọng thương, còn bị ăn luôn một phần hồn phách, hiện đã trở thành một kẻ ngu ngốc. Mặc dù có chút đáng thương, nhưng ngẫm lại mấy chuyện mà ông nội cô ta đã làm, tôi lại cảm thấy đây đúng là báo ứng.

Nhìn nhóc gà mập cuộn tròn trong lòng mình mà ngủ khò, tôi nói với Nha: “Cậu cũng mệt rồi, cùng ngủ đi.”

“Thiếu gia...”

Nó nhìn tôi, dường như sợ là vừa nhắm mắt lại thì tôi sẽ rời đi vậy. Tôi cười cười vươn tay ra với nó, “Không sao cả. Tôi nhất định sẽ không bỏ rơi cậu như người chủ nhân trước đây đâu.”

Nó hơi giật mình, tôi vỗ vỗ chỗ nằm bên cạnh, “Đến đây nào, biến về thành cún nhỏ cùng ngủ đi, như vậy ấm áp hơn.”

“Được. Để tôi làm ấm giường cho thiếu gia.”

Làm ơn đi, đừng có nói chuyện đen tối như vậy được không! Tôi ôm cún nhỏ và gà mập mà ngủ, quả nhiên là cực kỳ thoải mái, cũng cực kỳ yên tâm.

Tôi ngủ thẳng một giấc đến giữa trưa, mấy nhóc thức thán hấn là đã hao tổn sức lực nhiều lắm, vẫn chưa tỉnh lại. Tôi nhẹ nhàng bước xuống giường, vết thương trên tay đã được Nha chữa trị ổn thỏa.

Tôi gọi điện báo bình an cho anh họ. May là công hội cũng không kinh động đến người nhà của tôi, chỉ nói là tôi đã đến nhà bạn chơi, nếu không bọn người anh họ chắc chắn sẽ lo lắng đi khắp nơi tìm tôi cho xem.

Vừa nói chuyện điện thoại xong tôi liền nhìn thấy Tô Cẩm Ngôn một tay treo băng vải, một tay cầm hộp thức ăn nhanh đi tới. Ngày đó bọn họ vì tôi mà dẫn dụ đám Ma tộc để kéo dài thời gian, mỗi người đều gió cao lá cờ hy sinh vì nghĩa lớn, hại tôi lo muốn chết. Kết quả là ngoại trừ tôi ra, không tên nào phải tới địa phủ báo danh hết.

Trong nháy mắt khi tôi vừa cất lời chào hỏi, Tô Cẩm Ngôn hơi sững sốt, sau đó lập tức lao qua dùng cánh tay không bị quần băng mà ôm chặt tôi.

“Tiểu Đẳng!”

Tô Cẩm Ngôn vậy mà lại nhiệt tình đến thế, này thật sự là nằm ngoài dự tính của tôi. Vị Tô thiếu gia này ngày thường đều lộ ra bộ dáng nghiêm túc thu mình kia mà.

Nghe câu ấy nói, lúc tôi được đưa vào viện đã xuất hiện triệu chứng sốc nặng, tim ngừng đập quá 10 phút, bác sĩ tuyên bố tôi không thể cứu chữa được nữa. Cụ Tô vừa định tìm đến nhờ cậy mấy quý soa chức vụ cao, tôi lại cứ như kỳ tích mà sống dậy.

“Câu thật sự không sao chứ? Nói cho tớ biết đây là mấy ngón tay?” Cậu ta buông hộp com xuống, ngón tay làm thành hình chữ V.

“Đương nhiên là năm ngón rồi, cậu cũng đâu có mất ngón tay nào đâu.” Mấy thứ chuyện ngu ngốc IQ thấp này làm sao mà làm khó được tôi cơ chứ.

Cậu ấy khẽ thở phào, “Nếu như tim ngừng đập quá bốn phút, hệ thần kinh ở vùng não sau sẽ xuất hiện tổn thương. Còn tưởng cậu trở thành đồ ngốc rồi, khỏi cần thi vô đại học luôn.”

Nhắc tới chuyện thi đại học, tôi lại thờ dãi, “Tớ cũng hy vọng vậy đấy.” Cho dù tôi là chế sư, cho dù tôi đã từng chết một lần, nhưng tôi vẫn muốn thi vào đại học, vẫn muốn được bình đẳng đi thi như bao người khác. TT

Chúng tôi vừa đi vừa tán gẫu, Tô Cẩm Ngôn ngày đó thế mà dám cầm theo lựu đạn. Mấy quả lựu đạn vừa ném qua, ma thú liền bị nổ banh xác, mà cũng bởi vì lực xung kích quá mạnh khiến cậu ấy té xuống hành lang, bị gãy xương tay.

Trần Tịch chỉ bị chút xây xát ngoài da, đầu bị đụng mạnh nên ngất đi. Phượng Triều Nguyệt quả nhiên không có thời gian ‘Chơi đùa’ với cô ấy.

Người bị thương nặng nhất trong số ba người chính là Phong Lôi Tôn, lúc được người ta phát hiện thì trên người cậu ta chẳng còn một miếng thịt nào lành lặn, bị cắn đến người ngòm đầy thương tích, tay chân đều gãy, hơn nữa vào lúc bị thương, được đưa vào trong bệnh viện cấp cứu, người nhà còn cho rằng cậu ta không thể cứu được. Thế nhưng cậu ta lại sống lại một cách kỳ diệu, hồi phục còn nhanh hơn cả Tô Cẩm Ngôn.

“Các cậu không có việc gì thật sự tốt quá.” Nếu trong bọn họ có bất kì người nào xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ áy náy cả đời.

Tô Cẩm Ngôn cong cong khóe miệng, “Tớ cũng trả lại cho cậu nguyên câu ấy.”

Chúng tôi nhìn nhau, cảm thấy có bạn bè như vậy thật là tuyệt.

Bước vào trong phòng bệnh của Phong Lôi Tôn, tên này đang xem TV, cả người bị quấn như xác ướp. Nhìn thấy tôi, cậu ta rất vui vẻ mà ngồi dậy, nhưng lại thất bại, suýt chút nữa là rớt luôn xuống giường.

“Ngu ngốc! Đừng có lộn xộn coi.” Tô Cẩm Ngôn lập tức đỡ cậu ta nằm lại trên giường, lại đắp kín chăn cho cậu ta, mở nắp hộp com ra, bắt đầu đút com. Chuối động tác quá thật lưu loát cứ như là chuyện thường ngày ở huyện.

Mà Phong Lôi Tôn cũng không khách sáo, há miệng ngậm cái thìa đôi phương đưa qua.

“Các cậu bắt đầu quen nhau từ khi nào vậy?”

Hai người nghe tôi thốt ra một câu, liền đồng thời xù lông.

“Quen cái gì mà quen?”

“Quý với quen cậu ta!”

Thế nhưng hai tên đều mặt đỏ tai hồng, giải thích mà cứ như che giấu. Tôi cười gian định chọc ghẹo vài câu, cửa sổ lại đột nhiên bị đẩy ra.

“Tiểu Đẳng! Thi ra em ở trong này!” Một bóng đen phóng qua giường bệnh, lao tới ôm chầm lấy tôi. Tiếp đó một nụ hôn nóng bỏng liền hạ xuống.

Trọng Hoa hét ôm lại liếm, còn luồn tay vào trong quần áo tôi, chạm vào vùng cấm. Tôi chỉ vừa hồi phục nên cũng chẳng có bao nhiêu sức lực để chống cự.

“Đừng! Anh dừng lại! Chỗ này là phòng bệnh của người ta...” Bọn Phong Lôi Tôn còn đang nhìn kia kia.

“Vậy chúng ta về phòng của em làm” Tôi bị hấn đột ngột bế lên, khuôn mặt kẻ sát cứ như muốn tiếp tục nụ hôn ban nãy.

Dung mạo của hắn dường như có chút thay đổi, tựa như càng thêm tuấn mỹ tà khí, có thể thấp thoáng trông thấy được bộ dạng của thủ lĩnh Ma tộc kia. Chẳng qua nét mặt lại hoàn toàn không giống. Trong đôi mắt không có sự tàn bạo và điên cuồng, cũng không còn mang theo sự hoang mang như lúc đầu, thay vào đó là thần thái sáng láng, lúc cười lên lại đẹp đến mê người.

Hai đôi con ngươi kè lên sự gian tà nguy hiểm, bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, trong nháy mắt tôi cảm thấy mặt mũi mình nóng bừng.

“Không phải ý đó...” fukurou275

“Này, cái tên ác quỷ kia, mau thả Tiểu Đằng ra!” Tô Cẩm Ngôn đứng dậy vươn tay sờ khẩu súng sau lưng. Phong Lôi Tồn không thể cử động, lại chuẩn bị rung chuông gọi người.

“Tiểu Đằng, chúng ta trở về làm chuyện sung sướng đi. Anh đã học hết mấy thứ kỹ xảo rồi, sẽ không làm em đau đâu.”

Hình như cái này không phải là vấn đề chính mà? Tôi thật muốn tìm một cái hố rồi chui vào luôn. Bên kia vang lên tiếng Phong Lôi Tồn gào thét, “Đừng có coi bọn tôi là vô hình!”

Cửa phòng rầm một tiếng bị đá văng, Chu Chính xông vào.

“Tiểu Đằng!” Anh ấy vừa nhìn thấy Trọng Hoa, sắc mặt chợt nghiêm lại, lập tức giơ súng lên, “Cái tên tội phạm cường bức này, mau tránh xa Tiểu Đằng, nằm sấp ngay tại chỗ! Bằng không tôi sẽ nổ súng!”

Người sau không thèm đếm xỉa gì tới, chỉ là nụ cười càng thêm tà ác, “Tiểu Đằng, nhất định lần này anh sẽ không thô lỗ như trước đâu, sẽ thật dịu dàng mà XXOO, làm em như bay lên thiên đường, rồi lại như chìm xuống địa ngục. Đúng rồi, chỉ cần đụng tới XXOO của em, sau đó ngoáy sâu vào chỗ XXOO kia, rồi lại...”

“Mới không phải!” Chu Chính cắt lời hân, “XXOO của Tiểu Đằng mới không phải là chỗ mẫn cảm nhất, mà là OOX, mỗi lần đụng tới nơi đó em ấy sẽ hưng phấn mà co rút lại. Hơn nữa...”

“Thì ra là vậy... Nhưng lúc tôi chạm vào OOX, em ấy lại...”

Hai tên này thế mà lại hào hứng thảo luận chuyện đáng xấu hổ kia, tôi liền che tai thét to.

Ai tới cứu tôi cái đi! Ở đây có hai tên biến thái nè! Phong Lôi Tồn lại ngồi bên cạnh gào thét, “Đừng có coi bọn tôi là vô hình!”

“Chà, náo nhiệt thật.” Một giọng nói trầm ồm chen vào, phá vỡ tình cảnh hỗn loạn. Tôi lập tức đẩy Trọng Hoa ra, lao qua ôm lấy sư phụ đang đứng trước cửa.

“Sư phụ, cứu con!” Sư phụ ngày đó cũng bị trọng thương, chẳng qua bây giờ lại khá là thần thanh khí爽, dường như trông còn tốt hơn cả đám thanh niên bọn tôi nữa.

“A? Đồ đệ nhỏ của ta muốn chọn chồng nè, để sư phụ kiểm định giúp cho.”

Hoàn toàn không phải như rứa mà! >_> Ông ấy ôm lấy tôi, cười ha hả bước vào phòng. Chu Chính lập tức đẩy ghế sang, “Sư phụ mời ngồi.” Không thể tin được là tên này lại nhanh như vậy. Rõ ràng ở trước mặt người khác là bộ dáng lãnh khốc nghiêm túc, nhưng đối xử với sư phụ lại cực kỳ cung kính. Trông thấy tôi trừng anh ấy, người sau lại lập tức nắm chặt tay tôi. “Tiểu Đằng, anh không hề chán ghét em đâu. Là anh không bảo vệ em thật tốt, xin hãy để anh dùng cả đời này để bù đắp.” Anh ấy nhìn tôi đầy chân thành, khiến cho lòng tôi chợt thấy thật cảm động. Lại nhìn thấy trong túi áo anh ấy để lộ ra nửa cuốn sách, tựa là 《100 câu tỏ tình tán gái》. Trong nháy mắt đầu tôi liền phủ đầy hắc tuyến. “Anh tuyệt đối sẽ không để hân tổn thương em thêm lần nào nữa!” Trọng Hoa dưới con mắt hình viên đạn của Chu Chính cũng nắm lấy tay kia của tôi, hôn lên mu bàn tay một cái, “Tiểu Đằng, em chính là điểm tâm nhỏ của anh. Ngoan ngoãn cho anh ăn, nếu không... Hừ hừ...” Hân nheo nheo mắt lộ ra nụ cười nguy hiểm, khiến người ta phải rợn hết cả gai ốc. Nếu tôi từ chối, hân còn không tức giận đến nổi bão sao? Cái này là uy hiếp lộ liễu đó! “Thiếu gia, thì ra cậu ở trong đây!” “Đằng Đằng!” Hai thức thần đã biến thành hình người lập tức xông vào, một trái một phải ôm cứng tôi. Hừ thiếu chút nữa là khóc lên. Được người đẹp vây quanh là tốt, nhưng mà tại sao đều là nam hết vậy? Bất kể nhìn từ góc độ nào, tôi cũng đều là cái người bị đè hết. “Đồ nhi nghĩ xong chưa? Chọn người nào, hay là chọn hết luôn? Sư phụ cũng có thể giúp con quyết định mà.” Sư phụ, người đừng có vô duyên chung chứ! Phong Lôi Tồn còn đang gào thét: “Đừng có coi bọn tôi là vô hình!” “Tớ... có phải đèn không đúng lúc không?” Giọng nói trong trẻo khiến tôi lập tức hoàn hồn. Trần Tịch lúc nào cũng là thiên sứ bé nhỏ của lòng tôi hết! Đúng vậy, vẫn còn cô ấy mà, tôi nhớ rõ cô ấy từng nói là có một bí mật muốn kể cho tôi nghe. Tôi gạt ra đám thức thần đang quần trên người, chạy đến trước mặt cô ấy, “Trần Tịch, cậu không có việc gì thật sự tốt quá!” Trên trán cô ấy quần băng gạc, tóc bị cắt, trông có chút lạ lẫm, cảm giác nặng động hơn nhiều. Tôi để ý thấy trên mặt cô ấy có dán băng cá nhân, lập tức giận điên. Phụng Triều Nguyệt vậy mà lại đánh lên mặt con gái nhà người ta, thật đáng giận! Nếu biết trước vậy tôi đã cho hân vài cú rồi. “Xin lỗi, khiến cậu bị thương như vậy. Tớ sẽ chịu trách nhiệm!” Có gì thì bảo Nha dùng phép thuật chữa lành cho cô ấy, hân là không để lại dấu vết gì đâu. Trong thoáng chốc, hai mắt Trần Tịch như sáng rực lên, kéo kéo tay tôi, “Cậu đồng ý?” Tôi ngu người, lập tức nghĩ ra lời mình nói hình như còn mang nghĩa khác, “Cái đó... thật ra tớ...” Cô ấy mỉm cười, “Không cần phải gấp, cậu có thể suy nghĩ cho kỹ mà. Thật ra hôm nay tớ tới đây là để nói cho cậu biết bí mật của tớ.” Trái tim tôi như muốn bay lên, có cô gái tỏ tình với tôi kìa. Tôi đặc ý liếc nhìn bọn Trọng Hoa, thế nào? Tôi đâu nhất thiết phải chọn đám đàn ông cứng nhắc như mấy người đâu. Ngoại trừ Chu Chính về mặt đen thui đang nhú chấu này, Trọng Hoa lại nhếch khóe miệng, vẻ mặt như đang đợi xem kịch vui. “Thật ra...” Trần Tịch cầm tay tôi đưa lên phía ngực cô ấy. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, chờ đợi giây phút quan trọng. Lúc bàn tay chạm vào bộ ngực rắn chắc, trong nháy mắt tôi liền hóa đá. “Tớ là nam!” Trần Tịch vậy mà lại là nam! Sự thật này khiến tôi và đám đồng bọn đều sợ ngây người. (Tô Cẩm Ngôn: Kinh ngạc đến ngu người chỉ có mình cậu thôi. Phong Lôi Tồn: Tôi đã nói cậu ta là nhân yêu (gay) ngay từ lâu rồi mà.) “Tiểu Đằng, đừng để ý mấy kẻ này, chúng ta về làm chuyện sung sướng đi.” “Cái tên tội phạm cường bức biến thái kia, đừng đụng vào em ấy!” “Tiểu Đằng, tớ mặc dù là thân con trai, nhưng lại có trái tim thiếu nữ đó.” “Đằng Đằng!” “Thiếu gia...” Tôi cảm thấy thân thể đã hóa đá của mình như rạn nứt, vỡ vụn thành tro tàn theo gió bay đi... +++

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Từ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 98: Vĩ Thanh

Con mưa mùa hạ qua đi, bầu trời xanh trong như vừa được gột rửa, giọt nước trong suốt đọng trên cành lá được ánh mặt trời chiếu rọi, lấp lánh như một viên ngọc. Ve lại bắt đầu kêu vang, trong không khí hãy còn vương vất lại mùi bùn đất sau mưa.

Trên mái hiên còn nhỏ nước, trông như một chuỗi vòng ngọc trai đứt đoạn. Tôi đứng trước cửa chính của tiệm mà nhìn lên chiếc cầu vồng trên không trung, vươn tay che chắn ánh mặt trời chói lóa.

“Lại là một ngày đẹp trời.”

Tục ngữ có câu người gặp chuyện vui thì tinh thần cũng thoải mái, sáng nay tôi vừa nhận được thư báo trúng tuyển. Qua một năm cố gắng, rốt cuộc tôi cũng đã có thể bước chân vào cánh cổng trường đại học. Mặc dù kết quả có thấp hơn so với tôi mong đợi, nhưng dù sao vẫn đủ để thực hiện nguyện vọng một rồi.

“Mà cũng đúng là nguy hiểm thật, vừa đủ điểm đậu, nếu có người cao hơn chỉ 0,5 điểm thôi là cậu bị dồn xuống ngay.” Tô Cẩm Ngôn đứng phía sau tôi nghiêm túc nói.

“Kể toán? Sao lại đi học thứ đó? Không phải đến cả hàm số cậu cũng không biết cách giải sao?”

Hai tên Phong Lôi Tôn và Tô Cẩm Ngôn này vừa mới sáng sớm đã chạy tới đây, ngoài mặt thì nói là chúc mừng, nhưng thực chất là tới tìm hàng tôi thì có.

“Đứng đứng, tớ ngốc vậy đó. Nhưng cũng không ngốc bằng mấy người, đến bây giờ còn chưa phân được ai trên ai dưới à nha.”

Hai tên đang ồn ào lập tức đỏ bừng mặt, bọn họ người nào cũng hiếu thắng, trên giường cũng không chịu nhường nhịn nhau. Rốt cuộc ai mới là kẻ ngốc đây. Ít ra tôi còn... .

Quay đầu lại tôi liền liếc thấy Chu Chính đang vừa đeo cà vạt vừa bước ra. Bộ đồng phục kia càng tôn lên vóc dáng cao lớn rắn rỏi của anh ấy, trông cực kỳ oai phong. Anh ấy cúi người xuống hôn tôi, “Tiểu Đăng, đêm nay trở về sẽ ăn mừng với em sau!”

Nghe được Phong Lôi Tôn huýt sáo một cái, tôi ngại ngùng quay đầu sang chỗ khác. “Đêm nay nhớ về sớm chút!”

“Không thành vấn đề!” Trả lời tôi cũng không phải Chu Chính mà là Trọng Hoa. Hắn ôm lấy tôi từ phía sau, nâng cằm tôi lên khiến tôi phải ngẩng đầu, tiếp đó mạnh mẽ ngậm lấy môi tôi, sau khi hôn xong còn chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi.

Con người vàng rực của hắn nheo nheo lại, răng nanh hơi lộ ra, vừa quyến rũ lại vừa khiêu gợi, quân phục còn chưa mặc xong, trên cổ lộ ra dấu răng tôi qua tôi vừa cắn lên. Nhớ tới chuyện phóng đê đêm hôm qua, tôi lập tức mặt đỏ tai hồng, trong cơ thể dường như còn cảm nhận được thứ gì kia.

Lúc tôi đang mơ màng, Trọng Hoa đã buông tôi ra, “Anh đi đây, đêm nay về ăn em tiếp.” Hắn ung dung phóng lên đầu tường ở phía đối diện, nhảy lên nhảy xuống vài cái liền mất hút bóng dáng.

Bình thường hắn đều quần lấy tôi không chịu bước ra khỏi cửa cơ mà, sao hôm nay lại tốt đi nhanh như vậy chứ? Tôi cảm thấy có hơi tức nổi.

“Đứng lại!” Nha từ trong tiệm lao ra, nghiêng răng nghiêng lợi, “Chu Chính, bắt lấy cái tên trộm biến thái kia mau!”

“Hắn lại làm gì?” Chu Chính lấy ra sổ ghi chép và bút máy, chuẩn bị lấy khẩu cung.

“Hắn lại trộm quần lót của thiếu gia.”

“Nó trông ra sao?”

“Thứ đó màu đen, còn có cái sọc xanh hôm qua tôi vừa phơi nữa, hôm nay cũng không thấy đâu.” Nha tức giận đến nỗi muốn bùng cháy lên luôn, “Mà tộc chết tiệt, dám ở địa bàn của ta mà trộm đồ, còn là trộm quần lót của thiếu gia nữa, ta nhất định sẽ bắt hắn phải trả giá đắt!”

“Không thành vấn đề, đêm nay hắn đừng hòng đụng một đầu ngón tay nào vào Tiểu Đăng!”

Không biết vì sao, tôi chợt cảm thấy cuộc sống của mình thật vận may! >< “Tiểu Đăng, tiệc ăn mừng đêm nay có lẽ phải chuẩn bị rất nhiều đó. Chúng mình đi mua đồ đi.” Trần Tịch cùng Hử đi ra. Cậu ta tuy rằng đã cắt tóc ngắn, trông càng thêm năng động hoạt bát, nhưng vẫn mặc đồ theo phong cách trung tính, cho nên thỉnh thoảng cũng bị nhận nhầm. Chẳng qua diện mạo cậu ấy lại càng ngày càng lộ ra nét nam tính. Hiện giờ tôi và cậu ấy ngoài mặt vẫn chỉ là bạn bè, không phải người yêu. Nhưng nên đồng ý hay từ chối, chuyện này tôi vẫn cứ do dự mãi. Thôi thì, cứ để thời gian quyết định đi, dù sao ngày còn dài, không cần lo lắng làm gì. Người phải đi làm thì đi làm, còn mấy đứa chúng tôi đang trong kỳ nghỉ hè thì chuẩn bị đi ra ngoài mua sắm. Mới vừa ra khỏi cửa tôi liền chạm mặt lão Trương. Hắn bế trong tay một đứa trẻ, phía sau dẫn theo một cô gái. “Ồ, cậu phải ra ngoài sao, tôi còn định đến đặt cậu làm vài thứ đây.” Sự kiện Phong Ma Môn đã qua được bảy tháng. Lúc ấy lão Trương bị thương, chẳng qua hồi phục rất nhanh. Hiện giờ trông mặt mày hắn phơi phới, miệng cười toe toét. “Không thành vấn đề. Anh là khách quen của tôi mà.” Tôi mời hắn vào trong, Nha đi pha trà. Bọn Phong Lôi Tôn cũng có quen biết với hắn, cho nên đều ngồi xuống cùng trò chuyện. “Thật ra lần này tôi tới là muốn nhờ cậu chế tạo một cái trường mệnh khóa. Đứa nhỏ này vừa đầy tháng, cứ cảm thấy thăng bé là lạ sao ấy.” Lão Trương nhận lấy đứa nhỏ trên tay cô gái rồi bế đến trước mặt tôi. “À? Đây là con của họ hàng nhà anh à? Đáng yêu thật đấy.” Trần Tịch nhìn không được mà bước qua chơi đùa với đứa nhỏ. Thế nhưng đứa bé lại không hề cười, chỉ

mang duy nhất một vẻ mặt lạnh lùng. “Vô duyên, đây là con tôi đấy!” Lúc đó, tôi và đám đồng bọn đều sợ tới ngây người! (Ngôn: Lần này thực sự là sợ ngây người.) “Về mặt các cậu vậy là sao hả, chẳng lẽ tôi không thể có con hay sao?” Lão Trương cau mày tỏ vẻ khinh bỉ, cô gái bên cạnh lại hi hi cười trộm. “Không phải... Tôi còn tưởng là Trương gia đã tuyệt...” Phong Lôi Tồn vừa mở miệng liền bị chúng tôi đồng loạt lườm cho im bất luôn. “Nhưng đứa bé này có chút quái, nó không chịu cười.” Trần Tịch giờn một lúc, thấy đứa nhỏ không thèm phản ứng, liền thất vọng bỏ cuộc. Tôi cúi đầu nhìn đứa bé kia, phát hiện đôi mắt nó có chút quen thuộc. Lúc tôi dùng ngón tay chọt chọt khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại kia, người sau lại hơi nhú mi. Nó giương mắt nhìn tôi, sau đó lại bất ngờ cong lên khoe miệng. “Thằng bé cười rồi! Trời ơi...” Cô gái kia dường như rất vui, lập tức ôm chầm lấy lão Trương. Người sau thế mà lại đỏ mặt, bộ cô ấy không phải vợ anh sao? Về mặt giống của đứa bé tôi quả thật đã từng thấy qua. Chiến hữu của sư phụ, người đàn ông lạnh lùng họ Trương kia, lúc ông ấy cho tôi một con thức thần sói nhỏ cũng lộ ra vẻ mặt này. Tạ Tất An quả nhiên rất biết giữ chữ tín. Lúc ấy tôi đã nói ra nguyện vọng của mình với hai quý soa là: hy vọng những thuật sĩ bị giam trong La Hán trận, đồng thời là người quen của sư phụ, có thể tề tụ với ông ấy lần nữa. Có lẽ để thực hiện chuyện này sẽ phải sửa chữa không ít thứ trong số sinh tử, chẳng qua địa phủ cũng nợ tôi rất nhiều lần mà, cái này cứ xem như là một lần trả hết nợ đi. Tiền lão Trương đi xong, mấy người chúng tôi liền ra ngoài dạo phố. Ánh mặt trời len lỏi qua từng chiếc lá cây, vẽ lên mặt đất những hoa văn muôn màu muôn vẻ. Người qua đường tới lui, bước chân vội vàng, có lẽ đầu đó vừa có những linh hồn quen thuộc lướt ngang qua nhau. Sự việc qua đi, Phụng Triều Nguyệt lại mất tích. Nhưng tôi tin rằng một ngày nào đó, hắn sẽ về lại nơi này. Lần nữa tình cờ gặp lại Long Liên, gặp lại sư phụ. Đòi người giống như một bàn trà, bên trên bày đầy chén trà. Sau khi nháy ra khỏi một chén trà, nếu bạn phát hiện mình không lọt vào một chén trà khác... Vậy xin chúc mừng bạn... Bạn đã rớt xuống bàn trà, đối mặt với một thảm cảnh khác. Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rốt cục viết xong rồi! Tất hoa!! Vốn định chia ra hai chương, sau đó nghĩ lại viết liền một chương luôn, như vậy thoải mái hơn. Không biết mọi người có vừa lòng với kết cục không? Có cái cảm giác ‘Bạn và đồng bọn đều sợ tới ngây người’ không? Rốt cuộc sư phụ và Phụng Triều Nguyệt có thể gặp lại Long Liên không? Tiểu Đổ Tử có thể chấp nhận Trần Tịch không? Trọng Hoa, Chu Chính và Tiểu Đổ Tử 3P như thế nào? Rốt cuộc Phong Lôi Tồn ai trên ai dưới? Mấy chuyện đó, xin mọi người cứ tự sướng đi, vậy nhá. (Tác giả vô lương tâm bay đi) Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Về Cửa Hàng Nhang Đèn Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.